

- C Ử U - N G U Y Ệ T - H I -

Hàn Vũ Phi dịch

Giữa ở nơi đây

vh

Nhà xuất bản
Văn học

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 14.2</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 19.2</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trên đường đến Đạo Thành gặp phải trận sạt lở đất. Nhóm Chu Dao ngồi trong xe, trố mắt lú lười nhìn cảnh đất đá bay mù mịt phía trước, đá núi đang chảy xuống tựa thể thác đổ. May mà không có nhân viên nào thương vong. Xe của họ đã là chiếc xe thứ năm bị ngăn lại nơi này.

Lần đầu tiên Tô Lâm Lâm được thấy cảnh sạt lở nên vô cùng hưng phấn, nhảy xuống xe định chụp ảnh. Chu Dao khuyên cô ấy đừng chạy lung tung, nhưng còn chưa dứt lời thì Tô Lâm Lâm đã ném máy ảnh cho Chu Dao, bản thân phần khích lao về phía trước.

Chu Dao không gọi được cô ấy, vội vàng mở cửa sổ lộ đầu ra xem. Trời xanh núi thăm, nơi núi lở màu nâu có một người đàn ông cao ráo đang đặt bảng cảnh báo nguy hiểm và giăng dây cách ly.

Chu Dao hô lên: "Tô Lâm Lâm, cô quay lại đây!"

Tô Lâm Lâm luồn qua giữa hai xe, vừa chạy vừa quay đầu lại nói: "Chỉ một tấm thôi, nhanh lắm."

Chu Dao rụt vào xe, biểu cảm như muốn giết người đến nơi: "Bọn cậu ai đi chụp ảnh cho cô ấy?"

Đám thanh niên nam nữ đều lắc đầu: "Giết tôi đi."

"Khốn kiếp, thật muốn bóp chết con bé này mà." Chu Dao nghiến răng nhảy xuống xe, đóng sầm cửa xe lại, băng qua xe cộ chật kín, chạy đến hiện

trường sạt lở.

Một bên đường quốc lộ là núi, một bên là vực. Bùn nhão đất đá chảy tràn khắp mặt đất.

...

Tách, tách.

"Được chưa?" Chu Dao trả máy ảnh cho Tô Lâm Lâm.

"Mình xem đã... Không có tấm nào có thể đăng lên vòng bạn bè được... Chu Dao, cậu có nghiêm túc chụp ảnh cho mình không thế?"

"Bà chị à, cảnh nơi này là sạt lở, cậu tạo dáng gọi cảm thế nào được?"

"Vậy để mình tạo kiểu khác."

"Được rồi, được rồi, được rồi, chụp lần nữa cho cậu."

"Chụp nhiều tấm lên nhé."

Tách, tách.

"... Xong rồi, này, xem đi."

"Ôi, tấm này không được, tấm này không đẹp... Ớ? Tấm cuối cùng này được đấy!" Rốt cuộc Tô Lâm Lâm hài lòng.

"Đi thôi, đừng ở đây nữa, cẩn thận đất đá lại rơi xuống nữa bây giờ." Chu Dao cúi đầu, nhón chân bước đi, cành cây và đá lăn vào bùn đất chảy qua, cô nhảy qua nhảy lại tránh né.

"Chờ chút đã." Tô Lâm Lâm kéo cô, "Chu Dao, cậu nhìn kia!"

Họ đứng bên vách núi, dưới chân là đường đèo khúc khuỷu uốn lượn quanh sườn núi như sợi tơ mềm mại.

"Xuyên Tây đẹp quá!" Tô Lâm Lâm giang hai tay ra, nói.

Chu Dao đã quen với cảnh sông núi, ngược lại chẳng thấy đẹp bao nhiêu, nhưng cũng không làm Tô Lâm Lâm mất hứng. Thế nhưng chưa tới một giây, Tô Lâm Lâm đã nói: "Chu Dao, mau, chụp cho mình với vách đá đi."

Chu Dao móc hộp thuốc lá trong túi quần ra, hỏi: "Mình hút điếu thuốc trước đã được chứ?"

Cô lấy bật lửa, quẹt một cái, ngọn lửa vừa phực lên bị gió núi thổi tắt, phải quẹt rất nhiều lần mới châm được điếu thuốc.

Dần dần, dòng xe bị chặn phía sau càng lúc càng dài hơn. Du khách xuống xe cũng nhiều, họ ăn bận hoa hòe chói mắt, núi rừng dần có tiếng người, ai ai cũng bận bịu chụp hình.

Chu Dao ngồi bên vách núi hút thuốc, từ từ ngửi thấy mùi khói khác nồng nặc hơn trong gió. Cô nhìn về phía đầu ngọn gió, thấy cách đó 3 - 4m có một chàng trai cao to, đứng bên vách núi hút thuốc. Anh ta mặc quần dài màu đen và chiếc áo len màu xám, trông khác hẳn với mọi người.

Chu Dao nhớ khi nãy anh ta là người đàn ông đã giảng dạy cách ly quanh khu vực núi lở kia. Gió thổi qua, khói thuốc của anh ta cũng bay theo, xâm lấn sang địa bàn của cô.

Cô vứt tàn thuốc đi, nhắc chân nghiêng tắt, quay đầu lại gọi: "Tô Lâm Lâm!"

...

Tô Lâm Lâm đứng tạo dáng bên vách núi, Chu Dao cầm máy ảnh lùi về sau.

"Xa chút nữa, lùi về sau xa chút nữa, cậu gần mình quá. Lùi thêm chút nữa đi. Chu Dao, mình muốn chụp kiểu cảnh nền rộng, còn mình là nhân vật thì bé một chút. Cậu lùi về sau chút nữa đi."

Chu Dao đung phải dây cách ly mà chàng trai xa lạ kia giảng.

"Lùi chút nữa."

Chu Dao khó chịu nhíu mày: "Lùi nữa là lên đỉnh núi luôn ấy."

"Được rồi, được rồi, chụp đi." Tô Lâm Lâm tạo dáng xong, "Chụp đẹp xúu nhe."

Chu Dao dựa sát dây cách ly, giờ máy chụp hình, vô thức lùi lại một hai bước: "Một, hai..."

Chữ "ba" chưa kịp thốt ra thì một người đàn ông xuất hiện trong khung ảnh. Anh ta đang nói chuyện điện thoại, ánh mắt nhìn thẳng vào ống kính máy ảnh. Chu Dao ngẩng đầu, bất ngờ trông thấy khuôn mặt vô cùng sáng sủa, sắc bén của anh.

Anh ta đi về phía Chu Dao, một tay nắm lấy chiếc mũ áo sau lưng cô, kéo cô cách xa khỏi dây cách ly.

"Ồi..." Chu Dao đột nhiên bị tập kích, ra sức giãy dụa, nhưng người cô bị xách lên, không hề có sức kháng cự.

"Bên này không sao cả." Một tay anh xách cô lôi ra ngoài, tay còn lại vẫn tiếp tục cầm điện thoại nói chuyện, "Khoảng sáu bảy giờ thì đến nơi, không cần chờ tôi ăn cơm tối."

Tô Lâm Lâm xông đến: "Anh buông cô ấy ra."

Anh ta vừa nghe điện thoại, vừa liếc nhìn Tô Lâm Lâm rồi quay đầu lại nhìn Chu Dao, sau đó thả tay ra. Chu Dao lao đảo đứng không vững, giẫm phải vũng nước bùn.

Tô Lâm Lâm chất vấn: "Anh làm gì thế hả?"

"Cứ vậy đã." Anh ta cất điện thoại, nhìn Tô Lâm Lâm định nói gì đó thì một trận nổ ầm, kèm theo tiếng thét chói tai của mấy du khách. Ngọn núi bây giờ như một dòng thác, đất đá chảy xuống ào ạt.

Nhất thời sắc mặt Tô Lâm Lâm trắng bệch. Ngược lại Chu Dao rất trấn định, bình tĩnh đứng xem từ đầu đến cuối.

Chàng trai quay đầu lại nhìn Chu Dao, hỏi gần từng chữ: "Cô muốn chết à?"

Chu Dao không trả lời. Tô Lâm Lâm cũng không lên tiếng, thầm trách anh ta độc miệng nhưng bản thân lại đuối lý.

Anh ta hỏi: "Đến du lịch sao?"

Chu Dao nói: "Coi như là vậy."

Anh ta nói: "Vậy chụp xong rồi thì mau quay về xe đi. Cô mà chết chỉ phiền người ta nhặt xác."

Chu Dao cũng không cãi cố, im lặng nhìn bóng lưng đã đi xa của anh, lát sau khẽ bật cười.

...

"Gã kia dã man quá." Tô Lâm Lâm ngồi vào xe kể lại chuyện vừa xảy ra

cho mấy người bạn nghe.

Con đường tắc nghẽn đã được khai thông, họ đi về phía thôn Nhật Ngõa.

"Gã đã cứu Dao Dao, nhưng mấy cậu không thấy bộ dạng kia của gã đâu, thô bạo lắm, xách Dao Dao như xách con gà vậy. Còn nói 'cô muốn chết à' nữa." Tô Lâm Lâm nghiêm túc nhại theo giọng nói của anh.

Hạ Vận kinh ngạc: "Gã nói vậy thật ư?"

"Đúng vậy."

"Đại tiểu thư Chu Dao nhanh mồm nhanh miệng của chúng ta không phản đòn gã à?"

"Hôm nay Chu Dao cứ như chưa tỉnh ngủ vậy, hoảng sợ không dám nói một câu." Tô Lâm Lâm nói.

"Không phải." Chu Dao khước móng tay, "Tôi cảm thấy anh ta rất thú vị."

"Gã hung dữ như vậy mà cậu còn thấy thú vị á?"

Chu Dao không buồn tranh luận, dĩ nhiên khi đó Tô Lâm Lâm không biết, lúc Chu Dao cầm máy chụp ảnh cho Tô Lâm Lâm. Tầm nhìn của máy ảnh bao gồm cả chỗ anh chàng kia đứng, anh ta đang gọi điện thoại, có lẽ nghe thấy Tô Lâm Lâm không ngừng hô lui về phía sau, trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn, thấy Chu Dao đang liên tục lui lại, thế là ra hiệu cho cô rằng phía sau nguy hiểm. Nhưng nhất thời Chu Dao không hiểu, kết quả là anh ta sai bước đi đến như bắt tội phạm truy nã, như thế cho rằng cô cố ý phớt lờ anh ta vậy.

May mà không có việc gì, nếu không bị đám đất đá kia nện phải cô sẽ mất hết mặt mũi trong nghề này rồi.

"Người này rất thú vị." Chu Dao dăm chiêu, khẽ cười.

Hạ Vận nhìn vẻ mặt kia của cô liền hiểu ngay, quay đầu hỏi Tô Lâm Lâm:
"Anh ta đẹp trai không?"

"Rất đẹp trai. Chủ yếu là khí chất ấy, rất nam tính, không nho nhã như
mấy cậu sinh viên nam kia đâu."

Mạc Dương ngồi ở hàng cuối không vui: "Sao mấy thằng con trai chúng
tôi lại bị dính phải đạn lạc thế này?"

Tô Lâm Lâm cười khanh khách: "Xin lỗi, cho mình nói lại, ngoại trừ sinh
viên nam trong xe chúng ta ra."

Chu Dao tựa lưng vào ghế ngồi, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa xe. Phía
trước, Lâm Cẩm Viêm dẫn đoàn thấy mấy nữ sinh phía sau im lặng, lúc này
mới quay đầu lại hỏi: "Em có bị thương không?"

"Không ạ."

"Phản ứng cao nguyên thì sao?"

"Hình như độ cao ở đây còn thấp hơn mặt nước biển thì phải?"

Tô Lâm Lâm chen lời: "Đàn anh, anh quan tâm Chu Dao như vậy bọn em
sẽ ghen đấy."

Lâm Cẩm Viêm cười: "Anh cũng quan tâm bọn em mà."

"Có điều là quan tâm đến Chu Dao nhiều hơn mà thôi." Kỷ Vũ đang lái xe
nói chen vào.

Đối mặt với lời trêu chọc của mọi người, Chu Dao cười xòa: "Nhất định là
ba tôi đã nói với anh Lâm Cẩm Viêm rằng không chăm sóc tốt cho tôi thì sẽ

không chi tiền trợ cấp rồi."

Trong lúc mọi người cười nói, phía trước liền giảm tốc độ xe. Mặt trời lặn xuống phía tây, một đàn bò Tây Tạng băng qua đường. Người chăn bò mặc trang phục Tạng có làn da ngăm ngăm do phơi nắng cao nguyên nhiều, vừa đuổi bò vừa gật đầu nói xin lỗi với người trong xe.

Chu Dao hạ cửa kính xe xuống, lộ đầu ra nói: "Cứ đi từ từ, không sao đâu."

Lần này không chỉ Tô Lâm Lâm, tất cả mọi người đều cầm điện thoại lên chụp ảnh. Ngoài cửa xe là đồng nội và ruộng đất bao la bát ngát, từng gian nhà Tạng vuông vức như tòa thành, dê bò thành đàn, cừ ngựa gió (1) bay phấp phới trên tháp trắng.

(1) Cừ ngựa gió là cừ phướn năm màu vẽ hình chú ngựa, tượng trưng cho điều cầu nguyện của dân tộc Tây Tạng. Link ảnh:

<http://www.minhthanhthu.net/img/phatgiaotaytang/9>

Phong cảnh suốt quãng đường đẹp như tranh vẽ, họ nhanh chóng đến trấn nhỏ Shangri-La dưới chân núi khu thắng cảnh Á Đỉnh.

Đường Đóa ngơ ngác: "Có phải Vân Nam cũng có một Shangri-La không? Sao ở đây cũng gọi là Shangri-La thế? Chỗ nào cũng có Shangri-La cả, hôm nào đó mình cũng phải đặt một cái tên là Shangri-La mới được."

Chu Dao quay lại nhìn cô ấy nói: "Đường Shangri-La Đóa."

Tô Lâm Lâm ngồi cạnh cười ngặt nghẽo.

Lần này nhóm họ có bảy người, ba nam bốn nữ đều là sinh viên khoa địa chất đại học A, đến Á Đỉnh tiến hành khảo sát địa chất hai tháng.

Khu thắng cảnh Á Đỉnh không cho phép xe tư nhân tỉnh khác ra vào, mấy người họ giao lại xe đã thuê cho đại lý, liên hệ người đến lấy. Sau đó xách theo hành lý, mua vé vào cổng rồi ngồi xe buýt của khu thắng cảnh đi lên núi.

Đường đèo quanh co khúc khuỷu, hai bên phong cảnh hùng vĩ, một bên là núi xanh trùng trùng điệp điệp, một bên là dòng suối chảy xuống vách đá. Xe buýt chạy chừng một giờ đã đến khu thắng cảnh.

Nhóm người tìm được khách sạn đã đặt trước đó theo bản đồ, một tòa nhà đá hình vuông đậm nét dân tộc. Đi vào trong có một sân lộ thiên rất lớn, trong sân hoa nở rộ, đá cuội xếp quanh một ngọn tháp trắng chính giữa, từ đỉnh tháp cho đến nóc tòa nhà đều treo cờ phướn ngựa gió. Trong góc còn có một lều trà nhỏ.

Bên trong nhà ấm áp, khu sinh hoạt tập thể rất lớn, có đầy đủ trò tiêu khiển như đàn guitar, cờ nhảy, phóng phi tiêu, sân khấu, kệ sách vân vân... Phong cách trang trí mang đậm bản sắc dân tộc Khương và dân tộc Tạng, màu sắc sặc sỡ nhưng lại không mất mỹ cảm. Mấy người khách đang ngồi trên dây xích đu dài đọc sách tán gẫu.

"Quầy lễ tân ở đâu thế?" Chu Dao nhìn xung quanh.

Tô Lâm Lâm tròn mắt chỉ ra phía sau Chu Dao.

Người đàn ông nằm trên sofa gỗ đặt sách xuống, anh ta đứng lên, vuốt lại mái tóc cho ngay ngắn, hỏi: "Các người muốn ở trọ à?"

Chu Dao quay đầu lại, sửng sốt: "Sao lại là anh?"

Anh ta nói: "Khéo quá nhỉ."

Chu Dao còn chưa hoàn hồn khỏi phen kinh ngạc: "Trùng hợp thật, anh cũng ở đây à?"

Anh ta nhorn môi nói: "Tôi là ông chủ ở đây."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Quầy lễ tân không có ai, ông chủ khách sạn Lạc Dịch đi đến phía sau quầy, một tay cầm lấy ống nghe điện thoại, ấn vài số, rồi khẽ giọng bảo người bên đầu kia: "Mau cúp xuống đây cho tôi."

Nói xong anh ta điềm nhiên cúp điện thoại, nhìn nhóm người phong trần mệt mỏi đối diện, hỏi: "Có đặt trước không?"

Lâm Cẩm Viên nói: "Có."

"Tên gì?"

"Lâm Cẩm Viên."

"Bảy người, chưa chọn loại phòng." Lạc Dịch ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính, bình tĩnh nhìn nhóm thanh niên trước mặt.

"Để chúng tôi bàn bạc chút đã." Tô Lâm Lâm nói

Lạc Dịch cầm sách lên đọc tiếp.

Chu Dao nhào người trên mặt quầy hỏi anh: "Có mấy loại phòng?"

"Bảy, sáu, bốn, ba, hai, một."

"Giá tiền thì sao?"

"Phòng đôi và phòng đơn là 300 tệ. Còn lại tính theo giường ngủ. Phòng

bảy người, sáu người mỗi giường 60 tệ, phòng bốn người, ba người mỗi giường 100 tệ."

Hạ Vận nói: "Trùng hợp chúng tôi có bảy người, bảy người ở một phòng đi, giá rẻ mà mọi người ở chung cũng dễ giúp đỡ lẫn nhau."

Mấy nam sinh thì không sao, đều không lên tiếng. Còn Đường Đóa và Tô Lâm Lâm thì ngập ngà ngập ngừng.

Chu Dao quay đầu lại liếc nhìn họ: "Mình không ở chung với con trai đâu."

Bên kia quầy, Lạc Dịch vẫn đang đọc sách, không buồn ngẩng đầu lên.

Tô Lâm Lâm sáp lại gần Chu Dao, nói: "Mình ở chung với Chu Dao, tướng ngủ của mình xấu lắm, ở với mọi người hơi bất tiện."

Đường Đóa nói: "Mình cũng muốn ở cùng phòng với Tô Lâm Lâm. Cứ quyết định vậy đi, con trai ở phòng ba, con gái ở phòng bốn. Vậy là được rồi."

Hạ Vận nói: "Có phòng bốn sao? Mới vừa rồi mình nghe nhầm. Mình tưởng chỉ còn phòng tập thể nên mới nói lấy phòng bảy. Bây giờ thì tốt rồi, bốn chúng ta ở chung với nhau."

Lâm Cẩm Viên nói với Lạc Dịch: "Một phòng ba, một phòng bốn."

Lạc Dịch hỏi: "Ở mấy ngày?"

"Có thể là hai tháng, hay là trả tiền trước một tuần nhé. Sau này sẽ thanh toán theo tuần."

"Được."

Chu Dao ở bên cạnh hỏi: "Chúng tôi ở lâu như vậy có được giảm giá không?"

Lạc Dịch chuyển mắt về phía cô, ôn hòa nói: "Không được."

"Tại sao không?"

"Quy định."

"Ai quy định thế?"

"Tôi."

"..."

Cuối cùng Chu Dao nhướng mắt, nhún vai nói: "Ồ, tiếc quá."

Lạc Dịch cầm thẻ ngân hàng trong tay, hỏi: "Có thuê không?"

"Thuê."

Lạc Dịch quẹt thẻ rồi trả lại cho Lâm Cẩm Viên: "Đưa giấy chứng minh để đăng ký thủ tục, bảy tấm."

Bảy giấy chứng minh nhân dân nhanh chóng được gom lại. Cả đám người từ Thành Đô đến đây, đi xe hai ngày trời đã kiệt sức. Đường Đóa than vãn: "Mệt chết đi được, tôi có thể về phòng trước không?"

Chu Dao nhòai người nhìn Lạc Dịch viết chữ, nghe thấy lời này lập tức quay đầu lại, cười tí mắt nói: "Mọi người về phòng đi, mình chịu trách nhiệm lấy lại giấy chứng minh cho."

Mọi người rồi rít giải tán, Đường Đóa tiện tay xách theo hành lý của Chu Dao.

...

Cầu thang gỗ kêu cọt két.

Đường Đóa nói: "Nụ cười vừa rồi của Chu Dao là điềm báo cậu ấy sẽ làm chuyện xấu đấy."

Tô Lâm Lâm kinh ngạc: "Chuyện xấu? Cậu ấy muốn lấy chứng minh nhân dân của chúng ta làm gì?"

Đường Đóa: "..."

Hạ Vận cũng nói: "Có bao giờ các cậu thấy Chu Dao mua đồ còn cò kè mặc cả với người ta chưa?"

Tô Lâm Lâm lắc đầu: "Chưa từng. Hôm nay cậu ấy lạ lắm, do thiếu oxy hay sao?"

Hạ Vận: "..."

...

Chu Dao ghé người vào quầy, nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch ghi lại thông tin trên từng giấy chứng minh nhân dân vào một bảng kê.

"Chữ viết của anh rất đẹp." Chu Dao nói.

"Cảm ơn." Anh cũng không ngẩng đầu lên.

Ngón tay anh rất ưa nhìn, thon dài và khớp xương rõ ràng. Vùng cánh tay lộ ra cũng rất đẹp, cơ bắp rắn chắc, trông rất cường tráng. Không vừa mịn vừa trắng giống mấy đàn anh, đàn em trong trường cô.

"Chữ tôi xấu lắm." Chu Dao nói.

Anh không trả lời, chỉ khẽ cong khóe môi coi như đáp lại, không đến nỗi trông như chỉ ứng phó cho có lệ.

"Chỗ anh có miễn phí ăn sáng không?" Chu Dao lại hỏi.

"Không."

"Tại sao?"

Anh ngẩng đầu nhìn cô, không có biểu cảm gì đặc biệt.

"Lại là anh quy định à?"

"Phải." Anh cúi đầu tiếp tục viết.

"VẬY... ăn sáng mất bao nhiêu?"

"20 tệ một người."

"..."

"À đúng rồi, suýt nữa quên mất." Chu Dao băng quơ cất cao giọng, Lạc Dịch ngẩng đầu lên nhìn cô lần nữa.

"Chúng tôi còn chưa ăn cơm tối, chỗ anh có đầu bếp không?"

Lạc Dịch cầm bút chỉ: "Nhà bếp và nhà ăn của chúng tôi ở bên kia. Mười giờ đóng cửa."

Anh ghi lại thông tin một tấm chứng minh thư xong liền đưa trả cho Chu Dao. Chu Dao tinh mắt thấy tấm tiếp theo là của mình, vội nói: "Hình chứng minh nhân dân của tôi xấu lắm."

Thế là anh liếc nhìn, kết quả không nhận được khẽ nhếch khóe môi.

Chu Dao nở nụ cười: "Mỗi lần người khác nhìn hình chứng minh của tôi đều cho rằng tôi trang điểm hết."

Lạc Dịch đang viết tên cô, nghe nói thế liền ngẩng đầu nhìn kỹ cô. Ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt cô chốc lát rồi lại liếc xuống giấy chứng minh, thoáng cười nhẹ.

Chu Dao hỏi: "Hình chứng minh của anh đẹp không?"

Lạc Dịch hất cằm về phía vách tường bên cạnh. Trên tường treo một giấy phép kinh doanh khách sạn có người đại diện pháp luật và bản sao chứng minh nhân dân của anh. Anh trong tấm ảnh rất anh tuấn.

Chu Dao cảm thấy bất công: "Người chụp ảnh chứng minh thư cho anh là người thân của anh à? Ôi chao, anh tên Lạc Dịch á? Tên cũng hay đấy, nghe tên thôi đã biết là người mở khách sạn rồi."

Lạc Dịch không phản ứng. Chu Dao nhanh chóng xem thông tin của anh. Anh là người Hán, chắc hẳn đến đây để kinh doanh. Lại nhanh chóng lướt mắt xem tuổi của anh, sắp ba mươi rồi, ngược lại cô không nghĩ anh nhiều tuổi đến thế.

"Cầm lại giấy chứng minh này." Anh vút bút xuống, xoay xoay cổ tay hơi mỏi.

Chu Dao đếm đủ bảy tấm, lại thấy trên bàn đặt một chậu cây màu vàng úa tua tủa bèn hỏi: "Đây là cỏ Lạc Đà sao?"

"Cô cũng biết nó à?"

"Nó mọc khắp Tây Bắc mà."

Đang nói thì một cô gái vội vàng chạy đến, xông vào sau quầy, không kịp

dừng lại nên đụng phải Lạc Dịch. Lạc Dịch hít sâu sau đó cau mày vỗ đầu cô ấy.

Cô ấy nắm lấy cánh tay anh, giữ thẳng bằng: "Tiêu chảy, vừa rời khỏi vị trí một lát thôi."

Lạc Dịch nói: "Tháng này em không có tiền thưởng đâu nhé."

"Đừng mà..." Cô gái lắc cánh tay anh, giả bộ mếu máo.

Lúc Lạc Dịch quay đầu lại, trước quầy đã không còn ai, không biết Chu Dao đã bỏ đi từ khi nào.

...

Cút cha cái khách sạn vợ chồng đi!

Chu Dao hăm hăm trở lại phòng, đẩy cửa ra chỉ thấy Tô Lâm Lâm vẫn đang chụp ảnh. Trời ạ, cô quả thật muốn điên lên được.

Ơ không, ngay cả Hạ Vận, Đường Đóa cũng đang chụp ảnh. Căn phòng này màu đỏ đậm, ấm áp và xinh đẹp mang đậm nét dân tộc. Giữa phòng là đồng lửa trại dùng khi trời lạnh, bốn chiếc giường kiểu Tạng kê sát vào bốn vách tường. Bên cạnh giường đặt chiếc tủ gỗ kiểu Tạng nhỏ nhỏ. Hai bên vách tường có vài cánh cửa sổ sơn hoa văn màu, bên ngoài là cảnh rừng rậm thung lũng bao la. Ngoài ra trên hai bên vách còn có tủ âm tường chạm rồng, bày những chậu nhôm, bát thiếc của người dân tộc thiểu số bản xứ hay dùng. Trên mặt đất trải thảm hoa văn dân tộc đặc sắc.

"Dao Dao, mau đến chụp ảnh đi, còn thiếu mình cậu thôi đấy."

"Có ngạc nhiên khi thấy căn phòng này không?"

"Mau đến đây, mau đến đây, bốn chúng ta chụp ảnh chung nào."

Ngọn lửa vô danh đang bốc lên đầu Chu Dao bỗng chốc tắt ngúm. Cô cười chạy về phía cây cột mà Tô Lâm Lâm đang chụp ảnh tự sướng.

"Lúc đầu mình còn kêu ca khách sạn này đắt hơn mấy nơi khác. Hóa ra tiền nào của ấy cả thôi." Tô Lâm Lâm nhìn hình trong máy ảnh xuýt xoa.

"May là ở bốn người." Đường Đóa nói, "Phòng bảy người trang trí không đẹp bằng phòng này đâu. Mình thích khách sạn này..."

Còn chưa dứt lời dưới lầu đã truyền đến tiếng mắng chửi, hình như có ai đó đang cãi vã. Bốn người nhìn nhau, Tô Lâm Lâm hăng hái chạy ra ngoài: "Đi xem thử."

Chu Dao: "Cậu có thể thay đổi cái tính hay hóng hớt của mình đi được không vậy?"

Bốn người ghé vào lan can cầu thang nhìn về phía khu sinh hoạt tập thể. Hóa ra là khách chuẩn bị trả phòng dính phải nước bẩn lau nhà, đang mắng mỏ nhân viên khách sạn.

Thím Quế lao công là một người câm, lúng túng cất tiếng i i a a vụn vặt, nhưng có thể miễn cưỡng hiểu được là: "Xin... xin lỗi..."

Thím quỳ trên mặt đất, cố gắng dùng ống tay áo chùi giày cho vị khách nữ kia.

"Dơ chết đi được, bà đừng có chạm vào tôi." Vị khách nữ kia kéo vali hét lên đá thím ấy ra, thím Quế ngã vật ra đất. Có khách trọ nhanh chóng chạy đến đỡ.

"Sao cô lại đá người ta?" Cô gái lễ tân kiểm chế cơn giận tranh luận, "Rõ ràng là tại cô giẫm vào chậu nước khiến giày bị dơ mà."

"Ai bảo bà ta để chậu nước ở dưới bậc thang, thấy có khách đến sao không chịu nhắc nhở? Bà ta câm à?"

Có khách trọ thấy chương mắt nên lên tiếng: "Thím ấy đã xin lỗi rồi, đừng có bới móc vô lý như vậy."

"Nói cái gì? Tôi không nghe thấy, cô bảo bà ta nói lại xem."

Thím Quế cuống cuống run rẩy, miệng mấp máy a a vài tiếng, không nói được một câu hoàn chỉnh. Cô gái lễ tân muốn xông lên cãi thì bị thím Quế kéo lại, không ngừng a a xua tay với cô.

À khách nữ chán ghét nhìn thím Quế, cười khẩy: "Tôi đang thắc mắc sao bà ta nói mãi mà không được câu nào. À không phải là tôi nhắm vào bà đâu, nhưng khách sạn này trang trí cao cấp như vậy, sao không thể thuê mấy nhân viên bình thường làm việc được nhỉ?"

Cô gái lễ tân không nhịn được nữa: "Vậy mắt cô mù sao mà không nhìn thấy cái chậu lớn như thế."

À khách nữ điên tiết quát lên: "Cô dám nói chuyện với khách thế hả? Ông chủ của các người đâu, bảo ông chủ các người ra đây."

"Ồn ào gì thế hả?" Bên ngoài truyền đến giọng nam trầm ấm.

Lạc Dịch cầm điếu thuốc trên tay, bước qua cửa đi vào.

À khách nữ vừa nhìn thấy anh không hiểu sao sắc mặt lại dịu đi. Chu Dao liếc mắt, nghĩ thầm đúng là không phải chỉ mình cô mới mê trai đẹp.

À tường thuật lại với Lạc Dịch, nói ả giẫm phải chậu nước bẩn, rằng cô gái lễ tân cư xử lỗ mãng.

Lạc Dịch nhìn về phía quầy tiếp tân hỏi: "Có phải vậy không?"

Cô gái ngẩng đầu, vô cùng kiên cường: "Cô ta đá thím Quế một cú, em không đá lại cô ta đã tốt lắm rồi."

"Anh xem đi, cái thể loại nhân viên gì đây?" Á khách nữ như tìm được chứng cứ, lập tức lên án.

Lạc Dịch gạt tàn thuốc, vẻ mặt rất bình tĩnh, hỏi: "Cô muốn giải quyết thế nào?"

Á liền khinh khỉnh: "Giày tôi 1000 tệ một đôi, làm dơ phải đền. Còn nữa, bà thím lao công không nói được thì thôi, nhưng cô ta... phải nói xin lỗi tôi."

Cô gái quỳ lễ tân: "Cô đừng có mơ."

"Có chủ cô ở đây cô nên biết điều chút đi." Á ra vẻ cô không xin lỗi cũng phải xin lỗi, quay đầu nhìn anh, chờ anh ra lệnh.

Lạc Dịch hút xong điếu thuốc, cầm đầu lọc dụi vào gạt tàn, quay đầu nhìn ả: "Cô ấy không chịu xin lỗi, phải sao đây?"

Ngay cả ông chủ còn tỏ thái độ như thế, ả hơi không dám tin, mạnh miệng nói: "Vậy thì đuổi cô ta, xem cô ta có xin lỗi không."

"Ngược lại tôi có một cách giải quyết khác." Lạc Dịch bỏ tay vào túi, hất cằm nói, "Hay là, bây giờ cô rút ngay ra khỏi khách sạn của tôi đi. Tôi sẽ không bắt cô bồi thường tiền thuốc men và phí làm lỡ giờ công của nhân viên tôi."

"Anh..." Á kinh ngạc, không ngờ anh mở cửa kinh doanh lại không coi khách hàng là thượng đế như thế.

Lạc Dịch nhìn về phía thím Quế, nói: "Thím Quế, con còn phải kinh doanh, sẽ không làm khó người khách này. Tiền cọc không trả lại cho cô ta,

để làm phí bồi thường cho thím, thím đừng thấy uất ức nhé."

À khách nữ kinh ngạc: "Không trả tiền đặt cọc? Anh... anh... tôi phải kiện anh! Cái khách sạn này của anh là khách sạn trá hình! Chỗ này của các người là 'hắc điểm'."

Lạc Dịch đi ra sau quầy, rút một tờ giấy ra, cầm bút máy viết hai chữ Hắc Điểm thật to, không hề khách sáo nhét vào tay ả, nói: "Đây, ra cửa dán đi."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Trong góc, Đường Đóa cảm thán: "Ôi mẹ ời, ông chủ này..."

' d& s1 k6 _) w, {9 f0 Z©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved4 Y7 j\$ X! T6 q1 A

Hạ Vận: "Tô Lâm Lâm, câu trên mạng nói thế nào nhỉ?"

©2017 Kites.vn | All rights reserved(O\$ z" T+ k" q' @5 _8 u" p5 H+ \

©2017 Kites.vn | : x. f& |(n8 gAll rights reserved

Tô Lâm Lâm: "Ngầu vãi chương."

9 s: l\$ J0 E%]7 G- N9 {©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved1 X. A* o) A0 c

Nhưng Chu Dao chỉ liếc nhìn cô gái lễ tân kia một cái, không tỏ vẻ gì quay người đi lên lầu.

e- K. {- A(Q N. |©2017 Kites.vn | All rights reserved

5 T; Y7 m" Y; R©2017 Kites.vn | All rights reserved

Đám Đường Đóa vừa bàn luận về ông chủ cá tính kia vừa trở về phòng sắp xếp đồ đạc.

©2017 Kites.vn | , R9 t; x- }(j/ h8 r# k3 e0 rAll rights reserved

j* Z) b) M(M& e. q8 t! |©2017 Kites.vn | All rights reserved

Chu Dao tựa vào cánh cửa hành lang hóng gió. Gió đêm lành lạnh, trước mặt là bầu trời đêm và núi non trùng điệp. Ánh trăng sáng soi chiếu, thấy được cả những ngọn núi tuyết xa xa.

'](w2 k2 H2 E!]+ H) z0 {' b©2017 Kites.vn | All rights reserved

. ?6 T, B0 x, C\$ w; D+ ?& S©2017 Kites.vn | All rights reserved

Bên cạnh có ánh sáng chớp nháy, Chu Dao quay đầu lại, một thanh niên đang giẫm lên thang xếp thay bóng đèn. Chu Dao thấy chiếc thang hơi chao đảo, đi qua giữ giúp.

©2017 Kites.vn | 9 Q5 S1 x' a4 P1 ~' e2 {All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved& _7 w+ }! D; Y9 y

Cậu thanh niên cúi đầu cười với cô: "Cảm ơn cô."

©2017 Kites.vn | All rights reserved y4 d0 E& z8 ~/ l, p3 U(`% T& Q

©2017 Kites.vn | 3 x9 L\$ P2 w) T0 V; I: @All rights reserved

Chu Dao: "Không có gì."

©2017 Kites.vn | All rights reserved# b- @2 d/ D! o! E

©2017 Kites.vn | % q; s. q+ f# u1 cAll rights reserved

Chu Dao nhớ đến chuyện vừa rồi, hỏi: "Thím lao công kia tên là thím Quế à?"

©2017 Kites.vn | / ?\$ } 2 I. ^ 9 @ All rights reserved

9 t 5 j 1 ^ 5 k; i: r. _ (I © 2017 Kites.vn | All rights reserved

"Phải ạ. Mấy năm trước người nhà của thím bị lũ quét cuốn đi, chỉ còn mỗi thím bơ vơ một mình, rất đáng thương." Cậu ta bước xuống thang, cười áy náy, "Hồi này làm phiền đến mọi người à?"

. W 9 D 3 t \$ b 2 l © 2017 Kites.vn | All rights reserved

© 2017 Kites.vn | All rights reserved 5 U j # b 2 y; k \$ ` ! X " I / W; c

"Không. Vị khách kia vô lý quá." Chu Dao nói.

© 2017 Kites.vn | # B 1 e + P + e 4 X ' \: f All rights reserved

© 2017 Kites.vn | ' { \$ B & Z # y 3 w # t 7 X, N All rights reserved

"Chúng tôi làm dịch vụ nên không tránh khỏi những chuyện như vậy, loại người đầu trâu mặt ngựa nào chẳng có." Cậu thanh niên nói, "May mà ông chủ là người luôn che chở cho nhân viên, nếu không ngày nào cũng bị uất ức đến chết mất."

© 2017 Kites.vn | : \ 7 O 1 M 8 Y 1 }, \ All rights reserved

8 Y (_ - H 3 o 5 M) e p © 2017 Kites.vn | All rights reserved

Cậu ta vác chiếc thang đi xuống lầu. Chu Dao lại chờ trên hành lang chốc lát, nhóm bạn của cô mới lần lượt đi ra. Họ thu dọn đồ đạc khá trể, lúc đến phòng ăn đã không còn người khách nào nữa. Bảy người chung một bàn, ngồi xuống bắt đầu bàn bạc hành trình kế tiếp.

© 2017 Kites.vn | # G & s 6 L \$ B; R ! V 0 z 6 [6 K All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved9 e5 O2 L5 v# m

Tuy mọi người đều thuộc khoa địa chất, nhưng phương hướng và đề tài nghiên cứu đều có khác biệt đôi chút, mục đích của chuyến đi này cũng không giống nhau hoàn toàn. Ví dụ như Mạc Dương học môi trường địa chất, chủ yếu là nghiên cứu các loại nhân tố ảnh hưởng đến địa chất như khí hậu. Kỷ Vũ thì nghiên cứu về vật lý trái đất. Còn Lâm Cẩm Viêm và bốn cô gái còn lại đều nghiên cứu liên quan đến quặng mỏ, nhưng nội dung chi tiết vẫn có khác nhau.

©2017 Kites.vn | All rights reserved/ x9 c- d1 |6 f* L

©2017 Kites.vn | * s6 j5 P+ D\$ M0 C! d6 XAll rights reserved

Ba nam sinh với Đường Đóa đều học khoa địa chất hệ chính quy đại học A, rồi học thăng lên thạc sĩ hoặc tiến sĩ. Tô Lâm Lâm và Hạ Vận thì chỉ tốt nghiệp từ một đại học bình thường, vượt mọi chông gai thi đậu cao học vào đại học A danh tiếng.

©2017 Kites.vn | All rights reserved3 A- r" p: s0 {9 L/ R+]

©2017 Kites.vn | 5 H: ~* G+ F4 tAll rights reserved

Còn quá trình học tập của Chu Dao thì khác biệt hơn, cô học hệ đại học chính quy tại Caltech, nhưng lại chạy về đại học A học thạc sĩ khiến người ta khó hiểu.

©2017 Kites.vn | ! ~. X' }* `+ ^/ [4 A3 LAll rights reserved

T4 d(P2 E, l9 H©2017 Kites.vn | All rights reserved

Hai năm trước, lần đầu tiên Hạ Vận và Tô Lâm Lâm nhìn thấy Chu Dao là lúc họ đang đi mua cơm trưa về ký túc xá. Chu Dao mặt chiếc áo lót màu đỏ

dưa hấu, ngồi trên giường sơn móng chân, vừa ngẩng đầu liền nhoẻn môi cười với hai cô nàng: "Hi, mình là bạn cùng phòng với hai bạn, mình tên Chu Dao."

2 f: t9 z5 I3 o+ X©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | & G# r5 ?0 F1 P/ t\$ {" A" b2 E' K: NAll rights reserved

Nói xong cô vẫn cứ mặc áo lót, đứng lên bắt tay với hai cô gái.

©2017 Kites.vn | * R& Q8 _' N. ?4 }, s% Z3 ^All rights reserved

©2017 Kites.vn | 4 e1 I1 G9 n\$ a/ a(BAll rights reserved

Tô Lâm Lâm nhất thời kinh ngạc: "Cậu mặc áo ngực thể thao à?"

©2017 Kites.vn | & p# x3 i' |) u/ kAll rights reserved

©2017 Kites.vn | 3 q O3 O9]# tAll rights reserved

"Mình là người thích môn lướt sóng." Chu Dao cười, nụ cười rạng rỡ như mặt trời California. Nhất là ánh mắt cô, vừa to tròn vừa trong veo, tựa như bầu trời trong xanh vời vợi.

©2017 Kites.vn | * W7 @- @\$ U7 c; AAll rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved8 N& t, }3 k" l# z7 X

Ban đầu, Tô Lâm Lâm và Hạ Vận cảm thấy Chu Dao hơi dở người. Caltech là kiểu học viện nghiên cứu, sao cô học xong lại không tiếp tục học thạc sĩ ở đó, ngược lại chạy về đại học A. Dù đại học A đứng đầu trong nước, nhưng vẫn thua kém Caltech rất nhiều. Lẽ nào bởi vì năng lực học tập kém nên không thi đậu tại trường đó ư?

©2017 Kites.vn | All rights reserved, I' b# q! q! v! `

©2017 Kites.vn | All rights reserved p i1 D* b1 p. S% [: s7 \

Hai người hỏi Đường Đóa, Đường Đóa nói: "Có biết giáo sư Chu, viện trưởng danh dự khoa chúng ta không?"

\$ f, G' C5 ` " s6 g({©2017 Kites.vn | All rights reserved

% f4 {/ @; r* j©2017 Kites.vn | All rights reserved

Dĩ nhiên biết rồi, ai học địa chất đều biết ông cả.

3 k2 q' Y(I" F6 M- a" P# `2 p: a3 F; u©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | 6 ^ (h5 m. z3 u; @ " j# H\$ L& ?All rights reserved

Giáo sư Chu là chuyên gia nghiên cứu vật lý trái đất đứng nhất nhì cả nước, thành tựu nghiên cứu của ông rất phong phú, còn nổi tiếng trên thế giới. Những nghiên cứu năm xưa của ông đã có sự cống hiến rất lớn cho sự nghiệp khảo sát địa chất của quốc gia. Hồi ông còn trung niên thì tập trung đến làm nghiên cứu tại Caltech - Viện nghiên cứu California, sau đó lại trở về nước, nhậm chức viện trưởng danh dự khoa địa chất của đại học A, làm giáo sư hướng dẫn nghiên cứu cho sinh viên học tiến sĩ.

©2017 Kites.vn | 7 h8 O0 d# V- x, Q, PAll rights reserved

©2017 Kites.vn | * Z\$ M(}2 [7 |1 J) l6 Q0 Q6 ?; |All rights reserved

Tô Lâm Lâm búng tỉnh ngộ: "Hóa ra những thành quả nghiên cứu của giáo sư Chu có sức hấp dẫn quá lớn khiến Chu Dao đến đây."

©2017 Kites.vn | All rights reserved7 j3 n9 K" u4 T g% ^9 n(n

- m) C4 o\$ D. |, j. o9 s/ y©2017 Kites.vn | All rights reserved

"..." Đường Đóa ghen lời chốc lát mới nói, "Giáo sư Chu là ba cậu ấy."

©2017 Kites.vn | K# m: T j5 n+ R: mAll rights reserved

! |# s0 l* X# t* i©2017 Kites.vn | All rights reserved

Giáo sư Chu về nước mang theo một hạng mục nghiên cứu lớn tầm cỡ quốc gia, Chu Dao cũng tham dự và trở thành một trong những nghiên cứu viên quan trọng của dự án.

©2017 Kites.vn | All rights reserved" \- Y- d2 C+ C5 y _0 p

©2017 Kites.vn | % k" L7 w, _" k% mAll rights reserved

Hạ Vận bối rối: "Không phải giáo sư Chu chỉ dạy tiến sĩ thôi sao?"

©2017 Kites.vn | ! B) c5 e. _ ,]: RAll rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved+ q(u w, ?/ u4 S; Z

Đường Đóa nói: "Chu Dao là ngoại lệ."

©2017 Kites.vn | All rights reserved3 _(n P& q2 w: A(z0 C

) x# W% e1 K) s7 Z- u% F(K©2017 Kites.vn | All rights reserved

Hạ Vận khe khẽ nhường mi.

; u\$ y/ j* H0 c9 l& F3 z* S5 u©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | 0 IO P+ \5 R& h! TAll rights reserved

Đường Đóa nói: "Cậu còn không phục à. Mình đã lên điều tra bạn cùng

phòng mới đến này rồi, thành tựu nghiên cứu khá nhiều. Cậu ấy từng đăng khá nhiều bài luận lên những tạp chí về khoa học tự nhiên và địa chất học nào là NATURE, SCIENCE, PNAS, EPSL, GEOLOGY, là bằng thật đấy không phải giả đâu. Luận văn "Siderit và goethite trong quá trình chuyển đổi hấp thụ Asen" (1) mà cậu rất thích là do cậu ấy viết, mà còn viết vào lúc cậu học năm hai nữa đấy. Cậu ấy còn rất giỏi giám định, đa phần những luận văn giám định thăm dò khoáng vật mà Tô Lâm Lâm cậu thích đọc cũng là do cậu ấy viết luôn. Có điều bây giờ chủ yếu nghiên cứu thăm dò mỏ từ xa rồi."

©2017 Kites.vn | All rights reserved/ ~% s7 l(O6 J

©2017 Kites.vn | 5 @, b8 J/ g/ O: z2 ~All rights reserved

(1) - Siderit (tiếng Anh: Siderite) là một khoáng vật chứa thành phần sắt cacbonat, đây là quặng có giá trị, với 48% là sắt và không chứa lưu huỳnh hay photpho. Cả magiê và mangan thông thường được thay thế cho sắt.

& d: E2 Z9 X1 [3 {©2017 Kites.vn | All rights reserved

- Goethite hay còn gọi là goethit là một khoáng chất sắt oxi-hydroxit (FeOOH).

©2017 Kites.vn | All rights reserved: ~2 O' O3 F7 i5 j, E4 O+ p9 x6 Y

- Asen là một nguyên tố hóa học có ký hiệu As và số nguyên tử 33, là một á kim gây ngộ độc khét tiếng và có nhiều dạng thù hình: màu vàng (phân tử phi kim) và một vài dạng màu đen và xám (á kim) chỉ là số ít mà người ta có thể nhìn thấy.

" k7 E! S5 M" J: s" l©2017 Kites.vn | All rights reserved

+ h7 O; R" T: W/ k7 `(_/ w\$ o©2017 Kites.vn | All rights reserved

Tô Lâm Lâm lật xem nghiên cứu học thuật của Chu Dao trên web mà rớt cả cằm: "Nhiều vậy á? Cậu ấy còn có thời gian đi lướt sóng sao?"

l' L6 b& R! w8 k6 h6 K/ U©2017 Kites.vn | All rights reserved

7 u! x+ {' J. T F©2017 Kites.vn | All rights reserved

Sau đó nhóm bạn cùng phòng còn phát hiện, Chu Dao không chỉ có thời gian lướt sóng mà còn có thời gian đi đánh tennis, đánh trống, đánh dota, đánh bóng chuyền, đánh ping-pong, đánh chuột đất... Và cả thời gian để yêu đương. Phải nhấn mạnh là có rất nhiều thời gian để yêu đương mới đúng.

©2017 Kites.vn | 4 U/ j(w7 L6 ?" S9 f/ z' ~* cAll rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved% l. z. S+ P* r

Là "học sinh nước ngoài chuyển trường" nên bản thân cô còn là nhân vật phong vân trong trường rồi. Thêm phần bạn trai cô đa phần là kiểu đẹp trai cao lớn, ai ai cũng là hot boys nên càng khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

©2017 Kites.vn | All rights reserved2 L5 j" c! a\$ Q: L n2 {+ u

©2017 Kites.vn | All rights reserved\$?2 o2 ~. Q% H. N' Y\$ `9 z6 |

Sau vài lượt thay bạn trai, người xung quanh liền đồn thổi linh tinh. Ba người khác trong phòng cũng bị mọi người kéo lại hỏi han đủ kiểu, rốt cuộc họ phải nói thẳng với Chu Dao.

\$ B9 Q\$ W) A% |, o7 @! W©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | / j- u1 Z n. E, XAll rights reserved

"Chu Dao, gần đây trong trường đồn đãi về cậu nhiều lắm đấy."

©2017 Kites.vn | 6 q# k3 g# {. d- Q8 L+ l0 G9 dAll rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved; ^/ F/ N9 Z" C. O4 F6 ?) b

"Mình không nghe thấy."

©2017 Kites.vn |) S/ q8 O3 H, b" s y& g! A. F- RAll rights reserved

. ?1 v/ V% e- c# @" V©2017 Kites.vn | All rights reserved

"Mấy người đó không nói trước mặt cậu, chỉ tìm bọn mình nói gần nói xa thôi."

©2017 Kites.vn | ' F# i3 k1 b) h- S1 n" _All rights reserved

©2017 Kites.vn | 6 J: h2 `& B; c4 d\$ b5 B9 p; ZAll rights reserved

"Nói cái gì?"

']6 j' ^ T(W/ W5 {©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | 1 l j8 _& D- `(|) ^All rights reserved

"Nói cậu mê trai, ai đẹp trai trong trường cũng tóm lấy."

©2017 Kites.vn | All rights reserved, W, ^9 T" D0 a0 _

©2017 Kites.vn | 1 K/ K0 T4 C\$ x0 I- }* x: GAll rights reserved

Chu Dao nhún vai, khẳng khái thừa nhận: "Mình thuộc dạng ham sắc, là kiểu mê mấy anh đáng vẻ đẹp trai, tướng tá ngon lành ấy."

2 R X7 O# ?6 P+ b7 I' ?6 J©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved8 [5 G4 q f7 s4 K+ X

Hạ Vận nói: "Như vậy không tốt, thay nhiều bạn trai quá người khác sẽ nói cậu lãng nhãng."

9 ` G8 p" _; {©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved8 o3 y9 I& W5 `! h/ ^

"Có qua lại mới biết được thích hợp không, không hợp thì đương nhiên chia tay thôi."

6 Y1 i5 n9 Y; p6 q\$ S3 @©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | ! A5 z% X. m* g\$ C+ N4 V7 AAll rights reserved

Chu Dao không thấy có gì không đúng, hẹn hò thôi mà, có cảm tình thì hẹn, phát hiện sở thích khác nhau, quan niệm không hợp thì dừng lại kịp thời. Đơn giản quá mà.

©2017 Kites.vn | 2 r! V) R9 M |5 R0 f9 h: E% pAll rights reserved

0 i- U) l/ M; h8 z: C; [# f8 a+ u©2017 Kites.vn | All rights reserved

Với lại, yêu đương là một phần của cuộc sống, hưởng thụ cuộc sống khiến mình vui vẻ có gì không tốt chứ?

7 _ . i" b: V _0 ?6 y3 U©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved7 ^3 Y# Z" l. A1 ^) \

"Sau khi cậu chia tay một thời gian rồi mới nên có bạn trai mới."

©2017 Kites.vn | All rights reserved0 [% o5 F: W6 d; U8 [' i

©2017 Kites.vn | All rights reserved/ P/ ?4 {" c' q' L5 y

"Tại sao con trai thay bạn gái thì bảo là có sức hấp dẫn, còn con gái thay đổi bạn trai thì bảo là lãng nhãng? Lẽ nào con gái chia tay xong không thể có tình yêu mới?" Chu Dao hỏi, "Mấy cậu đã từng đi tìm mỏ ở vùng dã ngoại bao giờ chưa?"

©2017 Kites.vn | "]3 S" @5 i, J5 \; PAll rights reserved

9 }1 m: z5 K\$ y1 o" m" w* R©2017 Kites.vn | All rights reserved

Ba người im lặng giây lát rồi gật đầu.

©2017 Kites.vn | All rights reserved2 Z(E(R. {* m. ^ (D9 Z; C# S; A

) T2 I6 ` / U8 O©2017 Kites.vn | All rights reserved

"Yêu đương cũng giống tìm mỏ vậy, có khi chúng ta thấy đường vân nhám thạch đặc biệt ở bề mặt trái đất, biết bên dưới nhất định có tài nguyên. Thế là bố trí đội ngũ, nghĩ hết cách đào sâu xuống lòng đất. Nhưng nhiều khi bên dưới chẳng có gì cả, chúng ta đã nhầm. Hoặc là nó nhanh chóng cạn kiệt, chênh lệch quá nhiều với dự đoán của chúng ta. Sau đó thì sao? Mấy cậu không đi tìm nữa hả? Nhưng mình thì vẫn muốn tiếp tục đấy."

/ a6 a% ` p0 R' J" q0 U©2017 Kites.vn | All rights reserved

) p* g/ \ ' O+ T©2017 Kites.vn | All rights reserved

Đường Đóa nói: "Việc này đâu giống nhau, đó là công việc, khác với yêu đương mà."

©2017 Kites.vn | All rights reserved! g8 O4 Q" S(\% W; s

4 Y, }, F1 Q9 g& R, d\$ [©2017 Kites.vn | All rights reserved

"Đối với mình, công việc và yêu đương đều là một đạo lý. Mình thích

công việc và nghiên cứu của mình." Chu Dao nói, "Mình cũng thích yêu đương. Mình luôn hưởng thụ niềm vui nó mang đến cho mình. Nếu thích thì mình sẽ đi tìm, bất chấp mọi khó khăn gian khổ, và cũng bất chấp thất bại trước mắt. Vật này mình thích, mình hưởng thụ, thế là được."

©2017 Kites.vn | % i5 c(W,]; Z" o0 Z" u; hAll rights reserved

©2017 Kites.vn |) o2 a2 f# S) \2 D4 z8 v; O& F& |! aAll rights reserved

Đường Đóa nói: "Nhưng lẽ nào cậu không thấy cậu hẹn hò rồi chia tay quá dễ dàng, không nghĩ đến kết quả sao?"

©2017 Kites.vn | 5 e9 V, N" I& a2 E0 ~All rights reserved

©2017 Kites.vn | & m7 S% E& v4 m5]All rights reserved

"Cho dù mình chỉ lo hưởng thụ tình yêu cho riêng mình thì sao chứ? Tại sao nhất định phải ràng buộc cho nó, không thể đơn thuần hưởng thụ sự vui vẻ hay sao?"

9 v6 o" k# E; j: H©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved6 ?\$ c q\$ f\$ C4 @6 B

Ba người không hề phục nhưng lại á khẩu không trả lời được.

) `* K8 _7 m6 B! V©2017 Kites.vn | All rights reserved

& u7 V- @, j" h: h u* Z. T& m©2017 Kites.vn | All rights reserved

Hồi lâu, Tô Lâm Lâm mới yếu ớt nói một câu: "Cậu đã bị nước Mỹ dạy hư rồi."

©2017 Kites.vn | ; P: _- \ \$ L6 J3 k3 TAll rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved' x: p; G; O7 V. r

Chu Dao cười khúc khích, lắc đầu nói: "Từ bé mình đã vậy. Cũng như mình thích đất đá, thích lướt sóng thôi. Yêu đương là để mình vui vẻ, là thứ không thể thiếu trong cuộc sống của mình. Đối với mình, chỉ cần thoải mái hưởng thụ nó là đủ rồi."

' x4 b7 m* |7 X' K, p3 V©2017 Kites.vn | All rights reserved

\$ g4 A+ D# L6 z- u3 e©2017 Kites.vn | All rights reserved

Cuối cùng, tuy song phương không ai thuyết phục được ai, nhưng...

?. X, T& i- w, L©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | + }& F! k: b: `2 O\$ \All rights reserved

Đường Đóa nói: "Dao Dao, có lẽ cách yêu đương của chúng ta không giống nhau lắm, nhưng bọn mình tôn trọng và chấp nhận suy nghĩ của cậu."

©2017 Kites.vn | % a. |! u" @' v(c(o' fAll rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved; @/ z1 M& T/ {\$ P# R. M

Tô Lâm Lâm cũng nói: "Chúng ta là bạn bè. Nếu đã thẳng thắn đưa ra quan điểm của bản thân thì lần sau còn có người nói xấu cậu trước mặt bọn mình, bọn mình sẽ tặng cho người đó hai chữ: Cút đi!"

©2017 Kites.vn | All rights reserved\$ V9 h5 |8 }! [\$ [6 K2 F

©2017 Kites.vn | (e. Y* l, \7 _ VAll rights reserved

Sau đó nữa, thỉnh thoảng nhóm Hạ Vận trò chuyện với nhau cũng cảm thấy điều Chu Dao nói có lý, nhưng đều cho rằng không thể học theo. Cách

xử sự cởi mở không ràng buộc và hoàn cảnh trưởng thành dư dả hậu đãi, cộng thêm điều kiện bề ngoài xinh đẹp của cô là không thể tách rời.

\$ f: E3 F1 d. d(P) z©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | # m2 R8 x2 H3 H+ a9 C8 v0 B, b" }All rights reserved

Cô thuận buồm xuôi gió, cái gì cũng có, chẳng sợ gì cả dĩ nhiên là dám xông pha, dám chống lại sức ép dư luận rồi. Người khác không có điều kiện như cô nên không thể không cẩn thận dè dặt, nhìn trước ngó sau.

©2017 Kites.vn | All rights reserved0 Q+ k1 o3 w9 P6 B# i' ` , q/ B, E t

7 N2 d5 P1 o5 [# f; T©2017 Kites.vn | All rights reserved

Nói cho cùng, mỗi người đều lựa chọn cách thích hợp cho riêng mình mà thôi.

©2017 Kites.vn | All rights reserved" q& V9 U5 r& Z* u

©2017 Kites.vn | All rights reserved+ |& N\$ j- t0 O A

Nghĩ như vậy, Hạ Vận nhìn Chu Dao ngồi phía đối diện bàn ăn, cô đang nói cười với ba vị đàn anh. Quan hệ thân thiết với họ nhất đúng là Chu Dao rồi.

2 k# H5 N0 C; K(y& t. M% I2 I©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved. \. L+ M0 s# v\$ t2 E

Con người Chu Dao tuy có cuộc sống muôn màu muôn vẻ, nhưng tính cách cô xưa nay luôn không sâu sắc, không hướng nội mà cũng không hướng ngoại. Cũng giống như bao người làm nghiên cứu khác, cô thích sinh hoạt trong vòng tròn nhỏ của mình, không thích giao thiệp bạn bè rộng rãi. Nhưng

duyên số của cô rất tốt, những mối quan hệ mà cô có đều rất vững chắc. Dĩ nhiên cũng bởi vì mấy người trong vòng giao thiệp này đều đơn giản và trong sáng cả.

©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved

"Ôi, đói bụng quá."

©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved

"Chu Dao, uống vài ba ly không?" Kỷ Vũ cố ý đùa cô.

©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved

"Kiểm chế chút đi. Giữ chút kính sợ với cao nguyên có được không?" Chu Dao nói xong, mắt đảo như lạc rang rồi dí dỏm nói tiếp, "... Chờ em thích ứng hoàn cảnh trước đã."

©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved

"Ha ha..." Kỷ Vũ cười, lại hỏi mọi người, "Ngày mai có cần nghỉ ngơi một ngày không?"

©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved

Cơn gió lạnh lùa vào qua những cánh cửa.

7 X6 J! q(S- g+ W5 m©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | + f) D3 ~/ C% U6 t' lAll rights reserved

"Ồi mẹ ời lạnh quá." Chu Dao ngồi co ro, không ngừng chà tay. Tuy cô đã mặc áo gió nhưng nơi này nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch quá nhiều.

©2017 Kites.vn | All rights reserved(@ l8 u6 c7 A

©2017 Kites.vn | All rights reserved B1 a' e! z7 ?(|. u' o7 b

Tô Lâm Lâm nói: "Ban ngày nhiệt độ không cao, khá giống tiết trời tháng Tám, bây giờ khắp cả nước nóng chết đi được ấy."

©2017 Kites.vn | All rights reserved) Q% ?# n/ l0 k5 m/ o O: l

- q, K(C' ^% z0 m7 P9 i2 j©2017 Kites.vn | All rights reserved

Đường Đóa nói: "Coi chừng, khu vực cao hơn mặt nước biển thời tiết không nóng nhưng tia tử ngoại mạnh, không cẩn thận sẽ bị cháy thành cục than đấy."

©2017 Kites.vn | All rights reserved' Z* r\$ \0 f+ L

©2017 Kites.vn | All rights reserved0 M! [t# b" g' Q9 d+ I* E+ p1 i

Tô Lâm Lâm gào lên: "Làm sao đây? Mình quên mang kem chống nắng rồi."

©2017 Kites.vn | All rights reserved: q(j\$ }9], n' P' Q" L8 k

©2017 Kites.vn | 9 \. u, y1 V* }4 h3 ZAll rights reserved

Đường Đóa ghen lời: "Lần đầu tiên cậu đi ra ngoài khảo sát hả?"

©2017 Kites.vn | (]5 z+ Z3 Z(rAll rights reserved

©2017 Kites.vn | @- v' d; I(o#]6 G6 A- G: T9 `5 PAll rights reserved

"Lần này bỗng quên mất. Toi rồi, toi rồi, hôm nay đã đen một khúc rồi đây này."

]' n+ f. O! G1 m: {2 {; m©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved(w\$ q5 q7 D6 C

Chu Dao thản nhiên nói: "Mình lại muốn phơi thành da nâu nhưng lại phơi mãi chẳng đen. Mình nói này, bây giờ đang bàn bạc về hành trình mà, sao lại chuyển thành kem chống nắng vậy?"

©2017 Kites.vn | 5 [,]. G(d- v% b(B! H& UAll rights reserved

4 N! v8 G2 @. Y# F©2017 Kites.vn | All rights reserved

Ánh mắt Kỷ Vũ hung dữ: "Còn không phải do em sao?"

. q* t# Q, V\$ |©2017 Kites.vn | All rights reserved

" p, T' z X& c©2017 Kites.vn | All rights reserved

Chu Dao nhún vai, vẻ mặt khó hiểu, mình đã nói gì đâu chứ?

©2017 Kites.vn | 3 P4 s# N# u) _ z6 u7 WAll rights reserved

©2017 Kites.vn | 7 L9 J- `! @\$ E;]All rights reserved

Nói chuyện tránh nắng xong rồi lại đến chuyện mặt nạ, cái chuyên mục chăm sóc da của bọn con gái một khi đã bật lên rồi là sẽ khó dừng lại được.

©2017 Kites.vn | All rights reserved(o4 x0 o\$ {* o

©2017 Kites.vn | All rights reserved/ E,]3 I: F& S, G; h7 _ n- o

Thức ăn còn chưa mang lên, Chu Dao đã lạnh cóng: "Không được, mình về mặc thêm áo đây."

& \1 \3 T: z0 e9 A)]0 v©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | 2 x2 Z! z& c) O9 x7 @- rAll rights reserved

Cô băng qua sân, chạy về phía đối diện nhanh như chớp. Khu sinh hoạt tập thể có rất nhiều người đang uống rượu, uống trà, rảnh rang trò chuyện, không thấy Lạc Dịch đâu cả, quầy lễ tân cũng không có ai.

\$ M" d3 }" m4 T Q0 w" k©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | 2 v7 o2 T+ _4 Q# M# KAll rights reserved

Chu Dao trở về phòng, mặc thêm chiếc áo len mỏng rồi lại xuống lầu. Vô tình nhìn thấy cô gái lễ tân và cậu thanh niên thay bóng đèn đang lén lút thân mật nắm tay sau quầy.

©2017 Kites.vn | All rights reserved5 n(x) S3 [. ^\$ r(t& y

(Y: U% g+ \3 c: h6 u©2017 Kites.vn | All rights reserved

Hóa ra cô ta và ông chủ khách sạn không phải một đôi. Cô đã suy diễn sai rồi.

©2017 Kites.vn | All rights reserved(Y, `3 c6 S+ e. H M" Q

8 \2 e" F6 X(D& _# J6 [(L©2017 Kites.vn | All rights reserved

Tâm trạng Chu Dao rất tốt, chạy uỳnh uỳnh xuống lầu ra cửa. Hì, nói xem có phải khéo hay không, nghĩ đến ai thì người đó liền xuất hiện, trùng hợp gặp Lạc Dịch đi từ bên ngoài vào, vừa bước một chân qua cánh cửa.

©2017 Kites.vn | All rights reserved4 q*]6 Q% j8]8 H/ w

©2017 Kites.vn | R1 e2 V! M& SAll rights reserved

Chu Dao nở nụ cười thật rạng rỡ, tươi tắn vẫy tay với anh: "Hi!"

, N- A7 h6 L; l©2017 Kites.vn | All rights reserved

U' } F* b2 |5 Z9 f& z©2017 Kites.vn | All rights reserved

Rõ ràng anh khá bất ngờ, bị sự nhiệt tình của cô khiến trở tay không kịp. Về mặt anh vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng, khóe môi nhếch lên vài cái, dường như đang lựa chọn biểu cảm thích hợp để đáp lại. Nhưng phản ứng không theo kịp suy nghĩ, cuối cùng anh nở nụ cười vội vàng, đáp lại hời hợt rồi đi ngang qua cô.

©2017 Kites.vn | All rights reserved) j! b0 a7 h\$ g6 J* a9 Z2 m

©2017 Kites.vn | , M3 s f, m) T) N% V3 tAll rights reserved

Chu Dao rất vui, tung tăng đi qua cửa, chạy vào sân. Chạy được mấy bước lại thấy hơi khó thở, liền dừng lại vỗ ngực vài cái: "Cao nguyên đấy, cao nguyên đấy, bình tĩnh, bình tĩnh nào."

©2017 Kites.vn | All rights reserved+ _2 U* D# P+ P7 l! D9 v-]

©2017 Kites.vn | 5 ^' }+ \8 h. X! i% u6 _* ?All rights reserved

Trở lại phòng ăn, thức ăn đã được mang lên.

©2017 Kites.vn | 1 W6 m' h0 y' a' @' jAll rights reserved

% g1 d) @" G& [. U©2017 Kites.vn | All rights reserved

Đường Đóa nghi ngờ: "Gặp chuyện gì mà vui vẻ thế, phởn ra mặt luôn kìa."

(h9 {2 M# j2 {' _! y" r©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | ; L\$ {& `5 f, J7 Y' u6 J(iAll rights reserved

"Đâu có." Chu Dao cầm đĩa gắp thức ăn, bản thân cũng không ý thức được khóe môi mình đang mỉm cười.

, @* i8 r(n- l# B"]- y4 E8 `, t# P©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved1 i(y3 K0 V# {& i

"Cười gì vậy?" Tô Lâm Lâm đá cô.

1 v5 S b) d" p9 O! c: c©2017 Kites.vn | All rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved4 t+ V3 [9 N1 p& H

"Mới vừa rồi nhìn thấy mặt trăng vừa to vừa tròn ở trong sân." Chu Dao nói.

©2017 Kites.vn | 5 x\$ P- ?(o9 l8 F% C4 _3 r5 m1 CAll rights reserved

©2017 Kites.vn | All rights reserved7 Y2 z\$?(?+ }1 M# j

Cơm nước xong họ mới nhớ ra vẫn phải bàn bạc hành trình. Lâm Cẩm Viêm đề nghị, tuy trước đây mọi người đã từng đi khảo sát vùng dã ngoại, kinh nghiệm đều rất phong phú, đi qua rất nhiều khu vực cao hơn mặt nước

biển, nhưng không phải ai đã đến cao nguyên rồi thì sẽ chắc ăn không bị phản ứng cao nguyên nữa. Nghĩ lại quãng đường từ Thành Đô đến đây, tuy đội viên không có phản ứng gì lạ, nhưng trong đội có khá nhiều con gái, nên trước tiên có thể nghỉ ngơi một hai ngày. Sau đó đi thăm dò núi trong phạm vi nhỏ nhỏ, rồi tiếp theo mới mở rộng phạm vi thăm dò khảo sát núi non và các hẻm núi xuyên băng. Về phần đường Locke dài thượt kia sau này hãy bàn.

©2017 Kites.vn | All rights reserved6 k' S- a! a: ^! l7 `9 g

©2017 Kites.vn | All rights reserved5 r8 i# {5 b6 w' o

Đường Đóa nói ra ý kiến đầu tiên, cô nói nhóm con gái hài lòng với tình trạng trước mắt, không cần phải lo lắng quá, ba cô gái còn lại cũng đồng ý. Kết quả bàn bạc là ngày hôm sẽ sau xuất phát, rồi họ tan họp trở về phòng.

©2017 Kites.vn | All rights reserved(l1 @9 n {2 |' i5 K3 U4 l7 X

©2017 Kites.vn | All rights reserved) ~/ A- Q9 o9]) k

Đi trong sân, Tô Lâm Lâm ngẩng đầu, lớn tiếng hỏi: "Chu Dao, cậu cận thị à? Trăng khuyết một mảnh to thế kia mà."

©2017 Kites.vn | All rights reserved+ v! \! q* v% {9 k

©2017 Kites.vn | : [' P7 d1 I5 R5 t. m- n,]All rights reserved

Chu Dao: "Tô Lâm Lâm, cậu phiền quá."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đi vào khu nhà chính, Chu Dao liếc thấy Lạc Dịch đang bận rộn phía sau quầy bar liền gạ mọi người: "Đến khu sinh hoạt ngồi chút không?"

Lâm Cẩm Viêm nói: "Sau này còn nhiều thời gian mà. Bọn anh trở về kiểm tra máy móc thiết bị đã." Họ không ở cùng khu nên đi về theo đường cũ.

Bốn cô gái tìm một chiếc sofa ngồi xuống, Chu Dao lật xem thực đơn nước, hỏi: "Uống gì nào? Mình mời."

Hạ Vận nói: "Mình không uống đâu, mới vừa rồi ăn no quá."

Tô Lâm Lâm và Đường Đóa chọn trà buổi nóng, Chu Dao hô phục vụ đến gọi nước, ung dung chọn cho mình vài thứ.

Bàn gỗ bên cạnh có hai nhóm người đang tán gẫu, đa số kể về những điều họ từng trải trên đường đi du lịch, trò chuyện một hồi lại ghép bàn ngồi chung. Nam nữ bắt đầu gõ ly rượu ca hát, hát được một lát thấy mấy cô gái bên này nhìn ngó lại mời các cô gia nhập.

Đường Đóa ngại ngùng chỉ cười cười. Tô Lâm Lâm bị không khí vui vẻ hấp dẫn nên muốn tham gia. Cuối cùng, Hạ Vận đứng dậy trước tiên, ba người qua gia nhập với nhóm kia.

Chu Dao nói: "Mấy cậu chơi đi, mình đi gửi bưu thiếp."

Cô đến quầy bar, ngồi lên chiếc ghế cao, nói với Lạc Dịch: "Hi!"

Lạc Dịch vẫn bận việc của mình, chỉ quay đầu lại liếc nhìn cô một cái.

Chu Dao cười: "Cho tôi một ly sữa nóng, cảm ơn."

Lạc Dịch quay người lấy một hộp sữa bên cạnh tủ rượu, cắt miệng hộp, rót sữa vào chiếc nồi nhỏ, rồi đặt lên bếp cồn đun nóng.

Không gian quầy bar chật hẹp, anh thông thả làm việc. Phía trên là một chiếc đèn treo màu trắng sữa, ánh đèn soi xuống đỉnh đầu anh, tạo nên một vầng sáng.

Chu Dao chống má, đứng đưa chân, thường lãm khuôn mặt đẹp trai của anh không chớp mắt, đến tận khi anh quay đầu lại, ánh mắt hai người mới khẽ giao nhau.

Chu Dao nhoẻn môi cười: "Bao nhiêu tiền?"

"15 tệ." Anh vẫn ra vẻ lãnh đạm.

Chu Dao lấy ví tiền ra, lại chỉ lên hộp bưu thiếp trên quầy, giống như người mù không nhìn thấy bên trên có ghi "3 tệ/tấm, 5 tệ/tấm", hỏi: "Bao nhiêu tiền một tấm bưu thiếp?"

"3 tệ."

"Tem thì sao?"

"1 tệ."

"Cho tôi chín tấm bưu thiếp và tem." Chu dao đưa tiền cho anh, anh thối lại.

Nồi sữa mãi mới sôi lên sùng sục, dần dần mùi sữa lan tỏa khắp xung quanh. Anh rót sữa vào cốc thủy tinh, đặt lên quầy. Chu Dao sờ cốc, nhiệt độ ấm áp vừa phải, không phỏng tay. Cô uống một hớp lớn, cố ý để dính lại một chút sữa trên môi, sau đó bắt đầu chọn bưu thiếp.

Cô chậm chạp chọn xong tám tấm, tấm cuối cùng khó mà quyết định, thế là giờ hai tấm lên hỏi Lạc Dịch: "Tấm nào đẹp?"

Lạc Dịch ngẩng đầu nhìn hai tấm, chỉ bên phải: "Tấm này."

Chu Dao lật lại xem, cười nói: "Tôi cũng thích tấm này."

Nhưng anh không hề nhắc cô, môi cô dính sữa.

Chu Dao cũng không nản lòng, hỏi: "Anh có bút không?"

Anh đưa một cây bút cho cô.

"Cảm ơn." Cô vui vẻ viết bưu thiếp. Viết chốc lát mới ngẩng đầu lên, trong quầy bar đã không còn ai cả, nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng Lạc Dịch đâu.

Trái lại nhóm Tô Lâm Lâm trò chuyện rất hăng say với đám người kia, tiếng cười không ngớt. Vang lên vài ba câu nói, có người kể trên đường gặp cô dân phượt đi nhờ xe, mang thân báo đáp, anh ta tốt bụng không lợi dụng người ta. Có người kể mình mở công ty, năm ngoái phát hành cổ phiếu kiếm được không ít tiền. Có người nói bản thân mình đã đi nhiều nơi ở nước ngoài...

Lúc Chu Dao viết đến tấm bưu thiếp thứ Tư thì Lạc Dịch trở lại đặt chín con tem lên bưu thiếp của cô. Chu Dao ngẩng đầu, Lạc Dịch đang nhìn chữ cô viết trên bưu thiếp, chỉ liếc mắt rồi dời đi ngay, cũng không có vẻ hứng thú.

Chu Dao lại hỏi: "Ở đây anh có dấu không?"

Anh đưa con dấu cho cô.

"Nước đâu? Tôi cần dán tem."

Anh cầm chiếc đĩa nhỏ, rót chút nước đưa cho cô.

Cuối cùng cũng viết xong những chiếc bưu thiếp, Chu Dao đóng dấu côm cốp, dán tem lên, rồi gom chín tấm lại đưa cho anh: "Xong rồi."

Lạc Dịch nhận bưu thiếp, quay người vút vào trong sọt mây, vừa quay lại thấy ánh mắt tròn tròn kinh ngạc của Chu Dao, bèn hỏi: "Sao thế?"

Chu Dao chỉ vào sọt giấy trên mặt đất: "Vút vào đó thế sao?"

"Ừ, lúc đi lên trần tôi sẽ mang đến bưu điện."

"Anh sẽ mang đến bưu điện... thật chứ?"

Anh cảm thấy buồn cười: "Tôi lấy bưu thiếp này để làm gì? Xé tem ra bán lại à?"

"Tem có thể xé ra nguyên vẹn á?" Chu Dao vô cùng ngạc nhiên.

Lạc Dịch: "..."

Anh nói lại lần nữa: "Cô yên tâm, tôi sẽ gửi chúng mà."

"Được rồi."

Sữa đã uống xong, bưu thiếp cũng đã gửi xong, Chu Dao vẫn ở lì không đi, cô ngồi trên chiếc ghế cao xoay vòng vòng.

"Ồ!" Chu Dao nhìn kệ gỗ bên trái quầy ba, nào là đá Bích Tì, Mắt Mèo,

Thanh Kim, Mặc Ngọc... đủ mọi màu sắc, "Anh cũng sưu tầm đá à?"

"Ừ." Anh đang pha chế ngược mắt nhìn cô, "... Cô cũng sưu tầm hả?"

"Có chứ. Nhà tôi toàn là... Máy viên này của anh chưa bị gia công nhiều nhỉ."

"Nhặt được lúc đi chơi, mang về tự gọt giữa bữa thôi."

"Giống tôi." Chu Dao cười nói, "Anh thường đi ra ngoài lắm sao? Tôi thấy khách sạn anh có rất nhiều thứ ở những nơi khác."

"Một năm tôi chỉ ở khách sạn bốn năm tháng."

"Đa phần đều ở ngoài à? Lần này gặp được anh thật là trùng hợp."

Anh không tiếp lời, Chu Dao nghiêng đầu ngắm nhìn vật trên kệ, đột nhiên nhìn thấy một viên đá màu lam, hỏi: "Anh từng đi đến Bolivia á?"

Anh hơi giật mình, nhìn sang theo ánh mắt cô.

Chu Dao không phát hiện ra ánh mắt anh có sự thay đổi, vẫn nói: "Nếu không nhìn lầm, viên đá Sodalite kia được sản sinh tại Bolivia."

"Ừ." Lạc Dịch quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt dần sâu hút, nói, "Cô giỏi thật đấy."

Chu Dao cười: "Từ bé tôi đã tiếp xúc với đất đá, xem ra anh cũng thích đá nhỉ."

"Không phải chuyên nghiệp." Anh vội vàng kết thúc đề tài này.

Dường như anh không thích nói nhiều về bất cứ chuyện gì. Chu Dao đang nghĩ có nên chuyển đề tài khác không thì Lạc Dịch khẽ nheo mắt nhìn ra

bóng đêm ngoài cửa, bất chợt lạnh lùng nói: "Muộn rồi, về nghỉ ngơi đi."

"À, ngủ ngon."

Thấy anh nhíu mày, Chu Dao không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Sao đột nhiên thay đổi thế chứ? Mới vừa rồi còn trò chuyện vui vẻ mà. Cô trượt xuống ghế, quay đầu tìm bọn Tô Lâm Lâm, phát hiện ra không còn ai ở đó cả. Trên bàn ly tách lộn xộn.

Lạc Dịch nói: "Bạn cô đi chung với đám người kia rồi."

Chu Dao trở về phòng, Tô Lâm Lâm ngẩng đầu nhìn cô rồi nói: "Chu Dao, miệng cậu dính sữa kìa."

Lúc này Chu Dao mới nhớ đến, chán nản lau đi rồi đáp lại một câu: "Tô Lâm Lâm, cậu phiền quá."

Đường Đóa đang tắm, Chu Dao lại hỏi: "Hạ Vận đâu?"

Tô Lâm Lâm tháo tai nghe ra: "Mình và Đường Đóa về trước, Hạ Vận nói chờ cậu cùng về mà."

Chu Dao sửng sốt: "Lúc mình quay lại chỗ đó đã không còn ai hết."

"Sao lại như vậy?"

Trong đầu cô bỗng hiện lên vẻ mặt nhíu mày và đột ngột lạnh nhạt của Lạc Dịch: "Muộn rồi, về nghỉ ngơi đi... Bạn của cô đi cùng với đám người kia rồi." Anh nói là "bạn" chứ không phải là "mấy bạn". Chu Dao lập tức gọi vào điện thoại Hạ Vận, điện thoại đang sạc pin trên bàn rung lên. Cô toát mồ hôi lạnh.

"Tô Lâm Lâm, cậu mau đi theo mình."

Đường Đóa đang tắm sớ hãi hô lên: "Xảy ra chuyện gì thế?"

...

Chu Dao nhớ được từng gặp đám người kia ở cầu thang, khách sạn chỉ có ba tầng, họ nhất định ở tầng ba.

Tô Lâm Lâm: "Hình như là nam nữ ở chung, phòng bảy người."

Chu Dao gõ mạnh vào cửa phòng 305.

"Hạ Vận! Hạ Vận!"

Bên trong tối đen như mực, không có động tĩnh.

"Bọn họ đi ra ngoài rồi." Tô Lâm Lâm vội vã đi ra khỏi phòng, chỉ mặc một chiếc áo gió, lạnh đến phát run, "Lạnh thế này lại chạy đi đâu? Gần đây đâu có chỗ nào vui chơi."

Chu Dao lập tức chạy xuống tầng một, Lạc Dịch đứng sau quầy bar, đang cầm khăn lau khô cốc thủy tinh.

"Không thấy bạn tôi đâu cả!"

...

Nhóm Lâm Cẩm Viên chia làm hai, một tổp chạy đi tìm dọc theo con đường chính ngoài khách sạn, một tổp đi ra phía sau núi. Nửa chừng Lạc Dịch dừng lại, châm thuốc hút, mày càng cau chặt, mắt sáng lạnh lạnh trong đêm tối tựa như sói. Anh đột nhiên quay về khách sạn, Chu Dao chạy theo anh.

"Hình như bọn họ đã đi ra ngoài rồi." Hành lang gió thổi lạnh buốt, Chu Dao run rẩy nhìn anh.

Lạc Dịch gõ cửa phòng 305. "Đùng, ùng." Cửa sổ tối đen, bên trong không có ai đáp lời.

Anh lấy điều thuốc ra khỏi miệng, phả ra một hơi, gằn từng chữ một: "Tôi cảnh cáo các người, mở cửa ra."

Vẫn không ai trả lời, căn phòng vừa tối vừa yên tĩnh. Trong màn đêm, dường như anh cười lạnh, rồi đột nhiên dùng sức đập mạnh vào cửa phòng. Ầm một tiếng, dây khóa sắt phòng trộm đứt đoạn, cánh cửa bật tung.

Anh đẩy cửa ra, bên trong phòng bảy chiếc giường hợp lại với nhau, đám nam nữ chen chúc không mảnh vải che thân, nhanh chóng tản ra tìm vật che mình, giống như đám sâu bọ ngộ nguậy khi lá rau bị vạch ra.

Hạ Vận tránh được bàn tay đang bịt mắt mình, thét lên lăn xuống giường. Chu Dao xông đến mặc áo khoác giúp cô ấy, thấy cô ấy sợ đến mức toàn thân run bần bật liền giận đến mất khống chế, cầm lấy dây nịt trên mặt đất đánh kè bịt mắt Hạ Vận kia.

"Con khốn kia mà đánh ở đâu vậy hả?" Gã kia đứng bật dậy, giơ tay đánh về phía đầu Chu Dao nhưng đã bị Lạc Dịch chặn lại. Anh cầm cổ tay đối phương, chỉ đẩy nhẹ một cái, gã đã ngã xuống giường.

Một người đàn ông khác đứng dậy, hất cằm khiêu khích: "Mày mở khách sạn này là giỏi lắm hả, có tin tao làm cho mày đóng cửa hay không?" Nói xong gã đẩy Lạc Dịch.

Nhưng Lạc Dịch lại sừng sững bất động, anh bề ngễ nhìn xuống gã, như thể đối phương chỉ là một đứa trẻ yếu ớt. Trong lúc nhất thời đám nam nữ không ai dám lên tiếng. Có lẽ họ đã lờ mờ hiểu ra, một người từ nơi khác dám đến mở khách sạn to thế này ở khu chưa được khai thác hoàn toàn làm sao không có lai lịch lớn cơ chứ.

Lúc Lạc Dịch dẫn Chu Dao và Hạ Vận rời đi, có một người nữ bị đẩy đến nhỏ giọng hỏi: "Ông chủ Lạc, cửa này..."

"Nhân viên đã tan làm, ngày mai sửa."

"VẬY TỐI NAY..."

"TỰ MÀ NGHĨ BIỆN PHÁP."

...

Hạ Vận co ro khóc nước mắt ở cầu thang, hối hận mình đã quá ngu ngốc tin chúng. Chúng rủ cô đi chơi bài, cô lại tin thật, không ngờ lại biến thành trò quan hệ tập thể, còn không cho cô đi nữa.

"Tôi đề nghị báo cảnh sát." Lạc Dịch nói.

"ĐỪNG." Hạ Vận lên tiếng phản đối.

Chu Dao khuyên: "Hạ Vận, mình cũng thấy nên báo cảnh sát."

"Mình nói là không cần. Cảnh sát đến mình cũng không khai báo đâu. Bọn chúng đông người, đến lúc đó bị cản trở, không ai có thể chứng minh giúp mình được. Với lại mình chưa bị làm sao hết, may là hai người đến cứu kịp thời."

Chu Dao nhất thời nghẹn lời, liếc nhìn Lạc Dịch. Anh im lặng hút thuốc, chắc hẳn cũng biết rõ, không có nhân chứng, không có vật chứng, cảnh sát đến cũng không giải quyết được gì.

Hạ Vận nhòe nhoẹt nước mắt nhìn Chu Dao: "Chu Dao, cảm ơn cậu. Nhưng cậu đừng nói với nhóm Đường Đóa, đừng nói với ai cả. Đây mới là cách giải quyết mình muốn, được không?"

Chu Dao suy nghĩ chốc lát, cuối cùng gật đầu.

Lạc Dịch nói: "Tôi đi trước đây."

"Anh là chủ nơi này sao?" Hạ Vận nhìn về phía Lạc Dịch, "Anh có thể đuổi bọn chúng đi được không?"

Lạc Dịch nhướn mày, lấy điều thuốc ra khỏi miệng, hỏi: "Tại sao?"

Hạ Vận gay gắt: "Anh không thấy chúng đều là đám cặn bã sao?"

Lạc Dịch thản nhiên hỏi ngược lại: "Tôi mở khách sạn còn phải lựa chọn đạo đức phẩm giá của khách trọ à?"

Chu Dao kéo Hạ Vận lại nhưng vô ích, tâm trạng Hạ Vận đã mất khống chế: "Nhưng anh đã thấy bọn chúng ghê tởm cỡ nào rồi đấy! Anh không hề có đạo đức quan hay sao? Thương nhân coi trọng lợi ích vô tình à? Anh nên đuổi bọn chúng đi, tôi không muốn thấy chúng nữa."

"Cô không muốn thấy bọn chúng, được thôi." Lạc Dịch gật đầu nói, "Nhưng mười mấy nhân viên khách sạn đều phải ăn cơm. Bảy người, mỗi giường 60 tệ. Một đêm 420, họ đặt phòng bốn ngày, tiền phòng là 1680. Cô trả à?"

Hạ Vận ngây dại, nước mắt ngừng chảy, giọng cũng nhỏ đi: "Tôi không có nhiều tiền như vậy."

Lạc Dịch gạt tàn thuốc, nói: "Không có tiền thì cô nói làm quái gì."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Cậu đúng là điên mà, ra ngoài không chịu nói một tiếng, làm tớ đang gọi đầu giữa chừng phải chạy khắp núi tìm cậu, sắp chết cón rồi đây này."

Đường Đóa với mái tóc ẩm ướt và rối tung như ổ gà đi vào phòng, biết được Hạ Vận chẳng qua "đi ra ngoài tản bộ với đám người kia" thì giận đến mức không ngừng oán trách. Hạ Vận đi theo phía sau khẽ nói xin lỗi, sau này không tái phạm nữa. Đường Đóa không phản pháo lại. Bình thường hai người cãi nhau ở ký túc xá đều không ai nhường ai, nhưng lần này Hạ Vận vừa mở miệng đã yếu thế, nên Đường Đóa không thể trút giận tiếp nữa.

Tô Lâm Lâm cũng hơi ngạc nhiên, huých huých Chu Dao: "Hạ Vận không cãi lại cơ đấy."

Chu Dao nhún vai, ra vẻ mình không biết gì cả, rồi gọi với vào phòng vệ sinh: "Shangri-La Đóa, cậu đừng gọi nữa, coi chừng phản ứng cao nguyên bây giờ."

Hạ Vận hỏi: "Chu Dao cậu đi đâu thế?"

Chu Dao: "Mượn máy sấy."

Hạ Vận đi theo: "Dao Dao, mới vừa rồi đầu óc mình hồ đồ nên lỡ miệng, mình sai rồi, cậu gặp ông chủ Lạc thì cho mình gửi lời xin lỗi."

Chu Dao nhìn vẻ mặt cô ấy đáng thương, bất giác vuốt mặt cô ấy, nói: "Ừ, không sao đâu, ngủ một giấc là ổn thôi, vào phòng đi. Lần sau đừng có đi

theo người khác biết không? Đúng rồi, bảo Đường Đóa lấy khăn lau tóc trước đã, chút nữa mình mang máy sấy về cho."

Chu Dao xuống lầu đến khu sinh hoạt thì đúng lúc Lạc Dịch vừa định tắt chiếc đèn cuối cùng.

"Có chuyện gì không?"

"Cho tôi mượn máy sấy một lát."

Lạc Dịch tìm máy sấy đưa cho cô, nói: "Tốt nhất là nên gội đầu ban ngày."

"Vâng."

Xung quanh yên ắng, ánh sáng mờ tối, chỉ còn một chiếc đèn nhàn nhạt tỏa sáng. Thấy anh lại sắp đi tắt đèn, Chu Dao nói: "Hôm nay... cảm ơn anh."

"Không cần. Tôi cũng không muốn khách sạn xảy ra việc này."

Anh nói chuyện vẫn không mang theo biểu cảm gì.

Chu Dao nhớ đến lúc anh đập cửa, sức lực kia không phải đàn ông bình thường có được. Mà mấy gã đàn ông cùng lứa đây anh khi này, cũng không thể dao động được anh.

Chu Dao nói: "Bạn tôi nhờ tôi xin lỗi anh, mới vừa rồi cô ấy quá xúc động."

Lạc Dịch không trả lời, rõ ràng không để việc này trong lòng.

Chu Dao lại hỏi: "Mấy người kia là cùng một nhóm à?"

"Có lẽ là kết bạn dọc đường." Lạc Dịch dựa vào quầy bar, mở hộp thuốc

lá, lấy điều thuốc ra, thấy cô nhìn anh liền chìa ra mời cho có lệ, "Hút không?"

"Có."

Ngược lại anh bất ngờ nhường mày.

Điều này không qua được mắt Chu Dao: "Anh mời người ta xong, kết quả là không muốn cho sao?"

"Sinh viên giỏi mà hút thuốc ư." Anh nói.

"Sao anh biết tôi là sinh viên?" Chu Dao hỏi.

"Chứng minh nhân dân."

Nhất thời Chu Dao cảm thấy câu hỏi của mình thật vô nghĩa. Lại nhớ đến lúc ban ngày hai người họ còn cùng đứng bên vách núi hút thuốc, quả nhiên là anh không có ấn tượng gì với cô cả.

Lạc Dịch: "Bọn cô đến đây làm gì?"

Chu Dao: "Khảo sát địa chất."

Anh gật đầu, gõ gõ điều thuốc vào gạt tàn, không hỏi nữa.

"Khách sạn thường tiếp nhiều người giống nhóm kia sao?" Chu Dao hỏi.

"Cô đi Lệ Giang, Lhasa còn loạn hơn."

Chu Dao biết điều này. Cô từng đi đến rất nhiều nơi, cũng gặp nhiều kiểu người thế này rồi. Có điều, đây chỉ là một mặt của đồng xu thôi, đôi khi cũng sẽ gặp được người thú vị, nhưng cái đó còn phải xem vào vận may nữa. Ví dụ như Lạc Dịch, cô cảm thấy anh rất tốt.

Điếu thuốc đã nhanh chóng hút xong, anh dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn, nói: "Nghỉ ngơi sớm đi."

"Ngủ ngon." Chu Dao dụi điếu thuốc vào cạnh điếu của anh, cầm máy sấy trở về phòng.

Anh nhìn theo cô, đợi đến khi cô băng qua đại sảnh, lên cầu thang rồi mới tắt đèn. Xung quanh tối mịt.

Chu Dao đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay đầu lại gọi anh:

"Này."

"Hả?"

"Anh cứ tính tiền sửa chữa cánh cửa bị đá hỏng kia cho tôi, dù sao cũng vì bạn tôi mà."

"Không cần đâu."

Anh đi đóng một cánh cửa lại.

...

Đêm đã khuya, Chu Dao mất ngủ đành ngắm ánh trăng sáng ngoài cửa sổ. Là mặt trăng có vấn đề hay là do cô đang nhớ đến ai kia, còn muốn ngồi bên quầy bar trò chuyện tâm tình với anh. Rõ ràng là mới gặp mặt mà. Quái thật! Cô trở mình.

Mà bên giường khác, Hạ Vận cũng trở mình. Chu Dao sững sốt, lẽ nào cô ấy cũng không ngủ được ư?

Đang suy nghĩ thì giọng nói Tô Lâm Lâm khe khẽ vang lên: "Dao Dao, Tiểu Vận, hai cậu ngủ chưa?"

Đường Đóa im thin thít này giờ than thở: "Không ngủ được."

Vài giây sau, bốn người trong chăn không ai bảo ai liền cười lên khanh khách.

"Tâm sự đêm khuya đi, tâm sự đêm khuya đi." Tô Lâm Lâm hào hứng đề nghị.

Hạ Vận nói: "Mình đồng ý."

Đường Đóa đấu tranh với lý trí: "Đừng mà, mình muốn ngủ, sáng mai phải dậy sớm nữa."

"Dậy con khi ấy!" Tô Lâm Lâm nói, "Ngày mai không dậy nổi thì họ có thể làm gì được bọn mình?"

"Tô Lâm Lâm, không nhận ra cậu nữa rồi đấy." Chu Dao nói.

"Chính ủy" Đường Đóa khiển trách: "Đừng để bản thân sa đọa, hãy cố phấn đấu đi nào. Ba người họ là tiến sĩ mang theo đám dân đen chúng ta đã rất khách sáo rồi, chúng ta đừng níu chân họ chứ. Ngủ sớm chút đi, nhất là cậu đấy Tô Lâm Lâm, phần tử chuyên cản trở."

"Vậy để Dao Dao níu chân đi, dù sao anh Lâm Cẩm Viêm thích cậu ấy, cậu ấy chỉ nói một câu thôi đàn anh đã đồng ý ngay." Tô Lâm Lâm nói.

"Cậu muốn chết à!" Chu Dao ném chiếc gối sang.

"Đúng rồi, Dao Dao, cậu có thích anh Lâm Cẩm Viêm không?" Đường Đóa hỏi.

Tô Lâm Lâm: "Mấy cậu xem đi, mới vừa rồi còn nói không tán gẫu, bây giờ đã nổi máu bà tám rồi kìa."

Đường Đóa: "Cậu im đi."

Hạ Vận cũng hỏi: "Dao Dao?"

Chu Dao im lặng một hồi rồi nói: "Lâm Cẩm Viêm là học trò cưng của ba mình, từ bé đã bọn mình đã quen biết nhau. Anh ấy cũng giống như anh trai thôi, đương nhiên là quan tâm nhiều đến mình rồi."

"Có biết bao anh em trở thành người yêu cơ mà." Đường Đóa khẽ nói.

Chu Dao: "Cút."

Đường Đóa yên lặng giây lát rồi thở dài: "Mình cảm thấy, mấy vị đàn anh của chúng ta vẫn tốt hơn."

Hạ Vận: "Sao đột nhiên nói vậy?"

Đường Đóa trở mình: "Giống như đám người hôm nay chúng ta gặp đấy, nhìn thì hòa đồng nhưng mình lại không thích bọn họ."

Tô Lâm Lâm như tìm được tri âm: "Đúng đấy! Mình cũng không thích, nhưng vừa rồi không nói với bọn cậu, sợ bọn cậu bảo mình chảnh chọe."

Chu Dao thoáng nhìn về phía Hạ Vận, cô ấy rúc vào chăn không lên tiếng. Chu Dao đưa tay đến vuốt tóc cô ấy, cô ấy nắm lại tay cô.

Đường Đóa nói: "Mình cảm thấy bọn họ thật giả dối. Bọn họ kể trên đường gặp được nữ dân phượt kia, giọng điệu cợt nhả khiến mình không thích. Mấy người nữ cũng vậy, hòa theo bọn họ cười nhạo người khác, ăn nói cay nghiệt. Xưa nay mình không thể nào thân cận được với mấy người như thế."

"Đồng cảm." Tô Lâm Lâm nói, "Đã thế còn kể tôi giàu có tặng cho bồ hết Hermes này đến Hermes kia, mở bao nhiêu công ty ở Vancouver thủ đô

Canada, rồi nộp thuế bao nhiêu nữa chứ. Ôi trời, thủ đô của Canada là Ottawa mà. Luôn mồm nói đến lý tưởng cao xa, tương lai sáng lạn, vậy mà nói xong còn hỏi mình có muốn hẹn hò với hân không."

Chu Dao lặng thinh. Trong cuộc sống hằng ngày có quá nhiều người vô vị. Nguyên nhân Lạc Dịch không đuổi bọn họ đi rất đơn giản, đây chính là mặt thật tồn tại trong mối quan hệ của mỗi con người.

Mấy bài cảm nhận du lịch đều nói rất hay, là hành hương, gột rửa tâm hồn, thu hút vô số người say mê như tre già măng mọc. Người chỉ có một mình thì kết bè kết nhóm, bịt mắt lại mơ màng trốn tránh cuộc sống hiện thực, sau khi buông thả mặt xấu xa nhất sau lớp vỏ ngoài hào nhoáng, rồi quay lại tiếp tục với cuộc sống rối tinh rối mù.

Một lúc lâu, Hạ Vận khẽ nói: "Đúng. mấy vị đàn anh của chúng ta vẫn tốt hơn."

Đường Đóa nói: "Ừ, không hề làm màu, cũng không làm những việc rỗng tuếch giả dối. Các anh ấy kiên định và nghiêm túc làm việc, rất đáng bội phục. Đàn ông thành thật và chính trực như vậy là tốt nhất."

Hạ Vận nói nhỏ: "Con gái cũng vậy... Cho nên mình rất hâm mộ Dao Dao và Đóa Đóa."

Đường Đóa ngạc nhiên: "Hả? Mình á? Mình còn hâm mộ Dao Dao kia kìa."

Giọng Hạ Vận nhỏ hơn: "Mình kém mọi người nhiều quá, trong chuyện học tập... lẫn phương diện khác... Trường mình và Tô Lâm Lâm học trước đây không giỏi, không giống hai người, học được rất nhiều điều hay."

"Từ từ sẽ học được thôi, cuộc đời còn dài mà." Chu Dao nói, "Sự nghiệp học tập không bao giờ có điểm dừng."

Hạ Vận nói: "Ừ, mình biết."

Chu Dao lại nói: "Mình cũng thích Đường Đóa, lần trước mình vào phòng thí nghiệm thấy cậu ấy đứng bên đồng dụng cụ phân tích chất đồng vị ghi chép số liệu, khoảnh khắc đó ánh nắng chiếu vào, chắc chắn, khi ấy thấy cậu thật đẹp."

Đường Đóa: "Eo ôi, càng nói càng buồn nôn..."

Chu Dao: "Dĩ nhiên là chỉ đẹp trong khoảnh khắc đó thôi."

"Đi chết đi!" Đường Đóa nói.

Hạ Vận bật cười.

Đường Đóa nói tiếp: "Mình thích Tô Lâm Lâm, vô tư lự giống như là con ngốc vậy."

"..."

"Tô Lâm Lâm, Đường Đóa chửi cậu kìa."

"..."

"..."

Ba người đồng thời ngẩng đầu ra khỏi chăn, giường Tô Lâm Lâm yên lặng, truyền đến tiếng hít thở đều đặn. Ba người trợn mắt ghen lời.

Đường Đóa: "Móa, vậy mà cậu ấy lại ngủ trước."

Chu Dao cũng mệt mỏi, trở mình: "Ngủ thôi."

Hạ Vận đồng ý: "Ngày mai còn phải dậy sớm."

Đường Đóa nổi cáu: "Mấy cậu làm mình tỉnh ngủ bây giờ lại bỏ mặc mình đó hả?"

Chu Dao thì thầm: "Ngủ ngon, Đường Shangri-La Đóa."

...

Đêm qua Kỷ Vũ hỏi mấy cô gái có cần nghỉ ngơi không, tất cả đều nói không cần. Kết quả sáng hôm sau ba người nam lại có biểu hiện không thích ứng với cao nguyên, thế là cả nhóm được nghỉ ngơi một ngày.

Chu Dao thì chẳng hề bị ảnh hưởng gì cả, gội đầu xong còn đi trả máy sấy, lúc xuống cầu thang bước chân khoan khoái.

Thế nhưng chỉ có cô gái lễ tân kia trông coi khách sạn, Lạc Dịch không ở đây. Chu Dao hơi thất vọng, trả máy sấy lại cho cô ấy, hỏi: "Ông chủ của các cô đâu?"

Cô gái chỉ ra ngoài: "Ở ngoài sân ạ."

Chu Dao đi đến cửa, thấy Lạc Dịch sải bước leo lên chiếc xe moto, đang đội mũ bảo hiểm.

Chu Dao chạy đến bên cạnh anh: "Anh đi đâu vậy?"

"Xuống núi." Anh hơi ngẩng đầu, cài khóa an toàn lại, không có thời gian nhìn cô. Chu Dao nhìn thấy trái cổ anh nhô lên thật cao.

"Đi lên trấn trên à?" Chu Dao hỏi.

"Ừ."

"Làm gì?"

"Mua đồ."

"Đúng lúc, đưa tôi theo với." Chu Dao quả quyết nói.

Lạc Dịch khựng lại, nhìn sang hỏi: "Cô đi làm gì?"

"Dây thun của tôi bị đứt rồi, muốn đến trấn mua dây thun khác." Chu Dao nói dối không hề chớp mắt.

Lạc Dịch nói: "Tôi sẽ mua về giúp cô."

"Không được, anh mua không vừa ý."

Lạc Dịch hỏi: "Sao không vừa ý? Không phải là dây thun buộc tóc thôi sao?"

"Lượng tóc mỗi người khác nhau, ý là chất tóc không giống ấy." Chu Dao sợ anh không hiểu, ngón cái và ngón trỏ vội vàng làm thành vòng tròn miêu tả, "Có sợi người khác buộc thì vừa, nhưng tôi buộc hai vòng lại lỏng toét, quấn ba vòng thì lại chặt. Cho nên tôi phải tự đi mới được."

Lạc Dịch nhìn cô chăm chăm, điềm tĩnh xem cô miêu tả xong liền thần nhiên nói: "Tóc của cô khó hầu hạ quá."

Chu Dao nhẹ nhàng lắc lư mái tóc dài, mỉm cười: "Đâu có cách nào, từ trên xuống dưới chỉ có tóc là kiên cố nhất thôi."

Mặt trời sớm mai soi vào tóc cô, trông hơi rối nhưng quyến rũ. Mới vừa rồi lúc gió thổi lay tóc cô, dường như Lạc Dịch ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên đó. Anh nhìn cô vài giây, rồi cời mũ bảo hiểm ra, xuống xe moto đi vào trong.

Chu Dao không biết anh ta làm gì, đành đứng yên đấy chờ. Ngón tay cô quần lấy sợi tóc đùa nghịch, đợi chốc lát anh đã trở lại, cầm một chiếc mũ

bảo hiểm khác trong tay, ném cho cô.

Chu Dao vội vàng đón lấy, ôm vào lòng. Cô nhanh chóng đội mũ bảo hiểm, anh sai bước lên xe, quay đầu lại nói với cô.

"Đừng ngồi nghiêng, sẽ ngã đấy."

"Ừ." Chu Dao vừa định lên xe thì chợt nhớ đến một chuyện, "Ôi..."

"Lại sao nữa?" Anh nghiêng đầu, nhíu mày theo thói quen.

"Bưu thiếp của tôi đâu?" Chu Dao hỏi.

"Tôi không quên đâu mà." Anh chuyển mắt nhìn về phía trước.

Nghĩ đến anh nhớ chuyện của mình, lòng Chu Dao nở hoa. Cô vịn vào vai anh, lập tức cảm nhận được sức mạnh nơi đó. Bỗng chốc tâm trạng cô xốn xang, nhanh chóng giẫm lên chỗ gác chân, cất bước leo lên xe moto, thân nhiên áp sát bắp đùi vào chân anh.

Vừa ngẩng đầu đã thấy ba cô bạn đang chen chúc ở cửa sổ tầng hai, trở mắt nhìn cô. Cô nháy mắt với họ, tặng một nụ hôn gió phóng khoáng.

Xe moto chạy như bay ra khỏi sân.

Hạ Vận nhào trên cửa sổ cảm thán: "Muốn giống như Chu Dao quá đi, có duyên với người khác phái tốt như vậy."

Tô Lâm Lâm vừa đánh răng vừa lẩm bẩm: "Không có khuôn mặt kia của cậu ấy thì đừng có gan làm như cậu ấy."

Đường Đóa thì ra vẻ bất chợt tỉnh ngộ, giống như đang giải quyết một đề tài nghiên cứu quan trọng: "Bởi vậy mình thắc mắc sao vừa mới sáng sớm cậu ấy đã thức dậy hát nghêu ngao đi gọi đầu, mà còn gọi những hai lần nữa."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Xe moto chạy băng băng trên con đường lớn giữa núi rừng, hai bên đường là dãy núi cao ngút ngàn, dòng suối róc rách len lỏi qua những tảng đá, trên núi nở đầy hoa đỗ quyên. Chu Dao vô tư ngắm cảnh, cô dựa sát vào lưng Lạc Dịch, cảm thấy toàn thân đều ấm áp.

Gió lạnh rít gào, cô núp sau lưng anh, coi anh như bức tường chắn gió. Vai anh rất rộng, tấm lưng lực lưỡng, bất tri bất giác Chu Dao liền ôm lấy eo anh. Lạc Dịch thoáng cứng đờ.

Anh hỏi: "Cô làm gì vậy?"

Chu Dao đáp: "Xe chạy nhanh quá, tôi sợ."

"..."

Câu trả lời này thật hoàn hảo. Dường như trải qua giây lát suy nghĩ, tốc độ xe bắt đầu giảm dần rồi dừng lại. Cô không thả tay ra, anh mím chặt môi, liếm răng hàm, nghiêng đầu nhìn cô: "Còn chưa buông ra à?"

Chu Dao liền yên lặng thả lỏng tay, vẻ mặt điềm nhiên.

"Còn lộn xộn nữa tôi thả cô xuống đây đấy." Anh cảnh cáo, khởi động xe lần nữa.

Chu Dao bị cơn cuồng phong thổi tấp, nheo mắt lại. Đường núi quanh co, tốc độ xe lại nhanh, cô thật sự hơi chao đảo, không tài nào giữ thăng bằng

được. Suy nghĩ chốc lát, cô lại nắm lấy vạt áo anh. Lần này Lạc Dịch không ý kiến gì, chắc hẳn cũng nghĩ như thế này không quá phận.

Chu Dao cố ý nhắc nhở, gào lên trong gió: "Nắm áo một chút không sao chứ hả."

Lạc Dịch làm như không nghe thấy, nhưng giờ phút này, cảm giác áo bị kéo dường như hơi khó tả.

Non xanh nước biếc lướt qua tầm mắt, đường xuống núi rất dài, Chu Dao tán gẫu với anh: "Bình thường bao lâu anh đến trấn trên một lần?"

Anh không trả lời, Chu Dao ló đầu lên nhìn anh: "?"

Lúc này anh mới khẽ nghiêng đầu nhìn cô, nhanh chóng hờ hững đáp: "Đừng nói chuyện."

"Tại sao?"

"Gió lớn, hít khí lạnh nhiều bị ốm sẽ phiền phức."

"À." Chu Dao ngoan ngoãn ngậm chặt miệng, mím môi cười sau lưng anh, mắt bị gió tạt nheo thành một đường cong. Trông cô giống như một con hồ ly nhỏ vui vẻ.

Khoảng chừng bốn mươi phút đã đến trấn nhỏ ở chân núi Shangri-La. Nói là trấn nhỏ nhưng thật ra đây là một trấn rất nhỏ, rất rất nhỏ, chỉ có một con phố chính, không rộng rãi cũng không sầm uất. Lại đang sửa đường nên lối đi lại khá chật hẹp.

Hiện giờ là lúc họp chợ buổi sáng, trên đường phố chật ních người đến xe đi, nào là xe chở rau đi bán, xe bán sữa dê buộc theo dê qua lại. Xe kéo chuyên chở hàng hóa, máy kéo, xe taxi chở khách du lịch, xe bánh mì bản xứ

kiếm khách, khiến con đường gập ghềnh trở nên đông kín.

Xe moto của Lạc Dịch cũng chậm lại, anh cúi đầu nhìn, tay Chu Dao vẫn nắm lấy áo anh, ngón tay mảnh khảnh và mu bàn tay tê cóng đến đỏ bồng.

Giọng anh thờ ơ hỏi: "Lạnh không?"

"Không lạnh, gió hơi lớn thôi." Chu Dao khẽ xoa tay mình, cởi mũ bảo hiểm xuống, suốt cả quãng đường bị gió thổi khiến đầu cô hơi choáng.

Anh quay đầu lại nhìn cô, mặt cô cũng đỏ ửng vì gió lạnh.

"Không bị choáng váng chứ?" Lạc Dịch hỏi.

"Không sao. Ngày nào tôi cũng uống một viên nang Hồng Cảnh Thiên." Chu Dao nói.

"Ừ."

Xe moto di chuyển từng chút trong đám người. Chu Dao ngồi phía sau, loáng thoáng nghĩ đến hồi bé, ba cô đẩy xe đạp đi mua thức ăn ở chợ, cô ngồi ở yên sau đong đưa chân, nhàn nhã nhìn mọi người xung quanh qua lại nhộn nhịp. Giờ phút này tâm trạng cô cũng thư thái hết như thuở thơ ấu.

Bên cạnh là một cô gái Tạng và đứa bé cầm mấy món linh tinh như túi bọc giấy đi mưa len lỏi trong đám người, nhìn nhìn ngó ngó rồi mời chào những người trông giống du khách. Nhưng dù họ có đưa vật phẩm đến trước mặt, cũng hiếm có người mua.

"Mua đi, 15 tệ một món thôi, ở trên núi bán đắt hơn đấy. Trên núi trời hay mưa lắm." Họ nói tiếng phổ thông lưu loát, ánh mắt mong chờ, nhưng du khách chỉ hờ hững lướt qua.

Chu Dao nói: "Ở Angkor Wat Cambodia cũng có rất nhiều đứa trẻ bán

mấy món lưu niệm nhỏ, chúng nói tiếng Trung rất sôi: Mua một cái đi, chỉ một đô thôi."

Lạc Dịch nghe cô nói, rồi nhìn về phía đứa bé ven đường.

Chu Dao nói: "Có điều, Angkor Wat có bảng thông báo cho du khách."

"Ồ?" Anh hơi lạnh nhạt.

"Khuyên du khách không nên mua đồ của bọn trẻ, nói như vậy sẽ khiến chúng thấy tiền rất dễ kiếm, không chịu lo học hành."

"Lòng thương hại tràn đầy không phải chuyện tốt." Anh nói.

Chu Dao nhìn thấy hàng rau quả, lại đặt ra câu hỏi: "Thực phẩm trong khách sạn anh giải quyết như thế nào? Cử người xuống mua à?"

"Mấy hộ nông dân gần đó đưa thẳng đến khách sạn."

Chu Dao kinh ngạc: "Tôi tưởng là trên núi ngăn cách với nhân thế đấy."

"Không có nơi nào thật sự ngăn cách với nhân thế cả." Lạc Dịch nói, "Ngọn núi này có mười mấy thôn làng, du khách không biết mà thôi. Cô cảm thấy hứng thú với bản làng địa phương thì có thể đi thăm thú, người nơi đó thuần phác lắm."

"Anh đưa tôi đi à?" Chu Dao thuận lợi bắt mối.

Lạc Dịch không đáp lời, chắc là đang nghĩ sao tự nhiên anh lại đào hố chôn mình thế này.

Dòng người phía trước đã thưa hơn, xe moto có thể chạy được. Giao thông dần dần thuận lợi, tốc độ xe đang tăng lên thì một đứa bé đột ngột lao ra.

Lạc Dịch dừng lại ngay lập tức, Chu Dao đổ dồn người về phía trước, đụng vào lưng anh giống như va phải vách tường cứng rắn, bộ ngực của cô suýt thì lép kẹp luôn, ngay cả mặt cũng đập vào gáy anh.

Chu Dao che mũi, đau đến nhe răng trợn mắt, oán trách: "Sao đầu anh cứng quá vậy?"

Lạc Dịch hỏi ngược lại: "Đầu của cô là bong bóng à?"

Chu Dao sững sốt, thoáng chốc lại cười khanh khách.

"..." Lạc Dịch nói, "Đáng cười đến thế sao?"

Đứa bé gây họa nói gì đó bằng tiếng Tạng, đại loại là xin lỗi, Lạc Dịch xua tay để cậu nhóc đi, còn dặn dò thêm một câu hình như là băng qua đường phải cẩn thận.

Chu Dao xoa ngực, thò đầu lên hỏi: "Anh còn biết tiếng Tạng hả?"

Lạc Dịch không nhìn cô, khẽ nói: "Cô ngồi nhích ra sau một chút."

Mới vừa rồi phanh lại đột ngột, Chu Dao đã trượt một khoảng trên yên, dính sát vào Lạc Dịch. Chân cô áp sát vào hông anh không chừa một khe hở. Tư thế này và độ chặt chẽ thật sự có vẻ mờ ám.

Chu Dao cũng ngưng ngưng, mặt nóng lên, vội vàng lùi lại.

Xe rẽ vào một ngõ nhỏ. Bưu thiếp đã gửi, dây chun đã mua.

Lạc Dịch đứng trong ngõ, hỏi: "Cô chờ tôi ở đây, hay là về trước..."

"Cùng đi chứ, chờ đợi chán lắm. Anh muốn đi đâu?"

"Gặp người quen."

"À... Còn tưởng rằng anh đi mua đồ. Gặp người quen thì tôi không quấy rầy đâu." Chu Dao cầm dây chun trong tay, quay đầu nhìn xung quanh, "Xung quanh đây có chỗ nào có thể ngồi đợi mấy giờ không?"

Không có!

Cô ngược mắt nhìn quanh chỉ có quán mì, tiệm gạo, cửa hàng hạt giống, phân hóa học vân vân...

Chu Dao hỏi: "Có chỗ nào chơi game không? Tôi có thể ở đây chơi vài giờ."

Lạc Dịch liếc nhìn đồng hồ đeo tay: "Sớm quá, chưa mở cửa."

".." Chu Dao cũng không ử rữ, nhún vai nói, "Vậy tôi về trước."

"Tốt." Anh cúi đầu nhìn cô, hỏi, "Biết trạm xe chứ?"

Chu Dao cười: "Nơi này chỉ có một con đường thôi mà, tôi đâu phải dân mù đường."

"Ừ." Lạc Dịch đội mũ bảo hiểm lên, phóng moto đi mất.

Chu Dao đi đến nơi bán vé của khu du lịch, vừa sờ người mới phát hiện, ôi chết toi, cô không mang theo tiền.

Trong phòng chờ, từng tốp khách du lịch đang kiểm vé, đi lên xe buýt.

Chu Dao không hiểu sao trong lòng chợt thấy trống vắng. Cô bất giác cảm thấy hơi mờ mịt, ngồi một mình trong đại sảnh chốc lát, nhưng cũng không biết đang đợi điều gì.

Có một cậu bé đen nhẻm gầy teo chạy đến mời chào cô mua túi bọc giày đi mưa, cô lắc đầu.

Cậu bé vẫn muốn thuyết phục, nói: "Chị ơi, rẻ lắm, em bán chỉ 15 tệ thôi, trên núi bán 25 tệ đấy."

Chu Dao áy náy chìa tay ra, nói: "Chị không có tiền."

"Ồ." Đứa bé gãi đầu, nhưng không lập tức bỏ đi. Cậu ngồi xuống cạnh cô, đưa tay ra so với tay Chu Dao, "Quào, tay chị trắng quá."

Tay của cậu nhóc đen thùi giống như que củi. Chu Dao cười, vuốt tóc cậu nói: "Nơi chị ở mặt trời không to bằng nơi em."

Cậu nghiêng đầu nghĩ chốc lát, không hiểu, lại hỏi: "Một mình chị đến đây chơi à?"

"Đi chung với bạn."

"Bạn chị đâu?"

"Anh ấy có việc đi trước rồi."

"Vậy chị chờ lát nữa đi, lát nữa anh ấy sẽ trở lại tìm chị mà." Đứa trẻ vỗ vỗ tay cô, nói rất nghiêm túc.

Chu Dao mỉm cười, cảm động vì lời an ủi chân thành của cậu, tâm trạng cô vô thức tốt lên.

Cách đó không xa có người gọi tên cậu, cậu bé quay đầu lại trả lời bằng tiếng Tạng, một đám trẻ đứng ngoài cửa chờ cậu cùng đi bán. Cậu bé chạy về phía nhóm bạn của mình.

Chu Dao lại ngồi chốc lát, du khách càng lúc càng đông, cô muốn gọi điện thoại cho nhóm Đường Đóa đến đón cô, nhưng nghĩ ngại lại thôi. Cô đi ra khỏi trấn, một mình lên núi.

Trên đường đèo có trạm ngăn xe bên ngoài đến, không biết có ngăn du khách đi một mình lại không nhỉ? Nếu nói với họ hôm qua cô đã mua vé vào cửa, liệu họ có tin không? Thôi cứ đi đến đó rồi hãy tính.

Từng chiếc xe buýt đầy ắp người chạy qua, Chu Dao đi sát lề như một chú ốc sên. Cuối tháng Tám đầu tháng Chín, nhiệt độ trên núi không cao nhưng nắng rất to, đầy nắng một lúc mà cổ cô đã đổ mồ hôi. Mới vừa rồi xuống núi gió lớn như vậy mà giờ không thấy đâu nữa, chỉ có hoa đỗ quyên nở rộ khắp núi chói mắt như đốm lửa thôi.

Chu Dao buộc tóc lại, kéo khóa áo khoác xuống. Cơ thể tỏa nhiệt ra ngoài nhưng trong lòng rất lạnh. Đến tận khi một chiếc xe moto dừng bên cạnh cô, Chu Dao quay đầu lại, sau đó ánh mắt trở nên ngây dại.

"Sao anh đến đây?"

"Cô không mang tiền à?" Lạc Dịch hỏi, hơi khó chịu cau mày, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

"Quên mất." Chu Dao ngây ngốc nói.

"Vậy sao vừa rồi cô không nói?"

"Quên mất." Chu Dao nói xong rồi lặp lại lần nữa, "Mới vừa rồi cũng quên mất."

"Lên xe đi." Lạc Dịch cúi đầu vớt mũi bảo hiểm cho cô, cô ôm lấy, chưa kịp nghĩ ngợi đã hỏi, "Anh muốn đưa tôi về à? Vậy phiền phức quá..."

"Không lên à." Lạc Dịch khựng lại rồi hỏi, "Sáng nay cô có bận việc gì không?"

"Không có."

"Lên xe đi." Anh hất cằm ra sau.

Chu Dao ngồi lên yên sau, cài quai mũ bảo hiểm lại, "Sao anh biết tôi không mang theo tiền?"

Ai kia không thèm để ý đến cô. Xe moto vòng lại, lần nữa chạy về phía chân núi. Gió lại kéo đến, man mát lành lạnh.

Trở lại trấn nhỏ dưới núi, con đường vẫn chật chội, xe máy lại chậm chạp len lỏi trong dòng xe và đám người. Lúc đang nhích từng chút một, có người kéo góc áo Chu Dao. Chu Dao cúi đầu, là cậu bé bán túi bọc giày đi mưa kia.

Cậu ngẩng đầu cười toe toét với cô: "Bạn chị trở lại tìm chị chưa?"

"Rồi em."

"Em nói không sai mà." Cậu bé đặc ý ngẩng đầu.

"Phải đấy, cảm ơn em." Xung quanh tiếng xe ồn ào, Chu Dao lớn tiếng nói với cậu.

Cậu vui vẻ vẫy tay rồi chạy mất.

"Có chuyện gì vậy?" Lạc Dịch hỏi.

"Không sao." Chu Dao cười trả lời.

Làm gì mà cô không mang tiền chứ, chỉ là ví dụ ngộ nhỡ nên thử xem sao thôi.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐÂY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Anh bạn Ngô Minh của Lạc Dịch mở tiệm ngọc ở trấn trên; bán đủ loại đá quý, đồ bằng ngọc, trang sức vàng bạc, nhân tiện làm luôn cả việc gia công chế tác. Mặt tiền cửa hàng không nhỏ, có hẳn hai gian bày bán.

Ngô Minh thấy Lạc Dịch đến liền nhiệt tình chào hỏi.

Chu Dao nổi máu bệnh nghề nghiệp, ánh mắt liếc nhìn về phía dãy tủ kính. Đa số trang sức vàng bạc là vòng tay đủ kiểu đủ loại, lắc chân trẻ con và khóa bình an. Còn gần các loại đá quý như ngọc lam, hổ phách, nam hồng, sắp ong xung quanh với tỉ lệ cân đối. Trái lại những đồ bằng ngọc phẩm thú vị kia chất lượng cao thấp không đồng đều.

Vừa nhìn đã biết Chu Dao là khách du lịch, A Tang - bồ của Ngô Minh đến đón tiếp: "Người đẹp cần mua gì? Có ưng món nào không?"

Chu Dao ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Lạc Dịch, anh nói: "Cô ấy đi với tôi."

Ngô Minh nhìn Chu Dao, khẽ gật đầu, ánh mắt trở nên sâu xa.

Lạc Dịch không hề giải thích rõ, hỏi: "Gần đây kinh doanh thế nào?"

"Cũng ổn." Ngô Minh châm thuốc cho anh, "Thằng nhóc Ngô Dịch kia thì sao, không gây phiền phức gì chứ?"

"Đang yêu đương với A Mẫn."

"Là cô bé lễ tân ấy hả?"

"Ừ." Lạc Dịch phả một làn khói.

"Nhà con bé hình như ở... cầu Tân Đô đúng không?"

"Đúng."

"Yêu đương thì tốt, thằng nhóc này nên ổn định lại tâm tính rồi."

Hai người trò chuyện vài câu rồi đi vào trong nhà. Lạc Dịch đi đến chỗ rèm cửa, dường như nhớ ra gì đó bèn quay đầu lại tìm. Chu Dao đang nhoài người trên tủ kính nghiêm túc xem ngọc như một đứa trẻ. Như thế cô cũng phát hiện ra, vô thức ngẩng đầu, sau đó quay sang nhìn về phía anh. Bốn mắt nhìn nhau, trong veo thấy đáy.

Tay anh buông thông bên người, ngón tay gõ nhẹ điều thuốc, nói: "Cô ở ngoài chờ tôi một chút."

Chu Dao "Ờ" một tiếng Sau đó cúi đầu xem đá tiếp.

Lạc Dịch vén rèm lên, đi vào trong.

"Cô và ông chủ Lạc có quan hệ gì thế?" A Tang nổi máu tám.

"Tôi ở khách sạn của anh ấy." Chu Dao nói.

"Sao sáng sớm lại chạy xuống núi ?"

"Tôi đi mua ít đồ. Anh ấy đưa tôi xuống." Chu Dao nói, thấy mắt A Tang sáng quắc lại bổ sung, "Anh ấy tốt bụng thôi."

A Tang cười cười ra vẻ thấu hiểu, như đang nói: Mặt mũi xinh đẹp thế đương nhiên người ta phải tốt rồi.

"Khách sạn của anh ấy..." A Tang chậm rãi nói, "Mười khách nữ thì đã có đến năm người nửa đêm gõ cửa phòng anh ấy..." Cô ta chỉ nói một nửa rồi ra hiệu bằng ánh mắt.

Nhất thời cổ họng Chu Dao thít chặt.

"Nhưng mà cô đừng nghĩ nhiều, nếu ai đến cũng không từ chối thì thân thể anh ấy đã tã rồi từ lâu rồi."

Chu Dao ghen hòng.

"Có một số người, ra ngoài chỉ muốn tìm cơ hội, mặc kệ người khác có để ý hay không."

Chu Dao càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng, khẽ nhú mào, quay lại tiếp tục xem ngọc.

A Tang lân la hỏi tiếp: "Cô có thích không, mua một miếng đi. Ngọc sẽ mang đến may mắn, bình an, tình yêu cho cô đấy."

Chu Dao im lặng. Không ngờ mấy lời vừa rồi chỉ là mào đầu, cô ta cho rằng cô muốn quyến rũ ông chủ Lạc, nên tập trung quảng cáo tới tấp. Chu Dao cảm thấy mình bị lừa dối, trong đầu hơi phiền muộn.

Cô nghiêm túc hỏi: "Cô có gì hay giới thiệu cho tôi không?"

A Tang thấy đã thu hút được cô, ân cần hỏi: "Cô thích loại gì? Trang sức Tạng hay là..."

"Không. Tôi không phải người ở đây, đeo trông kỳ lắm."

"Ngọc hay là phỉ thúy, vòng tay hay lắc tay?"

"Vòng ngọc đi."

"Chiếc này đẹp nhất." A Tang cẩn thận lấy ra một chiếc vòng ngọc niêm yết giá mười nghìn tệ, "Đây là ngọc Tạng tốt nhất của tiệm chúng tôi, đã giảm giá rồi đấy."

Chu Dao vừa rồi đã xem chiếc này, chất ngọc trong suốt, sáng bóng nhu hòa, nhưng nó chỉ là đá xà vân khá cao cấp mà thôi, không đáng giá bao nhiêu.

Chu Dao dẫu môi: "Màu xanh tối quá, không thích."

"Cô là người ngoài nên không hiểu. Đây là ngọc của Tạng, chính là ‘đá Dược Vương’ được nhắc đến trong sách. Ngọc này được khai thác ở sông Yarlung Tsangpo, hấp thụ tinh hoa đất trời, mang từ trường thiên nhiên, có thể thêm âm bổ dương, đeo trên người có tác dụng dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, thật sự tốt lắm đấy."

Mấy lời ba hoa chích chòe này chỉ có thể lừa gạt du khách thôi. Chu Dao vẫn thản nhiên vờ ra vẻ kinh ngạc: "Thần kỳ vậy à?"

"Thật đấy, không tin cô lên mạng tìm kiếm thử đi. Chiếc vòng này bán mười nghìn rất đáng, sau này qua tay còn có giá cao hơn, đến lúc ngọc tăng giá còn kiếm được tiền đấy."

Trả tiền xong mới biết hàng vừa hề thì cũng chẳng làm gì được nhau nữa rồi đúng không? Chu Dao giả bộ lưu luyến: "Tốt thì tốt... nhưng đắt quá."

"Vậy cô nói xem bao nhiêu?"

Chu Dao suy nghĩ chốc lát, vừa lúng túng vừa xấu hổ xua tay: "Thôi đi, tôi ra ngoài không mang đủ tiền, ngại trả giá, không mua nổi."

"Nói thử xem sao."

"Không nói đâu, tôi đâu có mang theo đủ tiền."

"Nói thử đi đừng ngại."

"Trên người tôi chỉ có bảy trăm tệ thôi." Chu Dao áy náy nhìn cô ta.

A Tang á khẩu, con bé này, không nói cao cũng chẳng nói thấp, sao lại nói trúng ngay giá mua vào thế này.

"Giá này không thể nào bán được, giá mua vào đã gần chín nghìn rồi." A Tang nói.

"Đúng đấy. Ngọc này rất tốt." Chu Dao hơi tiếc nuối nói, "Nhưng đắt quá, tôi không mua nổi, tôi chỉ là sinh viên nghèo thôi."

"Cô là sinh viên à, thảo nào trông trẻ quá." A Tang cất vòng tay đi, nói, "Để tôi giới thiệu mấy món rẻ cho cô?"

Chu Dao đi theo cô về phía một quầy khác, vô tình nhìn ra ngoài tiệm, thấy một người đàn ông không phải dân bản xứ đang hút thuốc ở đối diện ngõ. Cô nhớ, hình như lúc đi mua dây chun đã từng thấy gã. Theo dõi ư?

...

Trong phòng.

Lạc Dịch hỏi: "Sao cậu và cô ta lại ở chung vậy?"

Ngô Minh cười: "Tôi biết người bên ngoài đều đàm tiếu về cô ấy, nhưng chỉ là những lời bậy bạ thôi, tôi thấy cô ấy rất tốt."

Lạc Dịch nói: "Tìm người nào tốt mà sống cho vui vẻ, lần trước ai đó..."

"Ở bên cô ấy chán lắm." Ngô Minh lại nói, "Sao cậu không chịu vui vẻ

mà sống đi."

Lạc Dịch nhất thời im lặng.

Ngô Minh hỏi: "Hiện giờ Yến Ny ở đâu?"

"Không biết. Không có hỏi." Anh không muốn nói nhiều chuyện linh tinh không liên quan, liền hỏi chính sự, "Tra được chưa?"

Ngô Minh lắc đầu: "Không tra được tung tích của đám đá kia."

"Ừ." Lạc Dịch nói, "Cảm ơn."

"Không có gì."

Lạc Dịch đứng bên cửa sổ hút thuốc lá, lặng thinh chốc lát.

"Đúng rồi, mấy ngày trước tôi đi nhập hàng, nghe người ta nói, gã Đan Sơn ở Miến Điện muốn bắt cậu đấy. Ông chủ Lạc à, sao cậu chọc phải gã đầu gấu kia thế?"

"Trùng hợp, tôi cũng đang muốn tìm gã." Lạc Dịch cười khẩy, giây lát lại hỏi, "Cậu từng gặp Đan Sơn à?"

"Làm sao mà tôi gặp được nhân vật thần bí kia, chỉ nghe nói thôi. Tôi cũng nghe nói có rất ít người gặp được gã, người từng gặp đều bị..." Ông chủ Ngô ra hiệu cắt cổ rồi hỏi tiếp "Ông chủ Lạc, cậu gặp chưa?"

"Chưa." Lạc Dịch cười điềm nhiên, "Rất mong chờ ấy chứ."

Ngô Minh không hiểu nụ cười của anh có ý gì, nhỏ giọng nói: "Thôi đi... Tôi thấy sau này cậu đừng đến Miến Điện nữa."

Lạc Dịch không hề đáp lời. Ngô Minh cũng không nói nhiều, tuy là người

quen, thường giúp đỡ nhau một số việc, nhưng anh ta cũng không biết rõ lắm về lai lịch của Lạc Dịch. Chỉ biết là Lạc Dịch ít khi ở Á Định, đa số là sống bên ngoài. Người ta còn đồn đại rằng anh kinh doanh ngọc rất lớn, chẳng biết được là thật hay giả.

Ngô Minh cảm thấy lời này không thể tin, ông chủ lớn chạy đến cái chỗ khi ho cò gáy này mở khách sạn làm gì? Mưu tính cái gì, muốn mở cũng phải đến Lệ Giang mở mới đúng.

...

Nói xong chuyện chính sự, trước khi ra ngoài, Ngô Minh giữ Lạc Dịch lại, ra hiệu: "Cô gái bên ngoài với cậu là..."

Lạc Dịch chưa hiểu: "Hả?"

"Không có quan hệ gì sao?"

"Khách ở khách sạn tôi. Sao thế?"

"Thế tôi sẽ bán hàng cho cô ấy theo giá niêm yết." Ngô Minh nói.

Biểu cảm trên mặt Lạc Dịch không sao tả bằng lời. Anh định nói, cô gái này không dễ lừa như Ngô Minh nghĩ đâu, thì anh ta đã vén rèm đi ra ngoài. Thế là anh cũng đành bàng quan.

A Tang giới thiệu cho Chu Dao một chiếc vòng ngọc trắng: "Chiếc này tốt lắm, chỉ có 700 thôi, cô mua được đấy. Cô nhìn màu sắc nó đi, óng ánh trong suốt. Con gái nên đeo ngọc trên người. Cô xem..." A Tang kéo tay Chu Dao, "Tay cô đẹp thế, vừa trắng vừa mịn lại thon thả, nhìn cổ tay này, ôi đẹp quá đi mất..."

Lạc Dịch nghe thấy không khỏi nhìn tay Chu Dao đang đặt trên quầy thủy

tin, mảnh khảnh thanh tú. Da cô rất trắng, được ánh nắng sớm mai chiếu vào trở nên long lanh, còn trong suốt hơn chiếc vòng ngọc kia nhiều. Ánh mắt anh dời đi thoáng lướt qua mặt cô rồi nhanh chóng chuyển sang nơi khác.

"Tay cô đeo ngọc càng đẹp hơn đây." A Tang nói.

Ngô Minh gia nhập chào hàng: "Chắc chắc, cô xem, cô đeo rất đẹp, tôi thấy nó có duyên với cô, chiếc vòng ngọc này trong tiệm chúng tôi cao giá lắm, nhưng thấy cô là bạn của ông chủ Lạc, tôi giảm một trăm cho cô."

Lạc Dịch quay mặt không nói câu nào, rót một cốc nước bên cạnh máy lọc nước.

Chu Dao quay đầu nhìn anh, khẽ lắc chiếc vòng ngọc trên cổ tay, mỉm cười: "Đẹp không?"

Tay cô trắng lóa dưới ánh mặt trời, Lạc Dịch uống nước, nhất thời im lặng.

"Ông chủ Lạc, anh nói có nên mua hay không?" Chu Dao hỏi anh.

Có quỷ mới không nhận ra cô đang cố ý hỏi. Quả thật Lạc Dịch không muốn ngó ngang đến chuyện này, nhưng ánh mắt Ngô Minh và A Tang sáng quắc, cuối cùng Lạc Dịch bình thản nói: "Cô thấy vừa túi tiền thì cứ mua."

Mặt Ngô Minh và A Tang cười tươi rói, nhưng Chu Dao nhún vai: "Tôi cảm thấy giá tiền không hợp, đắt quá." Cô vừa nói vừa cời vòng tay ra.

"700 còn đắt á, vậy cô nói xem bao nhiêu?"

"Tôi không thích lắm, cho nên không muốn bỏ ra nhiều."

"Vậy cô trả giá bao nhiêu?"

"Nói ra dễ tổn thương hòa khí lắm." Chu Dao nói, vừa chuyển mắt đã thấy Lạc Dịch nhìn cô, ánh mắt khá nghiêm khắc. Cô cũng không sợ anh, trợn mắt trừng lại.

Lạc Dịch nhìn cô giây lát, cuối cùng mặc kệ cô, anh quay mặt đi, tiếp tục uống nước.

"Đừng ngại, cứ nói đi."

Chu Dao nói: "80 tệ."

Lạc Dịch đang uống nước liền bị sặc, ho sù sụ. Mặt Ngô Minh và A Tang đều tái mét, đây là nội ứng trong nghề phải đến sao?

Đúng lúc ấy, có hai người đến tiệm, hỏi: "Ông chủ Ngô, món hàng mà lần trước anh nhắc đến còn không?"

"Ở bên trong, anh chờ chút." Ngô Minh và A Tang cùng nhau vào trong phòng.

Lạc Dịch đi đến cạnh Chu Dao, giọng lộ rõ trách móc, khẽ nói: "Tội gì cô phải đùa giỡn họ chứ?"

Chu Dao hừ một tiếng: "Là cô ta chọc tôi trước."

Lạc Dịch không tin: "Ồ, cô ta chọc cô thế nào?"

Chu Dao xụ mặt: "Cô ta nói chuyện khó nghe."

Lạc Dịch thoáng sửng sốt: "Nói cái gì."

"Anh muốn biết thì hỏi cô ta đi." Cô mất hứng nhăn mày, đi ra ngoài, "Giáo huấn tôi làm gì?"

"Ai giáo huấn cô chứ?" Lạc Dịch khó hiểu nhìn cô, không ngờ anh lại bị cô gái này cản ngược.

Chu Dao đi đến cửa, nhìn ra ngõ hẻm. Người đàn ông kia vẫn còn ở đấy, gã đeo khẩu trang nên không thấy rõ mặt. Cô nhìn lại Lạc Dịch, anh lấy hộp thuốc ra chuẩn bị hút thuốc lá. Chu Dao quay lại bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: "Anh có cảm giác có người đang theo dõi không?"

"Kẻ thù cũ thôi." Lạc Dịch cũng không ngẩng đầu lên, ngậm điếu thuốc, tìm bật lửa trong túi, "Đừng để ý."

Chu Dao tò mò: "Thù gì thế?"

"Không có gì, ngủ với vợ hăn, đào mộ tổ tiên nhà hăn." Lạc Dịch quẹt lửa, cau mày châm thuốc.

Chu Dao lại hỏi: "Ông chủ Lạc, trước khi mở khách sạn anh đã làm nghề gì?"

"Dắt mối."

Anh càng nói càng không đứng đắn, Chu Dao liền biết anh không muốn nói nên dứt khoát không để ý nữa. Anh nhả khói thuốc, nhìn về phía ngõ hẻm kia qua lớp khói mờ mờ. Rồi anh nhếch môi cười đều, vẫy vẫy tay với người nọ. Thế mà người nọ lại quay đầu bỏ đi.

Chốc lát sau, Ngô Minh và A Tang bưng cái khay đi ra khỏi phòng, bên trên phủ tấm vải đỏ, lật ra là một khối ngọc phỉ thúy thô. Hai người khách kia vây quanh nghiên cứu khối ngọc, lại nhìn chăm chăm vào nơi nứt ra, nơi đó rỉ ra màu xanh biếc.

"Bao nhiêu tiền?"

"Tám mươi nghìn."

"Đặt thế." Đối phương nói.

"Các anh cũng biết đó, thằng em tệ hại của tôi chạy đến Vân Nam đổ thạch, tốn cả trăm nghìn mua được hòn đá này. Tôi không dám mở chỉ muốn bán lấy tiền, nếu bên trong là hàng tốt có giá trị hàng triệu tôi cũng không cần."

"Nhìn đi, không chừng bên trong là hàng tốt đấy."

"Phải, nhưng tôi không muốn cho nó đi đánh cược nữa, lấy lại tiền tìm việc gì đó an ổn mà làm."

"Có thể chụp tấm hình không, chúng tôi trở về bán bạc lại đã."

"Được, được, được."

Chu Dao không nhịn được rướn cổ lên xem tảng đá, nhưng bọn họ vây xung quanh nó, cô không cách nào đến gần.

Hai người chụp hình rồi rời đi. Ngô Minh bưng tảng đá bỏ vào trong tủ, cảm khái với Lạc Dịch: "Cái thằng nhóc Ngô Dịch này... cái tốt không học lại muốn khi không mà phát tài. Cũng tại tôi trước nay không quản lý nó nghiêm túc, để nó trốn theo người ta đến Miến Điện mê việc đổ thạch, cược được nhiều thứ phế liệu về cũng không biết tỉnh ngộ, càng cược càng lớn..."

A Tang ngắt lời anh ta: "Chuyện đã qua anh còn nhắc lại làm gì, cậu ta đã hối hận rồi mà."

"Phải, phải, khuyên được rồi, Đây là lần cuối cùng, nếu không sau này anh cũng mặc kệ nó..."

Chu Dao đánh giá mỗi tắc đường vân, khe nứt của khối đá kia, dần dần,

mày cô cau chặt, định nói Ngô Minh mang khối đá ra đây cho cô nhìn rõ thì Lạc Dịch bỗng nói: "Chúng tôi đi trước đây."

Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng ánh mắt anh đã ra dấu ngăn lại.

Rời khỏi trấn nhỏ, chạy lên đường đèo, lúc này Chu Dao mới hỏi: "Anh cũng cảm thấy khối đá kia là đồ phế thải à?"

"Không phải phế thải, là đồ giả."

"Dán một lớp vỏ thật chất lượng cao lên tảng đá cùi, giả làm đá thật á?"

"Ừ."

Hai người im lặng chốc lát, mãi cho đến khi Chu Dao thở dài: "Đáng thương."

"Ai?"

"Đương nhiên là người bị ông chủ Ngô lừa rồi. Sang tay bán ra được thì người khác đáng thương, không bán được thì mình đáng thương."

"Ai đáng thương còn chưa chắc đâu." Lạc Dịch cười khẩy, tiếng cười nhanh chóng bị gió thổi tan.

Chu Dao suy nghĩ một hồi, mới ló đầu hỏi anh: "Anh cho rằng là ông chủ Ngô dán sao? Anh ta phát hiện Ngô Dịch mua phải đồ dỏm à?"

"Không chắc."

"Hiện tại ông chủ Ngô biết đó là đồ giả không?"

"Tôi không rõ." Anh nói, "Nhưng nếu cô chỉ ra đó là giả, thì chính cô tìm

phiền phức cho mình đấy."

Chu Dao sửng sốt, lúc ấy trong tiệm cô đã quên suy nghĩ đến việc ông chủ Ngô có cảm kích hay không. Quả nhiên, cô chỉ là một đứa sinh viên thôi. Vậy là anh đang... bảo vệ cho cô sao? Chu Dao bất giác cười trộm.

Cô lại ló đầu lên, đón gió, nói với anh: "Cảm ơn anh nhé."

Lạc Dịch không đáp lời.

"Cảm ơn anh." Cô gào lên.

"Cô ngồi yên đi đừng lộn xộn."

"Ồ... được thôi!"

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đến khách sạn, Chu Dao cởi mũ bảo hiểm ra trả lại cho Lạc Dịch, rồi nhảy liến thoắng một bước vượt qua hai bậc thang lên tầng. Vừa đến tầng Hai đã gặp Đường Đóa, Hạ Vận và Tô Lâm Lâm chuẩn bị đi ăn trưa.

"Hi, Đường Shangri-La Đóa!" Chu Dao ngoắc tay.

Đường Đóa: "Chật chạp, xem cậu hôn hờ chưa kìa."

Hạ Vận: "Đuôi vênh cả lên trời luôn rồi."

Tô Lâm Lâm: "Hai người đã làm gì thế, có happy không?"

"Dĩ nhiên là Happy..." Chu Dao búng tay "tách" một tiếng, ngay sau đó hát bài Happy của Pharrell Williams đang thịnh hành ở Mỹ. Rồi còn làm điệu bộ đánh đàn guitar, nhảy kiểu hiệp sĩ, bước rồi lại dừng, lắc lư vai, vặn eo, tiếp theo lại xoay chân, tràn trề sức sống và gợi cảm. Ba người lặng lẽ nhìn cô. Cô vừa tiêu sái quay người, Lạc Dịch đã đứng ở ngã rẽ cầu thang, đôi mắt đen sáng quắc nhìn cô chăm chăm.

Chu Dao trở mặt. Bàn tay đang giơ trên không trung vẫn búng "tách" một tiếng, coi như là kết thúc vũ điệu.

Cô vuốt lại tóc, quay đầu nhìn nhóm bạn: "Đi thôi."

Chu Dao đi xuống lầu, không nhìn anh. Lạc Dịch đi lên lầu, cũng không nhìn cô. Hai người đi ngang qua nhau, không ai nhìn ai. Đến tận khi xuống

sân, Chu Dao mới lẩm bẩm: "Anh ấy đến khi nào nhỉ?"

"Bắt đầu từ câu 'dĩ nhiên là Happy' của cậu..." Tô Lâm Lâm bắt chước điệu bộ đàn guitar không khí của cô.

Chu Dao ử rử nhìn Tô Lâm Lâm: "Cậu phiền quá."

... Lạc Dịch đi lên tầng, gõ cửa phòng A Mẫn.

A Mẫn vừa mở cửa thấy anh lập tức le lưỡi: "Em lập tức xuống làm việc ngay đây ạ."

"Tìm em có chút việc."

"Vâng?"

"Mấy tháng tôi không ở đây, khách sạn vẫn bình thường chứ?"

"Bình thường ạ."

"Ngô Dịch thì sao, có đi ra ngoài không?"

"Có về nhà vài lần." A Mẫn nói, "Có mấy lần còn ở lại rất lâu."

Lạc Dịch: "Tôi chỉ hỏi thế thôi." Anh đi vài bước rồi quay lại chỉ cô, "Lần sau còn lưỡi biếng sẽ trừ lương thật đấy nhé."

...

Lúc dùng cơm, Chu Dao hỏi Lâm Cẩm Viêm: "Tình trạng sức khỏe bọn anh thế nào rồi?"

"Đỡ nhiều rồi." Lâm Cẩm Viêm nói, "Mấy năm trước đến Himalaya không bị gì, lần này lại phản ứng. Ha ha, bọn em phải chú ý đấy."

Đường Đóa nói: "Chú ý á? Vừa rồi Chu Dao còn nhảy múa nữa kìa."

Chu Dao im lặng lờm Đường Đóa, Đường Đóa trợn trừng mắt đáp lại.

"Nhảy cơ á?" Vẻ mặt Mạc Dương khó tin, "Chu Dao em đừng nhảy đến ngất xỉu nhé."

"Không đâu, lần này em thích ứng với cao nguyên rất tốt." Chu Dao nói.

Họ đang trò chuyện thì gặp phải đám nam nữ hôm qua cũng đến ăn cơm. Hạ Vận cúi đầu không nhìn bọn họ, may mà Đường Đóa và Tô Lâm Lâm cũng không chủ động chào hỏi, cứ thế lướt qua nhau.

Sau khi ăn xong, cả nhóm đi dạo quanh khu gần khách sạn, thuận tiện trèo ra phía sau núi, xem địa hình.

Đi qua dòng suối nhỏ, Tô Lâm Lâm nói: "Nước trong quá đi."

Hạ Vận nói: "Lúc ngồi trên xe buýt đã nhìn thấy bên này nước rất trong, hình như không bị ô nhiễm."

Mạc Dương nói: "Nhìn bề ngoài không biết được đâu. Hồi năm ngoái đến đây lấy mẫu, hàm lượng lưu huỳnh trong khối đá ở rãnh nước núi Nga Sô còn cao hơn mấy năm trước."

Hạ Vận hỏi: "Đàn anh, bọn anh đến đây nhiều lần rồi à?"

Mạc Dương cười nói: "Chỉ có anh đến A Đỉnh là lần thứ ba thôi, trước đây Kỷ Vũ và Cẩm Viêm đều chưa đến lần nào. Khi ấy anh chủ yếu nghiên cứu hoàn cảnh khí hậu ảnh hưởng đến địa chất. Chu Dao, Đường Đóa, bọn em cũng chưa từng đến đây phải không?"

Chu Dao ngồi ngoài cùng lớn tiếng trả lời: "Chưa ạ!"

Hạ Vận ồ một tiếng, trong lòng thoải mái hơn một chút. Đại học của cô và Tô Lâm Lâm từng học xếp sau đại học A, không có nhiều cơ hội đi khảo sát thực địa, sau khi đến đại học A cô nhanh chóng nhận ra kiến thức của bọn cô kém Đường Đóa rất nhiều. Kinh nghiệm thực tế của Đường Đóa phong phú, gần như đã đi nửa Trung Quốc, cũng từng đến vài nước khác, đôi khi cô ấy còn tổ chức nhóm với các bạn học khác tranh thủ dịp ngày nghỉ đi khảo sát. Chu Dao thì càng khỏi phải bàn, phần lớn thời gian học tập của cô ấy đều ở bên ngoài, được đi khắp năm châu từ bé, ngay cả ngày nghỉ cũng đều tự tổ chức nhóm đi khảo sát địa chất tại các vườn quốc gia. Cho nên lúc cùng nhau đi khảo sát, thường gặp phải tình trạng người ta đã đi nhiều lần nhưng hai cô chỉ mới đến lần đầu. May là lần này tất cả đều mang cảm giác mới mẻ giống nhau.

Mới đầu chỉ bảo lên núi một giờ sẽ trở về, kết quả cả nhóm đi chốc chốc quan sát thực vật, côn trùng, thỉnh thoảng xem xét địa hình núi, không hề có ý quay về, càng đi càng xa, lạc đến một làng nhỏ trong núi sâu. Từng căn nhà được xây dựng theo kiểu dân tộc Tạng, nhà vuông vức, cửa sổ cũng vuông nốt. Trước và sau nhà đều trồng đủ loại hoa tươi mà bọn họ không biết tên. Hoa nơi đây rất đặc biệt, mỗi cây đều nở ra một đóa thật to, giống với vườn hoa ở khách sạn.

Hiện giờ đang vào giờ làm việc xế chiều, trong làng yên tĩnh không có ai. Mọi người đi dạo hồi lâu, chụp rất nhiều ảnh, nhất là Tô Lâm Lâm.

Đi dạo một lúc đã đến chiều muộn, trở về khách sạn trời đã tối.

Chu Dao vừa vào khu sinh hoạt chung liền chạy thẳng đến quầy bar, ngồi lên chiếc ghế cao, mặt mày hớn hờ, nói: "Ông chủ Lạc, cho tôi một ly sữa nóng."

Lạc Dịch nhìn cô, vẫn bình tĩnh lấy hộp sữa tươi, cắt hộp giấy, rót sữa vào chiếc nồi nhỏ, đặt nồi nhỏ lên bếp cồn như lần trước.

Chu Dao hỏi: "Từ trưa đến giờ anh đã làm gì?"

Lạc Dịch đáp: "Trông khách sạn."

Chu Dao nói: "Trưa nay tôi đi ra ngoài."

Lạc Dịch: "Vậy sao?"

Chu Dao hỏi: "Anh không phát hiện ra à?"

Lạc Dịch ngược mắt nhìn cô, bởi vì anh vẫn cúi đầu nên mí mắt in bóng thăm thẳm trên mặt như cánh bướm.

Chu Dao tự biết mình lờ lờ, đôi mắt đảo vòng, lại nói: "Ngày mai bọn tôi phải ra ngoài cả ngày đấy."

"Đi vòng quanh núi à?" Anh dời mắt đi, cầm muôi gỗ khuấy sữa trong nồi.

"Thung lũng địa ngục Ca Tư."

"Với tốc độ của bọn cô, một ngày là quá sức rồi."

"Trước tiên ngồi xe một đoạn đường." Chu Dao nói, "Cũng không đi đâu nữa, trở về trong ngày được mà."

"Tôi phải nhắc nhở bọn cô một chút, khu thắng cảnh cấm dừng lều đấy."

"Biết rồi." Chu Dao nói.

Sữa nấu xong, anh rót vào cốc thủy tinh đưa cho cô. Chu Dao nhận lấy uống một hớp lớn, trên môi dính một ít bột sữa, nhưng anh vẫn không để ý, vẫn không nhắc nhở cô như lần trước.

Khách đến khu sinh hoạt chung khá đông, Ngô Dịch và A Mẫn cũng chen vào quầy bar, chuẩn bị pha chế vài món cocktail cho khách. Lạc Dịch rất bận, không hề có thời gian rảnh nói chuyện với Chu Dao, cô uống sữa xong liền lên tầng.

Nhưng chưa được bao lâu lại xuống dưới tìm ông chủ Lạc, nói nhớ ra có mấy người bạn muốn gửi bưu thiếp. Vì vậy Lạc Dịch làm việc trong quầy bar, cô ngồi bên ngoài viết bưu thiếp. Hai người cách nhau một mặt quầy, ai bận việc này, không ai quấy rầy ai.

Cô viết xong đưa cho anh, nhìn anh quay người vút vào sọt giấy rồi mới đi lên tầng. Vừa bước đi được một lát lại xuống tìm ông chủ Lạc, nói là có thuốc chống phản ứng cao nguyên không, cô muốn mua thuốc.

Mua thuốc không lâu lại chạy đến tìm anh lần nữa. Cứ lặp đi lặp lại như thế hết lần này đến lần khác, ngay cả nhân viên khách sạn cũng phải chú ý. Vừa thấy cô đến liền nhại giọng cô khẽ gọi: "Ông chủ Lạc."

Lạc Dịch liếc mắt sang khiến họ sợ rụt cổ bỏ chạy.

Chu Dao nằm nhoài ngang quầy, khẽ lắc chiếc ghế cao, hỏi: "Ông chủ Lạc, mai trời có mưa không?"

Lạc Dịch nói: "Có."

"Chỗ anh có bán áo mưa và túi bọc giày đi mưa không?"

"Có." Anh nói, "Đắt hơn cái mà cô đã thấy ở dưới núi."

Chu Dao nhảy xuống ghế, lườm anh: "Gian thương." Cô châm biếm.

Anh cố nhin cười, hỏi: "Có mua không?"

"Mua." Chu Dao nghiêng răng đáp, "Mỗi loại bảy cái."

Chu Dao trả tiền, lấy đồ, sầm mặt đi lên phòng. Lạc Dịch nhìn bóng dáng cô rời đi, vẻ mặt mỉm cười thâm ý, nhét tiền vào ngăn kéo.

Đang kéo ngăn tủ ra thì cậu thanh niên Trát Tây người Tạng kể đến nói: "Nếu khách nào cũng như cô ấy thì tốt biết mấy, ngày nào cũng mua đồ ở khách sạn chúng ta."

A Mẫn bưng cốc thủy tinh đã dọn dẹp trở lại: "Không phải cô ấy muốn mua đồ đâu, tôi thấy cô ấy muốn mua ông chủ chúng ta mới đúng."

Lạc Dịch giả bộ mắt điếc tai ngơ.

A Mẫn cười tí mắt: "Trát Tây, cậu không phụ trách quầy lễ tân nên không biết, trong khách sạn chúng ta nhiều khách như cô ấy lắm, cứ cách năm ba ngày lại có một người. Sức quyến rũ của ông chủ chúng ta vô biên vô hạn, tài nguyên dồi dào."

Lạc Dịch nhìn cô ấy: "Rảnh rồi thì đi tính tiền đi."

A Mẫn le lưỡi. Cô đã thấy nhiều khách như thế rồi, nhưng ông chủ chưa hề để ý đến ai, đáng thương cho trái tim thiếu nữ, à không, cũng có trái tim thiếu phụ nữa. Nghĩ như thế, A Mẫn sơn hết da gà, vội vàng đi làm việc."

Sau quầy, Ngô Dịch lại phát hiện điều gì đó là lạ: "Anh Dịch, chết rồi, hình như khi nãy anh bán rẻ áo mưa và túi bọc giày đi mưa cho cô ấy rồi thì phải."

Lạc Dịch quay đầu: "Ồ, vậy sao?"

"Phải." Ngô Dịch chỉ vào máy tính, "25 tệ một cái, nhưng anh chỉ bán cho cô ấy 15 tệ thôi."

"Ồ, tính nhầm rồi. lát nữa tìm cô ấy nói vậy." Lạc Dịch điềm nhiên nói.

Ngô Dịch nghe thấy anh nói thế cũng không nói thêm gì nữa, trái lại trong lòng hoang mang, có bao giờ anh Dịch tính nhầm đâu?

Chu Dao ghen ứ cơn tức trở về phòng, ném hết áo mưa và túi bọc giày đi mưa lên tủ, ngã xuống giường.

Đường Đóa vỗ đầu: "Mình cứ cảm giác thiếu thiếu gì đấy. Dao Dao, cậu nghĩ chu đáo quá. Bao nhiêu tiền thế?"

Mới vừa rồi Chu Dao không chú ý, chỉ lo đưa tiền và lấy lại tiền thừa. Cô lấy tiền trong túi ra, suy nghĩ vài giây: "Hai trăm một."

Hai trăm một? Chu Dao ngồi bật dậy, anh bán cho cô bằng giá người ta bán dưới chân núi đây mà. Chu Dao không nhịn được bật cười.

Đường Đóa đang thử túi bọc giày, ngẩng đầu: "Cậu cười cái gì mà trông ngu thế?"

Chu Dao cười to, nghiêng nghiêng ngả ngả.

Đường Đóa mang vè mặt ghét bỏ kê đến, lau miệng cho cô: "Có thể lau sữa trên miệng cậu đi, để dành sáng mai uống không?"

"Cút, cái tay cứng như sắt của cậu đừng chạm vào miệng mình."

"Ha ha ha, cậu phản ứng nhanh thật." Đường Đóa cười nắc nẻ.

"Muốn chết hả!" Chu Dao và Đường Đóa trêu đùa nhau, Hạ Vận ở bên cạnh đặt sách xuống, lắc đầu ôm quần áo đi tắm.

Giờ chán rồi, Chu Dao còn mặc thử áo mưa như con nhỏ điên, Đường Đóa thì chui vào giường mình đọc sách, nói băng quơ: "Ồ, đúng rồi, mới vừa rồi anh Lâm đến đây đưa thuốc, quan tâm đến cậu lắm đấy."

Chu Dao cởi áo mưa ra, giọng điệu quái gở: "Phải đấy, anh Lâm mình đối xử với mình rất tốt."

Mặt Đường Đóa liền biến sắc, im bật. Chu Dao đột ngột đập vào hông cô ấy, Đường Đóa kinh ngạc: "Cậu làm gì thế?"

Chu Dao nhíu mày: "Cậu thích Lâm Cẩm Viên thì cứ thích, suốt ngày thăm dò mình, cậu bệnh chắc?"

Đường Đóa đỏ mặt, nói lí nhí: "Anh ấy thích..."

"Anh ấy không thích mình." Chu Dao ngắt lời cô ấy, quả quyết nói, "Đường Đóa, một người có thích mình hay không, mình nhận ra được, vì thế mình biết anh ấy thật sự không thích mình. Anh ấy" Cô suy nghĩ giây lát, "Anh ấy và mình thật ra không thân như bọn cậu tưởng đâu, chẳng qua là quan tâm đến con gái của thầy nhiều một chút thôi. Hiểu không?"

Đường Đóa như trút được gánh nặng, thầm vui mừng, nhưng lại ngại ngừng lảng sang chuyện khác: "Vậy ông chủ Lạc thì sao? Cậu thấy anh ta có thích cậu không?"

Nhắc đến Lạc Dịch, sắc mặt Chu Dao dịu đi, cười rạng rỡ: "Có chút cảm tình với mình."

"Cậu làm sao phán đoán được tình cảm người ta dành cho cậu thế?"

"Trực giác."

"Vậy cậu có thể đoán..."

"Lâm Cẩm Viên có thích cậu không á?... Chưa nhìn ra..."

Chu Dao còn định nói, trong ba vị đàn anh, Lâm Cẩm Viên khiến cô khó nhìn thấu nhất. Nhưng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Tô Lâm Lâm đi thu quần

áo cúi đầu bước vào, chia quần áo ra đặt vào giường từng người.

"Cảm ơn Lâm Lâm." Chu Dao nhận lấy quần áo của mình, Tô Lâm Lâm không trả lời. Chu Dao nhìn sang, thấy cô ấy cúi đầu, mái tóc ngang tai che đi hơn phân nửa khuôn mặt đo đỏ. Chu Dao thôi cười, nheo mắt lại, "Tô Lâm Lâm?"

"Gì thế?" Cô ấy cúi đầu ngồi gập quần áo trên giường mình, từ đầu đến cuối không ngẩng lên nhìn mọi người.

"Không có việc gì." Chu Dao nói bình thường rồi lại đột ngột đứng dậy lao về phía cô ấy.

Tô Lâm Lâm lập tức chui vào trong chăn, nhưng không nhanh bằng tốc độ của Chu Dao. Chu Dao giữ chặt bả vai cô ấy, quay đầu cô ấy lại, trên mặt Tô Lâm Lâm hằn một dấu tay rõ rệt.

Chu Dao giật mình: "Ai đánh cậu?"

"Ôi không có gì đâu..." Tô Lâm Lâm định quay đầu đi nhưng đã bị cô quay lại.

Chu Dao hỏi: "Mình hỏi là ai đánh cậu?"

"Mấy cô gái chơi bài kia." Tô Lâm Lâm vốn có thể nhẫn nhịn nhưng bây giờ bạn bè vừa hỏi liền lập tức ấm ức đến mức rơi nước mắt, "Lúc mình xuống dưới thu quần áo nghe thấy họ nói xấu Hạ Vận, nói chuyện rất khó nghe, mình liền bảo họ câm mồm..."

Tô Lâm Lâm lau nước mắt trên mặt, khóc rầm rức: "Ba mẹ mình còn chưa từng đánh mình cái nào."

Chu Dao không nói một câu, đứng dậy xông ra ngoài.

"Ồi Chu Dao." Đường Đóa vội vàng đuổi theo, bóng dáng Chu Dao đã biến mất trong hành lang.

Đường Đóa kéo Tô Lâm Lâm: "Mau, đi tìm ông chủ Lạc đi!"

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ngoài cửa sổ là bầu trời đêm xanh như mực. Trong phòng 305, mấy người phụ nữ ngồi tán gẫu trên giường, còn mấy người đàn ông thì hút thuốc trò chuyện.

"Đúng là đồ ngu." Cô ả tóc xoăn ngắn mĩa mai, "Nói bạn của nó buổi tối ở trong phòng chúng ta chơi còn không tin."

Đám bạn hòa theo: "Sinh viên thời nay đều ngây thơ như vậy à? Ha ha."

Một người khác hơi phản đối, nhỏ giọng: "Hai người các cô đúng thật là, cãi nhau vài câu thì thôi, đánh người ta làm gì? Với lại tôi thấy hôm đó, bạn của cô ta thật sự cho rằng là đến đây đánh bài đấy."

"Đánh bài á? Cô ta là học sinh tiểu học ngây thơ sao? Giả bộ thôi."

Cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, gió ngoài hành lang lùa vào. Người trong phòng đều đồng loạt quay ra nhìn.

Chu Dao đứng ở cửa, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại ở đám phụ nữ.

Cô hỏi: "Ai đã đánh bạn tôi?"

Nhất thời không ai lên tiếng.

Chu Dao đi vào, nhìn xuống ba người phụ nữ trên giường, lặp lại một lần nữa: "Trong mấy cô, ai đã đánh bạn tôi?"

Cô ả tóc xoắn ngắn ngẩng đầu, nhướn mày: "Là tôi đấy, sao nào?"

Chu Dao cười khẩy, nói: "Phiền cô đi xin lỗi bạn tôi ngay."

"Xin lỗi cái gì? Bạn cô mắng tôi, tôi không được đánh cô ta à?"

Chu Dao biết rõ tính cách của Tô Lâm Lâm nhu nhược và yếu đuối, chỉ khi bị ép mới quay ra cắn người. Cô hỏi: "Cô ấy mắng cô cái gì?"

"Nói tôi vô liêm sỉ."

Chu Dao nói: "Cô vô liêm sỉ thật mà."

"Cô..." Cô ả tóc xoắn ngắn bật dậy.

Chu Dao hỏi: "Tôi cũng mắng cô, cô muốn đánh tôi à?"

"Đám các cô có bệnh à?" Ả tóc xoắn nói, "Đi ra ngoài đi."

"Cô đi xin lỗi bạn tôi ngay." Chu Dao vẫn lặp lại câu kia.

"Cô nằm mơ đi!" Cô ta sấn đến trước mặt Chu Dao, "Tôi không đi đấy! Cô có thể làm gì tôi? Nào, hai chúng ta đấu tay đôi với nhau một trận đi, xem ai thắng được ai."

Mặt Chu Dao lập tức đỏ gay. Xưa nay cô vẫn ở trong tháp ngà, chưa từng gặp loại người vô lý như vậy. Biết rõ ả ta vô lý nhưng lại không thể vứt bỏ sĩ diện giống như ả ta. Một cảm giác phẫn nộ vọt thẳng lên đầu cô.

Đôi mắt cô tĩnh lặng và sâu thẳm, tựa như màn đêm ngoài cửa sổ kia, cô hỏi: "Cô không xin lỗi đúng không."

"Không. Xin. Lỗi."

Chu Dao quay đi, sau đó cầm một chiếc ghế, rồi quay lại phang về phía cô ta. Người trong phòng đều hít vào, kinh hoảng đến nổi thét lên, cô ả tóc xoắn ngắn thì ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất. Nhưng chiếc ghế không hề đập xuống mà chỉ dừng lại giữa không trung, rồi được Chu Dao vững vàng bỏ lại xuống đất.

Cô ả ngồi sững sờ trên sàn nhà còn chưa hoàn hồn lại.

Chu Dao nhướn mày: "Gan thì bé tí mà dám đánh người hả?"

"Cô quậy đã đủ..." Cuối cùng một gã đàn ông bên cạnh ra tay đẩy bả vai Chu Dao. Chu Dao nhanh chóng quay đầu lại nhìn bàn tay trên bả vai mình, bắt lấy một ngón tay gã, thành linh bẻ ngoặt lại.

"Aaaa..." Gã thét lên thảm thiết, lập tức khụy xuống đất, xoay xoay tay, "Đau, đau, đau..."

Chu Dao vẫn không buông ra, khuyên nhủ: "Anh này, mời anh tránh sang một bên đừng nhúng tay vào chuyện giữa phụ nữ chúng tôi nhé. Sao hả, có bắt nạt được tôi anh cũng đâu về vang gì, đúng không?"

Gã kia mặt đỏ bừng, không lên tiếng.

Thật ra Chu Dao cũng không nắm chắc phần thắng, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt gã độ độ lì. Cô không lợi hại đến vậy, chẳng qua thật sự bị ép đến điên người thôi. Bây giờ cứ để xem ai dọa được ai. Cuối cùng, gã đàn ông gật đầu.

Chu Dao buông tay gã ra, nhìn về phía ả tóc xoắn ngắn: "Giờ có xin lỗi không?"

Ả hăn học nhìn cô, người xung quanh khuyên: "Thôi, xin lỗi đi."

Không ngờ ả gạt phăng mọi người ra, nằm dài trên đất, nhướng mày:
"Mày dữ lắm hả, có gan thì đến giết tao đi."

Cái loại mặt dày này! Chu Dao chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, thân thể muốn lao đến theo bản năng, nhưng rồi cô siết chặt nắm tay, kiềm lại ý muốn nhào đến của mình.

Đường Đóa tiến vào: "Dao Dao!"

Lạc Dịch và Tô Lâm Lâm cũng theo sát phía sau. Chu Dao nhìn thấy Lạc Dịch thì sửng sốt, sắc mặt biến đổi.

Lạc Dịch đã hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện, bảo cô ả kia xin lỗi Tô Lâm Lâm, xem như chấm dứt chuyện này. Hai bên đều không lên tiếng, ả tóc xoăn hoàn toàn không muốn xin lỗi. Còn bên này, Tô Lâm Lâm không phải được xin lỗi là có thể hết giận.

Chu Dao nghiêng rằng: "Nói xin lỗi thì lợi cho ả quá rồi."

Lạc Dịch nói: "Chuyện đã xảy ra rồi thì cứ lớn hóa nhỏ đi, lẽ nào cô còn muốn đánh lại?"

Chu Dao không lên tiếng, mặt lạnh như băng.

Đồng bọn của ả tóc xoăn khẽ lay ả, ra hiệu ả mau tranh thủ lúc ông chủ đã giúp họ xuống nước thì xin lỗi đi. Tròng mắt ả tóc xoăn xoay tròn, chậm rãi liếc nhìn Tô Lâm Lâm rồi nói: "Xin lỗi nha~~~"

Giọng điệu ả đầy sự mỉa mai và khiêu khích, nhưng người ta đã nói xin lỗi, mọi người đều không làm gì được ả nữa.

Đường Đóa im lặng, Chu Dao trầm mặc. Tô Lâm Lâm cũng nín thinh cố gắng nhẫn nhịn, những giọt nước mắt yếu đuối lại dâng lên, ngân ngấn nơi

hốc mắt.

Lạc Dịch lạnh lùng nhìn ả tóc xoăn, sau thoáng im lặng, cuối cùng anh vẫn kiềm chế nhìn về phía Chu Dao: "Đã được chưa?"

Chu Dao không nhìn anh, chỉ nhìn chòng chọc vào đôi mắt giấu cợt của ả kia.

"Tô Lâm Lâm." Chu Dao gọi một tiếng, Tô Lâm Lâm trong góc ngãng đầu nhìn sang.

Lạc Dịch giật mình, lập tức tóm cô lại, nhưng Chu Dao đã nhanh chóng tiến đến, vung một cái tát vào mặt ả tóc xoăn.

Lạc Dịch kéo cô lại, Chu Dao hất cằm với ả, cười khiêu khích: "Xin lỗi nha~~~"

Lạc Dịch giật mạnh cô, tức giận quát: "Chu Dao."

Lần đầu tiên anh gọi thẳng tên cô lại trong tình cảnh này.

Ả tóc xoăn ôm mặt, kinh hoàng gào lên, nhào đến định đánh cô. Lạc Dịch cũng không màng so đo với Chu Dao, nhanh chóng kéo cô ra sau bảo vệ. Mấy người bạn của ả kia cũng kéo ả lại. Trong phòng nhất thời náo loạn.

Lạc Dịch nắm chặt Chu Dao, lạnh lùng trách: "Cô đứng yên đó cho tôi."

Đầu óc Chu Dao đã bị cơn giận kiểm soát, giãy khỏi tay anh.

Lạc Dịch lạnh giọng nói: "Cô có được học hành tử tế không vậy?"

Bị ra đòn cảnh cáo, Chu Dao thoáng bình tĩnh lại, khó tin nhìn chăm chăm vào Lạc Dịch. Trong giây phút ấy, cô chỉ cảm thấy lòng nhói đau, tức nghẹn cả bụng, nạt lại anh: "Là ả trước..."

"Cô ta là loại vô học, chẳng lẽ cô cũng vậy sao?"

Căn phòng trở nên lặng ngắt như tờ. Chu Dao oán hận nhìn anh, đôi môi run run. Trong thoáng chốc không ai lên tiếng.

Một người đàn ông có vẻ cũng biết điều nói: "Coi như chấm dứt chuyện này tại đây được không?"

Đường Đóa: "Được." Nói xong kéo Chu Dao bỏ đi nhưng Chu Dao vẫn không động đậy.

Lạc Dịch lạnh lùng cất lời: "Chờ một chút."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía anh.

"Các người kết thù với nhau rồi, ba ngày còn lại định làm gì nữa đây?" Mặt Lạc Dịch không hề biểu cảm, đôi mắt lạnh lùng, "Tiếp tục rảnh rỗi kiếm chuyện cho tôi giải quyết à? Mẹ kiếp, tôi không phải tay chuyên thu dọn bãi chiến trường cho các người, còn gây ra chuyện tương tự nữa thì toàn bộ đều thu dọn hành lý cút hết cho tôi."

...

Rời khỏi phòng, không khí bất chợt căng thẳng. Sắc mặt Chu Dao đã khó coi, mà sắc mặt Lạc Dịch còn khó coi hơn.

Lạc Dịch đi phía trước, nhóm Chu Dao đi phía sau. Bất chợt người đàn ông đi trước dừng lại, Tô Lâm Lâm và Đường Đóa đi sau cùng lập tức kéo Chu Dao dừng bước. Mặt Chu Dao xanh mét, không nhìn Lạc Dịch. Trái lại Lạc Dịch nhìn Tô Lâm Lâm và Đường Đóa bằng đôi mắt lạnh lẽo, khiến hai người sợ rụt đầu bỏ chạy.

Chu Dao cũng quay người định đi, Lạc Dịch trầm giọng: "Cô đứng lại cho

tôi."

Chu Dao không buồn ngoảnh lại, Lạc Dịch bước nhanh đến giữ chặt cánh tay cô: "Bảo cô đứng lại mà không chịu nghe à?"

Chu Dao bị anh siết chặt, vùng vẫy không thoát, hô lên: "Anh buông ra."

"Mẹ kiếp, cô cố ý đến đây kiếm chuyện cho tôi làm à? Ngay từ lúc bước chân vào đây đã không có một ngày yên bình."

"Anh biết rõ là bọn họ gây chuyện mà." Cô gào lên.

"Tôi bảo này, cô không có..." Lạc Dịch vừa cất lời liền khựng lại. Cô ngửa mặt nhìn anh, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt long lanh.

Anh sững sốt, sau giây lát đầu óc trống rỗng đã bình tĩnh lại: "... đầu óc gì à? Tôi cũng chưa nói cô..."

Cô run run hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, khẽ chớp mắt rồi lại nhanh chóng nhìn về phía anh: "Tại sao anh quát tôi trước mặt nhiều người như vậy? Nói ai không được học hành tử tế chứ? Ba mẹ tôi giáo dục tôi rất tốt đấy."

Vẻ khoan dung trên gương mặt Lạc Dịch tắt đi, trở nên nghiêm túc: "Còn cảm thấy làm đúng lắm phải không? Ba mẹ cô từng dạy cô đánh người à? Cô thật sự cùng một loại người với cô ả kia, cô ta vô cớ đánh người, cô cũng làm theo sao? Cái tốt không học, ngược lại cái xấu thì học rất nhanh. Làm hết những gì cô ta đã làm thì có nghĩa là cô đã thắng rồi hả? Này, nói chuyện đi. Mới vừa rồi còn nói hay lắm mà."

Tuy Chu Dao ghét anh nói chuyện cay nghiệt nhưng cũng biết việc mình làm cũng không đúng. Cô quay đầu đi, nghèn nghẹn nói: "Anh phiền chết đi được." Cô vừa then vừa tức, nói xong liền định bỏ chạy nhưng bị Lạc Dịch

kéo lại, giọng anh trầm lắng: "Cô đứng yên cho tôi."

Chu Dao bất động, cúi đầu như bị phạt.

"Vẫn còn là sinh viên cơ đấy. Cô nói xem đáng vẻ vừa rồi của cô có giống mấy đứa lưu manh không?"

Cô siết chặt tay, im thin thít, không mạnh miệng cãi cố như Lạc Dịch đã dự liệu. Cô cũng biết xấu hổ, đối phương là ả chua ngoa, cô nổi điên so đo với một ả chanh chua thì có đẹp mặt gì đâu.

Sau vài giây im lặng, Lạc Dịch bỏ tay vào túi, hơi tách hai chân ra, khom xuống, cúi đầu nhìn mặt cô: "Khóc à?"

"Ai khóc chứ?" Chu Dao lập tức ngẩng đầu lên chứng minh, hắng máu trợn trừng nhìn anh. Đôi mắt cô đỏ đỏ, nhưng đúng là không hề có giọt lệ nào rơi xuống.

"Tốt rồi." Lạc Dịch đứng thẳng, khẽ nói, "Tôi hơi nặng lời."

Chu Dao lại đỏ mắt, tức giận: "Anh dạy bảo xong chưa? Xong rồi thì tôi đi về phòng đây."

Anh không lên tiếng bảo cô đi, cô liền đứng yên tại chỗ.

Lạc Dịch cúp mắt nhìn cô, im lặng chốc lát rồi mới dịu giọng: "Đừng khó chịu nữa mà."

Không an ủi còn đỡ, anh vừa an ủi cô bỗng thấy lòng càng chua xót. Cô nhanh chóng quay người đi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, bả vai run run, hít vào thật sâu.

Lạc Dịch nhất thời lặng im. Anh nhìn bóng lưng quật cường của cô, khẽ gơ tay, nhưng lại dừng trong không trung chốc lát rồi rút lại. Anh đút tay vào

túi, lấy ra một điều thuốc đưa lên miệng ngậm, quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khói cuồn cuộn vài vòng bên môi, anh lại ngoảnh đầu nhìn cô. Anh cũng bó tay thôi. Sao khách sạn lại chứa chấp một tiểu tai họa như vậy, cứ cách năm ba ngày lại xảy ra chuyện.

...

Đùng, ùng, ùng, cửa phòng vang lên. Đám nam nữ trong phòng 305 trao đổi ánh mắt: "Ai thế?"

"Ông chủ."

Cửa mở ra, Lạc Dịch bước vào.

Sắc mặt đám người bên trong đều khó coi: "Ông chủ Lạc, còn có việc gì không?"

Khói thuốc lượn lờ giữa ngón tay Lạc Dịch, anh đi thẳng vào vấn đề chính: "Tôi thấy các người cứ chốc chốc lại gây chuyện, chỉ sợ có người vẫn còn muốn tìm đám sinh viên kia gây phiền phức phải không?"

Không ai lên tiếng. Cuộc sống bên ngoài là vậy, luôn tính toán chi li, chỉ va chạm nhỏ thôi cũng dễ dàng khuếch đại làm như lớn lắm không bằng.

"Ông chủ Lạc đến đây để đuổi chúng tôi đi à?" Á tóc xoắn hừ mũi, "Ba ngày tới chúng tôi không sẽ đổi khách sạn, chỉ ở đây thôi đấy."

Lạc Dịch cười xòa, nói: "Có đuổi cũng là đuổi kiểu khách cứ ở lì không chịu đi kia."

Về mặt ả tóc xoắn xám xịt, anh ta đang chửi bọn họ mặt dày mày dạn sao?

Đôi mắt đen nhánh của Lạc Dịch sáng quắc: "Ở đây thì cũng được thôi nhưng phải giữ nội quy. Tôi mặc kệ mấy người muốn chơi thế nào thì chơi, miễn là đừng chọc những người khác khác trong khách sạn là được."

Ả tóc xoắn không phục: "Sao anh không nói mấy con bé kia đi?"

Lạc Dịch phả ra một làn khói, khá khó xử nói: "Tôi nói mà cô ta không nghe, tôi cũng đâu có cách nào."

"Vậy sao chúng tôi phải nghe anh?"

Lạc Dịch cười nhạt, nhưng trong mắt không hề có ý cười: "Tôi có ghi lại thông tin chứng minh của các người, tuổi tác đều không nhỏ, chắc là có mấy người đã kết hôn rồi nhỉ."

Có vài khuôn mặt bỗng biến sắc.

Lạc Dịch nói: "Phòng đặt qua điện thoại nhưng người đến ở lại không khớp với tên người đã đặt. Người kia đặt phòng cho đúng không?"

Tình thế chuyển biến đột ngột.

"Mấy ngày còn lại các người cứ chơi vui vẻ, sống cho yên ổn, sau này tôi không đón tiếp nữa."

Anh đi đến cửa, ngón tay kẹp điều thuốc giơ lên không trung gõ một cái rồi quay đầu lại: "Chân thành khuyên các người, ra ngoài chơi đừng tìm khó khăn cho mình."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chuyện đến nước này cũng không thể giấu được Tô Lâm Lâm và Đường Đóa nữa. Sau khi ba người bàn bạc, cảm thấy để tránh khiến Hạ Vận khó xử, họ cứ giả vờ như không biết gì thì tốt hơn.

Chu Dao xoa đầu Tô Lâm Lâm: "Còn giận không?"

Tô Lâm Lâm lắc đầu: "Hết rồi. Dao Dao, cảm ơn cậu."

Chu Dao cười ngại ngùng: "Mình chỉ hi vọng thế giới hòa bình thôi."

Đường Đóa dí trán cô: "Cậu cũng hay thật, trước khi đánh người còn gọi Tô Lâm Lâm."

"Tô Lâm Lâm không nhìn thì phí công mình đánh."

"Bởi vậy mình nhìn không chớp mắt đấy."

"Ông chủ Lạc đâu, vừa rồi gọi cậu lại làm gì thế? Mắng cậu à?"

"Đúng vậy." Chu Dao liếc mắt.

Mới vừa rồi sau khi tâm trạng cô ổn định, Lạc Dịch nói với cô: "Lần sau nếu có gặp phải chuyện tương tự thì đừng có manh động quá."

Chu Dao miễn cưỡng gật đầu: "Cô ả thật sự quá khốn nạn."

"Cô ta là loại vô lại." Lạc Dịch nói, "Cho nên cô so đo với cô ta, có nghĩ

đến trường hợp họ sẽ ngầm giở trò đối phó cô không? Nếu hai bên đều tổn hại, người ta chỉ có cái mạng cùi, còn cô thì sao?"

Đường Đóa và Tô Lâm Lâm nghe kể liền sửng sốt, lúc này mới thấy sợ: "Vậy bây giờ..."

"Anh ấy nói sẽ xử lý những chuyện còn lại."

Tô Lâm Lâm thở phào rồi cảm khái: "Lần này ra ngoài mới phát hiện kinh nghiệm và vấp xã hội của chúng ta quá ít. Cậu xem ông chủ Lạc đi, suy nghĩ sâu xa, nhãn nhện rất giỏi."

Chu Dao lắc đầu: "Không, người ta chỉ giỏi nhện hơn chúng ta một bậc thôi."

Ông chủ Lạc tính cách quyết đoán, anh vốn tính toán kế hoạch từ trước, qua vài ngày yên ổn, chờ lúc đám người kia trả phòng sẽ lấy 1400 tệ đặt cọc của họ đền bù lại Tô Lâm Lâm. Nếu họ không đồng ý thì bảo Tô Lâm Lâm tát lại một cái đổi 1400 tệ. Không ngờ kế hoạch đã bị Chu Dao phá tan tành.

"Gì cơ?" Tô Lâm Lâm và Đường Đóa đồng thời há hốc miệng, "1400 tệ cơ á?"

Chu Dao nhún vai: "Nhưng mình đã đánh người ta rồi nên 1400 tệ cũng mất luôn..."

Tô Lâm Lâm ghen lời.

Đường Đóa á khẩu.

Một hồi lâu, Tô Lâm Lâm nói: "Vẫn phải cảm ơn cậu đấy Dao Dao."

Chu Dao cười khanh khách: "Đừng cảm ơn, mình đang rất hối hận đây này."

Lạc Dịch nói đúng, có rất nhiều cách để trả thù nhưng cô lại chọn cách tệ nhất.

Đường Đóa vừa thở dài vừa lắc đầu: "Gừng càng già càng cay, con người của ông chủ Lạc..."

Chu Dao: "Thế nào?"

"Chút phóng khoáng, khí phách của cậu ở bên cạnh anh ta... Ha ha... Chu Dao, nếu sau này cậu thật sự yêu đương với anh ta, chắc chắn sẽ bị anh ta nuốt hết cả xương cho mà xem."

...

Trở về phòng, dường như Hạ Vận đang vui mình ngủ trong chăn. Ba người rón rén chuẩn bị rửa mặt thì nghe thấy tiếng nước nổ. Họ tròn mắt nhìn nhau rồi tiến đến giường Hạ Vận.

"Hạ Vận?"

Hạ Vận vẫn không ló đầu ra, nghẹn ngào nói: "Mình xin lỗi."

Được rồi, không cần giấu diếm nữa.

"Có cái gì phải xin lỗi chứ." Tô Lâm Lâm nói, "Vừa rồi bọn mình đã trút giận giúp cậu rồi."

"Lâm Lâm, cảm ơn cậu đã bảo vệ mình. Mình không nên nói dối mọi người là hôm đó chỉ đi dạo, mình không còn mặt mũi nào nói ra sự thật đó. Mình cảm thấy bản thân rất ngốc, rất mất mặt."

"Hạ Vận..." Chu Dao ngồi bên giường vỗ vai cô, "Tuy bốn người chúng ta rất thân, nhưng mỗi người đều có chuyện riêng của bản thân. Cậu không

muốn nói là quyền của cậu. Nhưng mà, nếu cậu nghĩ nói ra sẽ mất mặt thì cậu hãy nhớ cho kỹ, bọn mình chắc chắn sẽ không chê cười cậu mà sẽ luôn giúp cậu."

Hạ Vận khóc hu hu: "Thật xin lỗi, tại mình quá ngu ngốc."

"Con người đều có lúc ngu muội mà." Đường Đóa an ủi, "Cậu nhìn Tô Lâm Lâm đi, ngày nào cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn đấy thôi."

"Phì." Không khí đột nhiên thay đổi, mọi người dờ khóc dờ cười.

"Được rồi, nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ thôi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa."

...

Trời vừa sáng, nhóm Chu Dao đã xuất phát.

Vùng Á Định nằm ở chỗ tiếp giáp với cao nguyên Thanh Tạng và Vân Quý, trong lịch sử từng là đại dương mênh mông, từ cuối kỷ Triat mới bắt đầu biến đổi từ biển thành lục địa rồi đến cao nguyên. Khu địa chất bảo vệ có địa hình phức tạp, độ cao chênh lệch rất lớn so với mực nước biển. Hiện tại nơi đây có núi cao, thung lũng, hồ nước, rừng rậm, lại có cả sông băng, núi tuyết, thác nước, thảo nguyên, cộng thêm núi non trùng điệp, rất nhiều tầng địa chất bị đứt gãy, được coi là thiên đường của các nhà thám hiểm. Vào mùa thu nơi đây lại càng cuốn hút tựa như tiên cảnh nhân gian.

Nhóm Chu Dao ngồi xe và đi bộ sang đây, cảnh vật ven đường muôn hình vạn trạng, giống như xuyên qua vạn dặm thiên sơn: Đàn ngựa nhón nhơ ăn cỏ trên thảo nguyên xanh tươi, chùa miếu người Tạng lấp ló trong núi rừng, cờ phướn đủ màu tung bay theo gió; hoa đỗ quyên nở khắp núi đồi, rừng thông lá kim cao vợi vợi che khuất bầu trời; sông băng lấp lánh dưới ánh mặt trời giống như những viên kim cương khổng lồ khiến người ta chói mắt; mặt hồ

trên cao nguyên xanh thẳm như lòng đại dương; dãy đá tảng san sát cheo leo trong thung lũng địa ngục; ao nhỏ gần suối Đầu Rắn rục rờ như trăn châu trái trên đất...

Lâm Cẩm Viên định ra điểm khảo sát, mọi người tự tách ra hành động. Chu Dao đang cầm chiếc búa nhỏ đập đập gõ gõ một tảng đá to cỡ hộp giày, định lấy một mảnh vụn để nghiên cứu.

"Chu Dao?" Tô Lâm Lâm ngồi xõm cạnh tảng đá cách đó không xa, nhỏ giọng gọi cô.

"Hả?"

"Cậu đến xem giúp mình cái này đi, là cấu tạo biến dạng sao?" Tô Lâm Lâm chỉ vào đường vân uốn lượn cong cong trên tảng đá.

"Không phải, đây là một loại phân lớp cuộn, bề mặt trông giống trầm tích. Cậu nhìn nơi này đi..." Chu Dao chỉ cho cô xem, "Tuy đường vân gần như gấp khúc nhưng phân lớp vẫn tiếp tục, không liên quan đến tầng tiếp theo. Là trầm tích thể lỏng do dòng chảy mặt bên tạo thành." Dứt lời giọng điệu cô chuyển sang nghiêm trang, "Mình nói này Tô Lâm Lâm, đây là kiến thức cơ bản nhất, sinh viên năm nhất năm hai đều biết, cậu sao thế? Càng học càng thụt lùi à."

Tô Lâm Lâm le lưỡi, ngại ngùng gãi đầu: "Mình quên mất rồi."

Chu Dao nhăn mày, không chịu bỏ qua: "Lần sau còn như vậy phạt 100 tệ."

"Bảo đảm." Tô Lâm Lâm nắm tay.

Chu Dao vừa định đi lại ngồi xuống hỏi: "Tô Lâm Lâm, sao ngày trước cậu chọn học địa chất vậy?"

"Điểm thi thấp, không đậu được ngành khác, thi rớt chứ sao."

Chu Dao không nhịn cười được: "Ừ, đúng là phong cách của cậu mà."

Tô Lâm Lâm lườm cô, lại nói: "Có điều sau này đi học phát hiện vẫn có hứng thú nên mới thi lên thạc sĩ... Khụ, còn cậu?"

"Mình à, mình cảm thấy trái đất rất đẹp, mình thích. Đất đá này, kim loại này, đứt gãy địa chất này, trong mắt mình chúng đều tỏa sáng lấp lánh, đẹp chết đi được."

"Sắc nữ, quả nhiên cậu chỉ ham hố vẻ ngoài, hết thuốc cứu chữa rồi." Tô Lâm Lâm khinh bỉ.

Chu Dao cười khanh khách.

Tô Lâm Lâm lại hỏi: "Sau này cậu vẫn làm nghiên cứu khoa học à?"

"Ừ."

"Vậy công ty của mẹ cậu thì sao?"

Ba Chu Dao là giáo sư, nhưng mẹ là nữ cường nhân, chủ công ty đá quý số Một trong nước. Chỉ có điều giáo sư Chu say mê nghiên cứu, lôi thôi lệch thếch, Chu Dao cũng chẳng có chút dáng vẻ thiên kim tiểu thư. Ban đầu ba người cùng phòng ký túc xá cũng không biết, đến hôm Trung Thu, ba người đều không phải dân bản địa nên được Chu Dao mời về nhà ăn tết. Họ vừa thấy căn biệt thự lớn có đình viện, hồ bơi đã ngỡ ra như phỏng, lúc này Chu Dao mới nhớ ra: "À quên nói, Châu Báu Âu Á là do mẹ mình mở."

Sau này ba người lại lôi Chu Dao ra nhà hàng chăt chém một trận, mới xem như cho qua chuyện này.

"Chưa nghĩ đến." Chu Dao nói, "Mình không có hứng thú với việc quản lý

công ty, với lại, đó là công ty của mẹ, đâu phải của mình."

Tô Lâm Lâm suy nghĩ chốc lát, ngờ nghệch nói: "Cũng đúng nhỉ."

Cả nhóm bạn đến xế chiều, thu gom tất cả vật mẫu, máy móc và dụng cụ xong xuôi, lúc chuẩn bị lên đường trở về thì trời đổ mưa. Chu Dao bạn rộn cả một ngày, lúc này mới nhớ đến Lạc Dịch. Thấy trời mưa như anh đã dự báo, cô lại có một cảm xúc vui sướng khó hiểu. Giống như cuộc giao hẹn ngầm cuối cùng đã được thực hiện.

Bảy người mặc áo mưa màu xanh, đeo túi bọc giày lội mưa trở về. Họ xếp thành một hàng tự nhiên, giống như một chuỗi hạt châu màu lam, chậm chạp và kiên định băng qua núi rừng. Lúc đi lên dốc hoặc trèo lên vách đá dựng đứng còn dấn dò nhau cẩn thận, sau đó sẽ kéo đỡ nhau, những lúc còn lại đều yên lặng đi trong mưa. Không ai nói đến lý tưởng, cũng không ai nói đến tương lai, mỗi người đều im lặng như đang hưởng thụ sự yên bình nơi đây.

...

Buổi tối mưa càng lúc càng lớn. Lạc Dịch che ô đi qua đình viện, đóng cổng khách sạn lại, tình cờ gặp phải nhóm Lâm Cẩm Viên trở về, cả nhóm sắc mặt tái nhợt, trên áo mưa và túi bọc giày đều là bùn đất.

Chu Dao đi cuối cùng, cầm một chiếc túi nilon ướt nhem nước mưa.

Lạc Dịch hỏi: "Cầm gì thế?"

Chu Dao nói: "Rác nhặt dọc đường." Cô chậm chạp đi đến, uể oải nói, "Nhiều người không có ý thức bảo vệ môi trường, không biết mấy con thú hoang ăn phải rác hay bị rác quấn phải sẽ chết hay sao đấy."

Chu Dao ném chiếc túi vào thùng rác, Lạc Dịch đóng cổng lại, quay đầu nhìn cô: "Cô ăn mặc phong phanh quá."

"Đâu có." Chu Dao lắc đầu, "Tôi không thấy lạnh."

Lạc Dịch nói: "Môi cô trắng bệch kia kìa."

"Thế à?" Chu Dao sờ lên môi theo phản xạ.

Lạc Dịch đưa tay định ngăn cô lại nhưng không kịp, anh buồn cười nói: "Không phải tay cô mới vừa nhặt rác sao?"

Chu Dao: "Phèo..."

Ăn tối xong, Chu Dao đến quầy bar, ngồi lên chiếc ghế cao, mua một ly sữa nóng như thường lệ. Anh vẫn từ từ hâm sữa cho cô, còn cô vẫn để dính sữa bên môi, nhưng anh vẫn như mọi ngày, giống như không nhìn thấy.

Thường thường trong phim truyền hình diễn thế nào nhỉ, cho dù không tự mình lau sữa bên khóe môi cô thì cũng nên nhắc nhở cô, để cô có cơ kề mặt đến gần anh hỏi "Ở đâu?" chứ. Sao trong đời thực, tất cả đều ngược lại thế này.

Mấy tuần sau, ngày nào nhóm Chu Dao cũng đi sớm về muộn. Buổi tối đến khu sinh hoạt chung, cả nhóm đều ngồi ở sofa trong góc hoặc là ngồi quây quần trên thảm bàn bạc, ghi nhật ký, viết bài, tìm tài liệu, tính toán và phân tích số liệu, kịp thời trao đổi và gửi lại tài liệu cho đàn anh ở trường.

Mấy người khách khác tò mò sẽ đi đến hỏi họ đang làm gì, lại nghe khảo sát địa chất liền hỏi là đào kho báu sao, khiến họ dở khóc dở cười.

Giữa tháng Chín, khách sạn chật kín, khu sinh hoạt chung cũng đầy ắp người. Đám người bảy nam nữ kia đã kết thúc ngày nghỉ từ lâu, trở về thành phố của họ, khách sạn lại tiếp đón những vị khách mới, người này đến, người khác đi.

Vô tình Chu Dao cũng gặp đủ loại khách, dân trí thức đi du lịch, nhóm sinh viên đi chơi, tín đồ hành hương, đoàn du lịch của công ty, vợ chồng trung niên, người đi một mình... Mà thời gian cô và Lạc Dịch gặp mặt chỉ bằng thời gian uống một cốc sữa.

Trong khách sạn nhỏ nơi núi rừng yên tĩnh này mỗi ngày người và việc đều có sự thay đổi, chỉ có người đàn ông yên lặng cầm muôi khuấy sữa là không. Một ly sữa nóng luôn được đặt trên quầy bar, trở thành dòng chảy vĩnh hằng duy nhất trong khách sạn.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày chậm chạp, có biến hóa và có quy luật. Một tuần qua đi rồi lại đến hai tuần. Trong lúc bận rộn Chu Dao chợt nghĩ, có khi nào Lạc Dịch thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn cô ở trong góc đang cúi đầu nghiêm túc làm việc hay không? Có lẽ là không.

Lúc này sinh ý nghĩ này lần nữa, Chu Dao đang nghiêng đầu uống sữa bên cạnh một cặp vợ chồng đang tán gẫu với Lạc Dịch.

Ông chồng hỏi: "Ông chủ, khách sạn này mở bao lâu rồi?"

"Một hai năm rồi."

Bà vợ mơ mộng hỏi: "Sống ở đây có phải rất thư thái hay không?"

"Cũng được."

Hiển nhiên bà vợ lãng mạn hơn, nói: "Rất tốt mới đúng chứ? Nơi này rất đẹp, mở cửa sổ ra là thấy được núi tuyết, cho tôi ở đây cả năm cũng được."

Ông chồng cười cô ta ngốc: "Người bản xứ ở đây sống thì thư thái, nhưng mấy người quen sống ở thành phố nhộn nhịp như chúng ta không ở lâu được, sẽ thấy buồn chán đấy."

Bà vợ không đồng ý: "Sao lại như vậy được?"

Ông chồng nhờ giúp đỡ: "Ông chủ Lạc, anh bảo tôi nói đúng hay không?"

Lạc Dịch chỉ cười mỉm: "Bản tính con người thường sẽ thích nghi dễ hơn với người và hoàn cảnh bản thân quen thuộc, gặp hoàn cảnh khác sẽ dễ dàng sinh ra cảm giác thích thú mới mẻ, nhưng chỉ trong thời gian ngắn thôi, ở lâu sẽ nhàm chán."

Chu Dao nghe câu này bỗng cảm thấy dường như Lạc Dịch liếc nhìn sang phía mình, nhưng lúc cô quay sang lại không thấy anh đang nhìn cô.

Bà vợ vẫn không tin, cố chứng thực: "Ông chủ Lạc, anh ở trong khách sạn có buồn bực không?"

Lạc Dịch nói: "Tôi không hay ở khách sạn."

Chu Dao uống xong cả cốc sữa, trước sau vẫn không có cơ hội nói chuyện với anh. Cô trượt xuống chiếc ghế, quay lưng đi, khó chịu đưa mu bàn tay lau sữa trên môi. Suy nghĩ chốc lát rồi quay đầu lại, thừa dịp anh không chú ý liền lườm anh một cái. Thế rồi mới chịu rời đi.

Ở phía sau, nơi cô không nhìn thấy, anh dõi theo hướng cô rời khỏi, khoe môi khẽ cong lên rất nhẹ.

...

Cuối tháng Chín, hoạt động khảo sát của nhóm Chu Dao đã chuẩn bị kết thúc. Trước khi đi tuyến đường Locke, Lâm Cẩm Viêm tìm người hướng dẫn cho an toàn, liền hỏi người trong khách sạn có quen hướng dẫn viên bản xứ nào giỏi để giới thiệu cho họ không.

A Mẫn nói: "Ông chủ chúng tôi đây, lúc rảnh rồi anh ấy sẽ một mình vào

núi. Tuyến đường, thời tiết, hoàn cảnh đều rất thông thạo, chỉ là..."

"Chỉ là gì?"

"Phải xem tâm trạng của anh ấy. Tâm trạng tốt sẽ dẫn anh đi, tâm trạng không tốt dù trả bao nhiêu tiền cũng không làm."

Mấy ngày qua Lâm Cẩm Viêm ít nhiều cũng cảm giác được ông chủ này tính tình bất đồng với người khác, nhưng vẫn ôm hi vọng dò hỏi thử, không ngờ Lạc Dịch lại nhận lời, giá tiền nhanh chóng thương lượng xong, những chi tiết còn lại cũng được quyết định mau chóng.

Chu Dao biết được chuyện này liền vui mừng chạy đến hỏi Lạc Dịch: "Anh sẽ làm hướng dẫn cho chúng tôi à?"

"Ừ." Lạc Dịch đang ngồi xổm trong sân nhổ cỏ, không hề ngẩng đầu.

"Tại sao thế?" Chu Dao ngồi bên cạnh hỏi.

"Kiếm tiền." Lạc Dịch liếc nhìn cô, "Nếu không cô cho là lý do gì?"

Chu Dao thầm cười mờ ám, định nói gì đó thì bỗng có bốn năm gã lực lưỡng xông vào từ ngoài cổng.

"Ngô Dịch ở đâu? Dám lấy tảng đá giả lừa tiền bọn tao, mau gọi thẳng nhãi đó ra đây."

Chu Dao sửng sốt, lúc này mới nhớ ra tảng đá giả ở tiệm Ngô Ký tháng trước đã bán được thật sao?

"Thẳng nhãi Ngô Dịch kia ở đâu?"

Ngô Dịch đang đi ra khỏi khách sạn, chân mới vừa bước qua cửa, thấy có người trong sân hô gào tìm mình liền nhanh chân chạy trở vào. Đám đàn ông

vạm vỡ đuổi theo, trong khu sinh hoạt chung nhất thời vang lên tiếng bàn ghế đổ, tiếng thét của khách trọ và tiếng bẻ khớp tay răng rắc.

Dường như Lạc Dịch không hề bất ngờ, còn ung dung phủi bụi trên tay. Anh đứng dậy đi vào trong, chợt nhớ ra điều gì đó liền dừng lại, quay đầu đã thấy Chu Dao theo sát phía sau, hai người nhìn thẳng vào nhau: "Cô đứng bên ngoài đừng đi vào."

Chu Dao lập tức đứng thẳng, gật đầu như già tởi: "Anh yên tâm."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lạc Dịch vừa vào khách sạn, Chu Dao liền đuổi theo đến vách tường, nhón chân ngó qua cửa sổ. Bên trong hỗn loạn, bàn ghế chống ngược, khách chạy tán loạn khắp nơi. Ngô Dịch như một con khỉ xông vào chuồng gà, chạy như bay đến phía bên kia khu sinh hoạt chung, vịn cửa sổ định nhảy ra ngoài.

Mấy gã to con kia cũng không phải dạng vừa, xông lên tóm lấy cổ áo cậu ta, lôi xuống ném trên mặt đất như vứt miếng bánh mì. Bọn họ vây quanh Ngô Dịch, thượng cẳng tay hạ cẳng chân dần cậu ta như tử, A Mẫn không can ngăn được.

Ngược lại Lạc Dịch rất bình tĩnh, dứt tay vào túi đứng dựa vào quầy bar, quẹt diêm châm thuốc.

Bị cả nhóm người đuổi đánh, Ngô Dịch ôm đầu trốn dưới kệ hoa, miễn cưỡng che chắn được phần nào. Loảng xoảng vài tiếng, chậu hoa đã bị rơi vỡ, Ngô Dịch không còn nơi ẩn núp, lúc sắp sửa bị tóm cổ thì...

"Đánh đủ rồi đấy." Lạc Dịch lạnh nhạt cất lời, "Gây ra chuyện chết người các anh cũng phiền phức."

Mấy người đang đánh hăng say nào chịu thôi. A Mẫn khóc lóc thê thảm, Ngô Dịch kêu la inh ỏi. Lạc Dịch nheo mắt, miệng nhả khói, rồi gác điều thuốc lên gạt tàn bên cạnh. Anh khom lưng nhặt chiếc ghế ngã chống ngược trên sàn, ước lượng trong tay. Thành linh ánh mắt anh lạnh lùng, đập mạnh vào đầu gối kẻ nào đó.

Gã kia đang định nhấc chân đá Ngô Dịch, cẳng chân liền mềm oặt, quỳ rạp xuống đất, ôm chân gào lên. mấy người khác dừng lại, trợn mắt nhìn Lạc Dịch.

Lạc Dịch thừ khúc gỗ trong tay, cười lạnh: "Tôi đang nói chuyện với các người đấy, không nghe thấy à?"

"Mẹ kiếp, mày là ai?" Một gã râu quai nón chửi, xông lên vung tay đâm Lạc Dịch.

Lạc Dịch nghiêm mặt, nhanh chóng nghiêng người tránh né, bắt lấy cổ tay gã vịn thật mạnh. Rắc một tiếng, gã râu quai nón gào thảm thiết, giãy dụa muốn tung cú đâm trả. Lạc Dịch quật cánh tay gã, quay người lại vút qua vai. Gã to con gần trăm ký như bao xi măng đổ ầm xuống sàn nhà.

Lạc Dịch nhìn gã từ trên xuống, nói: "Là bố mày đấy."

Mấy gã kia thấy thế nhất thời không dám manh động. Những du khách trốn trong góc yên lặng như tờ.

Lạc Dịch trở lại quầy bar, điều thuốc đã cháy được một đoạn, tàn thuốc xám bay lượn lơ. Anh cầm lấy điều thuốc, vô ý thoáng nhìn ra ngoài, thấy đầu Chu Dao áp vào cửa sổ, sợi tóc dưới ánh mặt trời soi chiếu mượt như nhung, đôi mắt to tròn lấp lánh.

Lạc Dịch: "..."

Anh đang thắc mắc sao hôm nay cô nghe lời như vậy, bảo không được vào là không đi vào.

Hai ngón tay kẹp điều thuốc vừa đưa lên môi, một gã phía sau nhặt lấy khúc gỗ anh vừa vút đập vào gáy anh. Chu Dao hoảng sợ há hốc mồm, nhưng lại thấy Lạc Dịch như có mắt sau gáy, quay người lại đá một cú vào đầu kẻ

đánh lén.

Hành động gọn gàng lưu loát. Trong nháy mắt gã kia giống chai gỗ trong trò bowling ngã vật xuống đất.

Khói thuốc vẫn bay lượn trên đầu ngón tay anh, điếu thuốc cũng không bị ảnh hưởng gì. Anh gõ điếu thuốc vào gạt tàn, để tro bụi rơi xuống.

"Anh là ông chủ ở đây à?" Một gã to con tết tóc không hề tiến lên, chỉ vào Ngô Dịch rồi tố cáo với Lạc Dịch, "Người của anh đem đá giả đi lừa chúng tôi, anh muốn bao che cho nó hả? Tôi, tôi khuyên anh đừng xen vào chuyện này, bọn tôi mà gọi đám anh em ngày nào cũng đến đây quấy phá chưa chắc anh đã chịu nổi đâu."

Lạc Dịch nói: "Tôi chỉ là người làm ăn, không quan tâm đến ân oán của bọn anh. Nhưng đã vào khách sạn của tôi thì phải tuân thủ theo quy tắc của tôi. Ai không tuân theo quy tắc thì tôi xử lý kẻ đó."

Anh nheo mắt, khẽ gõ vào vách tường. Chỉ thấy một tấm nội quy viết tay, dưới cùng có hai hàng chữ đỏ to đậm rõ rệt:

"7. Cấm phá hoại tài sản công cộng.

8. Cấm đánh nhau."

Lúc này mấy gã kia mới chột dạ nhìn xung quanh. Bàn ghế hỗn độn, cốc thủy tinh vỡ nát rải rác khắp mặt đất. Sau khi bọn họ trao đổi với nhau, gã cầm đầu mới tiến lên: "Những thứ này do bọn tôi gây ra, bọn tôi sẽ đền." Coi như gã cũng biết phải trái, nói tiếp "Mấy anh em tôi không gây chuyện ở đây, cũng không đánh người nữa, xem như nể mặt ông chủ Lạc."

Lạc Dịch cười nhạt: "Khiêm nhường rồi."

Ngô Định nhất thời nước mắt nước mũi ròng ròng, bò về phía Lạc Dịch. Nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Lạc Dịch nhìn cậu bằng ánh mắt sắc lẹm, cậu liền hiểu rõ, sợ đến mức không dám cử động.

"Nhưng nó lấy đá giả lừa tiền bọn tôi, nhất định phải trả lại." Gã kia nói, "Ông chủ Lạc chắc cũng không phải người không hiểu chuyện chứ."

Lạc Dịch cũng thẳng thắn: "Thanh toán số bàn ghế, ly tách bị hư hao xong, chúng ta sẽ không còn ân oán gì nữa. Trát Tây, tính số đi."

Trát Tây vội vàng cầm giấy bút và máy tính.

"Được." Gã cầm đầu là một người dễ chịu, bảo đảm anh em, "Đền tiền đi."

Bên kia tính toán tiền bồi thường, bên này gã mở chiếc túi ra, chính là tảng đá hôm đó ở Ngô Ký, gã giơ lên ném "bốp" xuống đất, tảng đá rơi vỡ tan tành. Gã chỉ vào Ngô Định: "Tám mươi nghìn, anh mày nói đã đưa hết tiền cho mày rồi. Ông chủ Lạc ở đây làm chứng, hôm nay mày trả lại tiền tao sẽ tha cho mày, không truy cứu chuyện làm đá giả nữa."

Ngô Định run rẩy khóc lóc: "Tôi, tôi không có tiền."

Gã kia giận dữ: "Mày muốn quỵt à? Có tin là tao chặt chân mày không?"

A Mẫn vội vàng đẩy Ngô Định: "Là anh không đúng, anh trả lại tiền cho người ta đi."

"Cậu ta thật sự không có tiền." Lạc Dịch dúi điều thuốc vào gạt tàn, nghiêng nó nhả nhúm, "Tuần trước cậu ta xin nghỉ phép, tôi đoán lại đi đồ thạch rồi."

A Mẫn kinh sợ, ngay sau đó khóc lớn, không ngừng đánh Ngô Định: "Anh

nói xuống núi mừng sinh nhật ba anh, thì ra lại chạy đến Vân Nam à? Như vậy chúng ta chia tay đi."

Lạc Dịch lại lấy ra một gói thuốc lá, cúi đầu xe màng bọc nilon.

Gã kia siết chặt bàn tay đến nổi gân xanh: "Ông chủ Lạc, đến nước này tôi không thể nể mặt anh nữa, tôi phải dẫn nó đi."

"Mặt mũi của tôi không đến giá tám mươi nghìn à." Lạc Dịch ném hộp thuốc lên bàn, nghịch một điếu thuốc trong tay, nói, "Thiếu nợ thì trả tiền, đó là chuyện hiển nhiên."

Ngô Dịch hoảng sợ, khóc lóc thảm thiết: "Anh Dịch..."

"Cảm ơn, ông chủ Lạc." Nói xong gã nổi giận đi đến tóm lấy Ngô Dịch.

A Mẫn ôm Ngô Dịch vừa khóc vừa gào, Ngô Dịch hoảng sợ tột cùng, lớn tiếng cầu xin: "Anh Dịch, xin anh giúp em. Em sai rồi, em không dám đi đổ thạch nữa đâu. Anh Dịch, anh giúp em đi."

A Mẫn cũng khóc lớn: "Ông chủ, anh cứu anh ấy đi. Bọn em nhất định sẽ cố gắng làm việc trả lại tiền cho anh."

Lạc Dịch tựa vào quầy, vẫn nghịch điếu thuốc, gương mặt vô cảm không biết đang nghĩ gì. Người trong sảnh gào khóc ôm tôi, cả đám người vừa lôi vừa kéo Ngô Dịch đi qua anh. Cuối cùng anh cất lời:

"Tôi sẽ ứng trước một khoản trả giúp cậu ta."

Bên ngoài Chu Dao lú cả lưỡi. Có câu nói này của Lạc Dịch, mấy gã kia nhanh chóng rời đi.

Cả đám nhân viên vây quanh Ngô Dịch: "Cậu cũng tốt số gặp được ông chủ chúng ta, nếu là khách sạn khác ai mà thêm quan tâm cậu. Tôi nói này,

sau này cậu yên ổn chút đi, sống cho đang hoàng."

Ngô Dịch nước mắt rờn rờn lê đến bên cạnh định dập đầu cảm ơn Lạc Dịch nhưng anh cản lại nói: "Đừng quỳ vội." Rồi nhìn mọi người, "Tất cả đều ra ngoài đi."

...

Khu sinh hoạt chung chỉ còn Lạc Dịch và Ngô Dịch, cửa sổ đều đóng kín. Ngô Dịch ngồi bên tường lau nước mắt, vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, mới vừa rồi suýt nữa đã bay mất hồn.

Lạc Dịch đứng một bên hút thuốc lá, anh biết trong cửa hàng Ngô Ký thường bán mấy hàng giả, nhưng không tra được ai là kẻ cung cấp cho họ. Dần dần anh nghi ngờ chính Ngô Ký làm giả, đáng tiếc không có chứng cứ xác thật. Ngô Minh là người khôn khéo, làm việc ít để sơ hở, trái lại Ngô Dịch là một kẻ ruột để ngoài da.

Lạc Dịch ngồi xổm xuống trước mặt Ngô Dịch, vỗ mặt cậu ta hai cái: "Tôi đã bảo cậu không được đi đổ thạch nữa hay chưa?"

Ngô Dịch không dám nhìn anh, nghẹn ngào gật đầu.

"Đúng là đồ vô dụng." Lạc Dịch lạnh mặt, "Đừng liên lụy đến A Mẫn nữa, tôi sẽ bảo nó chia tay với cậu."

Dứt lời vừa định đứng dậy thì Ngô Dịch đã cuống cuống kéo anh lại: "Anh Dịch, em sai rồi, cô ấy nghe lời anh nhất, anh đừng nói với cô ấy như thế. Nếu cô ấy chia tay với em, em chết mất."

Lạc Dịch tóm lấy gáy cậu ta, lắc mạnh: "Cậu đã sai lầm bao nhiêu lần rồi hả? Tôi đã bảo cậu không đủ trình độ rồi mà, tiền nó vất vả kiếm được vô cơ bị cậu mang ra cho người ta đùa giỡn."

"Không có. Em từng mua được nhiều thứ tốt, không có thua bao nhiêu. Lần này đi Vân Nam là gặp xui thôi."

"Còn nói không có. Tảng đá vừa rồi không phải cậu mua à."

"Không có thật mà, tảng đá đó không phải do em cướp được, là em làm giả thôi." Trong lúc bối rối Ngô Định buột miệng thốt ra.

Lạc Dịch nhìn cậu ta: "Cậu làm á?" Anh đột nhiên như bị một cú tát vào mặt, tức tối nói, "Đồ khốn kiếp! Cậu hại cả anh của cậu, cậu ta mở cửa hàng dễ lắm à? Cậu gạt cậu ta, làm đá giả cho cậu ta bán, muốn đập bảng hiệu của cậu ta sao?"

Ngô Định quỳnh quáng ôm đầu khóc: "Em đâu có giấu anh ấy, em học từ anh ấy cả mà."

Lạc Dịch nhìn Ngô Định, cả người toát nên vẻ áp bức.

Ngô Định cuống quýt chữa lời: "Anh em đã rửa tay gác kiếm từ lâu, giờ không làm nữa. Lần này do em nợ tiền, anh ấy thật sự không cứu được em nữa nên mới đồng ý giúp em bán lần cuối."

"Rửa tay gác kiếm." Lạc Dịch cười khẩy, "Cậu không cần sợ tôi nói với người khác, căn cứ vào tay nghề của cậu, xem ra anh cậu cũng là hạng tép riu thôi, không gạt được bao nhiêu tiền đâu."

"Anh em có địa vị giang hồ." Ngô Định liền bị mắc câu, "Đá ngọc nào qua tay anh ấy giá tiền cũng tăng lên vùn vụt, rất nhiều người có sở thích sưu tầm đều không phân biệt được. Có lần lợi hại nhất đến cả chuyên gia giám định cũng nhìn lầm đấy."

"Chuyên gia giám định? Dọa ai chứ hả?" Lạc Dịch tỏ vẻ không có hứng thú, cho rằng là chuyện khoác lác liền đứng dậy.

"Thật mà, người đó rất lợi hại, giờ thân bại danh liệt rồi. Là một Phật tháp ngọc phỉ thúy đời Thanh..."

Lạc Dịch hút thuốc, đáy mắt tĩnh lặng như mặt trời lặn sau núi. Giống như không nghe thấy lời Ngô Dịch nói, hồi lâu sau anh mới nhìn xuống: "Nói thật đấy, sau này đừng cá cược nữa."

Ngô Dịch lại xấu hổ cúi đầu, lau mặt: "Anh Dịch, em cũng biết lần này em xin nghỉ phép chắc chắn anh đoán ra được, nhất định anh rất thất vọng với em nên cũng chẳng buồn khuyên em nữa."

Lạc Dịch im lìm, khom lưng vỗ vai Ngô Dịch, lúc quay người rời đi, anh nhếch khóe môi nhưng không hề có ý cười.

...

Phật tháp ngọc phỉ thúy.

Lạc Dịch ngồi trên ghế gỗ lim, hai chân gác lên bàn, vừa hút thuốc, vừa nhìn bức tượng Phật tháp trong máy vi tính. Anh đã từng nắm trong tay Phật tháp thật lẫn giả. Hiện tại có một số đang nằm trong tay Đan Sơn.

Mà thân bại danh liệt ư? Hình như anh đã sắp quên mất cảm giác đó rồi.

Nói ra cũng là một chuyện rất đơn giản, chỉ là tiền bạc, danh tiếng, xe sang, đàn bà... tất cả những thứ trước nay có đều mất hết, không hơn không kém.

Anh nghịch điều thuốc trong tay, hờ hững cười, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên phía sau.

Lạc Dịch nghiêng đầu: "Ai thế?"

"Ông chủ Lạc?" Giọng nói lạnh lạnh của Chu Dao xuyên qua cánh cửa.

Lạc Dịch bỏ chân xuống, gác điều thuốc lên gạt tàn, đi ra mở cửa, chỉ hé một khe nhỏ. Anh bình thản nhìn cô: "Có chuyện gì?"

Đôi mắt Chu Dao trắng đen rõ ràng: "Ông chủ Lạc, tôi muốn uống sữa."

Lạc Dịch khẽ nhăn mặt. Anh thành bà vú của cô bé này khi nào thế? Anh nén nhin nháu mày, nói: "Quầy bar có người đấy." Nói xong liền định đóng cửa phòng.

Chu Dao chen người vào: "Không được, họ nấu không ngon như anh."

"Vậy cô đừng uống." Lạc Dịch nắm cổ áo cô, xách cô ra ngoài.

"Không uống buổi tối không ngủ được." Cô quay người, kề sát vách tường.

"Ngủ không được thì đừng ngủ." Anh bóc mẽ, "Khó chịu thế cơ à?"

"Không ngủ vậy chúng ta tán gẫu đi." Cô tiếp lời anh.

Lạc Dịch cúi đầu nhìn cô: "Tán gẫu chuyện gì?"

Chu Dao dựa vào tường, mỉm cười nhìn anh: "Có rất nhiều đề tài để nói mà, ví dụ như kể về chút kinh nghiệm cuộc sống của anh chẳng hạn."

Lạc Dịch không phản bác, còn giả bộ cười nói: "Được. Nói chuyện nào, kể về cô trước đi."

"Tôi á. Mẹ tôi kinh doanh, ba tôi là thầy giáo, kinh nghiệm cuộc sống của tôi là học và học, tốt nghiệp trung học thì chuyển sang Mỹ học tiếp, đến giờ lại về nước học nữa. Nói xong rồi." Mắt Chu Dao sáng lấp lánh nhìn anh, "Đến lượt anh."

Cô còn chưa dứt lời anh đã đi một bước đến trước mặt cô. Hơi thở của Chu Dao ngừng lại.

Không gian cửa hiên chật hẹp, anh vừa tiến lên đã che đi ánh đèn trong phòng, bóng anh bao phủ lấy cô. Nụ cười trên mặt Chu Dao lặng lẽ tan mất, mùi hương sữa tắm của anh ủa vào mặt xen lẫn với mùi thuốc lá, khiến suy nghĩ của cô dần miên man.

Áo ngủ của anh hé mở, lộ ra xương quai xanh cường tráng và làn da săn chắc. Ánh mắt cô chậm rãi nhìn lên, thấy yết hầu anh.

Chu Dao vô thức nuốt nước bọt, từ từ ngược mắt nhìn anh. Nét mặt anh rất thản nhiên, lại bước về phía cô thêm bước nữa. Tim Chu Dao bỗng đập rộn rã, họ gần nhau quá! Thân thể muốn lui về sau nhưng chân lại không tài nào nhúc nhích nổi.

Anh giơ tay lên, vươn ngón trỏ ra gõ vào giữa hai hàng mày cô.

Chu Dao sững sờ nhìn anh, ngu ngu ngơ ngơ. Một giây sau cô cảm giác được ngón trỏ của anh đặt trên trán mình đang ấn mạnh, khiến cô lui về phía sau, một bước rồi hai bước. Cô từ từ lùi đến sát hành lang ngoài hiên, ánh mắt vẫn còn ngơ ngác.

Lúc này anh mới thu tay, lùi về sau một bước, đóng cửa phòng lại.

Chu Dao nhìn cửa phòng đóng kín, khẽ chớp mắt hai cái, mặt liền đỏ ửng.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chu Dao sờ mi tâm, cảm thấy nơi anh chạm vào nóng nóng, có thể đã in lên cả nốt ruồi mỹ nhân ấy chứ. Cô yên lặng đi lên cầu thang, lại bắt đầu suy đoán.

Biết về các loại đá lại còn biết đánh nhau, trước kia Lạc Dịch làm nghề gì nhỉ? Lẽ nào là... vệ sĩ chuyên bảo vệ đá quý?

Chu Dao mang một bụng nghi ngờ, vừa đẩy cửa phòng ra đã nghe thấy Đường Đóa nói: "Mình cảm thấy Chu Dao có nguy cơ thua rồi."

Chu Dao kháng nghị: "Nói xấu sau lưng mình à!"

"Bọn mình đang đánh cược ấy." Hạ Vận cười nói, "Xem cậu và ông chủ Lạc, ai sẽ thu phục ai."

"Đương nhiên là mình thu phục anh ấy rồi." Chu Dao hất cằm ngồi xuống giường mình, ôm gối, "Đừng quên kinh nghiệm chinh chiến sa trường của mình dày dặn đấy."

Đường Đóa cười khanh khách, không hề nể mặt vạch trần: "Mấy kinh nghiệm hện hò kia của cậu chỉ làm màu thôi, hiệu quả thực chiến chẳng khác gì đi xem mắt, chỉ có ăn cơm, xem phim vậy thôi."

Tô Lâm Lâm lẳng lẳng chọc thêm một nhát dao: "Tỷ lệ thành công cũng thấp ngang với đi xem mắt luôn."

Chu Dao lườm hai người họ: "Hai cậu im đi."

Đường Đóa xòe bàn tay: "Không tin mình với cậu tính tỷ lệ nhé, cậu hẹn hò bao nhiêu người, trong số đó từng hôn hít, ăn ngủ với mấy người, tỷ lệ là một trên năm đúng không?"

Tô Lâm Lâm nhỏ giọng: "Một trên mười mới đúng đấy."

Chu Dao ném chiếc gối sang: "Tô Lâm Lâm cậu phiền quá."

Chu Dao ngã vật xuống giường, trề môi. Trước kia cô chỉ tiếp xúc với mấy sinh viên nam, không ai như Lạc Dịch cả. So sánh hai bên như vậy, mấy nam sinh viên kia không phải kiểu 1+1 thì là 1x1, còn Lạc Dịch là 1234567 mũ 1234567 rồi.

Khó đối phó rồi đây.

...

Nhóm Lâm Cẩm Viên cần dùng trang bị đi bộ nhưng khách sạn đã bán hết, Lạc Dịch liệt kê chúng vào danh sách, đi đến trấn trên mua đồ. Sáng sớm, chiếc xe bánh mì (1) dừng ngoài cửa khách sạn, Chu Dao lên đến kéo cửa bên gái lái phụ, thấy đặt túi lớn túi nhỏ lại chuồn về chỗ ngồi phía sau.

(1) Xe bánh mì: Dạng xe ô-tô 9 chỗ, 12 chỗ chuyên dụng để vận chuyển.

Ánh nắng mai ấm áp, Lạc Dịch bước nhanh ra khỏi khách sạn, đến mở cửa chỗ ghế lái, nhác thấy có gì đó là lẹ liên liếc nhìn ra sau. Chu Dao đang ngồi chễm chệ, còn như chủ nhân ra lệnh với anh: "Mau lên đây, lái xe đi."

Lạc Dịch nhìn cô một giây nhưng không nói gì cả. Lúc xe đi lên đường cái, nhìn gương chiếu hậu thấy cô muốn hạ cửa kính xe xuống, anh mới thản nhiên nói: "Gió lớn."

"À. Vậy không kéo xuống nữa." Chu Dao nghe lời đến lạ, ghé vào cửa ngắm cảnh bên ngoài, khuôn mặt áp sát lên kính.

Một tháng không gặp, quang cảnh trên đường đi đã thay đổi rất nhiều. Lần trước khi cô ngồi xe mô tô vẫn là dãy núi xanh biếc, bây giờ cây cối đã úa tàn, khắp núi đồi như khoác lên chiếc áo vàng rực. Gió thổi lay lá vàng xào xạc, như có người đang cầm lấy cái rây khổng lồ sàng lọc.

"Đẹp quá..." Cô nói, "Thế là đã sắp đến mùa thu rồi."

Lạc Dịch nghe thấy, ngược mắt nhìn kính chiếu hậu. Trong chiếc kính bé xíu, anh chỉ nhìn thấy sườn mặt, đôi mắt với hàng mi đen nhánh vừa dài vừa cong của cô, khẽ chớp vài cái giống như chú bướm bướm màu đen thật nhỏ.

Một giây sau, cô bỗng nhìn vào gương, ánh mắt vẫn mang cảm xúc kỳ ảo khi nãy, bất ngờ chạm phải ánh mắt anh. Ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ soi vào mắt cô trong suốt long lanh.

Lạc Dịch nhanh chóng ánh mắt nhìn về phía trước, một tay lục tìm bao thuốc lá trong hộp xe đầy vật lộn xộn, rút ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng, lại tìm bật lửa, nhưng do không cầm chắc nên bật lửa rơi xuống sàn xe.

Chu Dao lập tức nghiêng người về trước, khom lưng nhặt lên. Cô ngó lơ bàn tay đang chìa ra của Lạc Dịch, tự quẹt lửa đưa đến trước mặt anh, nói vô cùng ân cần: "Ông chủ Lạc, để tôi giúp anh."

Cô nhào người đến lưng ghế anh, cánh tay quàng qua người anh. Anh hơi khựng lại, rồi khẽ cúi đầu kề điếu thuốc vào ngọn lửa kia, không ngờ cô lại đưa bật lửa đi chỗ khác, vẻ mặt cười xấu xa.

Lạc Dịch hơi nhăn mày, ngậm điếu thuốc, nói không rõ tiếng: "Trêu tôi à?"

Chu Dao lại quẹt lửa lần nữa, ngọn lửa bập bùng, nghiêng đầu kề vào tai anh cười khê: "Ông chủ Lạc, tôi đâu thể châm thuốc cho anh không công được. Với lại, cuộc nói chuyện của chúng ta tối qua chưa xong đâu, tôi còn chưa nghe được chuyện của anh, vậy không công bằng. Anh phải trả lời câu hỏi của tôi mới đúng."

Lạc Dịch nắm chặt vô-lăng, mắt nhìn thẳng phía trước: "Nói đi."

Chu Dao vừa thấy có hi vọng liền tắt ngọn lửa trong tay, phấn chấn kề cổ phía sau anh đặt câu hỏi: "Trước kia anh..."

Lạc Dịch nheo mắt, đột ngột xoay tay lái, giảm tốc độ rẽ nhanh vào khúc cua. Người Chu Dao chột đồ dúi dụi về phía trước, gương mặt đụng ngay vào lỗ tai và cằm anh. Mặt cô áp sát vào da thịt rắn chắc và mái tóc ngắn mềm mại của anh. Mùi hương đầy nam tính trên cổ anh ủa vào mặt cô.

Trong khoảnh khắc đó tim Chu Dao lỡ nhịp, suýt nữa nhảy ra ngoài.

Cô gái phía sau còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng gạt cần số, tốc độ xe lại đột ngột tăng lên. Chu Dao bị hất về ghế sau.

Trái tim đã trở về, miễn cưỡng không nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng chiếc bật lửa thì văng khỏi tay, bay lên phía trước bị anh vững vàng chụp lấy. Một tay anh xoay bật lửa lại, quẹt lửa, cúi đầu châm điếu thuốc trong miệng. Rồi cổ tay anh xoay chuyển, ném nó vào hộp chứa đồ.

Sau một loạt động tác lưu loát, anh nhả ra một làn khói, hỏi: "Còn nói nữa không?"

Trong kính chiếu hậu, vẻ mặt Chu Dao khắc rõ hai chữ: Ngây dại.

Trái tim bé nhỏ của cô cứ đập cuồn cuộn trong lồng ngực, cũng không biết là vì cú rẽ khi nãy hay là vì lí do gì khác. Cô đỏ mặt tía tai, vội nhìn ra

ngoài cửa sổ, vuốt lại mái tóc lòa xòa vén vào mang tai, kết quả vừa chạm vào tai đã thấy nóng bừng.

Đến khi tim đã bình phục lại, cô mới không nhịn được tức tối thầm khinh thường, lái xe hay thì giỏi lắm hả, anh chính là gã bảo vệ đá quý kiêm tài xế đáng ghét.

"Không nói thì thôi, dù sao cũng không hứng thú lắm." Chu Dao mạnh miệng, còn vươn vai một cái, "Hớ... trong xe chán quá, tôi ngủ đây..."

Cô không muốn nói chuyện với anh nữa, nhưng không thể biểu hiện quá nhỏ mọn nên dứt khoát quay mặt đi, nhắm mắt lại ngủ.

Sau khi rít vài hơi thuốc, trong xe đã tràn ngập khói. Lạc Dịch hạ cửa xe xuống cho khói tan đi, gió lạnh ùa vào, Chu Dao đang ngủ trên ghế sau khẽ giật mình, hơi nhúu mày, rụt cổ lại quay đi.

Đúng là ngủ thật à, lòng dạ rộng rãi thật.

Lạc Dịch liếc nhìn cô, cửa kính hạ xuống được một nửa lại tăng lên, nhìn lại điều thuốc còn dang dở trong tay, cũng dụi tắt nốt.

Xuống núi anh ghé tiệm Ngô Ký lần trước, Ngô Minh và A Tang đều ở đây, còn có cả mấy gã to con bữa nọ. Lạc Dịch đưa tám mươi nghìn cho đám người kia, cuối cùng họ mới hết giận bỏ đi. Gã cầm đầu còn vô cùng khách sáo và khen ngợi Lạc Dịch, nhưng đối với Ngô Minh thì sắc mặt rất khó coi.

Ngô Minh vô cùng biết ơn: "Ông chủ Lạc, lần này nhờ có cậu cứu em trai tôi, tiệm tôi buôn bán không tốt, vốn chẳng có là bao, chờ qua một thời gian nữa có tiền sẽ trả dần cho cậu."

A Tang phụng phịu không muốn trả tiền giúp cho em chồng, khẽ véo lưng Ngô Minh, anh ta lại nói tiếp: "Để cái thằng Ngô Dịch kia lo mà làm việc,

đừng có suy nghĩ viển vông nữa."

Chu Dao nhìn A Tang chăm chăm.

Lạc Dịch nói: "Cậu không cần quan tâm đến số tiền kia nữa, đó là chuyện giữa tôi và Ngô Dịch."

Ngô Minh cười ngượng, không nói gì nữa. Tâm trạng A Tang vui vẻ, bắt chuyện: "Lần này ông chủ Lạc xuống núi làm gì?"

"Mua đồ." Lạc Dịch nói nhiều hơn hẳn ngày thường, "Một hai ngày nữa phải dẫn khách trong tiệm đi loanh quanh."

"Ồ, ông chủ Lạc rất ít khi dẫn khách đấy."

"Rảnh rồi không có gì làm nên coi như đi dạo thôi."

"Đúng rồi, chủ tiệm bán trang bị dã ngoại là bạn tôi, lát nữa tôi gọi điện thoại, bảo anh ta giảm giá nhiều chút cho anh."

Lạc Dịch cười nhạt: "Cảm ơn."

A Tang cười ngọt ngào: "Đều là người quen, khách sáo làm gì?"

Chu Dao thấy anh và A Tang nói qua nói lại vốn không vui lắm, lại thấy anh cười với A Tang, trong lòng như có một đám lạc đà Alpaca chạy qua. Với người khác thì khách sáo nói cười, với cô thì làm vẻ mặt như cô thiếu anh bảy tám tháng tiền phòng vậy.

Cô lờm anh rồi im lặng nhìn trời, không ngờ vẻ mặt cô vợ trẻ oán trách này bị Lạc Dịch phát hiện. Anh hơi buồn cười, khẽ cắn môi dưới. Vừa định nói gì đó thì Ngô Minh đã bảo anh vào phòng trong.

Trước khi anh đi vào lại dặn dò Chu Dao: "Đứng đây đừng chạy lung

tung."

"Biết rồi, dài dòng!" Chu Dao sầm mặt đứng đấy.

Lạc Dịch nhướn mày, ồ, cô bé này là cá bong bóng sao, một câu không hợp liền tức giận.

Vào phòng trong, Ngô Minh nói: "Ông chủ Lạc, đám đá lần trước cậu cần, nửa đường đã bị mất, làm nghề bọn mình không quanh mình chính đại lắm nên cũng không tiện truy đuổi. Tôi thấy rất ngại."

Lạc Dịch cười cười: "Không sao. Đi con đường mạo hiểm thì phải chuẩn bị tâm lý bị rủi ro mà."

"VẬY... cậu còn mua nữa không? Bên bạn tôi có hàng tốt."

"Thôi, tôi vốn không rành lĩnh vực này lắm, thấy mấy năm trước mọi người đều giàu lên nhờ làm cái này nên cũng muốn thử một phen, quả nhiên là dân không chuyên chỉ tổ góp phần chen lấn. Đánh trận to bao lâu rồi cũng không kiếm được gì, thôi bỏ đi, cứ yên ổn làm ăn, quản lý khách sạn thì hơn." Lạc Dịch vỗ vai Ngô Minh.

Trước kia anh giả bộ như muốn kinh doanh đá ngọc nhờ Ngô Minh làm trung gian là muốn tra lai lịch anh ta, nhưng cái muốn tra thì không tra được, ngược lại tung lưới thành công ở chỗ Ngô Dịch.

Sắc mặt Ngô Minh thoáng thay đổi, cũng không níu kéo nhiều, cười gật đầu.

...

Trên đường lái xe đến tiệm bán đồ trang bị dã ngoại, Lạc Dịch hỏi: "Mới vừa rồi cô cứ nhìn A Tang chăm chăm làm gì?"

Chu Dao đang sờ cằm suy tư, ngẩng đầu lên: "Hả?"

"Cô nhìn A Tang chăm chăm rất lâu."

Chu Dao hơi sững sốt, rồi cười mờ ám: "Sao anh biết tôi nhìn A Tang chăm chăm rất lâu?"

Lạc Dịch: "Nói việc chính đi."

Chu Dao thôi cười: "Anh cũng thấy sợi dây chuyền đeo trên cổ cô ta, đúng không?"

"Ừ."

"Để dưới áo không nhìn rõ lắm. Hình như là phỉ thúy, rất có giá... Nhưng trong tiệm của họ lại không bán phỉ thúy."

"Là ông chủ Ngô tặng, anh ta rất chịu chi cho phụ nữ." Lạc Dịch nói, đến cửa tiệm, anh ngừng xe lại.

Chu Dao nắm lấy cơ hội, hỏi: "Còn anh? Trước kia có quen bạn gái..."

"Sao cô xác định bây giờ tôi không có bạn gái?" Lạc Dịch đẩy cửa, xuống xe.

Chu Dao leo xuống từ bên ghế lái phụ, sững lại một giây rồi cười rạng rỡ: "Tôi nghe A Mẫn nói, ông chủ Lạc vẫn còn độc thân."

"..." Lạc Dịch lặng thinh đi vào trong tiệm

Chu Dao theo sau, cười vừa gian xảo vừa đắc ý: "Tôi đùa đấy, chỉ bịa ra để dụ anh nói thôi. Sao A Mẫn lại nói với tôi những chuyện này được."

Nhìn anh không buồn tiếp lời, tâm trạng cô vui sướng, ngẩng đầu đi vào

tiệm. Hà, suốt quãng đường bị anh chiếm thế thượng phong, rốt cuộc đã hòa nhau rồi.

Khóe môi Lạc Dịch khẽ cong lên, đột nhiên đá nhẹ vào bắp chân Chu Dao. Cô lão đảo, mặt mày hoảng hốt, lúc sắp sửa ngã xuống bậc thềm thì...

Lạc Dịch nhanh chóng nắm tay cô, kéo cô lại. Chu Dao va vào lồng ngực anh, trái tim như được ngồi tàu lượn siêu tốc lần nữa, cô còn chưa kịp hoàn hồn, ngẩng mặt lên nhìn anh.

Lạc Dịch đang cúi đầu nhìn cô, cười cười: "Nói cho cô biết, con người tôi có thù phải trả. Lần sau còn trêu chọc tôi thì tốt nhất là phải để ý kỹ đấy."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Vừa bước vào tiệm bán đồ dã ngoại, ông chủ đã cười đơn dả ra đón khách: "A Tang vừa mới gọi cho tôi, ông chủ Lạc đích thân đến mua hàng tôi sẽ chiết khấu cao cho anh."

"Cảm ơn." Lạc Dịch nói.

Chu Dao không thích dính lấy Lạc Dịch, tự đi loanh quanh trong tiệm nhìn ngắm, lật vài chiếc áo khoác, cảm thấy chất lượng cũng bình thường, nhưng vừa xem giá tiền thì... ối trời những 1300 tệ cơ đấy. Cái hiệu Adididas quái quỷ gì thế này.

Đạo một vòng, thấy Lạc Dịch đã chọn đồ đạc xong, ông chủ tiệm vừa cho hàng vào túi nilon, vừa gõ máy tính lóc cóc tính tiền: "Bình dưỡng khí 20, 55 nhân..."

"Đợi đã." Chu Dao đi đến cạnh quầy, nghiêng người lấy ra một bình dưỡng khí cầm tay trong túi, "Anh nói cái này bao nhiêu tiền?"

"55, bán bằng giá gốc rồi đấy."

"Bao nhiêu?" Chu Dao nhăn mày, "Giá bán lẻ cũng chưa đắt đến thế."

Vẻ mặt ông chủ lúng túng, cười giả lả: "Cô gái, cô không hiểu..."

"Tôi biết loại này, tôi từng mua rồi, là loại bình dân thôi." Chu Dao nhìn nhãn hiệu rồi lại ngược mắt nhìn anh ta, "Những 55 á? Không lấy nữa, anh

cất hàng lại đi, chúng tôi không mua nữa." Cô vừa nói vừa định lấy hết đồ trong túi nilon ra.

Ông chủ bối rối, quay sang cầu cứu Lạc Dịch: "Ông chủ Lạc à, đây thật là giá gốc của tôi đấy. Anh xem..."

Lạc Dịch không biết rõ lắm, trước kia đều là Ngô Dịch đi mua hàng, giá trên hóa đơn cũng như thế này. Chu Dao quay đầu lại, nhìn đăm đăm Lạc Dịch, ánh mắt tỏ vẻ nếu anh cãi lại cô, cô sẽ không vui một năm đấy.

Lạc Dịch sờ mũi, hắng giọng hai cái, nói: "Cứ thương lượng với cô ấy đi."

Chu Dao lập tức quay đầu nhìn ông chủ, mỉm cười: "Mua cũng được, nhưng anh bớt giá nữa đi."

Ông chủ không có cách nào: "Thôi được rồi, đều là bạn bè, 52 nhé."

"Còn vài đồng bạc lẻ để làm gì?"

"VẬY 50."

"40." Chu Dao nói.

"Ặc, thật không được đâu, 45, thật không thể bớt được nữa."

"Bọn tôi mua nhiều như vậy, còn có lều và gậy leo núi, bán theo giá sỉ đi. Nếu không lần sau không đến mua ở tiệm anh nữa đâu."

"Ôi, 40 thì 40, cô gái, cô trả giá kinh quá đi mất."

"Còn chiếc lều kia, anh vừa nói bao nhiêu ấy nhỉ, thôi bỏ đi, tính lại lần nữa..." Cô nhào người trên quầy, tiện tay lấy giấy bút và máy tính.

Lạc Dịch không có việc gì làm, lùi sang một bên, dựa vào vách tường, lấy

điều thuốc rồi ra ngoài hút. Qua màn khói lượn lờ, anh nhìn cô bận bịu như cô quản gia nhỏ, cảm xúc trong mắt anh dần sâu thẳm.

Đang nhìn thì cô quay mặt sang, vể mặt mờ mịt, tiếp theo là nheo mắt, miệng khê hé ra, càng há càng lớn, đột nhiên hắt hơi một cái: "Hắt xì..."

Khóe môi Lạc Dịch không nhịn được nhoen lên.

Cô hắt hơi xong, nắm lấy lỗ mũi, lăm bằm: "Ai đang nhắc đến mình thế nhỉ?"

Lạc Dịch khe khẽ cười một tiếng rồi nhìn ra ngoài. Nhưng rồi nụ cười trên môi anh tắt ngúm, không hề bất ngờ khi lại nhìn thấy người quen.

Mua xong tất cả trang bị, ông chủ tiệm hai người ra cửa với bộ mặt ỉu xiu. Chu Dao còn nhắn gửi một câu: "Cảm ơn ông chủ, lần sau tôi sẽ giới thiệu bạn bè ghé tiệm anh."

Đến khi ra ngoài, Chu Dao vẫn không quên trêu Lạc Dịch: "Ôi giời, không chừng lúc trước cái tiệm này đã chém anh không ít. Ông chủ Lạc, có muốn trả thù không? Bình thường lòng dạ anh nhỏ nhen lắm mà, sao không nhân cơ hội này phát huy một chút?"

Lạc Dịch liếc nhìn cô, "Tôi có bị thua thiệt gì đâu, đều cộng thêm 20 bán cho du khách mà."

Chu Dao dừng bước, nhìn xoáy vào bóng lưng anh, nghiêng răng khinh bỉ: "Đồ gian thương."

...

Chu Dao giúp Lạc Dịch chuyển đồ lên xe, vừa liếc mắt đã nhìn thấy gã theo dõi họ lần trước. Cô đặt mấy bình dưỡng khí vào xe, vể mặt bình tĩnh,

nhỏ giọng nhắc nhở: "Ông chủ Lạc, gã kia lại đến nữa kìa..."

"Không sao." Anh nói, đặt bó gậy leo núi vào xe.

"À." Chu Dao không hỏi nhiều, anh biết là được rồi.

Cất đồ đạc xong, mặt trời cũng đã lên cao, soi tia nắng vàng óng lên màn sương mù bao phủ khắp cả trấn nhỏ núi rừng.

Lạc Dịch đóng cửa sau xe lại, hỏi Chu Dao: "Đói bụng chưa?"

Chu Dao: "Làm gì?"

Lạc Dịch: "Đi ăn không?"

Mắt Chu Dao sáng quắc: "Anh mời tôi à?"

Anh nhoẻn môi: "Không thì sao?"

"Đi chứ." Chu Dao cười, "Ông chủ Lạc mời không ăn thì phí lắm."

"Xem ra cô háu ăn lắm nhỉ."

"Dĩ nhiên."

"Vậy thôi, về khách sạn thì hơn." Lạc Dịch đổi ý.

Chu Dao xụ mặt, lườm anh.

Anh nhìn vẻ mặt kia của cô, cảm thấy buồn cười: "Trêu cô thôi, đi nào."
Anh đi vài bước mới phát giác Chu Dao không đuổi theo, đứng đấy như mọc rễ trợn mắt nhìn anh.

"Chậc, tức rồi à." Anh nhướn mày quay lại, hai ngón tay kẹp lấy ống tay áo nơi khuỷu tay cô, kéo cô đi, "... Đi thôi."

"Là ai nói bị trêu chọc sẽ trả thù chứ?" Chu Dao vừa kêu gào vừa bị anh lôi đi.

...

Lạc Dịch dẫn Chu Dao đến một quán ăn, Chu Dao vào trước, Lạc Dịch đi lên cầu thang, khi quay đầu lại nhìn vẫn thấy gã kia còn đi theo. Anh lấy điện thoại ra bấm số, cách đó không xa, gã nhanh chóng rút máy ra, nhìn giây lát rồi ẩn nhe.

Lạc Dịch nheo mắt nhìn gã, hỏi: "Sếp Lục sang đây cùng dùng bữa nhé?"

Không nghe trả lời, Lạc Dịch nhìn thấy gã cúp điện thoại, vào căn tiệm bên cạnh.

Lạc Dịch cất điện thoại, quay người lại đã không thấy bóng dáng Chu Dao đâu cả. Anh đi vào tiệm nhìn quanh một vòng, Chu Dao đã chọn được bàn, đang vẫy tay với anh. Anh đi đến ngồi xuống, rút thực đơn đưa đến trước mặt cô.

"Xem thử muốn ăn gì đi?"

Chu Dao nghiêng đầu mở thực đơn ra, hàng mày nhỏ nhú lại, nói: "Món nào đắt nhất thì ăn món đó."

Lạc Dịch bỏ tay vào túi, gật đầu: "Được."

Chu Dao bĩu môi: "Ăn cho anh chết luôn."

Lạc Dịch: "Vậy cô phải cố gắng lên."

Chu Dao á khẩu. Dù sao cô cũng không cãi thẳng anh, dứt khoát nghiêm túc xem thực đơn, lật qua lật lại vài tờ, đã quên bém chuyện vặt vãnh khi nãy, chỉ vào danh sách hỏi anh: "Món dê nướng này ngon không?"

Lạc Dịch nhìn lướt qua, nói: "Không phải món đắt nhất đâu."

Chu Dao ghen hòng. Anh còn không chịu đổi đề tài, quả nhiên là đồ hẹp hòi. Cô lặng lẽ lật tiếp, ánh mắt bị món bò tây tạng nướng hấp dẫn. Ảnh trên thực đơn trông rất ngon mắt, ực ực, đúng là không rẻ chút nào.

Đang suy nghĩ thì giọng nói Lạc Dịch truyền đến: "Món cô đang xem là món đặc biệt của quán họ, nên thử một lần."

"Vậy tôi sẽ ăn món này." Chu Dao ngẩng mặt lên, vừa như xác định vừa như xin chỉ thị nhìn anh. Lạc Dịch gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Chu Dao mỉm cười, cúi đầu lật xem tiếp.

Lạc Dịch kiên nhẫn chờ, trong lúc vô tình anh nhớ mình từng đưa Yến Ny đến quán này. Khi đó cô ta cũng thích món đấy, bởi vì giá tiền có hơi đắt nên cuối cùng chọn món khác, sau đó lúc Lạc Dịch gọi món thì mới đổi lại. Mới vừa rồi anh cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần đổi lại món ăn, nhưng hiển nhiên Chu Dao không phiền anh hao tâm, cũng không hề khách sáo với anh.

Gọi món xong, Chu Dao nói: "Tôi đi vệ sinh cái đã."

Lạc Dịch châm thuốc hút.

Đang vào giờ ăn trưa, khách ra vào không ít. Họ ngồi kiểu bàn bốn người, nhân viên phục vụ chạy đến thử thương lượng: "Xin lỗi ạ, bây giờ khách đông quá, bên kia là bàn hai người, anh có thể đổi sang bàn đấy giúp em không ạ?"

"Được." Lạc Dịch đứng dậy.

"Cảm ơn anh." Nhân viên phục vụ vội nói, "Mời anh theo em sang đây."

Đổi sang bàn hai người yên tĩnh, vị trí gần cửa sổ, ánh nắng rực rỡ. Anh

ngậm điều thuốc, rút hai tách trà, một tách đặt ở vị trí Chu Dao. Lại hút nửa điều thuốc, anh nhìn về phía cánh cửa đi thông đến nhà vệ sinh, chỉ chốc lát sau, rèm được vén lên, Chu Dao thoải mái đi ra, vừa bước đến bàn kia thì hơi sững sốt.

Cô hoang mang, nhìn xung quanh, rồi đứng tại chỗ xoay một vòng.

Lạc Dịch nhìn cô, dần dần hàm răng khê cắn môi dưới, khóe môi hơi nhoen lên.

Ánh mắt cô đảo dác tìm kiếm khắp nơi, mái tóc dài xòe ra giống như chiếc váy. Rốt cuộc cô đã nhìn thấy anh ngồi trong góc, đôi mắt to tròn phụt chốc ngồi sáng. Trên khuôn mặt ngơ ngác lập tức cười rạng rỡ, chạy về phía anh, giống như đứa bé lạc đường đã tìm thấy người thân trong đám người đông đúc.

Nụ cười trên khóe môi Lạc Dịch chậm rãi tan đi, khoảnh khắc đó như ma xui quỷ khiến. Bàn ghế, thực khách, nhân viên phục vụ, vách tường hoàn toàn biến mất như tất cả đều không hề tồn tại. Chỉ có cô đang cười chạy về phía anh. Tim anh thoáng rung động nhẹ nhàng.

Cô chạy đến trước mặt anh rồi ngồi xuống, thở hổn hển, đôi mắt sáng lấp lánh, bản thân cũng cảm thấy rất buồn cười: "Tôi còn tưởng rằng anh bỏ trốn rồi, nghĩ thầm sao anh lại trêu tôi quá đáng như vậy."

Lạc Dịch cup mắt, gạt tàn thuốc: "Cho rằng tôi đang trêu chọc cô à?"

"Phải đấy. Mới vừa rồi không thấy anh, còn tưởng rằng anh chọc tôi bảo mời tôi ăn cơm sau đó bỏ trốn một mình, để tôi ở lại đây làm trò cười cho thiên hạ chứ."

Lạc Dịch lặng thinh. Cô đúng là chấp nhậ với anh về câu nói ở cửa tiệm bán đồ dã ngoại kia thật đấy.

"Hà, tôi nhầm chán vậy sao?" Anh cười khì, cầm điếu thuốc đưa lên môi, phát hiện đã cháy hết. Anh vút đầu lọc đi, cầm tách trà lên uống một hớp rồi đặt xuống nói, "Tôi đi mua gói thuốc."

"Đi đi, tôi ở đây đợi anh." Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh đứng dậy.

Lạc Dịch đi đến quầy thuốc lá ở góc đường, mua xong không lập tức trở về quán ăn mà đi đến ngõ hẻm bên lạnh bên cạnh tiệm tạp hóa, tựa lưng vào tường châm thuốc.

Tiếng bước chân nhanh chóng truyền đến. Lục Tự đứng đối diện anh, hai tay bỏ vào túi, cũng tựa vào vách tường nhìn anh.

Lạc Dịch nheo đôi mắt, nhả ra một làn khói, đưa hộp thuốc lá cho anh ta. Lục Tự rút một điếu thuốc, tự lấy bật lửa ra châm.

Lạc Dịch lấy lại hộp thuốc, hỏi: "Anh ở đâu?"

Lục Tự trả lời: "Nhà khách."

Lạc Dịch gật đầu, vẻ mặt không rõ biểu cảm.

Lục Tự nói: "Tôi tra được một chuyện thú vị, tảng đá kia của Ngô Ký, anh đoán xem làm sao người mua phát hiện ra nó là giả?"

"Ồ." Lạc Dịch đáp lại có lẽ, không tỏ vẻ gì.

"Tôi tìm người mua kia hỏi, nói là có một cuộc điện thoại lạ nhắc nhở hẳn. Hẳn đoán người mật báo là đối thủ cạnh tranh của Ngô Ký." Lục Tự nói tiếp, "Nếu không phải có cuộc điện thoại kia ngăn lại, người mua đã sớm đã mang tảng đá sang tay qua biết bao nhiêu người bán đi nơi khác rồi."

Lạc Dịch nói: "Thú vị thật."

Lục Tự quan sát chút biến hóa nhỏ bé trên mặt Lạc Dịch, thế nhưng không nhìn ra bất cứ sơ hở nào. Trước giờ anh nói chuyện và hành sự đều kín kẽ, so chiêu với anh chẳng khác đắm vào bông. Lục Tự đã theo dõi anh hơn hai năm. Ban đầu vụ án Phật tháp ngọc phi thúy chấn động trong giới, cả nhóm chuyên gia giám định cao cấp nhất trong nước lại nhìn nhầm một văn vật đời Thanh trị giá bảy trăm triệu, cuối cùng gián tiếp dẫn đến một phòng bán đấu giá phá sản. Không biết kết cuộc của Phật tháp ra sao, thậm chí không biết nó có thật là từng xuất hiện hay không. Vụ tai tiếng nhận định sai lầm này khiến cho chuyên gia giám định kia không còn chỗ đứng trong giới nữa.

Nhóm chuyên gia giám định bị cảnh sát điều tra mấy tháng, không thu hoạch được gì. Nhưng dù thế nào đi nữa Lục Tự đều không tài nào tin được cả một tập thể đều nhìn lầm, càng không thể nào giải thích được tại sao một tháng sau Phật tháp lại xuất hiện tại Miến Điện. Khiến người ta nghi ngờ nhất là thủ lĩnh của nhóm chuyên gia giám định kia cũng chính là người đang điềm tĩnh hút thuốc lá trước mặt Lục Tự giờ phút này đây.

Lục Tự nghi ngờ anh cầu kết với Đan Sơn, bắt tay làm chuyện treo đầu dê bán thịt chó và rửa tiền phi pháp. Thế nhưng theo dõi nhiều năm, anh lại không hề có sơ hở gì để Lục Tự tìm ra chứng cứ.

Hai người một mèo một chuột, ban đầu là anh truy tôi trốn, anh đuổi tôi núp, thỉnh thoảng đụng mặt lại không ngừng xung đột. Nhưng sau đó cũng dần quen với sự tồn tại của đối phương, và còn luôn luôn có thể hòa bình hút thuốc tâm sự nữa.

Lục Tự thôi nghĩ ngợi, nhìn sang hai đầu ngõ hẻm, không ai qua lại.

"Nghe nói gần đây Đan Sơn muốn bắt anh à? Sao thế, lục đục nội bộ ư? Hay là phản hấn sang phe tôi đi."

Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay, đã ra ngoài mười phút rồi, anh thoáng

nhăn mày, rồi ngược mắt nhìn Lục Tự nói: "Tôi không cùng phe với hần."

Lục Tự cười khẩy châm biếm.

Lạc Dịch lại nhướn mày, cũng lười đáp trả anh ta, thản nhiên nói: "Mặc kệ anh tin hay không, tôi cũng đang tìm hần giống anh vậy."

Cái tên không rõ quốc tịch, không rõ giới tính, không rõ tướng mạo, không rõ số tuổi, có lẽ ngay cả sống chết cũng không rõ, như thể trên đời chưa ai từng gặp hần vậy.

"Nhưng người của hần đã bắt đầu tìm tôi, chứng tỏ đường đi của tôi đã đúng." Lạc Dịch nói.

Lục Tự nhìn anh, không tiếp lời.

Lạc Dịch lại xem đồng hồ, đứng thẳng người không dựa vào tường nữa, nói: "Tạm biệt."

...

Trở lại quán, thức ăn đã dọn lên đủ nhưng không thấy Chu Dao đâu hết. Lạc Dịch không có số điện thoại của cô, sau khi ngồi vào bàn đợi một phút, không hiểu tại sao lại đoán có thể nào cô giờ trò trêu chọc, cố tình chạy trốn, dùng chuyện này trêu lại anh không.

Trẻ con sao? Có thể chơi thế này cả ngày à.

Ý nghĩ này khiến Lạc Dịch cảm thấy nhàm chán ghê gớm. Anh cúi đầu khẽ lắc, bất đắc dĩ cười giễu mình.

Điện thoại di động vang lên, là một dãy số lạ. Lạc Dịch cho rằng Chu Dao gọi đến, bắt máy lên nói: "Đừng đùa nữa, mau trở về đi."

"Ông chủ Lạc..." Giọng nói của một người đàn ông, "Cô gái này đã được tôi mời đến đây ngồi chơi, ông chủ Lạc có muốn đến tụ họp không?"

Lạc Dịch cau chặt mày giây lát, nhanh chóng đoán được chủ nhân của giọng nói: "Là anh à."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Trong phút chốc, Lạc Dịch đã nhanh chóng lục tìm khuôn mặt xúng với giọng nói kia trong trí nhớ.

Là gã đàn ông ở căn phòng bảy người 305 một tháng trước. Đêm Hạ Vận xảy ra chuyện, sắc mặt mọi người hoặc kinh hoàng thất sắc, hoặc nổi giận đùng đùng, chỉ có vẻ mặt hẩn mơ hồ như đang đứng ngoài bàng quan. Đêm Chu Dao và cô ả tóc xoăn xảy ra xung đột, người trong phòng mang vẻ mặt phức tạp, lo lắng nan giải thì chỉ có hẩn ngồi xem trò vui.

Mãi sau hẩn mới nói một câu điều đình: "Chuyện này đến đây xem như chấm dứt được chưa?"

...

"Là anh à."

Bên đầu kia điện thoại không trả lời, dường như đang đợi Lạc Dịch xác định.

Lạc Dịch cố gắng nhớ lại, lúc đăng ký thủ tục, hẩn từng đưa giấy chứng minh, địa chỉ là thành phố C. Lạc Dịch nói: "Anh tên là Khương Bằng."

"Trí nhớ của ông chủ Lạc tốt thật đấy." Đối phương cười, giọng trầm đục.

"Có chuyện gì không?" Lạc Dịch hờ hững hỏi, lại lấy một điều thuốc từ gói thuốc lá ra.

Khương Bằng nói: "Mời ông chủ Lạc đến đây uống trà thôi."

Lạc Dịch nói: "Tôi không uống trà."

"Ông chủ Lạc không đến à?"

"Không đến."

Điều này ngoài dự tính của đối phương, bên kia điện thoại hơi khựng lại.

Trước khi gã lên tiếng, Lạc Dịch lại thờ ơ nói: "Tôi kinh doanh khách sạn, không phải là bảo mẫu nhà trẻ, cô gái kia có xảy ra chuyện gì thì bạn bè của cô ấy tự sẽ nghĩ cách cứu. Mà có thật sự xảy ra chuyện đi nữa cũng chẳng ảnh hưởng đến việc kinh doanh của khách sạn tôi cả."

Khương Bằng im lặng vài giây mới cười ha ha: "Ông chủ Lạc, con người anh thú vị thật. Được thôi, được thôi, nghe anh, uống trà xong sẽ để cô ta đi." Rồi hăn chợt đổi giọng, "Có điều vùng đất này một năm có mấy du khách lạc, không biết là bị người ta lừa hay bị sói tha mất nữa."

Lạc Dịch cầm điều thuốc chưa châm, môi mông mím lại.

"Ông chủ Lạc, hiện giờ trước cửa có một chiếc xe đang đỗ, anh em của tôi không kiên nhẫn lắm đâu, nếu một phút anh không ra họ sẽ đi đấy."

Lạc Dịch châm thuốc, điềm tĩnh hút vài hơi, tuy bề ngoài thản nhiên nhưng đầu óc anh lại nhanh chóng xoay chuyển, tìm kiếm nhân vật có liên quan đến cái tên Khương Bằng này. Cuối cùng đã có kết quả. Lạc Dịch có biết một người ở cùng quận, cùng thành phố với địa chỉ trong giấy chứng minh nhân dân kia, vừa hay anh ta cũng họ Khương, tên là Khương Hồng, có quan hệ khá thân thiết với anh.

Khương Hồng từng là ông chủ phòng bán đấu giá, bị vật đấu giá giả ảnh

hưởng dẫn đến việc kinh doanh ế ẩm, tài chính kiệt quệ, sau khi phá sản liền nhảy lầu tự sát. Lạc Dịch và Khương Hồng là bạn thân, anh biết anh ta có một người anh trai, nhưng chỉ biết trong giới hạn vậy thôi.

Anh suy đoán rất có khả năng đối phương là anh trai của Khương Hồng. Nếu chỉ tìm anh trả thù cho hả giận thì Chu Dao hẳn không có nguy hiểm gì nhiều. Có điều, anh đột nhiên nhớ đến khuôn mặt Chu Dao, không biết lúc này cô có sợ hãi đến mức mắt đỏ hoe không nữa.

Hơn nửa phút sau, lúc chiếc xe kia sắp đề máy, Lạc Dịch đứng dậy, lấy mấy tờ tiền trong túi dẫn lại trên bàn, ra khỏi quán ăn. Trước khi lên xe, anh nhanh chóng nhìn một vòng xung quanh, thế nhưng Lục Tự không ở gần đây. Thế mà anh lại kỳ vọng Lục Tự theo dõi cơ đấy, Lạc Dịch lạnh nhạt nhếch môi.

Điện thoại nhanh chóng bị thu mất, tầm mắt cũng dần mờ hồ.

...

Đây là một gian nhà kiểu Trung Quốc có sô pha và bàn trà gỗ vàng, trong kệ âm tường đặt đủ loại chậu cảnh lớn nhỏ, thương tùng, cây khô vân vân... Bên cạnh kệ là chiếc đồng hồ gỗ đứng, quả lắc dao động qua lại. Trên tường treo tranh thủy mặc, một bên là cửa kéo kiểu Nhật, trên cửa còn dán bức vẽ Tuế Hàn Tam Hữu (1).

(1) Tuế Hàn Tam Hữu là cây tùng, trúc, mai, ba loại thực vật có sức sống ngoan cường trong cả tiết trời giá rét, tượng trưng cho nhân cách cao thượng trong văn hóa Trung Quốc và ở Nhật Bản là có thêm ý nghĩa trường thọ.

Trên bàn có bày biện cốc trà, lò hương nhang bốc khói lượn lờ, mùi đàn hương thoang thoảng.

Chu Dao nghĩ đến chuyện xảy ra khi nãy, một người đàn ông thành lĩnh

bóp chặt cổ cô từ phía sau, tay cầm dao nhọn uy hiếp cô đứng dậy đi ra cửa lên xe, rồi áp giải cô đến đây suốt cả quãng đường một tiếng đồng hồ.

Một giờ ngồi xe, cô đã đến chỗ nào thế này?

Dọc đường cô đều cố gắng ghi nhớ lộ trình, nghe thấy tiếng gió rất lớn, chạy đến giữa chừng thì xe rời khỏi đường cái, chuyển sang đường đất. Có tiếng bò rống và ngựa hí. Đáng tiếc cô không hề quen thuộc khu này, không thể nào phán đoán được.

Vốn cô hơi sợ nhưng bây giờ ngồi đây nhìn người trước mặt, ngược lại cô đã trấn tĩnh.

Trước đây Chu Dao không quan sát kỹ mấy người đàn ông phòng 305, trong số ba người từng gặp qua hai lần xung đột, chỉ mình gã này có ấn tượng mờ nhạt nhất. Bây giờ đối mặt, cô cảm thấy hằn khác hằn với dáng vẻ trầm tĩnh khi ở khách sạn.

Vóc dáng Khương Bằng vô cùng cường tráng, đoan chính, nhìn thêm vài lần còn toát lên vẻ nam tính. Hắn ngồi vắt chéo chân, hai tay giang rộng khoác trên sô pha, vẻ ngang ngược và thù hằn không hề che giấu trên gương mặt. Ngay cả hai gã lực lưỡng vẻ mặt lạnh tanh đứng phía sau cũng bị hắn lấn át.

Cả quãng đường đến đây Chu Dao đều căng thẳng, cổ họng khát khô bèn nâng chung trà lên uống một hớp.

Khương Bằng thấy thế, hàng mày rậm nhíu lại, nói: "Không sợ tôi bỏ thuốc độc vào trà à?"

Chu Dao mỉm cười, rất lịch sự: "Anh hai Khương và tôi không thù không oán, hại đứa sinh viên còn con như tôi làm gì?"

Cô đang lặng lẽ làm thân với gã, thuận tiện tỏ ra yếu thế.

Khương Bằng cười xòa, ánh mắt mang thâm ý: "Tôi đã sớm nhìn ra, cô gái như cô có chút can đảm." Gã nâng chung trà lên uống một hớp, "Lần trước bẻ ngón tay người ta để hù dọa người cả phòng. Tôi chưa từng thấy ai cố tỏ vẻ như cô vậy."

Chu Dao bị gã vạch trần, lưng toát mồ hôi lạnh, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi, cười tiếp lời gã: "Anh hai Khương quả nhiên có ánh mắt tinh tường mà, vừa liếc nhìn đã biết tôi có bao nhiêu cân lượng rồi. Cảm ơn anh lúc ấy đã không vạch trần tôi, thả cho con bé như tôi một con đường sống, để tôi tiếp tục giả bộ oai phong."

Quả thật là dẻo mồm dẻo miệng, tùy cơ ứng biến, khiến người ta không thể nào nổi giận được. Hễ cô mở miệng là gọi "anh hai " ngọt xớt, sắc mặt Khương Bằng thay đổi không ngừng, cuối cùng vẫn hòa nhã đi một chút.

Chu Dao thấy thế, tính toán một chốc rồi thử nhỏ giọng thăm dò: "Anh hai Khương, anh và ông chủ Lạc có ân oán à?"

Ánh mắt Khương Bằng ngược khỏi chung trà, liếc cô sắc lẹm.

Chu Dao giật mình nhưng vẫn giữ nụ cười, ra vẻ tiếc nuối nói: "Nhưng mà tôi chỉ là khách ở trọ thôi, không có qua lại với ông chủ Lạc nhiều. Lần này sợ là anh đã phí công bắt người rồi, ông chủ Lạc không đến đâu."

Ánh mắt đối diện ẩn chứa nụ cười, Khương Bằng đặt chung trà xuống, nói: "Hắn đã đến rồi. Tôi không nhìn lầm đâu."

Nháy mắt Chu Dao đắm chìm vào nỗi khiếp sợ vì câu nói trước của hắn, hoàn toàn không để ý đến câu sau.

"Anh ấy đến rồi hả?" Chu Dao khó che giấu vẻ kinh ngạc, ngón tay run

run chỉ xuống mặt đất, "Đến đây á?"

Khương Bằng cười u ám: "Cách cô một cánh cửa thôi."

Chu Dao trợn to mắt, lập tức quay đầu nhìn về phía cánh cửa gỗ dán tranh tùng, trúc, mai kia. Nhưng bên này sáng quá, cô không nhìn thấy bên đối diện có cảnh tượng thế nào, dù chỉ là một bóng mờ.

Vừa nghĩ đến mấy lời nói khi nãy vì muốn an toàn mà phải ân cần, nịnh nọt Khương Bằng bị Lạc Dịch nghe thấy hết, mặt Chu Dao đỏ gay. Nhưng nghĩ đến giờ đây anh đang cách cô một cánh cửa, không chỉ có mình cô đơn độc, nỗi sợ hãi và ảm ức dần dần dâng trào, trong lòng trăm mối ngổn ngang, cổ họng đau đớn, im lặng rất lâu mới khẽ hỏi: "Anh... không nói chuyện với ông chủ Lạc sao?"

"Tôi và hắn không có gì để nói." Khương Bằng cười nhạt, đôi mắt ánh lên sự tàn độc.

Lòng bàn tay Chu Dao lạnh toát, tuy không hiểu ân oán của bọn họ nhưng cũng không khó nhận ra vẻ chết chóc kia.

"Anh..." Cô định nói gì đó thì Khương Bằng đã cắt lời trước, "Nhưng mà cô em à, nói chuyện với cô lý thú hơn, hai chúng ta trò chuyện nhiều một chút nào."

Chu Dao cố ổn định tinh thần, nhếch môi: "Nói chuyện gì?"

Khương Bằng bóp trán, nhớ lại: "Lúc tôi ở khách sạn nghe người ta nói bọn cô đến tìm bảo vật à?"

"Không phải, là khảo sát địa chất, không phải tìm bảo vật."

"Cô rất rành về đá quý hả?"

"Cũng tạm, có gì không?" Chu Dao hơi cảnh giác.

"Nếu vậy thì giúp tôi một việc." Khương Bằng búng tay giữa không trung.

Hai người đàn ông phía sau lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo trong ngăn kệ, đặt chính giữa bàn.

Chu Dao nhìn chiếc hộp rồi lại nhìn Khương Bằng. Khóe môi hằn nhếch lên, hất cằm ra hiệu cô mở chiếc hộp ra. Cô cầm hộp lên mở, một tia sáng khúc xạ óng ánh lóe lên làm chói mắt cô. Bên trong có khối đá quý màu xanh biếc trong veo. Chu Dao yên lặng chốc lát rồi nói: "Ngọc phỉ thúy, khoảng chừng ba carat... Thế nào?" Cô ngược mắt nhìn Khương Bằng.

Khương Bằng truy vấn: "Trị giá cỡ này không?" Gã giơ tay ra số, nói "Người tặng cho tôi nói đây là ngọc phỉ thúy Colombia, là loại tốt nhất, có giá trị ngàn này."

Chu Dao cau mày "Trong xanh ngả vàng..." Cô giơ khối đá quý kia lên, nhìn kỹ hồi lâu, lắc đầu, "Không phải ở Colombia, loại ở đây thiên về màu xanh lam hơn."

"Phải không? Cô chắc chứ?" Khương Bằng nheo mắt nhìn cô chăm chăm.

Chu Dao khẻ cụp mắt, nói: "Không tin anh có thể mang kính hiển vi xem những tạp chất trong khối đá."

"Hả?"

"Trong ngọc phỉ thúy Colombia có nham thạch, thạch anh và đá Felspat (2) tạo thành ba tầng bao phủ." Chu Dao liếc nhìn về phía cánh cửa kia, có chút bất an, vội vàng nói, "Nếu là người có kinh nghiệm, chỉ cần nhìn bên ngoài đã biết được, khối đá này của anh thật sự không phải đá Colombia, có thể là từ Brazil. Rẻ hơn cái giá anh vừa nói 30 - 40%."

(2) Felspat, còn gọi là tràng thạch hay đá bồ tát, là tên gọi của một nhóm khoáng vật tạo đá cấu thành nên 60% vỏ trái đất.

"À." Khương Bằng gật đầu, đôi mắt đen sâu hút nhìn Chu Dao nói, "Cô em à, cô lợi hại lắm đấy."

Chu Dao hoàn toàn không rảnh rỗi để ý đến lời tán thưởng của gã, chỉ muốn hỏi gã sẽ đối xử với Lạc Dịch thế nào, nhưng sợ nếu hỏi sẽ làm tình hình tệ thêm. Lúc đang khó xử thì Khương Bằng lên tiếng lần nữa: "Vậy tôi lại nhờ cô giúp một chuyện nhỏ nữa."

Nói xong, mấy người mang bốn khối đá thô đến.

Chu Dao vừa nhìn đã hiểu gã muốn cô giúp gã đoán bên trong cái nào có ngọc phi thúy rồi. Cô nhất thời không tài nào tỉnh táo, cũng không hiểu rõ tình thế trước mắt. Rõ ràng là gã tìm Lạc Dịch thanh toán ân oán, sao lại biến thành tìm cô giúp đỡ hết lần này đến lần khác chứ. Nhưng một khi đã vậy...

Chu Dao nắm chặt quả đấm, cắn răng, ngược mắt nhìn gã, lấy hết can đảm đưa ra yêu cầu: "Tôi giúp anh, nhưng đáp lại có phải anh cũng nên..."

"Thả người à? Được thôi."

Vẻ mặt Chu Dao lập tức ổn định, hỏi: "Có đèn pin và kính lúp không?"

"Có."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14.2

Chu Dao đứng dậy cầm dụng cụ, bắt đầu xem xét tỉ mỉ mấy tảng đá này. Chúng đã được rửa sạch sẽ, không còn bụi bẩn. Cô im lặng giây lát, nói: "Chỉ có thể đánh cược xác suất lớn nhỏ, không có tuyệt đối."

"VẬY KHÔNG ĐƯỢC." Khương Bằng nghiêng đầu, khàn khàn nói, "Có người mang đá đến gán nợ cho tôi, nhưng mà tôi chỉ được chọn một trong bốn tảng đá hửn đưa đến, số còn lại phải trả cho hửn. Trong này chỉ có một tảng đá có giá trị bạc triệu, nếu đoán đúng món hời sẽ thuộc về tôi, đoán sai thì thuộc về hửn. Dù là thắng hay thua, nợ nần đều phải xóa bỏ, nhưng tôi chỉ muốn chắc thắng thôi. Tôi cho cô thời gian mười phút." Hửn chỉ về phía đồng hồ đứng, "Cô hãy tìm ra nó, nếu không thì đừng có nhắc đến điều kiện với tôi."

Chu Dao khẽ nuốt nước bọt, mím môi: "Được. Anh nói phải giữ lời đấy."

"Tất nhiên rồi."

Chu Dao quỳ bên cạnh bàn trà, quan sát bên ngoài tảng đá thô. Lúc thì đưa tay sờ hoa văn, lúc thì kề sát vào nhìn đường vân; chốc chốc lại rọi đèn pin, lát lát lại soi kính lúp.

Tảng đá thứ nhất kết có cấu rời rạc, màu sắc pha tạp, màu xám không đều, tuy có một hai chỗ hoa tùng nhưng phân bố bất quy tắc, màu sắc hơi tối, soi bằng kính lúp thấy có vài điểm đen mờ mờ. Chu Dao đoán, bên trong có phi thúy nhưng ít thôi.

"Cái này không có giá trị gì cả." Cô đẩy ra, nhìn thoáng qua đồng hồ

đứng, đã ba phút trôi qua, lòng bàn tay cô đỏ lớp mồ hôi mỏng. Rồi cô nhìn về phía cửa giấy, tin chắc mình có thể đưa Lạc Dịch đi.

Tảng đá kế tiếp màu xanh biếc, bên ngoài kết tinh li ti, từng mảng màu xanh lục phủ kín mặt ngoài. Trong lòng Chu Dao đã có ước lượng ban đầu, tuy thời gian lại trôi qua thêm một phút, nhưng cô không hề dám chậm trễ, ánh mắt gần như xuyên qua kính lúp chui vào kẽ đá kiểm tra tỉ mỉ một phen, xác định nó chỉ là kiểu đá da xanh điển hình, bề ngoài xanh thì biêng biếc nhưng thật ra lại là hàng rẻ tiền.

Khương Bằng vắt chéo hai chân hút thuốc bên cạnh, chậm rãi quan sát cô, rồi lại nhìn đồng hồ đứng, hơn năm phút rồi.

"Cái này cũng không phải." Cô đã hoàn thành được phân nửa, có thể hơi thở phào. Cô đưa mu bàn tay lên lau môi, toàn là mồ hôi, nhưng vẻ mặt càng kiên định hơn.

Bên kia cửa tùng, mai, trúc yên tĩnh như tờ.

Cô tranh thủ từng giây bắt tay vào khối đá tiếp theo, bề ngoài tảng đá ngả vàng lấm tấm màu xanh, vừa nổi liền lấy nhau vừa liên hồi biến hóa.

"Màu sắc và độ lên nước không tốt, không có giá trị."

Xem xong vài lượt, mắt Chu Dao đau nhói, nhìn đâu cũng hoa cả lên. Cô liếc nhìn đồng hồ, đã bảy phút mười lăm giây. Ba khối đá đầu đều không phải.

"Vậy chỉ còn lại khối cuối cùng thôi." Khương Bằng cười nhạt, đứng dậy đi lấy tảng đá kia.

Chu Dao lại liếc nhìn cánh cửa giấy, rồi đột ngột nhào đến cầm lấy khối đá kia trước, ngược nhìn hắn: "Để tôi xem xét đã."

Nụ cười Khương Bằng tắt ngúm nhìn cô. Khuôn mặt Chu Dao đỏ bừng, trán chi chít mồ hôi, ánh mắt kiên trì cố chấp.

Khương Bằng buông tay, Chu Dao ra sức dụi mắt, lại cố gắng mở to nhìn từng tắc trên khối đá, hận không thể đục một cái lỗ trên đá để xem cho kỹ.

Là khối cuối cùng này sao? Đúng, chính là nó, bên ngoài bóng loáng, trơn nhẵn, tầng thứ nhất tản ra màu xanh biếc, toàn thân không có tạp chất khác. Nó trong suốt như thủy tinh, màu và nước cũng thượng hạng...

Lòng Chu Dao chợt lạnh toát, ánh đèn trước mặt như đốm lửa đốt mắt cô. Cô nhắm chặt mắt lại rồi mở ra, ánh sáng xuyên qua chỗ xanh thẫm sâu nhất... Là vết nứt ư?

Không thể nào. Chu Dao trợn mắt thật to, ánh mắt như hóa thành một con dao, ánh sáng đèn pin soi thẳng vào khiến mắt mắt mỏi như sắp rơi lệ, đến tận cùng nó là gì, vết nứt thật sao? Nếu không phải là khối này, lẽ nào là một trong ba khối trước đó?

Chu Dao nhất thời như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã qua chín phút bốn mươi giây. Mồ hôi thấm ướt mái tóc Chu Dao, tay cô nắm chặt đèn pin bất động.

"Nghĩ kỹ rồi sao?" Khương Bằng hỏi.

Chu Dao không lên tiếng. Không có, thật sự không có khối nào hết. Là cô đã nhìn nhầm hay sao? Rốt cuộc là khối nào mới phải?

"Hình như cô coi trọng khối cuối này nhất. Tôi chọn nó vậy." Khương Bằng nhếch môi, cầm lấy khối đá cuối cùng, ra hiệu người bên cạnh thu dọn đồ đạc, "Trả mấy cái còn lại đi."

Chu Dao đột ngột lên tiếng: "Chờ đã."

Vì khẩn trương cao độ và phấn khích, mặt cô ửng đỏ: "Không cái nào có cả."

Sắc mặt Khương Bằng thay đổi đột ngột.

Chu Dao bình tĩnh lặp lại: "Không cái nào có cả."

"Cô nói gì?"

"Khối anh đang cầm có màu, có nước nhưng có vết nứt. Ba cái còn lại đều không phải hàng tốt. Trong bốn cái này, không có khối đá giá trị bạc triệu anh nói."

"Cô có ý gì?" Khương Bằng lạnh giọng.

"Ý là, anh bị lừa rồi." Chu Dao thở hỗn hển, giọng run rẩy.

Đám người bên cạnh cau mày định tiến lên, Khương Bằng giơ tay cản bọn họ lại. Ánh mắt hằn hung ác, nhìn chăm chăm Chu Dao trong chốc lát, thành lệnh ra lệnh: "Mở hết bốn khối đá này ra."

Thuộc hạ sùng sốt: "Lão đại, người ta đã nói chỉ cược một cái thôi, ba cái còn lại phải đem trả. Mở ra phải đền tiền..."

"Tôi đền cho hẵn. Mở đi."

Đám thuộc hạ ngăn người, ánh mắt trao đổi lẫn nhau.

Khương Bằng hạ giọng: "Tôi nói mở, các người không nghe thấy hả?"

Mọi người run run, vội vàng mở đá. Chu Dao thấy Khương Bằng đã tức giận, cô đứng một bên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn chăm chăm vào khối đá không hề chớp mắt.

Đá được từ từ mở ra, khối thứ nhất là đá hỗn tạp, khối thứ hai thì chất lượng kém, khối thứ ba loang lổ màu, khối thứ tư thì xanh tươi mọng nước.

"Khối này thật đáng giá." Thuộc hạ lau khối đá, vui mừng hô lên, "Ba khối đầu đều vô dụng..."

Giọng nói chợt im bật, bên dưới viên ngọc phỉ thúy xuất hiện một vết nứt sâu hoắm. Khối đá này trở thành phế vật rồi. Mọi người không dám thử mạnh.

Mặt Khương Bằng vô cảm, chăm chú nhìn vào khối đá kia chốc lát rồi quay đầu nhìn Chu Dao.

Chu Dao cũng nhìn hẩn, môi mím chặt, căng thẳng.

Vài giây sau, hẩn bỗng cười quái gở: "Cô thắng rồi."

Phút chốc chân Chu Dao bủn rủn, sức lực cả người như đã bị rút sạch. Cô từ từ hít thở, ổn định tâm trạng, ngồi lại sô pha, suy đoán tiếp theo Khương Bằng có nổi giận hay không.

Nhưng hẩn không có, hẩn bình tĩnh đến lạ, tỉnh táo đến mức khiến người ta sợ hãi. Không biết hẩn sẽ trút giận lên Lạc Dịch hay là trút lên người khác trước nữa.

Đám thuộc hạ cầm lấy tảng đá, lòng căm hận muốn lập tức đi xử lý gã kia. Khương Bằng cúi người, loay hoay xoay chiếc đồng hồ trên cổ tay, chậm rãi nói: "Thời gian còn dài. Cứ tính từng chuyện một, hẩn chạy không thoát đâu. Cất đồng đá đó đi, nói với hẩn là tôi còn chưa chọn xong, ngày mai sẽ đích thân mang trả lại. Hôm nay tôi còn phải gặp một nhân vật nữa. Chuyện có to bằng trời cũng không ngăn được."

Chu Dao hơi giật mình, ngẩng phắt đầu lên: "Không phải vừa rồi anh đã

nói..."

Khí lạnh toát ra từ người Khương Bằng, hần cười nham hiểm: "Tôi chỉ đồng ý tha cho mình cô thôi. Cô có thể an toàn rồi đi."

Trong nháy mắt, cơn phẫn nộ và nhục nhã trước nay chưa từng có xông thẳng lên đầu Chu Dao, cô gần như muốn lao đến cào xé, mắng chửi hần. Cô siết chặt bàn tay, cố hết sức khống chế giọng mình: "Anh nói mà không giữ lời."

Khương Bằng nhếch môi: "Cô em, đừng nói bậy. Tôi đã đồng ý cô có thể an toàn rồi đi mà."

Cô đỏ hoe mắt, bất lực cắn răng: "Tôi đi, vậy ông chủ Lạc thì sao? Anh định làm..."

Còn chưa kịp dứt lời, cánh cửa giấy đã kéo ra, bên phòng đối diện là phòng khách nhỏ tương tự, Lạc Dịch ngồi trên ghế gỗ lim, vẻ mặt bình tĩnh.

Theo cánh cửa mở ra, anh ngược mắt nhìn cô, đáy mắt không hề gợn sóng nhưng lại như có sóng biển dâng cao vạn dặm.

Nỗi căm phẫn của Chu Dao biến mất trong tích tắc, thay vào đó là ấm ức và áy náy vô hạn. Cô muốn giải thích với anh, cô không phải ngoan ngoãn theo người ta đến đây, cô muốn phản kháng nhưng không có cách nào. Cô cho rằng chọn được khối đá có giá trị là có thể cứu anh, kết quả lại làm tình hình tệ hơn.

Mắt cô đỏ bừng, nhỏ giọng nói: "Không phải tôi..."

"Tôi biết." Anh ngăn gọn ngắt lời cô, ánh mắt sâu thẳm như hồ nước.

Ánh mắt hai người chỉ giao nhau ngắn ngủi, rồi anh nhìn về phía Khương

Bằng, hờ hững nói thẳng: "Anh là anh trai của Khương Hồng."

"Mày còn nhớ được cái tên Khương Hồng này ư." Khương Bằng cười khẩy, "Từ khi nó chết, mỗi tối mày có ngủ ngon không?"

Lạc Dịch ngồi trên ghế, chẳng mảy may xúc động.

"Khương Hồng tin tưởng mày, coi mày là người bạn tốt nhất. Ngược lại mày dám thông đồng với người ngoài đối giả thành thật, hại nó tán gia bại sản, nhảy lầu tự sát. Mày nên lấy gì đền đây?"

Hắn đột nhiên đánh một cú về phía bụng Lạc Dịch. Chu Dao kinh ngạc trợn to mắt, che miệng lại.

Lạc Dịch không đánh trả, chiếc ghế gãy lìa, anh ngã xuống đất, chắc hẳn vô cùng đau đớn nên cắn anh bạnh ra. Chu Dao run lấy bầy, không dám lên tiếng.

Khương Bằng bật cười vang vọng, trong mắt còn có sự điên cuồng dữ dội. Hắn ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu Lạc Dịch: "Ông chủ Lạc, tao mời mày đến đây là để tính sổ với mày, trong lòng mày cũng biết rõ rồi đấy. Khoản nợ này đã thiếu hơn hai năm, nên thanh toán thôi."

...

Mấy người áp giải Lạc Dịch và Chu Dao đi phía sau, Khương Bằng đi đằng trước. Bằng qua hành lang dài, cuối dãy có một cánh cửa. Bên kia cửa truyền đến tiếng gào thét của đám đàn ông, mà dường như bọn họ đang ở trạng thái điên cuồng, mất khống chế, giống như một đám động vật giống đực hoang dã thời nguyên thủy đang gào rú và gầm thét.

Âm thanh này khiến Chu Dao rùng mình, nỗi sợ hãi nguy hiểm như con sâu đang từ từ bò lên từ lòng bàn chân cô. Mà trong khoảnh khắc cửa mở ra,

nó đã lên đến tột đỉnh.

Tiếng la hét của đám đàn ông vang ngợp trời. Trong ánh đèn đài thi đấu quyền anh, một người đàn ông cơ bắp cuộn cuộn bị một người đàn ông khác đâm vào đầu, máu tươi văng ra, khán giả reo hò kích động.

Đấu quyền anh chợ đen ư. Chu Dao vốn chỉ từng nghe thấy qua báo đài mà thôi.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đấu võ chợ đen không có quy tắc, không có trật tự cũng không có văn minh. Hai bên như dã thú, cố gắng đánh bại đối phương bằng đủ mọi phương pháp tàn nhẫn. Dù là móc mắt, bẻ tay, bẻ chân, bẻ đầu cũng tự lo tử thương. Nhưng vì số tiền giành cho kẻ chiến thắng cực cao nên hoạt động phi pháp này vẫn thu hút vô số người đổ xô vào.

Ánh đèn trên võ đài sáng rực như ban ngày. Trận đấu đầu tiên vừa phân thắng bại, không khí tại khán đài sôi trào ngay tức khắc, khán giả huyết sáo, hò reo đòi tuyển thủ tiếp theo lên sàn.

Khương Bằng dẫn Lạc Dịch, Chu Dao và một người anh em ngồi vào hàng ghế VIP, xoay đồng hồ trên cổ tay, cười nhạt nhìn vào sân.

Người đi ra đầu tiên là một gã cao to vạm vỡ gần hai mét, vừa gào lên một tiếng cơ bắp toàn thân đã cuộn cuộn lên thành từng khối, hệt như Người Khổng Lồ Xanh. Nhất là vết sẹo bị dao chém thật dài trên mặt khiến gã trông dữ tợn như thể người thú.

Sự xuất hiện của gã khiến khán giả bùng bùng nhiệt huyết, thỏa thích gào thét.

Lạc Dịch liếc mắt lờm Khương Bằng, Khương Bằng khẽ nhếch đuôi mày, mặt đầy khinh khỉnh.

Tuyển thủ thứ hai lên đài là một người đàn ông thân hình cao lớn, cơ bắp cường tráng. Trông hăn không khác lắm với mấy võ sĩ quyền anh bình

thường, độc nhãn nham hiểm, thỉnh thoảng lóe lên vẻ u ám.

Chu Dao vốn tưởng rằng khán giả sẽ không có phản ứng gì với người này, nhưng không ngờ mọi người lại cực kỳ nhiệt liệt đón chào hẳn, tiếng hoan hô dậy trời. Lúc này cô mới chợt bừng tỉnh, e rằng đây chính là một vị tướng quân thường thắng rồi.

Quả nhiên...

Khương Bằng nhếch cười: "Biệt danh của hẳn là Sát Thủ, thắng 58/60 trận. Rèn luyện thêm một khoảng thời gian ngắn nữa là có thể đến Mỹ thi đấu."

Khương Bằng rút một hơi thuốc, quay đầu nhìn về phía Lạc Dịch: "Ông chủ Lạc, ở khách sạn tôi đã thấy thân thủ cậu không tệ, đã đến đây rồi thì đừng lãng phí cơ hội tốt. Đàn ông mà, đi xuống thi đấu thử xem. Tuy hẳn chuyên nghiệp nhưng đấu xong trận này cũng sẽ có không ít thương tích, đừng nói là tôi chèn ép khách nhé."

Khương Bằng cười châm chọc, gõ gõ điếu thuốc về phía Lạc Dịch.

Sát Thủ thường thắng cũng gọi đến còn không phải chèn ép người ta quá đáng sao? Chu Dao thầm nghĩ rằng. Nhưng về mặt Lạc Dịch vô cùng tỉnh táo, im lặng quan sát tên Sát Thủ kia.

Hai tuyển thủ lần lượt lên đài, rồi nhanh chóng khởi động trong chốc lát.

Lạc Dịch chợt bình tĩnh cất lời: "Tôi không hề thông đồng với người khác hại Khương Hồng."

Một tiếng còi vang lên, hai bên lao vào đánh nhau. Gã khổng lồ gặm thét, vung nắm đấm tấn công tên Sát Thủ, tên Sát Thủ tránh né nhanh như chớp.

Khương Bằng nhìn võ đài, ánh mắt lạnh lùng lóe sáng: "Mày cho rằng tao sẽ tin mày à?"

"Không." Lạc Dịch nói chắc chắn.

Trả lời như vậy khiến Khương Bằng quay đầu lại nhìn anh.

"Nhưng tôi vẫn phải nói cho rõ ràng." Ánh mắt Lạc Dịch rời khỏi võ đài, nhìn sang Khương Bằng, "Không phải tôi gây ra cái chết cho em trai anh. Tuy không thể nói lý với anh được nhưng vẫn phải tỏ rõ lập trường."

Hai người đàn ông nhìn nhau, mạch nước ngầm tuôn trào nơi đáy mắt. Tuy người xung quanh ồn ào nhưng Chu Dao lại nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của họ.

Trên võ đài, gã khổng lồ tung cú đấm liên hoàn, nhưng thay đổi hành động lại khó khăn, lần lượt đánh hụt. Tên Sát Thủ như cá chạch, nhanh chóng tránh né trong lúc gã khổng lồ đổi chiêu thức.

Gã khổng lồ liên tiếp đánh hụt, lòng bàn tay Chu Dao toát mồ hôi, rốt cuộc gã đã bắt được một cơ hội, tung cú đấm về phía đầu tên Sát Thủ. Tim Chu Dao như vọt đến cổ họng, hai mắt trợn trừng muốn nứt, chờ mong gã đánh trúng.

Nhưng tên Sát Thủ nghiêng đầu tránh thoát, vọt qua phía sau gã khổng lồ, như linh miêu thành linh nháy lên lưng gã, nắm lấy đầu gã. Gã khổng lồ vươn tay tóm lấy nhưng không ngờ lại bị trúng kế của đối thủ. Mắt tên Sát Thủ sắc lém, hai tay nắm lấy hai cánh tay của gã khổng lồ, kéo mạnh.

Rắc một tiếng! Chu Dao sờn tóc gáy.

Màn đay dọa ấy vẫn còn chưa kết thúc, tên Sát Thủ cười trên người gã khổng lồ, tàn nhẫn bẻ ngoặt tay gã. Cánh tay gã khổng lồ bị gãy lìa hoàn

toàn, ngã xuống đất gào lên đau đớn.

Tình thế thay đổi chỉ trong chớp mắt. Toàn khán đài reo hò hoan hô, Chu Dao nắm chặt tay vịn ghế ngồi, trái tim đập cuồn cuộn.

Một chiêu lấy mạng. Tên Sát Thủ kia nào có không ít thương tích như Khương Bằng nói chứ, rõ ràng là chỉ là màn làm nóng người, lấy khí thế nhỏ nhỏ thôi.

Hắn đứng giữa đài, giơ nắm đấm giống như một vị vương giả. Đám khán giả kích động cởi áo ra quay vòng vòng trong tay như phất cờ chiến thắng, gào rú gọi tên hắn.

Khương Bằng cười xòa, nói tiếp cuộc đối thoại chưa xong khi nãy: "Ông chủ Lạc, tôi không tin cậu, thế nên giao cho trời đi." Hắn chỉ tay lên trời, "Để ông ta phán đoán, cậu thắng thì cậu vô tội, ông trời tha thứ cho cậu; còn nếu cậu thua, cậu có tội, cậu bị đánh chết tươi."

Chu Dao ngơ ngác nhìn võ đài đầm máu, thật lâu không có phản ứng.

Bên cạnh, Lạc Dịch đã đứng lên, hỏi Khương Bằng: "Cô ấy thì sao?"

"Cậu tuân thủ giao hẹn của chúng ta, cô ấy không liên quan gì đến chuyện này. Sau khi trận đấu kết thúc, tôi sẽ đưa cô ấy về."

"Được."

Lạc Dịch cởi áo khoác và áo sơ mi mỏng ra, ném vào lòng Chu Dao: "Giữ lấy."

Chu Dao như choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, cô ôm chặt áo anh, ngược nhìn anh không chớp mắt.

Anh bình tĩnh cởi chiếc áo thun cuối cùng ném vào lòng cô, ánh mắt liếc

sang nhẹ nhàng giao nhau với ánh mắt cô. Chu Dao nhìn lại anh, môi bắt đầu run run, từ từ trĩu xuống, rồi dẫu ra, mắt hoeen đỏ. Tiếng người xung quanh ồn ào như vỡ òa.

Anh đứng dưới ánh đèn, nhìn xuống đôi mắt long lánh ngấn nước của cô. Anh cúi người xuống, ngón tay luồn vào tóc cô, ôm lấy đầu cô, hỏi: "Khóc cái gì? Không tin tôi à? Cảm thấy tôi sắp chết rồi sao?"

Cô mím chặt môi, lắc đầu quầy quậy, nước mắt dâng trào nhiều hơn.

Ngón cái anh vân vê vành tai cô, ánh mắt thoáng thay đổi, giọng trầm xuống: "Không được khóc."

Chu Dao lập tức ngẩng cao đầu, hít thật sâu, ép nước mắt chảy ngược vào trong.

"Vâng lời nào." Anh khẽ vỗ đầu cô, đứng lên, ánh mắt dần dần đánh lại, nói, "Nhìn cho kỹ nhé."

Một luồng sức mạnh kiên cường và trấn định lan tỏa từ đỉnh đầu xuống. Chu Dao đột nhiên tin tưởng, anh nhất định sẽ thắng.

...

Chu Dao nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lạc Dịch đi xuống, rồi quay đầu nhìn Khương Bằng: "Anh nói giữ lời chứ?"

Khương Bằng cười gằn, ánh mắt u tối.

Đáy lòng Chu Dao chùng xuống.

...

Lạc Dịch đi lên võ đài, khán giả xung quanh không ngừng xì xào, tiếng

huýt sáo vang lên không ngớt. Ánh đèn trắng sáng rực soi lên nửa người để trần của anh, tạo nên từng bóng râm trên cơ bắp rắn chắc. Cầm anh bạnh ra thành một đường cong cứng cáp, mặt lạnh lùng, chỉ có đôi mắt sắc bén đang giao nhau với ánh mắt tên Sát Thủ, họ đi nửa vòng trên võ đài. Hai tay anh buông hai bên người, hoạt động các đốt ngón tay.

Chu Dao ôm áo anh ngồi trên khán đài, căng thẳng đến mức răng va vào nhau lập cập.

Hai người trên võ đài thăm dò nhau vài lượt, Lạc Dịch cũng không vội vàng xuất thủ. Khi này anh đã quan sát, đối phương giỏi nhất là dụ địch lao vào rồi dựa theo đó phản công.

Sau vài hiệp giao thủ ngắn ngủi, khán giả không hài lòng, tiếng xì xào dậy lên, yêu cầu tăng nhanh tốc độ.

Lạc Dịch ngoảnh mặt làm ngơ, trái lại thực lực của tên Sát Thủ cao hơn anh, nhanh chóng tấn công liên tiếp. Anh cực kỳ tỉnh táo, tránh né từng đòn một, nhưng cũng biết đối thủ còn chưa dốc hết toàn lực.

Quả nhiên sau vài phen thăm dò, tên Sát Thủ thay đổi chiến thuật, đâm một cú về phía gò má Lạc Dịch. Lạc Dịch vừa tránh thoát thì những cú đâm liên hoàn khác đánh đến, tốc độ quá nhanh, trúng vào cằm anh.

Lạc Dịch lùi về sau vài bước đụng vào đường biên, mặt bị thương, máu tươi chảy ròng ròng.

Không có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, tên Sát Thủ phi thân lao thẳng đến, giơ tay chộp về phía mắt Lạc Dịch. Ánh mắt Lạc Dịch lạnh lẽo, thúc đầu vào hăn.

Khán giả ồ lên xuýt xoa.

Tên Sát Thủ không kịp phòng bị bị Lạc Dịch húc ngã xuống sàn. Hai người lăn vài vòng trên sàn đấu rồi nhanh chóng tách ra rồi đứng dậy, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm đối phương.

Chu Dao ngồi trên ghế, ôm chặt áo Lạc Dịch, vùi nửa khuôn mặt vào chiếc áo của anh, chỉ lộ ra đôi mắt hoen đỏ, chăm chú nhìn vào võ đài.

Tên Sát Thủ không chụp trúng mắt Lạc Dịch, chỉ cào thành hai vết rướm máu trên cổ anh.

Cơ thể Lạc Dịch mướt mát mồ hôi, tập trung tại giữa lồng ngực rồi tuôn xuống. Xương lồng mày anh đang chảy máu, bất chấp cơn đau trên người, anh chỉ tập trung theo dõi hành động của đối thủ. Tốc độ hần quá nhanh, cực kỳ khó đối phó, cứ tiếp tục như vậy thì phần thắng của anh sẽ thấp hơn.

Lạc Dịch nhếch môi, trong mắt hần lên tia máu giết chóc. Rồi anh đột ngột lao đến tấn công, như cơn gió lướt qua bên cạnh tên Sát Thủ, ra tay nhanh như chớp, đánh vào huyết Thái Dương của đối phương.

Toàn thể òa lên.

Chu Dao mừng rỡ, suýt nữa bật dậy. Không ngờ tên Sát Thủ lại chịu nổi đòn này, răng cắn máu tươi, bóp lấy cổ Lạc Dịch, đập đầu vào đầu anh thật mạnh rồi quật ngã anh xuống sàn, lại giáng một cú đấm vào bụng anh.

Lạc Dịch phun máu, trán nổi gân xanh.

Trên võ đài, thắng bại thường chỉ trong chớp mắt. Tên Sát Thủ không dừng lại, đòn thứ hai, thứ ba liên tục nện xuống, Lạc Dịch đã nằm yên bất động. Võ đài lung lay nhưng sắp sập.

"Đừng đánh nữa." Chu Dao ghen ngào gào lên, định lao xuống võ đài. Khương Bằng ra hiệu bằng ánh mắt, mấy gã tiến lên ấn chặt Chu Dao ngồi

xuống ghế.

Chu Dao khóc lớn: "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa."

Giọng nói của cô bị nhấn chìm trong tích tắc, cơn khát máu của khán giả bốc cao nghi ngút, vung cánh tay hô to: "Xé xác hắn, xé xác hắn."

Khuôn mặt Lạc Dịch đầm máu, nằm trên sàn như một vũng bùn. Tên Sát Thủ đứng dậy, khước miệng nhếch lên, ngay sau đó vẻ mặt vô cảm cung kính nhìn về phía hàng ghế VIP.

Khương Bằng mỉm cười, hạ tay ra hiệu.

Tên Sát Thủ lạnh lùng nhắc chân đạp xuống đầu Lạc Dịch, Chu Dao kinh hoàng trợn to mắt: "Đừng."

Cô bị người khác khống chế, kêu gào, la hét, giãy dụa nhưng cuối cùng chỉ đành trơ mắt nhìn bàn chân sắp giẫm nát đầu anh. Nhưng bất thành linh, Lạc Dịch mở mắt ra, bất ngờ gạt chân, tên Sát Thủ lập tức ngã xuống mặt đất. Lạc Dịch nhào đến, giáng từng cú đấm nặng nghìn cân vào đầu hắn.

Đầu tên Sát Thủ nện xuống mặt đất, cả võ đài rung động âm ầm.

Chu Dao sững sờ, mắt vẫn ướt đầm.

Toàn thể lặng phắt như tờ, sắc mặt Khương Bằng sa sầm, mày cau chặt. Hóa ra Lạc Dịch chỉ chờ đợi giây phút tên Sát Thủ lơ là, đó chính là... thời khắc phân thắng bại.

Tên Sát Thủ muốn đánh trả, nhưng Lạc Dịch đã sớm hăng máu đỏ gay mắt, đợt tấn công thứ hai nện xuống lồng ngực hắn. Từng tiếng bùm bụp vang lên khiến da đầu mọi người rờn rợn, gai ốc dựng đứng.

Chu Dao ôm lấy áo của anh, tay chân lạnh run, thế cục đã trở nên có lợi

với Lạc Dịch nhưng cô cũng không thể ngồi đây được nữa.

Cô đứng dậy bỏ đi, bị mấy tên thuộc hạ Khương Hồng ngăn lại.

Nước mắt cô rơi lã chã: "Tôi không xem nữa." Rồi cô khóc nức nở, bả vai run lên, "Đáng sợ quá, tôi thật sự không muốn xem nữa. Tôi chỉ là một sinh viên, chưa từng thấy cảnh như vậy. Tôi thật sự không chịu được nữa, xin các người đừng bắt tôi xem nữa mà."

Khương Bằng lạnh lùng nhìn Lạc Dịch trên võ đài, ánh mắt nham hiểm, không màng để ý đến cô. Một tên thuộc hạ cất lời: "Đại ca cho phép cô về phòng trà đợi."

Trên võ đài, Lạc Dịch và tên Sát Thủ đều mang thương tích, tên Sát Thủ đã thoát khỏi khống chế, thở hỗn hển đứng một bên.

Lạc Dịch cũng bị thương không nhẹ, anh tựa vào dây căng võ đài, thở hồng hộc. Trán anh, ngực anh, lưng anh đều túa mồ hôi lạnh, duy chỉ có ánh mắt là vẫn kiên cường như lúc đầu.

Phía đối diện anh là Chu Dao, khóe mắt anh thoáng thấy cô chạy len lỏi qua đám người, đưa tay ra hiệu về phía anh.

Hai phút ư?

Lạc Dịch đã ở bên rìa sụp đổ, thể lực đã đến cực hạn, ánh mắt cũng mờ hồ. Nhưng anh biết rõ đối thủ cũng không khác anh là mấy. Mới vừa rồi hẳn đã dốc hết sức lực để ra đòn.

Toàn thể khán giả gào thét trợ oai cho tên Sát Thủ, chờ đợi cú kết thúc bùng nổ.

Một chiêu cuối cùng như sao hỏa đụng địa cầu. Tên Sát Thủ dốc hết sức lao về phía Lạc Dịch, phi thân đá một cú về phía đầu anh. Lạc Dịch xông lên, đập lên thân thể hắn bay vọt lên không trung rồi lấy hai chân kẹp vào cổ hắn với khí thế như chẻ tre.

Súng nổ chim rơi, cú tấn công nhắm vào đầu tên Sát Thủ, hắn liền mất đi tri giác. Hiện trường tĩnh lặng như cái chết đang ập đến, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông thắng cuộc trên võ đài.

Lạc Dịch lão đảo đứng dậy, lau máu nơi khóe miệng, khinh khỉnh nhếch môi. Anh quay đầu lại nhìn về phía Khương Bằng ở khán đài, hắn nắm chặt tay vịn ghế, mặt mày xanh mét.

Lúc Chu Dao chạy vào hội trường lần nữa đã bắt gặp ánh mắt nhuốm máu của Lạc Dịch, hiểm độc, hoang dã nguyên thủy, tàn nhẫn và tràn đầy khí phách; vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến lưng cô lạnh toát.

Khương Bằng đứng lên trong cái nhìn chòng chọc của Lạc Dịch, cười lạnh: "Đối thủ của cậu đã đánh hai trận, để công bằng, cậu phải thắng trận tiếp theo mới được."

Một gã võ sĩ quyền anh cơ bắp cuồn cuộn đang chờ sẵn một bên. Toàn trường vang dậy tiếng cổ vũ.

Còn Chu Dao không hề do dự lao về phía Lạc Dịch.

Trong khoảnh khắc đó, ánh đèn đột ngột tắt ngúm. Cả trường đấu võ rơi vào một màn đen nhánh.

Cúp điện sao?

Lúc mọi người đang hoang mang rối rít bàn bạc, một bàn tay lạnh lạnh nhỏ bé tiến vào lòng bàn tay Lạc Dịch, kéo anh.

"Đi theo tôi."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Xung quanh đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón. Chu Dao bắt được tay Lạc Dịch, anh nhảy xuống khỏi võ đài, bộ ngực trần va vào mặt cô, hơi nóng và mồ hôi đàn ông ập vào mặt, tiếng thở hồng hộc sát bên tai.

Giữa biển người huyên náo, Chu Dao quay đầu nhìn lại, có hai điểm sáng thấp thoáng cách đó không xa, cô sợ anh đi lạc, hai tay ôm chặt cánh tay anh, nhanh chóng chạy về phía ánh huỳnh quang.

Tiếng nghị luận sốt ruột liên tiếp vang lên.

"Bị cúp điện rồi sao?"

"Sao lại cúp điện vậy?"

Chu Dao mau chóng đi về hướng ánh sáng, nhặt chiếc đồng hồ dạ quang lên cài vào túi, kéo cánh cửa chuồn mất.

Bất chợt giọng Khương Bằng ra lệnh xuyên thấu bóng tối: "Đừng để người trên võ đài chạy trốn."

Bọn thuộc hạ lập tức lao đến giữa sân. Trong suốt quá trình theo dõi trận đấu, khán giả bị cấm đem theo điện thoại di động và bật lửa, chỉ mình Khương Bằng có, nhưng khi hắn định bật lửa lên thì phát hiện nó đã biến đâu mất.

Đêm tối mịt mù khiến người ta không thể nhận biết phương hướng, bọn

thuộc hạ và khán giả cuống cuồng va vào nhau, tiếng té ngã, tiếng chửi rủa, tiếng la hét ầm ĩ như thể cảnh tượng đàn chó xông vào chuồng gà.

Chu Dao kéo Lạc Dịch chạy ra khỏi trường đấu võ, đi trên một hàng lang dài hình chữ L thông giữa võ đài và phòng trà. Trên hành lang có duy nhất một cánh cửa sổ che rèm thật dày. Nhưng giờ phút này nơi đó chỉ là một màn tối tăm, chẳng thấy gì cả.

Hơi thở cô dồn dập rối loạn, một tay kéo Lạc Dịch, tay còn lại mò mẫm vách tường, thời gian dài dằng dặc đến mức đáng sợ. Lúc cô định bỏ cuộc, cuối cùng lại lần được cánh cửa sổ kia. Cô vui mừng khôn tả, vừa định trèo qua thì phía sau vang lên tiếng cánh cửa bị đụng vỡ. Một người chạy ào vào hành lang:

"Sập cầu dao rồi. Mau đi mở cầu dao lên."

"Mau mở cầu dao lên, phải tìm ra bọn chúng mới được."

Đối phương đã đuổi theo đến đây. Chu Dao kinh hoàng. Người đàn ông bên cạnh nắm chặt tay cô, cấp tốc đè sát cô vào vách tường. May mắn là đối phương cũng ở trong bóng tối, không nhìn thấy Chu Dao ở đâu.

"Chắc chắn bọn chúng trốn trong khán đài. Đến khi mở cầu dao lên sẽ không chạy thoát được."

"Tôi quá đi mất, mẹ nó không thấy đường đâu cả, men theo chân tường đi, nhanh lên một chút."

Tiếng mấy người lục soát sột sột soạt soạt truyền đến từ vách tường khiến Chu Dao run rẩy, tim đập như trống võ. Tiếng tay lần mò, tiếng bước chân tiến về phía hai người càng lúc càng gần. Chu Dao bịt chặt miệng và mũi, nín thở.

Bọn họ đã đến gần rồi. Nghe âm thanh thì cả hai bên vách đều có người. Người đàn ông bên cạnh chợt nắm lấy người Chu Dao, nhẹ nhàng nhích ra ngoài hai bước, đứng giữa hành lang. Chu Dao giữ chặt tóc, sợ sợi tóc bay phất phơ chạm phải bọn họ. Sau khi đứng vững, Chu Dao liền cảm nhận được hơi thở của những người kia gần trong gang tấc, tim cô như ngừng đập.

Trong bóng tối, những người kia cũng ngừng lại, tựa như đang cảm nhận gì đó.

Chu Dao cắn chặt răng, mồ hôi tuôn ra như tắm. Mỗi giây trôi qua đều trở nên dài đằng đẵng, có người cách cô khoảng nửa mét cất lời: "Mẹ kiếp, mà sờ tao làm gì?"

"Mới vừa rồi là mà à?"

"Không phải tao chẳng lẽ là ma?"

"Hai đứa mà cứ ở đây mà cãi nhau, mau đi mở cửa dao lên đi."

Người hai bên lần mò đi về phía trước, ngang qua hai người họ. Chu Dao há mồm thở, nhưng vẫn không dám để phát ra tiếng. Chỉ vài giây ngắn ngủi thôi đã khiến cô sợ tóa mồ hôi lạnh ướt đầm người. Cô đóng tai nghe, dám người kia đã rẽ qua khúc cua chữ L.

Chu Dao lập tức chạy về phía vách tường đối diện, tay vừa chạm vào rèm cửa lại đột ngột buông ra, cô quay đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh. Cô chẳng thấy gì trong cảnh tối đen như mực, do dự chốc lát, bàn tay để không kia mới đưa đến lần tìm, hoang mang sờ lên mặt, rồi lông mày, mắt, mũi, môi anh. Cô chạm phải má, nhưng vẫn chần chờ rồi trượt xuống sờ cổ anh...

"Cô sờ gì thế?" Anh cất lời thật khẽ, giọng nói khản đặc.

Tay Chu Dao dừng lại, lúc này mới thăm thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng

nói: "Tôi sợ kéo nhầm người."

Lạc Dịch không biết phải nói sao.

"Bây giờ mới kiểm hàng không sợ muộn rồi ư?" Anh lại còn có tâm tình trêu chọc cô.

Đúng lúc này, bên kia khúc cua lấp lóe ánh sáng, kèm theo tiếng hô hoán: "Cháy rồi, mau dập lửa, cháy rồi." Trong không khí cũng vẳng vất mùi gỗ bị cháy khét.

Chu Dao lại khẩn trương lần nữa, cô vén rèm cửa, đẩy cửa sổ ra, trèo lên bệ, vừa định kéo Lạc Dịch thì anh đã tự mình nhảy lên rồi cùng cô nhảy ra ngoài bỏ chạy.

Trời cao thương tình, màn đêm đã phủ xuống. Mây đen giăng kín bầu trời, không trăng cũng không sao.

"Đám cháy kia có thể giữ chân chúng một thời gian ngắn." Chu Dao không phân biệt được phương hướng, sợ hãi hỏi, "Chúng ta đi về phía nào đây?"

"Đi về phía đường cái."

"Anh biết phương hướng hả?"

"Biết sơ sơ." Lạc Dịch kéo cô, nhanh chân chạy cách xa ánh lửa và tiếng người, đến một bờ ruộng. Anh lo lắng có người đuổi theo phía sau, kéo Chu Dao đi xuống ruộng.

Anh thấy cô đang run rẩy, nói nhỏ: "Đừng sợ."

Chu Dao khe khẽ "ừ" một tiếng.

Họ băng qua từng thửa ruộng bậc thang rồi lại dắt nhau qua khu chăn dê. Cuối cùng mây đen tan đi, sắc trời nhá nhem hắt xuống. Ngọn núi đen thẫm được phủ lên một màu xám, con đường đèo xám trắng giống như một chiếc dây lưng mảnh.

Lạc Dịch nhanh chóng xác định địa hình, họ đứng trên ngọn núi nhỏ, dưới thung lũng có một thôn làng, đường làng thông ra đường cái, nhưng bây giờ họ không thể đi về phía đó. Lạc Dịch quyết định đi men theo đường núi.

Sườn núi vừa trơn vừa dốc, anh nắm chặt tay Chu Dao, đề phòng cô bị ngã, lúc này mới hỏi: "Vừa rồi cô đã làm gì?"

"Tôi cuỗm bật lửa của Khương Bằng." Chu Dao thở hắt, "Trước đó lúc tôi nói chuyện với Khương Bằng đã phát hiện ra vị trí cầu dao điện ở bên cạnh chiếc đồng hồ đứng trong phòng trà. Mới vừa rồi tôi chạy về đó, giật tấm tranh Mai Lan Trúc trên cửa giấy xuống đốt rồi nhét vào hộp cầu dao điện. May là căn phòng ấy được xây theo phong cách cổ kính, vật liệu toàn bằng gỗ."

Lạc Dịch im lặng nghe cô nói, chỉ cong cong khóe môi trong bóng tối.

Sau đó lại nghe Chu Dao nói nhỏ một câu: "Tôi nghĩ anh sẽ không đến, định áp dụng cho mình chạy trốn."

Lạc Dịch lặng thinh hồi lâu mới nói: "Cô rất thông minh."

"Cảm ơn anh đến cứu tôi... Anh thì sao? Không sao hả?" Chu Dao vội hỏi, "Bị thương có nặng không?"

Lạc Dịch nén đau nhếch môi: "Không sao."

Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh, thấy rõ đường nét và tấm thân trần của Lạc Dịch. Đêm trong núi hoang, gió lạnh thổi vi vút. Lúc này cô mới nhớ đến

mình đã mặc áo thun và áo khoác của anh trên người, lập tức cởi ra trả cho anh: "Tôi không thể đem theo chiếc áo len mỏng kia nên vứt rồi."

"Không sao." Lạc Dịch mặc áo vào, lòng bội phục cô còn nhớ mặc áo của anh mang theo.

Chu Dao hỏi: "Có lạnh không?"

Anh lắc đầu. Đường núi gập ghềnh, Lạc Dịch dìu Chu Dao nhảy xuống từ chỗ cao, điện thoại di động trong túi va vào cô. Chu Dao càng sốt ruột hơn, mới vừa rồi điện thoại bị tịch thu, bây giờ lại không có tín hiệu, nhóm Lâm Cẩm Viên và Đường Đóa chắc là lo lắng đến phát điên rồi.

"Ờ đúng rồi, tôi cũng đã lấy điện thoại của anh để trong ngăn tủ." Chu Dao đưa điện thoại cho anh, "Xem thử của anh có sóng không?"

Lạc Dịch ấn mở điện thoại lên, không có vạch sóng nào liền tắt màn hình. Nhưng thừa lúc màn hình sáng lên trong giây lát, cô thấy môi anh trắng bệch, trán hằn lên gân xanh. Lòng Chu Dao nặng trĩu, nhưng không nói gì cả, cúi đầu bước đi.

Hai người cũng không nói gì với nhau, im lặng bước thật nhanh. Cứ đi được một khoảng thời gian, Lạc Dịch lại đứng trên gò cao nhìn về phía đường cái, xác định phương hướng chính xác. Cho dù gặp phải con đường mòn người ta hay đi hái thuốc họ cũng không đi, chỉ kiên định băng qua từng con dốc trong rừng.

Không biết đi bao lâu trong cảnh núi non trùng điệp, cuối cùng họ đã đến gần đường cái. Nhưng Lạc Dịch vẫn không đi lên đường cái mà đi men theo khoảng hơn mười phút. Đến tận khi điện thoại di động có sóng yếu ớt, Lạc Dịch mới dẫn Chu Dao xuống núi, tìm được một chỗ trú chân bên cái hồ ẩn sâu trong rừng, cách đường cái một đoạn nhưng vẫn thấy rõ tình cảnh trên

đường lớn.

Anh và Chu Dao núp kín, gọi điện thoại cho Trát Tây: "Tôi gửi định vị cho cậu, bảo chú Hai của cậu đến đón tôi."

Chú Hai của Trát Tây là bác sĩ ở bệnh viện trên trấn.

Lạc Dịch đặt điện thoại xuống, không đi nữa. Anh chậm chạp ngồi xuống đất, cúi đầu, yên lặng thật lâu. Chu Dao nghe thấy ban đầu anh thở hỗn hển từng hơi, càng về sau tiếng thở càng chậm và càng lúc càng nặng nề.

Suốt quãng đường núi gập ghềnh dài như thế, anh đều nắm chặt tay cô dẫn cô đi, cơn đau trên người đã làm anh dần kiệt sức. Cô ngồi bên cạnh anh, cúi thấp người nghiêng đầu nhìn anh, thấy anh đau đến cau chặt mày, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng liền vội vàng lấy tay áo lau cho anh.

Lạc Dịch cúi thấp đầu, liếc mắt sang rồi ngẩng lên nhìn cô, mày cau chặt hơn. Ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào Chu Dao không hề chớp mắt.

Tim Chu Dao bỗng nhiên loạn nhịp, đập dồn dập. Cô không đoán ra anh đang nghĩ gì, hơi đỏ mặt, rút tay lại, nhỏ giọng hỏi: "Anh nhìn tôi làm gì?"

Anh giơ tay, đột nhiên nhẹ nhàng xoa tai cô.

Chu Dao trợn to mắt nhìn anh, mặt đỏ bừng bừng. Anh thản nhiên rút tay lại, lau lau ngón tay, khẽ nói: "Dính bụi."

Chu Dao sững sờ chớp mắt. Đến lúc này rồi mà anh còn lòng dạ quan tâm đến điều đó ư?

Lạc Dịch lại cúi đầu, thở nặng nề. Lúc này, điện thoại di động sáng lên, một dãy số xa lạ gọi đến, là Khương Bằng. Lạc Dịch hít sâu rồi ngẩng đầu lên.

Khi bắt máy, anh thay đổi trạng thái trong tích tắc, vẻ mặt trầm ổn, giọng nói mạnh mẽ, không hề để lộ vẻ bị thương: "Tôi đã đến trấn rồi."

Không biết bên kia nói gì, vài giây trôi qua, Lạc Dịch nhếch khóe môi trắng bệch, cười hờ một tiếng: "Quả thật tôi không biết vị trí khu đấu võ của anh, nhưng vẫn biết rõ phương hướng. Bản thân tôi đã lặn một vòng trên võ đài, quần đánh một vạt máu. Nếu mang theo mấy con chó nghiệp vụ đến gần đó tìm, anh nói xem có tìm ra được hang ổ của anh hay không."

Chu Dao thầm khen anh suy tính kín kẽ.

Gió đêm lạnh lẽo từ ngọn núi xa xa thổi đến. Khương Bằng nói khá lâu.

"Có thể xóa bỏ." Bóng đêm tôn lên ánh mắt lạnh lùng của Lạc Dịch, "Nhưng tôi muốn xác nhận là ai báo tin cho anh đến tìm tôi."

Tiếng gió đột ngột nhỏ đi, Chu Dao nghe thấy câu trả lời của Khương Bằng bên kia điện thoại: "Lúc mời cô em kia uống trà tôi đã nói cho cậu biết rồi."

Chu Dao nghi ngờ. Lúc uống trà á? Đồng đá phỉ thúy kia à?

Lạc Dịch cười khẩy: "Giống như tôi suy đoán."

"Ông chủ Lạc, chuyện lúc trước chúng ta mỗi người chịu thiệt một phần, chuyện cũ coi như xí xóa. Sau tối nay có lẽ còn có thể hợp tác đấy."

"Ờ." Lạc Dịch bình thản cúp máy.

"Tôi cũng gọi cho đàn anh mới được, nếu không họ sẽ lo chết được." Chu Dao vừa định lấy điện thoại ra, lại phát hiện tay Lạc Dịch bấu chặt xuống đất, cau mày, mồ hôi hột toát ra trên trán.

Chu Dao kinh ngạc: "Ông chủ Lạc."

Anh đau đến mức mặt mày nhảu nhó, bất chợt nắm tay cô, mạnh đến mức như muốn bẻ gãy cổ tay cô.

"Anh cố gắng chịu đựng một chút nữa..." Chu Dao kinh hoảng, cuống quýt lấy điện thoại anh định thúc giục.

Anh ngẩng đầu, mồ hôi làm nhòe tầm mắt, nhìn cô đăm đăm. Nhưng một giây sau sắc mặt anh liền biến đổi, thỉnh lình ngã vào ngực cô, mất đi ý thức.

...

Khi Lạc Dịch tỉnh lại, phòng bệnh không có một bóng người. Rèm cửa sổ đang mở, ánh nắng bên ngoài rực rỡ, bầu trời cao xanh vời vợi. Chuyện sau đó anh không nhớ rõ, chỉ mang máng Chu Dao ôm đầu anh khóc thảm thiết.

Anh nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, bắt đầu suy nghĩ đến khối đá phi thủy kia, tỉ lệ giống hệt với viên A Tang đeo trên cổ. Theo ám chỉ của Khương Bằng, chắc hẳn là Ngô Minh đưa. Mượn dao giết người ư?

Lạc Dịch ý thức được anh cần giúp đỡ rồi đây.

Ánh sáng trong phòng bỗng nhiên thay đổi. Lạc Dịch liếc mắt nhìn sang, cửa phòng bệnh được đẩy ra, Chu Dao nhón chân rón rén đi vào giống như một con mèo. Cô cầm một hộp giữ nhiệt, chậm chạp khẽ tiếng đóng cửa, lại từ từ quay người, bắt gặp Lạc Dịch đang lẳng lẳng nhìn cô.

"Anh tỉnh rồi à." Chu Dao nở nụ cười thật tươi, chạy đến.

Lạc Dịch hồ hững hỏi: "Cô đang đóng kịch câm à?"

Chu Dao khẽ lườm anh, nể mặt anh là bệnh nhân nên không thềm tranh cãi. Cô mở hộp giữ nhiệt ra, cười tíu mắt nói: "Canh gà đã hầm lâu lắm rồi đấy, mau ăn lúc còn nóng đi."

Cô bưng đến trước mặt anh, Lạc Dịch thoáng sửng sốt, nhìn cô một cách quái gở: "Cô nấu hả?"

"Không phải." Chu Dao chột nhứ mày, cười nói, "Tôi nhờ đầu bếp trong quán nấu, có điều con gà này là do tôi chọn, trông nó khá bổ đấy." Lời nói cô ẩn chứa chút ý tranh công.

Lạc Dịch cố nén cười: "Cảm ơn."

Chu Dao khách sáo với anh: "Việc nên làm thôi mà, vì cứu tôi nên anh mới bị thương."

Lạc Dịch bình thản nói: "Nói như vậy, cô bị người ta bắt cũng do tôi làm hại rồi."

Chu Dao không cãi nổi anh, dẫu môi: "Anh không thể im lặng ăn canh hay sao?"

Người nói nhiều nhất lại đi trách người khác lắm lời. Lạc Dịch im thin thít, chú tâm ăn canh.

Chu Dao chống cằm, chăm chú nhìn bát canh của anh: "Ăn hết thịt gà... và cả gan gà luôn đi. Ăn vào có lợi cho thân thể."

Bên ngoài vang lên tiếng bác sĩ dặn dò: "Không có gì đáng ngại, lát nữa tái khám xong là có thể xuất viện."

"Cảm ơn ạ." Đây là giọng của A Mẫn.

Chu Dao lập tức đứng dậy, lùi xa giường bệnh, Lạc Dịch liếc nhìn cô.

Trát Tây và A Mẫn đi vào phòng.

"Ông chủ, không phải anh xuống núi mua hàng à, sao lại ẩu đả với người ta vậy?" Trát Tây vừa vào cửa đã hỏi ngay.

A Mẫn thì trước sau vẫn cảm râm: "Từng tuổi này rồi mà còn sốc nổi như đám học sinh, có thể sửa đổi tính tình chút không..."

Lạc Dịch trừng mắt, hai người im bật theo phản xạ. Đang suy nghĩ sao ông chủ lại không vui thì liếc mắt thấy Chu Dao đứng bên cạnh hai người họ cười cợt, sắc mặt hơi xấu hổ. Hai người liền đoán ra được chuyện gì, bèn im lặng.

A Mẫn chuyển đề tài, nói với Chu Dao: "Ồ đúng rồi, bạn của chị đều hỏi thăm chị đấy."

"Tối qua và sáng nay tôi đã gọi cho họ rồi." Chu Dao nói, "Cảm ơn nhé."

...

Buổi chiều xuất viện, họ đi thẳng đến chỗ hôm qua chiếc xe bánh mì anh đã đỗ. Trát Tây lái xe, Lạc Dịch ngồi bên ghế lái phụ, lấy thuốc lá và bật lửa ra trong hộp đựng đồ. Vừa mới ngậm điếu thuốc vào miệng, Chu Dao nhìn thấy liền nhăn mày, tiến đến giật điếu thuốc trong miệng anh ra: "Không được hút thuốc."

Lạc Dịch khẽ nhếch môi, ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô trừng trừng.

A Mẫn và Trát Tây cũng kinh ngạc, ông chủ và cô ấy có quan hệ gì nhỉ?

Bị hai nhân viên thấy, Lạc Dịch khó tránh khỏi khó chịu. Anh khôi phục lại vẻ bình tĩnh, chìa tay ra với cô: "Đưa đây."

Nhưng vẻ bình tĩnh của anh lại mang theo áp lực.

Cuối cùng Chu Dao vẫn hơi sợ, cắn cắn môi định trả lại cho anh, phải đấu

tranh trong lòng mãi mới dám vénh mặt lên: "Tôi nói là bây giờ không được hút thuốc."

Trát Tây và A Mẫn càng kinh ngạc hơn.

Lạc Dịch nheo mắt, gằng giọng lặp lại: "Đưa đây."

Chu Dao cũng nổi máu gàn, hất cằm lên: "Không đưa thì sao?" Nói xong liền bỏ đi.

Lạc Dịch thình lình mở cửa xuống xe, Chu Dao nhanh chân chạy ra đường. Anh chạy vài bước đã đuổi kịp, bắt lấy tay cô giơ cao ấn trên tường, trong nháy mắt đã khống chế được cô.

Chu Dao đỏ bừng mặt, cố gắng giãy giụa nhưng tay đã bị anh cố định trên đỉnh đầu, vùng vẫy thế nào cũng không thoát nổi. Lạc Dịch điềm nhiên nhìn cô chốc lát rồi ngược mắt lên lấy lại điều thuốc trong tay cô. Sau đó anh mới buông cô ra, ngồi vào xe, ngậm điều thuốc vào miệng lần nữa.

Trát Tây và A Mẫn trong xe vờ làm bộ tập trung nhìn nơi khác, không dám thở mạnh. Mặt Chu Dao đỏ gay, đứng bất động tại chỗ.

Lạc Dịch bật lửa, đưa đến môi định châm thuốc, nhưng khi liếc nhìn kính chiếu hậu vẫn còn thấy Chu Dao bé nhỏ đang cắn chặt môi, trừng mắt nhìn vách tường trút giận, đôi mắt đỏ hoe. Tay anh từ từ bỏ xuống, ngọn lửa tắt ngúm. Đầu anh tựa vào ghế, im lặng chốc lát rồi lấy điều thuốc ra khỏi miệng, mở cửa xuống xe lần nữa.

"Này... cho cô đấy." Lạc Dịch nói, đi đến bên cạnh Chu Dao vỗ vỗ trán cô, lúc quay người điều thuốc kia đã cài lên tai cô.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chu Dao đã sớm gọi điện thoại báo bình an cho nhóm bạn, nói mình tá túc ở nhà bạn ông chủ Lạc một đêm. Đến khi trở về khách sạn, mấy chàng trai không nói gì, chỉ có Lâm Cẩm Viên lôi cô qua một bên: "Hôm qua ba em liên lạc với em để lấy số liệu phản hồi nhưng không được nên gọi điện cho anh. Anh bảo Đường Đóa vào phòng em tìm nhưng không tìm thấy. Lát nữa em nhớ liên lạc với thầy nhé."

"Vâng ạ." Chu Dao cười, "Số liệu của em đều lưu vào USB cài bảo mật rồi."

Lâm Cẩm Viên dặn dò cô nghỉ ngơi cho tốt rồi thông báo ngày mai cả đội sẽ đến khe núi Nga Sợ.

Chu Dao kinh ngạc: "Trong kế hoạch ban đầu của chúng ta không có hành trình này đúng không?"

Lâm Cẩm Viên nói: "Phát sinh tạm thời, Mạc Dương kêu muốn đi xem, đúng lúc có thời gian rảnh, hơn nữa đi xe đến đó cũng không xa."

Chu Dao không nói nhiều, cô mệt chết đi được, chỉ mong muốn về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng ba cô gái còn lại thì không dễ dàng bị Chu Dao lừa gạt như vậy. Vừa vào phòng, Đường Đóa ngồi xếp bằng trên giường với khí thế hiên ngang lẫm liệt, lớn tiếng ra lệnh: "Đóng cửa."

Hạ Vận nhanh chóng đóng cửa.

Đường Đóa: "Tô Lâm Lâm ra đây!"

Tô Lâm Lâm ngẩng đầu đứng bên cạnh Đường Đóa, giống như hộ vệ.

Chu Dao cười khúc khích: "Tô Lâm Lâm cậu bị chập mạch à?"

"Nghiêm túc một chút đi!" Đường Đóa ra vẻ cau mày khó chịu, "Chu Dao, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị. Nói, tối qua cậu và ông chủ Lạc đi đâu, ở đâu và đã làm những gì?"

Chu Dao không biết nói sao: "Đừng có bà tám như vậy được không?"

"Nói mau, có hôn hít, ăn nằm gì với nhau không?"

"Mình cũng muốn lắm nhưng người ta không chịu." Chu Dao trợn trừng mắt, ngã người xuống giường.

"Không thể nào." Ba người sáp đến, "Không xảy ra gì hết hả?"

"Không có, nắm tay cũng không có nữa kìa." Chu Dao nói dối, ra vẻ vô cùng thất vọng không muốn nhắc đến.

Ba người trở mặt.

Đường Đóa thở dài: "Ôi, không của được rồi."

Hạ Vận lấy khăn đi rửa mặt: "Thất vọng quá đi."

Tô Lâm Lâm lắc đầu thu dọn quần áo: "Kỹ thuật của Chu Dao kém quá."

Bị ba người đều đá đều nhưng Chu Dao lại không hề tức giận. Cô sẽ không bao giờ tiết lộ với ai về màn kinh hồn bạt vía tối qua, vì đó là bí mật

của cô và anh. Cô nằm trên giường cười trộm, khoe môi sắp cong lên đến tận mang tai.

Chưa được nửa phút, Chu Dao nhớ đến lời dặn dò của Lâm Cẩm Viên, ngồi dậy mở máy tính.

Tô Lâm Lâm thấy lạ: "Cậu làm gì thế?"

"Gửi số liệu cho giáo sư Chu."

"À, kỳ một của dự án LAND gần kết thúc rồi à?"

"Trở về lại phải xử lý và chỉnh sửa tài liệu một hai tháng."

"Dao Dao, cậu giỏi quá." Hạ Vận hâm mộ nói, "Có thể tham gia dự án quan trọng đến vậy."

"Là thầy Chu và mấy học sinh của thầy giỏi mới đúng. Mình chỉ là chân giúp việc, đi theo học tập thôi." Chu Dao le lưỡi.

"Sau khi về mình cũng phải chú ý đầu vào sách củng cố kiến thức mới được." Hạ Vận nói, "Ra ngoài lâu như vậy sắp sửa ngán chết rồi. Thật muốn mau chóng trở về trường học quá đi mất."

Đường Đóa nói: "Vội cái gì, dù sao cũng còn khoảng mười ngày nữa."

Chu Dao sững sốt, cuộc lữ hành của họ sắp sửa kết thúc nhanh vậy ư?

...

Chu Dao ngủ hơn một giờ mới tỉnh dậy trước giờ cơm tối. Cô gội đầu tắm rửa, lại thay bộ quần áo sạch sẽ rồi chạy đến khu sinh hoạt tập thể tìm Lạc Dịch.

Trong ánh hoàng hôn chênh chếch, dưới lầu vô cùng náo nhiệt. Có người ôm đàn guitar ca hát, những khách trọ mới đến hát bè theo. Nhưng Chu Dao không bị không khí sôi nổi này lây nhiễm, trong số bóng dáng bận rộn của mấy nhân viên nơi quầy bar, không thấy Lạc Dịch đâu cả. Chu Dao hơi mất mát bỏ đi.

Lúc ăn chiều nghe thấy người ở nhà bếp nói đưa cơm cho ông chủ, Chu Dao rướn cổ trông theo, nhưng vẫn không hóng được chút tin tức nào về anh. Cô thấp thỏm ăn xong, lúc trở về phòng lại đi qua khu sinh hoạt tập thể, mắt nhìn về phía quầy bar, vẫn không có bóng dáng Lạc Dịch.

Cô không kiềm được chạy đến quầy lễ tân hỏi A Mẫn: "Ông chủ Lạc có khỏe không?"

"Không sao đâu, anh ấy nói là mệt nên muốn nghỉ ngơi, đừng để ai quấy rầy anh ấy."

"À." Chu Dao gật đầu, liếc nhìn sổ đăng ký trên tủ, thấy vị khách mới nhất tên là Lục Tự.

Tên gì mà lạ kỳ, không phải lục đà lục đục, thì là nườm nượp không dứt.

Buổi tối, Chu Dao xuống khu tập thể đọc sách, ngồi đến tận khuya, xung quanh người đến người đi, duy chỉ có người mà cô muốn gặp là không có. Lúc lên giường, nỗi trống vắng trong lòng cô không tài nào xua đi được.

...

Khi Chu Dao đang mơ màng chìm vào giấc ngủ thì loáng thoáng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Mùa này, ở Á Đỉnh mưa nhiều, từng đợt mưa lạnh lẽo xối xuống, cây trên núi cũng một màu úa vàng. Chu Dao trở mình, tiếng mưa ngoài cửa càng lúc càng lớn khiến cô nửa tỉnh nửa mê. Bỗng hành lang vang lên mấy tiếng ầm ầm, giống như là cửa sổ đập vào tường, lại như

có vật gì đó rơi xuống.

Chu Dao ngồi dậy hỏi: "Mấy cậu có nghe thấy gì không?"

Ba cô còn lại ngủ say như chết. Bên ngoài vẫn vang lên tiếng rầm rầm, Chu Dao mặc áo đi mở cửa, gió lạnh thổi thốc vào mặt cô.

Một cánh cửa sổ trên hành lang đang mở, hai khung cửa bị thổi dập như tờ giấy trong gió. Cơn cuồng phong làm đổ giá gỗ và chậu hoa trong hành lang, chiếc lồng đèn hoa văn kiểu Tạng trên trần cũng bị gió giật như đang nhảy dây, sắp sửa rơi xuống.

Chu Dao chạy đến đóng cửa sổ, lại phát hiện chốt cửa đã hỏng. Gió giật liên hồi, Chu Dao không cài cửa được, cánh cửa sổ cứ thế bị gió thổi dập vào tường, thủy tinh nứt vỡ.

Mưa gió tấp vào mặt Chu Dao, và bên cạnh cô là cánh cửa sổ đã vỡ. Cô lo đồ đạc trong hành lang sẽ bị hỏng, lại sợ mấy chiếc đèn treo kia sẽ bị chập điện bèn chạy xuống gõ cửa phòng Lạc Dịch.

"Ông chủ Lạc."

"Ông chủ Lạc."

Gọi vài tiếng không ai đáp lời, có thể là mưa gió đã át tiếng của cô. Chu Dao hít thật sâu, gào lên với giọng lớn hơn: "Ông chủ..."

"Có chuyện gì?"

Cửa bị kéo ra, Lạc Dịch đầu tóc rối bù, nhắm mắt không vui nhìn cô, hình như anh bị lôi dậy khỏi giường nên cáu gắt. Nhưng thấy tóc tai cô bù xù, khuôn mặt trắng bệch, trên mặt trên tóc toàn là nước mưa, anh sững sờ một chút rồi tỉnh táo lại, ánh mắt nhanh chóng trở nên nghiêm túc, hỏi: "Xảy ra

chuyện gì rồi?"

Chu Dao thở hắt hển, vội nói: "Cửa sổ trên hành lang bị hư rồi, kính cũng đã vỡ. Đồ trong hành lang cũng bị gió quật đổ hết."

Sắc mặt anh dịu đi, nói: "Cô chờ tôi một chút."

Anh đóng cửa lại. Chu Dao đứng ở ngoài chờ, chưa tới một phút sau, cửa lại mở ra. Anh mặc áo mưa, đi đến phòng kho lấy hộp dụng cụ, cầm theo vài tấm kính.

Lên đến tầng hai, cánh cửa gỗ lung lay sắp đổ trong gió. Mưa quá lớn, Lạc Dịch trùm chiếc mũ sau lưng áo mưa lên, đi đến chỗ miếng thủy tinh còn sót lại trên khung cửa ra. Chu Dao cũng đến giúp, Lạc Dịch cau mày, gạt tay cô ra, nói: "Cô đứng yên đấy."

"Ờ." Chu Dao ngoan ngoãn đáp lời rồi đứng yên xem.

Mưa như trút nước xối vào quần áo anh, đèn treo ở hành lang lắc lư trong gió, soi vào mặt anh lúc sáng lúc tối. Miếng thủy tinh nhanh chóng được thu gọn sạch sẽ.

"Đến đây giúp." Anh cất tiếng gọi cô.

Chu Dao vội vàng đến đỡ lấy góc cửa sổ, Lạc Dịch lấy búa và đinh trong hộp dụng cụ ra, gõ gõ đóng đóng, nhanh chóng sửa lại chốt cửa.

Chu Dao kinh ngạc với sự thành thạo và tốc độ của anh, cười nói: "Xem ra đàn ông vốn có thiên bẩm là một anh thợ sửa chữa nhỉ."

Anh cười coi như đáp lại, rồi lấy ra một tấm thủy tinh, đặt lên khung cửa trống không, nói: "Đỡ lấy."

Một tay Chu Dao nắm lấy góc cửa sổ, tay còn lại đỡ tấm kính.

Lạc Dịch đứng bên này tấm kính, thấy bàn tay cô giữ chặt lấy tấm kính, vô tình nhìn lâu hơn một chút. Lần đầu tiên anh phát hiện tay cô bé xú, vừa trắng vừa mịn, lòng bàn tay còn có một nốt ruồi nho nhỏ. Anh nhớ tai cô cũng có một nốt ruồi nhỏ nằm ở vành tai, nhiều lần anh cứ nghĩ là bụi, tối hôm qua còn giơ tay lau thử, kết quả làm tai cô đỏ ửng mà chấm đen kia cũng không biến mất.

Lạc Dịch lơ đãng chuyển mắt, liếc nhìn vành tai trắng nõn mềm mại của cô, một giây sau liền dời mắt đi.

Anh khom lưng lấy ra mấy cây đinh trong hộp dùng cụ. Cửa sổ hơi thấp, anh phải hạ thấp người xuống, đóng từng chiếc đinh dọc theo khung cửa, cố định tấm kính.

Bóng của chiếc đèn hắt xuống lấp lư trên mặt anh. Cách lớp kính, Chu Dao lặng lẽ ngắm anh. Cô bỗng cảm thấy hoảng hốt, rõ ràng mới mấy giờ không gặp, cô lại cảm giác như đã một năm.

Không biết là vô tình hay là có cảm ứng, anh chậm rãi ngược mắt, ánh mắt xuyên qua lớp kính, nhẹ nhàng giao nhau với ánh mắt cô. Lòng đèn giấy vẫn sáng ngời, trông mắt anh đen láy. Hơi thở nóng hổi của hai người phả lên tấm kính làm mờ tầm nhìn, gió thổi qua làm lớp sương tan đi, lại rõ ràng lần nữa.

Trong cảnh tranh sáng tranh tối, anh bình tĩnh dời mắt, nói: "Sửa xong rồi."

"Ừ." Chu Dao buông lỏng tay theo phản xạ, không ngờ Lạc Dịch lại buông trước định cất dụng cụ đi.

Một cơn gió thốc đến, Chu Dao trơ mắt nhìn cánh cửa sổ đập về phía mình. Anh giơ tay lên đỡ, cửa sổ đập vào lòng bàn tay anh, còn mu bàn tay

anh đập vào trán cô. Chu Dao bị đập vào trán, nhưng không hiểu sao trái tim lại đập thình thịch.

"Nghĩ gì vậy?" Lạc Dịch thản nhiên hỏi, tay nắm cửa sổ, đẩy ngược hướng gió, cài then vào. Trong nháy mắt mưa gió bị ngăn lại bên ngoài.

Chu Dao khẽ thở hắt, nói: "Không có gì, mới vừa rồi thấy ma thôi."

Lạc Dịch nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn bóng người trên tấm kính, hỏi: "Thấy bản thân cô đó hả?"

Chu Dao lờm anh.

Anh không trêu chọc cô nữa, ngồi xuống thu dọn đồ đạc.

Chu Dao đi đến nhật chấu hoa lên, Lạc Dịch ngẩng đầu nói: "Cô về nghỉ ngơi đi, để tôi dọn ở đây được rồi."

Chu Dao cười: "Không sao đâu, tôi giúp anh."

Lạc Dịch nhìn tay cô, nheo mắt nói: "Tay cô chảy máu kia."

Chu Dao cúi đầu xem, ở giữa ngón cái và ngón trỏ bị trầy xước, cô giơ tay lên xem, mãi sau mới nhớ ra: "Lúc đỡ cửa sổ bị gỗ làm xước."

Nói xong, cô cúi đầu xem xét, cẩn thận nắm lấy mảnh gỗ kia rồi thành linh nhấn xuống và nhanh chóng rút ra.

"Èo" Chu Dao không nhận được giậm chân tại chỗ.

Lạc Dịch ghen lời.

"Cô đóng phim hài ấy à?" Anh nói, "Đi xuống bồi thuốc đi."

Anh cầm hộp dụng cụ đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi chợt hỏi: "Đó là đàn anh của cô à?"

Chu Dao đi đến xem, một chàng trai mặc áo mưa màu đen đội mưa chạy lên cầu thang.

"Phải, trẻ như vậy anh ấy còn làm gì thể nhỉ?"

Chu Dao nghi ngờ, lẽ nào hẹn hò với Đường Đóa?

Lạc Dịch không có hứng thú, đi xuống lầu.

...

Khu sinh hoạt tập thể mờ tối, chỉ có vài chiếc đèn treo nhỏ trong quầy bar được bật sáng.

Chu Dao ngồi bên cạnh quầy, Lạc Dịch cầm lấy chai thuốc, nói: "Đưa tay đây."

Chu Dao vô cùng bất ngờ, còn tưởng rằng anh sẽ ném chai thuốc cho cô rồi mặc kệ chứ. Cô vội vàng chìa bàn tay ra, cười tí mắt nói: "Anh nhẹ chút nhé."

Nói cũng như không, từng động tác tay của anh sử dụng lực vừa phải, dù sao chỉ là vết thương nhỏ, Chu Dao cũng không sợ đau.

Anh nhanh chóng thoa thuốc xong, vặn nắp chai thuốc lại, nói có lệ: "Được rồi, trở về phòng đi."

Chu Dao không đi, nằm nhoài trên quầy bar, mông xoay chiếc ghế nhỏ: "Ông chủ Lạc, tôi muốn uống sữa."

Lạc Dịch giơ tay lên gõ vào tấm bảng đen ghi thực đơn nước uống, nói:

"Đóng cửa rồi."

Chu Dao nghiêng đầu: "Ai bảo cửa sổ của anh đánh thức giấc ngủ của tôi chứ? Tôi không ngủ được, phải uống sữa cho dễ ngủ."

Lạc Dịch nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Anh im lặng, khẽ liếm răng rồi nói: "Chờ một chút."

Anh lấy một hộp sữa trên kệ, cắt miệng, rót vào nồi nhỏ, lại châm bếp cồn, đặt chiếc nồi lên, cầm muôi khuấy sữa trong nồi. Bên ngoài mưa gió gào thét, bên trong Chu Dao đông đưa chân ngồi trên ghế cao, nằm nhoài nhìn anh. Cô đã xem động tác hâm sữa của anh vô số lần, nhưng xem mãi vẫn không thấy chán.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào sữa trong nồi, biết cô đang dõi theo từng hành động của mình nhưng mắt anh vẫn nhìn thẳng. Có lẽ đêm đã quá khuya, hpanf cảnh lại khá nguy hiểm, anh không có tâm trạng trò chuyện.

Sữa đã hâm nóng xong, anh rót vào cốc đưa cho cô. Cô uống một hớp lớn, sữa dính bên mép. Anh vẫn làm ngơ, tắt bếp cồn, quay người đến chỗ bồn nước rửa nồi. Chu Dao trừng mắt lờm bóng lưng anh, rồi tự mình lau mép.

Anh rửa nồi xong quay lại, cô mới uống được một phần tư cốc sữa, hai tay ôm cốc thủy tinh, giống như một chú gấu mèo nhỏ.

Anh cúi đầu ngậm điều thuốc vào miệng, Chu Dao cau mày: "Để hai ngày nữa rồi hăng hút không được sao?"

Anh ngược mắt, liếc cô với ánh nhìn sắc bén, không trả lời, tiếp tục châm thuốc.

Chu Dao dẫu môi, không nói lời nào, cúi đầu uống sữa. Nhưng cô làm gì

có tâm trạng uống sữa, chỉ ngậm lấy miệng cốc thủy tinh, nhắm nháp từng chút.

Bên ngoài mưa gió, bên trong ấm áp. Anh hút hết nửa liều thuốc rồi mà cô vẫn còn kéo dài thời gian, ngậm lấy cốc thủy tinh. Cách làn khói trắng, anh nhìn thấy môi cô dán sát miệng cốc, không biết cái cốc kia bị hàm răng nhỏ nhắn của cô cắn sẽ có cảm tưởng gì.

Đang nhìn thì cô ngước mắt, đúng lúc bắt gặp ánh mắt anh. Anh không hề lảng tránh mà nhìn thẳng cô, nói: "Cắn hỏng phải đền đấy."

"Tôi cắn nhẹ lắm." Chu Dao khẽ cười, lúc nhếch môi lộ ra đầu lưỡi đỏ thắm.

Lạc Dịch dời mắt đi, ngậm khói thuốc quẩn quanh trong lồng ngực rồi chậm rãi phun ra. Anh hỏi: "Cô thính ngủ lắm à?"

"Ừ." Chu Dao nói, "Nghe thấy bên ngoài hành lang có tiếng động nên ra xem thử."

Tay anh gõ lên gạt tàn thuốc bên cạnh, dặn dò: "Lần sau nếu gặp phải trường hợp tương tự, đừng nên tùy tiện chạy ra khỏi phòng."

Cô hất cằm lên: "Vì sao?"

Anh càu mày: "Cô không có ý thức đề phòng cơ bản ư? Nếu gặp phải kẻ bắt cóc thì sao?"

Chu Dao sững sốt.

"Sau này bất kể ở khách sạn hay nhà trọ nào, hãy nghe thấy bên ngoài có tiếng động thì đừng có ngoan ngoãn ra mở cửa, bất kể chuyện gì xảy ra cũng phải gọi cho quây lễ tân."

Chu Dao gật đầu như gà mổ thóc: "Ồ, tôi nhớ rồi."

Cô ngoan ngoãn vâng lời một cách lạ kỳ khiến anh không biết phải nói gì nữa.

Rốt cuộc cô đã uống hết sữa, Lạc Dịch dọn rửa cốc, sau đó tìm máy sấy đặt lên quây ba, nói: "Tóc cô ướt rồi, về sấy khô hãy đi ngủ."

Chu Dao thấy anh định bỏ đi, cầm lấy máy sấy đứng dậy gào lên: "Ông chủ Lạc, tôi đói bụng."

Lạc Dịch quay đầu lại nhìn cô, nhe răng hung tợn.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Đêm khuya ở Á Đỉnh, mưa gió phủ mờ dãy núi chập chùng, thế giới tối đen như mực chỉ có góc Tây của khách sạn có chút ánh sáng.

Phòng bếp sạch sẽ hơn Chu Dao tưởng tượng nhiều, cô quan sát xung quanh, Lạc Dịch lấy một gói mì trong tủ ra. Chu Dao kêu căng nói: "Sao anh không hỏi tôi muốn ăn gì đã tự ý làm thế? Lỡ như tôi muốn ăn cơm chiên trứng thì sao?"

Lạc Dịch nói: "Cô có đói không?"

Chu Dao đáp: "Đói."

Lạc Dịch: "Đói bụng mà còn kén chọn à?"

Chu Dao á khẩu. Cô khẽ lờm anh rồi vừa quay đầu vừa tí tởn cười một mình.

Cả ngọn núi đều như chìm vào giấc nồng, chỉ anh và cô còn thức.

Anh cầm nồi lấy nước, đặt lên lò rồi bật bếp. Ban đêm nhiệt độ thấp, nước sôi chậm. Anh không kiên nhẫn chờ bèn lấy điều thuốc ra ngoài hút, giữa chừng nghe thấy tiếng máy sấy vang lên. Nhìn về phía tiếng động, cách anh không xa, Chu Dao đang nghiêng đầu, mái tóc đen như thác đổ. Một tay cô cầm máy sấy, một tay phe phẩy tóc, thỉnh thoảng vung nhẹ, mái tóc dài bay lượn phất phơ. Cô còn vô thức chu môi, vẻ mặt vô cùng ngây thơ và thuần khiết.

Một ngum khói chậm rãi quay vòng trong khoang phổi anh rồi được nhả ra ngoài.

Lạc Dịch đi đến, rút đầu cắm máy sấy ra. Chu Dao bị cắt ngang, sững sờ ngẩng đầu.

"Anh làm gì thế?"

"Chỗ nấu ăn mà sấy tóc cái gì?" Lạc Dịch mắng cô, giọng điệu hơi khó chịu.

Chu Dao giật mình, cảnh giác liếc anh rồi nhanh chóng kháng nghị: "Tôi đâu có sấy tóc trong bếp."

"Còn cãi cớ à?" Lạc Dịch cau mày, lạnh lùng nói, "Phòng ăn cũng không được. Ra khu sinh hoạt tập thể đi."

"Tôi không đi."

"Vậy thì đừng sấy nữa."

"Không sấy thì không sấy." Chu Dao cuộn dây máy sấy lại, hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

"..."

Lạc Dịch nhìn bóng lưng quật cường của cô, nhất thời không biết nói gì. Anh cũng mặc kệ, quay trở lại phòng bếp, mở nắp nồi ra xem, nước đã sôi. Anh bỏ mì vào nồi, đảo vài lượt. Ở đây khí áp thấp, nước sôi nhưng nhiệt độ vẫn không cao, muốn mì mềm phải để thêm một lúc nữa. Anh đẩy nắp nồi lại, nhìn ra ngoài đại sảnh. Chu Dao không sấy tóc mà ngồi bên bàn, chống cằm trợn to mắt nhìn khoảng không.

Lạc Dịch mặc kệ cô.

Đêm dài đằng đẵng, lại yên tĩnh khiến người ta cảm thấy hơi mệt mỏi, anh xoa xoa mắt, dựa vào tường châm thêm một điếu thuốc, thảnh thơi nhìn về phía cô. Cô vẫn lẳng lặng ngồi đó, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bên ngoài gió táp mưa sa, trong nhà nước sôi sùng sục. Chỉ chốc lát sau, chiếc nồi bắt đầu kêu leng keng, mùi mì chín dần dần lan tỏa. Chu Dao ngửi thấy, khi này nói dối rằng đói bụng nhưng giờ đây lại đói thật. Cô quên hết chuyện ban nãy, ánh mắt cô sáng lấp lánh chạy về phía anh hỏi: "Xong chưa?"

Lạc Dịch dụi tắt nửa điếu thuốc đang hút dở, ném vào thùng rác, đứng thẳng dậy đi đến bồn rửa tay, sau đó mở nắp nồi, cầm đũa gắp một sợi mì kẹp chặt lại, sợi mì đứt lìa.

Anh vừa gắp mì cho vào bát vừa hỏi: "Thêm trứng không?"

Chu Dao tỉnh ranh hỏi ngay: "Thêm trứng có thêm tiền không?"

Lạc Dịch nói: "Dĩ nhiên."

Chu Dao: "Bao nhiêu?"

Lạc Dịch đáp: "Năm đồng."

Chu Dao kêu gào: "Đắt thế?"

Lạc Dịch hỏi: "Có thêm không?"

Chu Dao dẫu môi: "Không cần."

Lạc Dịch tiếp tục gắp mì, vẻ mặt như cố nén cười.

Chu Dao nhăn mày, nghĩ ngợi một lát lại nói: "Ông chủ Lạc, tôi là khách

quen, anh làm ăn thế là không được đâu."

Lạc Dịch chợt hiểu ra: "VẬY... bớt cho cô một ít nhé?"

Chu Dao hắng giọng hỏi: "Bớt bao nhiêu?"

Lạc Dịch nói: "Cô muốn bớt bao nhiêu?"

Chu Dao chấp tay sau lưng, hất cằm lên: "Một đồng một quả thì được."

Lạc Dịch cười khẩy: "Cô cho rằng cô đang trả giá ở Ngô Ký à?"

Chu Dao nhún vai: "Dù sao không ăn cũng không sao. Không ăn còn giảm cân được nữa kìa. Sao nào, anh có bán hay không?"

Lạc Dịch nói: "Được."

Chu Dao xác nhận lại: "Một đồng?"

Lạc Dịch nói: "Ừ."

Chu Dao cười tí mắt ló đầu nhìn anh, đưa hai ngón tay hình chữ V với anh, nói: "Tôi muốn hai quả."

Lạc Dịch nheo mắt, đập hai quả trứng vào nồi, lại cho gia vị vào mì vừa gắp ra khi nãy, sau đó thêm nước, cuối cùng mới vớt trứng ra đặt lên mì.

Chu Dao tròn mắt, đổi ý: "Bát to thế á? Nhiều lắm tôi không ăn hết."

"Không phải cô kêu đói hay sao? Trêu tôi à?" Lạc Dịch nheo mắt nhìn cô, tỏ vẻ nguy hiểm.

Chu Dao run run, vội vàng nói: "Không phải, tôi đói bụng thật mà. Nhưng có đói cũng không ăn hết nhiều như vậy, nhiều quá, tôi sợ lãng phí." Cô đảo

mắt, "Hay là anh cũng ăn một chút đi."

Lạc Dịch ngó người, nhìn chiếc đĩa trong tay cô rồi nói: "Tôi không đói bụng."

"Chia chút ít cho anh nhé, anh cũng mất công nấu khá lâu mà." Chu Dao đứng dậy lấy bát đĩa.

"Không nấu thì lấy tiền làm sao được?"

"Coi như tôi mời anh ăn khuya."

"Bữa khuya của cô thịnh soạn quá nhỉ." Lạc Dịch nói, giọng khàn khàn.

Chu Dao cúp mắt: "Anh không thể im lặng được hay sao?"

Lạc Dịch im lặng thật.

Chu Dao cầm bát đĩa đến, lơ đãng nhìn vào vết thương nơi lông mày và cổ anh, lòng nhói nhói. Cô vừa chia mì vừa cười hỏi: "Hồi tối anh đã ăn gì chưa?"

"Ăn rồi." Lạc Dịch nhìn hai chiếc bát, nói, "Ít thôi."

Cô chia cho anh nửa bát mì, anh ăn rất nhanh, lúc ăn xong nhìn lại Chu Dao, cô ăn khá chậm, đến giờ vẫn còn lại hơn nửa bát. Anh nhú mày hỏi: "Ăn không hết à?"

"Ăn sắp xong rồi." Cô ngẩng đầu khỏi bát, môi dính dầu, nói, "Anh đợi tôi một chút."

Anh gật đầu, chờ trong chốc lát. Sau khi ăn xong, cơn mệt mỏi liền ùn ùn kéo đến, anh lại châm thuốc hút.

Chu Dao nói: "Anh hút thuốc nhiều quá."

Lạc Dịch: "Cũng bình thường, hai ba điếu một ngày thôi."

Chu Dao bắt đắ dĩ nhìn anh: "Anh mới vừa xuất viện không lâu đã hút ba điếu rồi đấy."

Lạc Dịch không thể cãi lại: "Vậ sao?"

Chu Dao nói: "Phải, anh không biết đếm à? Một, hai, ba..."

Lạc Dịch nói: "Lo ăn mì của cô đi."

"Ờ."

Một lát sau, Lạc Dịch hỏi: "Bình thường bọn cô đi khảo sát bên ngoài thường ăn cái gì?"

"Bánh mì, bánh quy, ngũ cốc nén."

"Không nấu cơm à?"

Chu Dao ngẩng đầu, vẻ mặt ngờ ngác: "Khu Á Đình không cho nhóm lửa kia mà?"

Khuôn mặt cô bóng loáng dưới ánh đèn, Lạc Dịch im lặng giây lát mới tìm lại được giọng nói: "Tôi hỏi bình thường ở những nơi khác ấy."

Chu Dao cau mày lại: "Đa số đều không cho nhóm lửa, sợ xảy ra bất trắc làm cháy cây cối xung quanh, trừ phi là có trạm bảo vệ. Nhưng mang theo máy móc và đá đã nặng lắm rồi, ai còn đủ sức vác thêm cả nồi niêu xoong chảo chứ?"

Lạc Dịch nói: "Làm nghề bọn cô cực thật."

Chu Dao không buồn để ý: "Quen rồi sẽ tốt thôi. Có nghề nào mà không cực chứ?"

"Vậy cũng đúng." Anh nhìn cô nói.

Cô bé này kiêu thì có kiêu, nhưng lại có sự hiểu biết sâu rộng.

...

Chu Dao ăn sạch bát mì của mình, thỏa mãn xoa bụng: "Bát mì này ngon thật, đến đây được một tháng rồi mà tôi cảm thấy chỉ có bữa này là ngon nhất."

Lạc Dịch thoáng nhìn cô: "Ý cô là đầu bếp khách sạn tôi nấu ăn tệ lắm à?"

"Không phải." Chu Dao lau miệng, cười nói, "Nhóm chúng tôi đông người mà, lúc nào ăn cũng phải giành giật với nhau. Mỗi lần món ăn vừa được bê lên, bầy đôi đũa lao đến, nháy mắt đã hết sạch sành sanh."

Lạc Dịch cười sảng lảng: "Nghe nói bọn cô đều là nghiên cứu sinh và tiến sĩ."

"Có là giáo sư cũng phải ăn cơm chứ." Chu Dao phản bác, "Mọi người luôn cho rằng làm nghiên cứu luôn cao quý lạnh lùng, không hề trần tục mới tốt. Nhưng khi tách khỏi công việc, tất cả mọi người đều là thanh niên, con gái thì vẫn thích ăn ngon mặc đẹp, con trai cũng thích chơi game, thích mô hình, thích bóng rổ như bao người khác thôi."

Lạc Dịch cười nhạt, cầm bát đến bồn rửa.

Chu Dao khá bất ngờ: "Ông chủ mà phải rửa bát á? Để đó ngày mai nhân viên rửa không được sao?"

Lạc Dịch nói băng quơ: "Nếu là tôi, tối qua đã dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ,

sáng hôm sau đi làm thấy trong bồn còn bát bẩn, tôi sẽ lấy bát đập vào mặt ông chủ."

Chu Dao không nhin cười nổi. Nước trong vòi chảy ào ra, tay áo gió của anh hơi dài, anh đưa tay định kéo lên nhưng chỉ kéo được chút ít. Chu Dao tự nhiên đi đến xắn tay áo lên giúp anh. Anh hơi khựng lại, cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt không rõ.

Nhưng Chu Dao không nhìn anh, chỉ giúp anh xắn tay áo lên từng nấc, rồi lại cuộn tay áo lên mỏng bên trong lên. Nước chảy róc rách vào bồn, cô lại giúp anh xắn ống tay áo còn lại lên, đầu ngón tay cô vô ý lướt trên cơ bắp rắn chắc ấm áp của anh.

Cô làm xong liền lùi về sau một bước, nhìn bóng lưng cao lớn của Lạc Dịch.

Anh tiếp tục rửa bát.

Ánh đèn trong phòng bếp mờ tối, tiếng gió rít bên ngoài bất chợt to hơn, những hạt mưa dày và nặng hạt tạt vào cửa sổ, như thể toàn bộ thế giới lung lay sắp đổ. Ánh đèn chao nghiêng, còn hai người thì yên lặng.

Lạc Dịch rửa xong bát đĩa rồi rửa tay bằng xà phòng xong mới dẫn cô rời khỏi nhà bếp.

Ban đêm Chu Dao trở về phòng, đến tận khi nằm trên giường, cô vẫn cảm thấy ngón tay chạm vào da thịt anh khi nãy vẫn còn nóng hôi hổi.

...

Lạc Dịch đẩy cửa phòng ra, cơn mệt mỏi liền ập đến. Ngước mắt lên thấy một người đột nhiên xuất hiện trên sân pha.

Anh đóng cửa lại, đi vào nhà: "Đến đây khi nào?"

"Lúc chạng vạng." Lục Tự nói, "Ở kế phòng anh."

Chính là lúc Chu Dao gõ cửa gọi anh dậy.

Lục Tự đang hút thuốc, Lạc Dịch đi đến ngồi xuống đối diện anh ta. Lục Tự đưa cho anh một điếu thuốc nhưng anh xua tay từ chối: "Không hút đâu."

Lục Tự cất điếu thuốc đi, lướt mắt nhìn vết thương trên xương mào và cổ Lạc Dịch, điều này đã đủ nói rõ tất cả.

"Anh nói có người muốn giết anh là sao?"

"Có người tiết lộ tin tức của tôi cho kẻ thù tôi biết, muốn mượn dao giết người." Giọng Lạc Dịch hơi khàn, quay đầu đi, khẽ ho một tiếng.

"Người đó là ai?"

"Ông chủ Ngô Ký."

Lục Tự im lìm nhìn chăm chăm vào Lạc Dịch chốc lát, tựa như đang phán đoán điều gì, sau đó khuôn mặt anh ta dần hiện lên nụ cười nhạt: "Để tôi đoán xem tiếp theo anh định nói gì nhé? Tại sao hắn muốn giết anh, bởi vì hắn có liên quan đến cái Phật tháp giả kia, hắn phát hiện ra anh đang điều tra về hắn, vì tự vệ nên giết người diệt khẩu trước?"

Đầu mào Lạc Dịch khẽ chau lại, bình tĩnh nói: "Anh không tin à?"

Lục Tự cười: "Tại sao tôi phải tin anh?"

Lạc Dịch nhìn thẳng vào anh ta, đôi môi thoáng mím lại.

Lục Tự nói: "Hai chúng ta cũng quen biết nhau khá lâu, anh cho rằng tôi

là thẳng ngốc à. Tại sao lần trước anh đi ra ngoài chưa được hai tháng đã đột ngột quay về? Theo những gì tôi điều tra được, giữa anh và Đan Sơn xảy ra nội chiến, hẳn muốn bắt anh nên anh không thể tiếp tục ở Vân Nam nữa, nhưng anh cũng không thể ở nơi này được. Quả nhiên, anh vừa trở lại được một tháng đã tìm tôi 'hợp tác'. Anh cho rằng tôi sẽ bị anh lợi dụng sao?"

"Mấy cái chuyện vớ vẩn do Ngô Minh phát tán mà anh cũng tin. Đây là điều tra của anh đấy sao." Lạc Dịch nhếch môi cười khẩy, không biết là bắt đầu hay là gì khác, nhưng khi anh thốt lên câu nói tiếp theo, ánh mắt đã trở nên lạnh lùng bình tĩnh, "Sếp Lục, tôi trở lại là vì lưới thả ra có thể thu được rồi. Nhưng..." Anh thoáng ngừng lại, khá cảm thấy chán nản, "Năng lực của tôi có hạn. Bên phía Đan Sơn sai khiến Ngô Minh bắt đầu tung tin giả ra để chia rẽ tôi và anh, chỉ vì một lí do là càng lúc tôi càng đến gần sự thật, cũng càng lúc càng rơi vào vòng nguy hiểm. Anh điều tra lâu như vậy không thu hoạch được gì, chi bằng chúng ta cùng nhau đi bắt cá đi."

Lạc Dịch chăm chú nhìn vào Lục Tự, đợi câu trả lời của anh ta. Tuy nhiên, gương mặt Lục Tự vẫn đầy nghi ngờ, thậm chí mang theo chút châm biếm.

"Tôi theo dõi anh đã lâu mà vẫn chưa thu hoạch được gì, anh cảm thấy tôi sẽ bỏ cuộc vào lúc cuối cùng này ư?" Lục Tự vẫn lặp lại câu nói trước kia, "Tại sao tôi phải tin tưởng anh?"

Lạc Dịch: "Tôi có thể chứng minh..."

"Tôi chỉ tin tưởng anh một điểm, anh có khả năng nguy tạo chứng cứ, bất luận là người hay là sự việc nào chẳng nữa." Lục Tự ngắt lời anh, "Huống chi, chia rẽ à? Giữa tôi và anh cần phải chia rẽ sao? Tôi và anh vốn là hai bên đối địch."

Lạc Dịch khẽ lắc đầu, dường như đang tự cười nhạo mình.

Lời kể tiếp của Lục Tự càng châm chọc hơn: "Anh biết đánh giá hiện tại của tôi về anh như thế nào không? Là kẻ thất bại trong cuộc nội chiến. Anh có tư cách gì hợp tác với tôi hả La Dịch?"

Trong tiếng mưa rơi rung chuyển cả bầu trời, cái tên 'La Dịch' này vang lên lại vô cùng rõ ràng.

Mắt Lạc Dịch ánh nét cười, ngón tay khẽ gõ lên tay vịn của ghế.

"Hiện giờ anh đã đến bước đường cùng rồi, đến khi mạng sống khó bảo toàn mới đến nói chuyện hợp tác với tôi à. Được, tôi ra điều kiện, chỉ cho một kiểu hợp tác." Lục Tự gạt tàn thuốc, nói, "Anh đi tự thú, khai hết toàn bộ chuyện anh và Đan Sơn đã cấu kết với nhau. Đây chính là thành ý hợp tác của anh. Chỉ có như vậy, tôi mới ra tay bảo vệ tính mạng anh được an toàn. Dù sao cũng quen biết nhau lâu rồi, tôi cũng không muốn nhật xác cho anh."

Lạc Dịch bình thản nhìn anh ta nói xong mới cúp mắt, môi khẽ cong lên: "Lục Tự, anh còn ngu ngốc hơn tôi tưởng tượng nhiều."

"Anh đừng có nghĩ người ta ngu ngốc quá." Lục Tự bị chọc giận, đứng bật dậy, nhìn xuống Lạc Dịch, trong mắt hiện lên vẻ oán giận, "La Dịch, trong việc này anh có hai vấn đề cơ bản không thể nào trốn tránh đó là nhóm của anh không thể nào giám định sai, mà em trai anh bởi vì biết sự thật nên tự sát."

Anh ta nổi giận ùng ùng nói xong, trong phòng nhất thời yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, chỉ còn tiếng mưa gió gào thét ngoài trời.

Lạc Dịch bình tĩnh nhướng mắt, nói: "Ra ngoài đi."

...

Gió rít từng hồi giống như hồn ai đang khóc lóc thở than. Đèn tắt, căn

phòng tối mù chỉ còn sắc trời chớp lóe ngoài cửa sổ. Lạc Dịch ngồi trên ghế nhìn cánh cửa sổ đang đóng kia. Trận gió táp mưa sa mang theo khí thế giống như vũ bão, chỉ một giây sau sẽ thổi bật cả khách sạn lên trời, xé thành mảnh vụn.

Lạc Dịch ngồi trong ánh sáng yếu ớt, sắc mặt hơi trắng như muốn hòa vào đêm tối. Anh cảm thấy mỗi mệt, chống khuỷu tay lên ghế dựa, bàn tay che đi tròng mắt, cúi đầu.

La Dự, nếu cuối cùng anh không thể giữ được thứ mà em đã từng bảo vệ thì em cũng đừng trách anh, anh đã cố hết sức rồi. Anh thật sự đã tận lực, nhưng không ai chịu tin tưởng anh cả.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Buổi sáng hôm sau trời vẫn còn mưa, có điều là đã ngớt hơn nhiều. Mấy cô gái thức dậy giặt giũ tại phòng giặt đồ tập thể gần đó từ lúc sáng sớm. Chu Dao giặt vài chiếc quần lót bằng tay phơi lên trước rồi mới cùng mấy cô bạn ôm quần áo còn lại đến phòng giặt đồ ném vào máy giặt.

Đến khi rửa mặt ăn sáng xong, Chu Dao gọi Tô Lâm Lâm đến phòng giặt quần áo. Hai người lấy quần áo trong lồng giặt ra, quay người lại thì tình cờ trông thấy Lạc Dịch cầm mấy bộ quần áo đi vào.

Tô Lâm Lâm vui vẻ chào hỏi: "Ông chủ Lạc."

Lạc Dịch khẽ nhoẻn khóe môi, coi như đáp lại.

Quả nhiên là anh gặp ai chào cũng cười, chỉ làm mặt lạnh với cô thôi. Lúc đi ngang qua người, Chu Dao không nhịn được trừng mắt nhìn anh. Lạc Dịch cảm giác được gì đó, nhưng khóe mắt chỉ lơ đãng lướt qua, đến khi quay đầu lại nhìn thấy mỗi phía sau của cô.

Lạc Dịch đi đến máy giặt, vừa định vứt quần áo vào lại thấy một mảnh vải màu đen bị vắt xoắn lại nằm dưới đáy lồng. Anh cho là vớ bèn cúi người xuống nhặt lên. Vừa mở ra liền thấy đó là một chiếc áo ngực ren mỏng tang. Trên cúp áo trong suốt có viền ren thưa thớt, chỉ có nơi quan trọng mới đính hai nhụy hoa đào màu đen, kêu gọi đến mức khiến người ta máu nóng sôi trào.

Lạc Dịch ghen lời.

"Này!" Anh quay đầu lại.

Chu Dao không nghĩ là anh đang gọi mình nên vẫn bước đi, Lạc Dịch cau mày: "Chu Dao, cô không nghe thấy tôi gọi hả?"

Chu Dao đã đi đến cửa chợt dừng bước. Ôi chao, ông chủ Lạc gọi tôi cơ đấy! Cô lập tức quay đầu lại, vẻ mặt không biết là vui mừng hay kinh ngạc, hỏi: "Gọi tôi làm gì?"

Lạc Dịch nhanh chóng hất cằm về phía tay mình, khẽ lắc ngón tay nhắc nhở, chiếc áo lót màu đen kia phất phơ trong không trung. Anh nắm hờ, nhẹ nhàng vung vẩy, chiếc áo lót rơi tọt xuống máy giặt.

Chu Dao không thấy rõ, ôm đồng quần áo cùng với một bụng khó hiểu đi về phía anh, rướn cổ nhìn vào lồng máy giặt liền á khẩu. Cô ôm cả đồng quần áo trong lòng, không có tay nào rảnh, nhưng vẫn mặt dày mày dạn, ranh ma nói: "Ôi, bỏ sót rồi, ông chủ Lạc giúp tôi nhặt lên đi."

Lạc Dịch thản nhiên cúi người lần nữa, nhặt chiếc áo lót ít vải kia lên.

Chu Dao vội vàng hất cằm vào đồng quần áo trong lòng: "Đặt lên đây giúp tôi với."

Lạc Dịch vớt áo lót của cô lên đồng đồ.

"Cảm ơn." Chu Dao đi về phía Tô Lâm Lâm, đảo mắt lia lịa rồi nghiêm túc nói với cô ấy, "Đường Đóa thật là, quần áo của mình cũng không đến lấy."

Tô Lâm Lâm nhìn cô, thấy lạ: "Ơ, đây không phải của cậu sao? Trong ký túc xá, ngoại trừ cậu ra thì ai ai dám mặc kiểu đồ lót khêu gợi thế chứ?"

Chu Dao ghen lời.

Tô-Lâm-Lâm-cậu-phiền-quá-đi!

Chu Dao chỉ muốn mau mau biến mất nhưng không ngờ phía sau Lạc Dịch lại gọi cô: "Cô đứng lại."

Chu Dao tức tối, quay đầu lại: "Lại gì nữa?"

Lạc Dịch hờ hững hỏi: "Hôm nay bọn cô phải ra ngoài à?"

"Đúng vậy."

"Chỗ nào?"

"Khe núi Nga Sơ." Chu Dao đáp.

"Nói với đội trưởng bọn cô đừng đi nữa." Lạc Dịch nói, "Tối qua mưa xối xả, mực nước tại mấy cái đập khu đó có thể sẽ tăng cao đấy."

"À." Chu Dao sầm mặt, quay đầu rời đi.

Trái lại Tô Lâm Lâm rất lễ phép: "Cảm ơn ông chủ Lạc, bọn tôi sẽ bàn bạc với đội trưởng."

Chu Dao ôm quần áo đi được một quãng mới quay đầu lại đá Tô Lâm Lâm một cú.

Tô Lâm Lâm ngơ ngác: "Ơ, mình làm gì sai à?"

Chu Dao quay đi: "Không có gì."

Lúc phơi quần áo trên sân thượng, Tô Lâm Lâm lẩm bẩm: "Chu Dao, khả năng quan sát của cậu dần kém đi rồi."

Chu Dao không hiểu nổi: "Hả?"

"Ông chủ Lạc bị thương rõ ràng như vậy mà cậu không thấy à."

Chu Dao nhất thời không biết nói sao: "Ô Lô Lô cậu bị đụt à?"

Ô Lô Lô phơi quần áo xong, đứng dưới mái nhìn mưa rơi lất phất: "Không biết phơi đồ đến bao giờ mới khô đây? Hôm nay là lần cuối cùng rồi, lần sau cứ việc gấp quần áo bẩn mang về trường giặt."

Chu Dao kéo chiếc áo T-shirt trên giá phơi đồ, im lặng nhìn trời, bỗng nhiên tâm trạng cô cũng mù mịt giống như bầu trời lấm tấm mưa phùn lúc này.

"Mình sẽ nhớ phong cảnh nơi này lắm." Ô Lô Lô thở dài, dõi mắt nhìn xa xăm ngắm rừng núi vàng ươm và núi tuyết thấp thoáng như ẩn như hiện.

"Ồ, mới sáng sớm ông chủ Lạc đã đi đâu thế?" Ô Lô Lô cúi đầu nhìn khoảng sân bên dưới.

Chu Dao chạy đến lan can lộ đầu ra gọi to: "Ông chủ Lạc."

Lạc Dịch đang dắt xe motor ra khỏi nhà kho, thoáng ngẩng đầu lên nhìn trời, không để ý cô.

"Ông chủ Lạc, anh đi đâu vậy?" Giọng Chu Dao vang vọng trên không trung.

Lạc Dịch vẫn không để ý đến cô, ngay cả đầu cũng không hề ngẩng lên, chắc hẳn cảm thấy câu hỏi của cô có chút ngớ ngẩn.

Chu Dao nghiêng đầu bối rối giây lát rồi nhanh chóng quay đi. Cô chạy ào xuống cầu thang, lấy áo mưa, lao ra sân đến bên cạnh anh, tay chống eo thở hổn hển: "Ông chủ Lạc, anh đi đâu vậy?"

"Trần trên. Sao thế? Lại muốn mua đồ à?" Anh cài dây mũ bảo hiểm, liếc nhìn sang cô, nói toạc lời cô định nói tiếp theo.

"Không có." Chu Dao cười tí mắt với anh, mi vương nước mưa, "Trời mưa đường trơn, anh chạy chậm chú ý an toàn nhé."

lạc Dịch im lặng, cụp mắt, đeo bao tay vào.

Chu Dao ló đầu nhìn anh, cố hỏi: "Ông chủ Lạc, anh có nghe thấy lời tôi nói không?"

Anh nhăn mặt, khàn khàn thốt một tiếng ra từ cổ họng: "Ừ."

Chốc lát sau, bỗng hỏi: "Chu Dao?"

"Hả?"

"Cô cảm thấy Khương Bằng thế nào?"

"Khương Bằng à?" Chu Dao nhú mày nghĩ ngợi một lát mới nói, "Anh ta lúc thì nói giữ lời, lúc thì không, chốc chốc ra vẻ đạo nghĩa, có khi lại rất gian xảo. Không xấu... nhưng cũng không tốt, giống con chó điên vậy."

"Chó điên?" Lạc Dịch khẽ nhướn mày, buồn cười, "Hình dung của cô rất chính xác."

"Sao tự nhiên anh lại hỏi tôi cái này?"

"Không có gì." Anh cầm lấy tay lái xe motor, lại hỏi, "Cô có nhớ những gì tôi vừa mới nói với cô ở phòng giặt đồ không?"

"Ừ, nhớ mà." Chu Dao thật thà gật đầu, những hạt mưa li ti dính trên tóc, "Tôi sẽ nói với anh ấy. Anh yên tâm đi."

"Ồ, suýt nữa quên mất chuyện chính." Chu Dao lấy ra thứ đang cầm trên tay, "Ông chủ Lạc, tôi đến đưa áo mưa cho anh này."

Lạc Dịch đưa tay định nhận lấy thì Chu Dao tức tốc rút tay lại, nghiêng đầu trêu chọc: "Ôi trời! Tôi cực nhọc chạy xuống đưa áo mưa cho anh mà sao anh không cảm ơn tôi gì hết vậy?"

Lạc Dịch liếc nhìn cô, ánh mắt nghiêm nghị. Chu Dao thôi cười, dẫu môi: "Không giỡn thì thôi, cho anh này."

Lạc Dịch nhận lấy, không ngờ Chu Dao lại rút phắt tay lại, cười khanh khách.

Lạc Dịch: "..."

Chu Dao thấy anh tức tròn mắt thì vui vẻ lắm: "Mau nói cảm ơn đi, nói cảm ơn thì tôi cho anh. Nói nhanh nào."

Lạc Dịch hất cằm, chỉ mái hiên cách đó không xa, nói: "Chu Dao, cô qua đó đứng đi."

Chu Dao không hiểu, cảnh giác nhìn anh: "Để làm gì?"

Lạc Dịch mỉm cười, ôn hòa nói: "Bên ngoài trời mưa, cô ướt đẫm rồi kìa."

Chu Dao đỏ mặt, nhỏ giọng "à" một tiếng, hớn hờ chạy trú mưa dưới mái hiên, mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Lạc Dịch hỏi: "Chiếc áo gió cô đang mặc được giặt rồi à?"

"Đúng rồi." Chu Dao nghiêng đầu, thoải mái đáp, "Mỗi lần đi ra ngoài về đều dính đầy bùn, lấy khăn lau qua là lại sạch sẽ."

"Vậy thì tốt." Lạc Dịch nói rồi đột ngột phóng xe chạy ra khỏi sân, bánh

xe chính xác chạy qua vũng nước đọng dưới mái hiên, nước mưa văng hết lên người Chu Dao.

Chu Dao kiễng chân, trở mắt lú lười.

Lạc Dịch dừng xe ở cửa, lại còn quay đầu nhìn cô.

Chu Dao chột phản ứng lại, lao ra đánh anh, thấy cô sắp đánh được Lạc Dịch lại nhấn ga, xe motor chạy vụt đi một khoảng.

Cô đánh hụt. Anh lại quay đầu nhìn cô, ánh mắt cười thách thức.

Chu Dao: "Anh muốn chết hả!"

Lạc Dịch: "Anh bảo cô chọc tôi?"

Chu Dao trợn trừng mắt nhìn anh hồi lâu, ra vẻ định quay đi, nhưng vừa dậm bước liền thành linh quay người chạy đến đánh anh. Anh lại nhấn ga, xe lại chạy vèo lên phía trước.

Đường núi mùa thu chìm trong cơn mưa phùn dầm dề, Chu Dao giậm chân tại chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lạc Dịch nhìn cô chốc lát, hỏi: "Muốn đánh tôi lắm hả?"

Chu Dao lờm anh, không lên tiếng.

"Được, được, được." Lạc Dịch vừa nói vừa chìa bàn tay ra về phía cô, "Đánh đi."

Chu Dao xụ mặt đi đến, đánh thật mạnh xuống bàn tay anh. Nhưng rồi Lạc Dịch nhanh chóng rút tay về, Chu Dao lại đánh hụt lần nữa.

"..."

Chu Dao thật sự muốn đạp anh xuống xe, không ngờ anh lại vươn tay, cốc vào trán cô, cười: "Cô ngốc quá!"

"Cô giữ áo mưa lại cho mình đi. Tôi đi đây." Anh nói xong liền rồ máy phóng đi thật xa, lần này không dừng lại nữa.

Chu Dao xoa cái trán hơi đau, gào lên với bóng lưng anh: "Anh phiền chết được. Tôi đã bảo đường trơn đừng có chạy nhanh mà anh không chịu nghe à!"

Xe motor ầm còi tin tin đáp lại lời cô, một giây sau khuất trong màn mưa.

Chu Dao nhìn thấy bóng dáng anh xa khuất mới hậm hực trở về khách sạn. Nhưng vừa vào khách sạn đã suy nghĩ lại, hình như tâm trạng cô không còn tức tối nữa.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 19.2

Trong phòng 315, Chu Dao ngồi trên chiếc ghế cạnh giường Lâm Cẩm Viêm gặm táo, vừa nhịp chân vừa nhẹ nhàng nói: "Ô Lâm Lâm cũng nghe thấy đấy."

"Đúng ạ." Tô Lâm Lâm gật đầu, "Ông chủ Lạc bảo tối qua mưa lớn quá, sợ xảy ra sự cố vỡ đập nên đề nghị hôm nay chúng ta đừng đi."

Lâm Cẩm Viêm hơi nghi ngờ, xoay chiếc điện thoại di động: "Nhưng anh đã tra xét không có vấn đề gì, anh ta nói chính xác không?"

"Chính xác chứ." Chu Dao nói, "Lần trước anh ấy nói trời mưa là mưa thật đấy."

Hạ Vận nhìn Chu Vận cười, Chu Dao trừng mắt nhìn cô nàng rồi quay đầu lại nhìn Mạc Dương: "Anh Dương, anh nhất định phải đi sao?"

Mạc Dương lắc đầu: "Không đi cũng được, an toàn là trên hết."

Hạ Vận cố gắng thuyết phục: "Nhưng mà ở khách sạn chán lắm, chúng ta đến đây đâu phải để nghỉ ngơi. Với lại bình thường đi khảo sát ở đâu cũng mang tính nguy hiểm, vấn đề là xác suất thôi."

Lâm Cẩm Viêm cúi đầu xem điện thoại: "Chu Dao nói không sai, phải chú ý an toàn, có điều chuyến đi lần này của chúng ta không nguy hiểm gì đâu." Anh ta đưa điện thoại di động cho mọi người xem, "Khả năng núi lở ở đây chỉ có 10% so với những nơi trước đây chúng ta đã đi, tỉ lệ nguy hiểm không

cao."

Chu Dao dừng nhịp chân, táo cũng không gặm, nhú mào nói: "Nhưng ông chủ Lạc nói bên kia có đập nước, bình thường sau khi trời mưa to, đập nước sẽ dễ bị vỡ."

"Nhưng đập nước là chỗ rất đáng để đi xem một lần mà." Đường Đóa nói, "Trên đường chúng ta chú ý an toàn, đi theo bản đồ địa hình, đừng chạy đến chỗ thấp là được thôi."

Tất cả mọi người đều thấy khả quan nên ai cũng muốn đi. "Anh Lâm, anh là đội trưởng, anh quyết định đi."

Lâm Cẩm Viêm nói: "Trên đường chúng ta phải chú ý an toàn nhiều hơn."

Chu Dao mấp máy môi, còn định nói gì đó thì mọi người đã đứng dậy tản đi, mệnh ai người nấy thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

...

Một quán trà ở trấn nhỏ góc Tây Bắc tựa lưng vào núi. Đang độ giữa thu, khung cửa gỗ sẫm đất trông ra dòng nước chảy róc rách, cây trên sườn núi mọc theo hàng theo lối. Lạc Dịch ngồi trên ghế mây bên cửa sổ uống trà, gió thổi mưa bụi bay lất phất vào trong, anh nhìn khe suối trong thung lũng ngoài kia, do cơn mưa to đêm qua nên thế nước chảy mãnh liệt.

Không biết bây giờ nhóm Chu Dao đang ở đâu, có nghe lời anh khuyên hay không.

Lạc Dịch không hi vọng gì nhiều, mấy người trí thức thường ôm kiểu võ đoán của riêng mình. Nhắc nhở họ cũng chỉ là mang tính nhắc nhở, để họ chú ý an toàn trên đường đi nhiều hơn là tốt rồi.

Uống xong nửa tách trà, cửa liền bị đẩy ra. Khương Bằng dẫn theo mấy đàn em đến, trong đó có một người chính là tên Sát Thủ đêm đó đã đấu với Lạc Dịch. Hắn đứng sau lưng ghế Khương Bằng ngồi, lạnh lùng nhìn Lạc Dịch, trong mắt ẩn chứa vẻ hung ác.

Lạc Dịch cười cười, nhìn về phía Khương Bằng, rót trà cho anh ta.

Khương Bằng lướt nhìn tách trà, không hề uống. Anh ta lười biếng tựa vào lưng ghế, khoác lên tay vịn, hỏi: "Cậu còn dám đến tìm tôi à?"

Lạc Dịch cảm thấy câu nói của anh ta có vẻ buồn cười, liền bật cười: "Nếu ông chủ Khương là người thông minh thì tốt nhất đừng giết tôi."

Khương Bằng không lên tiếng, nhìn Lạc Dịch nói tiếp.

"Có câu rất hay, không có kẻ thù mãi mãi, chỉ có lợi ích mãi mãi. Ông chủ Khương cũng là dân làm ăn, chắc hẳn hiểu đạo lý này."

"Ồ?" Khương Bằng nhướng hàng mày rậm, "Hai chúng ta có lợi ích chung gì?"

"Cùng chung kẻ thù." Lạc Dịch nghiêng người về phía bàn trà, rũ mi mắt nhắc nắp ấm trà ra, rót nước sôi vào, nói, "Anh muốn tìm ra kẻ hại chết em trai anh, còn tôi thì muốn tìm ra kẻ hại tôi thân bại danh liệt, tại sao không liên thủ?"

"Liên thủ thế nào?"

"Anh bảo vệ an toàn cho tôi, tôi cung cấp tin tức cho anh."

"Ha ha." Khương Bằng cười lớn, nghiêng người đến, khẽ gõ lên bàn, ấm trà rung rung, "Tin tức à? Kẻ hại chết em tôi đang ngồi pha trà đối diện tôi kia kìa."

Lạc Dịch cười như chế giễu, lắc đầu, rót trà trong ấm vào tách: "Ông chủ Khương, chúng ta nên nói chuyện thẳng thắn thì hơn. Anh đã bắt đầu nghi ngờ sự thật về cái chết của em trai anh. Nếu không phải có điều hoài nghi, anh sẽ không cố ý để cô gái kia giám định khối ngọc phi thúy. Điều đó chứng tỏ anh muốn nói cho tôi biết, Ngô Minh tặng khối ngọc phi thúy nhằm mục đích mua chuộc anh."

Khương Bằng xoay chiếc đồng hồ trên cổ tay, vô cùng hứng thú nhìn Lạc Dịch: "Tôi muốn xem trò vui, xem thử hai người đấu thế nào."

"Kẻ đứng sau hắn là Đan Sơn, cũng chính là người đang giữ Phật tháp thật kia." Lạc Dịch vừa rót trà vừa ngược mắt nhìn Khương Bằng, "Anh còn muốn tiếp tục xem trò vui sao? Tôi chết, Đan Sơn sẽ khó lộ đuôi nữa."

"Làm sao tôi biết có phải cậu đã trở mặt với Đan Sơn hay không?"

Lạc Dịch nhỏ nước vào tách trà, nói: "Ông chủ Khương, nếu tôi không phải đồng bọn với Đan Sơn, tất nhiên tôi sẽ toàn tâm toàn ý giúp anh bắt hắn. Nếu tôi và hắn là đồng bọn, cho dù giữa tôi và hắn xảy ra nội chiến, đại khái anh cũng có thể lợi dụng tôi tìm ra hắn. Nếu trong lúc hợp tác anh phát hiện tôi có điểm khả nghi, tôi có liên quan đến cái chết của Khương Hồng thì lúc ấy trả thù tôi cũng không muộn. Dù cho sự thật như thế nào, cuộc hợp tác này chỉ có lợi mà không hề có hại cho anh. Nhưng nếu anh cho rằng tôi và Đan Sơn bắt tay hại chết em trai anh, nên lựa chọn giết chết tôi ngay tại lúc này cho dễ, vậy thì kẻ đứng sau sai khiến tôi thì sao? Anh không muốn bắt được hắn à?"

"Chỉ trả thù được một nửa, chắc chắc..." Lạc Dịch lắc đầu, "Kinh thật!"

Sắc mặt tên đàn em sau lưng Khương Bằng đột ngột thay đổi, Khương Bằng cười gằn: "Ông chủ Lạc, cậu có tin hiện giờ tôi ném cậu từ cửa sổ này xuống khe núi cũng không ai phát hiện ra không?"

"Vậy tôi phải xuống dưới nói chuyện với Khương Hồng, cho cậu ta biết anh trai cậu ta ngu xuẩn cỡ nào rồi." Lạc Dịch nâng tách trà lên, uống một hớp.

Đám đàn em Khương Bằng lập tức tiến lên, muốn tạo khí thế áp bức. Khương Bằng giơ tay ngăn cản, thú vị nhìn Lạc Dịch chốc lát, cười nói: "Cậu nói không sai. Ông chủ Lạc, tôi cũng muốn hợp tác với cậu. Nhưng cậu xem, lần trước cậu đốt địa bàn của tôi, không chào hỏi đã bỏ chạy, làm tôi mất thể diện lắm đấy."

Anh ta chỉ tay ra phía sau: "Mấy anh em của tôi đều ở đây, tôi giảng hòa với cậu, vậy tôi biết để mặt mũi ở đâu."

Lạc Dịch cực khôn khéo, cười xòa: "Cứ việc nói đi."

Khương Bằng ra hiệu, một tên đàn em đi ra ngoài, chưa tới một phút sau đã bưng vào một chiếc đĩa tròn, trên đĩa cắm một cây đinh nhọn. Gã cầm hai chiếc túi giấy giống nhau như đúc, một chiếc chụp trên chiếc đinh, một chiếc chụp vào chỗ trống, như thế có băng dính cố định lại.

"Chúng ta đánh cuộc một ván xem ý trời nào." Khương Bằng chỉ lên trời, nói xong lại chỉ về tên Sát Thủ phía sau, "Cậu ta sẽ thay tôi đánh cuộc cùng cậu, nếu cậu võ xuống, tay cậu không bị đinh đâm thủng, vậy thì làm theo lời cậu nói."

Trong khi nói chuyện, Khương Bằng xoay chiếc đĩa kia, hai túi giấy nhanh chóng chuyển động theo chiếc đĩa. Đến khi dừng lại đã không còn phân biệt bên nào có đinh nhọn, bên nào không.

Lạc Dịch bình thản nhìn chiếc đĩa, trước khi Khương Bằng chuyển động, anh cũng đã cẩn thận quan sát, thế nhưng hai bên không có gì khác biệt cả.

Tên Sát Thủ tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Lạc Dịch.

Khương Bằng hỏi: "Ai trước?" rồi lại nói thêm, "Để cậu không nghi ngờ tôi động tay động chân, cậu chọn trước đi."

Lạc Dịch cười: "Tôi tin tưởng cách làm của ông chủ Khương, anh trước."

Khương Bằng ra hiệu cho tên Sát Thủ, hần tiến lên, Lạc Dịch bưng tách trà uống, chợt nghe "bốp" một tiếng, mặt bàn chấn động. Lạc Dịch liếc nhìn qua tách trà, tên Sát Thủ đã đập rách túi giấy, bàn tay không hề hấn gì. Hần đã chọn trúng chiếc túi trống không.

Lạc Dịch thản nhiên tiếp tục uống hết tách trà. Nhưng bỗng nhớ đến sáng nay anh lái xe đi, Chu Dao hỗn hển đuổi theo muốn đánh vào lòng bàn tay anh, anh không cho cô toại nguyện, nhanh chóng rút tay lại tránh thoát. Có lẽ sáng sớm trên đũa không cho cô đánh trúng, nên giờ khắc này không tránh được rồi.

Trong mắt tên Sát Thủ hiện lên nét cười thắng lợi, hần đứng dậy, bình tĩnh lui về phía sau Khương Bằng.

Khương Bằng thư thái, ngồi thẳng lên nhún vai: "Ông chủ Lạc, cậu không may mắn như đêm đó rồi." Anh ta lại hất cằm, "Đến phiên cậu, mời."

Lạc Dịch đặt tách trà xuống, ánh mắt nhìn về phía túi giấy dựng thẳng, môi mỏng vô thức mím chặt.

Vẻ giễu cợt hiện rõ trên gương mặt của Khương Bằng: "Ông chủ Lạc không chơi nữa à? Cũng đúng, dù sao cũng thua, còn tuân thủ quy tắc làm gì nữa chứ? Vậy tôi..." Anh ta vừa định đứng dậy thì lời nói đã bị tiếng vỗ lên đĩa cắt ngang.

"Ầm" một tiếng, ấm trà và tách trà đồng loạt chấn động. Người trong nhà khẽ hít sâu vào, kinh ngạc nhìn về phía chiếc đĩa.

Chiếc túi giấy còn lại đã bị Lạc Dịch vỗ mạnh xuống. Cây đinh xuyên qua kẽ tay anh.

Khương Bằng ngơ ngác chốc lát, thân thể vừa nhòe dậy lại ngồi xuống ghế, không thể tin nhìn chăm chăm Lạc Dịch.

Lạc Dịch khề cúi đầu, nhướn mí mắt lên tạo thành một nếp nhăn sâu hoắm, nhìn anh ta: "Anh nói, nếu tay tôi không bị đinh đâm thủng thì sẽ làm theo lời tôi nói." Anh cười lạnh, "Ông chủ Khương, tôi không có thua."

Khương Bằng im thin thít, chỉ cảm thấy Lạc Dịch chính là kẻ điên. Rõ ràng biết mình đã thua, nhưng vẫn cố gắng tạo ra cho mình một cơ hội thắng cuộc chính đáng. Giờ phút này, trong mắt Lạc Dịch đang ánh lên vẻ thâm hiểm với mình, hẳn không phải kẻ điên thì là gì.

Năm ngón tay Lạc Dịch từ từ xòe ra, nhấc khỏi chiếc đĩa. Anh đứng dậy, chìa tay với Khương Bằng: "Ông chủ Khương, hợp tác vui vẻ."

Khương Bằng mím chặt môi nhìn anh giây lát, rồi cuộc đứng dậy, nắm bàn tay anh: "Bất cứ lúc nào cần anh em của tôi thì cứ liên lạc cho tôi."

"Cảm ơn."

...

Lúc Lạc Dịch rời đi, Khương Bằng gọi anh lại: "Ông chủ Lạc, vừa rồi anh không sợ sẽ bị tàn phế một tay à?"

"So với tính mạng, một tay đã là gì?" Lạc Dịch cười cười, kéo cửa ra.

...

Lạc Dịch ngồi lên xe motor, nhìn bàn tay phải của mình, giữa ngón trỏ và ngón giữa bị rách da. Anh nhón khéo môi, cười hờ hững như không rời đeo

bao tay lại.

Bầu trời vẫn mưa phùn lất phất như trước.

Mới vừa từ trấn nhỏ chạy lên đường đèo, điện thoại trong túi anh vang lên. Lạc Dịch bắt máy, đầu bên kia điện thoại là giọng khẩn cấp của A Mẫn:

"Ông chủ, xảy ra chuyện rồi. Mực nước trên núi tăng vọt, nhóm sinh viên kia có mấy người bị vây trong dòng nước rồi."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 20

"Gọi điện thoại cho tôi làm gì? Gọi đội cứu hộ của cảnh sát đi." Lạc Dịch lạnh lùng nói.

"Gọi rồi ạ." A Mẫn sợ hãi thét to lên rồi vội vàng cuống quýt trả lời, "Khi này gọi rồi. Đội cứu hộ đang chạy đến đây. Vậy em không cần báo cáo cho anh sao?"

Lạc Dịch cúp điện thoại, quay xe thật nhanh, đi về phía ngược lại. Dọc đường, thung lũng khô cằn trôi qua nhanh như chớp, cánh rừng muôn màu muôn sắc như hóa thành màu nước trên bức tranh theo trường phái ấn tượng nhanh chóng lùi về phía sau.

Đợi khi đám sinh viên đó được đội cứu hộ cứu được, Lạc Dịch sẽ đập cho họ một trận nhớ đời. Thế nhưng lúc đến nơi xảy ra chuyện, anh mới phát hiện sự việc không thuận lợi như anh đã tưởng tượng.

Địa hình nơi đó là một lòng chảo hẹp, tiết diện giống như một cái bát, hai bên là sườn núi, cây cối rậm rạp; chính giữa là đáy thung lũng, khắp nơi là bãi bùn. Một nam hai nữ bị vây chính giữa nơi ấy.

Đập nước trên núi bị vỡ giống như mở cổng thoát nước, lũ quét cuốn sạch đáy thung lũng, mực nước không ngừng tăng lên. Diện tích "hòn đảo nhỏ" nơi ba sinh viên kia đứng đang nhanh chóng bị thu hẹp theo tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lạc Dịch vút xe motor ở đây chạy đến, lòng đầy lo lắng. Trong đám

người đã chạy được lên bờ không có Chu Dao.

Lạc Dịch thường gặp gỡ với người trong đội cứu hộ, nên khá thân thiết, bước đến hỏi đội trưởng: "Tình hình thế nào rồi?"

Đội trưởng lườm anh một cái, Lạc Dịch tự hiểu, gục gặc: "Tại tôi không quản tốt, trách nhiệm của tôi. Khổ cho mấy anh em rồi."

Đội trưởng cũng không có lòng dạ tính sổ với anh, chỉ mặt nước: "Cậu nhìn tình thế này đi, nước chảy siết quá, không thể bơi qua, chỉ cần bơi một chút sẽ bị cuốn đi ngay."

Lạc Dịch nhìn bóng người đứng trong biển nước, cau chặt mày.

Chính giữa đảo nhỏ không có cây có thể làm điểm tựa, không tài nào quăng dây từ bờ đến đảo để cứu viện. Nhưng quan trọng hơn là khoảng cách từ bờ đến đảo không ngắn, sợi dây cột vào vật nặng cũng rất khó ném sang được đấy. Mấy đội viên còn đang không ngừng thử ném sợi dây lên đảo, thậm chí có mấy người lội xuống nước để rút ngắn khoảng cách.

Ngoài ra mấy đội viên khác thì ở trên bờ đào đất, đào đá nhét đầy các bao cát.

Gió thu hiu quạnh, mưa phùn không ngớt.

Trên bãi bùn truyền đến tiếng Tô Lâm Lâm: "Cứu, cứu chúng tôi với. Mau nghĩ cách đi!" Cô ấy chỉ vào dòng nước bắt đầu dâng lên bờ, khóc, "Nước đến đây rồi, ngập đến đây rồi. Xin các người mau cứu chúng tôi với."

Mạc Dương cúi đầu hút thuốc, mày cau chặt, không nói lời nào. Chu Dao ngồi xồm trên mặt đất cắn móng tay, cũng im lặng, lúc sau cô ngửi thấy mùi khói, mới xin Mạc Dương một điếu, hé đôi môi đang run run rít thuốc.

Sợi dây vừa ném tới lại rơi tõm xuống nước thất bại, Tô Lâm Lâm khóc rấm rức: "Dao Dao, mình xin lỗi, nếu không đến đây kéo mình thì cậu cũng sẽ không bị vây trong biển nước thế này."

Nước đã ngập đến giày, Chu Dao chẳng muốn nói câu nào, cô che mặt, ôm đầu, toàn thân run rẩy trong gió.

Trên bờ bên kia, Đường Đóa sốt ruột, tiến lên thúc giục: "Các người có thể nhanh hơn một chút không? Nước dâng càng lúc càng cao, ngập đến chỗ họ rồi, các người không nhìn thấy sao?"

Cô ăn nói hơi khó nghe, trong lòng đội trưởng cũng bực tức, nhưng vì chức trách của mình nên anh ta đành nhẫn nhịn giải thích: "Cô bạn à, chúng tôi đang tranh thủ thời gian, mời cô đứng sang một bên, chúng tôi đang suy nghĩ cách..."

"Nghĩ cách gì?" Đường Đóa ngắt ngang, "Dây ném không qua sao không điều trực thăng bay sang đây?"

Lâm Cẩm Viêm cũng hỏi: "Có máy bay trực thăng không? Để máy bay trực thăng..."

"Hôm nay trong thung lũng gió lớn quá, trực thăng không bay đến được."

Đường Đóa nóng ruột đến mất lý trí, nói chuyện không lựa lời: "Tôi thấy là đội cứu hộ của các người có vấn đề, không có thiết bị, không có kinh nghiệm, không có phương pháp, chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta chết thì có!"

Huyệt thái dương của đội trưởng đập thành thạch, anh lính chỉ huy bên cạnh thay đổi sắc mặt tiến đến: "Cô đừng thấy mình là con gái thì..."

"Cãi nhau ở đây làm gì?" Đội trưởng lạnh lùng quát lên, anh lính chỉ huy im lặng, lạnh mặt lườm họ rồi quay người bỏ đi.

Đội trưởng nhìn đám người Lâm Cẩm Viêm, giọng nói vẫn mang vẻ kiêu căng: "Chúng tôi đang cố hết sức, mời anh chị đứng qua một kiên nhẫn chờ đợi, đừng làm phiền..."

"Người sắp chết đuối rồi mà các người còn lè mề bảo kiên nhẫn?" Kỷ Vũ cũng không kiềm chế được, "Nước ngập đến bắp chân họ rồi, các người còn ở trên bờ rề rà, sao không xuống nước cứu người đi? Tôi nói cho anh biết, nếu họ xảy ra chuyện gì, anh phải chịu trách nhiệm, cả đội của anh đều phải chịu trách nhiệm đấy."

"Câm miệng lại hết cho tôi!" Lạc Dịch trầm giọng quát lên, đám sinh viên an tĩnh lại, anh ra hiệu bảo đội trưởng rời đi, nơi này giao cho anh.

Đám sinh viên vẫn còn mang vẻ tức giận, đang định tranh cãi với Lạc Dịch.

Lạc Dịch cất lời: "Lúc xảy ra lũ quét, các người có ở xa nhau không? Khi ấy các người có cứu bạn bè các người không hay là mạnh ai người nấy chạy thoát thân trước đã?"

Thoáng chốc cả đám im bật.

"Không cứu người là bản năng, không ai trách các người. Tôi đã từng nhắc các người hôm nay đừng đi, các người không nghe, cũng không trách các người. Nhưng bây giờ xảy ra chuyện các người lại tỏ vẻ sốt sắng, nóng nảy trước mặt đội cứu hộ là cái kiểu đạo đức gì hả? Ăn học nhiều năm nên mắt mọc trên đỉnh đầu sao? Mẹ kiếp, loại người như các người có ngon thì lúc xảy ra chuyện đừng kêu cứu. Biết bơi đúng không? Vậy còn đứng trên bờ làm gì? Nói hay như vậy, có thời gian để đùn đẩy trách nhiệm thì nhảy xuống cứu bạn học đi!" Lạc Dịch kéo Kỷ Vũ ra, "Cậu xuống nước cho tôi xem, xuống đi nào!"

Kỷ Vũ cúi gằm đầu, đỏ mặt tía tai.

"Không dám sao?" Lạc Dịch nói, "Vây cậu cảm mồm ngoan ngoãn đứng sang một bên làm khí cho tôi."

Ba người Lâm Cẩm Viêm bị mắng đến mức ghen hòng không trả lời được. Hạ Vận kéo họ sang một bên, nhường bờ lại cho đội cứu hộ, lại chạy đến xin lỗi: "Ông chủ Lạc, tôi xin lỗi, họ nhất thời nóng lòng nên đầu óc không bình tĩnh, bình thường họ không như vậy đâu, anh đừng để bụng."

Lạc Dịch tức giận, sắc mặt cực kém nhưng không nhiều lời, chỉ nói: "Tin tưởng đội cứu hộ, đừng gây thêm phiền phức. Cô cũng không cần xin lỗi tôi."

"Tôi biết." Hạ Vận gật đầu, "Chờ lúc nữa xong việc tôi sẽ xin lỗi họ ạ."

Lạc Dịch xua tay bảo cô đi, rồi nhìn vào giữa biển nước. Nước đã ngập đến bắp đùi, Tô Lâm Lâm không còn khóc la nữa, chắc hẳn đã sợ đến mức choáng váng rồi. Lạc Dịch không nhìn thấy rõ mặt Chu Dao, cô, Tô Lâm Lâm và Mạc Dương đang ôm chặt lấy nhau để cố định bản thân.

Trận cãi vã vừa rồi không ảnh hưởng đến đội cứu hộ, đã chuẩn bị xong các bao cát dùng làm điểm tựa. Ba đội viên cao nhất nắm lấy sợi dây, khệ nệ ôm bao cát xuống nước, lung lay trong dòng nước siết, bước từng bước khó khăn nhưng kiên định đi về phía ba người đang bị vây trong dòng chảy.

Lạc Dịch đứng trên bờ, nhìn chăm chăm đội cứu hộ đang chậm chạp đi về phía trước trong biển nước không chớp mắt, và cả người đang bị vây khốn lúc này.

Gió rét thấu xương, thỉnh thoảng có thân cây hoặc nhánh cây gãy lìa rơi xuống nước đập vào người hoặc làm xước da họ. Nước ngập càng lúc càng cao, nhanh chóng đến eo nhóm Chu Dao. Họ ôm lấy nhau, bị dòng nước hút không ngừng lắc lư, như thế sẽ bị nước cuốn đi ngay tức khắc. May mà sau

mỗi lần lay động ba người đều có thể miễn cưỡng giữ vững vị trí.

Lạc Dịch siết chặt bàn tay, bản thân tình nguyện nhảy xuống nước cứu giúp. Nhưng giờ phút này anh chỉ có thể tin tưởng đội cứu hộ, không thể gây thêm phiền phức.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cơn hồng thủy lạnh buốt nhanh chóng dâng đến ngực. Bất cứ ai, mỗi giây trôi qua thể lực đều giảm đi một phần.

Nhân viên cứu hộ dần dần đến gần ba người sinh viên, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần. Rốt cuộc họ cũng đã đến nơi, vươn tay ra nắm chặt lấy nhau. Đội viên đưa áo phao cho họ, mang theo họ, kéo dây đi xuống nước.

Trên đường trở về, mực nước lên cao, tốc độ chảy cũng nhanh hơn. Mỗi đội viên che chở một sinh viên, di chuyển đến bờ từng tấc một, sợi dây không ngừng đu đưa trong cơn lũ. Nữ sinh dáng vóc thấp, nước mau chóng dâng ngập cổ.

Đội viên cứu Chu Dao là một chàng trai người Tạng, một tay cậu ta ôm bao cát, một tay ôm lấy Chu Dao, nói: "Ôm lấy vai tôi."

Chu Dao làm theo, nước mắt rưng rưng. Thể lực của anh đội viên gần như sắp cạn kiệt, vừa lạnh vừa mệt, anh ta cắn chặt răng cố gượng, từng bước từng bước dốc hết sức lực đi đến bờ.

Vài đội viên khác xuống nước đón người. Mạc Dương là người đầu tiên được đưa lên bờ, Tô Lâm Lâm cũng nhanh chóng được kéo lên, Chu Dao sau cùng, sát phía sau hai người họ. Có vài đôi tay đưa đến kéo cô, nhưng cô chỉ nắm chặt một đôi tay trong đó.

Đột nhiên một khúc gỗ theo dòng nước siết ào đến, nhóm người trong nước chao đảo. Trong lúc hỗn loạn, Chu Dao cảm giác eo mình bị thả lỏng,

lòng cô hoảng loạn, kinh ngạc quay đầu lại, đội viên cứu hộ phía sau đã biến mất.

Chu Dao hét lên: "Anh ấy bị nước cuốn rồi."

Cách đó hơn năm mét, một chiếc áo màu xanh biếc trôi nổi dập dềnh trong nước rồi phút chốc chìm ngấm. Anh ta đã nhường áo phao lại cho cô.

Chu Dao gào to: "Cứu anh ấy, cứu anh ấy đi."

Cả nhóm hoặc tự lo chưa xong, hoặc còn đang kéo người khác, không kịp phản ứng. Lạc Dịch liền nhảy xuống dòng nước cuốn mãnh liệt, thoáng chốc bị nước nhấn chìm.

Một đội viên cứu hộ trên bờ cũng nhảy xuống theo, còn có vài người khác cũng định nhảy xuống, bị đội trưởng lớn tiếng ngăn cản: "Không được xuống nước nữa."

Bây giờ xuống nước là đánh cược tính mạng. Hai người là đã đủ, chỉ sợ người cứu không thoát được, hi sinh thêm nhân mạng thôi.

Chu Dao được kéo lên bờ, nhìn chăm chăm biển nước cuộn cuộn, không hề thấy được bóng dáng ai khác.

Bất chợt nơi hạ du cách đó năm mươi mét, Lạc Dịch ló đầu lên khỏi mặt nước, dáo dác nhìn xung quanh, anh không tìm được chàng trai bị nước cuốn, bản thân lại bị cơn hồng thủy dạt đi. Cả người anh lại biến mất trong dòng nước lần nữa.

Đám người thất kinh, nhảy xuống bơi dọc theo bờ sông.

"Dương Thố! Dương Thố!"

"Ông chủ Lạc! Ông chủ Lạc."

Chu Dao hoảng sợ đến mức rơi lệ, chỉ biết liều mạng chạy theo. Chạy hơn ba trăm mét, rốt cuộc đã thấy bóng dáng Lạc Dịch ngoi lên trong nước. Một tay anh kéo một người, một tay thì vẫy với người trên bờ. Anh đang trôi nổi trong dòng nước siết, hoàn toàn không thể bơi được.

Người nhảy xuống thuận theo dòng nước bơi đến bên cạnh anh, giúp anh đỡ người bị chìm.

"Dây đâu!" Đội trưởng vội la lên, đội viên nhanh chóng ném dây vào dòng nước. Lạc Dịch và đội viên kia bắt được sợi dây, người trên bờ đồng loạt ra sức kéo họ lên.

Lạc Dịch toàn thân ướt sũng, cũng bị sắc nước, quỳ gối trên bờ thở hồng hộc.

Chu Dao liền nhào đến, lật anh đội viên bị nước cuốn lại thăm dò, lòng nhất thời lạnh toát.

Toàn thân anh đội viên đã lạnh ngắt. Hai tay Chu Dao run rẩy, vội vàng đưa lên mũi anh ta, sờ đến ngực anh ta.

Không còn thở nữa, tim cũng ngừng đập rồi.

Đầu óc Chu Dao nổ tung, trở nên trống rỗng. Cô gần như máy móc đặt anh ta nằm ngang, hô hấp nhân tạo, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần rồi lại năm lần. Cô quỳ thẳng người, mười ngón tay đè chặt ấn xuống ngực anh ta: "1, 2, 3, 4..."

Theo từng số cô đếm "5, 6, 7...", sắc mặt anh đội viên vẫn xám ngoét, không có bất cứ phản ứng gì.

"11, 12, 13..." Cô vẫn ra sức ấn xuống, nước mắt rơi tí tách.

Tay cô đã bị nhánh cây cắt rách da trong nước, đang chảy máu ròng ròng.

"Chu Dao..." Lâm Cẩm Viêm tiến lên kéo cô.

"Tránh ra!" Cô mặc kệ, ấn từng cái lên ngực anh đội viên, "17, 18, 19..."

Nước mắt cô như chuỗi ngọc bị đứt thì nhau rơi xuống. Rét buốt, kinh hoàng, sợ hãi, tay chân bỗng bắt đầu bị chuột rút, cô đau đớn ngã xuống đất co cuộn lại.

"Chu Dao..." Kỷ Vũ và Đường Đóa nhào đến đỡ cô.

"Cậu cú đi!" Chu Dao gạt tay họ ra, "Tất cả các người đều cú đi."

Lạc Dịch không nói câu nào, chỉ tiếp tục tiến lên cấp cứu anh đội viên. Thế nhưng, dù hô hấp nhân tạo hay ấn ngực, anh đội viên kia đều không hề có bất kỳ phản ứng nào đáp lại. Lạc Dịch biết có lẽ đã xảy ra chuyện lớn. Anh không chịu bỏ cuộc, liên tục ấn ngực của anh ta. Người đã kiệt sức nhưng vẫn dốc hết toàn lực, anh mệt đến mức rã rời, cả nhóm đội viên đội trưởng đều thay nhau tiếp sức.

Chu Dao nhìn anh đội viên không còn phản ứng kia, òa khóc hu hu, thảm hại như một con chó rơi xuống nước. Vừa rồi anh ta còn ôm cô trong dòng nước, sao bây giờ đã không còn thở nữa? Rõ ràng vừa rồi còn sống sờ sờ kia mà!

Chu Dao ngẩng đầu nhìn đám bạn bản thân từng quen thuộc, trên mặt cô đầy nước mắt, là oán hận, là hối hận và là thù hận.

"Tôi đã bảo các người đừng đi..." Cô gắng từng câu, khóc đến tan nát cõi lòng, "Tôi nói là đừng đi rồi! Các người không nghe! Các người không nghe! Bây giờ tốt lắm, đã có người chết rồi đấy!"

Chu Dao sụp đổ gào khóc: "Vì cứu tôi mà chết. Tôi là hung thủ. Tại sao không phải là Tô Lâm Lâm, không phải Mạc Dương, không phải là các người? Tại sao lại là tôi? Tôi đã nói đừng đi, tôi đã nói đừng đi rồi! Các người đều có phần, các người đều là hung thủ."

Khoảnh khắc lũ quét bùng phát, muốn cứu bạn bè là bản năng. Giờ phút này cô bị số mệnh vứt bỏ, căm thù bạn bè cũng là bản năng.

Trong nguy hiểm, bên bờ sống chết, mỗi người đều không còn là mình nữa.

Tô Lâm Lâm rơi lệ nhìn cô: "Dao Dao, thật xin lỗi, nếu không phải cậu đến kéo mình thì sẽ không..."

"Còn cậu nữa..." Chu Dao đẩy cô ấy ra đứng dậy, tay cô run run chỉ vào mặt Tô Lâm Lâm, khóc lớn như đứa trẻ bị bạn phản bội, "Rõ ràng cậu nghe được mực nước trong núi sẽ tăng cao. Cậu nghe được nhưng cậu không chịu nói giúp tôi."

"Mình đã nói rồi."

"Cậu không nói, các người đều không nghe."

Chu Dao lao đảo đứng trong mưa gió, không ai chú ý đến bờ cô đứng đã bị sạt lở, đất dưới chân cô đã dần xuất hiện vết nứt.

"Tôi căm ghét các người, tôi không muốn đi cùng các người nữa."

Hạ Vận định đến trấn an, nhưng tâm trạng Chu Dao đã mất khống chế, không chịu cho bất cứ ai đến gần, không nghe bất cứ ai nói. Cô hoảng loạn lùi về sau, chợt nghe có người gọi cô.

"Chu Dao!"

Ánh mắt cô nhòa lệ nhìn sang, Lạc Dịch đứng đối diện cô, toàn thân ướt mèm.

Lạc Dịch vừa định cất lời.

"Đừng." Nước mắt cô tuôn trào nhiều hơn, môi ẩm ức mím lại, không ngừng mếu máo, "Anh đừng, đừng trách tôi. Tôi đã sai rồi, anh đừng trách tôi."

Lạc Dịch khẽ hít vào một hơi, chìa tay về phía cô, bình tĩnh nói: "Chu Dao, cô qua đây, tôi xem cô nào."

Chu Dao sợ sệt lắc đầu, giống như đứa trẻ không dám đến gần người lớn. Cô nước nỡ, bả vai run run, nói không lưu loát: "Tôi không có, không, không nghe lời anh. Tôi nói, đừng đi rồi. Là bọn họ, không nghe. Tôi thật sự, nói rồi."

Lạc Dịch nhanh chóng nhìn thoáng qua vết nứt càng lúc càng to dưới chân cô, không dám làm kinh động đến cô. Anh điềm tĩnh hắng giọng, mồ hôi và nước mưa hòa lẫn trên trán.

Anh đưa tay, chậm rãi đi đến gần cô một bước, nhẹ giọng: "Tôi không trách tôi, Chu Dao. Tôi qua đây, đến chỗ tôi này. Tôi xem cô có bị thương không, nào, đưa tay cho tôi."

Chu Dao khóc thảm thiết, toàn thân đang run, nhưng lại nghe lời đưa tay cho anh.

Lạc Dịch bắt được tay cô liền nắm chặt. Trong khoảnh khắc đó bỗng truyền đến tiếng nước ì oạp, Chu Dao kinh hoàng, dất dưới lún xuống.

Lạc Dịch nhanh tay lập tức kéo Chu Dao vào lòng. Nơi cô đứng khi nãy nháy mắt đã sụp xuống dòng nước lũ. Anh ôm chặt cô, mau chóng lùi lại

khoảng đất an toàn phía sau.

Chu Dao nhào vào lòng anh khóc nức nở, nói năng không liên mạch, nghẹn ngào đến mức không ai nghe rõ. Nhưng Lạc Dịch lại nghe được. Anh giữ gáy cô, ấn chặt vào ngực: "Tôi biết."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Sau những nỗ lực cấp cứu luân phiên, cuối cùng, cậu đội viên bị ngạt nước đã hô hấp trở lại, mọi người lập tức đưa cậu đến bệnh viện. Đội cứu hộ dẫn đám sinh viên đi lấy lời khai, sau đó mới cho họ lên xe trở về khách sạn.

Trước khi ra về, đội trưởng đội cứu hộ nhìn đám sinh viên ướt như chuột lột còn mang theo nỗi kinh hoàng nên không đành lòng mắng họ. Nhưng cấp dưới của anh suýt bỏ mạng, anh không có nơi để chút cơn giận liền quay lại quở trách Lạc Dịch: “Cậu làm chủ khách sạn cũng đừng chỉ chăm chăm nghĩ đến việc thu tiền mà mặc kệ mọi thứ, phải lưu tâm nhắc nhở du khách nơi nào nguy hiểm. Đây là đạo đức cũng là trách nhiệm! Làm ông chủ kiểu phũ tay mặc kệ thế này, kiểu gì cũng có ngày xảy ra chuyện lớn đấy. Dĩ nhiên, nếu xảy ra chuyện thật thì đâu có ai chịu trách nhiệm, tất cả đều đổ hết lên đầu đội cứu hộ chúng tôi đây này! Không cứu được người là đáng trách, còn cứu được người là chuyện đương nhiên. Dù có người hy sinh đi chẳng nữa, cứ dân mạng cùng lắm cũng chỉ bày ba cái trò thấp nển, dâng hoa cầu nguyện rồi quay đầu là ai làm việc người nấy thôi. Tính mạng chúng tôi quá rẻ mạt, tuy không trông mong mọi người coi trọng nhưng ít nhất cũng phải tôn trọng chúng tôi một chút chứ! Chơi bời cũng phải biết đường mà chơi, mẹ kiếp, đừng có mù quáng như thiêu thân lao đầu vào chảo lửa thế kia!”.

Lạc Dịch không cãi lại lấy một câu, nghiêm túc gật đầu nhận sai.

Đám Lâm Cẩm Viêm đỏ mặt tía tai, không còn mặt mũi nào đáp lời nữa. Tô Lâm Lâm thấy ấm ức thay cho Lạc Dịch, nhỏ giọng giải thích: “Thật ra ông chủ Lạc có nhắc nhở...”.

Hạ Vận khẽ huých cô ấy, nói nhỏ: “Anh ta đang mắng bọn mình mà, cứ ngoan ngoãn nghe đi”.

Tô Lâm Lâm hiểu ra, lập tức ngậm miệng tiếp tục nghe trách mắng.

Đường Đoá và Kỷ Vũ xấu hổ không thôi, đi đến cúi người chín mươi độ xin lỗi đội trưởng. Anh đội trưởng không phải người lòng dạ sắt đá, không nhận nổi đại lễ thế này đành lúng túng khoát tay đuổi người: “Đi đi, đi đi, sau này đừng bao giờ gặp lại nữa, an toàn là trên hết”.

Đường Đoá đỏ hoe mắt, lau lệ lên xe.

Cuối cùng, Lạc Dịch khoác vai, kéo đội trưởng sang một bên khẽ an ủi vài câu, sau đó vỗ vai tiễn anh ta về.

Lạc Dịch lên xe cùng mọi người. Tâm trạng ai cũng sa sút. Chu Dao chờ dẫn nghiêng đầu tựa vào cửa sổ.

Anh lạnh nhạt liếc qua tất cả mọi người, nghiêm giọng nhắc nhở: “Chuyện hôm nay là một bài học, mọi người phải nhớ kỹ cho tôi. Nhưng cũng đừng ôm hết trách nhiệm về mình, trở về nghỉ ngơi cho khoẻ đi”.

Nói xong, anh không còn tâm tư để ý đến họ nữa, quay người định xuống xe. Chu Dao ngược mắt, bất chợt đứng phắt dậy, nhào người qua ghế trước gọi với theo: “Ông chủ Lạc, anh đi đâu thế?”.

Lạc Dịch vừa bước xuống xe liền dừng chân, quay lại nhìn cô, lát sau, anh khẽ lắc chiếc chìa khoá xe máy.

“Tôi đi với anh.” Chu Dao chui ra khỏi ghế, chạy đến bên cạnh anh, nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin. “Tôi có thể đi xe máy cùng về được không?”.

“Chu Dao...” Kỷ Vũ gọi cô lại, khẽ nói: “Ở lại đi, mọi người nói chuyện

với nhau”.

“Tôi không muốn!” Chu Dao quay mặt đi nơi khác. Bây giờ, cô không muốn ngồi trên chiếc xe này, dẫu chỉ một giây cũng không.

“Chu Dao!” Lâm Cẩm Viêm khuyên nhủ. “Chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, chúng ta đều vô cùng bất ngờ, coi như là một bài học kinh nghiệm. Mọi người cùng tâm sự chút đi!”.

Đường Đoá cũng góp lời: “Đúng đấy, nói chuyện với nhau, cởi bỏ mọi khúc mắc thì ngày mai mới có thể xuất phát chứ!”

“Tôi không đi.” Chu Dao quay đầu lại nhìn họ lạnh nhạt. “Tôi không đi tuyến đường Rock nữa, mọi người cứ đi đi”.

Sáu người trên xe kinh ngạc. Lạc Dịch quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt chứa đựng bao lời muốn nói.

Đường Đoá vội vàng thương lượng: “Nếu cậu cảm thấy không khoẻ thì chúng ta dời lại một ngày...”.

“Ngày kia cũng không đi.” Chu Dao nhìn họ, bình tĩnh nói. “Lộ trình và tiến độ của bảy người chúng ta vốn không đồng nhất. Bây giờ, tôi đã làm xong việc của mình rồi, không cần đi cùng mọi người nữa”.

Cô hít vào một hơi, chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình. “Tôi thật sự không có điều gì bất mãn với mọi người, chỉ là không muốn theo đội này nữa thôi. Tôi không muốn vì thiếu số phục tùng đa số mà làm chuyện mình không muốn làm, đến nơi mà mình không muốn đi. Tôi cũng không muốn mình tiếp tục trở thành bộ phận thiểu số kia nữa. Tôi nghỉ ngơi ở khách sạn vài ngày, chờ mọi người trở lại rồi cùng về thủ đô”.

“Chu Dao!” Hạ Vận gọi cô với giọng ghen ngào. “Cậu đừng tự trách bản

thân nữa, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Với lại, không phải cậu đội viên kia đã được cứu sống...”.

“Suýt nữa thôi. Nếu mất mạng thì sao? Chu Dao ngắt ngang Hạ Vận, hốc mắt cô hoen đỏ, ngẩng đầu nhìn lên trời rồi quay về phía cô bạn nói giọng gay gắt. “Nếu thật sự xảy ra chuyện, các cậu sẽ an ủi tôi, nhưng an ủi thì có ích gì? Giống như anh đội trưởng đã nói, các cậu quay về sẽ quên mất, rồi ai nấy lại tiếp tục cuộc sống của mình. Chỉ có tôi nợ một mạng này cả đời, lúc nào cũng phải sống trong cảnh day dứt khôn nguôi”.

Chu Dao nói đến đây thì cảm thấy cả người lạnh toát. Khoảnh khắc cơn ác mộng vồ lấy mình cô, nỗi sợ hãi bị cô lập, bị ruồng bỏ lại ập đến. Khi ấy, cô khủng hoảng và đáng thương biết nhường nào.

Thời điểm cô cố hết sức ép tim ngoài lồng ngực cho cậu đội viên kia, bạn bè kéo đến an ủi cô nhưng lời an ủi đó vô cùng yếu ớt, thậm chí đối trá đến đáng ghét. Cái coi cần chính là cậu đội viên đó sống lại! Chỉ có Lạc Dịch không chịu bỏ cuộc, tiếp tục dốc sức cứu người. Sự kiên trì của anh chân thật và thực tế hơn tất cả những lời an ủi kia nhiều.

Cuối cùng, cô nhào vào lòng anh khóc nức nở, vô cùng cảm kích: “Ông chủ Lạc, cảm ơn anh! Nếu cậu ấy chết thì tôi cũng chết theo mất...”.

Và anh nói: “Tôi biết”.

Tấm lòng chân thành là thế nào? Chính là như vậy đấy...

Không khí trên xe rất lúng túng, dường như Lạc Dịch không có hứng thú với cuộc trò chuyện của họ, cho tay vào túi đi tiếp. Chu Dao theo sát anh: “Ông chủ Lạc, tôi đi với anh”.

“Chu Dao!” Lâm Cẩm Viêm đứng dậy định đuổi theo.

Mạc Dương vẫn im lặng từ đầu đến cuối, đột nhiên nhấc chân ngăn cản: “Để cô ấy đi đi”.

Lâm Cẩm Viêm lạnh giọng: “Tôi là đội trưởng, đội ngũ không thể tan rã”.

Tô Lâm Lâm bất thành linh hét lên: “Anh để cậu ấy đi đi!”.

Trong xe nhất thời lạnh ngắt.

Hạ Vận vô cùng buồn bã, khuyên nhủ hai bên: “Mọi người sao vậy? Bây giờ đã ổn cả rồi, sao lại đứng ở hai đầu chiến tuyến thế này? Tất cả đều đau buồn, có khác gì nhau đâu chứ?”.

Mạc Dương cười khẩy đầy châm chọc, vài đôi mắt quay sang nhìn anh.

“Các cậu biết lúc ở trong biển nước, thấy rằng nếu đội cứu hộ không qua được bên này, chúng tôi có thể sẽ chết, tôi đã nói gì không? Khi xuất phát, người biểu quyết phản đối chính là ba người chúng tôi, nhưng người bị kẹt trong dòng nước lũ cũng là chúng tôi. Tại sao không phải là các cậu? Tại sao không phải là chúng tôi đứng trên bờ nhìn các cậu, lo lắng cho các cậu, hi vọng các cậu được cứu chứ?”

Không ai lên tiếng.

“Sau đó, đội viên cứu hộ xảy ra chuyện, tinh thần Chu Dao suy sụp, hỏi tại sao không phải là người khác mà hung thủ lại chính là cô ấy. Trùng hợp tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi may mắn hơn vì người chết không phải là người cứu tôi, nếu không, tôi cũng sẽ điên lên như Chu Dao mất. Tôi thà là người an ủi người khác chứ không muốn trở thành người được an ủi. Nhưng kẻ đáng nể trải trải sự hối hận này lý ra phải là các cậu mới đúng. Bây giờ, các cậu còn hỏi tôi và các cậu khác nhau ở chỗ nào ư?” Mạc Dương thản nhiên trả lời. “Khác nhau ở chỗ người bị kẹt và được cứu không phải là các cậu đấy. Cho nên các cậu không hiểu được cảm giác khi số phận ở vào thời điểm ta

không tưởng tượng được sẽ trở nên bất công một cách đáng hận thế nào đâu.”

Tô Lâm Lâm tiếp lời:” Vì thế tôi xin các người đừng làm ra vẻ bạn tốt nữa. Cái gì gọi là tâm sự cời bỏ khúc mắc? Nếu thật sự muốn yên ổn thì đừng an ủi và cũng đừng nhắc đến chuyện này nữa”.

...

Mặt trời mùa thu rực rỡ chói loà, nhưng nhiệt độ nơi cao nguyên lại rất thấp, dù ánh nắng bao phủ cả cơ thể cũng không gợn được chút hơi ấm. Nhưng nhìn bóng lưng Lạc Dịch, Chu Dao liền nhớ đến giây phút anh dốc sức cứu người, trái tim vốn lạnh lẽo của cô dần ấm áp trở lại.

Trên chợ trấn nhỏ người qua kẻ lại, Lạc Dịch và Chu Dao một trước một sau len lỏi trong dòng người huyên náo. Đang vào mùa du lịch, từng chiếc xe buýt nối tiếp nhau khởi hành.

Lạc Dịch đi đến ven đường thì dừng bước, quay đầu lại nhìn Chu Dao đang theo sát phía sau. Tại ngã tư không đèn giao thông, dòng xe cộ và người hoà lẫn vào nhau. Đi được một quãng, anh nắm lấy cánh tay cô, kéo cô len qua khoảng trống giữa những chiếc xe.

Đến bên kia đường, Lạc Dịch dừng lại nhìn cô: “Người cô ướt sũng rồi, đi xe máy dễ bị cảm lạnh đấy”.

Chu Dao cúi đầu, hai tay nắm lấy vạt áo ướt nhẹp: “Dù thế nào tôi cũng không lên chiếc xe đó đâu. Tôi thà đi bộ về khách sạn còn hơn”.

Một lát sau, cô buồn bực cãi tiếp: “Sao anh không nói sớm, bây giờ mới thấy quần áo ướt à, sao khi nãy không thấy? Tôi đã xuống xe đi theo anh cả quãng đường rồi, giờ anh đổi ý muốn đuổi tôi về chứ gì, không có cửa đâu. Tôi cũng đã nói là sẽ không đi với họ nữa. Tôi mặc kệ anh, tôi chỉ muốn đi cùng xe máy với anh thôi”.

Thế mà lại kiên nhẫn nghe hết mấy lời lên án của cô. Nhìn đôi môi chu lên của cô, anh bật cười: “Ai đuổi cô đi chứ?”.

Chu Dao ngược mắt nhìn.

Anh cười mắng: “Tôi chỉ nói một câu mà cô đã cãi những mười câu đấy! Thiếu một câu cũng không chịu, cô thấy vậy là thiệt thòi lắm sao?”.

Chu Dao bĩu môi, quay đầu đi, điệu bộ nhất định ngang ngược đến cùng: “Ai bảo anh không nói rõ ràng chứ?”.

Anh trợn mắt nhìn cô giây lát rồi cất bước: “Đi thôi, thay bộ đồ khác”.

“Ơ! Đi đâu thay chứ?” Chu Dao vội vàng rào bước đuổi theo.

...

Cửa hàng bán quần áo ở góc phố.

Chu Dao thong thả dạo bước giữa hai giá treo đồ, kiểu dáng trang phục trong tiệm này tạm được, không quê mùa nhưng cũng không có cái nào vừa mắt Chu Dao cả. Cô hy vọng Lạc Dịch đến đây giúp mình chọn nên thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn ra ngoài.

Nhưng hình như anh không có kiên nhẫn xem cô chọn quần áo mà tựa người vào cửa hút thuốc. Chu Dao trừng mắt với bóng lưng anh, không có lòng dạ nào chọn đồ cả.

Lạc Dịch vừa hút thuốc vừa quan sát cửa hàng Ngô Ký cách đó không xa. A Tang đang bận rộn, còn Ngô Minh thì không thấy bóng dáng đâu. Chốc lát sau, A Tang nhìn thấy Lạc Dịch đứng bên này thì thoáng sửng sốt, nhanh chóng tránh vào phía trong.

Lạc Dịch nhếch môi. Anh hút xong một điếu thuốc, Chu Dao vẫn còn đi

loanh quanh, mất cả buổi mà vẫn không chọn được cái nào.

Lạc Dịch ném đầu thuốc xuống đất, giẫm chân nghiêng tắt rồi đi vào căn nhẵn:” Cô đang chọn người yêu đấy à? Có cần lấy ngày xuất xưởng của từng bộ đồ ra xem thử có hợp với bát tự của cô không?”.

Chu Dao trừng mắt nhìn anh: “Anh không hợp nhất ấy”.

“Vậy được thôi.” Anh cười khẩy rồi nhú mày ra lệnh: “Lấy đại một bộ thay bộ đồ ướn này ra đi”.

“Không được.” Chu Dao hất cằm phản đối: “Tôi chỉ mặc đồ đẹp thôi”.

Lạc Dịch cạ lời, ánh mắt nhanh chóng lướt một vòng trên giá, chọn bừa cho cô chiếc áo len màu trắng. Chu Dao chê bai ra mặt, đưa tay chỉ cho anh xem: “Tôi không thích phần ren ở đây”.

Lạc Dịch treo lại, nhướn mày lên: “Không phải cô thích mặc ren sao?”.

Chu Dao mở miệng phản bác: “Anh thấy tôi mặc khi nào...” rồi đột ngột câm nín khi nhớ đến chiếc áo lót nào đó, liền nhỏ giọng mắng: “Đồ lưu manh”.

Lạc Dịch: “Nói ai thế?”.

Chu Dao: “Nói anh đấy!”.

Lạc Dịch vẫn lựa chọn quần áo giúp cô, băng quơ cười một tiếng: “Kẻ ác cáo trạng trước”.

“Nói ai thế hả?”

“Cô đấy.”

“Tôi là kẻ ác á? Hừ, tôi...” Chu Dao giận đến cười khẩy. “Lẽ nào tôi vứt áo lót ở đó để quyến rũ anh sao?”.

“Tôi không nói vậy, là chính cô vừa nói đấy!” Lạc Dịch bình thản đáp trả, ngón tay lướt trên dây quần áo.

“Anh...” Mũi Chu Dao xì khói, đang định cự nự để vớt vát lại chút thể diện thì Lạc Dịch đưa một chiếc váy đỏ đến trước mặt cô. “Cái này thì sao?”.

Mắt Chu Dao sáng quắc: “Đẹp đấy!” Cô nhận lấy, giọng hồ hởi. “Sao lúc này tôi không thấy nhỉ?”.

“Ai biết mắt cô để đâu.” Lạc Dịch điềm nhiên công kích.

Mặt Chu Dao đỏ bừng, nghĩ thầm, lẽ nào khi này mình nhìn lên bị anh thấy được sao?

Lạc Dịch lại tìm một dây khác, lấy chiếc áo khoác màu trắng cho cô.

Chu Dao ôm váy áo, xụ mặt đi đến phòng vệ sinh, đến khi thay đồ bước ra, cả người trở nên bừng sáng, thân thể cũng khô ráo ấp áp hơn nhiều. Cô chạy đến bên cạnh Lạc Dịch xoay một vòng: “Đẹp không?”.

Lạc Dịch thoáng nhìn cô rồi nói: “Tạm được”.

Nụ cười Chu Dao vụt tắt, bất mãn lườm anh: “Mắt anh chẳng phân biệt xấu đẹp gì cả”. Nói xong, cô chạy đi lấy quần áo ướt bỏ vào túi nylon, quay đầu lại hỏi Lạc Dịch: “Còn anh, anh không thay đồ à?”.

“Thân thể tôi tốt, quần áo được nhiệt độ cơ thể hong khô luôn rồi.” Lạc Dịch tính tiền, hất cầm gọi. “Đi thôi”.

Chu Dao đứng yên đấy, không sao tin nổi: “Làm gì có chuyện đó chứ?”.

“Đàn ông đều như vậy.” Lạc Dịch nói ngắn gọn rồi quay lại nhìn cô, thấy cô không tin liền chìa tay ra “Này”.

Chu Dao nghi ngờ đi đến, đưa ngón tay sờ tay áo anh, áo thun bên trong quả thật đã khô rồi. Lúc rút tay lại, cô chạm phải làn da nóng hổi của anh nhưng anh không hề để ý, cứ thế quay người bước ra khỏi cửa hàng.

Chu Dao im thin thít đi theo anh, lặng lẽ đỏ mặt nghĩ thầm, mùa thu ở đây lạnh quá, nếu buổi tối được ngủ chung với anh nhất định sẽ ấm lắm đây.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đội khảo sát tìm hướng dẫn viên mới, bắt đầu cuộc hành trình cuối cùng. Trước khi đi, Lâm Cẩm Viêm gọi Chu Dao đến để làm công tác tư tưởng, muốn thuyết phục cô đi cùng mọi người, nhưng Chu Dao đã quyết lòng quyết dạ, nói thế nào cũng không chịu đi.

Lâm Cẩm Viêm thở dài thườn thượt, cuối cùng bỏ cuộc, chỉ dặn dò một mình cô ở lại khách sạn nhớ chú ý an toàn.

Sau khi bạn bè rời đi, Chu Dao quét dọn phòng ốc, giặt một đồng quần áo rồi tắm rửa sạch sẽ. Loay hoay cả buổi không còn gì để làm nữa, thế là một mình cô ngồi thờ trong căn phòng trống trải hồi lâu.

Dưới sân chợt vọng lên mấy tiếng cười đùa của mấy người đàn ông, Chu Dao thính tai nghe thấy có cả tiếng cười trầm ấm của Lạc Dịch pha lẫn trong đó, bèn nhanh chân trèo lên giường, nhào người ra cửa sổ, cúi đầu ngắm nhìn.

Nhóm nhân viên khách sạn đang cười nói ở ngoài sân, nam nữ đều có. Lạc Dịch bỏ một tay vào túi, đứng bên cạnh hút thuốc lá, xem bọn họ đùa vui.

Đám con gái đang vây quanh trên Trát Tây. Hôm nay, cậu ấy mặc trang phục truyền thống của người Tạng, trông rất long trọng. Những người còn lại cũng ăn bận vô cùng chín chu, hình như định rủ nhau ra ngoài làm việc quan trọng gì đó.

Chu Dao lẳng lẳng nhòai người trên bệ cửa sổ xem họ nô đùa. Lạc Dịch vô tình ngược mắt liếc qua cửa sổ phòng cô, thấy cô tóc xoã nghiêng đầu với vẻ mặt buồn chán. Anh vừa trông theo cô vừa từ từ nhả khói thuốc.

Lúc đội cô xuất phát, anh cũng ở đó. Bạn bè cô đi hết, chỉ còn lại mình Chu Dao.

Chu Dao thấy anh nhìn mình liền tò mò: “Ông chủ Lạc, mọi người định ra ngoài à?”.

Lạc Dịch gật đầu: “Dự đám cưới anh trai Trát Tây”.

“Đám cưới tổ chức theo phong tục người Tạng hả?” Cô vươn thẳng đầu lên, mắt sáng rỡ.

“Muốn đi à?” Lạc Dịch mỉm cười.

Chu Dao gật đầu lia lịa.

Lạc Dịch vẫy tay: “Xuống đây”.

Chu Dao nhanh chóng trượt xuống giường, lục tìm trong va li. Cuối cùng, cô thay sang chiếc áo len màu trắng, phối với chiếc quần culottes* màu xanh biển, sau đó còn soi gương chải đầu tỉ mỉ. Khi xác định bản thân đã sửa soạn xinh đẹp, cô nhoẻn môi cười với mình trong gương, mặt vui phơi phới chạy xuống lầu.

(*) Culottes : Quần lửng ống rộng.

Mọi người hôn hờ kéo nhau vào làng. Lạc Dịch đi cuối cùng, hỏi Chu Dao: “Sao không mặc chiếc váy kia?”.

“Đi dự đám cưới không nên mặc màu đỏ.” Chu Dao chun mũi đáp.

Lạc Dịch khẽ cười: “Ở đây không có tục lệ đó”.

Chu Dao nghĩ ngợi rồi chạy tới trước mặt anh, dang hai tay cho anh ngắm: “Tôi mặc bộ này không đẹp à?”.

“...” Anh không trả lời, vòng qua cô tiếp tục đi về phía trước.

Nhà Trát Tây trong làng Á Đình, là một chòi canh kiểu Tạng rất lớn, hết như toà thành vậy. Bên cạnh nhà là ruộng vườn hoa trái, kết hợp sắc xanh sắc hồng xinh đẹp vô ngần.

Bởi vì có đám cưới nên mái nhà và những ngọn cây gần đó đều treo cờ nguyện lungta muôn màu muôn sắc để đón phước lành từ từ trời cao ban tặng. Từng lá cờ tung bay phấp phới trong gió. Ngẩng đầu trông lên, bầu trời trong xanh cao vợi vợi được chia thành từng mảnh, hết như miếng ngọc bích.

Trát Tây là em trai của chú rể, đương nhiên phải đi đón dâu. Lạc Dịch hỏi Chu Dao có muốn góp vui không, Chu Dao đã nôn nóng muốn tham gia từ lâu rồi. Trong đám cưới có gì khiến người ta phấn khích hơn là xem cô dâu chứ!

Cô dâu là người cùng làng, nhà cách đó không xa, chú rể vui như tắm gió xuân cưỡi ngựa đi đón. Bạn bè người thân phía nhà trai múa hát vui tươi theo sau. Đến cửa nhà gái, không khí rộn rã đã lên tới cao trào, chú rể xuống ngựa, được cả đám người vây quanh đẩy vào nhà.

Chu Dao cũng vui vẻ chạy theo nhưng bị Lạc Dịch kéo cổ áo lại.

Một giây sau, đám trẻ con đứng trên mái nhà xách thùng nước dội xuống, cả đám ướt như chuột lột.

Bọt nước bắn lên mặt Chu Dao, cô sửng sốt giây lát rồi lập tức cười khanh khách.

Đội ngũ đón dâu ước nhẹp, thế là càng nhiệt tình xông vào nhà. Họ nhà gái đồng loạt ngăn cản, bảo phải hát ca nhảy múa ngoài sân trước đã. Đây không phải là vấn đề khó khăn, mọi người đều vui vẻ, đám đàn ông con trai hăng giọng cất tiếng ca, còn đám cô gái thì xoay người múa điệu dân tộc.

Chu Dao đứng bên hờn hờ trông theo thì bị một cô gái kéo vào đội. Cô không hề ngại ngùng, cũng học theo động tác của các cô gái, cùng nhảy múa hân hoan.

Lạc Dịch đứng bên cạnh lẳng lẳng ngắm nhìn, trong đám người da ngăm ngăm, trông cô vô cùng nổi bật. Nước da cô vốn trắng, lại được chiếc áo len trắng hắt sáng lên khuôn mặt nên càng trắng hơn. Chiếc quần rộng và dài giống như chiếc váy màu xanh biển, trong lúc cô nhảy múa, nó bay lượn theo gió như sóng biển dập dềnh.

Những người xung quanh xoay tròn, ánh mắt Lạc Dịch nhìn thẳng vào cô, ngăm nộ cười rạng rỡ hết đoá hoa tươi nở rộ trên núi ấy.

Mọi người nhanh chóng kết thúc điệu múa, tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Rời khỏi đội hình, cô liếc đôi mắt sáng ngời tìm vị trí của anh trong đám đông rồi chạy ngay đến đứng bên cạnh anh. Cô vỗ ngực thở hốt hốt, nộ cười tươi tắn nở trên đôi môi phớt hồng.

Anh nhìn cô một lúc rồi mới từ từ cất lời: “Kiềm chế một chút, đừng để bị phản ứng cao nguyên”.

Chu Dao thở khẽ, trách móc anh: “Tôi ở đây bao lâu rồi, sao còn bị phản ứng cao nguyên được nữa?”.

Anh vừa định mở miệng thì lại nghe tiếng mọi người hô hào: “Chạm cùi, chạm cùi!”.

Chu Dao lập tức rướn cổ lên xem, lay lay cánh tay Lạc Dịch, hỏi: “Ông

chủ Lạc, chụm củi là gì?”.

Lạc Dịch nhìn ngón tay mảnh dẻ của cô bám trên tay áo mình, thờ ơ nói: “Cô sẽ biết ngay thôi”.

Một đồng củi được mang ra giữa sân, đám bạn thân khiêng chú rể lên. Chu Dao đang ngỡ ngàng thì thấy mọi người thành linh ném chú rể lên không trung rồi để chú rể rơi xuống đồng củi.

Chu Dao kinh hoàng, lập tức quay đầu đi.

Phút chốc sau, tiếng cười nói vui vẻ của mọi người lại truyền đến, Lạc Dịch vỗ nhẹ bả vai Chu Dao trấn an.

Mặt Chu Dao không còn vẻ hưng phấn, nhỏ giọng thở phào: “Trò này nguy hiểm quá!” rồi lại lẩm bẩm: “Nếu là đám cưới tôi, còn lâu tôi mới cho bọn họ tung chú rể lên như thế, nhỡ rơi ngã bị thương thì sao?”.

Lạc Dịch nói: “Đến khi cô kết hôn thì tất nhiên sẽ có những trò vui khác ở chỗ cô”.

Chu Dao không đồng ý, hất cằm: “Dù thế nào tôi cũng không cho phép họ làm loạn. Đứa nào dám quậy tôi sẽ đuổi đứa đó đi!”.

Lạc Dịch trêu cô: “Nếu chú rể đầu tiên thì sao? Cô cũng đuổi anh ta đi à?”.

“...” Chu Dao lườm anh.

Vào nhà, mọi người đang đứng quanh cô dâu xinh đẹp. Cô dâu mặc trang phục Tạng màu đỏ cam, tóc tết thành từng bím nhỏ, đính đầy đá san hô, đá sáp ong và ngọc lam rực rỡ.

Ba mẹ cô dâu và họ hàng vừa đeo khăn khata* vừa gửi lời chúc phúc cho cô ấy. Loáng một cái, trên cổ cô dâu đã quàng đầy khăn khata trắng. Các

trường bối nắm lấy tay cô dâu dặn dò đôi lời, Chu Dao nghe không hiểu nên rời đi trước, lúc đi còn len lén bốc một nắm hạt dưa và lạc đem theo ăn trên đường.

Lạc Dịch cùng cô trở về, suốt quãng đường, cờ lungta muôn màu muôn sắc tung bay trong gió. Ven đường xếp đầy những chồng đá được vẽ những kí hiệu nhiều màu sắc, đó là loại đá mani** cầu phúc. Lạc Dịch đi ngang qua, thấy một viên nằm chơ vơ một bên bèn khom người nhặt lên đặt vào đồng đá.

Chu Dao hiếm khi thấy anh như vậy, khá bất ngờ: “Anh đang cầu phúc à? Anh có tâm nguyện gì sao?”.

“Không có, thuận tay nhặt lên thôi.” Lạc Dịch phúi bụi trên tay, hỏi: “Còn cô? Khách du lịch đến đây đều đến núi Thần để cầu nguyện”.

(*) Khăn Khata là khăn quàng truyền thống của người Tây Tạng, thường làm bằng lụa trắng. Chiếc khăn được tặng trong các buổi chúc tụng và nghi lễ như sinh em bé, tốt nghiệp, đám cưới... để thể hiện lời chào cũng như lời chúc tốt đẹp. Tuy nhiên cũng có thể sử dụng trong lễ tang để thể hiện sự chia buồn và cảm thông.

(**) Đá Mani là những phiến đá và những viên đá được khắc các lời kinh cầu nguyện hay các câu thần chú của Lạt-ma giáo, hoặc là những biểu tượng thiêng liêng khác của Phật giáo Tây Tạng. Chúng thường được đặt dọc theo hai bên đường đi hoặc hai bên bờ sông, hoặc chất thành đồng lối hay là những bức tường dài.

“Đã là tâm nguyện thì phải thì phải tự mình thực hiện mới có ý nghĩa.” Chu Dao ngẩng đầu cười rạng rỡ. “Cầu Phật làm gì? Tôi đến đây với mục đích là khảo sát và lấy số liệu chứ không phải đi dã ngoại, ngày ngày đi cầu phật có ích gì chứ?”.

“Vây cũng đúng.” Lạc Dịch khẽ cười. “Không đi chung với bạn bè cũng không sao à?”.

Nụ cười trên mặt Chu Dao chợt tắt. “Dự án tôi nghiên cứu khác với họ. Hơn nữa... bạn bè thật sự của tôi cũng không ở đây”.

Lạc Dịch lại khon lưng nhặt một viên đá rồi đặt lên đồng đá mani khác, thuận miệng hỏi: “Ồ? Vây ở đâu?”.

Chu Dao chỉ lên bầu trời xanh ngắt. Lạc Dịch nhú mày.

Ngọn gió thu mơn man ve vuốt, ánh mặt trời mỏng manh chiếu rọi.

Chu Dao nở nụ cười, giọng dịu dàng: “Anh từng nghe nói về Hội chứng Asperger* chưa? Đó là một dạng bệnh tự kỉ. Nhưng cậu ấy là một thiên tài, thậm chí còn giỏi hơn cả ba tôi nữa. Dự án tôi đang làm do chính cậu ấy đặt nền móng và được đặt theo tên của cậu ấy”.

“Về sau thế nào?”

“Đang trong quá trình nghiên cứu thì cậu ấy... xảy ra chuyện bất trắc. Sau đó, dự án của cậu ấy được chúng tôi tiếp nhận. Đây chính là nguyện vọng lớn nhất của tôi hiện giờ. Tôi mong sớm ngày thành công nhưng điều này không thể cầu xin Phật được.”

Lạc Dịch “ừ” một tiếng gọn lỏn, dường như không có hứng thú với chuyện của cô. Vì thế, Chu Dao không kể tiếp nữa.

(*) Hội chứng Asperger (tiếng Anh: AS, Asperger disorder hau Asperger's) là một dạng hội chứng bệnh rối loạn phát triển. Tỷ lệ nam giới có Asperger's so với nữ giới, dao động từ 1:2 - 1:16. Những có người hội chứng Asperger này sẽ gặp bất lợi trong cuộc sống chủ yếu do kỹ năng giao tiếp kém, đặc biệt là ngôn ngữ cơ thể

Đi được một đoạn đường nữa, cô ngẩng đầu nhìn cò lungta bay phấp phới trên không trung, bỗng bồi hồi: “Người bạn kia của tôi có một cái tên rất hay. Chữ ‘La’ ghép từ bộ ‘Tứ’ trên ‘Tịch’ dưới, ‘Dự’ trong câu ‘vang danh khắp thiên hạ’ - La Dự.

“Quả thật là cái tên rất hay.” Lạc Dịch cất giọng đều đều.

...

Cô dâu được đón về nhà chú rể, hôn lễ chính thức bắt đầu. Nhóm Lạt Ma tụng kinh cầu phúc, cô dâu chú rể thành tâm cầu nguyện, tay họ khẽ nhúng rượu lúa mì Thanh Khoa, vẩy lên trời và đất như tỏ lòng kính trời đất, cảm ơn cha mẹ.

Chu Dao ngồi trên ghế, chống cằm nhìn hồi lâu mới quay đầu hỏi Lạc Dịch: “Ông chủ Lạc, anh nói xem, con người ta đột nhiên muốn kết hôn vào lúc nào nhỉ?”.

Lạc Dịch nhìn cô dâu chú rể tay trong tay, mỗi khi nhìn nhau sóng mắt luôn chứa chan tình cảm, dáng điệu thắm thiết khiến người bên cạnh ao ước. Anh dời mắt: “Lúc họ cảm thấy có thể chung sống với một người đến hết cuộc đời”.

Chu Dao nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi hỏi: “Nhưng anh không cảm thấy cả đời là quãng thời gian rất dài ư? Làm sao mà họ chắc chắn được?”.

Tay Lạc Dịch vân vê một hạt lạc, kiên nhẫn đáp: “Chẳng qua là hết một đời thôi, không ai có thể dám chắc. Hồi trẻ luôn miệng nói đã chắc chắn rồi, nhưng phần nhiều là xúc động nhất thời. Vì thế mới muốn mau chóng kết hôn, chứ để đến khi nghĩ kỹ rồi thì sẽ không muốn kết hôn nữa đâu”.

Chu Dao hỏi: “Vậy bây giờ anh đã nghĩ kỹ chưa?”.

Mắt anh lấp lánh, hỏi ngược lại: “Cô cho rằng thế nào?”.

Mắt Chu Dao hơi buồn, ỉu xìu nói: “Nghĩ kĩ rồi”.

Lạc Dịch bỏ hạt lạc vào miệng nhai tóp tép, khoé môi cong cong, không trả lời cô là đúng hay sai.

Chu Dao uể oải gắp mấy hạt bắp ăn cho đỡ buồn miệng, hỏi tiếp: “Ông chủ Lạc, anh đã từng muốn kết hôn với ai chưa?”.

Anh nhìn người quen đi đến mời rượu, thuận miệng đáp: “Đã từng”.

Lòng Chu Dao khẽ nhói đau nhưng vẫn mỉm cười: “Cảm giác đó chắc rất thần kì nhỉ? Tôi chưa từng có”.

Lại một người nữa đến mời rượu, Lạc Dịch vui vẻ uống một chung rồi đặt xuống, vừa bóc vỏ lạc vừa thản nhiên nhận xét: “Cô còn trẻ mà”.

Chu Dao cố chấp hỏi: “Nếu anh đã từng nghĩ đến chuyện kết hôn thì sao lại thôi?”.

Câu hỏi này bị tiếng ồn ã nói cười của mọi người xung quanh át đi. Người Tạng thích uống rượu, vào ngày vui càng uống nhiệt tình hơn. Hễ ngồi chung một nhà, không cần biết có quen hay không đều nâng chén uống cạn.

Lạc Dịch bị người xung quanh mời vài lần liên tiếp nên không rảnh chú ý đến Chu Dao nữa. Chu Dao thông vai, dẫu môi, nhìn chăm chăm vào ly rượu của mình chốc lát liền quyết định đưa lên uống cạn.

Người lớn cười nói, trẻ con nô đùa, đám cưới náo nhiệt đến tận đêm. Nhân viên khách sạn đã chạy đi đằng nào không biết, có mấy người uống say mèm. Chu Dao cũng uống đến nổi mặt mũi đỏ bừng, chân bước liêu xiêu.

Lạc Dịch xách cô ra cửa, trách mắng: “Cô đi xem đám cưới thôi chứ uống

rượu làm gì?”.

Chu Dao trợn trừng mắt, không biết có phải rượu vào lá gan to hơn hay không mà giọng nói cũng có vẻ lớn hơn: “Chỉ mình anh được phép uống thôi à? Tôi mới uống một chút thôi, chưa bằng một phần mười của anh nữa kìa”.

“Còn cãi cớ à?” Lạc Dịch nhăn mày, lôi tay cô đi về khách sạn, bước được vài bước lại cẩn thận hỏi lại: “Có đi được không?”.

Chu Dao hất tay anh ra, tức tối: “Anh khinh thường tôi quá rồi đấy! Nhưng đôi mắt cô lập tức xoay chuyển, cười tươi roi rói, kề mặt đến sát phía anh. “Nếu tôi không bước nổi, anh có cõng tôi về không?”.

Lạc Dịch nhìn cô: “Tôi đi gọi Trát Tây”.

Chu Dao nghiêng răng nghiêng lợi lườm anh một cái sắc lẹm.

Màn đêm bao phủ, không khí trên núi lành lạnh, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao lấp lánh. Gió núi thổi hiu hiu, Chu Dao đã tỉnh táo đôi phần. Cô vừa ngắm trời khuya vừa bước đi với nụ cười trên môi.

Lạc Dịch nhắc nhở: “Chú ý nhìn đường, đừng để ngã”.

Chu Dao vừa ngắm sao vừa nói: “Anh nhìn giúp tôi đi!”.

Lạc Dịch im lặng, nhìn con đường phía trước.

Tối nay trăng rất sáng, hai người đi song song cách nhau một khoảng tương đối.

Chu Dao kể: “Tôi đã từng ở Ấn Độ một năm, cũng từng tham gia đám cưới của dân bản xứ. Nhưng điều khiến tôi nhớ nhất không phải là nghi lễ, mà là sau đám cưới, bầu trời cũng đầy sao như bây giờ. Con gái út của ông chủ khách sạn đi chân trần đến đón tôi. Cô ấy nắm tay tôi, đi trên con ngõ lát

đá giữa đêm khuya”.

Nghe cô miêu tả, Lạc Dịch như được thấy hình ảnh sống động ngay trước mắt.

“Ôi, tôi muốn đi chân trần quá!” Chu Dao nói rồi cười lên, bất chợt cởi giày, để đôi chân được tự do thoải mái tiến về phía trước.

Chiếc quần lửng xanh biển của cô như áng mây bông bành, đôi chân trắng ngần giẫm trên bùn đất để lại dấu chân nhàn nhạt, ngay cả năm ngón chân nhỏ nhắn cũng hằn rõ dấu vết. Có lẽ do đêm đen quấy phá, lòng Lạc Dịch thấy ngứa ngứa như có sợi lông vũ phất qua, như thể bàn chân trần bé nhỏ kia đang bước vào linh hồn anh. Anh đi sau lưng cô, lẳng lặng nhìn hàng dấu chân phía trước, không nói một lời.

Đi được nửa đường, ánh sao mờ dần, chỉ một lát sau, cơn cuồng phong kéo đến, trời bỗng đổ cơn mưa.

“Chạy mau!” Chu Dao quay người lại nắm lấy tay anh, kéo anh chạy như bay trong cơn mưa. Suốt quãng đường, cô cười khanh khách nhưng vẫn không hiểu nổi mình đang vui vẻ vì chuyện gì.

Trở về khách sạn, đêm đã khuya, mọi người đang say giấc nồng. Toàn thân Chu Dao đầm nước mưa, nụ cười trên mặt vẫn dạt dào.

Bên ngoài, gió giạt mưa giông.

Lạc Dịch điềm tĩnh thả tay Chu Dao ra, kiềm chế bắt mình phải kéo giãn khoảng cách với cô, dặn: “Lên lầu ngủ sớm đi!”.

Chu Dao ăn vạ không chịu đi: “Ông chủ Lạc, tôi muốn uống sữa”.

Khu sinh hoạt chung mờ tối, chỉ có hai ngọn đèn treo trên quầy bar toả

sáng. Lạc Dịch từ tốn rửa sạch tay dưới vòi nước rồi mở hộp sữa, rót vào nồi. Anh cầm muôi gỗ khuấy, vô thức nhớ đến vành tai và mắt cá chân trắng nõn của cô dưới ánh trăng.

Có mùi nguy hiểm đang chầm chậm đến gần. Anh biết cô đang ngăm nhìn mình nhưng mắt vẫn nhìn thẳng, tập trung hâm nóng sữa, rót vào cốc thủy tinh rồi đặt lên quầy bar.

Cô đang chống má, khẽ buông tay ra, đầu cúi xuống thổi phù một hơi. Hơi nước nóng bốc phả lên đầu ngón tay anh.

Lạc Dịch lén rút tay lại, nghiêm khắc nói: “Uống nhanh đi!”.

Lần này, anh không đợi ở quầy bar mà đi ra khu tập thể sắp xếp gọn lại tấm nệm bừa bộn trên ghế, cố ý kéo dài thời gian.

Đến khi dọn xong quay trở lại, Chu Dao đã uống được nửa cốc sữa. Vết sữa vẫn dính trên môi, cô ôm chiếc cốc nhay đi nhay lại, không chịu ngoan ngoãn uống hết. Hàm răng đã không nghe lời rồi nhưng đến cả móng cũng không chịu yên, cứ xoay qua xoay lại trên chiếc ghế cao.

Nhìn móng cô cứ xoay mãi, Lạc Dịch chợt cảm thấy bức dọc khó hiểu. Anh đi qua giữ chặt chiếc ghế, Chu Dao không chuyển động được, quay đầu sừng sờ nhìn anh: “Anh làm gì vậy?”.

“Đừng xoay ghế nữa.” Anh cau mày. “Ghế đổ, ngã ra đây thì ai chịu trách nhiệm?”.

Chu Dao dẫu môi: “Yên tâm đi, sẽ không bắt anh đền đâu”.

Nói xong, cô định xoay ghế tiếp theo thói quen thì bị bàn tay Lạc Dịch giữ chặt. Chu Dao sức yếu không đấu lại liền bấu môi kháng nghị: “Anh buông ra!”.

Lạc Dịch hạ thấp âm thanh, giọng nói có phần nguy hiểm: “Tôi nói cô đừng xoay nữa, có nghe không?”.

Hơi thở anh phủ xuống, da đầu Chu Dao tê rần, mông ngồi yên, răng cũng không cắn cộc thuỷ tinh nữa.

Lạc Dịch thúc giục: “Uống một hơi cho hết rồi lên lầu đi!”

Chu Dao ghen lời hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên phụng phịu: “Uống một hơi không hết”.

Đôi mắt Lạc Dịch đen thẳm, anh cúi đầu nhìn cô hồi lâu, đột nhiên cười kỳ quái. Nụ cười này khiến Chu Dao hơi chột dạ. Anh kề sát vào, nâng cằm cô lên, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua môi, bọt sữa đã được lau sạch. Chu Dao dần tròn tròn mắt, nín thở nhìn anh.

“Chu Dao!” Lạc Dịch khẽ giọng hỏi cô. “Hài lòng chưa?”.

Tim Chu Dao như ngừng đập, cô bị anh nắm cằm, đầu ngẩng lên mà không thốt nổi một lời.

“Không phải cô muốn thế này sao?” Lạc Dịch nhếch môi. “Vẫn chưa hài lòng à? Muốn như thế nào mới hài lòng? Như vậy sao?”.

Anh cúi đầu xuống hôn môi cô, đầu lưỡi thẳng tiến, mút vào thật mạnh. Bá đạo, mạnh mẽ, dày xéo không hề dịu dàng. Đầu óc Chu Dao mù mị, chỉ cảm thấy không khí của cô bị anh cướp đoạt trọn vẹn. Cô khó thở, choáng đầu hoa mắt, bỗng dưng cảm thấy buồn rùn.

Người mà anh ôm sát ngực đã mềm nhũn, Lạc Dịch cũng đột ngột nhận ra mình đã tự châm lửa, nhưng nhất thời không dập được. Ban đầu cô còn ngơ ngác, dần dần bắt đầu vụng về đáp lại anh.

Anh nếm được hương sữa thoang thoảng trên lưỡi cô, chợt tỉnh táo lại, nhanh chóng buông cô ra.

Chu Dao má đỏ hây hây, mắt long lanh nhìn anh không chớp. Lạc Dịch bình tĩnh, ổn định lại hơi thở, anh vốn chỉ định trừng phạt cô thôi, nhưng hiện tại không ngờ ngọn lửa kia đã dần dần khiến anh mất khống chế.

Anh vẫn xem như tỉnh táo, lùi về sau vài bước quan sát cô, cười khẩy: “Ngây ngốc rồi à?”.

Chu Dao chậm chạp lắc đầu, cô hít vào thật sâu rồi thở hắt ra, sau đó lắp bắp nói: “Ông chủ Lạc, tôi không... thở... được. Hình như tôi... bị... phản ứng cao nguyên... thật rồi”.

Lạc Dịch kinh ngạc. Tay anh vô thức gõ lên bàn quầy bar, ra lệnh: “Đưa tay đây!”.

Chu Dao ngoan ngoãn đưa tay ra, anh ấn vào huyết vị giữa các ngón tay cô với lực vừa chuẩn rồi nhẹ nhàng kéo từng ngón tay mảnh khảnh. Chu Dao được anh xoa bóp vô cùng thoải mái, cô sấp lại gần: “Làm cách này có thể chữa khỏi phản ứng cao nguyên thật à?”.

Lạc Dịch nhướng mắt nhìn vẻ phẫn chấn bưng bưng của cô. Phản ứng cao nguyên cái quái gì? Anh hất tay cô ra.

Chu Dao cuống lên, nói đốt: “Tôi thật sự bị phản ứng cao nguyên mà, ngay lúc này đây!”.

Anh cau mày: “Nói bình thường đi!”.

Chu Dao thành thật biện minh: “Tại hồi nãy anh cắn trúng đầu lưỡi tôi”.

Lạc Dịch á khẩu. Anh nhìn đi chỗ khác, hất cằm lên: “Cô còn uống sữa

nữa không?”.

“Uống chứ!” Chu Dao vội vàng ôm cốc sữa, ngửa cổ uống ừng ực hết sạch.

Khu sinh hoạt tập thể tối đen như mực.

Chu Dao trở về phòng, cuộn mình trên giường, bây giờ mới bắt đầu hồi tưởng lại nụ hôn đắm thiết và nồng nhiệt khiến cô giờ phút này nhớ lại vẫn thấy nóng tai ấy. Cô cười khúc khích, vui vẻ lăn qua lăn lại, không ngừng vỗ mạnh vào ván giường.

Còn ở dưới lầu, Lạc Dịch đi vào phòng, đóng cửa lại. Anh đứng ngay giữa cửa, ngẩng đầu nghĩ ngợi một hồi rồi cau mày: “Chậc!”.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐÂY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Buổi sáng thức dậy, vừa mở mắt ra, khoé môi Chu Dao đã cong lên thành một nụ cười thoả mãn. Cô trở mình, ôm chiếc chăn dày vào lòng, cảm thấy trái tim căng tràn như thể chứa đầy kẹo bông gòn ngọt ngào. Ánh nắng mùa thu mỏng manh và dịu nhẹ len lỏi qua khung cửa sổ tiến vào phòng, cô không muốn rời khỏi giường, mỉm cười lười biếng cuộn tròn trong chăn.

Sáng sớm nơi núi rừng yên tĩnh biết bao. Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng người quét sân, chiếc chổi soàn soạt lướt trên nền đất. Cô lập tức ngồi dậy, nhào người tới cửa sổ lau đi giọt nước và sương mù đọng trên tấm kính.

Sân khách sạn im ắng, người quét sân chính là Ngô Dịch. Có vài du khách xuất phát lên núi hành hương, lúc đi qua sân cất tiếng chào tạm biệt cậu ta.

Chu Dao mở toang cửa sổ, để cơn gió thu mát rượi và trong lành ùa vào phòng. Cô ló đầu ra nhìn một lượt, không thấy bóng dáng ông chủ Lạc đâu. Cô khẽ bĩu môi, trở lại giường ngẫm nghĩ chốc lát mới ngồi dậy, xuống giường đi đánh răng rửa mặt. Cô xoa tóc ra, tết thành một kiểu phức tạp nhưng xinh đẹp rồi thay sang chiếc váy đỏ kia.

Gương trên tường ngần quá không soi được toàn thân, cô phải rướn cổ nhảy lên ngắm, đến lúc thấy được cả người mới hài lòng xuống lầu.

Lạc Dịch tỉnh giấc từ sớm tinh mơ nhưng không ra khỏi phòng. Trong giỏ rác bên bàn vứt một đồng giấy vệ sinh vo tròn, trong chiếc gạt tàn trên bàn có đến bảy, tám cái đầu lọc. Lạc Dịch ngồi trên ghế, tay đang kẹp một điếu thuốc.

Tối qua hơi phiền muộn và bất đắc dĩ, thế mà anh lại bin một con bé vắt mũi chưa sạch quấy rối. Đúng là anh đang tự gây phiền phức cho mình mà. Tuy nhiên, bây giờ bình tĩnh lại cũng không tìm ra nguyên cớ. Vừa nghĩ đến cô, anh đã cảm thấy đau đầu rồi.

Có điều đây không phải là việc anh nên suy nghĩ vào lúc này. Lạc Dịch day trán, rít một hơi thuốc thật sâu, sau đó chậm rãi nhả ra.

Mấy ngày trước, anh xuống núi mua hàng, cố ý đến Ngô Ký nói với A Tang là anh sắp đi làm hướng dẫn viên, chẳng qua chỉ muốn Ngô Minh chú ý, để anh ta thừa cơ ra tay trừ khử anh mà thôi. Như vậy anh mới có cơ hội bắt được một, hai người để điều tra rõ nguồn gốc, rồi dẫn đám Ngô Minh đến cho Lục Tự xem. Thế nhưng Lục Tự hoàn toàn không phối hợp với anh, mà cùng lúc đó, Chu Dao cũng không chịu đi khảo sát cùng đội nữa. Lạc Dịch lo lắng xảy ra bất trắc khác, cũng thay đổi hành trình ở lại, bởi vì anh cho rằng trận lũ quét bất ngờ kia rất kỳ lạ.

Sau đó, Lạc Dịch có hỏi Chu Dao, cô kể đó là hành trình đột phát. Người đầu tiên đề nghị đến khe núi là Mạc Dương. Nhưng Mạc Dương chỉ cảm thấy thời gian còn nhiều nên có thể đi một chuyến xem thử. Khi nghe lời cảnh báo Chu Dao truyền đạt lại, anh ta cũng nghĩ an toàn là trên hết nên bỏ phiếu không đi. Nhưng vì sao những thành viên kia lại nhất quyết đòi chui đầu vào chỗ nguy hiểm chứ?

Kỳ lạ hơn là đội cứu hộ chỉ nhận được một cuộc điện thoại cứu trợ do A Mẫn gọi. Mà cú điện thoại cầu cứu A Mẫn nhận được lại đến từ Mạc Dương. Theo lời A Mẫn, phải mười phút sau khi gọi cứu hộ, con bé mới nhận được cú điện thoại tiếp theo. Như vậy người trên bờ đã làm gì?

Lúc xảy ra chuyện, người có suy nghĩ đơn giản nhất là Tô Lâm Lâm, còn trong số những người muốn cứu cô ấy, người có tâm địa trong sáng nhất là Chu Dao. Đây là trùng hợp, ngoài ý muốn hay là có người đoán chắc nên

đánh cược một lần?

Hôm Lạc Dịch và Lục Tự đàm phán, Lục Tự hỏi anh tại sao ra ngoài chưa đến hai tháng lại đột ngột trở về Đạo Thành. Đương nhiên là anh có mục đích riêng.

Ngón tay Lạc Dịch gõ nhẹ lên tay ghế, lát sau, anh khom lưng kéo hộp bàn cuối cùng ra, lấy một quyển sổ màu đen từ đồng sổ sách chồng chất, trong đó kẹp một tấm ảnh.

Ảnh chụp trước cửa hội trường lễ tốt nghiệp, thảm cỏ trải đầy hoa và băng lụa, một người đàn ông mỉm cười đặt bàn tay sau lưng, tay kia khoác vai chàng trai trẻ tuổi. Chàng trai mặc áo thạc sĩ màu xanh lam, ôm bó hoa và băng, căng thẳng nhìn ống kính, tay còn lại khấn trương nắm chặt ado thun của anh trai.

Cậu nhóc đó nói rất chậm, cổ mãi mới hết một câu.

“Anh... Em thích đá... cũng thích đất... Em muốn đi hết núi sông của đất nước này”.

“Anh... Em sẵn lòng sống cả đời trong phòng thí nghiệm... không cô đơn đâu, sao cô đơn được chứ...? Em hay ở một mình trong phòng thí nghiệm... ngắm những bức ảnh vệ tinh treo đầy tường... Mỗi khi em nhìn những đường cong màu đỏ... màu nâu kia... liền nghĩ... mảnh đất này đẹp như vậy... sẽ không cô đơn... Làm sao mà cô đơn được cơ chứ...? Mỗi tấc đất... nước ta... đều chôn giấu bảo vật trời ban.”

“Anh... Em muốn vẽ... bản đồ tài nguyên lãnh thổ chính xác nhất... Em muốn... nâng mức độ chính xác... khi thăm dò khoáng thạch... hiện có... lên gấp mười lần, gấp hai mươi lần... Crôm, bạch kim, kim cương, rất nhiều... rất nhiều tài nguyên, khoáng thạch khan hiếm, khoáng thạch có màu. Chúng ta

có rất nhiều... chúng ta không thiếu, tương lai không để nước khác khống chế... Chúng ta có tài nguyên... chẳng qua hiện tại còn hạn chế về công nghệ... không phát hiện ra số lượng lớn mà thôi... Nhất định có một ngày, em sẽ vẽ ra... bản đồ tài nguyên quốc gia... chính xác nhất.”

“Land, tất cả đều là ân huệ của đất mẹ, chính là Land.”

...

Tự sát? Hừ, em trai anh sao lại tự sát được?

Lạc Dịch hoàn hồn lại, phát hiện ngón tay đã vô thức bóp bẹp điều thuốc, tàn thuốc cháy đến tay cũng không hề hay biết, rồi cứ thế bị anh dập tắt. Anh vứt điều thuốc đi, lấy giấy lau tay, lại rút một điều khác ra châm.

Mấy năm qua, anh điều tra được rằng cho đến nay, Phật tháp kia vẫn còn nằm trong tay Đan Sơn, không tìm được người mua. Chính xác thì không phải không tìm được mà là không có ý định bán. Lạc Dịch càng lúc càng nghi ngờ Phật tháp và việc anh thân bại danh liệt chẳng qua chỉ là bước khởi đầu, mục tiêu của “Đan Sơn” chính là La Dự và LAND đằng sau anh.

Có rất nhiều thuyết âm mưu về cái chết của La Dự. Kẻ làm anh trai là anh cùng giáo sư Chu Khải Đạo đều bị ảnh hưởng ít nhiều. Hiện giờ, anh vẫn chưa biết chân tướng sự việc, nhưng anh chắc chắn La Dự sẽ không tự sát.

Lạc Dịch cho rằng Đan Sơn nhắm vào LAND. Vì thế khi Chu Dao - người có liên quan đến dự án nghiên cứu LAND - đến Đạo Thành, Lạc Dịch cũng chạy về. Nếu Chu Dao bình yên vô sự, vậy suy đoán của anh đã sai, mà ngược lại cũng thế.

Nhưng Lạc Dịch càng ngày càng tin rằng anh đã đoán đúng, nếu không Đan Sơn cũng sẽ không nóng lòng sai Ngô Minh diệt trừ anh như thế. Dù sao, Ngô Minh không có năng lực cũng như can đảm để hại anh chỉ vì sợ bị

phát hiện vụ làm giả Phật tháp.

Ngày đó đưa Chu Dao đi mua quần áo, Lạc Dịch cố ý để A Tang phát hiện ra anh chưa bị Khương Bằng giết chết, bởi lẽ đó, Ngô Minh không thể không nhanh chóng ra tay. Không thể động thủ trên tuyến đường Rock, vậy địa điểm chỉ có thể là... khách sạn này.

Thật tốt, đúng lúc Lục Tự đang có ở đây, vừa hay có chứng cứ cho anh ta xem.

Lạc Dịch căn điều thuốc, hơi nhú mày, lúc định đóng quyển sổ màu đen lại vô tình mở ra một trang khác, trên đó dán tấm ảnh chân dung duy nhất không quá căng thẳng của La Dự.

Trong tấm ảnh, cậu thanh niên hồi hộp, nhút nhát cúi đầu, ánh mắt len lén nhìn về phía bên này ống kính, khoé môi hơi mỉm cười ngượng ngùng và kín đáo. Hướng cậu nhìn hẳn là cô gái xuất hiện trên màn hình máy chụp ảnh sticker cạnh cậu. Cô ấy nở nụ cười rạng rỡ, mắt cong cong như vầng trăng sáng, hai tay làn hai chữ V đưa lên đầu như đôi tai thỏ.

Giọng nói then thùng của cậu trai như văng vẳng bên tai anh: “Anh, hình như em... thích cô ấy rồi”.

“Vậy thì tỏ tình đi!” Anh động viên.

“Anh, anh có thể giúp em không?”

Anh cười: “Chuyện này anh giúp thế nào? Phải tự mình làm”.

“...” Cậu trai cúi đầu, xoa xoa tay ngượng ngùng. “Vậy đến khi em... thử nghiệm LAND giai đoạn Một kỳ Một thành công, sẽ tỏ tình với cô ấy”.

...

“Thôi, chờ đến... thử nghiệm đến giai đoạn Hai kỳ Một của LAND thành công đi.”

...

“Thôi, nên chờ đến khi thử nghiệm giai đoạn Ba thành công vậy.”

...

Mà hôm nay, tính theo bảng kế hoạch khi La Dự còn sống đã lập ra, kỳ Một của dự án LAND đã sắp đến hồi kết thúc, chuẩn bị thử nghiệm giai đoạn Chín rồi. Một khi thành công, kỳ Hai, kỳ Ba và hàng loạt nghiên cứu nâng cao sẽ nhanh chóng được triển khai với thể như chẻ tre.

Lạc Dịch gấp quyển sổ lại, đặt nó về chỗ cũ rồi đóng ngăn tủ. Anh hút nửa điếu thuốc, thôi suy nghĩ miên man, trở về thực tại. Dần dần anh nhớ đến cảnh tượng đêm qua. Anh nhớ tới đôi mắt long lanh, đôi môi mềm mại và hương sữa thơm ngát như trẻ con của cô.

Anh nhắm mắt lại lần nữa, ngón tay kẹp điếu thuốc day day huyết thái dương: “Haizz...”

Đang thờ dài thì phía sau truyền đến tiếng gõ cửa, Lạc Dịch sồn tóc gáy một cách khó hiểu, ngón tay thả lỏng theo phản xạ, nửa điếu thuốc và tro tàn đều rơi xuống bàn.

Anh hít vào một hơi rồi quay đầu lại, biết rõ còn cố ý hỏi: “Ai thế?”.

Ngoài cửa không có tiếng trả lời, ra vẻ yên lặng chờ đợi. Lạc Dịch nhếch môi, hừ, con bé này đã cười lên đầu lên cổ anh rồi, anh hỏi mà còn dám không đáp lời cơ đấy.

Anh nhặt điếu thuốc trên bàn lên vứt vào gạt tàn, đứng dậy kéo cửa ra,

giọng nói cáu kỉnh: “Hỏi cô không nghe thấy à, điếc phải không...”. Lời còn chưa dứt, mắt anh chợt loé lên vẻ ngờ ngàng nhưng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự trầm tĩnh.

Một người phụ nữ xinh đẹp gợi cảm đang đứng tựa người vào cạnh cửa, môi đỏ mím cười, đôi mắt hạnh hả lời nhìn anh.

“Nổi giận với ai thế? Anh Dịch...” Yến Lâm khẽ nhắc ngón tay, khói thuốc lượn lơ vương vít.

Cô ta mỉm cười, mắt nhìn xoáy vào anh, đôi môi từ từ hé mở, thấp thoáng thấy được chiếc lưỡi đo đỏ, bàn tay ngọc ngà uyển chuyển đưa đến bên môi, nhẹ nhàng rít một hơi thuốc, dáng vẻ quyến rũ muôn vàn.

Lạc Dịch điềm tĩnh nhìn cô ta hồi lâu mới khẽ cười, hỏi thăm rất xa cách “Sao Yến tổng lại rảnh rỗi chạy đến đây thế?”.

“Anh nói xem?” Cô ta tiến lên một bước, đụng nhẹ vào lồng ngực anh, kéo va li vào phòng.

Bị cô ta đụng phải, Lạc Dịch nghiêng bả vai, đứng ở cửa giây lát rồi đóng cửa lại.

Yến Lâm cởi áo khoác màu be ném lên giường, bên trong mặc một chiếc váy bó màu xanh mực, vóc dáng yêu kiều hấp dẫn. Cô tựa vào cạnh bàn, cổ tay gác trên gạt tàn, gõ gõ điệu thuốc. “Anh vẫn quan tâm đến tình hình của em à?”.

“Sao em lại hỏi vậy?” Lạc Dịch tựa vào chiếc tủ bên cạnh, giữ khoảng cách với cô, thuận tay lấy bao thuốc lá trên tủ.

“Nếu không, sao lại biết em mở công ty, còn gọi em là Yến tổng?”

“Có lần em nói với tôi qua điện thoại.” Lạc Dịch bình thản cất lời, nghịch diếu thuốc vừa rút trong bao ra.

“Em chỉ nói là ‘muốn’ chứ không có nói là ‘đã’.” Cô nhớ rõ mồn một, không hề mảy may quên dù chỉ một từ.

Lạc Dịch thờ ơ nhìn cô, giọng điệu chế giễu: “Với tính cách của em, muốn làm chuyện gì tất nhiên sẽ làm cho bằng được. Gọi là ‘Yến tổng’ thì lạ lắm sao?”.

Cô thầm cười, nhướn mi, ánh mắt nhìn anh cũng thêm chút hứng thú: “Vậy chứng tỏ anh hiểu rõ em, với lại, cú điện thoại kia từ xa lắc xa lơ rồi, anh vẫn còn nhớ cơ đấy!”.

Yến Lâm tự cho rằng mình chiếm được ưu thế, Lạc Dịch không buồn nói nữa. Cô ta bị phớt lờ liền thôi cười, nhìn chăm chăm anh. Nhưng anh chỉ hờ hững nghịch diếu thuốc. Khi này, lúc anh ra mở cửa nhìn thấy cô, trong mắt cũng không thấy vui mừng.

Con người anh là vậy, có hứng thú với người ta thì nói nhiều vài câu, đầu óc nhanh nhạy hơn, mồm miệng cũng không tha cho ai. Trước kia, Yến Lâm nói chuyện với anh đều bị anh chọc tức gần chết, nhưng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Song, một khi anh không có hứng thú, dù Ngọc Hoàng Đại Đế anh cũng lười nhếch mép.

“Đừng gọi em là Yến tổng nữa.” Yến Lâm nhún nhường. “Em vẫn thích anh gọi em lag Yến Ni”.

Tên cúng cơm của cô là Ni Tử, bị anh ghép lại thành Yến Ni, khiến bạn bè trước kia của anh đều tưởng Yến Ni mới là tên thật của cô. Đó là điều thân mật chỉ thuộc về hai người họ. Công ty của cô tên là “Châu Báu Yến Ni”, chắc hẳn anh cũng hiểu.

Lạc Dịch thôi nghịch điều thuốc trong tay, ngược đôi mắt không gợn chút xúc cảm lên nhìn cô: “Yến Lâm, em đến đây định làm gì?”.

Anh có vẻ xa cách như vầy nhưng Yến Lâm không hề giận. Cô dúm điều thuốc vào gạt tàn, hóp vòng eo mảnh mai đi đến trước mặt anh.

“Anh còn giận em vì khi đó đòi chia tay à?” Cô không hề kiêng dè áp sát thân thể vào người anh, nhẹ nhàng vòng tay qua eo anh, kiễng chân lên ghé vào tai anh cáms dỗ. “Là em không đúng. Em đến để bù đắp cho anh, anh muốn bắt đền thế nào cũng được hết”.

Anh không đẩy cô ra, cô biết thừa anh không cách nào cự tuyệt cô được.

Lạc Dịch cười nhạt: “Chia tay là chuyện bình thường, đâu ai nợ ai”.

“VẬY...” Tay Yến Lâm lần vào áo anh. “Coi như em không có tiền thuê phòng khách sạn, anh tạm ứng cho em vậy”.

“Hừ.” Anh thổi gió vào tai cô ta. “Bà chị, vậy chị phải cho tôi tiền boia đấy!”

Yến Lâm tựa vào người anh cười mê ly. Cô thật nhớ giọng điệu này của anh, tay cũng vội vàng ôm lấy anh. Nhưng tay của Lạc Dịch ấn mạnh vào vai Yến Lâm khiến cô lùi về sau một bước. Cô ta ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt anh bình tĩnh đến lạ.

Sức lực nơi đầu ngón tay anh ngăn trở, không cho cô ta đến gần.

“Em tự tin với bản thân quá nhỉ?” Lạc Dịch hờ hững. “Nhưng lần sau, tốt nhất nên gọi điện thoại xác nhận trước, đừng uống công đi một chuyến.”

Yến Lâm khẽ hít vào một hơi, ánh mắt trở lên lạnh lùng.

Lạc Dịch không cười, đứng thẳng lên đi đến bên giường, cầm áo khoác

của Yến Lâm phủ lên va li rồi kéo ra đến cửa phòng, đặt ngoài hành lang, quay đầu nhìn lại cô ta, ra hiệu tiễn khách: “Đi đi!”.

Mặt Yến Lâm đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường thấy. Cô ta hất cằm, cao ngạo đi ra ngoài rồi quay đầu lại nhìn anh, khẽ mỉm cười: “Em ở đây vài ngày, anh chắc chắn sẽ đến tìm em thôi”.

Lạc Dịch đóng cửa phòng lại.

Chu Dao thoăn thoắt bước xuống cầu thang, đến khúc cua đụng phải một người phụ nữ mặc áo khoác màu be đang xách va li. Va li quá nặng khiến cô ta lảo đảo, lúc ngang qua Chu Dao còn sợ ý đụng phải cô nữa.

“Ồi!” Chu Dao nhanh chóng lùi về sau.

“Tôi xin lỗi.” Yến Lâm nhận lỗi.

“Không sao.” Chu Dao xua tay, vội vàng cúi đầu nhìn váy. Toi rồi, bunn trên va li đã dính vào váy cô cả rồi.

“Tôi thật sự xin lỗi.” Yến Lâm rất lịch sự. “Tôi trả tiền giặt đồ cho cô nhé!” vừa nói vừa lấy ví ra.

“Không cần, không cần. Vò vài lần với nước là sạch thôi.” Lúc Chu Dao ngẩng đầu, vô tình thấy nút áo cô ta cài lệch định nhắc nhở, nhưng khi thấy khuôn mặt cô ta thì sững sốt quên cả thốt nên lời.

Cô ta rất đẹp, kiểu đẹp mặn mà quyến rũ.

“Đã gây phiền phức cho cô rồi.” Yến Lâm khẽ gật đầu, nhắc va li lên bỏ đi.

Chu Dao cúi đầu nhìn vết bunn dính trên váy mình, dự định nhân lúc còn ướt đi về giặt váy, lại nghe thấy tiếng tán gẫu của A Mẫn vọng tới từ phía cầu

thang.

“Sáng nào ông chủ cũng vừa tỉnh giấc là ra ngoài làm việc, tôi đang thắc mắc sao hôm nay lại rề rà không thấy đâu, hoá ra là bạn gái đến.”

Bước chân Chu Dao khựng lại.

“Ông chủ có bạn gái à?”

“Nhân viên cũ đều gặp rồi, là cái cô vừa mới lên lầu đấy.”

“Đẹp quá!”

“Phải đấy, đẹp lắm, lại sang chảnh nữa, vô cùng xứng đôi với ông chủ. Lúc khách sạn vừa khai trương, ai cũng gọi cô ấy là bà chủ. Nhưng cô ấy không ở đây lâu, hình như chia tay rồi. Chuyến này có lẽ chuẩn bị quay lại rồi đây!”

“Chắc không phải thế đâu, nếu không sao lại thuê phòng ở một mình?”

“Ông chủ của chúng ta cũng phải rảnh tay chứ? Tôi cảm thấy cô ấy sẽ thành công cho xem. Khi này tôi để ý, sau khi đi ra khỏi phòng ông chủ, cô ấy có chút khác biệt.”

“Khác chỗ nào?”

“Nút áo cài lệch đấy.” A Mẫn ra vẻ mờ ám. “Cô đoán xem họ ở trong phòng làm gì?”.

Chu Dao trở về phòng, vò sạch vết bùn trên váy rồi trở về giường ngồi. Nửa vạt váy ướt dán vào chân cô, lạnh thấu tim gan.

Một mình cô ngồi trong phòng hồi lâu, bỗng nhiên thấy hơi nhớ đám bạn. Nếu Tô Lâm Lâm, Đường Đoá và Hạ Vận ở đây, chắc chắn họ sẽ đến trò

chuyện cùng cô cho khuây khoả. Cô lấy điện thoại di động ra, ấn vài cái, căn môi đưa lên tai, nhưng bên kia không có tín hiệu, không liên lạc được với bất cứ ai cả.

Chu Dao vứt điện thoại qua một bên, ngồi thờ thẩn chốc lát, chợt muốn về nhà. Cô lấy điều thuốc ra nhét vào miệng, cầm bắtn lửa châm. Thế mà bị sặc khói như tay non, cô ho sù sù, đỏ bừng cả mặt, vất vả lắm mới trở lại bình thường. Cô nghĩ ngợi, vẫn nên đi tìm Lạc Dịch thì hơn, liền đến trước gương soi, thoáng mỉm cười rồi đi xuống lầu.

Lạc Dịch đang dọn dẹp lại tủ rượu ở quầy bar, xem đồng hồ đeo tay, đặc mười giờ sáng rồi.

Một bóng hình mảnh mai thoáng qua, anh quay đầu, Yến Lâm đang ngồi ở chiếc ghế cao bên kia quầy bar, một tay chống cằm: “Cho em một ly Bom Chìm*”.

(*) Bom Chìm hay còn gọi là Bomb Shot hoặc Depth Charge là một loại cocktail kết hợp từ hai loại thức uống, một loại cho vào ly nhỏ và bỏ chiếc ly nhỏ vào ly lớn chứa nhiều loại thức uống khác.

Trước nay, Yến Lâm luôn thích uống loại cocktail Bom Chìm do anh pha. Uống xong, họ ôm lấy nhau quay cuồng vui sướng, khiến cả căn nhà hỗn loạn cả lên. Họ của lúc ấy hoan hỉ biết bao nhiêu. Lúc này không phải giờ đắt khách, Yến Lâm đoán Lạc Dịch sẽ không từ chối.

Đúng là Lạc Dịch không hề cự tuyệt. Anh lấy bia và rượu Vodka trên kệ, pha xong đưa cho cô. Yến Lâm đưa lên uống một hơi cạn sạch.

Lạc Dịch nhú mày, cuối cùng nói: “Mới sáng ra đã uống rượu mạnh vậy làm gì?”

Mặt Yến Lâm ửng đỏ: “Anh nói xem em muốn làm gì?”.

Lạc Dịch nhìn cô đăm đăm giây lát rồi bỗng cười nhẹ: “Thật sự muốn cầu xin tôi quay lại à?”.

Chu Dao đứng trên bậc thang, nhìn anh đang cười. Nụ cười của anh rất đẹp, nhưng lại như một con dao sắc bén đâm sâu vào lòng cô.

Có lẽ cảm nhận được gì đó, bất chợt Lạc Dịch thôi cười, ngẩng đầu về phía cầu thang, nhìn thấy Chu Dao đang đứng bất động. Cô mặc chiếc váy đỏ, tựa vào lan can hút thuốc. Đáy mắt cô không mang chút cảm xúc nào, mỉm cười với anh rồi quay người lên lầu.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐÂY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Lạc Dịch chăm chú nhìn Chu Dao lên lầu rồi khẽ dờ mắt, dọn dẹp dụng cụ pha cocktail khi nãy. Anh cứ thế im lặng một hồi.

Yến Lâm rũ mắt lắc lư chiếc ly rỗng trong tay, chiếc lắc vàng hồng* nhẹ nhàng đu đưa trên cổ tay, đôi môi đỏ nõn con, thoáng mỉm cười: “Lúc nãy anh ở trong phòng chờ cô bé đó à?”.

(*) Vàng hồng là hợp kim của vàng với đồng, có màu hồng đặc trưng, được sử dụng rộng rãi trong ngành trang sức. Vàng hồng rất được ưa chuộng ở Nga ở thế kỷ 19, đôi khi chúng còn được gọi là vàng Nga, và chúng cũng khá hiếm.

Lạc Dịch làm như không nghe thấy, siết chặt nắp chai Vodka, đặt lại lên kệ.

Yến Lâm không hỏi nữa. Cô có lòng tự ái và thủ đoạn của mình, cô không thích giở thói trẻ con truy hỏi đến cùng với đàn ông. Nhưng khi nhớ đến thùng rác chất đầy giấy vệ sinh, gạt tàn cắm đầy đầu lọc trong phòng anh sáng nay, cô bất giác nhú mày.

Nhưng nghĩ lại... đàn ông mà, độc thân lâu cũng cần phát tiết chứ! Huống chi anh còn vô cùng nam tính. Lúc họ còn quen nhau, người ta còn thả thính tới tấp chứ đừng nói hiện giờ. Đàn bà con gái thi nhau kéo đến, có tìm vui với khách nữ thuê phòng cũng không có gì lạ. Lâu lâu đối gu vui đùa một chút chứ không phải thật lòng. Dù sao người quen uống cocktail nặng chãi chắc chắn sẽ không thể nào thích sữa tươi.

Mà thật tiếc cho bộ váy đỏ quuyến rũ trên người con bé đó, trông chẳng hợp chút nào cả. Thỏ trắng mà học đòi làm cáo ư? Là cáo thật thì Yến Lâm cô và Lạc Dịch vừa nhìn đã tường tận ngay rồi.

Ngón tay Yến Lâm nghịch ly rượu, cười cợt nhận xét: “Cô bé kia không hợp với chiếc váy đỏ, chẳng toát lên được phong thái lẫm liệt khí chất. Em mặc sẽ nổi bật hơn”.

Không ngờ Lạc Dịch trả lời: “Kiểu đó non lắm, không hợp với em đâu”.

“Ý anh là em không non hả?” Yến Lâm không hề giận dỗi, năm ngón tay luồn vào tóc, thân thể mềm mại kê đến phía trước, nhẹ giọng lả lơi. “Em có non hay không, chỗ nào non, anh biết rõ nhất còn gì?”.

Lạc Dịch thờ ơ nhìn cô, cầm lấy ly trong tay cô bỏ vào bồn, mở vòi nước rửa.

Phía sau vang lên một tiếng “xoẹt”, Yến Lâm châm thuốc, không bỏ qua: “Nếu em không nhìn lầm, cô bé kia là bạn học của La Dự, con của giáo sư gì đó”.

Ban đầu, khi tình cảm mặn nồng, họ đều thân thiết với gia đình hai bên. Lạc Dịch đưa La Dự đi chơi hay khám bác sĩ tâm lý, Yến Lâm đều đi cùng, Yến Lâm chăm đứa bé không cha giúp cô em gái trẻ người non dạ, Lạc Dịch cũng giúp đỡ một tay.

Hai người là cặp bài trùng từ tâm hồn đến thể xác, dù là phương diện nào cũng vô cùng hoà hợp, vậy mà lại chẳng đi đến đâu.

“Trí nhớ của em rất tốt.” Lạc Dịch nói, giây lát lại hỏi thăm. “Đào Đào đi nhà trẻ rồi hả?”.

“Lớp chồi rồi. Mẹ nó không biết dạy, nghịch như quỷ ấy.” Yến Lâm nói

ngắn gọn, tiếp tục chủ đề khi này. “Ban đầu cảnh sát nói La Dự không chịu nổi áp lực vì chuyện của anh... Em lại nghe thấy lời đồn khác”.

“Ồ?” Lạc Dịch đưa lưng về phía Yến Lâm rửa ly khiến người khác không nhìn thấy vẻ mặt anh.

“Em có bạn là giảng viên ở đại học A, anh ta nói giáo sư Chu Khải Đạo muốn cướp nghiên cứu của La Dự làm của riêng. Nhưng chắc chỉ là ghen tức rồi bịa chuyện thôi, nghiên cứu thôi mà, có cần đến mức vậy không.”

“Thứ không có bằng chứng rõ ràng thì không đáng tin.” Lạc Dịch hờ hững cầm khăn lau ly, lau khô rồi đặt về chỗ cũ. Anh quay đầu lại nhìn Yến Lâm, vẻ mặt không còn kiên nhẫn. “Yến Lâm, vì sao em đến đây?”.

“Vì anh đấy!” Cô ta cắn môi khẽ cười.

Lạc Dịch cũng bật cười, nhưng đôi mắt lạnh tanh: “Vậy tôi nói thẳng nhé, tôi không còn có hứng thú ngủ với em”.

Yến Lâm bị anh khiêu khích, cười châm chọc: “Ồ, vậy anh có hứng ngủ với ai? Con thỏ trắng kia à?”.

Ánh mắt Lạc Dịch lạnh lùng. Anh dang rộng hai tay chống lên quầy, người hơi ngả về phía trước. Yến Lâm chợt thấy trước mắt tối đi, anh đã áp người xuống, cúi đầu kề đến tai cô ta, hơi thở phả ra khiến một bên người cô ta râm ran, lòng dạ nhộn nhạo.

Anh ngược nhìn về phía cầu thang, dẫn giọng: “Tôi ngủ với ai chẳng liên quan quái gì đến em cả”.

Yến Lâm vừa tỉnh táo, ổn định lại thân thể, anh đã đứng thẳng dậy, lạnh nhạt nhìn xuống cô ta, không hề khách khí quay người bỏ đi.

Yến Lâm cũng biết mình lỡ lời, anh khó chịu với kiểu ve vãn chòng ghẹo gọi thì đến đuổi là đi này nhất. Màn ghen tuông của cô còn không đúng lúc, cứ tiếp tục thế này chỉ khiến anh cố chấp hơn nữa mà thôi. Cô ta nhanh chóng rút một hơi thuốc, bình thản nói vào việc chính: “Em đến mời anh xuống núi”.

Lạc Dịch đã đi đến bên quầy liền dừng bước.

“Công ty của em cần một tổ trưởng tổ giám định và giám đốc vật tư. Giá cả tùy anh đề xuất.” Làn khói từ từ phả ra từ miệng cô ta. “Dịch, với khả năng của anh, làm công việc hiện giờ không thấy lãng phí sao?”.

“Món hàng bảy mươi triệu mà tôi còn nhìn nhầm, em dám mời tôi sao?”

“Con người luôn có sai sót, em tin tưởng thực lực của anh.”

“Ban đầu, em đâu nói như vậy.”

Yến Lâm thoáng sửng người. Lúc đó, cô ta cho rằng anh không thể nào trở mình vùng dậy nên quyết đoán chia tay.

Lạc Dịch bỏ đi, khách sạn bận rộn nhiều việc, anh không có tâm trạng tán dóc với Yến Lâm.

Đang vào tuần lễ vàng đông khách, đúng lúc mấy hôm trước có một ban nhạc hát rong đến thuê, xin biểu diễn nhạc Rock tại khu sinh hoạt tập thể, Lạc Dịch đã đồng ý, vừa hay khách sạn cũng có thể kiếm thêm một khoản tiền nước.

Poster do bạn nhạc và nhân viên khách sạn cùng góp công treo ở khách sạn chừng vài ngày, khách trọ đều mong ngóng được xem đêm nhạc Rock and Roll, cũng chính là tối nay đây.

Sau giờ cơm trưa, Ngô Dịch và A Mẫn bắt đầu sắp xếp khu sinh hoạt, có

khách không ra ngoài chơi mà ở lại giúp đỡ. Ban nhạc gồm có guitar bass và đàn organ, nhưng không có trống. Ban đầu, Lạc Dịch xây khách sạn có trang bị trống, nhưng hiếm khi dùng đến, hôm nay có dịp lấy ra khỏi kho lau sạch rồi đánh thử.

Ban nhạc, nhân viên, khách trọ, cả đám bưng bồng khí thế với công tác chuẩn bị. Lạc Dịch không thấy Chu Dao đâu. Có mấy lần đi ngang qua sân, anh ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ phòng cô. Cửa sổ vẫn mở, rèm cửa khẽ phất phơ trong gió nhưng không có bóng người.

Mãi đến giờ cơm tối, Lạc Dịch đi vào nhà ăn, thấy khách khứa quây quần thành từng bàn đầy ắp thức ăn, mọi người vừa ăn uống vừa cười nói vui vẻ, duy chỉ có mình Chu Dao đơn lẻ, một mình ở chiếc bàn tròn thênh thang trong góc, cúi đầu ăn mì. Váy đỏ cũng đã thay, cô mặc chiếc áo khoác màu xanh quân đội.

Lạc Dịch khẽ hít vào một hơi, đi đến chỗ cô. Trùng hợp là Chu Dao đã ăn xong, lẳng lặng cầm khăn giấy lau miệng, đứng dậy đi ra ngoài. Cô cúi đầu, bước đi rất nhanh như thể trốn chạy, không nhìn bất cứ ai, cũng không nhìn Lạc Dịch.

Cô đi ngang qua anh, anh lập tức đưa tay bắt lấy cổ tay cô.

Chu Dao giật mình, ngẩng phắt đầu lên nhìn anh trong thảng thốt, nhất thời hốc mắt đỏ hoe. Lạc Dịch vốn định nói vài câu với cô, nhưng vừa thấy ánh mắt ấy, tất cả những câu đùa đùa đều nghẹn ở bờ môi. Anh thoáng sững sờ, há hốc không thốt lên lời.

Chu Dao quay ngoắt đầu đi, giật khỏi tay anh. Lạc Dịch nắm chặt cổ tay cô không buông.

“Anh buông ra!” Chu Dao hạ giọng, tức giận quát.

Lạc Dịch điềm tĩnh mím môi, quyết không thả.

Tay hai người độ sức với nhau, Chu Dao không giãy được khỏi tay anh nhưng cũng tổn không ít sức lực. Hành động của hai người dần dữ dội, mấy khách ăn xung quanh đều nhìn sang, đám nhân viên cũng ghé mắt tò mò.

Da mặt Chu Dao mỏng, đành dừng lại, hít vào một hơi rồi nói: “Ông chủ Lạc, anh đừng trêu chọc tôi nữa được không?”.

Vẻ mặt Lạc Dịch khẽ biến đổi, lẳng lặng nhìn cô giãy lát rồi chậm rãi thả ra một ngón tay, sau đó là hai ngón, ba ngón...

Vẫn còn trêu chọc cô ư? Chu Dao thấy lòng đau nhói, cô gạt tay anh ra, bước nhanh ra khỏi nhà ăn. Trở về phòng, cô vừa tức vừa ức nhưng không hề muốn khóc. Ngồi một mình trong chốc lát, cô cảm thấy khó mà bình tĩnh nổi liền lôi sách ra đọc. Đọc một hồi, nỗi bức dọc dần dần bay biến, nhưng không yên tĩnh được bao lâu, âm thanh đinh tai nhức óc truyền đến từ dưới lầu muốn nổ cả khách sạn.

Lúc này, Chu Dao mới nhớ ra tối nay có buổi biểu diễn nhạc rock. Xem chừng không làm được gì rồi.

Sóng âm trào dâng cuộn cuộn, không khí cũng sôi động theo. Ngồi trong phòng bị dội âm thanh, đầu Chu Dao đau đến muốn nứt ra. Thay vì ở đây chịu trận, chi bằng xuống dưới chơi cho sảng khoái. Cô lại thay sang chiếc váy đỏ kia, gỡ bỏ kiểu đầu đã tết tỉ mỉ. Mái tóc đen của cô buông xoã lả lơi, trông như sóng biển.

Khu sinh hoạt tập thể đầy ắp người, ban nhạc đàn v cháy mình trên sân khấu. Giọng ca chính ôm micro khàn giọng hét gào, khán giả khua khoắc đôi tay, mặc sức hô to và đung đưa theo điệu nhạc. Chu Dao nhanh chóng bị cuốn theo bầu không khí sôi động, chen vào đám người, giơ hai tay nhún

nhảy theo nhịp điệu.

Tay guitar trên sân khấu gảy giai điệu dồn dập dần đều, đám đông cũng sôi động trào theo từng nốt nhạc vi vút tới tận bầu trời, đạt đến đỉnh điểm lại dừng đột ngột khiến cảm xúc của người nghe như vỡ oà.

Khúc nhạc kết thúc, mọi người rối rít vỗ tay reo hò.

Hay tay Chu Dao khum lại thành cái loa đặt bên khoe môi, hô lên phấn khích: “Wow...wow...”.

Cô và mọi người cùng nhau cười đùa. Ổn ào hồi lâu, Chu Dao vừa nóng vừa khát, khuôn mặt đỏ bừng lao sầm đến quầy bar: “Ngô Dịch, cho tôi một ly Whisky”.

“Được thôi.”

Lạc Dịch kéo cửa phòng làm việc đi ra, nụ cười Chu Dao đọng lại trên môi rồi cô quay đi chỗ khác, tiếp tục cười đùa.

Ngô Dịch rót rượu đưa cho Chu Dao, giữa chừng bị Lạc Dịch ngăn lại. Chu Dao cau mày.

Lạc Dịch điềm nhiên dạy dỗ: “Cô chỉ có một mình, uống rượu mạnh sảy ra chuyện, khách sạn không chịu trách nhiệm đâu”.

Chu Dao sầm mặt nhìn anh.

Ngô Dịch cảm nhận được không khí bất ổn, thấy có người đi về phía quầy bar, liền chạy ra chào hỏi: “Anh muốn uống gì ạ?”.

“Một ly cocktail, tôi muốn tặng cô gái mặc váy đỏ này.”

Ngô Dịch trở mặt.

Lạc Dịch hờ hững liếc sang, là một chàng trai vừa đi ra từ đám đông, bề ngoài khá khăm, ánh mắt nhìn Chu Dao cũng tràn trề hàm ý. Đều là đàn ông cả, có ai không nhận ra tâm địa gian xảo của đối phương chứ! Lạc Dịch đã quá quen với mấy kẻ muốn tìm bạn tình trong khách sạn kiểu này rồi.

Anh thản nhiên dời mắt, quay sang nhìn Chu Dao. Thế mà con bé này vui vẻ, chỉ vào người kia, nói như reo lên: “Ôi, không phải anh là người mới nhảy bên cạnh tôi sao?”.

Tiếng nhạc quá lớn, nói chuyện phải gào lên: “Cô nhớ được tôi à?”

“Đương nhiên rồi.” Chu Dao lớn tiếng trả lời: “Anh nhảy rất đẹp”.

Lạc Dịch điềm tĩnh làm việc bên cạnh, dáng vẻ không khác gì thường ngày.

Bên kia quầy bar, hai người càng trò chuyện càng hợp ý. Uống hết một ly vẫn chưa thấy đã, Chu Dao gọi thêm một ly nữa. Cô càng uống càng bốc, nhún nhảy theo nhạc ở quầy bar, vừa lắc vai vừa lắc đầu.

Lạc Dịch liếc nhìn anh chàng kia, vẻ hừng hực ham muốn trong mắt anh ta không giấu đi đâu được nữa. Lạc Dịch lại đưa mắt nhìn Chu Dao, khuôn mặt cô đỏ ửng, cười rạng rỡ, hai tay thích thú vỗ lên bàn, thân thể lắc lư, hưng phấn vô cùng. Nhất là chiếc váy đỏ bốc lửa kia, quyến rũ, tôn lên làn da trắng ngần như tuyết. Nhưng khuôn mặt cô lại thuần khiết trong trẻo hết lứa trẻ. Hình ảnh đánh sâu vào thị giác như thế, người đàn ông nào nhìn mà lòng không nhộn nhạo?

Ban nhạc đổi bài, nhịp điệu thêm phần sôi sục. Cô chột ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lấp lánh: “Yeah, tôi thích bài này!”.

Anh ta mời: “Vậy chúng ta nhảy đi”.

“Được.” Chu Dao uống cạn ly rượu, nhảy xuống ghế theo cậu ta len vào đám người. Chưa đi được vài bước, một sức mạnh đã kéo giật cô về đằng sau.

Tiếng thét của Chu Dao bị tiếng nhạc rock nhấn chìm. Cô bị lôi khỏi khu sinh hoạt tập thể, đến hành lang vắng người, tới lúc ấy, Lạc Dịch mới lờ lững sức lực.

Chu Dao giật khỏi tay anh, trừng mắt nhìn: “Anh làm gì vậy?”.

Lạc Dịch cúi đầu nhìn cô, lạnh lùng hít vào một hơi như đang cố nén giận, không lên tiếng trả lời. Chu Dao lườm một cái, đi vòng qua người anh. Lạc Dịch đưa tay cản lại, kéo cô trở về phía mình. Chu Dao oán giận trợn mắt nhìn anh, lại tránh thêm một lần nhưng anh vẫn đưa tay ngăn cản, kéo cô trở lại.

Ánh sáng nơi hành lang mờ tối, tiếng nhạc vang dội tận chân trời. Mặt Chu Dao đỏ gay, vừa tức giận vừa khó hiểu nhìn anh.

Anh cúi đầu, cười gằn cất tiếng: “Có biết người ta là ai không mà đi theo? Bị lừa gạt, ức hiếp định tìm ai kể khổ đây?”

Không biết do Chu Dao đang quá phiêu hay uống rượu vào trở lên hăng máu, thế là đáp lại anh một câu không chút kiêng dè: “Liên quan quái gì đến anh.”

Lạc Dịch nhìn cô chăm chăm, mày nhăn lại.

Chu Dao nói xong liền bỏ đi. Lạc Dịch dứt khoát lôi cô về, đẩy mạnh vào tường, người ép sát: “Chu Dao, lặp lại thử xem”.

Chu Dao bị anh áp bức, không dám thở mạnh.

“Không phải vừa rồi mạnh miệng lắm sao?” Hai tay anh chống lên hai bên

vai cô, đôi mắt đen thẳm xoáy vào cô, toát lên vẻ nguy hiểm cùng cực: “Chu Dao, lặp lại lần nữa xem”.

Rốt cuộc Chu Dao có chút sợ anh, ngón tay bấu lấy vách tường sau lưng, cắn răng: “Chuyện này không liên quan gì đến anh, có gì đi nữa tôi cũng sẽ không tìm anh”.

“Mới uống hai ly rượu đã lớn gan thế hả?”

Chu Dao cãi cố, gào lên ồm ức:” Anh uống rượu vào có thể hôn bừa người khác, sao tôi uống rượu lại không thể tìm người nhảy nhót chứ?”.

Anh cúi đầu nhìn cô hồi lâu liền bật cười, hỏi thật khê: “Tôi hôn bừa ai?”.

Chu Dao đỏ mặt.

“Nói đi chứ, hửm?” Lạc Dịch cúi đầu thấp hơn, sắp sửa chạm vào khuôn mặt cô.

Hơi thở nam tính phả vào mặt, toàn thân Chu Dao căng thẳng, nhưng ót đã tựa sát vào tường, không còn đường thối lui nữa.

“Chu Dao, tôi hôn bừa ai?”

Chu Dao ngừng thở, khê nuốt khan.

“Sao lại gọi là hôn bừa? Vậy làm sao mới là không hôn bừa, hả?” Mười ngón tay Lạc Dịch luồn vào tóc cô, giữ lấy gáy cô. “Như vậy à?” Anh hơi nghiêng đầu, hé môi ngậm lấy môi cô.

Chu Dao rụt cổ lại, kiễng chân lên, thân thể vô thức co rúm lại, run rẩy. Hai tay cô vung loạn xạ, tựa như muốn đẩy anh ra, lại như muốn kéo anh lại.

Cô đắm chìm không muốn tỉnh lại, chỉ nghe tiếng hít thở của đôi bên càng

lúc càng dồn dập, át cả tiếng nhạc rock and roll huyền ảo.

Anh tiếp tục hôn lên khoé môi cô, bầu má cô, rồi rơi vào nốt ruồi bên tai cô. Cảnh đêm mờ ảo, vành tai cô cong cong tựa vầng trăng khuyết.

“Ôi...” Toàn thân cô run run như có dòng điện chạy qua. Tay cô nắm chặt lấy tay áo anh, người cứng đờ.

Lạc Dịch nhích ra một khoảng, cúi xuống nhìn coi đăm đũa. Cô đỏ mặt tía tai không chịu ngẩng đầu.

Anh cắn môi mỉm cười, khẽ khàng hỏi: “Có phản ứng rồi hả?”.

Cô không lên tiếng, tay vẫn níu lấy tay áo anh, nửa giây sau liền đá anh một cú, im lặng bày tỏ sự kháng nghị.

Lạc Dịch thấy tai cô đỏ bừng, lại không nhịn được đưa tay chạm thử, cảm giác hết như củ khoai nóng hổi. Cô nhăn mày nhưng không né tránh tay anh. Cô bé này, chọc ngoáy anh hết lần này đến lần khác, đến khi bị anh cắn một cái lại ngoan ngoãn biết điều đến vậy.

“Chu Dao...” Anh nâng cằm cô lên, cô nhìn anh với đôi mắt ướt át trong veo. Anh bỗng quên mất mình muốn nói gì, nụ cười cũng quên nở trên môi.

Anh cúi đầu nhìn cô, cô ngẩng đầu nhìn anh. Ngoài kia chợt truyền đến tiếng cãi cọ, đánh nhau chói choé hoà với tiếng nhạc càng lúc càng sôi sục. Hai người đều hoàn hồn. Lạc Dịch nhìn về nơi xảy ra ra vụ việc, cầm chìa khoá mở cửa căn phòng bên cạnh, bình tĩnh nói: “Em đợi anh một chút, anh xử lý xong việc sẽ đến ngay”.

Cuối cùng Chu Dao đã có cơ hội vào phòng Lạc Dịch. Vốn tưởng rằng nơi đây sẽ được bày trí ấm áp như nhà riêng, không ngờ vẫn mang phong cách của khách sạn. Có điều phòng được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, ga

giường, chăn nệm, sofa nhìn qua có thể nhận ra đều là hàng đặt riêng, chiếc giá trên tường bày đầy các loại đá sắc sỡ.

Chu Dao nhào lên bàn sách, đưa tay nghịch tàn thuốc, đoán xem Lạc Dịch muốn cô ở đây đợi anh làm gì, lẽ nào...

Cô quay đầu nhìn chiếc giường lớn màu xanh lam.

Chu Dao đứng dậy tiến lại gần, nhìn chăm chăm chốc lát, đột nhiên bật cười rồi nhảy phắt lên. Không ngờ tấm nệm kia là nệm cộ cứng, Chu Dao vừa đụng vào đã đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Lúc này bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Chu Dao giật mình, tưởng Lạc Dịch trở lại, vội vàng trượt xuống giường, lại nghĩ Lạc Dịch sẽ không gõ cửa, thế rồi mới trấn tĩnh lại. Cô định đi mở cửa lại cảm thấy không ổn. Nếu nhân viên khách sạn đến tìm Lạc Dịch, bắt gặp cô ở đây e là sẽ hiểu lầm mất. Nhưng đèn phòng bật sáng, không thể nào đánh lừa người ta được.

Cửa lại gõ đều đặn, Chu Dao dứt khoát ra mở.

Yến Lâm đang tựa hờ vào cửa mỉm cười, đôi mắt chột hiện vẻ kinh ngạc nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Chu Dao sững sờ chốc lát, vội hỏi: “Cô tìm ông chủ Lạc à, anh ấy... nói lát nữa sẽ quay lại”. Cô vừa nói vừa chú ý đến chiếc váy chữ V bó sát trên người Yến Lâm.

“Váy lát nữa tôi đến tìm anh ấy, phiền cô chuyển lời giúp.” Yến Lâm thờ ơ, không nói nhiều cũng không nấn ná.

Chu Dao đóng cửa, nghĩ đến vóc dáng của Yến Lâm, vừa trắng trẻo vừa đầy đặn, ngay cả cô nhìn mà lòng cũng rộn ràng.

Cô cúi đầu nhìn lại mình: “...” Uống sữa lâu như vậy rồi mà không có tác dụng gì sao?

Trong khu sinh hoạt tập thể, hai nhóm người chỉ vì chút va chạm nhỏ mà xảy ra tranh chấp. Chuyện không lớn, đôi bên đều xem như biết điều, cũng nghe khuyên bảo, hoà giải một hai lời đã êm thấm.

Lạc Dịch giải quyết xong chuyện bên này, điện thoại di động đổ chuông, là Khương Bằng. Nhạc trong khách sạn long trời nổi đất, Lạc Dịch đi ra ngoài, băng qua sân, đến cửa khách sạn nghe điện thoại.

“Ông chủ Lạc, đám anh em của tôi dựa theo lời anh căn dặn đã trông chừng ngôi làng này hai ngày rồi, cậu chơi chúng tôi đó hả?”

“Anh bình tĩnh đã.” Lạc Dịch khẳng định. “Bọn chúng nhất định sẽ đến”.

Nhưng hiển nhiên đối phương không nghe lời trấn an: “Cho cậu thêm hai ngày nữa, nếu không có gì bất thường, chúng tôi sẽ rút quân”. Khương Bằng không hề kiên nhẫn. “Cúp đây”.

Lạc Dịch cất điện thoại, nhãn mặt vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác đi đến bức tường phía sau khách sạn rồi quay người định tiến về cửa chính. Anh phát hiện ánh trăng rất sáng, hệt như lớp sữa vậy khắp núi rừng vậy.

Ồ, sữa cơ đấy!

Lạc Dịch nhếch môi, đưa mắt nhìn đường núi tĩnh lặng trong đêm, chợt nhớ về buổi tối hôm tổ chức đám cưới anh trai Trát Tây. Chu Dao cất đôi chân trần trắng nõn, để lại một chuỗi dấu chân trước mặt anh. Ai bảo cô không quyến rũ chứ?

Đêm khuya thanh vắng, chỉ còn âm thanh vọng tới từ khách sạn và tiếng chuyện trò của dân bản xứ đi ngang qua, rất nhỏ: “Góc Tây Bắc sáng đèn”.

Lạc Dịch men theo tường đi vòng ra cửa chính khách sạn, bước vào sân. Trước mặt là căn khách sạn đồ sộ như toà thành, tất cả mọi người đều chén say sưa ở khu sinh hoạt tầng một, chỉ có một mình phòng anh sáng đèn.

Anh nhìn về phía phòng mình, sắc mặt chợt thay đổi.

“Góc Tây Bắc.”

“Đang sáng đèn.”

Mấy bóng người màu đen khi nãy đi ngang qua tường sau khách sạn là người của Ngô Minh phái tới ư? Thế mà anh đã sơ suất rồi sao?

Nhất thời lòng Lạc Dịch nặng trĩu.

Chu Dao đang ở trong phòng...

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐÂY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Âm thanh nhạc rock cuộn trào theo từng nhịp sóng. Lạc Dịch lao về phòng, vừa vào cửa đã đột ngột ngừng lại. Đèn phòng vẫn bật nhưng không có một ai, im lìm lặng ngắt. Anh đứng dưới ánh đèn, thở hỗn hển dồn dập.

Chu Dao không có ở đây, ga giường có dấu vết lộn xộn; nhưng đối phương không thể nào bắt cóc người trong khoảng thời gian ngắn như thế được. Lẽ nào anh đã tính sai, hoặc là Chu Dao không đợi được, chạy ra ngoài chơi rồi?

Lạc Dịch lấy điện thoại ra định gọi cho Khương Bằng, bỗng phát hiện một thoáng khác thường. Không đúng, đèn không tắt, Chu Dao không rời đi, cô đang ở trong căn phòng này. Mặt thảm loáng qua chiếc bóng, ánh sáng phía sau chợt thay đổi, tiếng nhạc nhỏ đi. Có người lặng lẽ đóng cửa lại. Hắn ta núp sau cánh cửa!

Lạc Dịch quay ngoắt lại, có hai tên cầm mã tấu đâm về phía anh. Tốc độ của tên gầy còm rất nhanh, Lạc Dịch không tránh kịp, đành ngã xuống giường lộn một vòng. Ánh mắt anh cấp tốc lướt qua tủ quần áo bên vách. Chu Dao đã núp rồi!

Anh lăn đến phía đối diện rồi bật dậy. Tên gầy còm giẫm lên giường đuổi theo, vung mã tấu chém thẳng đến cổ họng Lạc Dịch. Lạc Dịch kéo chiếc áo khoác treo trên giá kế bên giường, chiếc giá đổ xuống, lưỡi dao đâm rách áo khoác, chĩa thẳng vào mũi anh.

Lạc Dịch nhanh chóng quần áo khoác bao lấy lưỡi dao và cánh tay đối

phương. Nhân cơ hội đó, anh đập một cú thật mạnh vào ngực làm hấn ngã ngửa xuống giường. Chiếc giá vẫn còn mắc vào áo khoác, cùng đổ xuống theo.

Bên kia, tên to con đã vung mã tấu lao đến. Không gian bên giường chật hẹp, Lạc Dịch không tài nào phát huy, vất vả lắm mới chụp được chiếc giá treo đồ chặn lại đường chém này. Lưỡi dao sượt qua giá sắt, phát ra tiếng ken két chói tai.

Tên gầy trên giường kéo lấy đầu kia của giá treo đồ, ra sức giật lại, dẹp sạch chướng ngại vật giúp tên to con. Lạc Dịch không còn nơi để nấp, đón lưỡi dao đẩy về phía ngực đối phương. Mũi mã tấu sượt qua cổ, anh nắm chặt cánh tay tên to con, hất gã tới lối đi bên giường, làm hấn va rầm vào góc tường.

Trán Lạc Dịch nổi gân xanh, gọi với về phía tường bên kia: “Lục Tự!”.

Lạc Dịch chế ngự cổ tay gã to con, muốn nói lỏng mã tấu trong tay gã. Thế nhưng đối phương quá khỏe, hai người nóng lòng đối chọi, không ai chiếm thế thượng phong.

“Lục Tự!” Lạc Dịch gào lên.

Nhưng bên kia tường vẫn im thin thít, người của Khương Bằng đều ở ngôi làng cách đây mấy trăm mét, bên ngoài tiếng nhạc rock and roll rền trời. Tất cả đang quay cuồng trong âm nhạc, không ai biết nơi đây đang xảy ra chuyện gì.

Tên gầy nhom xé quần áo quần quanh tay, cầm mã tấu nhảy xuống giường. Hai tay Lạc Dịch bị gã to con kiềm chế, thành linh quay người né tránh lưỡi dao của tên gầy, lại nhanh trí đập hấn một cú ngã về phía giường. Không ngờ gã to con lại thừa dịp sơ hở, húc đầu gối vào lưng Lạc Dịch. Anh

túa mồ hôi lạnh, ra sức ép gã to con trở về vách tường, áp chế gắt gao.

“Lục Tự!

Không ai trả lời. Lạc Dịch thầm kêu không ổn. Chu Dao còn chưa chạy kịp, đang núp trong tủ quần áo kia.

Tên gầy thấy ánh mắt anh liền tấn công về phía tủ áo.

“Chu Dao!” Lạc Dịch buông thông gã to con, đuổi theo tên gầy.

Nhưng đã không còn kịp, tốc độ của hắn quá nhanh, thoăn thoắt như khi, chiếc mã tấu dài đâm thẳng vào tủ.

“Chu Dao!!!”

Lòng Lạc Dịch trùng xuống, quên chú ý phía sau, bị gã to con đuổi theo chém vào lưng túa máu. Anh hoàn toàn không để tâm, tóm lấy chiếc giá treo đồ vung xuống tên gầy.

Tên gầy ngã xuống, còn gã to con phía sau đã chém nhát dao thứ hai vào hông Lạc Dịch. Anh cắn răng, quay người ném giá treo đồ đi, nhào đến mở cánh cửa tủ thùng lố.

“Chu Dao!”

Quần áo trong tủ lắc lư. Không có ai ở đó. Lòng anh vừa nhẹ nhõm thì lại đột ngột thấp thỏm, lẽ nào Chu Dao đã bị bắt rồi?

Tên gầy bò dậy khỏi mặt đất, nhảy lên tấn công lần nữa. Lạc Dịch đang tức tối, bèn chụp lấy tay hắn, chặt xuống một chưởng, thanh mã tấu rơi xuống đất. Bên này đang khó phân thắng bại, gã to con lại đánh tới. Lạc Dịch đá mạnh một cú vào vai tên gầy, đồng thời bắt lấy cánh tay hắn bẻ ngoặt ra sau khiến cả vai vang lên tiếng trật khớp răng rắc. Tên gầy kêu la thảm thiết.

Lạc Dịch quăng hẳn đi, chuyển sang đối đầu với gã to con, trong lúc quay người lại bị gã ra tay quật ngã xuống đất, lưỡi dao nhọn đâm thẳng về phía mắt anh. Lạc Dịch nắm chặt lưỡi dao, máu tuôn ra từ chỗ giữa ngón trỏ và ngón cái. Gã to con đè ngực anh, cố hết sức đâm xuống, mũi dao hạ xuống từng tấc, tiến gần lông mi Lạc Dịch.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một bàn tay nhỏ bỗng thò ra từ dưới gầm giường, nắm lấy cẳng chân gã to con, kéo ngược về phía đó. Mũi dao lập tức đâm rách quần và da gã.

“Aaaa!” Gã to con buông tay kêu gào thảm thiết.

Lạc Dịch lập tức co chân lên, đạp thẳng vào ngực gã. Cú đá này ẩn chứa sức mạnh đáng gờm, gã hét lên một tiếng mới ngã xuống đất.

Gầm giường sột sà sột soạt, Chu Dao nhanh chóng bò ra từ bên kia, đầu tóc đầy bụi, mặt vẫn đỏ ửng: “Ông chủ Lạc, anh không sao chứ?”.

Lạc Dịch nhìn cô chăm chăm, thở hỗn hển từng hơi.

Chu Dao vẫn chưa tỉnh rượu, đầu ngất ngư nói: “Vừa rồi anh cuống gì chứ? Sao em có thể trốn trong tủ được? Kéo cửa ra là hết chỗ chạy, dưới gầm giường ít ra còn có ba mặt đấy!”.

Lạc Dịch lo lắng cho cô suốt, giờ lại bị cô chặn họng, sắc mặt sa sầm. Thấy tên gầy xông đến, anh liền quay người quét chân quật ngã hẳn rồi quay đầu nhìn Chu Dao, lớn tiếng trách móc: “Có người đột nhập thì phải chạy ra ngoài, em trốn dưới gầm giường làm gì?”.

Chu Dao vô cùng oan ức, lập tức nạt lại anh: “Em phải thấy rõ đối phương định làm gì chứ? Người ta đến giết anh, anh cứ mơ mơ màng màng, lần sau lại hồ đồ bị giết đấy, đồ ngốc!”.

Mây Lạc Dịch cau lại.

“Lờm em làm gì? Nếu lúc này em không trốn dưới gầm giường thì mắt anh đã bị chốt rồi.”

Lạc Dịch nghiêng rằng, suy nghĩ của hai người họ thật đúng là lệch pha mà. Đang định lên tiếng thì gã to con lại bò dậy, Lạc Dịch vô cùng phiền não, không đợi gã đứng dậy đã nhấc chân giẫm lên mặt gã rồi đá văng ra xa vài mét.

“Sao anh đá về phía em? Chu Dao sợ đến mức thét lên, cuống cuồng nhảy lên giường rồi chạy bình bịch núp phía sau anh, ló đầu ra nhìn. Khí thế ngang ngạnh khi này mất tằm mất tích.

Thấy cô hốt hơ hốt hải núp sau lưng mình, lửa giận trong lòng Lạc Dịch cũng vơi bớt.

Chu Dao đưa cho anh một chiếc mã tấu, chính là cái mà tên gầy đã cầm: “Khi này rơi xuống đất, em nhanh tay cướp được. Đây, cho anh vũ khí này. Hai người họ đánh một mình anh còn cầm mã tấu nữa, anh thiệt quá rồi”.

Trên cán mã tấu còn quấn vỏ bìm bìm, chắc hẳn sơ bị dính vên tay. Lạc Dịch nhận lấy mã tấu, liếc nhìn cô, tâm trạng quả thật phức tạp khôn tả. Cô gái này rất nhanh trí, cũng không định ngừng tay.

Đúng lúc này có người gõ cửa. Bốn người trong nhà đồng thời sửng sốt, Lạc Dịch và Chu Dao ở gần cửa sổ, hai tên còn lại ở gần cửa hiên.

Chu Dao chợt nghĩ đến Yến Lâm, lập tức kéo tay Lạc Dịch. Anh vừa thấy ánh mắt cô đã hiểu, lập tức gọi vọng ra cửa: “Có ăn cướp!”.

Nhưng hai tên kia đã bước đến kéo cửa phòng ra, Lạc Dịch chạy như bay đến đó. Yến Lâm đứng ở cửa, nhìn thấy người lao ra, hai mắt tròn to.

Gã to con chuẩn bị bóp cổ Yến Lâm thì đột ngột vang lên tiếng quát: “Tránh ra!”.

Yến Lâm lập tức né sang bên, Lạc Dịch nhảy lên tung một cú đá vào gáy gã, gã liền ngã sấp xuống hành lang. Tên gã cũng bị Lạc Dịch đâm một cú vào mặt bay đi.

Lạc Dịch thở phào một hơi, liếc nhìn Yến Lâm cạnh cửa. Cô ta cười khúc khích, nói như tranh công: “Em phản ứng rất nhanh đúng không?”.

Chu Dao chờ dẫn nhìn hai người họ, Yến Lâm chỉ nhẹ nhàng tránh qua một bên lại như phối hợp rất ăn ý với Lạc Dịch.

Lạc Dịch không có tâm tư để ý đến Yến Lâm, anh phải bắt sống hai tên này giao cho Lục Tự. Nếu để chúng bắt được con tin làm tấm chắn thuận lợi chạy trốn, anh sẽ thất bại trong gang tấc.

“Anh vội vàng cứu em như vậy, cảm ơn nhé!” Yến Lâm vừa định đi vào phòng thì Lạc Dịch đã lạnh giọng: “Về phòng của em đi”.

Anh lạnh lùng gằn từng câu từng chữ: “Bây giờ, tôi không có hơi sức đâu dây dưa với em”.

Yến Lâm nhìn anh với vẻ khó tin, bỗng chốc nhìn thấy Chu Dao đứng trong phòng.

Lạc Dịch quay lại bảo Chu Dao: “Lấy dây đến đây”.

Chu Dao: “Dây á?”

“Dưới bàn sách.”

Chu Dao đi đến bên bàn, quả nhiên có một bó dây, là Lạc Dịch chuẩn bị từ trước. Chu Dao vội vàng ôm đến cho anh trói người, nhưng cô còn chưa

chạy ra cửa thì đầu kia hành lang đã xuất hiện sáu, bảy gã vạm vỡ.

Lạc Dịch giật mình, thầm mắng mẹ kiếp còn chưa xong nữa. Anh không còn tâm tư giải quyết hai tên bên ngoài, liền kéo Yến Lâm vào phòng, nhanh tay khoá cửa lại.

Chu Dao ôm bó dây đung mắt hai người họ, Lạc Dịch một tay kéo cánh tay Chu Dao, một tay nắm tay áo Yến Lâm, sầm mặt chạy nhanh đến trước cửa sổ, ra lệnh: “Leo ra!”.

“Ok!” Chu Dao không hỏi nguyên nhân liền trèo ngay lên cửa sổ. Lạc Dịch vịn eo và nâng đùi cô, Chu Dao nhẹ nhàng leo lên bệ cửa, không khống chế được lực quán tính, hơi chúi về phía trước.

“Cẩn thận!” Lời Lạc Dịch còn chưa dứt, Chu Dao đã ngã bịch xuống chân tường. Cô vội vã bò dậy, ngửa đầu nhìn anh, mắt sáng lấp lánh: “Không đau!”.

Lạc Dịch nhảy ra bên cửa sổ, vừa ấn điện thoại di động vừa khom lưng kéo cổ tay Yến Lâm. Yến Lâm rút tay lại, nắm chặt bàn tay anh. Cửa vang lên tiếng đập uỳnh uỳnh, Lạc Dịch lập tức nâng Yến Lâm qua bệ cửa, nhảy xuống.

“Đi ra sau núi.” Anh không thể về khách sạn, anh nhất định phải bắt được một, hai tên trong đám người kia để vặn hỏi mới được.

Lạc Dịch nan giải bội phần, nếu giờ phút này chỉ có một mình, anh còn có thể liều mạng với đối phương, nhưng bên cạnh lại có hai người phụ nữ, thật là vướng tay vướng chân.

Ba người vừa chạy lên núi, đám người kia liền nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

Lạc Dịch biết rõ cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng bị đuổi kịp, chi bằng

liều một phen. Anh nắm rất rõ địa hình nơi đây, thừa lúc đối thủ chưa kịp đuổi theo liền giấu hai người phụ nữ vào trong bụi cỏ.

Hai người phụ nữ vừa núp xong, đám người phía sau đã cầm mã tấu đuổi đến. May mà Chu Dao cướp được chiếc mã tấu kia cho anh, Lạc Dịch mới miễn cưỡng ứng phó được đường dao đối phương chém tới. Thế nhưng địch đông ta yếu, kẻ nào kẻ ấy đều vác vũ khí, Lạc Dịch có ba đầu sáu tay đi nữa cũng chỉ có thể gắng gượng phòng thân. Thêm phần anh đã trải qua một trận đánh vất vả, trên người lại có vết thương, dần dần rơi vào thế yếu, thành linh tay anh bị đối phương chém một dao.

Chu Dao thầm kinh hoàng, giơ tay lên bịt miệng để bản thân khỏi hét lên, toàn thân run rẩy. Nhưng cô lập tức quan sát địa hình xung quanh. Đến thời điểm này, Yến Lâm cũng không còn bình tĩnh được nữa, chung quy vẫn lo lắng, mặt mày trắng bệch, lại vô thức bỏ điều thuốc vào miệng.

Chu Dao nghe thấy động tĩnh bên cạnh, quay lại nhìn thấy bèn tút phắt điều thuốc ra khỏi miệng cô ta. Yến Lâm lạnh nhạt nhìn sang, không ngờ Chu Dao lại trừng mắt với mình, khế trách mắng: “Cô muốn dẫn người ta đến đây à?”.

Yến Lâm đuối lý, chỉ biết mím chặt môi.

Trăng trên núi sáng vàng vạc, cả khách sạn cách đó không xa đang quay cuồng. Ngoài trời rét buốt nhưng Chu Dao cuống đến mức ướt đầm mồ hôi, tiếp tục như vậy e rằng Lạc Dịch sẽ thêm phần nguy hiểm.

Từng tiếng mã tấu chém vào nhau lạnh lạnh như muốn rạch đứt thần kinh cô. Chu Dao đứng dậy định chạy ra ngoài, bị Yến Lâm lạnh lùng ngăn lại: “Đừng gây thêm loạn nữa”.

“Cô mới gây thêm loạn thì có.” Chu Dao đã bất mãn với Yến Lâm từ lâu,

nay được dịp nổi giận. “Từ đầu đến chân cô đều là một mớ phiền phức. Nếu không phải tại cô chạy đến thì đã sớm giải quyết xong hai tên kia rồi”.

Sắc mặt Yến Lâm trở lên khó coi, hình như không ngờ rằng Chu Dao lại dám xía xói mình. Cô ta cười khẩy: “Cô bé đừng làm chuyện ngu xuẩn, làm anh ấy phân tâm tình hình sẽ càng tệ hơn. Tôi xin cô đừng có cản trở. Lúc này, tốt nhất cô nên bình tĩnh, tin tưởng anh ấy có thể xử lý đi”.

“Bình tĩnh?” Chu Dao nổi giận trước lời quở mắng của cô ta, bật cười hỏi ngược lại: “Bình tĩnh có thể biến thành thiên binh vạn tướng đến giúp anh ấy sao? Thậm chí chẳng biến ra nổi một con dao kia kìa”.

Chu Dao lườm cô ta, ôm dây chạy đi.

Khoé môi Yến Lâm giật giật, tay vô thức bóp vụn điều thuốc. Cô ta thờ ơ ngồi xem Chu Dao sẽ khiến tình hình thêm rối ren bất đến đâu. Tuy nhiên, không biết Chu Dao đã chạy đi chỗ nào rồi.

Chỉ chốc lát sau, tiếng Chu Dao ở đâu bỗng truyền đến: “Ông chủ Lạc, cẩn thận bên trái!”.

Yến Lâm kinh ngạc nhìn sang, liền thấy Chu Dao đứng ở sau bụi cây thấp dưới sườn núi, hay tay khum lại thành cái loa đặt trước miệng: “Ông chủ Lạc, coi chừng phía sau!”.

Yến Lâm hết biết nói sao, thầm mắng Chu Dao ngu ngốc, sợ rằng Lạc Dịch sẽ phân tâm, nhưng mà Lạc Dịch như thế không thể nghe thấy.

Ba tên cầm mã tấu nhìn thấy Chu Dao bèn lao về phía cô. Lạc Dịch lại không hề lo lắng chút nào.

“Cứu mạng với...” Chu Dao la hét ầm ỹ, nhanh chân bỏ chạy. Ba tên cầm mã tấu đuổi theo.

Nhưng khi còn cách Chu Dao bảy, tám mét, “ầm” một tiếng bụi cây lay động, ba người bọn chúng đồng thời biến mất như rơi xuống hầm sâu. “Gốc cây” đung đưa, lúc này Yến Lâm mới thấy rõ đây không phải bụi cây mà là ngọn cây bạch đàn. Nhìn hình dáng và kích cỡ có thể thấy cây đã trưởng thành. Đúng thế, cây bạch đàn trưởng thành làm sao thấp như vậy được, trừ phi bên dưới có một hố sâu.

Chu Dao chạy trở lại, đứng bên cạnh hố lộ đầu nhìn xuống người bên dưới ngã không hề nhẹ.

Những tên còn lại trở mắt lú lười, không khỏi phân tâm. Lạc Dịch nhắm trúng thời cơ, chém một dao vào bả vai một kẻ trong đó, đối phương che vết thương lùi sang một bên. Đán sát thủ bị chọc giận, thêm một tên cầm mã tấu chạy đến chỗ Chu Dao. Hắn đã nhìn thấy vị trí chiếc hố trước đó, liền tránh qua đuổi theo cô.

Chu Dao lập tức chạy biến, vòng ra sau một thân cây, nhặt sợi dây trên mặt đất, một chân đạp vào thân cây, hai tay nắm chặt sợi dây, ngã trọng tâm ra sau. Một sợi dây căng lên khỏi mặt đất, Chu Dao dốc hết sức kéo sợi dây căng chặt. Tên đuổi giết chạy đến liền bị vấp dây, chiếc mã tấu trong tay tự rạch vào mặt mình, mà bên dưới là sườn dốc cheo leo. Hắn ta lăn xuống núi cùng chiếc mã tấu.

Chu Dao thở hổn hển buông sợi dây ra, hai tay bị mài xước. Cô đã dùng hết mọi chiêu trò rồi, vội vàng tìm bụi cây ẩn núp, lúc này mới phát hiện bản thân đã sợ đến mức tay chân run lẩy bẩy không sao dừng được. Cô khẩn trương quan sát tình hình của Lạc Dịch, dù người anh mang đầy thương tích nhưng vẫn dư sức ứng phó hai tên còn lại. Anh nhanh chóng chiếm lại ưu thế.

Nhưng đao kiếm không có mắt, Chu Dao vẫn sợ đến độ hai chân run cầm cập, cây cối xung quanh như thể cũng run rẩy theo cô.

Run ư? Không có gió nhưng trong bụi cây lại vang lên tiếng sột soạt. Chu Dao nín thở, cảm thấy da đầu rờn rợn, quay ngoắt lại.

Tên vừa bị vấp ngã mặt đầm đìa máu tươi đang cầm mã tấu xông đến.

“Ông chủ Lạc!” Chu Dao gào lên, nhảy ra khỏi lùm cây chạy về phía anh.

Lần này, Lạc Dịch nhìn về phía có tiếng gọi, tức tốc ngăn lại hai kẻ trước mặt. Chu Dao lao đến như một cơn gió cuộn xuống sườn núi, Lạc Dịch nắm lấy tay cô, lập tức che chở sau lưng mình. Anh đặt tay lên áo khoác mình, nhét chéo áo vào lòng bàn tay cô.

Mồ hôi và máu trên trán Lạc Dịch hoà lẫn vào nhau, anh chịu đựng thờ hồng hộc, căn dặn: “Đứng sau lưng anh, đừng có chạy lung tung. Không thì anh không che được cho em đâu”.

“Ừm.” Chu Dao nắm chặt góc áo anh, run giọng. “Em không chạy”.

Mắt Lạc Dịch rực sáng trong đêm. Anh nhìn chăm chăm đối thủ trước mặt, trong mắt ánh lên vẻ tàn nhẫn bất chấp hết thảy.

Một tên vọt đến, Lạc Dịch nghênh địch chặn lưỡi dao, đá văng đối phương.

Hai bên đánh giáp lá cà, lưỡi dao va vào nhau leng keng. Chu Dao giữ chặt góc áo anh, di chuyển nhanh chóng theo chuyển động của anh. Coi bám sau anh, để lại cho anh khoảng cách nhưng không dám chạy xa. Còn anh trước sau vẫn che chở cho cô, không để bất cứ ai tiến sát khoảng lưng anh một bước.

Anh bị đối thủ đá vào bụng, liên tiếp lùi về sau. Chu Dao cũng lùi theo anh, tim đập như sấm dậy.

Kẻ bên phải bắt được khe hở, giơ mã tấu chém về phía Chu Dao. Chu Dao giật thót nhưng vẫn nắm chặt áo anh không bỏ chạy. “Keng” một tiếng, thanh mã tấu trong tay anh ngăn trở lưỡi dao đang chém xuống. Còn kẻ phía bên trái lại lập tức ta tay với Lạc Dịch.

Chu Dao thất thanh: “Cẩn thận!”.

Dao kia bổ về phía đầu Lạc Dịch, anh dùng tay không chặn lưỡi dao, siết lại, tay nổi gân xanh, máu chảy đầm đìa.

Mắt Chu Dao đỏ hoe. Lạc Dịch chẳng may may lơ là, đá một cú thật mạnh văng tên bên phải, rồi vung dao chém cánh tay kẻ bên trái. Đối phương lập tức rút dao, không ngờ Lạc Dịch lại cầm chặt lưỡi dao không buông. Hắn không ngờ anh cứng cỏi đến mức này, đột ngột bị Lạc Dịch chém trúng cánh tay, buông mã tấu ra lùi về sau.

Kẻ bên phải dốc hết sức lực định tấn công tiếp thì bỗng nhiên xuất hiện vài bóng người, cả đám cầm mã tấu đồng loạt bị đánh úp.

Anh em của Khương Bằng đã đến, cục diện đảo chiều, giải quyết dứt điểm.

Lạc Dịch thở dồn dập, mặt sa sầm quay đầu nhìn Khương Bằng, cười lạnh: “Mẹ kiếp, anh tới đúng lúc thật”.

Khương Bằng cười cợt: “Chưa toi mạng là được rồi. Dù sao tôi cũng đã làm thuyết khách giúp cậu đấy”. Khương Bằng hất cằm chỉ phía sau. “Gặp phải vị này ở trên đường”.

Lục Tự đi đến, vẻ mặt bình thản, nói với Lạc Dịch: “Tôi nghĩ rồi, Khương Bằng nói rất đúng, cho dù anh và Đan Sơn cùng một phe, hiện tại cũng có thể để cho tôi lợi dụng”.

Lạc Dịch nhếch môi với anh ta, đột nhiên mặt biến sắc, bước đến đấm anh ta một cú . Lạc Tự ôm chiếc cằm đau nhức, ngẩng đầu nhìn nhưng không đánh trả. Vừa rồi, anh ta chỉ đứng ngoài không ra tay giúp đỡ vì muốn nhìn rõ xem Lạc Dịch có thật sự là không đội trời chung với Đan Sơn không, hay chỉ đang đóng kịch. Lạc Dịch vô cùng khôn khéo, đã nhìn ra được tính toán của Lạc Tự. Cú đấm này là thứ anh ta đáng phải nhận.

Đám anh em Khương Bằng lấy dây trói lũ cầm mã tấu rồi đi đến hố lòi mẩy tên còn lại lên.

Lạc Tự xoa mặt,nói: “Tôi đã liên lạc với cảnh sát ở đây, lập tức bắt chúng về điều tra, nhất định sẽ tra được kẻ chủ mưu phía sau”. Anh ta ngập ngừng chốc lát. “Kể từ hôm qua đã mất liên lạc với Ngô Minh, A Tang bị giám sát rồi”.

Lạc Dịch lau vết máu nơi khoé miệng, không nói gì.

Cuối cùng, Chu Dao cũng có cơ hội để xen lời, nhỏ giọng sau lưng anh: “Đến bệnh viện xử lý vết thương đi. Em vừa mới xem qua, không sâu lắm, nhưng tay anh...”.

“Không sao.” Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người bị chế ngự, tâm tư không ở nơi này.

“Làm sao mà không...” Chu Dao còn chưa dứt câu, đám tay chân đã trói hết lũ kia lại, ném đến trước mặt Khương Bằng.

Lạc Dịch nhìn lướt qua đám người trên mặt đất, bỗng nói: “Thiếu một tên rồi”.

Lúc Chu Dao dụ ba kẻ rơi xuống hố, tên bị anh chém trúng bả vai không thấy đau cả. Lạc Dịch cau mày giây lát, đột nhiên giật mình, lập tức chạy đến chỗ Chu Dao và Yến Lâm ẩn núp khi nãy. Bụi cây trống rỗng.

“Chu Dao!” Lạc Dịch quay đầu nhìn cô. “Yến Lâm đâu?”.

Chu Dao hốt hoảng: “Lúc... Lúc em đi ra, cô ta còn ở đó mà”.

Lạc Dịch gọi điện thoại cho Yến Lâm, kết quả, màn hình di động trong bụi cỏ sáng lên, hiển thị tên người gọi là “Người đàn ông của tôi”.

Chu Dao thoáng mím môi, không nói tiếng nào.

Lục Tự hỏi: “Người kia bị bắt đi rồi à?”.

Lạc Dịch ngắt cuộc gọi, quay đầu nhìn Lục Tự: “Chắc vẫn còn ở trong núi. Lập tức gọi người đến kiểm đi. Ngô Minh biết quan hệ của tôi và Yến Lâm. Bây giờ cô ấy đang gặp nguy hiểm”.

“Được, tôi lập tức gọi cho đồng nghiệp.” Lục Tự đi sang một bên gọi điện.

Lạc Dịch đứng yên đấy, màu cau chặt, im lặng rất lâu. Chu Dao đứng bên cạnh nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, trong lòng chợt cảm thấy một nỗi cô đơn lạnh lẽo.

Tuy biết lo lắng của anh là chuyện thường tình, nhưng cô không tài nào giả bộ như không quan tâm được. Tim cô thắt lại từng cơn, đau như lúc nhìn thấy anh chạy như bay ra cửa, Yến Lâm nghe anh la tránh ra liền nhanh chóng né đi; và như lúc anh cúi người bên cửa sổ, Yến Lâm nắm tay anh vậy.

Lục Tự gọi điện xong quay lại, nói đã thông báo cho một cảnh sát chạy đến đây trước. Mặc dù hiện giờ Yến Lâm mất tích nhưng có thể moi tin từ miệng đám người kia.

Lạc Dịch: “Tôi ở lại với anh...”, đang nói thì Chu Dao quay người đi xuống núi, Lạc Dịch gọi cô: “Em định đi đâu?”.

Giọng nói Chu Dao bình thản một cách bất thường: “Về khách sạn”.

“Em đợi một chút, lát cùng đi!”

“Thôi, không thuận đường.” Chu Dao lạnh nhạt từ chối.

Lạc Dịch im lặng một giây rồi tiến về mấy bước nắm lấy cổ tay cô, kéo cô trở lại bên cạnh. Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh đến bất ngờ. Lạc Dịch lẳng lặng nhìn cô chốc lát, dịu giọng nói: “Anh đưa em về”.

“Anh đang bận, không cần đâu.” Chu Dao gọn gàng tránh khỏi tay anh, quay đầu thấy Khương Bằng để hiện trường lại cho đám anh em, một mình đi xuống núi thì nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Đại ca Khương!”.

Lạc Dịch nghe thấy tiếng gọi của cô, mày khẽ nhăn lại.

“Dẫn em đi với!” Cô riu rít như chim non chạy đến. “Đường núi tối quá, em hơi sợ”.

Ánh mắt Khương Bằng rất tinh tường, vừa nhìn đã thấy ngau đầu mối. Anh ta rất vui khi thấy Lạc Dịch khó xử, mỉm cười với Chu Dao, ra vẻ quyến rũ, hào phóng nói: “Đi thôi, cô em!”.

“Đúng rồi, đại ca Khương, tối nay khách sạn quấy tới bến luôn. Vừa rồi nhờ có anh cứu, để cảm ơn, em mời anh uống rượu nhé!”

“Uống rượu? Hay đấy, có rượu gì?”

“Bom Chìm.”

“Ha ha, tuyệt, đi thôi, uống vài ly.”

Lạc Dịch nhìn hai người kẻ hát người bè, cắn răng nén nhịn: “Chu Dao!”.

Nhưng cô phớt lờ anh, bỏ xuống núi.

“Chu Dao!”

Chu Dao dừng lại, quay đầu nhìn anh, giọng điệu lạnh lẽo: “Cái gì?”.

Lạc Dịch mím môi thật chặt, liếm răng, chậm rãi nói: “Anh gọi em, mà em không nghe à?”.

“Nghe thấy chứ!” Chu Dao hất cằm. “Nhưng em không muốn để ý đến anh!”.

Đôi mắt Lạc Dịch sáng quắc trong đêm tối, ánh mắt tạo áp lực cho cô, nhưng lần này vô hiệu. Chu Dao quay đầu rời đi, Lạc Dịch đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn chằm chằm bóng lưng cô.

Kết quả, cô đi được vài bước thì dừng lại. Không ngoài dự đoán của anh, anh không cản thì cô sẽ không tiến bước. Trong mắt anh hiện nên nét cười đắc thắng.

Chu Dao quay lại. Lần này, cô không giả bộ điềm nhiên nữa. Cô liếc anh bằng nửa con mắt, tức giận, phẫn nộ. Lạc Dịch cong môi sắp vẽ thành nụ cười, định nói gì đó lain thấy trong biểu cảm của cô thoáng vẻ buồn bã. Đầu óc anh trống rỗng, nhất thời nghẹn lời. Mà nỗi buồn kia thoáng chốc hoá thành căm phẫn.

Chu Dao không khống chế được tâm trạng, lồng ngực lên xuống dồn dập, tức tối nhìn anh tuyên án: “Tên họ Lạc kia! Sau này, không cho phép anh gọi tên tôi. Anh có gọi tôi cũng sẽ bơ anh”.

Nửa giây sau vẫn chưa hết giận, cô còn bổ sung một câu: “Còn nữa, lần sau anh còn tùy tiện hôn tôi thì anh chính là ngựa đực, không đúng, là lợn giống mới phải”.

Lạc Dịch: “...”.

“Hôn tôi nữa thì anh chính là lợn giống.” Cô nhấn mạnh lần nữa. Lời nói này như một câu thần chú, vì sau đó, anh không d đến gần cô nữa.

Lục Tự nén cười, mặt đỏ bừng. Còn Khương Bằng thì không hề nề tình, ôm bụng cười phá lên ha ha.

“...”

Lạc Dịch nhăn mặt, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn Chu Dao dăm dăm, không nói lấy một lời. Làm sao anh lại rung động với một con bé đến mắng chửi người cũng chỉ biết d lời heo giống ra thôi chứ? Thế nhưng... anh đúng là tức giận thật rồi!

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chu Dao ngồi bên quầy bar, gục đầu mím môi, ngón tay chọc chọc vào ly rượu trên quầy. Phía sau, khách khứa vẫn nhiệt huyết sôi trào, lắc lư reo hò theo ca sĩ nhạc rock, nhưng bầu không khí này hoàn toàn miễn nhiễm với cô. Cô tức tối khuấy ly rượu một hồi lại cảm thấy nhàm chán, cụp bả vai, toàn thân từ sợi tóc đến mũi chân đều toát lên vẻ chán chường.

Khương Bằng uống hết một ly rồi liếc nhìn cô, nói chậm rãi: “Cô em, nói mời tôi uống rượu mà không có hứng thú thì về phòng đi”.

Chu Dao sốc lại tinh thần, vội vàng xin lỗi: “Thất lễ rồi”.

Lòng Khương Bằng rõ như gương, vốn không để bụng, ra hiệu bartender thêm rượu rồi giơ ly lên với Chu Dao, Chu Dao nâng ly rượu cụng với anh ta.

Khương Bằng hỏi: “Em thích ông chủ chỗ này hả?”.

Chu Dao suýt sặc rượu, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận: “Hử!”

Khương Bằng lắc đầu, tiếc nuối nói: “Em chơi sao lại cậu ta?”.

Một giây trước, Chu Dao còn tức giận, thế mà bây giờ liền trở lên nên nghiêm túc: “Em không định chơi đùa”.

Lần này đến lượt Khương Bằng kinh ngạc, hồi lâu sau liền thở dài: “Cô em, em biết về cậu ta được bao nhiêu chứ? Ngoại trừ biết cậu ta mở khách sạn, còn gì nữa không?”.

Chu Dao bị hỏi khó bèn nhú mày. Đúng vậy, anh có ân oán với Khương Bằng và bị người ta đuổi giết, làm sao mà là người bình thường được.

“Thôi, xem như tôi chưa nói gì.” Khương Bằng lại cụng vào ly của cô, tiếng thủy tinh va vào nhau kêu lạnh canh. “Mấy đứa con gái trẻ người non dạ như em ấy, vì ba cái chuyện tình yêu mà dám bất chấp tất cả”.

“Không phải!” Chu Dao quay đầu sang, ánh mắt thẳng thắn và điềm tĩnh. “Em sẽ không vì anh ấy mà phóng túng bản thân, cũng không vì anh ấy mà vứt bỏ chính mình. Nếu anh ấy là người xấu, không có lương tâm, không có đạo đức, làm hại người khác, em sẽ không thích anh ấy nữa”.

Về mặt Khương Bằng trầm xuống, nhìn vào đôi mắt kiên định của cô gái này, lát sau dần dần nở nụ cười: “Lúc trước, tôi đã nói em không phải dạng vừa mà... Có điều, bây giờ em vẫn chưa rõ cậu ta là người tốt hay xấu đã như vậy...”.

“Ông chủ Lạc là người tốt.” Chu Dao vừa nói vừa uống một hớp rượu.

“Cô em à...” Khương Bằng chê cô trẻ con, cười sặc sụa. “Sao em biết? Em hiểu cậu ta được bao nhiêu?”.

“Em không biết nhưng em cảm nhận được.” Chu Dao nghiêng đầu, đồng dạng khẳng định. “Trực giác của em nhất định sẽ đúng”.

“Vậy vừa rồi em mắng cậu ta là gì ấy nhỉ? Heo đúng không? Thế em là gì, cái trắng à?” Khương Bằng buồn cười. E rằng mấy người đàn ông có mặt lúc đó lâu lắm rồi chưa nghe ai mắng người khác là heo đâu.

“...”

Lúc này, Chu Dao mới nhớ đến mình vẫn còn đang giận dỗi Lạc Dịch đấy, bèn tức tối nói lấy: “Không nhắc đến anh ấy nữa, nghĩ đến lại phiền”.

Khương Bằng đối đề tai, chỉ vào mũi mình: “Thế còn tôi thì sao?”.

“Hả?”

“Em nói trực giác của em đúng, vậy tôi là người xấu hay tốt?”

Chu Dao nhớ đến Lạc Dịch từng hỏi cô, khi đó câu trả lời của cô là: Không giống người tốt, cũng chẳng giống người xấu, cứ như chó điên vậy. Cô ăn ngay nói thật: “Vừa nhìn đã biết ko phải là người tốt, nhưng nhìn kỹ cũng không xấu xa lắm”.

Khương Bằng bị cô chọc cười sang sảng, lại ngoắc tay gọi bartender thêm rượu.

Chu Dao thấy không khí cũng không tệ, dè dặt mà tốt bụng nhắc nhở: “Đại ca Khương, anh đừng làm việc đó nữa, sẽ bị bắt đấy. Với lại, việc đó quá đẫm máu tàn nhẫn, mấy người đấu võ kia cũng có gia đình và người thân mà”.

Nụ cười Khương Bằng vơi đi, nhẹ giọng đáp lại: “Nhưng tôi đâu có bắt buộc ai, họ tự nguyện lên đài vì tiền thưởng mà”.

Chu Dao nhếch môi, biết chùng biết mực, không khuyên nhiều. Dù sao họ chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi.

“Nhưng mà cô em à, cảm ơn em đã suy nghĩ cho tôi nhé!” Khương Bằng lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ. “Việc này không làm lâu dài được, tôi cũng suy nghĩ rồi, nếu không dừng lại, sớm muộn gì cũng vào tù”.

Chu Dao uống rượu, nghĩ ngợi rồi trang thủ hỏi: “Đại ca Khương, ông chủ Lạc với anh có thù oán gì thế?”.

“Không phải vừa nãy em bảo không nhắc đến cậu ta sao, nhắc đến liền

phiền sao?” Khương Bằng trêu chọc cô.

Chu Dao bĩu môi, bất mãn khẽ lườm anh ta một cái.

“Tôi vốn tưởng cậu ta hại công ty em trai tôi phá sản, hại nó tự sát.”

“Bây giờ không nghĩ vậy nữa hả?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

Mắt Khương Bằng chợt loé sáng: “Cũng giống em thôi, trực giác”.

Chu Dao: “...”.

Trên con đường núi trước cửa khách sạn đỗ vài chiếc xe cảnh sát, đám người cầm mã tấu kia lần lượt bị giải xuống núi. Một toán cảnh sát khác thì bắt đầu lấy chứng cứ vag tìm kiếm tung tích Yến Lâm.

Lạc Dịch nhật điện thoại của Yến Lâm từ bụi cỏ, trên đó còn vương vãi tàn thuốc. Anh ấn mở màn hình, có mật mã, liền tiện tay thử nhập ngày sinh của mình, thế mà lại mở được. Lạc Dịch nhướng mày, mở nhật ký cuộc gọi:

Người đàn ông của tôi.

Âu Dương Phán.

Giáo sư Phan.

...

Ngón tay Lạc Dịch nhanh chóng ấn vài cái trên màn hình.

Lục Tự đi đến, nhắc nhở: “Đây là vật chứng”.

Lạc Dịch lạnh nhạt đưa cho Lục Tự. Tất cả mọi chuyện kể tiếp đều do cảnh sát xử lý, anh không hứng thú tham dự. Lạc Dịch vốn định vào làng xử lý vết thương rồi trở về khách sạn, nhưng là người bị hại, anh phải đến đồn cảnh sát của trấn cho lời khai, liền quyết định băng bó sơ qua trước rồi đến bệnh viện trấn xử lý sau.

Lạc Dịch về khách sạn lấy bộ quần áo sạch, lúc đi qua khu sinh hoạt tập thể, từ đằng xa trông thấy Chu Dao và Khương Bằng ngồi bên quầy bar uống rượu. Hai người lại còn vừa nói vừa cười rất vui vẻ. Khu tập thể đông người, Lạc Dịch máu me đầy người không tiện đi vào, vừa hay nghe thấy bước chân A Mẫn đi vào từ phía sân, liền vọt đến quầy lễ tân, tránh sau tủ.

A Mẫn bước qua cửa quầy, thấy lạ: “O? Ông chủ, sao anh lại ở đây?”

Lạc Dịch không đáp, hất cằm vào trong: “Cô sinh viên ở khách sạn dài hạn đang ngồi bên quầy bar uống rượu đấy, em gọi cô ấy ra ngoài, nói có người tìm...” còn bổ sung một câu: “Đừng nói là anh”. Không thấy A Mẫn lập tức làm theo, anh bèn liếc mắt nhắc nhở. “Còn đứng đó làm gì? Đi nhanh lên!”.

A Mẫn ù ù cạc cạc thực thi mệnh lệnh.

Lạc Dịch đi ra ngoài, tựa vào vách tường nhìn trời. Bầu trời đêm xanh thẫm, trăng sáng như một khối bạch ngọc. Anh rút điều thuốc ngậm vào miệng, lúc móc bật lửa ra châm còn lơ đãng ló đầu vào nhìn bên trong. A Mẫn đang nói chuyện với Chu Dao, Chu Dao khá bối rối, quay đầu nhìn về phía bên này.

Lạc Dịch lập tức núp đi, lại tựa vào tường khẽ hít một hơi thuốc, bây giờ mới phát hiện thuốc còn chưa châm. Anh vừa định châm thì bóng dáng Chu Dao đã xuất hiện ở cửa. Chiếc bóng thon thả kéo thành một đường dài trên sân.

Chu Dao đi loanh quanh bên cửa, nhìn xung quanh không thấy ai cả, cô nghĩ ngợi đang định băng qua thì bất thành lình bị nắm lấy cổ tay kéo qua một bên. Chu Dao thảng thốt hét lên một tiếng, thấy là Lạc Dịch thì bỗng sững sờ rồi nhả mày dẫu môi muốn tránh khỏi tay anh.

Lạc Dịch không dùng sức, chỉ lắc lư theo cổ tay cô nhưng nhất quyết không buông ra. Ít nhiều Chu Dao cũng đau lòng cho vết thương trên tay anh nên không giãy mạnh. Dùng dằng một hồi, Lạc Dịch nhẹ kéo một cái, Chu Dao liền lao đảo nhào đến bên cạnh anh.

Chu Dao đánh đòn phủ đầu: “Không được nói chuyện với em. Anh nói em cũng không nghe”.

Lạc Dịch cúi đầu, ngửi mùi rượu trong miệng cô, khẽ cười trêu chọc: “Ghen à?”.

Chu Dao vừa giận vừa thẹn, lập tức phản bác: Tự anh đa tình thôi”.

“Ồ, vừa rồi ai khẳng khẳng không nghe anh nói ấy nhỉ?”

Chu Dao giận mình vì để mắc mưu.

Anh hỏi tiếp: “Không theo anh đến bệnh viện hả?”.

Chu Dao cắn môi không lên tiếng, yên lặng hồi lâu, nhưng chung quy công lực không thâm hậu, không nhịn được bèn cất lời châm chọc: “Đừng có đùa, anh còn phải đi cứu người nữa cơ, bận như vậy làm sao có thời gian đến bệnh viện được?”.

Anh ung dung đáp lại: “Có bận cũng phải đi bệnh viện xong mới bận chứ!”.

Cơ tức của Chu Dao nhen ở lồng ngực, cô quay phắt đầu qua chỗ khác,

lạnh nhạt nói: “Không đi!”.

“Giận thật rồi à?” Anh đưa một tay lên xoay mặt cô lại. “Em ngốc à, sao anh có thể nhúng tay...”.

Cô mượn men rượu vùng vằng hất tay anh: “Đã nói là không đi rồi mà!”.

Nụ cười trên mặt anh dần tắt, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Anh hỏi lại, giọng không còn độ ấm: “Không đi thật à?”.

“Không đi!” Cô bướng bỉnh lặp lại câu nói cũ.

Anh thả cổ tay cô ra, cầm hất vào hướng trong nhà, thờ ơ tiễn: “Vào vào nhà đi!”.

Chu Dao đứng sững tại chỗ, lòng dạ đau nhói.

Lạc Dịch bỏ điều thuốc vào miệng, châm hút, nhướng mày nhắc lại: “Đi vào đi!”.

Cuối cùng, Chu Dao ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng, môi run run. Cô oán giận trừng mắt nhìn anh rồi quay người bước nhanh vào nhà.

Đầu Lạc Dịch tựa vào tường nhìn trời, giây lát sau anh nghiêng răng, thẳng người dậy vút phăng điều thuốc xuống đất.

Lạc Dịch sa sầm mặt đi ra khỏi khách sạn, ngồi vào xe đóng rầm cửa lại. Máy chiếc xe đang trước vẫn còn mãi miết công việc, anh hơi nhếch môi, trầm mặc ngồi một lát rồi đột ngột đẩy cửa xe bước xuống, trở về khách sạn.

Song lần này, bên quầy bar không còn bóng dáng của Chu Dao nữa, Khương Bằng cũng biến mất tăm. Lạc Dịch chạy ra sân ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng Chu Dao, nơi ấy tối đen như mực. Anh nhìn chòng chọc khung cửa sổ kia, gọi điện thoại cho Khương Bằng, điện thoại đã tắt.

Lạc Dịch siết chặt bàn tay, trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ ngà ngà hơi men của cô. Nụ cười cô ngọt ngào như trẻ con, đôi mắt trong veo ánh nước. Anh hít sâu một hơi, lên lầu xác nhận lại lần nữa. Cửa phòng khoá chặt, bên trong không có ai.

Lạc Dịch lại rảo bước xuống lầu, đến quầy lễ tân bật máy tính lên, mở sổ đăng ký một tháng trước, cuối cùng lật đến phòng của Chu Dao. Người đặt phòng là Lâm Cẩm Viêm, số điện thoại liên lạc cũng là của anh ta, không có của Chu Dao.

Anh không hề nghĩ ngợi nhắc điện thoại bàn lên gọi cho Lâm Cẩm Viêm. Nhưng dường như ông trời cố ý đối nghịch với anh thì phải, điện thoại ngoài vùng phủ sóng, không tài nào gọi được.

“Khốn kiếp!”

Lạc Dịch hất tay ném ống nghe điện thoại qua một bên, nghiến răng, vài giây sau bình tĩnh lại đặt điện thoại vào chỗ cũ, tái mặt bước ra khỏi khách sạn. Anh quyết định không lên trấn nữa mà đi tìm đám Lục Tự xin số điện thoại của Chu Dao.

Lạc Dịch rời khỏi cổng khách sạn, chạy nhanh xuống bậc thềm nhưng bước chân chợt khựng lại.

Chu Dao đứng bên xe cảnh sát, hai tay bỏ vào túi, cổ rút lại, thở ra làn khói trắng như sợi bông lượn lờ xung quanh rồi nhanh chóng bị gió thổi tan. Tim Lạc Dịch lồi nhịp, đứng chờ ra vài giây.

Cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy anh, môi mím chặt, hồi lâu sau phụng phүй lườm anh rồi tức tối mở cửa xe ngồi vào trong. Lạc Dịch lảng lảng đứng một lát mới đi đến bước lên xe. Anh quay đầu nhìn Chu Dao, mắt cô lại hướng về phía trước, giọng điệu không trầm không bổng.

“Nể mặt anh bảo vệ em, em không so đo với anh, đưa anh đi bệnh viện. Trên đường đi không được nói chuyện với em, em không nghe.” Cô nói xong liền lấy tai nghe ra, cường điệu đeo vào.

Lạc Dịch nhìn khuôn mặt cô một lúc mới dời mắt đi, ngẩng nhìn vầng trăng nhỏ nhoi giữa trời đêm vô tận.

Anh cất lời: “Điều tra, cứu người đều là chuyện của cảnh sát, không đến phiên người ngoài như anh xen vào. Anh cũng không định nhúng tay”.

Chu Dao đeo tai nghe, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chu Dao, anh không biết hai chữ ‘quá khứ’ đối với em có ý nghĩa gì. Nhưng đối với anh, nó khổ sở và dằn vặt, đau đớn và nhục nhã vô tận. Những sự việc và con người liên quan đến hai chữ này, anh sẽ không để nó xuất hiện trong cuộc đời mình một lần nữa.”

Bóng người ngoài xe đan xen lẫn nhau, trong xe yên ắng như tờ. Nói xong, Lạc Dịch lại nghiêng đầu về phía Chu Dao. Chu Dao đang điềm nhiên nghe nhạc, không có bất cứ phản ứng nào. Anh ghé người đến vuốt ve vành tai cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vôn vê, tai nghe rơi xuống lòng bàn tay anh. Chu Dao giật mình, định đoạt lại nhưng không còn kịp, anh đã nhét thẳng vào tai mình mất rồi.

Tai nghe lặng im, không hề có tiếng nhạc. Chu Dao đỏ mặt tái tai, xấu hổ đến mức hận không thể độn thổ.

Thật không ngờ Lạc Dịch lại bỏ qua cơ hội giễu cợt cô. Anh tựa lưng vào ghế, mắt nhắm nghiền, tai vẫn còn đeo chiếc tai nghe màu trắng kia, như thể trong không gian đang chảy xuôi dòng nhạc du dương vô cùng.

Chu Dao ngây dại, ngơ ngác nhìn đường nét khuôn mặt sắc nét của anh. Hình như anh đã mệt mỏi rồi, cần được nghỉ ngơi.

Có lẽ bởi vì mắt anh đang nhắm nghiền, cả người anh cũng với bớt vẻ sắc bén lạnh lùng lúc trước, giờ chỉ còn thư thái vô hại, thậm chí có phần yếu ớt.

Chu Dao vẫn ngẩn ngơ nhìn anh, qua tai nghe, cô cảm nhận được tiếng tim đập dồn dập và mạnh mẽ của mình. Có lẽ nào, qua chiếc tai nghe kia, anh cũng có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim cô?

Dường như thật sự có thần giao cách cảm, Lạc Dịch chậm rãi mở mắt, đôi mắt đen láy, nhìn cô không chớp. Bốn mắt nhìn nhau, anh đột nhiên đưa tay đến gáy cô, nhẹ nhàng kéo cần cổ cô về phía mình. Chu Dao như thể bị thôi miên, khẽ đến hôn lên bờ môi anh.

Chu Dao khép nhẹ mắt lại.

...

Lạc Dịch đến bệnh viện xử lý vết thương xong lại đến đồn cảnh sát phối hợp điều tra. Lục Tự nói bằng nhóm mã tấu kia tuy cứng miệng nhưng đồng bọn bị bắt quá nhiều, có một, hai kẻ không đủ trung thành mà để lộ sơ hở, dẫn đến cả nhóm đều thất bại trước sự điều tra của cảnh sát.

Sau khi xét hỏi, phía cảnh sát nhanh chóng thu được kết quả. Quả thật bọn chúng nghe lệnh Ngô Minh đến trừ khử Lạc Dịch, nhưng chúng không ở dưới trướng Ngô Minh mà do Đan Sơn phái đến giúp, lúc cần thiết thậm chí có thể tự do hành động.

Lạc Dịch khẳng định: “Chắc chắn bọn chúng đều chưa từng gặp Đan Sơn”.

Lục Tự gật đầu: “Bọn chúng không biết thân phận thật sự của Đan Sơn, chỉ là đám đám thuê chém mướn, lấy tiền làm việc, giống hết những gì cậu đã điều tra được từ trước”.

Lạc Dịch đưa ra ý kiến: “Bây giờ, nhân vật then chốt là Ngô Minh. Dù gì Phật tháp giả cũng xuất phát từ tay hắn, rất có khả năng hắn biết chút tin tức về Đan Sơn. Nhưng con người của hắn quá gian xảo, tham lam lại sợ chết, cho dù các anh có bắt được cũng chưa chắc tra hỏi ra chân tướng”.

Lục Tự gật đầu: “Dù thế nào đi nữa, bắt được rồi tính sau.”

Theo thông tin bằng nhóm mã tấu kia tiết lộ, hiện tại Ngô Minh đang trốn trên núi, kẻ bắt được Yến Lâm nhất định sẽ hội họp với Ngô Minh. Tuy bọn chúng đã khai ra địa điểm gặp mặt nhưng Ngô Minh chuồn mất rồi.

Lục Tự: “Người bị bắt là bạn gái cũ của anh, chỉ sợ Ngô Minh lôi ra để bàn điều kiện với anh đấy. Đến lúc giải cứu con tin, anh phải đi chung với cảnh sát một chuyến. Ôi, còn không biết phải lục soát ngọn núi đến bao giờ nữa”.

Thế nhưng Lạc Dịch lại cười khó hiểu: “Hắn không có cơ hội ra điều kiện với tôi đâu, cũng không cần đợi lâu, hắn sẽ bị tóm ngay thôi”.

“Sao lại nói vậy?”

“Tôi từng nghĩ đến một khả năng. Nếu chúng đến trừ khử tôi, tôi lại hành động vượt ngoài dự kiến, bắt được một kẻ nào đó giao cho anh, số còn lại để chạy mất, vậy tôi phải xử lý ra sao? Làm thế nào mới không để bọn chúng có cơ hội chạy trốn?”

Lục Tự nhìn anh chăm chăm: “Anh sẽ xử lý thế nào?”.

Lạc Dịch nhếch khoé môi, ánh mắt đánh lại: “Tôi sẽ để cho một đám chó săn, đánh hơi theo mùi của chúng”.

Lục Tự nhú mào trong chốc lát rồi bừng tỉnh ngộ, giật mình thảng thốt. Đây là một người không để lại cho đối thủ một chút sơ hở nào cả.

Lạc Dịch nhìn xoáy vào Lục Tự: “Chắc hẳn Ngô Minh và Đan Sơn không ngờ tôi đã cài sẵn bẫy chờ chúng sa lưới. Hơn nữa càng không nghĩ đến, bọn chúng chọn ra tay ở nơi núi sâu chính là vì muốn lợi dụng khoảng thời gian từ trấn đến đây, chờ chó nghiệp vụ đến, mọi thứ mùi đều đã nhạt. Nhưng tôi đã bảo người của Khương Bằng chuẩn bị sẵn một đội chó săn, con tin vừa bị bắt đi không bao lâu, đội chó săn đã xuất phát rồi”.

Lục Tự trở mắt lú lờ, sống lưng lạnh toát, bỗng hy vọng người đàn ông trước mặt này sẽ trở thành đồng minh mà không phải kẻ địch như chính lời anh nói. Điện thoại trong túi Lục Tự rung lên, Lạc Dịch liếc nhìn, cười lạnh: “Sếp Lục nghe điện thoại đi!”.

Lục Tự cầm điện thoại đi sang một bên nghe. Lạc Dịch lấy bao thuốc, rút một điếu ngậm vào miệng rồi đi đến bên cửa nhìn vào văn phòng. Đêm đã khuya, Chu Dao đang nằm nhoài ra bàn ngủ.

Lạc Dịch nhăn mày, đẩy cửa bước vào, đi đến bên cạnh sờ tay cô, man mát lành lạnh. Anh cởi áo khoác ra đắp lên người cô, còn kéo tay áo phủ lên bàn tay cô. Chu Dao an tĩnh ngủ, hơi thở khó nhọc.

Cửa bị đẩy ra, vẻ mặt Lục Tự trầm trọng. Lạc Dịch đi ra ngoài, kéo kín cánh cửa sau lưng, hỏi: “Tìm được bọn chúng rồi hả?”.

“Tìm được rồi.” Lục Tự thông báo. “Ngô Minh đã chết”.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lạc Dịch thắng thốt: “Gì cơ?”.

“Bị Yến Lâm giết chết.”

Lạc Dịch nhìn Lục Tự chăm chăm.

“Yến Lâm bị xâm hại tình dục, trong lúc phản kháng đã lỡ tay giết chết Ngô Minh. Đám đàn em của hắn không có chủ kiến, định giết chết Yến Lâm trên đường chạy trốn, may mà người của Khương Bằng dẫn theo dẫn theo cảnh sát chạy đến kịp thời, đã bắt hết rồi. Có điều tên trong đám cầm mã tấu còn cố phản kháng, định bắt cóc Yến Lâm bỏ chạy nên bị bắn chết.”

Lạc Dịch im lặng một hồi, điều thuốc trong tay đã gãy làm đôi, mãi sau mới lên tiếng: “Yến Lâm đâu?”.

“Thương tích khắp người, đã được đưa đến bệnh viện rồi.” Lục Tự bổ sung: “Tâm trạng cô ấy không ổn định cho lắm, cũng không chịu cho lời khai, nói là... muốn gặp anh”.

Lục Tự quan sát Lạc Dịch, vẻ mặt anh bình lặng không chút gợn sóng.

Lạc Dịch vứt điều đã gãy vào thùng rác, lấy một điều khác ngậm vào miệng, cầm bật lửa châm, cố chấp hỏi: “Ngô Minh chết thế nào?”.

“Bị chai búa vỡ đâm thủng cổ họng.” Lục Tự lặp lại. “Bây giờ, Yến Lâm chỉ muốn gặp anh thôi, nhất quyết không nghe người khác nói chuyện”.

Lạc Dịch im lìm chốc lát, phả ra một hơi thuốc, nói: “Đi thôi”.

Bệnh viện cách đồn cảnh sát không xa, đi bộ chỉ mất năm phút. Mấy anh cảnh sát và bác sĩ khe khẽ nói chuyện với nhau trên hành lang ngoài phòng bệnh.

Lạc Dịch đi ngang qua, loáng thoáng nghe thấy bác sĩ nói: “... Nơi giữa ngón cái và ngón trỏ bàn tay phải bị cửa đứt... Bị thương trong khi tự vệ... Nhiều nơi bị xước... Âm đạo ngoài bị rách...”.

Lạc Dịch đi đến cửa phòng bệnh, hơi ngập ngừng bước chân rồi đẩy cửa tiến vào.

Yến Lâm ngồi tựa đầu lên giường, trán quần băng, mặt bị đánh sưng tấy, đã thoa thuốc nước, trông thâm vô cùng. Ngón tay cô cũng quần băng nhưng lại đang kẹp hờ điều thuốc, chằm chằm hút. Ánh mắt cô nhìn về phía Lạc Dịch, vẻ đau buồn và oán hận chỉ thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là thái độ thờ ơ.

Lạc Dịch đi đến rút điều thuốc trong tay cô, dụi tắt rồi ném vào thùng rác. “Bệnh viện cấm hút thuốc”.

“Anh đến đây chỉ nói câu này với em sao?” Yến Lâm ngược mắt, lồng ngực phập phồng.

Lạc Dịch kéo ghế đến ngồi xuống, trầm mặc một lúc lâu mới nói khẽ: “Tôi xin lỗi vì đã làm liên lụy đến em. Em hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều, đừng tự...” .

Anh chợt ý thức được nói gì lúc này cũng chỉ là lời sáo rỗng, nên nói được một nửa liền im bặt. Anh rũ mắt nhìn bộ quần áo Yến Lâm mặc tối nay bên giường. Chiếc váy tím nhạt cổ chữ V bó sát đã bị xé rách tả tơi. Cuối cùng, anh rời mắt.

Chi tiết này không thoát khỏi mắt Yến Lâm, cô ta cười châm chọc: “Em mặc bộ váy này định đi quyến rũ anh”. Cô cầm gối ném vào anh.

Lạc Dịch không đỡ, gối nện lên vai anh rồi rơi xuống đất. Anh không nói một câu, để mặc cô trút giận.

Yến Lâm khẽ thở hắt ra, dựa vào tường, cuối cùng bình tĩnh trở lại: “Đừng an ủi em, cũng đừng nói chuyện này nữa, em không muốn nghe. Em muốn gặp anh không phải để nói chuyện này”.

Lạc Dịch: “Được.”

Yến Lâm điềm tĩnh nhìn trần nhà chốc lát, nói: “Lạc Dịch, ban đầu em bỏ đi, có phải anh còn trách em không?”.

“Không.” Lạc Dịch bình tĩnh nhìn cô. “Lúc em bỏ đi, tôi chưa từng oán trách, thậm chí cảm thấy được giải thoát nữa”.

Yến Lâm nhìn anh.

“Đó là khoảng thời gian bất nhất nhất của tôi, kéo em chịu khổ cùng, tôi cũng không vui vẻ gì. Mặc dù khi đó tôi không hề muốn chia tay với em, còn muốn vì em mà vực dậy, nhưng lúc đó em nói chia tay, một mặt tôi cảm thấy buồn bã, nhưng mặt khác cũng cảm thấy nhẹ nhõm.”

Yến Lâm cười ảm đạm, lắc đầu: “Anh chưa bao giờ nói với em những việc này”.

Lạc Dịch: “Đã chia tay rồi, còn gì để nói nữa”.

Yến Lâm run run hít vào một hơi, dẫn lòng xuống lần nữa, lấy bao thuốc lá trên tủ đầu giường. Lạc Dịch cau mày, cô lại cười nhàn nhạt: “Em là bệnh nhân, dung túng cho em một lần đi”.

Yến Lâm đặt điều thuốc lên môi rít một hơi, nói: “Hai năm qua, anh có gặp được người phù hợp với anh hơn em không?”

Lạc Dịch: “Không có”.

Mắt Yến Lâm loé lên tia sáng, Lạc Dịch vẫn chưa nói hết: “Nếu như ý của em là tôi năm đó”.

Yến Lâm không chút dao động, hỏi ngược lại: “Anh bây giờ thì sao?”.

“Tôi bây giờ và em đã không còn thích hợp nữa.”

Yến Lâm có phần bất đắc dĩ, cứ rít thuốc liên tục, không biết đang nghĩ gì, cuối cùng nhượng bộ: “Nếu đã không ân không oán, vậy làm bạn hợp tác cũng không sao. Công ty của em cần người có tài như anh, anh cũng biết rõ trước đây chúng ta phối hợp ăn ý đến cỡ nào mà. Anh yên tâm, em không hề muốn nói lại tình cũ với anh trong công ty đâu”.

Lạc Dịch lắc đầu.

Yến Lâm ngỡ ngàng: “Lẽ nào anh muốn cả đời ở đây kinh doanh khách sạn sao?”.

Lạc Dịch nói: “Tôi làm xong chuyện nên làm sẽ trở về Bắc Kinh, quay lại nghề cũ”.

Yến Lâm cười khẩy: “Cho nên không muốn hợp tác với em sao?”

Lạc Dịch: “Ừ.”

Yến Lâm: “Anh cho em một lý do đi”.

Lạc Dịch không trả lời.

Yến Lâm chế giễu, khích anh: “Em khiến anh khinh thường đến thế cơ à?”.

Lạc Dịch nhìn về phía cô: “Bạn gái tương lai của tôi rất nhỏ mọn”.

Yến Lâm không biết phải nói sao, đôi mắt dăng một lớp sương mờ. Cuối cùng, sắc mặt Lạc Dịch cũng bớt cứng nhắc: “Yến Lâm, với điều kiện của em, còn rất nhiều kẻ tốt hơn tôi cho em chọn mà?”.

“Vậy cũng đúng.” Yến Lâm kiêu kỳ nhếch môi, chớp mắt xua tan ánh nước. “Em không sao rồi, anh gọi cảnh sát vào đi”.

Lạc Dịch đi ra khỏi phòng bệnh, ra hiệu cho nhóm Lục Tự có thể đi vào.

Anh đứng bên cửa sổ hành lang, ngẩn nhìn thị trấn nhỏ về đêm, bất giác lần mò lấy điều thuốc ngậm vào miệng, lại nhớ đến đây là bệnh viện bèn cất đi. Không có thuốc, ngón tay anh gõ từng nhịp gấp gáp lên bức tường, tốc độ nhanh như thể đang run rẩy.

Ngô Minh đã chết. Anh tuyệt đối không ngờ rằng Ngô Minh đã chết. Anh phiêu bạt nhiều năm, khổ cực truy đuổi nhiều năm, vất vả lắm mới tìm được một đầu mối, thế mà lại bị đứt đoạn thế này.

Lạc Dịch đứng không yên, cắn môi đi qua đi lại vài bước, cúi đầu xuống, hai tay ôm chặt đầu mình.

Khoảng mười lăm phút sau, nhóm cảnh sát đi ra, Lục Tự dừng lại nói với Lạc Dịch: “Bác sĩ nói cô ta sửa soạn lại một chút là có thể xuất viện. Mấy người không có xe, lát nữa tôi sẽ cử một chiếc xe cảnh sát đưa ba người lên núi”.

“Cảm ơn.” Lạc Dịch hỏi thêm. “Cô ấy nói chuyện của Ngô Minh thế nào?”.

“Đại khái giống với thông tin có được lúc trước, không bổ xung chi tiết đặc biệt nào.”

Lạc Dịch vẫn không chịu bỏ cuộc, gấp gáp nói: “Lập tức đi lục soát nhà Ngô Minh, xem có thể tìm ra được manh...”.

“Chuyện còn lại cứ giao cho cảnh sát, không cần anh quan tâm.” Lục Tự ngắt lời, nói thêm một câu. “Hiện tại, anh vẫn là đối tượng tình nghi”.

Sắc mặt Lạc Dịch thay đổi, hỏi vặn lại: “Anh có ý gì?”.

“Anh hỏi tôi à?” Ánh mắt Lục Tự sắc bén. Kiêng kỵ đang ở bệnh viện, anh ta kể sát đến bên Lạc Dịch, hạ giọng: “Nhân chứng máu chốt đã bị bạn gái cũ của anh giết mà anh còn hỏi tôi sao? Hơn nữa, khi này hai người bên trong nói những gì? Tại sao cô ta nhất quyết đòi gặp anh trước?”.

Lạc Dịch lặng thinh rất lâu rồi chợt bật cười. Khoảnh khắc đó, anh thấy thể lương không sao tả siết.

“Đừng để tôi tìm được thứ gì liên quan đến anh trong nhà Ngô Minh.” Lục Tự chỉ chỉ Lạc Dịch rồi quay người bước đi.

Máu và mồ hôi trên trán Lạc Dịch vẫn chưa khô, thân thể chông chất vết thương nhưng không mệt mỏi và đau đớn bằng trái tim này. Anh nhìn bóng lưng Lục Tự đi xa, cười nhạt lắc đầu, thế rồi thình lình đá một cú lên tường.

Lạc Dịch tìm bác sĩ rồi đến phòng bệnh đón Yến Lâm. Yến Lâm đã sửa soạn ổn thoả, ngồi trên giường vừa hút thuốc vừa chờ anh. Lạc Dịch đi đến giật lấy điếu thuốc của cô vứt đi, đầu thuốc đập mạnh vào tường.

Yến Lâm ngược mắt nhìn anh, phát hiện ra anh đang bực tức thì không dám đối chọi với anh nữa.

Lạc Dịch thu dọn đồ đạc trong phòng bệnh, nói cộc lốc: “Đi!”.

Yến Lâm chống tay xuống giường bệnh, đau đến xuýt xoa, lại ngồi trở về giường. Cô ta khẽ nói: “Bên dưới em bị thương, không đứng lên được”.

Lạc Dịch lạnh lùng đi đến đưa túi cho cô, Yến Lâm cầm lấy, Lạc Dịch bế cô ra khỏi phòng bệnh.

Vừa đến cổng bệnh viện, anh đã nghe thấy tiếng chạy bộ lạch bạch. Chu Dao hỗn hển chạy đến, gương mặt đỏ bừng, bắt gặp cảnh Lạc Dịch bế Yến Lâm liền sửng sốt.

Lạc Dịch đi ngang qua Chu Dao: “Lên chiếc xe đối diện, trở về khách sạn”.

Chu Dao mím môi, đứng yên bất động, vẫn đang mặc áo khoác của Lạc Dịch.

Lạc Dịch dừng bước, quay đầu lại nhìn cô: “Em không đi thì cứ đứng ở đây cả đêm đi”.

Lạc Dịch đi qua con đường đối diện, đỡ Yến Lâm vào xe, quay lại nhìn. Chu Dao lặng lẽ cúi đầu đi đến, cô không nhìn anh, nhét áo khoác trả lại anh, ngồi vào ghế lái phụ, suốt cả quãng đường không nói câu nào.

Chỉ có Yến Lâm nói một câu “Em mệt quá!” rồi tựa đầu vào vai Lạc Dịch nhắm mắt lại. Lạc Dịch lặng im, nghiêng đầu nhìn kính chiếu hậu bên phải xe. Trong chiếc gương nho nhỏ, Chu Dao khép mắt, không hề che giấu vẻ mặt khó chịu cùng cực.

Lạc Dịch nhìn cô thật lâu, cuối cùng anh cũng mệt mỏi nhắm mắt lại. Anh đã chuẩn bị kỹ càng nhưng tình hình lại không tiến hành thuận lợi theo kế hoạch, ngược lại còn trượt dần vào vực sâu rắc rối nguy hiểm.

Về phần Chu Dao, anh không biết có bảo vệ được cô không nữa.

Đến khách sạn, xe vừa dừng lại, Chu Dao đã lao xuống chạy đi. Lạc Dịch không gọi cô lại, cảm ơn anh cảnh sát rồi ôm Yến Lâm về phòng cô ta.

Anh đặt Yến Lâm xuống giường, lúc quay người định đi, cô ta liền ôm lấy anh từ phía sau: “Đừng đi!”.

Lạc Dịch quay lại, Yến Lâm ngồi dậy ôm chặt lấy cổ anh: “Dịch, em sợ lắm, anh ở lại đây với em một đêm đi”.

Lạc Dịch cúi đầu, kéo tay Yến Lâm ra.

“Anh phải đi thật sao?” Khoé môi Yến Lâm run run. “Biết nhau nhiều năm như vậy, có bao giờ em nói một chữ ‘sợ’ với anh chưa? Nhưng hôm nay... anh biết em đã trải qua chuyện gì không?”.

Lạc Dịch đi đến ghế mây bên cửa sổ ngồi xuống: “Em ngủ đi!”.

Yến Lâm vừa định bước đến, Lạc Dịch đã cất lời: “Đừng xuống giường”.

Yến Lâm quá rõ tính tình anh, cũng không muốn khiến anh bỏ đi, liền bỏ qua mọi tính toán, tắt đèn kéo chăn ngủ. Cô nằm nghiêng, nhìn bóng dáng anh trong đêm tối. Anh ngồi trên ghế, nhìn đăm đăm vào màn đêm hư không.

Tĩnh lặng như tờ.

Yến Lâm hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”.

Lạc Dịch nói: “Em không muốn biết đâu”.

Một lúc lâu, khoé môi Yến Lâm lại chậm rãi cong lên: “Dịch, hãy nhớ lấy đêm nay, vào khoảnh khắc này, em lại yêu anh lần nữa”.

Bóng người trên ghế trầm mặc. Yến Lâm nhắm mắt ngủ.

Đến nửa đêm, Yến Lâm tỉnh lại, chiếc ghế đã trống không. Bầu trời đêm đen kịt, đáy mắt cô lạnh giá.

Sáng sớm Chu Dao tỉnh lại, toàn thân đau nhức, cho rằng tối qua chơi hăng quá nên không thèm để ý. Đúng giờ cô xuống lầu ăn sáng, đụng mặt Lạc Dịch trong sân. Anh nhích qua trái, cô cũng nhích qua trái. Cô nhích qua phải, anh cũng nhích qua phải.

Chu Dao: "...".

Lạc Dịch: "...".

Hai người dừng lại, nhìn đối phương, tựa như đang đoán xem người kia định đi phía nào. Họ dờ mắt né tránh, kết quả khi đồng thời cất bước, lại cản trở nhau lần nữa. Người ngoài không biết còn tưởng hai người đang khiêu vũ trong sân nữa.

Chu Dao mặt đỏ ửng, bất mãn lên tiếng: “Anh chặn đường tôi làm gì?”.

Lạc Dịch nhìn cô chăm chú rồi lùi về sau một bước, hai bước, còn khẽ gật đầu, ra hiệu “mời đi” .

Chu Dao thấy anh không buồn giải thích, trái tim đau đốn cực kỳ, giận dỗi bước nhanh qua.

“Chu Dao!” Anh bỗng cất lời.

“Cái gì?” Cô tức giận quay đầu lại, nhưng vẫn có vẻ mong đợi.

“Sao mặt em đỏ thế?”

“À, vừa rồi có người chọc tôi, tức giận đến đỏ mặt chứ sao!”

Lạc Dịch im lặng giây lát, vẫn dụ giọng hỏi: “Bao giờ bạn em về?”.

“Ngày mai.” Chu Dao nói xong còn cố ý bổ sung thêm một câu. “Ngày kia chúng tôi về”.

Anh bình tĩnh: “Tốt”.

Chu Dao sững sốt, thật sự không dám tin và càng giận mình hèn yếu hơn, nghiêng răng tức tối bỏ đi.

Từ đó đến trưa, Lạc Dịch không chạm mặt Chu Dao. Giữa trưa, lúc dọn phòng khách trả đi ngang qua sân, anh ngẩng đầu thấy cửa phòng Chu Dao đóng im ỉm. Nhớ đến vẻ ửng đỏ khác thường trên gương mặt cô, anh liền đi đến nhà bếp hỏi người rửa bát: “Trưa nay, cô sinh viên học địa chất có đến dùng cơm không?”.

“Có đến.”

“Tình trạng cô ấy thế nào?”

“Hả?” Nhân viên khó hiểu. “Thế nào là sao ạ?”.

“Có bình thường không?”

“Có chỗ nào... không bình thường sao?” Nhân viên không hiểu ông chủ mình muốn nói gì.

Lạc Dịch bất lực, xua tay: “Không có gì”.

Đến chiều vẫn không thấy bóng dáng Chu Dao đâu, trái lại Yến Lâm đã có thể xuống giường đi lại, lớn vồn chỗ quầy bar uống rượu. Lạc Dịch giao quầy bar lại cho nhân viên pha chế.

Đến tối, Lạc Dịch lại đi vào nhà bếp hỏi, lúc này nhân viên báo lại:

“Không thấy đến dùng cơm tối”.

Lạc Dịch nhú mày, đi ra sân nhìn lên cửa sổ phòng cô, không hề có ánh sáng.

Khu sinh hoạt tập thể chật kín khách khứa, náo nhiệt vô cùng.

“Ông chủ, người khi nãy gọi hồng trà, anh lại pha trà xanh.” A Mẫn nhỏ giọng nhắc nhở.

“Em đến làm đi.” Lạc Dịch mở ngăn kéo lấy điện thoại, đi ra khỏi quầy bar: “Tôi đi giải quyết chút chuyện”.

Lạc Dịch lên tầng, đến cửa phòng Chu Dao, gõ liên hồi vài cái không có ai đáp lời.

“Chu Dao?” Anh gọi cô. “Chu Dao?”.

Vẫn không ai đáp lời.

Lòng Lạc Dịch chùng xuống, vội vã xuống lầu, tìm thím Quế lấy chìa khoá rồi chạy nhanh lên tầng, mở cửa phòng chạy đến bên giường, bật đèn lên.

Chu Dao trợn tròn mắt, lẳng lặng nhìn anh chăm chăm. Ánh mắt kia như muốn thông qua đáy mắt nhìn xoáy vào nội tâm anh vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, trong giây lát, hai người đều im lặng. Cuối cùng, Lạc Dịch cau mày: “Gọi em sao em không lên tiếng?”.

Mắt Chu Dao đen láy, nhìn anh bướng bỉnh: “Không muốn để ý đến anh”.

Lạc Dịch ghen hòng, ánh mắt trở lên nghiêm khắc. Chu Dao nhìn anh phản kháng. Lúc này, cô không hề sợ anh. Cuối cùng anh phiền não thở dài,

nhìn cô, dịu giọng hỏi: “Cảm thấy thế nào?”.

“Không có gì, em uống thuốc rồi.” Chu Dao cũng không còn ương bướng nữa.

Lạc Dịch không nghe, định sờ lên trán cô, Chu Dao nổi giận hất tay anh ra: “Không được chạm vào em”.

Lạc Dịch cúi đầu nhìn cô. Chu Dao cũng biết mình ngoan cố, bịu môi nói: “Không có gì đâu, em cố ý đấy”.

Lạc Dịch bất đắc dĩ hỏi: “Không ăn cơm tối à?”.

Chu Dao im lặng chốc lát, quyết định thành thật. Bàn tay nho nhỏ của cô đưa ra khỏi chăn, chỉ vào thùng rác, cô đã ăn bánh mì và bánh quy rồi, gói ni lông vứt chỏng chơ trong đó.

Lạc Dịch: “...”.

Cô vừa biết là không xuống lầu, cực là anh sẽ để ý; lại vừa biết không nên bạc đãi dạ dày. Lạc Dịch quả thật hết cách với cô.

“Điện thoại di động của em đâu?”

Chu Dao hơi ngẩng đầu, ra hiệu phương hướng.

“Mặt khẫu.” Anh cầm điện thoại trên tủ đầu giường đưa cho cô, cô ấn ngòn cái mở khoá.

Anh nhập số điện thoại của mình, nháy qua máy mình rồi đặt điện thoại cô xuống. Hai người im lặng hồi lâu, anh cũng không có ý định chủ động lên tiếng.

Chu Dao nổi cáu: “Anh đi đi!”.

Lạc Dịch biết cô chờ anh giải thích, nhưng không biết phải nói thế nào, lát sau anh hỏi: “Em muốn đuổi anh đi thật sao?”.

Chu Dao im lặng rũ mắt.

“Hử?”

“Đúng, anh đi đi. Tạm biệt.” Chu Dao quay lưng lại, thể hiện rõ sự giận dữ của mình.

“Nếu anh không...” Lạc Dịch nhìn thấy tóc cô thấm ướt mồ hôi, bết trên gáy liền giạt mình, lật cô lại.

Chu Dao đang bực bội: “Anh làm gì...”.

Tay anh đặt trên trán cô, nháy mắt nhăn mày: “Em sốt rồi”.

“Em đã uống thuốc hạ sốt...”

“Thay đồ đi! Anh dẫn em đến bác sĩ.”

Chu Dao vẫn bất động.

Lạc Dịch quả trách: “Muốn anh vén chăn lên mặc cho em sao?”.

Giọng Chu Dao nhỏ lí nhí, lúc này mới nói thật: “Ông chủ Lạc... đầu em choáng quá, không có sức”.

Lạc Dịch dìu cô dậy, người cô nóng như một lò lửa. Anh thầm kinh hoàng, ngạc nhiên sao cô sốt cao như thế mà giờ phút này vẫn còn tỉnh táo được. Thế nhưng vừa ngồi dậy, Chu Dao đã không chống chọi được nữa. Lạc Dịch vừa buông cô ra đi lấy quần áo, Chu Dao đã yếu ớt ngã về sau. Lạc Dịch lập tức đưa tay kéo cô vào lòng, cô chóng mặt quay mòng mòng: “Ôi, vừa rồi vẫn còn tốt mà...”.

Lạc Dịch ôm cô, mặc áo cho cô, mắt lướt nhìn trên tủ, hỏi: “Em mới uống thuốc, vậy hộp thuốc đâu?”.

“Thùng rác.”

Lạc Dịch lấy hộp thuốc ra cất vào túi.

Ra ngoài, đêm khuya rét lạnh, Chu Dao run cầm cập, Lạc Dịch kéo cô trở vào trong, dặn dò: “Chờ anh một chút!”.

Anh lấy áo khoác nam, khăn quàng, mũ và khẩu trang, che cô kín mít. Cô choáng đầu hoa mắt, mũi cũng mất nhạy bén, chỉ ngửi thấy toàn là mùi của anh.

Lạc Dịch nhìn dáng vẻ ỉu xiu của cô, nhẹ giọng dỗ dành: “Kiên trì một chút, trong làng có bác sĩ, cũng không xa, sắp đến nơi rồi”.

Đầu Chu Dao nặng trĩu, gục xuống.

Quả nhiên đi vài phút đã đến, nhưng bác sĩ trong làng đã đi thăm họ hàng, không có ở nhà, phòng khám đóng cửa.

Lạc Dịch nghiêng răng trong cơn gió đêm rét mướt. Chu Dao ngồi nghiêng trên ghế sau xe máy, hô hấp càng lúc càng nặng nề, ý thức càng lúc càng mơ hồ. Lạc Dịch đưa tay luồn vào mũi, sờ thử trán cô, nhiệt độ đã cao hơn khi này.

Lạc Dịch gọi điện cho Trát Tây: “Nói với chú cậu một tiếng, khách sạn có một bệnh nhân cần truyền dịch, bây giờ tôi dẫn người lên trấn, phiền chú ấy đến bệnh viện chờ tôi. Một giờ nữa tôi đến... không... bốn mươi phút thôi”.

Lạc Dịch kéo hai tay Chu Dao về phía trước ôm lấy eo anh, nói: “Em tựa vào lưng anh ngủ một chút đi”.

Chu Dao khẽ gật đầu, tựa vào lưng anh, lưng cong xuống như con tôm.

Lạc Dịch nổ máy phóng đi.

Dưới màn đêm, dãy núi tối đen một màu, chỉ có đèn xe máy kéo một vệt sáng dài xé rách bóng đêm, chạy băng trên đường núi uốn lượn như thể ánh sáng khắp thế gian này đã bị dập tắt. Nhưng nhìn kỹ, thế giới không hoàn toàn tăm tối, sắc trời mờ mờ nhuộm dãy núi thành màu xanh lục.

“Chu Dao.”

“Ừm.”

“Ôm chặt anh, đừng buông tay.”

“Ừm.”

Đêm thu, núi rừng lặng ngắt, chỉ có tiếng gió gào thét bên tai, gió rất lớn nhưng Chu Dao không hề thấy lạnh. Cô được áo khoác, mũ, khăn quàng cổ và khẩu trang của anh bao phủ, hết như đứa trẻ sơ sinh được đặt trong lồng kính. Dù cuồng phong có gào thét muốn xé toạc vòng ôm của cô nhưng cũng chỉ phí công.

Trên con đường đèo dài tít tắp, cô ôm anh, tựa vào lưng anh, yên bình thiếp đi. Đôi khi mơ màng tỉnh lại, cô nhìn thấy trên dãy núi là bầu trời đầy sao lấp lánh.

Đêm đó, dưới chiếc mũ của anh, ngôi sao óng ánh như viên kim cương đã trở thành vầng trăng, hết như thời điểm trăm triệu năm trước vùng cao nguyên này vẫn là đại dương mênh mông. Cho dù thời gian có trôi qua bao lâu, Chu Dao sẽ không bao giờ quên bầu trời đầy sao và dãy núi này, sẽ luôn nhớ rằng dù gió rít gào nhưng cô vẫn cảm thấy an toàn và hạnh phúc vì được bảo vệ trong hơi ấm của anh.

Có lẽ chính vào khoảnh khắc ấy, trong lúc mơ mơ màng màng, cô đã yêu anh rồi. Chỉ có điều vào lúc này, nào ai biết được? Ngay cả chính bản thân cô cũng không biết.

Đến cửa bệnh viện, Lạc Dịch kéo tay Chu Dao nhưng không sao gỡ ra được. Cô ngủ rất say nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời anh, hai tay ôm chặt lấy eo anh không buông. Lạc Dịch vừa dìu cô vừa khó khăn bước xuống xe máy.

“Chu Dao?” Anh khẽ khàng gọi cô.

Cô không có phản ứng.

Anh cởi khẩu trang, mũ, khăn quàng cổ của cô như đang lột vỏ của bắp ngô đã chín. Hai gò má cô ửng đỏ, hơi thở nặng nề, bởi vì nghe thấy giọng anh, cô khó chịu nhú mào, đôi mắt rệu rã khẽ mở: “Đến rồi ạ?”.

“Đến rồi.”

“À.” Cô nghiêng đầu, tựa vào lòng anh ngủ tiếp.

Cái tựa đầu kiên định này khiến lòng anh nao nao.

“Anh xin lỗi.” Anh ôm đầu cô vào lòng, cảm kể sát vầng trán nóng hổi của cô. “Anh xin lỗi”.

Chu Dao nhanh chóng được truyền dịch, nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường bệnh, nhịp thở rõ ràng, nặng nề và đau đớn.

Lạc Dịch ngồi bên giường nắm tay cô. Anh rất mệt nhưng không tài nào ngủ được.

Không lâu sau, chú của Trát Tây đến xem tình hình, thấy Chu Dao không có phản ứng gì khác thường liền nói mình về nhà trước, đến khi đổi bình dịch hay rút kim ra thì gọi y tá trực ban.

Lạc Dịch cảm ơn bác sĩ, đưa ông đến tận cầu thang, lại tiện xuống tầng đến cửa hiệu tạp hoá đối diện bệnh viện mua bao thuốc. Anh tựa vào tường rút một điếu ra hút, tay vẫn còn quần băng, vết thương sau lưng cũng đang đau âm ỉ.

Thị trấn về khuya không một bóng người, chỉ có vài tên lưu mang đến mua kẹo cao su. Trong lúc vô tình, Lạc Dịch quay đầu nhìn thoáng qua bọn chúng và bắt gặp ánh mắt một kẻ trong số đó, đối phương đeo khẩu trang, ánh mắt hung ác, tuyệt đối không phải người lương thiện.

Lạc Dịch dời mắt đi, tiếp tục hút thuốc lá.

Mấy tên đó nhai kẹo cao su rồi kéo nhau đi, nhưng hướng về phía... bệnh viện.

Lạc Dịch lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, chợt có dự cảm chẳng lành.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lạc Dịch vút điều thuốc, nhanh chóng chạy qua đường, lao về phía cửa hông bệnh viện, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi cho Khương Bằng.

Khương Bằng kinh ngạc: “Còn chưa tiêu diệt hết à? Bọn tôi đang ở trong làng, nửa tiếng sau mới đến, cậu hãy chống đỡ trước, tôi lập tức...”.

“Mẹ kiếp!”

Lạc Dịch cúp máy, chạy xông xộc lên bậc tam cấp bệnh viện, lên cầu thang.

Giữa màn đêm, bệnh viện tại trấn nhỏ tối om, chỉ có hành lang tầng bốn và một phòng bệnh sáng đèn, không có bác sĩ, không có bảo vệ, quầy trực ban chỉ có hai y tá đang ngủ. Anh gấp rút lên tầng trở về phòng bệnh, lấy bình truyền dịch xuống, vén chăn lên, ôm Chu Dao chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi hành lang, đầu kia cầu thang đã in bóng người. Lạc Dịch kinh hoàng, quay đầu nhìn nhà vệ sinh công cộng và đầu cầu thang bên này, không còn kịp nữa rồi! Anh ôm Chu Dao chui vào phòng bệnh để không kể bên. Một giây sau, đám người kia đã ào đến hành lang.

Lạc Dịch mau chóng trốn vào phòng vệ sinh của phòng bệnh, đặt Chu Dao xuống, kéo cửa ra, núp sau đó.

Đêm khuya yên tĩnh như tờ, từng bước chân trên hành lang vang vọng rõ mồn một, Lạc Dịch nghiêng người núp sau cánh cửa, lắng lắng thở hỗn hển.

Anh dè dặt lấy điện thoại di động ra khỏi túi, bởi vì hành động kịch liệt và khẩn trương nên ngón tay run rẩy. Anh chỉnh điện thoại ở chế độ im lặng, thậm chí bật luôn chế độ máy bay, sợ không khống chế âm thanh phát ra sẽ chỉ đường cho chúng đến đây.

Màn hình điện thoại soi sáng vầng trán lấm tấm mồ hôi, ngón tay anh lướt nhanh, gửi từng tin nhắn cho Lục Tự:

“Tầng bốn bệnh viện, cứu mạng!”

“Có người bắt cóc.”

“Gọi đông người.”

“Một mình anh không đủ.”

“Tầng bốn, mau đến đây!”

...

Tiếng bước chân dừng ở phòng kế bên, Lạc Dịch chỉnh độ sáng điện thoại tối nhất, tắt màn hình. Anh kê sát vào khe cửa và khe hở vách tường, lặng lẽ thở dồn dập từng hơi. Chu Dao nằm trong lòng cũng lên xuống theo lồng ngực anh.

Toàn thân cô nóng hổi, mất ý thức nằm trong lòng anh, hơi thở ẩm ướt và nóng rực từ mũi phả lên cổ anh. Cằm Lạc Dịch dẫm mồ hôi dán chặt vào trán cô, che đi hơi thở của cô, dồn tất cả sự chú ý vào tai mình.

“Người đâu?”

Tiếng lật ga giường, kéo rèm cửa sổ, đá tủ, mở cửa sổ, lục soát tấm che mưa vang lên không ngớt.

“Tìm đi!”

Cửa phòng vệ sinh kế bên bị đá văng ra, cánh cửa đung sầm vào vách.

“Trốn rồi.”

“Mau đuổi theo!” Tên cầm đầu ra lệnh.

Chúng nổi giận chạy ra khỏi phòng bệnh.

“Đợi đã!” Tên cầm đầu phán đoán. “... Giường vẫn còn ấm, chưa chạy xa được đâu, chỉ trong bệnh viện thôi. Hai đứa mày đi chặn ở cổng, còn lại lục soát cho tao.”

Yết hầu Lạc Dịch lên xuống, mồ hôi chảy theo xương lông mày rơi xuống làm anh cay mắt. Anh ra sức chớp mắt, khẩn cấp nhìn điện thoại di động.

Lục Tự không trả lời.

“Mấy đứa mày đi đến nhà vệ sinh công cộng và cầu thang tìm trước đi!”

Đám người tản ra, tiếng chạy bộ, tiếng đập cửa, tiếng ném đồ đạc vang lên liên tiếp.

Y tá choàng tỉnh, ngăn lại: “Ơ, các người làm gì thế?”.

“Câm mồm cho tao, đừng có nhiều chuyện, quay người lại, để tay lên tường!”

Tiếng động ồn ã vọng về từng đợt, bóng người phòng bệnh đan xen lẫn nhau. Mắt Lạc Dịch sắc lạnh trong đêm. Tiếng hít thở của Chu Dao càng lúc càng nặng. Anh ấn chặt gáy cô, kéo mặt cô kề sát vào xương quai xanh của mình, kiềm chế tiếng hô hấp của cô.

Bên ngoài, đám lâu la nhanh chóng tụ tập lại: “Lão đại, không có ai hết”.

“Lục soát phòng bệnh, lục từng phòng một.”

“Rõ!”

Ngón tay Lạc Dịch dầm mồ hôi, run run ấn mở điện thoại, vẫn không có hồi âm. Lạc Dịch nghiêng răng gửi một tin nữa: “Sếp Lục, cứu mạng!”.

Anh nghe thấy đối phương lục soát từng phòng một, dời giường, kéo ghế, đập cửa phòng vệ sinh, mỗi phòng đều bị lật tung cả lên. Hơi thở của Lạc Dịch càng lúc càng dồn dập, tim đập thêm cuồng loạn. Đột nhiên màn hình sáng ngời, Lạc Dịch lập tức cầm lên xem.

“Tôi không tin anh.”

Vẻ mặt Lạc Dịch chết lặng. Anh nhìn chăm chăm màn hình giây lát rồi đột ngột nhét điện thoại vào túi. Bọn chúng đã kéo đến căn phòng này rồi.

Chu Dao thở nặng nề hơn. Lạc Dịch cắn răng, đưa tay bịt kín miệng và mũi cô, ngăn đi hơi thở của cô. Trong cơn hôn mê cô cau mày, thân thể đau đớn thoáng run, người không có sức lực nhưng cơ thể vẫn phản kháng theo bản năng. Lạc Dịch giữ chặt hai cổ tay cô, thân thể ghì sát cô vào vách tường.

Lạc Dịch bịt kín miệng cô, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt tàn nhẫn nhưng hốc mắt dần dần hoen đỏ.

Gương mặt Chu Dao tụ máu đỏ bừng, thân thể nóng hổi co giật từng cơn nhưng bị anh che kín không cất tiếng được. Máu chảy ngược về kim truyền, dần dần ống truyền nhiễm đầy máu đỏ.

Đám người tức giận xông vào phòng bệnh, lật tung không gian chật hẹp, tên cầm đầu đứng ở cửa phòng vệ sinh.

“Lão đại, vẫn không có.”

Không khí yên lặng bao trùm. Lạc Dịch ôm Chu Dao đứng sau khe cửa, mắt đỏ vằn tia máu.

“Hay thật!” Tên cầm đầu chậm rãi cất bước, đi đến phòng vệ sinh, “tách” một tiếng, đèn bật lên, bên trong không có một bóng người.

“Hừ, trốn đi đâu rồi hả?” Hãn cười khẩy, thận trọng tiến vào. “Đừng để tao bắt được”.

Lạc Dịch thấy chiếc bóng hãn bị ánh đèn nơi cửa kéo dài, theo mỗi bước đi, chiếc bóng liền dài thêm một phân, in lên bức tường phòng vệ sinh. Toàn thân Lạc Dịch căng chặt, tim đập kịch liệt, trong tay cái bóng kia đang cầm... súng!

Máu Chu Dao chảy tràn trong ống truyền dịch, người không còn dẫy giữa nữa. Xung quanh không một tiếng động, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập kinh hãi.

Tên cầm đầu đứng bên khung cửa, lúc định đi vào thì quay đầu lại. Lạc Dịch hít sâu khí lạnh, đối phương đã đi về phía ngược lại: “Xuống tầng dưới lục soát”.

Mồ hôi Lạc Dịch tuôn ra như tắm.

Đám người nhanh chóng bỏ đi, băng qua hành lang, đi xuống cầu thang, lúc sắp đẩy cửa thoát hiểm ra thì tên cầm đầu chợt dừng bước, mắt sáng quắc như sói: “Không đúng!”.

Cửa phòng vệ sinh trong mỗi phòng bệnh đều đóng: “Căn phòng vừa rồi...” Mặt hãn biến sắc, lập tức quay lại.

Đám thuộc hạ theo sát. Tên cầm đầu chạy về phía phòng bệnh, lao thẳng đến phòng vệ sinh, mở cửa ra nhìn vào, căn phòng trống không. Hắn trở lại hành lang, cau mày suy tư.

“Lão đại, anh đoán nhầm rồi, làm sao mà núp bên kia cửa được, ai đâu gan thế?”

Trong hành lang yên tĩnh, tiếng nói chuyện văng vẳng. Lạc Dịch ôm Chu Dao núp sau thùng nước trong cùng của nhà vệ sinh công cộng, chen chúc với đám cây lau nhà.

Tên cầm đầu không nói một lời, ánh mắt sắc bén quét nhìn bốn phía, đột nhiên lại đẩy căn phòng ban đầu của Chu Dao ra, vẫn không một bóng người.

“Tìm lại đi!” Đám thuộc hạ lục soát căn phòng lần nữa.

“Lão đại, vẫn không có.” Câu nói vang lên ở phía nhà vệ sinh công cộng. Tên cầm đầu đẩy cửa ra, nhìn hết một lượt. Buồng vệ sinh đều không có cửa, nhìn thoáng qua đều thấy rõ hết. Bên phía thùng nước chất đầy tạp chất.

Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay rồi khẩn cấp ngước mắt nhìn thùng nước, tay vô tình nắm chặt cây gậy bên cạnh.

Người ở cửa nhìn chăm chăm khe hẹp cạnh thùng nước, cẩn thận quan sát, vị trí đồng cây lau nhà vẫn giống hệt lúc trước, nhưng vì cần xác nhận nên hắn bước đến. Mới vừa tiến lên, nước trong thùng đầy, dòng nước tuôn trào chảy qua đường ống nhà vệ sinh, xối xuống hố. Hắn chán ghét lùi về sau.

Mùi nước khử trùng, mùi axit clohidric pha lẫn với mùi cống hôi thối vừa gay mũi vừa cay mắt.

“Lão đại, có xuống tầng tìm không?”

“Đi!” Tên cầm đầu quay người rời đi, cả đám lại xuống lầu.

Trong nhà vệ sinh mờ tối, Lạc Dịch thở phào, thả lỏng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Anh nhìn khuôn mặt Chu Dao bị bịt gần như xám ngoét, hốc mắt lại đỏ hoe.

“Chu Dao...” Giọng Lạc Dịch nghèn nghẹn, gọi cô cực khế. Đầu cô rũ qua một bên, anh nắm lấy quai hàm đẩy trán cô tựa vào người mình, cứ tuột đẩy vài lần, cô không hề có phản ứng, thân thể vẫn nóng hầm hập, lại như không còn hô hấp.

“Chu Dao, nghe lời anh, kiên trì một chút... kiên trì chút nữa...”

Lạc Dịch ôm chặt cô gái đang thoi thóp trong lòng, bất giác run rẩy. Hàm răn anh va vào nhau, chân run run, cổ hít thở trăn trăn lại, nhưng bất lực. Anh ngẩng đầu, nghiêng chặt răng, vừa cúi xuống, một giọt nước mắt đã rơi.

Cuối cùng, cô đã hít thở trở lại, hơi thở yếu ớt phả lên tai anh. Môi anh run run, gục đầu xuống hôn lên mắt cô, lại thêm một giọt nước mắt nữa rơi xuống.

Đám người kia không lên tầng nữa. Nhưng thần kinh Lạc Dịch căng thẳng không có lấy một khắc thư giãn. Anh ôm cô giữa căn phòng chật hẹp không biết bao lâu, đến khi những run rẩy trên người đã rút đi hết, chỉ còn lại chết lạng và bất lực, đến tận khi tiếng hô của Khương Bằng truyền đến từ hành lang.

“Ông chủ Lạc, Lạc Dịch?!”

Khương bằng chạy đến nhà vệ sinh, thấy hai người không còn ra người ngợm gì liền sững sốt.

Lạc Dịch một tay ôm Chu Dao còn hôn mê, một tay vẫn giơ cao bình

truyền dịch.

Chu Dao được đưa trở về phòng bệnh.

Lạc Dịch rửa mặt cho tỉnh táo rồi đến hành lang ngồi, gửi tin nhắn cho Lục Tự: “Bên cạnh tôi là con gái của giáo sư Chu Khải Đạo”.

Ba giây sau, điện thoại gọi tới. Lạc Dịch tắt máy, tựa đầu vào tường, nhắm mắt lại.

Khương Bằng nhìn thấy quầng đen trũng sâu dưới mắt Lạc Dịch, e là mấy ngày nay, cậu ta đã không được ngủ yên rồi. Cũng đúng thôi, mạng sống người chỉ mảnh treo chuông, ai có thể ngủ ngon chứ.

Khương Bằng không khỏi thở dài: “Người anh em, tối hôm qua mới tử chiến một trận, chịu không ít thương tích, tối nay lại đến nữa. Người có làm bằng sắt cũng không chịu được đâu. Cậu cứ đơn độc tác chiến như vậy không được, gọi thêm tên Lục Tự kia tới đi”.

Lạc Dịch nhắm mắt lại, không trả lời.

Mấy phút sau, hành lang truyền đến tiếng bước chân vội vã, Lục Tự mặt lạnh lao đến hành lang, người chưa tiến tới đã bắt đầu chần vãn: “La Dịch, anh muốn làm gì? Anh trở lại là vì tiếp cận cô ấy...”.

Lạc Dịch mở mắt ra nhìn Lục Tự, im lìm và lạnh lùng đứng dậy đâm một cú lên mặt anh ta. Cú đâm kia ẩn chứa sức lực ngang tàng. Khoé môi Lục Tự rướm máu, người đụng vào vách tường, mắt hằn lửa giận nhìn về phía Lạc Dịch, muốn tiến đến đánh trả nhưng Lạc Dịch đã bồi thêm một cú vào bụng anh ta. Lục Tự liên tiếp lui về phía sau, chụp lấy bệ cửa sổ, trán nổi gân xanh.

Khương Bằng thấy Lạc Dịch còn muốn đánh tiếp, sợ lớn chuyện tiến tới giữ chặt anh lại: “Cậu điên rồi à? Muốn bị tổng giam hay sao?”.

Lạc Dịch giãy khỏi tay Khương Bằng, chỉ về phía Lục Tự gần từng câu từng chữ: “Lục Tự, mẹ kiếp, anh đúng là đồ vô dụng!” Anh quát lên đầy căm phẫn: “Cô ấy mà xảy ra chuyện gì, anh có lấy mạng đền cũng không nổi đâu!”.

“Tại sao anh lại tiếp cận cô ấy?” Lục Tự nghiêng rằng đánh trả: “Dự án LAND là do La Dự khai phá, anh cho rằng đó là đồ của anh ư? Anh có thể đem nó ra làm điều kiện trao đổi với Đan Sơn sao?”.

Anh ta tiến lên thụi một cú về Lạc Dịch, Lạc Dịch hất Khương Bằng ra, tránh thoát cú đâm của Lục Tự liền trở tay giáng một quyền thật mạnh vào mặt anh ta: “Mẹ kiếp anh!”.

Khương Bằng không quản được nữa, dứt khoát để hai người họ đánh nhau, anh đá tới một cú thật mạnh, tôi đập lại anh một cước thật đau, cho đến khi thấy hai bên ra tay không phân nặng nhẹ mới bảo mấy anh em kéo hai người ra.

Khương Bằng lạnh lùng nhìn hai người họ, chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Đan Sơn mà hai người nói đến đang đứng bên ngoài vừa nhìn vừa cười hả hê đó, biết không?”.

Ngoài cửa sổ hành lang là đêm đen vô tận, hệt như đôi mắt con người. Lạc Dịch nghiêng bả vai tựa vào tường thở hổn hển, lấy ra một điều thuốc ngậm vào miệng, cầm bật lửa châm thuốc.

Lục Tự ngồi trên ghế, cầm tức lau khoé miệng rồi nhận điều thuốc Khương Bằng đưa đến. Ba người im lặng hút thuốc, ai cũng mệt mỏi rũ rùi.

Đêm càng về khuya, không khí thù địch dần tiêu tan theo làn khói thuốc. Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay, đã ba giờ sáng. Anh thông thả nói: “Hôm nay, bạn cô ấy về khách sạn, ngày mai sẽ trở về Bắc Kinh. Tốt nhất là anh âm

thầm phái mấy người trông chừng cô ấy cho tốt, bảo vệ cô ấy về nhà an toàn. Về đến Bắc Kinh cũng không thể lơ lửng, nên lên kế hoạch với đồng nghiệp của anh đi. Mục tiêu của Đab Sơn là LAND, nếu như cô ấy bị bắt, hậu quả...” Lạc Dịch nhàn nhạt nhếch môi. “... anh tự mà nghĩ đi”.

Anh tựa vào tường từ từ đứng lên, dụi tàn thuốc, đi đến bên cạnh Khương Bằng khẽ gọi: “Ông anh, tôi nhờ một việc”.

“Nói.”

Lạc Dịch mệt mỏi rũ mắt.

...

Mấy tên thuộc hạ của Khương Bằng canh giữ bên ngoài phòng bệnh, thông qua cửa kính lạnh lùng quan sát tình hình bên trong. Họ đứng thẳng tắp, nửa bước cũng không rời.

Lạc Dịch nghiêng người ngủ bên cạnh Chu Dao, một tay ôm eo cô, tựa như ngủ rất say, lại như cả trong mơ vẫn che chở người trong lòng.

Khương Bằng ngồi trên ghế ở hành lang, lẳng lặng hút thuốc, thỉnh thoảng liếc nhìn người bên trong. Hút xong một điếu, anh ra ném tàn thuốc xuống đất rồi nhấc chân giẫm tắt, kế đó lại đưa một điếu khác lên miệng. Anh ta vừa châm thuốc vừa quay đầu nhìn về phía Lục Tự: “Anh có tính toán gì không?”.

Lục Tự nói: “Bất kể thế nào, bảo vệ con gái giáo sư Chu trước hăng tính”.

Khương Bằng ngậm điếu thuốc, hai mắt nheo lại: “Anh vẫn chưa tin cậu ta à?”.

Lục Tự hừ lạnh: “Chúng tôi lục soát được giấy tờ mua bán ngọc thạch

giữa anh ta và Ngô Minh. Mặc dù không nói lên được điều gì nhưng đúng là anh ta và Ngô Minh có liên hệ không rõ ràng. Chúng tôi vốn tưởng rằng có thể hợp tác với anh ta để bắt Đan Sơn, nhưng nếu anh ta đang lợi dụng chúng tôi để diệt trừ kẻ địch thì sao? Anh xem đi, Ngô Minh đã bị bạn gái cũ của anh ta giết chết, có phải là quá trùng hợp hay không?”

Khương Bằng hất cằm về phía cửa phòng bệnh: “Anh nhìn cậu ta như thế còn bạn gái cũ cái gì nữa?”.

Lục Tự nhìn qua bên kia cửa kính, Lạc Dịch đang ngủ, cánh tay còn ôm chặt Chu Dao. Anh ta chẳng nói đúng sai, hỏi ngược lại: “Nếu bạn gái cũ không liên quan gì thì sau xảy ra chuyện, sao lại nằng nặc đòi gặp anh ta, nếu không nhất định không chịu hé răng với cảnh sát?”

“Tôi không phải cảnh sát, không biết tình hình cụ thể.” Khương Bằng nhún vai, bỗng dừng hỏi vặn lại. “Nhưng sếp Lục à, nói thật anh cảm thấy với con người Lạc Dịch, nếu thật sự do anh ta làm, sẽ để lại nhiều sơ hở và điểm đáng ngờ như vậy hay sao?”.

Lục Tự lơ đãng mím chặt môi. Anh ta và Lạc Dịch đã qua lại nhiều năm, biết rõ người đàn ông này kỹ lưỡng đến đâu, nhưng cũng chính vì anh ta hiểu rõ với trí thông minh của mình, tên đó có thể thao túng hết thảy nên càng không cách nào dễ dàng tin tưởng.

“Tôi không thể thuyết phục mình tin rằng vụ giám định Phật tháp có sai sót được. Với khả năng chuyên môn của anh ta...” Lục Tự lắc đầu.

Khương Bằng cúi đầu gõ điều thuốc, khẽ cười: “Sếp Lục, ông chủ Lạc từng nói với tôi một câu”.

Lục Tự quay đầu nhìn Khương Bằng dò hỏi.

“Cậu ta không nhìn lầm. Pho tượng cậu ta giám định kia chính là Phật

thấp thật.”

...

Khi Chu Dao tỉnh dậy, trời đã sáng bừng. Ánh nắng mùa thu rắc kín vách tường. Cô nằm trong chiếc chăn ấm áp, thân thể đổ mồ hôi đầm đìa như vừa lột một lớp da. Tối qua dường như đã trải qua rất nhiều việc, thế nhưng đầu óc cô mông lung vô cùng, chỉ nhớ bầu trời đêm thu đầy sao và cảm giác ấm áp còn vương lại.

Chu Dao khẽ hít vào một hơi, hình như có vật gì đó đang đè nặng lên bụng mình, cúi đầu nhìn xuống là cánh tay của một người đàn ông. Hơi thở nam tính lướt nhẹ qua má cô, cô quay sang, Lạc Dịch đang nghiêng người ngủ bên cạnh. Chu Dao sững sờ nhìn anh. Một giây sau, Lạc Dịch bình lặng mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh và trong suốt như đá vỏ chai vừa được rửa qua nước. Chu Dao nhìn thấy hình ảnh phản chiếu nho nhỏ của mình trong đôi mắt anh, vẻ mặt đôi phần ngỡ ngàng.

Anh cứ im lìm như thế, Chu Dao bị anh nhìn đến mức khó thở, lòng bàn tay rịn mồ hôi, thế nhưng lại không muốn phá vỡ giây phút yên bình này.

Qua một hồi lâu, Lạc Dịch cất lời: “Cảm thấy thế nào?”.

Cảm thấy gì ư? Chu Dao thấy mình như đi qua muôn vạn nẻo đường, trải qua cả thế kỷ trong mộng vậy.

Cô nói: “Khá hơn nhiều rồi”.

Anh cúi đầu kề trán vào trán cô: “Đã hạ sốt rồi”.

Hơi thở của anh quần quýt quanh chóp mũi cô, Chu Dao chớp chớp mắt, mặt lại nóng bừng.

“Chu Dao...” Anh gọi thật khẽ bên má cô.

“Dạ?” Chu Dao đỏ mặt, nhìn đôi môi gần trong gang tấc của anh, cô sao mà nhớ cảm giác mềm mại nơi ấy đến thế!

“Chu Dao...” Anh lại gọi cô.

“Vâng?” Chu Dao có phần mù mị ngược mắt lên nhìn anh. “Sao thế ạ?”.

“Không có gì.” Anh khép hờ mắt, nhẹ nhàng ôm lấy cô. “Em nghỉ ngơi cho khoẻ đi. Ngủ thêm một lát nữa”.

“Vâng.”

Cuối cùng, Lục Tự cũng giảng hoà với Lạc Dịch. Anh ta tỏ vẻ sẽ chấp nhận đề nghị của anh, bảo vệ Chu Dao suốt cả hành trình, cho dù trở về Bắc Kinh cũng không lơ là. Lạc Dịch nghe xong chỉ vỗ vỗ vào cánh tay anh ta, không nói câu gì thừa thãi. Lục Tự và mấy đồng nghiệp đưa hai người về khách sạn, mấy đồng nghiệp kia cùng trà trộn vào ở trong đó.

Trên đường, Lục Tự và đồng nghiệp nói đến Yến Lâm, mặc dù chỉ nhắc một tiếng thôi nhưng nói năng khá kiên cố, thế mà Chu Dao lại cảm thấy vừa đáng thương cho cô ta lại không đành lòng cho mình. Nhưng lúc đến khách sạn sắp xuống xe, cô lại nhớ đến tình cảnh ngồi xe cảnh sát trở về hôm qua, cũng nhớ đến cảnh Lạc Dịch ôm Yến Lâm. Mặc dù trên lý trí có thể chấp nhận nhưng suy cho cùng lòng dạ vẫn khá khó chịu.

Chu Dao thấy Lạc Dịch toan bước xuống xe, lại yếu ớt tựa vào lưng ghế, khẽ làm nũng: “Ông chủ Lạc, tự dừng người em bủn rủn không đi nổi”.

Lạc Dịch khẽ cười, giọng điệu có phần trêu chọc: “VẬY anh công em nhé!”.

Chu Dao bĩu môi: “Không cần!”.

“Nói lớn như vậy mà còn bảo là không có sức ư? Lạc Dịch vừa nói vừa kề đến bẽ cô dậy.

Chu Dao vui mừng lập tức thân thiết ôm lấy cổ anh. Ngẫm nghĩ một lát, nụ cười vơi dần, nhỏ giọng thương lượng: “Ông chủ Lạc!”.

“Ừ?”

“Sau này, anh không được ôm người khác đâu đấy, có biết không?”

“Được.” Anh trả lời dứt khoát.

Nhất thời lòng Chu Dao như nở hoa, rúc đầu vào cổ anh cười khúc khích.

“Chu Dao.” Anh xoay xoay cổ.

“Hả?”

“Buồn.”

“À!” Cô vội vàng nhấc đầu lên.

Khác với lần trước, lần này giữa ban ngày ban mặt, ông chủ Lạc ôm cô gái nhỏ vào trong, nhân viên khách sạn lẫn khách khứa đều nhìn thấy hết. Chu Dao ngẩng cao đầu ôm cổ Lạc Dịch, chân còn khẽ đung đưa, hoàn toàn coi mình là bà chủ nhỏ rồi. Lạc Dịch thoáng nhìn vẻ đắc ý của cô, khoé môi khẽ cong cong, mặc cô tùy ý.

Đi lên cầu thang gặp Yến Lâm đang đi xuống, thấy hai người thân mật như vậy, cô ta chột sửng sốt, nhưng sắc mặt lập tức bình thường trở lại, duy trì vẻ điềm tĩnh vốn có.

Lạc Dịch không hề dừng lại, ôm Chu Dao lên lầu, đi ngang qua cô.

Chu Dao lặng lẽ ló đầu nhìn xuống, Lạc Dịch nhắc nhở: “Nhìn cái gì?”.

“Không có gì ạ!” Chu Dao lập tức rút cổ lại.

Vào phòng, Lạc Dịch đặt Chu Dao lên giường, rót nước đưa thuốc rồi đắp kín chăn cho cô, dặn dò: Bác sĩ nói phải nghỉ ngơi nhiều, em ngủ một lát nữa đi”.

“Anh phải đi rồi sao?” Chu Dao vội vã hỏi, giọng không nổi, lại kì kèo: “Anh ở lại với em thêm một lát nữa đi mà. Em không muốn ở một mình đâu”.

Lạc Dịch vốn không có ý định bỏ đi, anh khom lưng vuốt ve trán cô: “Ngủ đi, anh ở đây”.

Chu Dao không chịu nhắm mắt, vẫn nhõng nhẽo: “Anh ở đây á? Chờ đến khi em ngủ rồi thì anh ở đâu?” Lạc Dịch đi đến tủ lấy một tấm chăn bông. Anh leo lên giường cô, nằm lên chăn của cô rồi đắp chăn bông của mình lên, gối chung một chiếc gối với cô: “Ở đây. Hài lòng chưa?”.

“Hài lòng rồi.” Chu Dao cười tủm tỉm rồi khép mắt lại.

Lát sau, Lạc Dịch nhắm người dậy, Chu Dao đã lập tức mở mắt ra, cảnh giác nhìn anh chăm chăm.

“Anh không đi.” Lạc Dịch thấy buồn cười, chồm người qua kéo lại màn cửa sổ dày nặng. Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối. Đang giữa mùa thu, không khí nơi đây ẩm ướt và lạnh lẽo nhưng nhiệt độ của hai người vẫn đủ sưởi ấm cho nhau. Cách một lớp chăn, Chu Dao dựa sát vào người anh, cọ cọ rồi thả mắt nhắm mắt lại.

Ngoài sân vọng tới tiếng cười nói của du khách, trong phòng ánh sáng mờ

ảo. Cô bỗng khẽ gọi: “Ông chủ Lạc...”

“Hử?”

“Em có một câu hỏi.”

“Gì thế?” Anh nhắm mắt lại.

Vậy em hỏi anh nhé?”

“Hỏi đi.”

“Có phải anh thích em không?” Giọng nói con gái vừa thỏ thẻ vừa dịu dàng.

Lạc Dịch chậm rãi mở mắt ra nhưng Chu Dao đã nhắm mắt lại, lông mi đen sẫm nhẹ rung, khoé miệng mím lại thành một đường cong căng thẳng.

“Phải.” Anh khẽ thừa nhận.

Cô gái từ từ mở mắt ra, ánh mắt trong suốt, cong môi cười với anh.
“Trùng hợp quá, em cũng thích anh”.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 29

“Em cũng thích anh.”

Chu Dao cười ngọt ngào nhìn Lạc Dịch, khuôn mặt ửng hồng, đôi môi đỏ thắm. Lạc Dịch bỗng động lòng, kề đến hôn lên môi cô, nhẹ nhàng ngậm lấy, trần trọc cọ sát, hơi thở vẫn vương.

Chu Dao nhắm hai mắt lại, tay vươn ra khỏi chăn ôm lấy cổ anh, ngoan ngoãn đáp lại anh. Cô ngốc nghếch ngậm lấy bờ môi anh, đáy lòng êm dịu và ngọt ngào.

Lạc Dịch si mê, hai người đắm thiết dần sâu, bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc trong sân, Tô Lâm Lâm cảm khái: “Ôi... Cuối cùng đã trở về rồi”.

Hai người vội vã ngừng lại, liếc nhìn nhau rồi lập tức tách ra.

Chu Dao luống cuống kéo áo lại rồi chui tuột vào chăn. Lạc Dịch nhanh chóng xuống giường mang giày, chỉnh lại quần áo, gấp chăn bỏ vào tủ. Xong xuôi anh chạy về giường, cúi người sờ trán Chu Dao: “Anh đi trước đây”.

Chu Dao ló gương mặt đỏ ửng ra khỏi chăn, để lộ đôi mắt đen láy tha thiết, nhỏ giọng áy náy: “Ông chủ Lạc, em mút sưng miệng anh rồi”.

Anh phì cười rồi hôn chụt lên mắt cô, dặn dò: “Nghỉ ngơi cho tốt”.

“Vâng.” Chu Dao mỉm cười ngoan ngoãn.

Lạc Dịch đóng cửa rồi đi, rảo bước băng qua hành lang, vừa xuống cầu

thang liền chạm mặt ba cô bạn.

“Chào ông chủ!” Nhóm Tô Lâm Lâm nhiệt tình chào hỏi.

Lạc Dịch mím chặt môi, khẽ gật đầu rồi đi ngang qua họ. Ba nữ sinh nhìn lẫn nhau, tiếp tục đi lên tầng.

Hạ Vận nhỏ giọng: “Ông chủ Lạc lạnh lùng hơn bình thường ấy nhỉ”.

Đường Đoá: “Ừ, trước kia chào anh ấy, anh ấy sẽ cười lại”.

Tô Lâm Lâm: “Đúng đấy, thỉnh thoảng còn nói vài câu nữa”.

Ba người đều đoán rằng bởi vì vụ việc lũ quét lần trước nên thái độ Lạc Dịch thay đổi, nhưng không ai nói ra. Họ đã sớm giao hẹn là không nhắc đến sự kiện đó nữa.

“Tìm Dao Dao thôi, mấy ngày nay cậu ấy ở khách sạn nhất định buồn chết rồi.”

Tô Lâm Lâm đẩy cửa phòng ra: “Dao Dao...”.

Chu Dao ló đầu ra khỏi chăn, ra vẻ mới vừa tỉnh ngủ, dụi dụi mắt: “Mấy đứa về rồi à?”.

“Sao giờ này mà còn ngủ?” Đường Đoá bỏ ba lô xuống, hỏi.

“Hôm qua bị ốm, hơi khó chịu.”

“Bị ốm á? Bây giờ đã đỡ hơn chưa?” Tô Lâm Lâm lập tức ngồi bên mép giường, vừa nhìn cô chăm chăm vừa sờ mặt cô kiểm tra.

“Uống thuốc và truyền dịch rồi, không sao đâu.” Chu Dao nhoẻn môi mỉm cười.

Tô Lâm Lâm nhăn mày, lại sờ tiếp: “Nhưng mặt cậu nóng lắm đấy!”.

Chu Dao: “...”.

Bởi vì vừa làm chuyện xấu thôi.

“Ngủ lâu quá nên nóng ấy mà.” Chu Dao chuyển đề tài. “Các cậu thì sao, đi đường thuận lợi không?”.

“Thuận lợi lắm, cũng không đi xa, khảo sát xong liền trở về.”

Mấy cô gái ríu rít trò chuyện với nhau, mâu thuẫn nhỏ và những điều không vui lúc tách ra mấy ngày trước đã bị vứt lên chín tầng mây.

Tiểu học và trung học cơ sở Chu Dao đều nhảy lớp, vừa học xong đại học ở nước ngoài lại trở về nước, khó duy trì mối quan hệ với bạn học, rất hiếm tìm được người hợp ý như nhóm Tô Lâm Lâm. Bản thân cô không phải người khắt khe, mà mọi người cũng đều hối hận về chuyện ngày hôm đó nên cô đã tha thứ từ lâu. Cộng thêm mấy ngày không gặp, niềm vui đoàn tụ nhanh chóng xua tan đi không khí không vui lúc trước.

Đường Đoá hỏi Chu Dao: “Mấy ngày qua ở khách sạn đã của được ông chủ Lạc chưa?”.

Hạ Vận: “Hồi nãy lên tầng gặp ông chủ Lạc nhưng anh ấy phớt lờ bọn mình. Cậu và anh ấy có tiến triển gì không?”.

“Tất cả đều đang tiến triển thuận lợi.” Chu Dao trả lời theo phong cách của mình, vừa lập lờ nước đôi vừa tự tin kiêu ngạo. Mọi người đùa giỡn càng hăng say hơn, không để ý nhiều, cho rằng Chu Dao vẫn như trước đây, chỉ say nắng trong chốc lát thôi.

Nhưng trong lòng Chu Dao rất mong đợi, hỏi: “Các cậu thấy con người

ông chủ Lạc thế nào?”.

“Rất tốt. Vừa cao to vừa đẹp trai, vừa cool vừa ngầu, còn rất đàn ông nữa. Mình thích kiểu này lắm.” Từ khi Hạ Vận được Lạc Dịch cứu, mỗi lần nhắc đến anh đều khen ngợi không ngớt. Chu Dao đang mừng thầm thì Hạ Vận lại bổ sung: “Có điều mình thấy kiểu người từng trải như anh ấy chắc không thích kiểu con gái trẻ tuổi như chúng ta đâu, nhất là cậu đấy! Người ta không thích gu này, có lẽ thích mấy người chững chạc hơn”.

Chu Dao hơi rũ mi, ánh mắt bất mãn.

Hạ Vận quay đầu nhìn Tô Lâm Lâm: “Giống kiểu bọn mình vừa thấy dưới lầu đấy. Chị ấy ngồi bên quầy bar, một tay kẹp điếu thuốc một tay nâng ly rượu”.

“Cậu cũng cảm thấy chị ấy rất có khí chất hả?” Mắt Tô Lâm Lâm sáng lấp lánh. “Mình đã nói là đại mỹ nhân mà”.

Chu Dao đoán ra được Yến Lâm, liền “hứ” một tiếng: “Các cậu đâu phải ông chủ Lạc, biết gì mà nói chứ?”.

“Kiểu người của anh ấy rất khó trối buộc.” Đường Đoá nhận xét. “Cậu vẫn chưa đủ trình độ đâu”.

“Nói cứ như là cậu hiểu lắm vậy.” Chu Dao trợn trừng mắt, kéo chăn che kín mặt.

Đường Đoá thận trọng nhắc nhở: “Tuy mình tiếp xúc với ông chủ Lạc không nhiều nhưng cũng nhìn ra được lòng dạ của anh ấy rất thâm sâu, đoán chắc cậu không nhìn thấu được đâu. Anh ấy có cảm tình với cậu, đổi lại là mình thì cũng vậy thôi, bởi vì cậu rất đáng yêu mà. Nhưng con người đều sẽ có cảm tình ngắn ngủi đối với rất nhiều người khác phái, không nhất định dài lâu. Anh ấy quá thâm trầm, mà cậu lại là một tờ giấy trắng, mình sợ cậu thiệt

thời thôi”.

“Cậu chưa yêu lần nào mà nói lý thuyết hay nhỉ! Đi làm cô giáo đi! Chu Dao ló đầu vừa phản bác vừa trêu chọc.

Đường Đoá đỏ mặt, im lặng quay người sửa soạn lại hành lý.

Chu Dao nhận thấy có gì đó khác thường, hét lên: “Xảy ra chuyện gì mà mình không biết đây hả?”.

Tô Lâm Lâm nhanh miệng: “Đường Đoá quen với Lâm sư huynh rồi”.

Chu Dao há hốc, đứng hình ba giây mới nói: “Tài lắm, Đường giảng viên phu nhân Đoá!”

Đường Đoá khẽ lườm cô, nhưng nụ cười lại ngọt ngào vô cùng.

Chu Dao lập tức ngồi dậy, tò mò: “Hai người thổ lộ thế nào? Ai tỏ tình trước, nói những gì, thành thật khai báo mau”.

Đường Đoá mỉm cười không đáp, Hạ Vận đáp thay: “Không có tỏ tình gì cả. Đường núi khó đi, anh Lâm liền đỡ Đường Đoá. Nhưng từ đó về sau, dù đi trên đất bằng cũng không buông tay”.

Chu Dao cảm thán: “Lâm Cẩm Viêm bạo thật!”.

Tô Lâm Lâm cười khanh khách.

Ồn ào một hồi, ba người lần lượt đi tắm rửa. Chu Dap nằm lại giường. Nằm tay liền quen nhau sao? Cô và ông chủ Lạc nằm tay từ lâu rồi, nhưng đến tận khi này bày tỏ mới coi là quen nhau kìa. Giờ phút này, trên chăn còn vương mùi hương của anh, khiến cô nao nao nhớ đến chuyện trước đó không lâu, trái tim đập thình thịch. Nếu bạn bè không trở về đột ngột, họ sẽ tiến đến bước nào nhỉ?

Lạc Dịch xuống lầu, thấy Yến Lâm ngồi trên quầy bar hút thuốc, trên quầy bar đã có bốn ly rượu cạn. Nhân viên pha chế không biết đã đi đâu, Lạc Dịch bèn bước đến dọn dẹp.

Yến Lâm nhìn đồng hồ đeo tay, chế nhạo: “Yếu rồi à? Mới nửa tiếng thôi mà”.

Lạc Dịch không buồn nhìn cô, hờ hững trả lời: “Ở trước mặt cô ấy không kiềm chế được”.

Sắc mặt Yến Lâm dần thay đổi, cách anh nói chuyện vẫn như trước nhưng cô không cảm nhận được niềm vui khi lời qua tiếng lại với anh nữa rồi. Đến tận bây giờ, cô vẫn không cho rằng Lạc Dịch có tình cảm gì với con nhóc kia, có lẽ tiếp cận cô ta chỉ vì mục đích nào đó thôi. Cô mới là người xứng đôi với anh nhất, mà theo cô thấy, hành động của anh giống như một kiểu sa ngã, trả thù và thị uy nhiều hơn. Chỉ cần cô chịu tranh thủ, anh sẽ nhanh chóng nhớ lại họ đã từng hoà hợp với nhau biết mấy. Chỉ cần ý thức được điều này, anh sẽ yêu cô một lần nữa, giống như cô không thể kiềm chế mà lại yêu anh vậy.

Cô rất có lòng tin ở trận đấu này.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Yến Lâm quay đầu lại nhìn, là Lục Tự. Cô làm ngơ không quen biết, quay đi.

Lục Tự đến tìm Yến Lâm, ngồi xuống cạnh cô ta.

“Cô Yến, về chuyện Ngô Minh, có vài vấn đề cần tìm cô xác nhận lại một lần.”

“Nói đi.” Yến Lâm nhả ra một làn khói.

“Lúc hành động bất chính với cô, Ngô Minh đang ở trạng thái thế nào?”

Yến Lâm không trả lời. Cô đặt thuốc bên mép bàn, cởi áo khoác ra, bên trong là chiếc váy dài bó sát. Cô có thân hình chữ S lả lướt, cặp núi đôi trắng nõn nơi cổ chữ V khoét sâu như muốn lộ ra.

Lục Tự vô thức khẽ trầm trồ rồi dời ánh mắt đi.

Lạc Dịch đang rửa ly, Yến Lâm liếc nhìn bóng lưng anh, hất cằm về phía anh, trào phúng nói: “Ngô Minh biết tôi là bạn gái cũ của ông chủ này. Hắn với anh ấy có ân oán liền mang phụ nữ ra trả thù”.

Lạc Dịch tắt vòi nước, lấy khăn lau chén.

Lục Tự nhất thời lạng thình, thấy ánh mắt Yến Lâm lạnh lùng oán hận, trông không giống đang ẩn giấu điều gì, liền hỏi: “Đàn em của hắn không nhắc nhở hắn cần nhanh chóng lên đường à? Dù sao cảnh sát đang lục soát trong núi mà”.

“Hắn quá ngông cuồng, thoả sức làm theo ý mình, cho rằng cảnh sát một giờ sau mới chạy đến, chứ đừng nói chi là phát hiện con tin bị bắt cóc còn phải gọi chó nghiệp vụ đến đánh hơi truy tìm.” Yến Lâm liếc nhìn Lạc Dịch. “Ngô Minh không ngờ mình trúng chiêu của ông chủ này. Chuẩn bị người đâu ra đấy, chó săn cũng sẵn sàng, chỉ chờ hắn nhảy vào tròng. Đến khi phát hiện thì đã trễ, cảnh sát sắp sửa đuổi đến cửa, không chỗ nào trốn được nữa”.

Lạc Dịch đặt ly vào tủ, quay người đi vào văn phòng. Yến Lâm khẽ nhếch môi cười đầy thâm ý, chậm rãi rót một hơi thuốc rồi đưa mắt nhìn Lục Tự: “Sếp Lục, anh nghi ngờ tôi à?”.

Lục Tự cười quái gở, vẻ mặt thâm sâu: “Tôi không nghi ngờ cô”, rồi liếc mắt nhìn cửa phòng đóng im ỉm, dù chỉ trong thoáng chốc nhưng không thoát khỏi ánh mắt Yến Lâm.

...

Chu Dao ngủ một giấc tỉnh dậy đã đến giờ cơm tối, không khỏi phiền muộn vì mình ngủ quên mất. Sáng sớm mai đã phải xuất phát tới sân bay, thời gian ở bên Lạc Dịch không còn lại mấy.

Cô mặc quần áo đoàng hoàng, chạy xuống dưới lầu xem thử, Lạc Dịch không có ở đấy, khách ở khu sinh hoạt chung khá đông. Chu Dao thấp thỏm ăn cơm với bạn bè, ai ai cũng rất phấn khởi, nói đây là bữa ăn cuối cùng ở Á Đỉnh nên muốn rượu ăn mừng.

Lúc Lạc Dịch đi vào nhà ăn đã nhìn thấy nhóm Chu Dao đang chè chén tưng bừng, mọi người rất phấn chấn, chỉ có mình cô hết ngó tới lại ngó lui. Vào thời khắc gặp được ánh mắt anh, mắt cô lập tức ngời sáng.

Lạc Dịch đi đến, không đếm xỉa gì đến những người cùng bàn, hỏi riêng cô: “Ăn no chưa?”.

Chu Dao gật đầu.

“Ra ngoài dạo một chút không?”

“Được ạ!”

Lạc Dịch nghĩ đến sự an toàn, không dẫn Chu Dao đi xa, chỉ theo con đường nhỏ dẫn vào trong làng. Đang độ giữa thu, núi đồi một màu vàng óng. Cơn gió thổi qua, từng chiếc lá vàng rơi lả tả, đáp lên bả vai Chu Dao, chạm xuống khe suối nhỏ bên đường, chảy theo dòng nước róc rách xuống núi.

Ban đầu, hai người không nói gì, chỉ hít thở không khí trong lành trên núi, chậm rãi bước đi, vai cách nhau một khoảng.

“Phải nhìn nhiều hơn mới được, trở về sẽ không còn được nhìn nữa.” Chu Dao ngó nghiêng xung quanh, còn bước thụt lùi.

Lạc Dịch cup mi mắt nhìn con đường phía sau chân cô, đề phòng cô vấp ngã.

Anh hỏi: “Sau khi về rất bận à?”.

“Vâng. Nghiên cứu đã đến giai đoạn mấu chốt rồi.” Chu Dao quan tâm hỏi lại. “Còn anh?”.

“Anh gì cơ?”

“Mấy tháng tới, khách sạn cũng sẽ đông khách lắm hả?”

Lạc Dịch lắc đầu: “Qua tháng Mười sẽ ít khách đi”.

“Ông chủ Lạc sẽ ở lại khách sạn à?”

“Nếu không thì sao?” Anh nhìn cô đầy ẩn ý.

“À...” Chu Dao quay người lại, bước đi dằng hoàng, không muốn rời đi nhưng lại ý thức được không thể nào ở lại đây mãi.

“Thật ra thì...” Cô nghiêng đầu, cười rạng rỡ nói. “Khi nào công việc của anh bớt bận, anh có thể đến tìm em chơi mà”.

“Chơi gì đây?” Anh liếc nhìn cô, hỏi cụ thể.

“...” Chu Dao nghĩ ngợi, mau chóng liệt kê: “Đi Vạn Lý Trường Thành... Cố Cung...”.

“Toàn người là người.”

“Qua tháng Mười mà, còn rất nhiều vùng ngoại ô phong cảnh rất đẹp.”

“Đẹp hơn ở đây không?”

“Ừm. Để em suy nghĩ xem có gì chơi nữa... Ồ, Tâm Lý Truân*, Thập Sát Hải**...”

(*) Tam Lý Truân là con phố nổi tiếng có nhiều quán bar náo nhiệt nằm ở quận Triều Dương thủ đô Bắc Kinh, Trung Quốc.

(**) Thập Sát Hải là tên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh được gọi theo thứ tự là Tiền Hải, Hậu Hải và Tây Hải. Nơi đây cảnh đẹp bốn mùa thay đổi rung động lòng người, nước hồ trong xanh, rừng cây bên bờ đẹp như gấm, đứng trên cầu Ngân Định ở giữa Tiền Hải và Hậu Hải dõi nhìn về hướng tây bắc, là sẽ nhìn thấy Tàu Sơn nằm cách xa mấy chục kilomet.

“Quán bar nhỏ của anh cũng đâu tệ, muốn mở tiệc thì mở, khách khứa đủ mọi miền.” Anh nghiêng đầu, cúi mắt nhìn cô. “Bảo anh đến Bắc Kinh tìm em chơi, em muốn mời anh chơi cái gì đây?”.

Chu Dao cau mày, Bắc Kinh lớn nhường ấy sao lại không có thứ gì thú vị để thu hút anh đến kia chứ?

Cô bỗng cười khúc khích: “Em này, em ở đây!” Cô hát cảm lên nhìn anh, hàng mày mảnh khẽ nhướng. “Đây không phải lý do rất hoàn mỹ sao?”.

Lạc Dịch khẽ cười dưới sắc trời thu, đưa tay kéo cánh tay cô, Chu Dao nhào vào lòng anh. Tay anh lần theo cánh tay xuống bàn tay cô, nắm lấy, đút vào túi áo khoác mình.

Gió thu hiu hiu thổi, lòng Chu Dao ấm áp vô cùng.

Đến đêm trời trút cơn mưa, gió thổi rừng cây chao đảo. Nhóm Tô Lâm Lâm đi khảo sát mệt nhọc, vừa nằm xuống giường đã ngủ mất. Chu Dao trần trọc trở mình, long đôn nóng khó chịu, không biết vì lúc bệnh ngủ quá nhiều hay do bóng cây lay động ngoài cửa sổ, hay là do thứ gì khác nữa.

Chắc trận sốt đã thiêu rụi cô rồi, ngọn lửa trong cơ thể cứ mơn man âm ỉ, dập mãi không tắt. Chu Dao rón rén xuống giường, rồi bước xuống tầng, chạy đến cửa phòng Lạc Dịch. Cô hồi hộp khó hiểu, hơi thở dồn dập, đôi chân run rẩy, giơ tay lóng ngóng gõ cửa phòng anh.

“Cốc cốc!”

Cô thấp thỏm, đầu óc mụ mị, lúc định gõ lần thứ hai thì cửa đã mở ra. Lạc Dịch xuất hiện, đôi mắt sâu hun hút nhìn xuống cô.

Bốn mắt nhìn nhau, tiếng hít thở vang lên rõ rệt.

Anh khẽ hỏi: “Có chuyện gì không?”.

“Ông chủ Lạc, em muốn uống sữa.”

Lại là khu sinh hoạt tập thể trong đêm khuya thanh vắng, không một bóng người, chỉ có vài ngọn đèn êm dịu treo trên quầy bar, soi xuống đỉnh đầu Lạc Dịch, tôn lên khuôn mặt rắn rỏi như tạc của anh.

Anh rửa sạch tay, lấy xuống một hộp sữa, cắt miệng, đổ vào nồi nhỏ rồi đặt lên bếp cồn. Anh cầm một chiếc muôi dài chầm chậm khuấy, mùi sữa dậy lên bốn phía, hơi thở anh cũng dồn dập.

Chu Dao nhòai trên quầy bả ngấm nhìn anh, ít lời đến lạ lùng.

Hai người không nói với nhau lấy một câu, yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe thấy nhịp đập trái tim của nhau.

Sữa hâm xong, Chu Dao nâng lên chầm chậm nhấp nháp.

Lạc Dịch quay đi không nhìn cô, đến khi châm thuốc cũng không nhìn lấy một lần. Dù không nhìn, anh vẫn khắc ghi dáng vẻ ngây thơ của cô, chiếc lưỡi đo đỏ, hàm răng nhỏ xinh. Bàn tay anh cầm thuốc thoáng run lên, nén

nhịn rít vào một hơi, làn khói xoay vần trong khoang phổi rồi chậm rãi phun ra, đè nén lại tất cả tâm tư bất an nhưng dường như chỉ phí công.

Thình lình nghe thấy tiếng cô sặc sữa ho khan, Lạc Dịch quay đầu lại, hơn nửa cốc sữa đổ xuống người cô, dòng sữa trắng ngà men theo cằm cô, chảy sâu vào trong áo...

Lòng Lạc Dịch chấn động, ánh mắt lập tức lảng tránh, rút khăn giấy đưa cho cô. Cô không nhận, đưa mu bàn tay lên lau cằm, thở hổn hển, khó khăn nói: “Ông chủ Lạc, đầu em choáng quá, thở... thở không được, hình như bị phản ứng cao nguyên rồi. Lần này là thật, không lừa anh đâu.”

Má cô ửng đỏ, hít thở từng hơi chậm chạp và nặng nề, hình như thật sự rất khó chịu.

Lạc Dịch cẩn thận điều chỉnh, nhanh chóng lục lại trong ngăn tủ nhưng không tìm thấy bình oxy nào cả, chắc hẳn đã bán hết rồi. Anh nhớ ra trong phòng có, liền nói: “Em chờ một chút”.

Anh trở về phòng tìm bình oxy dự trữ, vừa quay người lại đã thấy Chu Dao đi theo vào. Anh đứng bất động, lẳng lặng nhìn cô.

Cô hít thở nặng nề, cũng không biết nên nói gì.

Cô hít thở nặng nề, cũng không biết nên nói gì. Có lẽ vì đã bất giác, cô đột nhiên nhắm mắt chun mũi, hít hà trong không khí: “Có mùi thơm!”. Cô tìm kiếm một lát, đi đến cạnh cửa phòng tắm đang khép hờ. “Ồ, hoá ra là xà phòng”.

Lạc Dịch nhìn cô chăm chăm, vẫn im lặng. Căn phòng yên tĩnh như tờ, chỉ có tiếng mưa gió thét gào ngoài kia. Đêm mưa giông thế này rất thích hợp để ôm nhau sưởi ấm.

Lạc Dịch khẽ cắn môi, ngón tay gõ vào bình ra hiệu cho cô: “Choáng váng thì nói ít thôi, lại đây...”.

Chu Dao ngoan ngoãn đi qua, anh mở bình khí ra đưa cho cô. Cô nhận lấy chụp vào mũi miệng, hít từng luồng oxy, đôi mắt đen láy nhìn anh không chớp.

Lạc Dịch tránh ánh mắt cô, châm thuốc hút, rít vài hơi rồi lại liếc nhìn cô, cô vẫn đang nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, hết như con thú nhỏ cố chấp.

Lạc Dịch lại dời mắt đi, hút thuốc nhưng dần dần cắn chặt răng. Không phải anh không rõ khát vọng trong mắt cô, anh còn khao khát hơn cả cô nữa, nhưng anh cố chịu đựng chờ đợi, chờ đến khi có thể chắc chắn cho cô một tương lai tốt đẹp mới được.

“Tốt rồi.” Cô đặt bình khí xuống, thở phào.

“Ngủ sớm đi.” Lạc Dịch hấp tấp nói xong, một tay ấn chặt bả vai cô, xoay cô lại đẩy ra ngoài. Lúc đi tới cánh cửa để ngủ từ này, Chu Dao đột nhiên tránh ra, đóng sầm cửa lại, quay người nhào vào lòng anh, ôm chặt thân thể anh.

Nửa liều thuốc trong tay anh rơi xuống đất, Lạc Dịch im lìm chốc lát, yết hầu lên xuống liên tục.

Chu Dao thở hổn hển, ôm anh thật chặt như chú gấu koala ôm lấy cành cây. Anh im lặng khác lạ... rồi bỗng chốc vuốt ve gáy cô. Cô nhẹ run, sau gáy ướt đầm mồ hôi. Anh cúi đầu hôn lên trán cô. Đầu cô chậm rãi cọ cọ, lo sợ, khẩn trương, ngẩng lên nhìn anh.

Đôi mắt cô long lanh sáng ngời như thể ngôi sao phản chiếu trong bóng nước.

Lạc Dịch nhìn cô chăm chăm, một giây sau, anh áp cô vào ván cửa, cản môi cô. Tim Chu Dao giật thót, hít sâu vào, mùi thuốc lá của anh rót vào người cô qua khoang miệng. Nụ hôn của anh bá đạo, kịch liệt như lần đầu tiên, đầu óc Chu Dao thoáng cái đã choáng váng, ý thức dần mơ hồ.

Mùi thuốc, mùi sữa hoà quyện vào nhau.

Chu Dao khẽ ngậm nga, thân thể mềm nhũn bị kẹp giữa anh và cánh cửa.

Áo váy tuột xuống, cô hoá thành một vũng nước, toả ra hương sữa thoang thoảng. Anh bị mùi hương kia cảm dỗ...

Chu Dao lăn qua lăn lại trên chiếc giường đơn màu xanh biển, giống như một chú cá nhỏ màu trắng vẫy vùng trong đại dương.

“Mắc cỡ à?” Anh trêu cô.

“Không có.” Cô lí nhí, mặt đỏ ửng.

“Đang nghĩ gì thế?” Anh cắn tai cô.

Cô ăn ngay nói thật: “Làm sao biểu hiện khá hơn một chút...”

Anh bật cười, lồng ngực rung động.

Cô mới nếm mùi đời, chưa từng biết lại có muôn vàn cảm giác kỳ dị thế này. Cô không biết qua đêm nay sẽ thế nào,

cũng không biết sáng mai tỉnh lại sẽ đối mặt với chia ly ra sao. Nhưng giờ phút này, cô chỉ mê muội, say đắm trong mơ màng, không muốn thoát ra nữa.

Dường như cơn mưa ngoài kia lớn hơn, rào rạt át đi tiếng rên rỉ yếu đuối của cô, thân thể cô được anh dẫn dắt yêu kiều khác thường. Khoảng khắc anh hoà vào cô, mồ hôi trên mái tóc cô run run lăn xuống.

Cô như chìm vào biển sâu, trong cảnh mất đi ý thức lần lượt được đẩy lên đỉnh cao, tất cả đều trở lên mơ hồ, chỉ có thân thể anh nóng hổi, cứng rắn là chân thật.

Mưa gió triền miên, bên tai là tiếng thở dốc nặng nề như xa như gần của anh: “Chu Dao?”

“Dạ!” Tóc cô mướt mát mồ hôi, cười ngọt ngào nhìn anh, đôi mắt trong veo lóng lánh.

Nét cười trên khoé môi cô không sao giấu đi được, anh xúc động, đưa tay vuốt trán cô, vén tóc mái cô, hỏi yêu thương:

“Em đang vui gì thế?”

“Hình như em bị say oxy rồi.” Cô lăn một vòng, cười khúc khích.

Anh nhoẻn cong khoé môi, đưa tay ôm cô trở lại. Cô ôm lấy anh, yên bình rúc vào lòng anh như một đứa trẻ. Cô hơi mệt, dụi dụi mắt nũng nịu: “Tối nay, em ngủ ở phòng anh được không?”.

“Ngủ đi!” Lạc Dịch hôn lên mắt cô. Thế nhưng, trong nháy mắt, cả người anh chợt sững lại.

Anh đứng yên bên giường một, hai giây, Chu Dao đã nhắm mắt an ổn ngủ.

“Chu Dao!” Giọng anh khắc chế đến kỳ lạ.

Chu Dao nghe thấy khác thường, mơ hồ nghiêng đầu nhìn sang anh khó hiểu: “Sao thế anh?”.

Mắt Lạc Dịch tối mịt, cực kỳ bình tĩnh nói: “Bao rách rồi”.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Chu Dao thẳng thốt nhìn Lạc Dịch, dường như đang tiêu hoá những lời vừa nghe được. Giây lát sau, cô bừng tỉnh, thành linh bật dậy mò tới bên giường nhìn chăm chăm vào thùng rác, ánh mắt không ngừng tìm tòi rồi thấy lạnh toát. Quả thật là rách rồi!

“Hôm nay là thời kỳ nguy hiểm.” Chu Dao thất kinh nhìn về phía Lạc Dịch.

Lạc Dịch bình tĩnh nhìn cô chốc lát, vừa định lên tiếng thì Chu Dao đã vội vã hỏi: “Anh có thuốc không?”.

“Không có.”

“Tiệm thuốc ở đâu, tiệm thuốc nhất định có bán. Đúng rồi, tiệm thuốc ở trên trần đều dán số điện thoại bên ngoài, em có thấy.” Chu Dao vội vàng nhìn Lạc Dịch, dứt lời liền kéo tay anh đứng dậy, nhưng chân mềm nhũn liền ngã “bịch” xuống giường.

Lạc Dịch đỡ cô, dỗ dành: “Chu Dao, em bình tĩnh đã! Đừng sợ, nghe anh nói...”.

“Em nghe nó uống thuốc càng sớm thì công hiệu càng tốt.” Chu Dao ngắt lời anh, ánh mắt vô cùng lo âu. “Em không bình tĩnh được, em chưa muốn có con đâu”.

Lạc Dịch mím chặt môi nhìn cô, lát sau nói: “Mặc quần áo vào đi!”.

“Tốt quá!” Cô bình tĩnh ít nhiều, thở phào nhẹ nhõm. “Em không muốn sáng mai tự mò đi mua với bạn học đâu”.

Anh ghì chặt đầu cô.

Lạc Dịch nhanh chóng sửa soạn xong xuôi. Chu Dao còn đang mặc áo len, cô đi đứng không vững, vừa mới bị giày vò, thân thể bủn rủn không có sức lực.

“Em mặc ngược rồi.” Lạc Dịch sai bước đến, kéo áo cô ra lộn lại. “Đưa tay ra!”.

Chu Dao đưa tay, Lạc Dịch mặc lại áo len cho cô rồi kéo tóc ra. Cô không khom lưng được, anh ngồi xuống mang tất và giày cho cô, nắm cổ tay cô, cầm chìa khoá trên bàn, đi ra cửa.

Xe máy chạy trên đường núi, nước mưa ào ào tạt vào áo mưa. Chu Dao nhắm chặt mắt, ôm siết Lạc Dịch, không nói một lời.

Tất cả kích thích và vui sướng trước đó không lâu đã biến mất tăm, sau niềm vui thích chệch đường ray ngăn ngủi là phiền não và chán nản vô tận không gì có thể diễn tả.

Yêu đương là chuyện nhỏ, nhưng sinh con là chuyện lớn. Trước mắt, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cho việc mang thai. Cô còn đi học, chưa phải lúc cần có con. Đừng nói là cô, ngay cả giáo sư Chu và Hạ tổng cũng không tài nào chấp nhận được việc con gái đi du lịch mấy tháng thế mà lại vác bụng bầu trở về trường. Nghĩ đến cha mẹ, Chu Dao không ngóc đầu dậy nổi.

Đêm mưa gió, không khí như chiếc mặt nạ ngấm nước đắp lên mặt, ướt đầm, ngọt ngào, đè nén, hệt như lòng người giờ phút này. Ngay cả bầu trời cũng tối đen mịt mù, không sao không trăng, đường nét dãy núi trở nên mờ nhạt.

Đến cửa hàng thuốc ở trấn nhỏ dưới chân núi, xe máy phanh gấp lại. Cửa hàng đã đóng cửa, trên đó có dán số điện thoại nhưng gọi không được. Lúc này đã ba rưỡi sáng.

Chu Dao run lấy bầy trong gió rét, nhẹ giọng hỏi: “Còn cửa hàng nào khác không?”.

“Ừ.” Lạc Dịch nhăn mày.

Xe máy chạy hết mọi đường lớn ngõ nhỏ trên trấn, tiệm thuốc, bệnh viện, phòng khám tư nhân, thậm chí là cửa hàng tạp hoá đều đóng cửa. Trong một đêm, nơi này đã chuyển mình thành thị trấn hoang phế rồi thì phải.

Lạc Dịch đến tiệm thuốc cuối cùng, gọi tới số điện thoại dán trên cửa nhưng vẫn không ai bắt máy. Anh nén nhịn thở hắt ra, quay đầu lại nhìn Chu Dao đứng trên đường cái vào lúc rạng sáng. Bên cạnh xe máy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã sớm ướt nhem nước mưa. Thấy anh gọi điện thoại không được, cô cũng hơi hoang mang, bả vai từ từ sụp xuống, đầu cúi gằm. Nước mưa xối lên người, cô cứ đứng yên như thể đứa trẻ bị vứt bỏ.

Lòng Lạc Dịch đau nhói, anh nhanh chóng bước đến ôm cô vào lòng, tỉ cầm lên vàng trán lạnh ngắt của cô: “Không có gì đâu em”.

“Là em quá nông nổi, hại anh đi một chuyến phí công. Nhưng mà... em thật sự...” Cô lắc đầu, vô cùng hoang mang. “... Bây giờ, em vẫn chưa muốn có con...” Cô cào cào mái tóc, phiền não, mâu thuẫn. “... không muốn cũng không thể”.

“Đừng sợ, Chu Dao!” Anh cúi đầu, khẽ khàng trấn an cô. “Đừng sợ, có anh ở đây rồi”.

Anh nói tiếp: “Nếu có chuyện gì...”

“Chuyện phát triển quá nhanh...” Cô cúi gằm, lại lắc đầu. “... Nhanh quá rồi. Em cũng không biết nên làm thế nào... ngày mai còn phải về nhà gặp ba mẹ nữa.”

Đêm khuya gió rét, thân thể cô run cầm cập, hoàn toàn không nghe thấy lời của anh. Chu Dao tránh khỏi vòng tay anh, đi vài bước rồi ngồi thụp xuống ôm lấy mình: “Mẹ sẽ giết em mất”.

Lạc Dịch nhăn mặt, đôi mắt đen trầm lắng, không nói thêm câu nào.

Anh nhìn bóng lưng bé nhỏ đang co ro trên đất của cô, lấy một điều thuốc ra, vừa mới đưa lên miệng, nghĩ ngợi rồi lại cất đi.

Trên đường trở về, mưa đã ngớt, nhưng cảm giác buồn bực quanh quẩn giữa hai người vẫn không xa tan đi được. Đến khách sạn, Chu Dao cởi áo mưa ra, cup đầu không nhìn anh, bỏ lại một câu: “Em về phòng mình ngủ đây”.

Lạc Dịch không ngăn cản. Trong sắc trời tờ mờ, bước chân cô rời đi hơi khập khiễng, leo từng bậc thang một lên lầu, chậm chạp nhưng không hề ngoảnh lại.

Lạc Dịch trở về phòng mình, mùi hương hoan ái vẫn còn nồng nàn. Anh tựa vào cánh cửa, ngẩng đầu nhắm mắt lại, ảo não thờ dài một hơi. Dù sao... anh cũng nên kiềm chế một chút...

Vết máu đỏ sẫm nổi bật trên drap giường, anh tháo ra ném vào bồn rửa mặt vò sạch, máu đỏ từ từ phai đi trên tấm drap, chảy loang theo dòng nước.

Tất cả cảnh tượng vừa xảy ra cách đây không lâu hiện rõ mồn một trước mắt anh. Cảm giác mất hồn chặt chẽ, nóng ran ẩm ướt ở sâu trong thân thể mềm mại của cô, tiếng rên rỉ ngây thơ nũng nịu của cô.

“Ông chủ Lạc, em khó thở quá! Thật đấy, không lừa anh đâu.”

Trong cơn say đắm, đôi mắt cô mê ly, khoé môi cong cong, nụ cười khúc khích: “Ông chủ Lạc, anh xem, em cũng có rãnh bụng này”.

Khi đó da thịt cô ửng đỏ, trông như trẻ con mới sinh.

Lạc Dịch cúi đầu vò drap giường, vô thức cắn chặt răng. Tiến nhanh thì dễ lật xe, đạo lý đơn giản này thế mà anh lại quên sạch. Ra khỏi phòng vệ sinh, anh lấy drap mới trải ra, lại bất ngờ phát hiện áo lót màu đen của cô rơi ở khe giường, vừa nhặt lên thì tiếng gõ cửa cất vang.

Lạc Dịch lập tức đi ra mở cửa, nhưng vẻ mặt liền sa sầm. Lục Tự đứng ở ngoài, toàn thân ướt đẫm. Anh ta thở hồng hộc, ánh mắt giận dữ. Gió rét mưa lạnh, anh ta và đám đồng nghiệp hơn nửa đêm phải chạy theo Lạc Dịch xuống chân núi một lượt, làm sao mà không giận cơ chứ?

Lạc Dịch im lặng cho Lục Tự đi vào. Anh ta khẽ nghiêng rằng: “Anh điên rồi à? Xảy ra chuyện ai chịu trách nhiệm? Anh hay là tôi?”

Lạc Dịch đưa hai tay lên vuốt mặt, đi đến bàn sách.

“Tôi tưởng thứ anh không thiếu nhất chính là lý trí. Sắp về thủ đô rồi, anh còn làm chuyện ngu ngốc gì thế? Cả đám không ai dám ngủ, trông chừng Chu Dao từ sáng đến tối. Mẹ kiếp, còn anh thì ngược lại. Anh làm chuyện này có còn giống người không?”.

Lạc Dịch không biện luận lấy một câu, lấy bao thuốc lá trên bàn rút ra một điếu, phả một làn khói, còn trêu chọc Lục Tự một câu: “Ở phòng kế bên nghe thấy hết hả?”

Lục Tự trợn mắt, vừa định nổi trận nổi đình thì giọng Lạc Dịch lại trầm xuống, rất biết điều: “Là lỗi của tôi... Xin lỗi”.

Đã quen biết nhiều năm, Lục Tự chưa từng thấy Lạc Dịch nhún nhường đến thế. Tuy đã bớt giận nhưng vẻ mặt anh ta vẫn lạnh lùng: “Tôi đã nói với anh sẽ dốc hết sức bảo vệ Chu Dao. Nhưng anh cũng phải phối hợp theo kế hoạch lúc trước của chúng ta. Nếu không, anh cũng biết kết quả rồi đấy. Bảo vệ cũng chỉ giải quyết được phần ngọn thôi. Trường kỳ kháng chiến, chung quy sẽ có ngày được xả hơi”.

Lạc Dịch căn điều thuốc không lên tiếng. Anh im lặng rất lâu, không biết đang nghĩ gì, phả ra hai vòng khói nối tiếp nhau trôi dạt giữa không trung. Ban đầu, chúng nằm gần nhau, rồi từ từ rời xa, lan rộng rồi cuối cùng tan đi.

Lạc Dịch hỏi: “Lúc ăn tối, tình hình nhóm kia thế nào?”.

“Sau khi anh dẫn Chu Dao đi, nhóm trưởng của họ tên là Lâm Cẩm Viêm gọi điện thoại cho ai đó.” Lục Tự quay trở về giọng công việc. “Nhưng chúng tôi bí mật theo dõi anh và Chu Dao, suốt quá trình vô cùng kín đáo, không thấy điểm gì khác thường, cũng không có kẻ nào khả nghi đến gần.”

“Ừ.” Lạc Dịch dăm chiêu. Là anh đoán sai hay đối phương hết sức đề phòng đây? “Để đảm bảo, vẫn nên điều tra điện thoại thì hơn”.

“Tôi sẽ giải quyết việc này.”

“Còn nữa, chuyện lần trước ở bệnh viện có chút kỳ lạ.” Lạc Dịch nghịch chiếc bật lửa trong tay. “Kẻ cầm đầu đám người định bắt cóc Chu Dao có súng, nhưng đám của Ngô Minh thì lại không có”.

“Ý anh là đám bắt cóc kia là do Đan Sơn trực tiếp phái tới?”

Lạc Dịch nhớ lại giọng điệu và khẩu giác nhạy bén của người nọ, phán đoán: “Chắc hẳn là tay trái tay phải rồi”.

Lục Tự chợt lặng thinh. Hôm ấy, anh ta cho rằng Lạc Dịch đang nói dối,

muốn dụ mình rời khỏi Cục, không ngờ là...

Lục Tự cũng tiếc nuối: “Là tôi để cho hắn trốn thoát rồi”.

“Không đụng độ chính diện cũng là chuyện tốt. Anh không có chuẩn bị, sợ rằng sẽ bị hắn bắn chết mất, bây giờ biết đối phương có vũ khí gì cũng có thể đề phòng. Đừng hy sinh vì nhiệm vụ.” Lạc Dịch cười khẽ với Lục Tự.

Lục Tự kinh ngạc.

Lạc Dịch nói thêm: “Ngoài ra, có tin đồn Đan Sơn là người Myanmar, nhưng qua mấy lần giao thủ, mặc dù trong băng nhóm có người Myanmar, tuy nhiên dù là băng cầm mã tấu hay đám bắt cóc trong bệnh viện, tên cầm đầu là người nước mình”.

Lục Tự sững sốt.

Lạc Dịch liếc nhìn anh ta, khẽ cong khoé môi: “Đan Sơn rất có khả năng là người Trung Quốc, cũng có khả năng chính là nhân vật khả nghi tôi đã nói với anh lần trước”.

Lục Tự trầm tư giây lát: “Nếu đã như vậy, anh càng nên tiến hành theo kế hoạch của chúng ta. Đừng làm loạn nữa”.

Lạc Dịch không lên tiếng, khẽ nheo mắt hút thuốc.

Lục Tự nói: “Ngày mai tôi trở về, anh định ở lại đây bao lâu?”.

“Mười, mười lăm ngày, cũng chưa xác định.”

“Nếu anh trở về thì đừng đi tìm Chu Dao.” Lục Tự cảnh cáo.

Lạc Dịch không tỏ rõ ý kiến, cúi đầu gạt tàn thuốc: “Anh nên giải thích với cô ấy về chuyện LAND, đừng để cô ấy không biết gì cả. Nếu cô ấy có ý

thức tự bảo về mình, áp lực của các anh sẽ giảm đi nhiều”.

“Biết rồi, anh không phải lo.”

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, Chu Dao mở to mắt nằm trên giường, không biết qua bao lâu mới mơ màng ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ, cô thấy bụng mình to lên, ba mẹ thất vọng nhìn cô. Cô choàng tỉnh giấc, vội vàng kiểm tra bụng mình, thấy vẫn còn bằng phẳng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Dao mệt mỏi vô cùng, nhưng hai chân vừa đau vừa mỏi, trong chăn cũng lạnh ngắt, hết sức khó chịu, cứ trằn chọc mãi không cách nào ngủ được. Tối nay, cảm xúc lên xuống quá nhiều, cô không biết ngày mai đối mặt với Lạc Dịch thế nào, từ biệt anh ra sao. Cô không chuẩn bị trước với “nguy cơ mang thai”, chắc hẳn anh cũng vậy. Mà hiện tại, nguy cơ chưa được giải quyết, Chu Dao vẫn lo lắng khôn nguôi.

Cô cứ hành hạ bản thân, đến tận khi trời hửng sáng mới lim dim buồn ngủ.

“Dao Dao, Dao Dao, Chu Dao...”

Chu Dao tỉnh dậy, trời sáng choang, ngoài sân truyền đến tiếng cười của khách trọ. Khuôn mặt Tô Lâm Lâm hiện ra trước mặt: “Hôm nay cậu sao thế? Ngủ đến giờ còn chưa tỉnh, phải xuất phát rồi”.

“Sao cậu không gọi mình sớm một chút?” Chu Dao vội vàng đứng dậy, toàn thân đau nhức. “Ui cha...”.

“Mình thấy cậu mệt mỏi quá đấy!” Tô Lâm Lâm thấy lạ, nhíu mày. “Cậu sao thế? Tối hôm qua đấu vật với người ta à?”.

Chuyện này sao cũng bị cậu ấy đoán trúng vậy?

Chu Dao xấu hổ: “Ô Lâm Lâm, cậu phiền quá đi!”.

Chu Dao vội vã xuống giường, rửa mặt, sửa soạn lain hành trang, chớp mắt đã đến giờ xuất phát.

Đi chung với ba cô bạn, Chu Dao đeo ba lô lên vai, là người cuối cùng ra khỏi phòng. Quay đầu lại thoáng nhìn, bốn chiếc giường, cửa gỗ khắc hoa, cảnh tượng phần khích buổi chiều đầu tiên đến đây vẫn con y nguyên trước mắt. Gió thu thổi rèm cửa sổ bay phất phơ, lướt qua ga giường hoa văn đỏ xanh. Chu Dao dời mắt đi, đóng cửa phòng lại.

Nhóm Lâm Cẩm Viêm đang làm thủ tục trả phòng. A Mẫn đứng ở quầy lễ tân làm giấy tờ. Chu Dao đi xuống lầu, nhìn thoáng qua khu sinh hoạt tập thể. Thời gian còn sớm, phòng khách yên ắng như tờ, ánh nắng hiu quạnh soi lên bàn gỗ. Không thấy Lạc Dịch đâu cả. Cô khẽ thở phào nhưng cũng chẳng có chút vui mừng nào.

Hạ Vận và Tô Lâm đang viết lên bức tường graffiti ở khu vực sinh hoạt chung, í ới gọ Chu Dao: “Dao Dao, đến đây lưu lại kỷ niệm đi!”.

Chu Dao đi đến xem, trên tường tràn ngập lời nhắn của khách trọ, đa số là ai với ai đã đến du lịch tại Á Đình, ai thích ai vân vân... Hạ Vận và Tô Lâm cũng không thoát khỏi khuôn mẫu này, đang rất kiên nhẫn viết tên bảy người trong đội.

Chu Dao thấy có mấy lời nhắn liên quan đến Lạc Dịch.

“Ông chủ Lạc có cơ bụng nhưng không để chúng tôi xem.”

“Ông chủ lạnh lùng quá, hoà đồng một chút tốt hơn.”

“Ai là chủ ở đây vậy? Chưa từng gặp bao giờ.”

“Các người không có may mắn, không gặp được anh ấy, hà hà.”

“Ông chủ ở đây đẹp trai quá, mị không muốn đi, muốn gả cho anh ấy!”

“*Mặt khinh bỉ* Ông chủ Lạc là của mị, hứ!” Chu Dao bữu môi, hơi mất hứng, cũng cầm cây bút viết lên một câu.

“Các đồng chí, xuất phát thôi!” Kỷ Vũ đứng ở cửa hô.

Chu Dao đặt bút xuống, quay đầu nhìn quầy bar yên lặng không một bóng người rồi đi ra ngoài. Đến lúc thật sự sắp rời đi rồi, cô mới cảm thấy hụt hẫng, đứng trong sân nhìn căn nhà trọ vuông vức và bầu trời xanh vời vời, hít sâu một hơi rồi lên xe.

A Mẫn vội vã ra ngoài chào khách mới đến và từ biệt khách đi. Còn Lạc Dịch không biết ở nơi nào, ngay cả từ biệt cũng không có cơ hội.

Chu Dao nghiêng đầu tựa vào kính, mặt không chút cảm xúc.

Xe hơi chạy ra khỏi sân, lên con đường nhỏ. Chu Dao chột trợn to mắt. Lạc Dịch mặc chiếc áo khoác đen đứng bên con đường phủ kín lá vàng, gió thu thổi tan khói thuốc trên tay anh. Anh đứng dưới trời thu chao nghiêng, ánh mắt dịu dàng nhìn thẳng vào cô.

Chu Dao sửng sốt, lập tức nhoài người lên cửa sổ, bàn tay vỗ vỗ lên cửa kính như muốn nói với anh điều gì đó. Một giây sau, xe chạy ngang qua anh, bóng dáng anh trôi qua như nước chảy. Tim cô se sắt, cuống quýt quay đầu, nhưng anh đã sớm bị bỏ lại cuối đường đèo. Xe rẽ cua, bóng dáng cao to kia trong nháy mắt đã chìm khuất nơi rừng cây vàng óng.

Chu Dao ngơ ngác nhìn mái nhà trọ xám đỏ thấp thoáng sau rặng cây, nước mắt thi nhau rơi xuống. Cô sợ mấy bạn học trên xe nhìn thấy, vội vàng cúi đầu lấy tay áo lau đi, không phát ra một tiếng động.

Cô còn chưa kịp nói với anh: “Ông chủ Lạc, em đi đây!”.

Trên đường trở về, Chu Dao rất khổ cực. Thân dưới cô vốn hơi đau đớn, sau mấy phen dẫn xóc, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng. Cực nhọc mãi mới đến được trấn nhỏ dưới chân núi, xe cũng không ngừng lại mà lái thẳng qua.

Thị trấn quen thuộc kia cũng trở thành phong cảnh phía sau, chỉ mình Chu Dao ngoái đầu lại nhìn, những người khác không có bao nhiêu tình cảm với nơi ấy.

Gần đến trưa, đến huyện Đạo Thành, mọi người nghỉ chân dùng bữa. Chu Dao vội vàng ăn xong liền viện cớ đi vệ sinh, len lén chạy đến cửa hàng mua thuốc tránh thai khẩn cấp. Cô đỏ mặt lí nhí hỏi, nhân viên bán thuốc lại nói đã bán hết rồi. Chu Dao ngậm đắng nuốt cay quay trở về.

Trên đường đi, cô lấy điện thoại ra xem. Không có lấy một tin nhắn nào cả. Chu Dao hoá mặt nhọc thành giận giữ, tức tối mắng Lạc Dịch suốt cả quãng đường.

Ăn trưa xong lại xuất phát, nửa giờ sau đến sân bay. Sân bay ở đây khá nhỏ, không cần ống lồng, cũng không cần xe buýt. Ra khỏi cửa soát vé, đi vài bước đã lên đến máy bay.

Máy bay ít khách, để giữ thăng bằng nên họ bị tách ra. Chu Dao ngồi một mình bên cửa sổ, nhìn vùng đất màu vàng ngoài ô cửa máy bay. Bỗng phía sau đưa đến một tờ giấy, chắc hẳn là Lạc Tự.

Cô kinh ngạc mở giấy ra xem: “Ngày mai có thời gian đi ra ngoài nói chuyện một chút” phía sau kèm theo một dãy số điện thoại.

Chu Dao bỏ tờ giấy vào túi áo, suy đoán sếp Lạc tìm mình phân nửa là có liên quan đến Lạc Dịch.

Đến Thành Đô, chờ đợi rồi chuyển máy bay, cuối cùng họ cũng đáp xuống Bắc Kinh. Chu Dao sức cùng lực kiệt, thế mà vừa ra khỏi sân bay thủ đô lại vướng dòng xe kẹt cứng.

Ngoài cửa xe, đa phần cây cối đã khô héo, toàn thành phố xây dựng bằng bê tông cốt thép nhìn đâu cũng xám xịt, không khí cũng ngột mùi xăng và bụi bẩn. Chu Dao uể oải dựa vào ghế, đưa ngón tay chọc chọc cửa kính, trong lòng nôn nóng khó tả. “Sớm biết thế đi chung với đám Tô Lâm Lâm ngồi xe điện ngầm về trường rồi”.

Tài xế mỉm cười: “Hạ tổng đã cả tháng không gặp cô rồi, vừa trở về sao lại đến trường chứ? Huống chi hôm nay là cuối tuần mà”.

Chu Dao gục bên cửa sổ, há miệng hà hơi vào kính xe, nhìn cửa kính lúc thì mờ ảo, lúc lại rõ ràng.

Tài xế tốt bụng nhắc nhở: “Dao Dao, ngồi ngay ngắn đi, Hạ tổng nhìn thấy sẽ tức giận đấy!”.

Chu Dao mất hứng bữu môi, ngồi thẳng người dậy, một thoáng sau lại nhớ đến thuốc tránh thai, nhưng cô không có cơ hội đi mua rồi.

Đêm khuya về nhà, trên bàn bày sẵn bữa tối, Hạ tổng có cuộc họp đột xuất, đã đến công ty, còn giáo sư Chu thì đến phòng thí nghiệm trường tăng ca.

Một mình Chu Dao ung dung cơm nước rồi tắm rửa một phen, sau đó ngã vật xuống chiếc giường lớn êm ái của mình.

Căn phòng tĩnh lặng, chẳng có lấy một chút âm thanh, ngoài cửa sổ cũng không có tiếng gió. Cô nhìn trần nhà kiểu Âu và ánh đèn sáng rực, chợt cảm thấy dường như đã trôi qua mấy kiếp. Trong vòng một ngày, cô như thể đã vượt qua muôn sông nghìn núi vậy.

Cô trở mình, ngẩn ngơ nhìn chiếc tủ bày đầy đá quý đối diện. Bệnh viện nơi trấn nhỏ, buổi diễn nhạc rock, đám cưới của anh trai Trát Tây, vỡ đập nước, nhưng sao giờ đây cô lại đột ngột bị kéo trở về nơi này.

Cô lại nhìn điện thoại di động. Lạc Dịch vẫn không gọi cho cô, cũng không hề gửi tin nhắn, không hề hỏi một câu cô về đến nhà chưa, cũng không sợ lỡ như máy bay gặp rủi ro.

Chu Dao không khỏi phỏng đoán giờ anh đang làm gì, ở quầy bar pha chế rượu hay là ở trong phòng hút thuốc? Nhưng dù nghĩ thế nào, cô cũng không thể chạy xuống lầu xem xét hay thậm chí gõ cửa phòng anh nữa.

Chu Dao bất mãn hừ một tiếng, thề thì cô cũng nhất định sẽ không thêm liên lạc với anh trước. Cô mím môi tắt đèn.

Đêm khuya, Lạc Dịch tắt từng ngọn đèn ở khu sinh hoạt tập thể, lúc đi đến vách tường graffiti, ma xui quỷ khiến thế nào lại nghĩ không biết Chu Dao có viết gì trên tường không. Anh vẫn nhớ được chữ viết như gà bới của cô trên tấm bưu thiếp. Đúng vậy, khi đó, anh đã chú ý đến cô.

Xưa nay, Lạc Dịch chưa hề xem bức tường graffiti này, đây là lần đầu tiên. Anh ước lượng theo chiều cao của Chu Dao, men theo đó tìm kiếm. Anh nhận ra nét chữ của cô nên dễ dàng tìm được câu cô viết.

“Ông chủ Lạc, tạm biệt nhé!”

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Type: Mều

Chu Dao ngủ một mạch đến chín rưỡi sáng mới dậy, vừa đi xuống cầu thang vừa xoay cổ khởi động. Nhác thấy Hạ tổng đang ngồi trước bàn ăn xem báo liên sững sốt, cô không ngờ giờ này rồi mà mẹ đại nhân vẫn còn ở nhà, lập tức bỏ tay xuống, nghiêm chỉnh bước đến.

"Mẹ..." Chu Dao ngoan ngoãn chào mẹ rồi ngồi xuống ăn sáng.

"Bây giờ mấy giờ rồi?" Ánh mắt Hạ tổng dời khỏi trang báo.

"Hôm qua mệt chết đi được." Chu Dao nhỏ giọng lầu bầu, xoa bóp cái cổ cứng đờ, tì tay lên mép bàn, hỏi: "Sao mẹ chưa đi làm nữa?".

"Thứ Bảy." Hạ tổng khẽ nhăn mày. "Tay con đặt ở đâu thế hả?".

Chu Dao mím chặt môi, tay trái từ từ bê bát, người cũng ngồi thẳng.

"Mới không ở nhà vài ngày mà đã quên hết phép tắc rồi."

Chu Dao cúi đầu ăn cháo. Giây lát sau, sắc mặt Hạ tổng dịu đi, căn dặn: "Buổi chiều ra ngoài ăn cơm với mẹ".

Chu Dao chợt nhớ đến Lục Tự: "Hôm nay con có hẹn với bạn rồi."

"Hủy đi!" Hạ tổng không buồn ngẩng đầu lên.

Chu Dao lặng thinh ăn trứng gà.

"Người lớn đang nói chuyện với con đấy, có nghe thấy không?"

"Nghe rồi ạ!" Chu Dao nhỏ giọng cự nự. "Nhưng con đâu có quen bạn của mẹ, dẫn con đi làm gì?".

"Là gia đình chú Tường, ba con cũng đi."

Chu gia và Tường gia từng ở chung một khu cư xá. Chu Dao và Tường Hàn là bạn nối khố, lớn lên cùng nhau. Tuy sau này mỗi nhà đều dọn đến một biệt thự riêng nhưng quan hệ vẫn rất tốt, thường xuyên qua lại. Nhất là năm nay, cứ cách dăm ba ngày lại tụ họp, không cách nào từ chối được.

Chu Dao lập tức đưa ra điều kiện: "Hôm nay con phải trở về trường với ba, còn rất nhiều việc, bận lắm mẹ ạ!".

"Được rồi."

Chu Dao ăn xong liền xếp gọn bát đĩa: "Mẹ, con ăn xong rồi".

Hạ tổng gật đầu. Chu Dao đứng dậy, nhẹ nhàng kéo chiếc ghế ra, đi lên tầng, thậm chí không để lại một tiếng bước chân. Hạ tổng nhìn theo bóng lưng cô rời xa rồi thở dài.

Trợ lý Nguyễn đi đến, nhẹ giọng: "Hạ tổng, năm nay chị đã dành không ít thời gian tụ họp với Tường gia rồi".

Hạ tổng: "Tôi có tâm tư gì lẽ nào cậu không biết?".

"Tôi cảm thấy Dao Dao vẫn còn nhỏ, có phải chị đang sốt ruột quá rồi không?"

"Phải nhân lúc nó còn nhỏ đấy chứ! Nếu không hai năm nữa muốn nhúng

tay vào cũng không được rồi." Hạ tổng bỏ tờ báo xuống cau chặt hàng mày. "Sau này, Âu Á sẽ là của nó, nhưng cậu nhìn nó bây giờ đi, không hề có chút mưu trí nào cả, chỉ thích chơi, còn chưa tính toán gì cho tương lai nữa".

Trợ lý Nguyễn mỉm cười: "Dao Dao năm tuổi đã lên tiểu học, lại không ngừng nhảy lớp, bên cạnh không có bạn đồng trang lứa cho nên tính tình vẫn còn trẻ con. Con bé vẫn còn ở tuổi ăn chơi mà".

"Tôi lo nó bị lừa thôi, nhất là loại lãng tử hay lừa mấy đứa con gái trẻ người non dạ, lại lo lắng sau này nó kết hôn với đối tượng không tốt. Dao Dao quá đơn thuần, chồng nó tuyệt đối không thể quá khôn khéo, quá mưu mô được. Nếu không đối phương sẽ chiếm lấy Âu Á rồi đuổi nó ra khỏi cửa, cưới người khác thì sao? Trường hợp tương tự còn thiếu à?"

"Chị vừa ý Tưởng Hàn?"

"Ừ, tôi đã nhìn đứa bé này lớn lên, con người chính trực ngay thẳng, ba mẹ đều là người tốt, tình cảm vợ chồng cũng êm thấm. Đứa bé xuất thân từ gia đình như vậy mới đáng để gửi gắm. Mà nó cũng quen thân với Dao Dao."

"Nhưng không biết Dao Dao có thích mẫu người như cậu ta không."

"Cậu quên rồi à, trước kia Dao Dao từng thích Tưởng Hàn. Nó coi trọng hình thức lắm..." Hạ tổng cười nhạt. "... nên cũng dễ bị lừa".

"Tôi thấy chị lo lắng quá thôi. Hoàn cảnh sinh hoạt và học tập của Dao Dao đều đơn thuần, không gặp nhiều người phức tạp như vậy đâu."

"Chỉ mong... được như vậy. Về phần chọn giám đốc thu mua, cậu xem kỹ một chút. Vị trí này rất quan trọng, cần phải chọn đúng người."

"Chị yên tâm."

Tưởng gia cách Chu gia không xa, chỉ chạy xe ba mươi phút là đến. Ba Tưởng mở phòng bán đấu giá, còn mẹ Tưởng làm họa sĩ. Tưởng Hàn và Chu Dao sinh cùng năm, cậu ta lớn hơn cô một tháng, còn đang học năm ba.

Tưởng Hàn vừa thấy Chu Dao rúm đen liền nhướn mày: "Hai tháng không gặp, cậu đi đào than đá à?".

Chu Dao lườm cậu ta, lập tức đốp lại: "Gọi tôi là chị".

Tưởng Hàn sầm mặt, quay đầu đi không thèm để ý đến cô nữa.

Hạ tổng liếc nhìn Chu Dao. Cô mím môi.

Mẹ Tưởng cười: "Hai đứa bé này, vừa gặp mặt đã cãi nhau".

Giáo sư Chu cười ôn hòa: "Tưởng Hàn hiểu chuyện hơn, Chu Dao nhà chúng tôi càng lớn càng không ngoan, số tuổi tăng lên chỉ để đếm cho đủ thôi".

Hạ tổng khẽ lườm ông: "Tại ông cưng chiều nó quá!".

Hạ tổng và mẹ Tưởng ngẫm hiểu lẫn nhau, khuyến khích hai ông chồng đến phòng trà chơi cờ tướng, để lại mình Chu Dao và Tưởng Hàn ở phòng khách. Chưa được bao lâu, hai người lại xảy ra tranh chấp.

Chu Dao mất kiên nhẫn: "Tôi đang xem hay, cậu đổi kênh làm gì?".

Tưởng Hàn khiêu khích: "Cậu có thấy mình trẻ con không, phim hoạt hình có gì hay đâu chứ?".

Chu Dao khinh thường: "Tôi đã xem phim của cậu mấy trăm lần rồi, không muốn xem nữa". Cô giật lấy điều khiển.

Tưởng Hàn nhất quyết đổi đầu: "Trả điều khiển cho tôi!".

"Không trả!" Chu Dao nhét điều khiển vào khe sô pha phía sau lưng rồi dựa lên trần giữ, vênh cằm thật cao, khinh thường nhìn Tường Hàn.

Từ bé Chu Dao đã giỏi trò này, mỗi lần giật đồ không giấu trong bụng thì giấu dưới váy. Hồi tiểu học, Tường Hàn còn dám giật, kéo áo Chu Dao lên để lộ bụng cô, bị mẹ cậu đánh vài lần, kết quả lần sau vẫn giành giật tiếp. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, Chu Dao mà giấu đồ trong người là cậu không giành lại. Cho đến hôm nay, dù chỉ giấu phía sau lưng cậu cũng không có ý định giao tranh.

Tường Hàn ghen lời nhìn Chu Dao, chế nhạo: "Cậu lớn ngần này rồi mà vẫn thích chơi trò đó à?"

Chu Dao không thèm đoái hoài đến câu nói khích tướng kia, chỉ khinh khỉnh liếc nhìn cậu bằng nửa con mắt rồi tiếp tục xem tivi.

Tường Hàn tựa vào sô pha, nhàm chán quay đầu nhìn Chu Dao, không ngờ cô lại đang chơi điện thoại.

Tường Hàn trố mắt: "Cậu có xem không đấy? Cướp của tôi thú vị lắm hả?"

"Chắc, cho cậu đấy, cho cậu đấy!" Chu Dao lấy điều khiển từ phía sau lưng ra ném cho cậu. Vừa thốt ra lời này, cô bỗng nhớ đến Lạc Dịch, khẽ nhíu mày.

Tường Hàn nhận lấy, ấn chuyển vài kênh, không có gì hứng thú mấy bèn đứng dậy, liếc nhìn cô: "Tivi chán quá, chơi game không?"

"Được." Chu Dao muốn thay đổi tâm trạng, lập tức cất điện thoại. "Lâu lắm rồi chưa chơi".

Phòng khách yên lặng. Mẹ Tường nói chuyện với Hạ tổng: "Bình thường

thằng nhóc Tưởng Hàn này rất trầm tĩnh, là Chủ tịch hội sinh viên trong trường đấy. Không biết tại sao ở trước mặt Dao Dao lại chẳng có chút độ lượng nào, toàn cãi nhau với con bé".

Hạ tổng mỉm cười không nói lời nào.

Chu Dao và Tưởng Hàn ở trên lầu chém giết vài giờ, hò hét toán loạn lên trong phòng, ngay cả ăn cơm cũng như đánh giặc, vội vã lựa hai bát rồi chạy lên lầu.

Hiếm khi Hạ tổng không rầy la Chu Dao ăn cơm không có quy củ, đến tận tối bà mới lên lầu gõ cửa phòng, nhắc nhở cô đến giờ ra về rồi. Lúc xuống cầu thang, hai người vẫn còn chưa ngừng chế nhạo nhau.

Chu Dao: "Cậu gà quá, hại tôi bị giết".

Tưởng Hàn: "Do cậu dốt thì có. Tôi cho cậu nhiều trang bị như vậy mà vẫn bị người ta chém chết".

Chu Dao: "Do cậu không có ý thức tập thể, không chịu qua yểm trợ tôi".

Tưởng Hàn: "Tôi có thể che hết bốn phương tám hướng cho cậu chắc? Cậu cho rằng tôi là cái thùng sao?".

"Hơ!"

"Hứ!"

Hai người hầm hừ tạm biệt. Ngược lại, tâm trạng mẹ Tưởng và Hạ tổng rất tốt, đứng trong sân trò chuyện một lúc lâu. Chu Dao tựa vào cửa kính xe chờ đến chán ngán, cô còn phải trở về trường nữa.

Quả nhiên về đến trường đã sắp mười giờ rưỡi, còn nửa tiếng nữa là đến giờ ký túc xá tắt đèn. Chu Dao đẩy cửa phòng bước vào, Hạ Vận đang đắp

mặt nạ, Đường Đóa thì mới tắm xong đang bôi kem dưỡng da, còn Tô Lâm Lâm ngồi trước bàn vừa coi phim vừa ăn quýt.

Đến tận giờ phút này, Chu Dao mới cảm thấy mình đã thật sự trở về từ Á Đỉnh.

"Tưởng ngày mai cậu mới về trường đấy!" Hạ Vận nói không rõ tiếng dưới lớp mặt nạ. "Nếu mình là cậu thì sẽ ở nhà luôn cho khỏe".

"Ở trường tiện hơn." Chu Dao kéo va li vào phòng.

Tô Lâm Lâm quay đầu đưa cho cô một quả quýt, Chu Dao không có tâm trạng ăn uống nên bỏ lên bàn.

Đến giờ tắt đèn, Chu Dao nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của mọi người, chợt hoảng hốt nhớ lại căn phòng nơi khách sạn. Chiếc giường gỗ kê sát cửa sổ, từ đó có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của người qua kẻ lại dưới sân. Ba người họ đã thực sự trở về ký túc xá rồi, chỉ mình cô là chưa.

Chu Dao chui vào chăn mở điện thoại lên, vẫn không có ai gọi điện hay gửi tin nhắn. Lạc Dịch giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Cô mở danh bạ ra, lướt đến số điện thoại của anh, tên là Lạc Dịch nhưng không hề cho cô chút vui vẻ đặc biệt nào. Cô nhìn chằm chằm cái tên đó thật lâu. Là nhưng nhớ. Cô rất muốn nghe giọng nói của anh. Qua điện thoại, nhất định giọng anh sẽ trầm khàn, thu hút hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng tại sao anh không gọi cho cô trước? Đã hai ngày rồi, anh vẫn không liên lạc với cô. Chu Dao âm thầm so đo, xem ai chịu thua ai. Nhưng nghĩ đến Yến Lâm vẫn còn ở khách sạn, còn có thể mỗi ngày gặp mặt Lạc Dịch, đầu Chu Dao lại muốn bùng nổ.

Mắt không thấy tim không đau, cô tắt điện thoại, nuốt cơn giận nhắm mắt ngủ, chốc lát sau lại yên lặng mở mắt ra trong bóng tối.

Bây giờ... ông chủ Lạc đang làm gì nhỉ?

Lúc Lạc Dịch đưa ly cocktail đã pha chế xong cho A Mẫn, cô ấy nhẹ giọng thăm dò: "Ông chủ, hai ngày nay, tâm trạng anh không tốt à?"

Lạc Dịch nhướng mày nhìn.

A Mẫn: "Em đếm rồi, từ hôm qua đến giờ, anh chưa nói đến năm câu".

Lạc Dịch hờ hững đáp: "Hiện tại anh liệt kê lỗi em mắc phải hai ngày nay có thể nói đến hai mươi câu đấy!".

A Mẫn rụt cổ lại, ủ rũ bỏ đi.

Lạc Dịch chỉ giúp đỡ vào giờ cao điểm, đến lúc vắng khách thì anh rửa tay rời khỏi quầy bar, chuẩn bị trở về phòng. Khách trọ tụ tập ở khu sinh hoạt tập thể chơi trò ai là hung thủ. Chơi xong một ván, đúng lúc Lạc Dịch đi ngang qua, mấy cô gái ồn ào: "Ông chủ, chơi chung đi!".

Lạc Dịch khẽ mím môi xua tay, ý bảo không chơi. Nhưng mấy cô nàng rất bạo dạn, cản đường anh, rủ rê bằng mọi cách. Dù sao anh cũng là dân kinh doanh, đương nhiên hiểu nhân tình thế thái, liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi thỏa thuận: "Chơi một ván thôi nhé!"

Lạc Dịch vừa ngồi xuống, giọng Yến Lâm đã truyền tới từ phía sau: "Em cũng chơi một ván".

"Được ạ!" Tất cả đều nhiệt tình.

Thẩm phán: "Nào, rút thăm chọn cánh sát và sát thủ trước đã".

Yến Lâm rút trước tiên, cô thích trò chơi cảnh sát bắt sát thủ này nhất. Ván này cô hi vọng được chọn làm cảnh sát. Thế nhưng mở thăm ra, cô chỉ là dân thường.

Thẩm phán: "Đã rút hết rồi chứ? Trời đã tối, xin hãy nhắm mắt".

"Sát thủ, ra tay đi!"

"Trời sáng rồi, mời mở mắt."

Mọi người đồng thời làm theo hiệu lệnh, mở mắt ra quan sát lẫn nhau. Yến Lâm cũng vậy.

Thẩm phán chỉ Yến Lâm, tuyên bố: "Cô bị giết rồi".

Yến Lâm sửng sốt, không hiểu ra sao. Cô không được chơi ván này ư? Yến Lâm nhanh chóng nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt cô gái A lảng đi nơi khác.

Thẩm phán: "Cô để lại di ngôn đi".

Yến Lâm chỉ cô A: "Tôi cho rằng cô ta là hung thủ".

Cô A trở mặt sửng sốt, lắc đầu: "Không phải tôi".

Điểm mấu chốt của trò chơi là ở chỗ cảnh sát phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, còn hung thủ thì phải che giấu bản thân, đồng thời sớm tìm ra cảnh sát là ai và thủ tiêu đối phương. Mọi người phỏng đoán lẫn nhau.

Thẩm phán: "Bây giờ bắt đầu, mỗi người có thể nói một câu".

Cô A cười khố: "Tôi thật sự không phải là sát thủ, nếu chọn tôi là sai bét rồi".

Người tiếp theo nói: "Cô càng nói mình không phải thì càng giống hơn".

Mấy người khác cũng đồng tình. Trái lại đến lượt Lạc Dịch, anh suy tư

giây lát rồi nói với cô A: "Lúc giải thích quá chắc chắn sẽ càng khiến người khác hiểu lầm".

Yến Lâm nghe Lạc Dịch nói vậy, phát giác có điểm không đúng: "Nói dối ư?".

Anh là cảnh sát sao?

Thẩm phán nói: "Trời tối rồi, mời nhắm mắt".

Yến Lâm đã bị giết, có thể mở mắt.

"Mời cảnh sát thứ nhất bắt người."

Nữ sinh A mở mắt, cô ta là cảnh sát, chỉ điểm xác định một người là nghi phạm.

Thẩm phán: "Cảnh sát bắt sai, dân thường bị thương".

"Cảnh sát mời nhắm mắt."

Yến Lâm bình tĩnh chờ đợi.

"Vòng thứ hai bắt đầu, mời sát thủ ra tay."

Một giây sau, Yến Lâm thấy Lạc Dịch mở mắt ra, anh giơ một ngón tay, chỉ vào cô A là cảnh sát.

"Sát thủ giết hại một cảnh sát."

Lạc Dịch nhắm mắt lại.

"Trời sáng, mời mở mắt."

Mọi người mở mắt ra. Yến Lâm tựa vào ghế, không nói một lời, thờ ơ

nhìn những người chơi khác phân tích, quan sát và giải thích một vòng mới, Lạc Dịch nói dối mọi người lần nữa. Vòng nhắm mắt thứ hai, cảnh sát lại bắt sai, còn Lạc Dịch thì chính xác giết được cảnh sát thứ hai.

Thẩm phán: "Sát thủ chiến thắng".

Hai vòng kết thúc chóng vánh, mọi người đều không kịp phản ứng.

"Còn tưởng rằng sẽ chơi rất nhiều vòng, năng suất sát thủ cao quá nhỉ?"

"Là ai thế?"

Thẩm phán chỉ: "Sát thủ ở đây".

Lạc Dịch thản nhiên cong cong khóe môi. Mọi người ồ lên kinh ngạc.

"Tôi nghĩ anh là cảnh sát."

"Tôi cũng vậy, anh vẫn luôn lừa gạt chúng tôi."

Yến Lâm nhìn Lạc Dịch qua đám người, trùng hợp anh ngược mắt lên, ánh mắt giao nhau với cô rồi bình thản dời đi.

"Chơi tiếp nào."

Lạc Dịch cười xòa, đứng dậy: "Tôi có việc đi trước, mọi người cứ thông thả chơi đi".

Lúc này anh nói chỉ chơi một ván thôi nên mọi người cũng không giữ lại. Yến Lâm nhìn anh bước ra cửa cũng đứng dậy đi theo. Trong sân trắng sáng vắng vặc, như thể bao phủ một lớp sương trắng. Lạc Dịch tựa vào tường hút thuốc, thấy Yến Lâm đến cũng không hề bắt chuyện.

Yến Lâm dựa vào tường bên cạnh anh, mở lời: "Cho em một điếu thuốc".

Anh lấy bao thuốc lá ra đưa cho cô, cô rút một điếu đặt lên miệng nhưng không nhận lấy bật lửa của anh mà chờ anh châm thuốc cho mình. Tay anh xoay chuyển, cầm bật lửa, quẹt một tiếng, ngọn lửa bùng lên. Yến Lâm cúi đầu kề vào đốt thuốc, rít một hơi.

Một lọn tóc rơi xuống, Lạc Dịch không đếm xỉa, đóng bật lửa, rút tay lại. Yến Lâm ngẩng đầu lên, vén lọn tóc rơi trước mặt anh ra sau tai. Đương nhiên Lạc Dịch nhìn thấy vành tai cô trong bóng đêm. Anh chỉ nhìn thoáng qua, trong đầu liền nhớ đến vành tai cong cong trắng muốt như ngọc và nốt ruồi nho nhỏ trên đó của ai kia.

Anh dời mắt đi. Yến Lâm nghiêng đầu: "Tại sao anh muốn giết em?".

Lạc Dịch hờ hững: "Trò chơi thôi mà".

Hiển nhiên Yến Lâm không hài lòng với đáp án của anh: "Tại sao lại chọn em đầu tiên?".

Lạc Dịch nhất thời im lặng, làn khói trắng lượn lờ giữa hai người.

"Tại sao?" Cô gắng hỏi.

Anh nói: "Tự vệ".

Yến Lâm nhướn mày: "Gì cơ?".

"Nếu không giết em đầu tiên, tôi sẽ bị em giết chết." Lạc Dịch phân tích. "Vào thời khắc trở thành sát thủ, trong tình huống không tài nào phán đoán được ai là cảnh sát, phải ngẫu nhiên lựa chọn giết một người, tôi chỉ biết chọn em. Bởi vì, nếu em là cảnh sát, trong vòng đầu tiên, em sẽ xác định là tôi, còn nếu em là người bình thường, em cũng sẽ thuyết phục mọi người tôi chính là sát thủ".

Yến Lâm không khỏi cười nhạt: "Sao thế? Anh cảm thấy anh không thể qua được mắt em à?".

Lạc Dịch lắc đầu: "Tôi qua được mắt em, nhưng em cũng sẽ tự vệ".

"Ý là sao?" Nụ cười trên khuôn mặt Yến Lâm tiêu tan.

Đôi mắt đen láy của anh nhìn cô: "Bất kể có xác định được tôi là hung thủ hay không, em cũng sẽ chọn tôi".

Yến Lâm lặng thinh. Bị anh nói trúng rồi! Đúng vậy, nếu cô là cảnh sát, càng hi vọng anh sẽ là sát thủ, để đích thân cô bắt được anh. Đây là cuộc so tài giữa họ, nhưng chưa bắt đầu đã bị anh dập tắt.

Cô cười lạ lẫm: "Anh không muốn chơi một ván với em à?".

"Nói thật là..." Anh lạnh nhạt liếc nhìn cô, khẳng định. "Không muốn".

Nhiều ngày tiếp theo, Chu Dao bận đến mức tối tăm mặt mũi, Kỳ Một của dự án LAND đã tiến vào giai đoạn thử nghiệm cuối cùng. Kỳ công việc này nhằm vào việc thăm dò các mỏ bạch kim, nâng cao độ chính xác vốn có lên gấp mười lăm lần. Tổ giáo sư Chu đã nghiên cứu gần hai năm. Mà kỳ vọng của La Dự khi còn sống là LAND sẽ bao gồm tất cả khoáng thạch khan hiếm. Chỉ cần kỳ Một thuận lợi hoàn thành, kỳ Hai, kỳ Ba sau này sẽ đều có sườn tham chiếu, đón chào sự phát triển vượt bậc.

Mỗi ngày Chu Dao đều đi theo giáo sư và đàn anh, ru rú trong phòng thí nghiệm ghi chép số liệu và phân tích. Cô bận bịu tối tăm mặt mũi, nhất thời quên bếng mất Lạc Dịch. Tuy nhiên mỗi đêm nhớ đến anh, lại nhìn điện thoại không một tin tức, lòng dạ cô liền rối bời.

Mười ngày sau, Chu Dao đến tiệm thuốc mua que thử thai, kết quả thử ra một vạch. Chu Dao sợ không bảo đảm liền thử lại lần nữa, vẫn là một vạch.

Cô như trút được gánh nặng, gửi tin nhắn cho anh: "Ông chủ Lạc, em thử rồi, không mang thai".

Thế nhưng Lạc Dịch không hồi âm. Chu Dao mất hứng vài phút rồi cất điện thoại, trở vào phòng thí nghiệm. Mãi cho đến tối, lúc cô lên giường chuẩn bị đi ngủ, điện thoại di động mới vang lên tiếng tí tít. Chu Dao lập tức ấn mở tin nhắn, Lạc Dịch nhắn lại một chữ: "Tốt".

Chu Dao như bị xối một chậu nước lạnh xuống đầu, cầm điện thoại sững sờ giây lát, đột nhiên bật dậy, đập vào giường: "Tôi mà còn liên lạc với anh nữa thì sẽ mang họ anh luôn đấy!".

Tô Lâm Lâm đang xếp đồ, giật mình đánh rơi cả áo: "Sao vậy Dao Dao? Ba cậu mắng cậu à?".

Chu Dao ném chiếc gối sang: "Cậu phiền quá đi!".

Chu Dao nằm sấp trên giường, lồng ngực phập phồng, thở hỗn hển. Khi cảm xúc dần dần lắng xuống, cô lại cảm thấy mờ mịt và hụt hẫng. Lạc Dịch như vậy là sao? Lẽ nào cô chỉ là khách du lịch anh thấy có cảm tình nên ngủ một đêm thôi ư? Nhưng cô thì sao, đã lâu như vậy mà vẫn nhớ đến anh, cứ so đo, đến cuối cùng người tổn thương lại là mình.

Trong lòng phiền muộn, Chu Dao mím môi, vùi đầu trong chăn giận dỗi. Thôi đi, không liên lạc thì không liên lạc. Ai thiếu ai sẽ không sống nổi chứ?

Lại một tuần trôi qua, Chu Dao nhận được mệnh lệnh về nhà ăn cơm của Hạ tổng, nói là mời Tưởng gia đến làm khách. Cô men theo con đường mòn trong trường ra đến cổng, vừa đi vừa cầm đầu chơi điện thoại, lúc đến cổng thì đâm sầm vào một người.

"Thật xin lỗi." Chu Dao vội vàng cúi xuống xin lỗi, vừa ngẩng đầu liền trừng mắt. "Cậu có bệnh à? Không đâu lại chặn đường tôi".

Tưởng Hàn cau mày: "Chu Dao, cậu nói chuyện khách sáo với tôi chút coi".

"Tôi thích thế đấy!" Chu Dao tiếp tục cúi đầu, vừa chơi game vừa đi về phía trước, bất chợt phía sau lại bị một sức mạnh kéo lại. Thì ra Tưởng Hàn nắm lấy mũ áo cô.

"Cậu làm gì thế? Buông ra!"

"Mẹ cậu bảo tôi đến đây áp tải cậu về, trên đường không cho cậu chơi điện thoại."

"Rách việc!" Chu Dao mặc kệ Tưởng Hàn, giật mũ lại, tiếp tục cúi đầu bước đi.

Tưởng Hàn bước đến cướp điện thoại của cô.

"Cậu trả cho tôi." Chu Dao chơi với đòi lại. "Trả đây!".

Tưởng Hàn giơ cao tay, điềm tĩnh đi phía trước. Chu Dao đuổi theo cậu ta, nhảy lên giật lại, gần như đu lên người Tưởng Hàn, nhưng vẫn không lấy lại được máy.

Hai người cứ ồn ào càng đi càng xa, Lạc Dịch đứng ở bên kia đường, chậm rãi nhả một làn khói.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Type: Mều

Bóng dáng Chu Dao đã khuất từ lâu, Lạc Dịch vẫn đứng yên hút nốt liều thuốc. Anh chợt nghĩ đến dáng vẻ cô cùng chàng trai đồng lứa trẻ tuổi xa lạ bước ra khỏi cổng trường đại học khi này. Anh dụi tắt liều thuốc rồi vứt vào thùng rác, đi bộ về khu cư xá cao cấp bên cạnh đại học A.

Năm năm trước, Lạc Dịch mua căn nhà hai tầng ở đây cho La Dự, tiện để cậu đi học tại đại học A. Sau vụ phá sản hai năm trước, Lạc Dịch đã bán hết toàn bộ xe cộ và bất động sản ở các nơi, chỉ giữ lại mỗi căn nhà này.

Khoảng thời gian đó, anh vô cùng đau khổ, chắc hẳn La Dự cũng nhận ra. Nhưng khi ấy, anh hết sức chán nản, không có lòng dạ nào lo nghĩ đến La Dự thì không đầy một tuần sau, cậu bỗng tự sát. Thậm chí hai anh em còn chưa một lần tâm sự với nhau đã ngàn thu vĩnh biệt. Nếu không phải không còn nơi tá túc hay chỗ đặt chân trong thành phố này, Lạc Dịch không hề muốn bước vào căn nhà này nửa bước.

Lạc Dịch đi vào thư phòng, châm thuốc, mở hồ sơ ra, lật xem đồng hóa đơn và hợp đồng giao dịch đá thô với đối tác năm nay của Âu Á. Chưa đến nửa giờ, anh đã nắm được sơ lược. Chuyện nộp lý lịch xin làm giám đốc thu mua của Âu Á thuận lợi hơn anh tưởng nhiều. Người trực tiếp phỏng vấn anh là giám đốc trung tâm sản xuất, nhưng anh lại không có duyên gặp mặt Hạ tổng.

Trước khi nhậm chức, Lạc Dịch phải nộp báo cáo thu mua, trợ lý Nguyễn

hẹn anh ở phòng trà nhà Hạ tổng.

Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp đến giờ hẹn rồi.

Chu Dao đi hết một con phố, Tưởng Hàn vẫn còn giơ cao điện thoại của cô.

Chu Dao: "Cậu trẻ con quá đi, đã là sinh viên năm Ba rồi đấy!",

Tưởng Hàn ghét nhất mỗi khi cô đem bằng cấp ra nói chuyện: "Tôi là người bình thường, đâu có biến thái như cậu".

"Đưa điện thoại cho tôi." Chu Dao nhăn mày. Lúc này, điện thoại di động bỗng đổ chuông. Tưởng Hàn ngẩng đầu, nheo mắt xem, tỏ ra nghi ngờ: "Lục Tự, là ai thế?".

"Đưa cho tôi!" Chu Dao nhanh tay giật lấy, cô nghe điện thoại xong liền quay đầu nhìn cậu ta. "Tôi đi gặp một người trước đã, cậu muốn thì đi với tôi, không thì cứ về nhà trước".

Tưởng Hàn khẽ nhướn chân mày: "Bạn trai cậu à? Tôi phải đi thẩm duyệt giúp cậu chứ!".

Chu Dao lườm cậu ta một cái.

Chu Dao và Lục Tự hẹn ở quán cà phê thuận đường về nhà.

Vừa vào quán, cô đã chủ động xin lỗi rồi rút: "Thật xin lỗi, tôi quên mất. Thật sự là sau khi trở về tôi bận quá, ngày nào cũng cắm mặt trong phòng thí nghiệm".

"Không sao." Lục Tự mỉm cười rồi nhìn Tưởng Hàn đang ngồi một mình cách đó không xa.

Chu Dao quay đầu lại nhìn theo, cười xòa: "Ồ, người đó là bạn tôi, không sao đâu".

"Bạn trai à?"

Chu Dao sững sốt phủ nhận: "Không phải".

Lục Tự không hỏi nữa, chỉ nói ngắn gọn về Đan Sơn và dự án LAND, đồng thời nhắc nhở cô phải đề cao cảnh giác. Ban đầu, Chu Dao khá thảng thốt, tiêu hóa một lúc lâu mới trở lại bình thường. Dự án kỹ thuật cao như LAND bị người ta chú ý cũng không có gì lạ. Cô chỉ không ngờ mình lại bị cuốn vào, và càng không ngờ khoảng thời gian mình ở Á Đình lại bị bủa vây trong nguy hiểm như thế.

Trước khi cất lời, cô không khỏi nhìn xung quanh một lượt, giọng cũng nhỏ đi, thận trọng đặt câu hỏi: "Sếp Lục, anh nghi ngờ trong nhóm của tôi có...".

"Chỉ là suy đoán thôi, không có chứng cứ xác thực." Lục Tự nhấn mạnh. "Đề phòng một chút vẫn hơn".

"À." Chu Dao cau chặt mày, dăm chiêu gật đầu.

Hai người trò chuyện chốc lát, Lục Tự còn bận việc nên không tiện ở lâu. Trước khi rời đi, Chu Dao không nhịn được hỏi anh ta: "Ông chủ Lạc thì sao? Anh ấy bị người ta đuổi giết cũng liên quan đến chuyện này sao?".

"Cô không cần quan tâm đến chuyện của anh ta." Lục Tự tránh né.

Câu trả lời của Lục Tự khiến Chu Dao khá bức bối, tâm trạng cô không vui trên suốt cả quãng đường về nhà. Tưởng Hàn bắt chuyện, cô cũng lạnh nhạt, về đến nhà rồi, cảm xúc nặng nề như mây đen vẫn không tiêu tan, còn chưa đến giờ cơm, cô đã lên lầu nhốt mình trong phòng.

Hạ tổng không vui vì hành động bất lịch sự của cô, định lên lầu răn dạy liền bị Tưởng Hàn cản lại: "Thôi mà dì Hạ. Hôm nay, tâm trạng cậu ấy không tốt lắm".

"Hai đứa cãi nhau à?"

"Không ạ, có lẽ gặp phải chuyện gì không vui ở trường thôi." Tưởng Hàn nói dối.

Chu Dao nằm trên giường, cầm điện thoại di động, nhìn chăm chăm vào tên Lạc Dịch trong danh bạ. Sau tin nhắn lần đó, hai người không liên lạc gì với nhau nữa. Ban đầu là so đo, về sau là giận dữ, đến giờ đã trở thành mông lung và hụt hẫng. Chu Dao buông tay, điện thoại di động rơi xuống giường. Cô lăn qua lộn lại, quay người nằm úp mặt vào chăn.

Hiện giờ ông chủ Lạc đang làm gì, có người gây bất lợi cho anh không? Đến cùng, anh có lai lịch như thế nào mà khiến những kẻ cầm mã tấu kia muốn giết anh? Rồi cả Khương Bằng cũng...

Chu Dao chợt ngẩng đầu dậy, nhớ đến Khương Bằng nói tên em trai anh ta là Khương Hồng. Chu Dao lập tức nhào người, mở máy tính lên mạng, tìm kiếm cái tên Khương Hồng. Có rất nhiều trang web và tin tức có cùng từ khóa, Chu Dao nhanh chóng sàng lọc rồi dần dần phát hiện ra điểm khả nghi.

"Phòng bán đấu giá Hồng Trình phá sản đóng cửa, quản lý Khương Hồng mang tai tiếng trong việc giám định thu mua nhảy lầu tự sát."

Chu Dao nắm lấy đầu mối Khương Hồng này, rất nhanh tìm ra vụ án Phật tháp ngọc bích.

Hai năm trước, công ty châu báu Âu Á thu mua Phật tháp ngọc bích thời Thanh, giao cho phòng bán đấu giá Hồng Trình giám định. Kết quả sau khi bán đấu giá lại phát hiện đó là đồ giả. Châu báu Âu Á và phòng đấu giá Hồng

Trình đùn đẩy và trở mặt với nhau, nhưng bởi vì tổ giám định thứ ba đã đưa ra được kết quả giám định Phật tháp là thật nên cuối cùng, công ty châu báu Âu Á không bị thiệt hại gì. Thế nhưng chân tướng vụ án rơi vào La Sinh Môn(*), dù là tổ giám định, phòng bán đấu giá hay châu báu Âu Á đều nói mình vô tội, đẩy tội lỗi về phía đối phương. Nhưng dư luận vẫn không buông tha, có người nghi ngờ phòng bán đấu giá và chuyên gia giám định ngầm hợp tác với nhau trộm đi Phật tháp thật, cũng có người nghi ngờ Âu Á cấu kết với chuyên gia giám định hãm hại phòng bán đấu giá. Mà không lâu sau, bức di thư Khương Hồng nhảy lầu tự sát để lại đã đẩy châu báu Âu Á lên đầu sóng ngọn gió.

(*) La Sinh Môn là ám chỉ con người vì lợi ích của mình mà nói dối che giấu đi chân tướng sự thật.

Chu Dao loáng thoáng nhớ được, khoảng thời gian đó, mẹ cô sa sầm mặt cả ngày. Đối với người từng trải qua vô số sóng to gió lớn như Hạ tổng mà nói, đây là tình trạng rất hiếm có.

Cô nhanh chóng lùng trên mạng, tra được tên tổ trưởng của tổ giám định kia: La Dịch.

Lòng Chu Dao chùng xuống, dường như có dự cảm nào đó.

Cô tìm kiếm hình La Dịch kia khắp nơi nhưng không tài nào truy ra kết quả. Trái lại, cô tìm được một bài phỏng vấn nhiều năm trước từng nhắc đến tuổi tác của La Dịch. Tính đến bây giờ, anh đã hơn ba mươi tuổi, trùng khớp với số tuổi trên chứng minh thư của Lạc Dịch mà Chu Dao từng thấy.

Cô ngây dại hồi lâu, cắn móng tay, lại tiếp tục lật xem bài phỏng vấn anh, tất cả chỉ liên quan đến việc giám định đá ngọc, cực ít nhắc tới thông tin cá nhân. Chỉ có một góc nhỏ trong bài phỏng vấn nhắc đến người nhà, nói rằng mấy năm trước ba mẹ anh gặp tai nạn máy bay, chỉ còn một người em trai.

Mà lúc La Dự lên đại học, ba mẹ cậu cũng gặp tai nạn máy bay, chỉ còn một người anh trai. Vậy họ là... Lạc Dịch là... anh trai của La Dự sao?

Chu Dao ngồi ngẩn ngơ trên giường, đầu óc rối như tơ vò.

E rằng ngay từ đầu, Lạc Dịch đã biết cô là ai rồi. Nếu nói anh chủ định tiếp cận cô thì thật vô lý, bởi vì rõ ràng chính cô mới là người lân la làm quen anh. Nhưng từ khi mối quan hệ của hai người họ càng lúc càng thân thiết, rốt cục là anh đang có tính toán gì, là xuất phát từ bản thân, trả thù Âu Á hay thay La Dự bảo vệ LAND?

Chu Dao bịt chặt hai tai run rẩy, khẽ thở hổn hển. Tất cả những chuyện xảy ra ở Á Đỉnh hiện rõ mồn một trước mắt: cô không mang tiền, anh quay lại tìm cô; anh bảo vệ cô rời xa Ngô Minh; lên võ đài vì cô; mạo hiểm nhảy xuống dòng nước lũ vì cô; làm hướng dẫn viên rồi lại từ chối hướng dẫn cũng vì cô... Anh vẫn luôn bảo vệ cô suốt thời gian ấy.

Lục Tự nói người của Đan Sơn từng làm hại cô nhiều lần ở Á Đỉnh, ông chủ Lạc đều che chở cho cô kín kẽ. Chu Dao cúi đầu che mắt, hốc mắt nóng hổi nhưng không hề rơi lệ. Cô vô cùng phiền muộn, tự thấy mấy ngày nay cứ so đo và giận dỗi như vậy đúng là cố tình gây sự.

Chu Dao ngẩng đầu lên, hít thật sâu, cầm lấy điện thoại, xuống giường gọi cho Lạc Dịch.

Tiếng chuông chờ điện thoại nhanh chóng vang lên, Chu Dao đi qua đi lại bên cửa sổ sát đất, căn môi đợi anh bắt máy.

Thế nhưng lần này, trước sau vẫn không có ai nghe máy.

Lạc Dịch ngồi ở phòng trà phía đông biệt thự Chu gia. Ấm nước trên bàn gỗ lim sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút. Lúc Lạc Dịch gấp lá bỏ vào ấm, cửa phòng bất chợt bị đẩy ra. Anh dừng động tác, đứng dậy mỉm cười lịch sự:

"Hạ tổng, đã lâu không gặp".

Hạ tổng sững sốt rõ rệt, quay đầu lại nhìn trợ lý Nguyễn với ánh mắt sắc bén và quở trách. Trợ lý Nguyễn cũng ngạc nhiên.

Khi giám đốc trung tâm sản xuất đưa lý lịch của giám đốc thu mua mới, trợ lý Nguyễn quả thật cũng xuýt xoa, trình độ học vấn cao, kinh nghiệm dày dặn, kiến thức phong phú, tay nghề thông thạo. Bản kế hoạch thu mua trong vòng ba tháng tới do giám đốc mới trình lên cũng khiến hai mắt người ta tỏa sáng. Kế hoạch ấy nhắm thẳng vào những khó khăn, tệ nạn hiện nay của ngành, đề ra biện pháp cải cách, chú ý đến kỹ thuật và tính thực tế.

Hạ tổng xem cũng khá tán thưởng, muốn gặp thử người đàn ông tên "Lạc Dịch" này. Nào ngờ lại là người quen.

Dù sao Hạ tổng đã trải qua biết bao nhiêu cục diện, lúc nhìn Lạc Dịch lần nữa, sắc mặt bà đã bình tĩnh trở lại và mang theo một chút lạnh lùng.

Từ lúc sáng lập đến nay, khủng khoảng lớn nhất Âu Á từng trải qua chính là vụ án Phật tháp ngọc bích giả năm đó, đối thủ cạnh tranh lợi dụng cơ hội này để khơi ra nghi ngờ tất cả các giấy chứng nhận sản phẩm hồ phách, kim cương của châu báu Âu Á đều do mua tổ giám định làm ra. Hình ảnh của Âu Á xuống dốc không phanh trên thị trường.

Hạ tổng ngồi xuống, lịch sự nói: "Chuyện năm đó tôi còn chưa truy cứu trách nhiệm của cậu La đây, thế mà hôm nay cậu lại tự dẫn xác đến à?".

Lạc Dịch khẽ cười, đánh trống lảng: "Hạ tổng, tôi đã đổi sang họ mẹ".

Hạ tổng nheo mắt, không hề khách sáo với anh: "Cậu có thể vứt bỏ quá khứ đến ứng tuyển, nhưng Âu Á sẽ không tiếp nhận một tội phạm lừa đảo làm giám đốc thu mua... Không, không một chức vị nào của Âu Á tiếp nhận kẻ đã phạm tội lừa đảo cả".

"Lời này của Hạ tổng không đúng rồi." Lạc Dịch ung dung rót nước vào ấm trà, nhìn lá trà trôi nổi. "Trong mắt anh bạn Khương Hồng của tôi, tôi và Hạ tổng cấu kết với nhau, mang Phật tháp giả ra lừa anh ta, chèn ép phòng bán đấu giá Hồng Trình, để phòng đấu giá Tưởng thị - đối thủ cạnh tranh với anh ta - được lợi. Mà quan hệ hữu hảo của Tưởng thị và Âu Á thì tôi không cần phải nhiều lời nhỉ."

Khuôn mặt Hạ tổng phủ sương lạnh, nhìn chăm chăm Lạc Dịch. Lạc Dịch không hề e dè, cũng nhìn thẳng vào bà.

Hạ tổng gằn từng câu từng chữ: "Âu Á giao Phật tháp ngọc bích là đồ thật. Khương Hồng lấy cái chết chứng minh sự trong sạch, kẻ động tay động chân chỉ còn lại mình cậu. Cậu lừa Khương Hồng, liên lụy đến Âu Á".

Lạc Dịch khẽ lắc đầu: "Tôi là người nói chuyện dựa vào chứng cứ và đạo lý, nhưng cũng không chịu thiệt thòi, không thể nào nhảy lầu cho Hạ tổng xem được. Đương nhiên tôi sẽ có cách chứng minh sự trong sạch của mình thôi".

"Đến Âu Á làm việc à?"

"Đúng vậy."

"Không thể được." Hạ tổng đứng dậy, không muốn lãng nhãng với Lạc Dịch nữa: "Âu Á sẽ không chấp nhận cậu. Cậu Lạc, mời cậu về đi".

"Hạ tổng, tôi đã ký hợp đồng với Âu Á." Lạc Dịch nhắc ấm trà lên rót nước vào chén. "Làm việc dưới trướng của Hạ tổng, xin được chỉ giáo nhiều hơn".

"Âu Á sẽ bồi thường hợp đồng cho cậu, dù đem kiện đến trọng tài lao động cũng không sao."

Lạc Dịch nâng tách trà đến miệng, khước môi khẽ nhếch, ngược mắt nhìn bà: "VẬY tôi cũng chỉ có thể cùng Âu Á lôi nhau ra tòa án lao động thôi, nhân tiện cũng nói cho giới truyền thông biết trước kia tôi và Hạ tổng là một phe".

"CẬU..." Hạ tổng quay người, cơn giận hằn trong đáy mắt.

Người đàn ông trước mặt này chỉ có hai bàn tay trắng đã không còn gì để mất; còn Âu Á khó khăn lắm mới giành lại được sự tín nhiệm của khách hàng sau sự cố đó, nếu thêm một lần nữa e rằng không vực dậy nổi.

Lạc Dịch uống một hớp trà rồi đặt chén xuống. Anh đứng lên nhìn xuống Hạ tổng, nét cười trên khuôn mặt đã vụt tắt.

"Ba tháng."

"Hạ tổng, tôi sẽ ở Âu Á ba tháng thôi. Hạ tổng cũng có thể sai người giám sát từng hành động của tôi ở công ty, nếu có vi phạm, sẽ là tội phạm kinh tế. Trong ba tháng tới, tôi sẽ bắt được kẻ nội ứng của Âu Á, tìm ra manh mối vụ án năm đó."

Hạ tổng cau mày: "CẬU nói gì cơ?".

"Hạ tổng." Nụ cười của Lạc Dịch trở nên sâu xa. "Người ra tay là Âu Á, kẻ được lợi phía sau khi Hồng Trình phá sản không phải ai khác mà chính là đồng minh Tưởng thị của công ty Âu Á. Hạ tổng không cảm thấy điều này quá trùng hợp hay sao?".

Bên trong phòng trà chỉ còn lại Hạ tổng và trợ lý Nguyễn.

"Hạ tổng, chị tin tưởng anh ta sao?"

"Nửa tin nửa ngờ thôi."

Lạc Dịch băng qua hành lang đến đầu cầu thang, vô tình gặp Tưởng Hàn

đang chạy tới. Cậu ta thoáng nhìn Lạc Dịch rồi sau đó bước thẳng lên lầu.

Lạc Dịch đi đến cửa lớn, nghe thấy Tưởng Hàn gõ cửa phòng trên lầu: "Chu Dao!".

Công tử của Tưởng gia là một chàng trai còn rất trẻ.

Khóe miệng Lạc Dịch khẽ nhếch lên thành một nụ cười lạnh. Anh lấy điện thoại di động ra tắt chế độ im lặng liền thấy cuộc gọi nhớ của Chu Dao. Anh cất di động vào túi, lúc đứng ở cửa hiên xỏ giày chợt nhìn thấy giày của cô ở đó. Anh nhìn sang, suy nghĩ giây lát rồi rút một thứ từ trong túi áo ra ném vào giày của cô.

Ngày hôm sau, Chu Dao đến trường, tinh thần rất uể oải. Cô vừa nhớ vừa tức Lạc Dịch, thế mà anh vẫn không gọi điện thoại lại cho cô!

Lúc Chu Dao đi giày cảm thấy lòng bàn chân cộm cộm, hình như giẫm lên viên kẹo dẻo thì phải. Cô cởi giày ra nhìn, hóa ra bên trong có một miếng thuốc. Mới đầu cô nghĩ là của mình nên vội vàng cất vào trong túi rồi chuồn đi, ra cửa nhìn kỹ lại mới phát hiện nhãn hiệu đó là loại cô từng thấy ở Á Đỉnh, cùng loại với miếng thuốc Lạc Dịch cài trên tai cô lúc trước. Chu Dao sửng sốt, lập tức trở vào nhà hỏi dì giúp việc xem hôm qua có khách đến chơi nhà cô không.

Dì giúp việc nói có người trong công ty đến, hình như họ Lạc. Chu Dao vẫn chưa tin, hỏi thêm mấy câu về tướng mạo và dáng vóc.

Dì giúp việc còn giơ tay lên đầu ra dấu: "Hình như cao thế này này, mặt mũi cũng anh tuấn".

Chu Dao ghen ứ cổ họng, thiếu điều chưa chết vì tức thôi. Anh đến nhà cô rồi mà còn không thèm đến tìm cô nữa!

Chu Dao quay người ra ngoài. Trên đường đi, cô lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn số điện thoại của Lạc Dịch vừa mắng một chập suốt quãng đường mới hả giận.

Lạc Dịch nhậm chức chưa được mấy ngày, các doanh nghiệp cung ứng nguyên liệu cho Âu Á liền mời anh dự tiệc. Sau này, việc thu mua của Âu Á đều do anh quyết định, những nhà cung cấp cũng muốn tranh thủ qua lại cho quen mặt để trong lúc làm việc còn nể mặt nhau đôi phần.

Lạc Dịch đến nơi hẹn rất đúng giờ. Người tới đây đều là những tay lão làng lăn lộn trong nghề biết bao nhiêu năm, có vài người đã từng gặp Lạc Dịch, biết rõ ràng về vụ tai tiếng Phật tháp ngọc bích năm đó. Nhưng quan hệ giữa người với người trong công việc làm ăn thì chưa bao giờ có chuẩn mực về lương tâm đạo đức, cũng không hề có ân oán dây dưa trong quá khứ, họ chỉ nhìn hiện tại ai là người chi phối, ai có quyền lên tiếng mà thôi.

"Giám đốc Lạc đúng là tuổi trẻ đầy triển vọng. Trong mấy công ty châu báu quy mô lớn, tính ra chỉ có mình giám đốc Lạc là trẻ tuổi nhất."

Lạc Dịch cười nhạt trả lời xã giao: "Già rồi".

"Trước kia, lần đầu tiên gặp giám đốc Lạc, phong thái của anh quả thật không hề tầm thường chút nào, tôi đã nói tương lai nhất định rất có triển vọng đây mà."

"Quá khen rồi."

Lạc Dịch ngồi bên bàn rượu, nhìn mấy người từng cười khẩy lúc mình sa sút, hôm nay lại đi nịnh nọt khiến anh thoáng có cảm giác nực cười và tẻ nhạt.

Anh vừa tiếp chiêu ứng phó vừa im lặng quan sát mọi người, cũng để tâm nghe ngóng những việc vặt vãnh của mấy công ty sản xuất châu báu lớn

khác.

Trong số những đại diện của các nhà cung cấp kia có một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi. Cả bàn toàn đàn ông tán gẫu nhàm chán, khó tránh khỏi chú ý và buông lời trêu chọc ngả nón với người phụ nữ duy nhất kia cho vui. Vì thế họ liên tục mời rượu, càng đùa càng dai, hành xử càng lúc càng lỗ mãng.

"Cô Từ, vừa rồi cô mới chỉ mời anh ta, vẫn chưa mời tôi đâu đấy." Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi kéo cổ tay người phụ nữ họ Từ kia. "Cô nhất định phải uống cùng tôi ly rượu này mới được."

Cô ta cười gượng đầy khó chịu: "Lát nữa đi, lát nữa tôi mời...".

"Lát nữa làm gì, chúng ta uống rượu giao bôi luôn ngay bây giờ nhé?"

"Thật sự là để lát nữa đi mà."

"Thôi nào, còn ngại ngần gì nữa?"

Chén rượu chạm vào nhau vang lên hai tiếng lanh canh. Lạc Dịch đang đưa ly rượu đã cạn sạch, cười nhạt: "Hôm nay là mời tôi uống cơ mà, sao toàn chuốc phụ nữ như vậy?".

"Ôi, sao có thể để chén của giám đốc Lạc cạn rỗng được. Thất lễ quá!" Gã kia buông tha cho người phụ nữ họ Từ, lập tức ân cần qua rót rượu. "Nào nào, giám đốc Lạc, tôi mời anh một chén. Tôi uống cạn còn anh thì tùy ý".

Lạc Dịch nốc cạn, giờ cái chén rỗng lên ý bảo đã hết. Người phụ nữ kia cảm kích khẽ cười với anh. Anh không đáp lại, dời mắt nhìn đi chỗ khác.

Trên bàn rượu đầy rẫy những lời khách sáo và phô trương, Lạc Dịch dần dần cảm thấy vô cùng nhàm chán. Gian phòng bên cạnh truyền đến tiếng đám

thanh niên vui đùa ầm ĩ, mọi người cùng quay đầu lại nhìn. Hóa ra chỗ này là một phòng bao lớn, ở giữa chỉ dựng một vách ngăn chia thành hai gian phòng.

Đám thanh niên bên kia rất vui vẻ, Lạc Dịch nghe thấy tiếng Tô Lâm Lâm gào thét: "Mình đã muốn đến đây ăn từ lâu rồi nhưng mà giá chất quá nên không ăn nổi. Nhân dịp Dao Dao cá cược thua, phải chắt đẹp cậu ấy mới được".

Lạc Dịch quay đầu lại, khóe miệng kéo lên một nụ cười vô cùng nhẹ.

Người của mấy công ty cung cấp đặt phòng rất lúng túng, tức giận mắng mỏ: "Nhà hàng này thật vô lý, đã dặn là đặt phòng bao yên tĩnh rồi mà! Phục vụ đâu...".

Lạc Dịch giơ tay lên: "Không sao cả. Hiện tại đang vào giờ cao điểm, đừng gây thêm phiền phức nữa".

Người kia Lập tức cười nịnh nọt: "Giám đốc Lạc quả nhiên rộng lượng, biết thông cảm cho người khác, đúng là khác biệt với đám người thô kệch cục mịch như chúng tôi".

Lạc Dịch im lặng uống một hớp rượu, anh đã không còn tâm tư lắng tai nghe đám người trên bàn nói chuyện với nhau nữa mà đã dốc hết toàn bộ sự chú ý về phòng bên kia rồi.

"Mấy cậu bớt bớt cái miệng lại đi, tưởng đang đấu địa chủ chắc?" Chu Dao đau lòng gào lên: "Chi nhiều quá thì tiền sinh hoạt phí tháng này của tớ sẽ bay hết mất".

"Dừng dừng, cậu đừng giả nghèo giả khổ nữa." Đây là giọng của Đường Đóa.

Chu Dao hô to: "Ôi, đã chọn dê nướng rồi cậu còn chọn lẩu dê làm gì nữa? Có phải cậu có thù oán gì với dê không?".

Lạc Dịch dần dần thấy hơi thèm ăn, cầm đũa gắp một miếng thịt dê lên.

Cửa phòng bao mở ra, người của đơn vị cung cấp kim cương vừa mới rời bàn tiệc đến phòng vệ sinh đã quay về, anh ta nhú mày nói: "Mọi người đoán xem tôi vừa gặp ai nào?".

"Ai vậy?"

Người kia hất cằm về phía Lạc Dịch: "Thiên kim của chủ công ty mà giám đốc Lạc đang làm việc. Cô bé kia càng ngày càng xinh".

Khách khứa trên bàn rượu đều say khướt, chủ yếu là đàn ông, càng lúc họ càng nói chuyện không có chừng mực: "Trong số các vị đang ngồi đây, nếu ai cưới được cô bé kia thì sau này Âu Á sẽ thuộc về tay người ấy".

"Ha ha, vừa xinh đẹp vừa trẻ trung, cưới cũng không thiệt."

"Ông chủ Vương coi như hết hi vọng rồi. Bao nhiêu tuổi rồi mà còn muốn cưới một cô nhóc về?"

"Tại sao tôi không thể cưới một cô vợ trẻ chứ?"

Trên mặt Lạc Dịch vẫn giữ nụ cười hờ hững. Anh không nói câu nào, chỉ cắn điếu thuốc trong miệng, tay sờ khắp túi quần túi áo.

Người đối diện bàn ăn phát hiện, lập tức gọi: "Bật lửa!".

Người bên cạnh vội vàng tiến lên bật lửa cho anh. Lạc Dịch hơi cúi đầu, cau mày hút điếu thuốc rồi giữ trên tay, lại từ từ nhả ra một làn khói rồi mới thản nhiên: "Dù sao đó cũng là chủ của tôi, các vị có nói đùa thì cũng nên giữ chừng mực. Cảm ơn".

Giọng điệu anh tuyệt đối không phải là đang thương lượng, nhưng có đôi phần nể mặt bọn họ. Cả đám cũng thức thời, không tiếp tục bàn luận về Chu Dao nữa.

Một gã đã say khướt còn muốn nịnh nọt: "Đúng thế, người như chúng tôi ai mà ưng chứ! Đúng là chỉ có nhân tài như giám đốc Lạc đây...".

Cách làn khói lượn lờ, Lạc Dịch nhìn anh ta, đôi mắt đen láy kèm theo áp lực vô hình, đến khi người đàn ông kia chợt sững sốt quên cả câu nói tiếp theo, anh mới cười khẽ một tiếng. Anh vút điều thuốc đã hút hết đi, mời họ một ly rượu rồi xin phép ra về.

Mọi người còn định giữ anh lại, nói rằng sẽ đi chơi tăng nữa, nhưng Lạc Dịch khéo léo từ chối: "Hôm nay tôi thanh toán, trước tiên cảm ơn tất cả mọi người. Sau này vẫn mong mọi người chiếu cố nhiều hơn, hợp tác vui vẻ". Nói xong, anh không đợi người tiễn mà tự mình rời đi.

Lúc gọi món, Chu Dao bày đặt khoa trương kể khổ, nhưng đến lúc tính tiền lại rất hào phóng. Nhân viên phục vụ mang hóa đơn đến còn được cô cho thêm tiền boa. Chu Dao vút hóa đơn trên bàn, chạy đến phòng vệ sinh, rửa tay xong trở về phòng bao thì phát hiện mấy cô bạn đã ra về mất rồi. Chắc là họ đang đợi cô dưới lầu.

Chu Dao dẫu môi, nhanh nhẹn chạy xuống đại sảnh tầng một, còn chưa đi hết bậc cầu thang đã nhìn thấy Lạc Dịch một tay hút túi một tay kẹp điều thuốc, đứng bên cạnh đài phun nước trong nhà, lẳng lặng nhìn cô.

Chu Dao ngây ngẩn trên bậc cầu thang hồi lâu không có phản ứng. Cô từng tưởng tượng ra vô số cảnh trùng phùng, cũng từng nghĩ đến lúc đó, mình sẽ trách mắng anh ầm ĩ một phen, trừng mắt lườm nguýt anh rồi quay đầu bước đi, thế nhưng khoảnh khắc nhìn thấy anh, mọi cơn giận trong lòng cô

đều đều tan thành mây khói. Có trời mới biết cô nhớ anh biết nhường nào.

Trong nhà hàng, khách khứa qua lại nhộn nhịp như thoi đưa. Anh tiến về phía cô, trái tim Chu Dao đập rộn rã, còn chưa nghĩ ra kế sách đáp trả thì Lạc Dịch đã đứng trước mặt cô rồi. Anh không nói gì, chỉ rú mi mắt, cúi đầu kề sát vào môi cô.

Chu Dao như ngừng thở, sống mũi cao ngất và hàng mày của anh đã gần ngay trước mặt, mùi hương nam tính quen thuộc nồng nàn bao phủ. Cô choáng váng nhắm hai mắt lại, chờ đợi được anh ôm vào lòng rồi hôn thăm thiết. Hai gò má cô cảm nhận được hơi thở của anh mang theo mùi thuốc lá càng lúc càng gần, trái tim cô đập như trống vỗ.

Một giây sau, hơi thở của anh lướt qua mặt cô, kề đến bên tai cô.

"Muốn hôn à?" Anh khẽ khàng thổi hơi vào tai cô, có chút tiếu nuối nói: "Ở đây đông người quá, để lần sau đi!".

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Type: Mều

Chu Dao mờ vệt mắt nhìn anh trân trân, khuôn mặt thoạt trắng thoạt đỏ.

Lạc Dịch cố nhin cười, định nói gì đó nhưng đã bị Chu Dao đá một phát vào bắp chân. Lạc Dịch nghiêng người tránh thoát nhưng vẫn bị Chu Dao bắt được cánh tay giữ lại, hai chân thay phiên nhau đá anh. Anh ung dung tránh né nên cô cố gắng thế nào cũng không thành công. Chu Dao tức tối quay người bỏ đi.

"Chu Dao!"

Lạc Dịch cất tiếng gọi, cùng lúc đó sải bước đến kéo tay cô, Chu Dao khẽ vùng vẫy nhưng không thoát được, cổ tay Lạc Dịch chỉ khẽ kéo một cái là cô đã ngã vào lồng ngực anh rồi. Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên vành tai cô.

Trái tim Chu Dao đập rộn rã. Cô đứng im, dấu môi lờm anh.

Vài giây sau, cô oán trách: "Em gọi điện cho anh mà anh cũng không thèm bắt máy".

Lạc Dịch giải thích: "Bận, không nghe thấy".

Chu Dao không phải là người không biết điều, lặng yên chốc lát cổ nuốt trôi cơn giận, trong bụng đã chất chứa một đồng câu hỏi từ lâu chỉ chực phun trào: "Anh đến làm việc tại công ty của mẹ em à?"

Lạc Dịch rút một hơi cuối cùng từ điều thuốc trong tay, hơi cau mày nói: "Dù sao cũng phải kiểm miếng ăn chứ!".

"Còn lâu em mới tin." Chu Dao bĩu môi. Lạc Dịch khẽ cau mày nhìn cô qua làn khói mỏng mờ hồ. Cô cũng nhìn về phía anh, ánh mắt trở nên nghiêm túc: "Đừng giấu em nữa, em biết anh là anh trai của La Dự. Ông chủ Lạc, em đã tìm hiểu rất kĩ về anh rồi".

Sắc mặt Lạc Dịch đột ngột thay đổi, tựa như cảnh giác tựa như dò xét.

Chu Dao nhìn anh chốc lát rồi khẽ mỉm cười, khoe hàm răng trắng: "Ông chủ Lạc, thật ra thì anh nên nói sớm cho em biết mới phải. Em sao có thể không tin anh, anh còn sợ gì nữa?"

Lòng anh rung động như thể bị thứ gì đó mềm mại chạm vào. Khóe môi anh mấp máy rồi dần trĩu xuống. Vào giờ phút này, người đàn ông đã trải qua bao nhiêu sự đời lại không biết nên phản ứng thế nào.

Anh cười cứng nhắc: "Tin cái gì?".

"Anh là người tốt. Không có ý đồ xấu." Chu Dao khẽ hất cằm kiêu ngạo. "Em nhìn người rất chuẩn".

Ánh mắt Lạc Dịch nhìn thẳng vào cô gái trước mặt mãi đến khi ngón tay giữa như bị bỏng, điều thuốc đã cháy đến đầu lọc rồi. Anh dụi tắt điều thuốc lá, không nhắc đến chuyện khác nữa mà nói: "Đi thôi".

"Đi đâu vậy?"

"Nhà anh."

Chu Dao ngoan ngoãn theo bên cạnh anh, chột kêu lên: "Ồ, ông chủ Lạc, em đi cùng bạn em cơ mà".

Lạc Dịch đi đến cửa lớn, nhìn ba nữ sinh đứng ở cửa quán trà sữa bên cạnh, bèn nói với Chu Dao: "Em đi bảo các bạn đi, anh chờ em".

Lạc Dịch đi đến ven đường, lại lấy một điếu thuốc nữa ra hút, quay đầu trông sang thấy Chu Dao đang nói chuyện với bạn học. Ba nữ sinh kia liếc về phía anh, trông có vẻ rất kinh ngạc. Anh không buồn để tâm đến họ, rời mắt đi tiếp tục hút thuốc.

Trên con đường này trồng rất nhiều cây bạch quả. Đang vào cuối thu, lá cây phủ một màu vàng óng, có nét giống con đường trước cổng khách sạn Á Định. Lạc Dịch ngẩng đầu ngắm nhìn, hôm nay tiết trời rất đẹp, bầu trời Bắc Kinh xanh thăm thẳm. Tâm tình anh yên ả như mặt nước, giống như đêm hôm đó anh kiềm chế nổi bức dọc đi ra khỏi khách sạn, lại thấy Chu Dao đang hà hơi đứng bên cạnh xe cảnh sát chờ mình, an bình và ấm áp...

"Nhà anh gần trường em ghê!" Chu Dao kéo rèm cửa sổ sát đất ở phòng khách ra, hướng về phía xa xa. "Anh nhìn đi, đó là tòa nhà thí nghiệm của trường em đấy!".

"Mua cho La Dự." Lạc Dịch ngồi xuống ghế sofa, bật lửa châm thuốc. Chu Dao quay đầu lại, mè nheo: "Em cũng muốn hút một điếu".

Lạc Dịch chiều theo cô. Chu Dao ngồi khoanh chân bên cạnh anh trên tấm thảm trải sàn.

"Ông chủ Lạc, tại sao anh muốn đến Âu Á làm việc?"

"Em nói thử xem?" Lạc Dịch nghiêng người, đưa tay gõ điếu thuốc lên chiếc gạt tàn bên cạnh, liếc nhìn cô. "Không phải em vừa mới nói đã điều tra rõ ràng về anh rồi à?".

Chu Dao nhún vai: "Em đoán Đan Sơn chính là kẻ chủ mưu vụ Phật tháp ngọc bích, mục đích của hắn là dự án LAND".

Cô có thể nhìn thấu mọi điều cũng không hề khiến Lạc Dịch bất ngờ. Anh nhướn mày ý bảo cô tiếp tục.

"Em nghe cảnh sát Lục nói Đan Sơn muốn có được LAND, mà Phật tháp ngọc bích cũng ở trong tay hắn. Nghĩ kĩ vụ án trước kia là thấy rõ ngay. Người bán Phật tháp chính là công ty mẹ em, còn người giám định là anh. Người thân nhất với mẹ em khi ấy là ba em, còn người thân nhất với anh là La Dự. Không phải cùng một lúc những người có liên quan đến dự án Land đều xảy ra chuyện sao? Thực ra mục tiêu ban đầu của Đan Sơn là cha em và La Dự."

"Sau đó thì sao?"

Chu Dao nói tới đây lại hơi chần chừ. Cô cup mắt ngồi yên lặng một lát rồi ngẩng đầu lên: "Ông chủ Lạc, em đã đoán được nhất định trong mấy năm vừa qua, anh vẫn luôn điều tra chuyện này. Em cũng muốn giúp anh nên đã đến hỏi ba em".

"Hử?"

"Em hỏi ba là khoảng thời gian đó, ba có gặp phải chuyện bất thường nào không."

Lạc Dịch nhìn cô, đây chính là điều anh muốn biết nhất.

"Khi đó, công ty của mẹ rơi vào nguy cơ bị mất uy tín, tài chính lưu động cũng có vấn đề. Có người tìm ba em, nói rằng muốn mua lại một dự án trong tay học trò của ba. Người học trò kia chính là La Dự."

"Nếu như ba em sẵn lòng giới thiệu thì hẳn sẽ cho ông một khoản hoa hồng rất lớn, nhưng ba em từ chối." Chu Dao nói chậm dần. "Vì thế mà..."

Lạc Dịch vẫn điềm tĩnh trước tin tức bất ngờ này.

"Ông chủ Lạc, lúc đó anh cũng bị thiếu nợ người ta một khoản cực lớn thì phải. Em hoài nghi, trong khoảng thời gian cuối đời của La Dự, cậu ấy cũng từng nhận được một lời đề nghị tương tự."

La Dự, bán bản kế hoạch LAND cho tôi, tôi sẽ cho cậu một số tiền lớn, có thể giúp anh trai cậu giải quyết hết mọi khủng hoảng nợ nần.

Mặt Lạc Dịch lạnh tanh, anh hơi cong khóe môi: "Chắc chắn La Dự sẽ từ chối".

"Em cũng nghĩ như thế." Chu Dao cúi đầu. "Chắc chắn tâm trạng La Dự lúc ấy rất sa sút, nhưng bình thường cậu ấy cũng ít nói, cho nên em không nhận ra".

Sắc mặt Lạc Dịch hơi dịu đi: "Chuyện này không liên quan đến em".

"Nhưng mà ông chủ Lạc à, La Dự sẽ không bao giờ tự sát." Chu Dao lại ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh kiên định: "Cậu ấy vô cùng yêu thích dự án LAND, muốn cống hiến tinh lực cả đời mình cho nó. Em hiểu tâm tư này, cậu ấy không thể nào tự sát được".

"Anh biết." Lạc Dịch rít một hơi thuốc thật sâu rồi bình tĩnh lặp lại. "Anh biết mà".

Chu Dao không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn chăm chú về phía anh. Ánh mắt anh vô cùng bình lặng, không mấy may một gợn sóng, không vui vẻ cũng chẳng âu sầu.

Suốt hai năm qua, anh vẫn lặng lẽ ẩn nhẫn, phiêu bạt như thế.

"Em sẽ giúp anh." Chu Dao bật thốt. "Ông chủ Lạc, em sẽ giúp anh".

Lạc Dịch liếc mắt sang.

"Nếu như manh mối bắt đầu ở chỗ La Dự, em có thể tìm giúp anh."

"Em đã giúp anh rồi mà." Lạc Dịch khẽ xoa đầu cô. Chu Dao hơi rụt cổ lại.

"Vừa rồi, anh đã hiểu hết những gì em nói. Đừng nghi ngờ mẹ em nữa, được không? Mặc dù mẹ em rất khó tính, trên thương trường cũng tàn nhẫn nhưng bà sẽ không bao giờ làm hại người khác."

Chu Dao hạ giọng. "Anh tới Âu Á với ý định điều tra manh mối về vụ Phật tháp ngọc bích và Đan Sơn à? Anh không nghi ngờ mẹ em đấy chứ?".

Lạc Dịch lắc đầu: "Anh đã đoán được Đan Sơn là ai nhưng vẫn muốn tìm chứng cứ xác thực hơn, để tránh sai sót dẫn đến đứt dây động rừng".

Chu Dao hơi giật mình: "Đã đoán được rồi á?".

"Ừ. Một người quen." Lạc Dịch hơi nheo mắt, nhả ra một làn khói. "Cho dù Phật tháp mà Ngô Minh làm giả có giống đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể qua được mắt anh. Chắc chắn pho tượng anh từng giám định hồi trước là đồ thật".

"Anh tin tưởng mẹ em không đem đồ giả ra lừa anh ư?" Đôi mắt Chu Dao lóe sáng.

Lạc Dịch cười hờ hững: "Anh cũng tin vào mắt mình nữa".

Chu Dao dẫu môi, không để ý nhiều, vội hỏi: "Vậy thì chỉ còn lại bạn bè của anh. Không đúng, Khương Hồng cũng không thể nào làm giả phải không?".

"Anh biết rõ nhân phẩm của cậu ấy." Nhắc tới bạn học cũ, mắt anh thoáng qua vẻ tịch mịch, hồi lâu sau mới tiếp tục. "Đơn giản bởi vì người bên cạnh

anh đã tráo đổi Phật tháp".

Chu Dao kinh ngạc, tròn xoe mắt: "Người bên cạnh anh sao? Người thân cận?".

"Đúng."

"Anh có đối tượng nghi ngờ rồi à?"

"Không phải nghi ngờ mà là chắc chắn."

Chu Dao không biết nhiều về các mối quan hệ của anh trong quá khứ nên cũng không bình luận thêm. Cô cau mày, gục đầu vào bàn trà, điều thuốc lá đặt trên gạt tàn khẽ rung làm rơi tàn thuốc. Cô đột ngột quay đầu nhìn anh, khẽ gọi: "Ông chủ Lạc!".

"Hử?"

"Anh có đau khổ không?"

Lạc Dịch ngược mắt.

"Từng bị người mà mình luôn tin nhiệm phản bội ấy, anh đau khổ không?"

"Cũng bình thường." Lạc Dịch hờ hững đáp. "Trên đời này, không có thứ gì khiến anh không thể chịu nổi cả".

Lạc Dịch đứng dậy đi đến bàn bếp rót nước uống, bỗng nhiên có thứ gì đó mềm mại chạm vào anh. Chu Dao đang vòng tay ôm lấy anh từ phía sau.

Ở Á Định, mỗi lần xuống núi hay lên núi, cô đều ôm anh như vậy, tựa đầu vào lưng anh, hưởng thụ cảm giác ấm áp và an toàn từ trên người anh. Lần này, anh cứ mặc cho cô ôm lấy.

Lạc Dịch cúi đầu, vuốt ve đôi bàn tay bên hông mình. Chu Dao mím môi, khẽ hừ một tiếng: "Đừng có đắc ý quá, em chỉ an ủi anh thôi".

Lạc Dịch quay người ôm lấy khuôn mặt cô, cúi đầu ngậm cánh môi cô, vừa định hôn sâu thì điện thoại của Chu Dao bỗng đổ chuông.

Chu Dao còn đang rạo rực, hơi lúng túng lấy điện thoại di động ra, quay người bắt máy. Lạc Dịch nhìn sang, là "Tưởng Hàn".

Chu Dao nhanh chóng chuồn ra ban công, kéo cửa sổ sát đất.

Lạc Dịch lẳng lặng uống nước, nhìn theo cô. Chì chốc lát sau, Chu Dao đã ngắt máy, quay lại nói: "Đàn anh gọi điện tới báo rằng trong trường có việc, em về trước đây".

Lạc Dịch "Ừ" một tiếng, thấy cô quay người bèn gọi: "Chu Dao!".

"Dạ!"

"Em lại đây."

Chu Dao đảo mắt dò hỏi rồi nhanh chóng quay lại bên cạnh anh. Lạc Dịch giơ tay khẽ gỡ cài cúc cổ cô. Chu Dao bị anh gỡ đến phát nhột, híp híp mắt nhưng không trốn tránh: "Anh đang làm gì thế hả?".

Lạc Dịch: "Trêu mèo thôi".

Chu Dao dẩu môi, giơ tay đánh anh nhưng lại bị anh bắt được, ôm vào lòng. Lạc Dịch nhanh chóng cúi đầu, đặt nụ hôn thật mạnh lên môi cô, lên mặt và lên cổ cô. Thay vì nói là hôn, chi bằng nói là gặm cắn thì đúng hơn. Chu Dao nức nở, bị anh hôn đến nổi đau từ khoe môi đến tận cổ, toàn thân bủn rủn rã rời.

Anh vẫn vùi đầu vào cổ cô, Chu Dao đau đến nổi thở hổn hển kêu từng

tiếng run rẩy: "Ông chủ Lạc, đau em". Lúc này anh mới chịu dừng lại, buông lỏng cô ra. Anh ngẩng đầu lên nhìn xuống cô, hàm răng khê cắn môi cô một cái. Chu Dao đỏ mặt ngây ngẩn một giây, cũng hơi mím môi lại, chỉ nghĩ rằng anh đang hôn tạm biệt.

Cô vẫy tay với anh: "Em đi đây".

Lạc Dịch tựa người vào bàn bếp, nghiêng đầu liếc mắt nhìn vết hôn trên cổ cô, thông thả nói: "Đi đi".

Chu Dao chạy một mạch đến cổng trường, Tưởng Hàn đã đợi cô lâu đến phát bực: "Có ai có thái độ nhờ vả như cậu không? Hả?",

"Vâng vâng vâng, tôi sai rồi. Làm phiền ngài quá!"

Hiếm khi Chu Dao hiền lành không cãi nhau với mình nên Tưởng Hàn cũng không tức giận nữa, ném tài liệu trong tay cho cô: "Này!".

Là sổ kế hoạch thu mua và bán ra của phòng bán đấu giá Tưởng thị hai năm trước.

Mắt Chu Dao sáng rỡ: "Cảm ơn nhé!".

"Hôm nay, cậu uống nhầm thuốc à?"

"Hả?"

"Đã ngoan hiền lại còn lễ phép, người ta nhìn vào lại tưởng mẹ cậu đang đứng đầu đó quan sát đấy!"

Chu Dao cau mày, hất cằm: "Tưởng Hàn, cậu không thể nói chuyện dễ nghe một chút được à?".

Tưởng Hàn nheo mắt trong cơn gió thu, cậu nhìn thấy dấu hôn đỏ sẫm

trên cổ cô, vẫn còn rất mới.

Cậu hỏi: "Cậu vừa chui từ đâu ra đấy?".

"Hiệu sách." Chu Dao chun mũi.

"Chu Dao, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi cậu nói dối là lại chun mũi đấy, biết chưa?"

“Tôi thấy lạnh, không được à?”

"Cậu xem trên cổ cậu có vết gì đi!" Tưởng Hàn giơ màn hình điện thoại lại gần Chu Dao. Cô vừa phát hiện ra đã tròn xoe mắt.

"Đừng có bảo tôi là cậu bị chó cắn đấy nhé!"

"Cậu mới là chó ấy!" Chu Dao bật thốt.

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Tưởng Hàn vừa cong khóe môi vừa nhìn cư xá cao cấp hướng Chu Dao vừa đi ra kia: "Ái chà, hóa ra là tầng lớp có học thức cơ đấy!"

Chu Dao không chịu nổi cái giọng xách mé của cậu, ra đòn cảnh cáo: "Ừ đấy! Tôi có bạn trai rồi, cấm nói cho mẹ tôi biết".

Tưởng Hàn nhìn cô hồi lâu, cười sang sảng: "Mẹ cậu luôn muốn tác hợp cho hai chúng ta, chẳng lẽ cậu không nhận ra sao?".

"Gì cơ?" Chu Dao sững sốt vài giây, chốc lát sau lặng thinh nhìn trời. "Đây là mọi người không biết thôi, chúng ta đã không có khả năng đến với nhau từ lâu rồi, hồi đó...".

"Cậu còn dám nói nữa xem!" Tưởng Hàn quát cô.

Cuối thu, mới bốn rưỡi chiều mà trời đã sâm sẫm tối. Gió lạnh vi vút, Lạc Dịch đứng hút thuốc đối diện nhà trẻ Thanh Ngừ. Trông thấy Yến Lâm nắm tay đứa cháu mới bốn, năm tuổi của cô đi ra, anh dập tắt điếu thuốc rồi bước về phía trước.

Yến Lâm ngược mắt nhìn thấy anh, không hề kinh ngạc: "Anh tới Bắc Kinh lâu rồi, sao bây giờ mới nhớ đến em?".

"Anh tới thăm Đào Đào. Về thì cũng đã về rồi, nếu không đến thăm nó thì chẳng ra gì." Lạc Dịch khom người đưa bộ đồ chơi siêu nhân biến hình cho Đào Đào. Cậu bé hưng phấn ôm vào lòng nhưng vẫn có vẻ hơi xa lạ với anh.

Yến Lâm kéo tay Đào Đào: "Là chú La, trước kia con hay gọi là ba đấy, quên rồi à?".

Cậu bé lè lưỡi cười, không lên tiếng nhưng ánh mắt thoáng chút mong đợi.

Lạc Dịch tự giễu: "Anh đã rời đi lâu lắm rồi, thằng bé đâu còn nhớ anh nữa".

Anh đã từng là người thân thiết với Đào Đào nhất. Bởi vì mẹ ruột cậu bé ít có thời gian trông nom, bác gái Yến Lâm lại nghiêm khắc, vì thế chỉ có mình Lạc Dịch cưng chiều cậu.

"Nó còn bé quá!" Yến Lâm nói. "Nếu anh đã định cư tại Bắc Kinh thì đến thăm nó nhiều chút, rồi sẽ tự nhiên thân thiết như trước thôi".

Lạc Dịch liếc nhìn cô ta: "Hóa ra em biết rõ tình hình của tôi như trong lòng bàn tay đấy nhỉ!".

Yến Lâm ngược mắt, chiếc khăn lụa bị gió thổi bay phấp phới: "Chuyện anh làm giám đốc thu mua của Âu Á, người trong giới đều đang bàn tán xôn

xao kia kia. Đến tin này mà em cũng không biết thì đúng là quá kém cỏi rồi".

Lạc Dịch không cười, chỉ nhếch khóe môi.

Yến Lâm nói tiếp: "Em thấy anh đúng là không chịu nể mặt gì cả. Em bốn ba ngàn dặm đến mời anh rời núi, anh không đồng ý thì cũng thôi đi, thế mà cuối cùng lại chạy đến chỗ đối thủ cạnh tranh của em. Anh muốn em bị thua lỗ à?".

Đôi môi đỏ thắm cong lên, cô cúi đầu rút ra một điếu thuốc, im lặng vài giây rồi lại cất đi: "Hay là... anh cũng muốn trở thành đối thủ của em?".

"Đối thủ ư?" Lạc Dịch khẽ cười sâu xa. "Hai năm trước, lúc Âu Á rơi vào cảnh khốn đốn, châu báu Yến Ni mới lần đầu xuất hiện thôi".

Nụ cười trên khóe môi Yến Lâm trở nên cứng nhắc. Lạc Dịch nhìn đồng hồ đeo tay, khom người xoa đầu Đào Đào, dặn dò: "Đi học ngoan nhé con", rồi đứng thẳng người, quay sang nói với Yến Lâm. "Anh còn có việc, đi trước đây".

Lúc này, Đào Đào mới cất tiếng: "Tạm biệt chú!".

Lạc Dịch cười với cậu bé rồi quay người rời đi. Yến Lâm ngẩng đầu nhìn anh, dõi theo đến tận khi anh băng qua đường, biến mất ở khúc quanh mới thôi. Cô cúi đầu nhìn Đào Đào: "Con không nhớ chú vừa nãy à? Trước kia, chú ấy rất quý con".

Đào Đào dẫu môi: "Hình như nhớ được chút xíu thôi ạ! Bác ơi, con thích chú này lắm! Sau này, chú ấy tới chơi với con có được không?".

"Được." Yến Lâm cười âm u.

Lúc Chu Dao bước ra khỏi tòa nhà thí nghiệm đã là sáu giờ tối. Bầu trời

đen kịt, nhiệt độ xuống thấp. Chu Dao đút hai tay vào túi, rút cổ nhảy xuống bậc cầu thang, chợt trông thấy Lạc Dịch đang đứng hút thuốc ở dưới gốc cây hoa hòe vàng rực rỡ. Cô vui mừng chạy tới ôm chầm lấy anh, nụ cười tươi tắn hiện trên gương mặt: "Sao anh lại tới đây?".

"Thuận đường."

Chu Dao cười tủm tỉm.

Lạc Dịch ném điếu thuốc vào thùng rác, hỏi: "Vẫn chưa ăn cơm à?".

"Đúng rồi, em sắp đói chết đây." Cô lập tức cười xun xoe. "Anh định mời em ăn cơm à?"

Lạc Dịch không đáp, chỉ đi về phía trước. Chu Dao theo sau, hai tay ôm chặt lấy cánh tay anh. Anh không phản ứng gì, đi được một quãng chợt có cơn gió lạnh ủa đến, anh cầm lấy tay cô đút vào túi áo mình.

Chu Dao ngồi bên cạnh quầy bar trong căn bếp mở, ngả đầu trên bàn, dõi theo bóng lưng Lạc Dịch đang nấu nướng trong phòng bếp. Anh thái thịt, nhặt rau, đánh trứng... đều đâu ra đấy.

Chiếc nồi cơm điện tỏa hương gạo chín thơm phức, ba món mặn một món canh được dọn lên bàn. Chu Dao không chờ xới cơm đã vớ ngay cái thìa rồi múc một thìa ớt xanh xào thịt bò: "Ông chủ Lạc, sao anh nấu ăn khéo thế?".

"Trước kia nấu cơm cho La Dự nên luyện được." Lạc Dịch xới cơm đưa cho cô, chợt nhớ ra chuyện quá khứ liền nói thêm một câu. "Nó không nói ngon hay không, hợp khẩu vị thì ăn thêm được mấy bát, không hợp khẩu vị liền nhịn đói".

Chu Dao cúi đầu đảo cơm, thầm nghĩ tất cả sự dịu dàng của anh đều dành hết cho La Dự. Cô chợt nhớ ra: "Đúng rồi, em đã điều tra được phòng đấu giá

Tưởng thị không liên quan gì đến bức tượng Phật tháp đầu, cho nên vấn đề vẫn xuất phát từ nội bộ Âu Á. Có điều bây giờ, anh đã là giám đốc thu mua, chuyện điều tra chân tướng không còn khó khăn gì nữa".

Lạc Dịch nói: "Không tìm thấy tài liệu liên quan".

Chu Dao sửng sốt.

"Có lẽ bị người ta tiêu hủy rồi."

"Vậy bây giờ phải làm thế nào?"

"Rồi sẽ có cách." Anh chợt dừng lại, ngược mắt nhìn cô. "Em cứ lo học hành cho tốt đi, đừng quan tâm đến những chuyện khác".

"Ồ." Chu Dao tròn miệng thốt lên một tiếng, không rõ thái độ.

Lạc Dịch câm nín.

Cảnh đêm ngoài cửa sổ thêm mờ mịt, Chu Dao không muốn về.

"Ông chủ Lạc, em có thể tắm ở đây không? Về trường vẫn phải đi đến nhà tắm, đi đường lạnh chết mất."

Lạc Dịch thoáng nhìn cô: "Đi đi!".

Chu Dao chạy rầm rầm lên tầng hai, Lạc Dịch không thèm để ý. Sau khi lau dọn phòng bếp sạch sẽ xong, anh đi rửa mặt tắm tấp ở tầng một. Lúc xong xuôi hết thấy, căn phòng vẫn im ắng, Chu Dao còn chưa xuống.

Lạc Dịch lười sấy tóc, cầm khăn lông lau qua, cúi người cầm lấy điện thoại di động chợt thấy cuộc gọi nhờ của Lạc Tự.

Lạc Dịch đi ra ban công gọi lại cho anh ta. Anh ta nói đã tra được số điện

thoại ngày đó Lâm Cẩm Viêm gọi ở tận Vân Nam, không có thông tin đăng kí, gần đây đã bị hủy số.

Lạc Dịch đáp: "Biết rồi".

"Tình hình chỗ anh thế nào?"

"Không tìm thấy tài liệu. Nhưng có đối tượng tình nghi."

"Lại là tình nghi, không tìm được chính xác thì không được đâu."

Lạc Dịch cười nhạt: "Đừng vội. Hắn sẽ tự tìm tôi gây phiền toái thôi".

Anh cất điện thoại trở về phòng, Chu Dao còn chưa xuống. Lạc Dịch nhìn giờ, tắm mà hết tận nửa tiếng cơ à?

Lạc Dịch lên tầng, vừa đẩy cửa phòng ra, hơi thở anh đã nghẹn lại.

Chu Dao mặc áo sơ mi trắng, nằm trên chiếc giường lớn màu xanh biển của anh.

Lạc Dịch đóng cửa phòng, kéo cô vào lòng.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Type: Mều

Không đến một tuần, nhiệt độ ở Bắc Kinh đã giảm xuống mười độ. Mãi mà kí túc xá vẫn chưa lắp hệ thống sưởi, đến khổ cho đám sinh viên, đêm ngủ nằm co ro như cún vì lạnh. Chỉ có Chu Dao hưởng thụ cuộc sống sung sướng bên Lạc Dịch, được ngủ ngon trong căn phòng ấm áp.

Nhóm Đường Đóa cứ nghĩ Chu Dao ở nhà nên không để ý. Còn về hôm gặp Lạc Dịch, họ cũng tin lời giải thích của Chu Dao là anh có việc nên tới Bắc Kinh, vô tình gặp mặt thôi.

Cả phòng đều nghĩ một người sáng nắng chiều mưa như Chu Dao sao có thể thật sự thích ông chủ khách sạn chứ. Chẳng qua những ngày qua, họ thấy sắc mặt cô tốt lên rõ rệt, mới đầu còn tưởng cô vừa đi spa về.

Chu Dao chạy đi chạy lại giữa phòng thí nghiệm và nhà Lạc Dịch một cách tự do thoải mái. Anh đi làm như thường lệ, quản lý mọi chuyện to nhỏ trong khâu mua hàng, thỉnh thoảng phải gặp mặt Hạ tổng. Hạ tổng không thích thú gì anh, song không tìm ra được sai sót nào.

Lạc Dịch lật từng trang ghi chép của bộ phận thu mua, cuối cùng cũng tìm được vài manh mối. Lúc này, Lục Tự gọi đến, báo rằng phía bên họ cũng có vài tin tức. Lạc Dịch vốn định hẹn ở quán cà phê nhưng Lục Tự đến thẳng nhà anh. Lạc Dịch không hề bất ngờ, đương nhiên không thể nào giấu nổi cảnh sát chỗ ở hiện tại của anh rồi.

Lục Tự vừa vào nhà đã quan sát xung quanh: "Chỗ ở của anh thoải mái quá nhỉ!''.

Lạc Dịch cũng liếc nhìn qua căn phòng, chợt nhận ra sau khi Chu Dao xuất hiện, căn nhà có sự thay đổi rất lớn. Trên bồn rửa, trên bàn ăn đều đặt bình thủy tinh nho nhỏ, nuôi thực vật thủy sinh và vài chú cá cảnh tung tăng bơi lội. Bên cạnh cửa sổ sát đất đặt cây trầu bà vàng và lục thảo trổ, trên sofa bày mấy chiếc gối dựa màu xanh màu đỏ. Bức tường ở phòng khách vốn trống trơn, bây giờ cũng bày biện đủ mọi loại đá màu sắc và hàng mỹ nghệ hiện đại. Không gian ảm đạm hiu quạnh trước kia nay đã thay da đổi thịt.

"Uống gì?"

"Nước lọc là được rồi."

Lạc Dịch rót hai cốc nước, đưa một cốc cho Lục Tự. Anh ta rút bao thuốc, ngậm một điếu rồi đưa điếu còn lại cho Lạc Dịch, nhưng anh giơ tay từ chối. Đạo gần đây, anh ít hút thuốc đi rồi.

Lục Tự tìm khắp người: "Bực thật, quên mang bật lửa rồi".

Lạc Dịch ném bật lửa cho anh ta, Lục Tự bắt lấy rồi châm thuốc, hỏi: "Anh vẫn nghi ngờ Yến Lâm là Đan Sơn sao?".

"Ừ."

Ở Á Định, Lạc Dịch từng phân tích cho Lục Tự một lần, bởi vì thời gian Yến Lâm xuất hiện quá trùng hợp.

Chu Dao vốn phải đi khảo sát đường Rock cùng nhóm Lâm Cẩm Viêm, một khi vào sâu trong núi, có đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không một ai có thể kiểm soát được. Nhưng cô thay đổi ý kiến bất thành lòng, mà Lâm Cẩm Viêm là đội trưởng không thể từ chối không đi. Trong núi sâu,

điện thoại di động sẽ mất sóng, cậu ta không thể nào liên lạc với hội Đan Sơn, đồng nghĩa với việc không nắm được động thái của Chu Dao.

Mà lúc này, Yến Lâm đột ngột xuất hiện. Không lâu sau khi cô ta tới, Ngô Minh bị giết chết. Lúc Yến Lâm bị nhóm mã tấu bắt đi, Lạc Dịch phát hiện mẫu thuốc bị vò nát trong lùm cây. Anh thừa biết cô ta không phải là dạng người mất hết khả năng phán đoán khi rơi vào trạng thái hoảng loạn, chỉ có một lời giải thích, đó chính là cô ta cố ý châm thuốc, ám hiệu vị trí của mình cho nhóm mã tấu, để "bị bắt làm con tin". Chuyện "tự vệ chính đáng" sau đó cũng trở thành hợp lý. Còn về vấn đề cưỡng hiếp, Lạc Dịch cho rằng Ngô Minh không có gan để làm chuyện đó. Vốn kế hoạch của Yến Lâm là ngụy tạo hiện trường đánh nhau, giả bộ sắp bị giết rồi giết người tự vệ. Nhưng cô ta không ngờ cảnh sát tới nhanh như vậy, không đủ thời gian sắp đặt chi tiết, lại sợ để lại sơ hở nên cô ta bất đắc dĩ phải dùng hạ sách, ra lệnh cho kẻ thuộc nhóm mã tấu kia cưỡng hiếp mình. Có lẽ phụ nữ bình thường không làm được chuyện như vậy, nhưng Yến Lâm thì khác. Cô ta đủ nhẫn tâm.

Tuy Lạc Dịch phán đoán như vậy, nhưng Lục Tự vẫn giữ nguyên quan điểm lúc đầu: "Tôi cho rằng Yến Lâm chỉ là tay chân của Đan Sơn thôi, địa vị không khác gì bọn rắp tâm bắt cóc Chu Dao trong bệnh viện".

Lạc Dịch trấn tĩnh lắc đầu.

"Anh nghĩ Đan Sơn là phụ nữ ư?" Lục Tự hỏi tiếp: "Anh có chứng cứ gì không?"

"Không có chứng cứ. Chỉ dựa vào trực giác."

Lục Tự không biết nói sao, nhướn mày: "Trực giác ư?"

"Ừ, mới đầu tôi cũng chỉ đoán cô ta là tay chân của Đan Sơn, nhưng sau khi cô ta giết Ngô Minh, tôi đã ngồi trong phòng cô ta nửa buổi tối."

Nói đến đây, Lạc Dịch thoáng ngập ngừng. Anh không tài nào miêu tả được bầu không khí quái dị đêm đó. Khi ngồi yên trong bóng tối, đầu anh đột ngột lóe lên một ý nghĩ.

"Cô ta không phải thuộc hạ, cô ta chính là Đan Sơn. Cô ta vốn muốn giết tôi nhưng thất bại hết lần này đến lần khác. Mà tôi giăng bẫy tóm được nhóm mã tấu, lại suýt chút nữa bắt sống được Ngô Minh, còn khiến cô ta sứt đầu mẻ trán, phải thay đổi kế hoạch thành 'bị cưỡng hiếp'. Chính điều này mới khơi dậy hứng thú của cô ta."

"Hứng thú ư?" Lục Tự hoang mang.

"Yến Lâm là một người rất hiếu thắng, thích đấu với người khác, tôn thờ kẻ mạnh hơn và độc ác hơn mình. Bất kể về mặt tinh thần hay về thân thể..." Lạc Dịch cúi đầu, bẻ ngón tay nói tiếp: "... đều khiến cô ta hưng phấn".

Đây cũng là thứ từng khiến anh hưng phấn.

Lục Tự cau mày: "Theo cách anh nói..."

"Cô ta đã đoán được tôi đang nghi ngờ cô ta có liên qua đến Đan Sơn, chẳng qua vẫn chưa xác định được thân phận cụ thể thôi."

Lục Tự khó hiểu: "Nếu cô ta đoán được, tại sao vẫn chưa có hành động gì?"

"Ai bảo chưa có hành động gì?" Lạc Dịch nhìn Lục Tự, nở nụ cười nhạt. "Ngay sau buổi tối hôm đó, bọn người bắt cóc Chu Dao đã tới rồi, còn mang theo cả súng".

"Cảnh sát Lục, phải nói Chu Dao số đỏ. Hôm đấy vừa hay ở bệnh viện, có thể trụ được đến khi Khương Bằng tới cứu trợ. Nếu đêm đó Chu Dao nằm ngủ ở phòng khách sạn thì hiện tại anh cũng không được ngồi yên ở đây

đâu."

Lục Tự nhớ tới chuyện xảy ra ở bệnh viện, trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Đối phương đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Trong trận lũ quét đó, họ chờ Chu Dao trôi theo dòng nước sẽ bắt cô ấy đi mà không một ai hay biết, thậm chí cảnh sát cũng không thể nghi ngờ".

Lạc Dịch lắc đầu: "Nhóm người ở bệnh viện không đến Á Đình chỉ để bắt cóc Chu Dao thôi đâu".

"Nghĩa là sao?"

"Toán mã tẩu đêm hôm đó đã nắm chắc phần thắng trong tay nhưng cuối cùng lại thất bại vì có tôi ở đây. Trong vòng một ngày ngăn ngui mà lại có thêm một toán người nữa đến bệnh viện, mà còn là thủ lĩnh cấp cao đích thân xuất hiện. Anh không thấy điều động người kiểu này gấp rút quá sao? Sếp Lục, phạm vi hoạt động của Đan Sơn vốn chỉ ở Vân Nam thôi."

Lục Tự sửng sốt.

"Mục đích chuyển đi của chúng là để bảo vệ Đan Sơn." Lạc Dịch nói chắc chắn. "Yến Lâm chính là Đan Sơn".

"Suy đoán của anh rất hợp lý, nhưng không phải tuyệt đối. Hơn nữa..." Lục Tự suy tư vài giây, cuối cùng tiết lộ. "Lạc Dịch, nói thật cho anh biết cũng được. Đồng nghiệp của tôi điều tra ra tin tức tin cậy ở Vân Nam: Đan Sơn là đàn ông".

Lần này đến lượt Lạc Dịch sửng sốt. "Anh chắc chắn chứ?".

Lục Tự thở dài: "Tôi cũng mới được biết thôi. Có cảnh sát nằm vùng bên cạnh Đan Sơn, khi đó hẳn ta chỉ là tên buôn lậu ngọc mới khai thác, sau này đồng nghiệp tôi bị bại lộ nên rút lui".

"Sau đó thì sao?"

"Nhắc đến mới cảm thấy thật kì quái, về sau không còn nghe thấy tin tức cụ thể nào về Đan Sơn nữa."

Đàn ông ư?

Lạc Dịch bặm môi, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: "Chuyện ấy từ khi nào rồi?".

"Cách đây ba năm." Lạc Tự nói tiếp. "Trong ba năm đó, bên phía cảnh sát không tiếp cận được Đan Sơn, chỉ nghe nói từ bên hội buôn lậu ngọc thôi chứ cũng chưa được gặp người thật".

Lạc Dịch cau mày, vẻ mặt nặng nề.

Lạc Tự: "Vì thế, về phía Yến Lâm, anh cũng nên làm theo những gì tôi đã nói ở Á Đình, cứ biến cô ta thành mối nhử, đừng hành động bông bột. Chỉ sợ đầu mối từ phía cô ta bị đứt thì sẽ không bao giờ tìm được Đan Sơn nữa".

Lạc Dịch không biết phải nói gì, mỗi nghi ngờ trĩu nặng trong lòng anh, có vượt cũng không xuôi được.

Lạc Tự hỏi tiếp: "Gần đây, phía bên anh có động tĩnh nào không?".

Lạc Dịch ngược mắt: "Chờ mọi chuyện chắc chắn sẽ nói cho anh biết. Hai ngày nữa, tôi phải theo Hạ tổng đi Tây Song Bản Nạp một chuyến".

"Hội nghị thu mua ngọc thô gì đó à?"

"Tin tức của anh cũng nhạy đấy!"

"Quản lý của công ty Yến Lâm cũng đi."

Lạc Dịch lắc đầu: "Yến Lâm sẽ đích thân đi".

"Vì sao?"

Lạc Dịch liếc anh ta: "Bởi vì có tôi ở đó".

Lục Tự chỉ biết im lặng, lát sau mới thăm dò: "Lần này anh đi là do công ty quyết định hay vẫn còn mục đích gì khác?"

Lạc Dịch không giấu anh ta: "Tôi đã điều tra kế hoạch thu mua của Âu Á mấy năm trước, có vài điểm đáng nghi ngờ. Tôi sẽ trực tiếp đi gặp những nhà cung cấp đó".

"Có cần tôi cử người..."

"Khương Bằng sẽ trợ giúp. Người của anh ta sẽ phối hợp chặt chẽ."

Lục Tự dặn anh chú ý an toàn rồi ra về. Trước khi đi, Lạc Dịch nhắc nhở anh ta một câu: "Muốn làm cho đối phương mau chóng bại lộ bí mật thì chờ Yến Lâm đến đó rồi bắt giữ Lâm Cẩm Viêm, cắt đứt mọi liên lạc giữa hắn ta và Đan Sơn".

Cuối tháng Mười một, thử nghiệm dự án LAND giai đoạn Chín kỳ Một thành công. Giáo sư Chu cùng nhóm nhân viên nghiên cứu đã được chứng kiến thời khắc đó: Kết quả phân tích số liệu lấy được từ những chuyến khảo sát trên mọi miền đất nước và kết quả phân tích số liệu từ hình ảnh viễn thám phản hồi từ LAND có mức độ ăn khớp lên đến 99,1%.

Dự án LAND kì Một đã thành công xuất sắc.

Chu Dao hưng phấn không thôi, muốn báo tin này cho Lạc Dịch đầu tiên rồi cùng anh ăn mừng, nhưng giáo sư Chu muốn mời nhân viên về nhà liên hoan trước. Chu Dao đi theo mọi người ra khỏi tòa nhà thí nghiệm liền thấy Lạc Dịch đứng cạnh bồn hoa chờ cô trong bóng đêm.

Chu Dao theo mọi người đến gần chỗ anh, ngại ngùng xin lỗi rồi nở nụ cười tươi tắn, giơ ngón tay cái lên với anh. Lạc Dịch liền hiểu dự án LAND đã thành công rồi.

Lúc nhóm người vừa đi qua, Lạc Dịch mỉm cười với Chu Dao. Về đến nhà, cô mới có thời gian đọc tin nhắn chỉ vắn vện hai chữ của Lạc Dịch: "Cảm ơn".

Tuy Chu Dao chỉ là chân chạy vật nhưng cô vẫn cực kì phấn khích. Vất vả bao ngày, kế tiếp sẽ là thời gian nghỉ xả hơi, giáo sư Chu phải báo cáo thành quả dự án cho lãnh đạo.

Lúc Chu Dao ngồi trên bàn ăn cơm, cô vui vẻ lắc lư cái đầu. Hạ Minh Chân liếc mắt qua, Chu Dao đành ngồi im. Cô ở nhà Lạc Dịch thoải mái đã quen, nhất thời không thể nề nếp như cũ được.

Giáo sư Chu nói cười trò chuyện rôm rả cùng mọi người, Chu Dao yên lặng ngồi bên cạnh Hạ Minh Chân vui đầu ăn cơm. Dì giúp việc đi đến, báo với mẹ cô rằng trợ lý Nguyễn gọi điện tới hỏi chuyện đặt vé máy bay đi Bản Nạp.

Chu Dao nghe thấy tên Lạc Dịch liền vênh tai lên bắt sóng, hóa ra đi dự hội nghị ở Tây Song Bản Nạp, lập tức hào hứng: "Mẹ, con cũng muốn đi!".

Hạ Minh Chân thoáng nhìn cô.

"Dạo này Bắc Kinh lạnh quá, cho con đi với. Đúng dịp con được nghỉ."

Thế mà mẹ cô lại đồng ý. Chu Dao đang sung sướng thì nghe bà dặn: "Hỏi Tưởng Hàn xem có muốn đến Bản Nạp chơi hai ngày không".

Chu Dao cạn lời. Sau khi về phòng, cô bèn gọi điện thoại hỏi Lục Tự, anh ta bảo có thể đi. Chu Dao lại gọi điện thoại cho Tưởng Hàn, cảnh cáo cậu ta

không được phép theo đuôi.

Tưởng Hàn cười ha hả: "Chu Dao, giờ đến lượt cậu ghét tôi rồi à. Chu Dao vừa định quạt cho cậu ta một trận thì thấy Hạ Minh Chân hơi cau mày liếc cô, vì thế đành ngoan ngoãn ngồi về chỗ cũ. Hạ Minh Chân quay đầu lại, trông thấy ánh mắt của Lạc Dịch thì cười hờ hững: "Hai đứa trẻ này đấu võ mồm từ bé rồi, thật ngại quá!".

Lạc Dịch hơi nhếch khóe môi.

Giải quyết thủ tục nhập cảnh, sắp xếp qua loa đồ đạc xong thì cũng đã đến giờ ăn tối.

Chu Dao thay bộ váy hoa nền trắng, trang điểm cho mình thật tươi tắn, vừa bước ra khỏi cửa đã gặp ngay Tưởng Hàn.

"Đi xem mặt chắc?"

Chu Dao lười đáp lời cậu ta, lại thấy Lạc Dịch, Hạ Minh Chân và trợ lý Nguyễn cùng ra khỏi phòng. Chu Dao thoáng nhìn Lạc Dịch với ánh mắt tha thiết rồi quay về phía mẹ mình. Có vẻ bà rất hài lòng với cách ăn mặc xinh xắn của con gái, vừa đi về phía thang máy vừa nói với Tưởng Hàn bên cạnh: "Tưởng Hàn, Dao Dao mặc bộ này có đẹp không?".

"Đẹp ạ!" Tưởng Hàn đáp, cúi mắt thấy thắt lưng váy Chu Dao bị vặn bèn đưa tay chỉnh lại giúp cô.

Chu Dao lui người giữ khoảng cách với anh ta: "Cứ để tôi tự làm".

Tưởng Hàn cau mày: "Cậu nghĩ tôi muốn giúp cậu lắm chắc?".

Chu Dao sờ thắt lưng, quay đầu len lén nhìn Lạc Dịch, nhưng anh không buồn nhìn cô lấy một lần, cứ thế đi thẳng vào thang máy. Thang máy chậm

chậm đưa họ xuống nhà hàng, năm người đều không lên tiếng. Lạc Dịch đứng ở trong cùng, liếc nhìn chiếc váy Chu Dao đang mặc. Anh điềm tĩnh giơ tay mò cực kì chính xác tới nơi mềm mại phía dưới của cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Á!" Chu Dao bủn rủn cả người, kích thích nhảy dựng lên.

Thang máy cũng rung theo, Lạc Dịch bình tĩnh nhìn về phía trước. Hạ tổng quay đầu nhìn cô con gái có hành động bất lịch sự, trừng mắt tỏ ý không vui: "Sao vậy Chu Dao?".

Chu Dao sờ sau lưng: "Có con gì đó đốt con".

Hạ Minh Chân dờ mắt.

Chu Dao nghiêng chặt răng, hận không thể xử lý Lạc Dịch ngay tại chỗ. Mãi đến khi ra khỏi thang máy, cô mới có cơ hội quay đầu trợn mắt cảnh cáo anh.

Trợ lý Nguyễn đặt bàn gần cửa sổ. Lúc ăn cơm, Hạ tổng không thích nói chuyện, trợ lý Nguyễn bị ảnh hưởng từ bà nên cũng lặng im, trên bàn ăn chỉ còn Tưởng Hàn thỉnh thoảng trò chuyện đôi câu với Chu Dao.

Họ đang ăn giữa chừng thì đột nhiên có một bé trai nhào đến ôm lấy chân Lạc Dịch: "Chú!".

Lạc Dịch cúi đầu chào cậu bé: "Đào Đào à?".

Chu Dao ngẩng đầu trông thấy một người phụ nữ xa lạ đi tới, bên cạnh cô ta là... Yến Lâm. Yến Lâm mặc một bộ váy màu đen thướt tha dài quá gối, làm nổi bật thân hình với đường cong nóng bỏng hơn hời ở Á Đình.

Chu Dao nhìn lại Lạc Dịch, đứa bé tên Đào Đào kia đang chỉ vào khay

thức ăn của anh, bảo anh gấp cho nó. Cô ngồi đây, cảm thấy mình như một kẻ xa lạ.

Yến Lâm bước đến chào Hạ Minh Chân: "Hạ tổng, đã lâu không gặp".

Âu Á và Yến Ni là đối thủ cạnh tranh. Hồi Âu Á rơi vào tình trạng khủng hoảng, Yến Ni là lính mới nổi lên, tất nhiên trong lòng Hạ Minh Chân đã rõ mười mươi kẻ giở trò sau lưng là ai, nhưng không có chứng cứ nên ngoài mặt vẫn phải tươi cười.

"Xin chào Yến tổng!" Hạ Minh Chân cười đáp lại.

"Không ngờ Hạ tổng lại đích thân tới đây, còn có cả trợ lý Nguyễn và thiếu gia của Tường gia nữa..." Ánh mắt Yến Lâm rơi trên người Chu Dao. Chu Dao nín thở. Nếu Yến Lâm nói quen biết cô, lại còn nhắc đến chuyện cô từng ở khách sạn của Lạc Dịch, có lẽ Hạ Minh Chân sẽ giận đến tím mặt mất.

Chu Dao vội liếc về phía Lạc Dịch, nhưng ai đó lại chỉ biết vuốt đầu Đào Đào, hoàn toàn không để ý đến cô.

"Cô gái này..." Yến Lâm nhìn Hạ Minh Chân. "Tôi đoán là con gái Hạ tổng".

Hạ Minh Chân khẽ cười, Chu Dao cũng gật nhẹ đầu chào lại: "Chào cô".

Yến Lâm mỉm cười nhìn Chu Dao đầy ẩn ý. Bây giờ, Chu Dao mới ý thức được Yến Lâm không thèm giở trò vạch mặt khiến người chán ghét trước mặt Lạc Dịch, mà Lạc Dịch cũng thừa biết tính tình cô ta thế nào, vì thế anh vẫn bình thản đối mặt. Đây là một sự ăn ý cực kì chết tiệt mà cô không tài nào xen vào được.

Chu Dao cúi đầu dùng bữa nhưng không cảm nhận được bất cứ hương vị gì hết.

Yến Lâm chào hỏi xong định đi, nhưng em gái cô ta lại lấy ra một tấm ảnh từ trong túi: "Anh Dịch, đây là ảnh chụp chung của anh và Đào Đào, hai năm trước định đưa cho anh mà vẫn chưa có dịp. Lần này tiện thể mang cho anh".

"Cảm ơn." Lạc Dịch tự nhiên nhận lấy.

Chu Dao liếc trộm tấm hình kia, Lạc Dịch mỉm cười bế một đứa bé trai nho nhỏ. Mà hiện giờ, Đào Đào này có vẻ rất thân thiết với anh, chắc chắn không phải chỉ là cuộc gặp mặt đầu tiên sau hai năm xa cách. Sau khi anh về Bắc Kinh đã từng đến thăm Đào Đào, và cùng từng gặp Yến Lâm.

Ngón tay đang nắm lấy chiếc đĩa của Chu Dao dần mất đi cảm giác.

Yến Lâm cười, khẽ gật đầu, thanh tao nói lời tạm biệt. Mà không chỉ có mình Chu Dao bị chọc tức. Bên kia, Hạ tổng vẫn giữ nét mặt bình thản, nhìn Lạc Dịch hỏi, lời nói giấu kim: "Cậu Lạc, bạn gái cũ của cậu tài giỏi thật đấy!".

Lạc Dịch chỉ cười trừ: "Điều này tôi tán thành".

Hạ Minh Chân không nói nữa, nhưng trong lòng anh đã thừa hiểu. Lần này, bà không cần đích thân đến đây, chẳng qua vẫn chưa tin tưởng anh hoàn toàn. Thật tình cờ ở chỗ, bạn gái cũ của anh cũng tới, trái ngược với lời hứa giữa hai người.

Ăn xong, đối tác ở Bản Nạp mời Hạ tổng ra ngoài ngắm cảnh đêm, Chu Dao viện cớ nhức đầu muốn về phòng nghỉ ngơi. Lạc Dịch cũng không đi.

Chu Dao ngả người xuống giường, ngẩn ngơ nhìn trần nhà. Cô lại chuyển sang nhìn điện thoại di động hết lần này đến lần khác. Tám giờ, chín giờ rồi tới mười giờ, Lạc Dịch vẫn chưa gọi cho cô. Anh đang làm gì trong phòng vậy? Xem ti vi, nghịch máy tính thì có vẻ không giống anh lắm. Ra ngoài thăm Đào Đào ư? Yến Lâm cũng ở đây, phải chăng cô ta cũng đi tìm anh? Cô

tin Lạc Dịch, nhưng cô không thể nào chịu nổi dáng vẻ của Yến Lâm mỗi khi xuất hiện trước mặt anh.

Chu Dao phiền não vuốt mái tóc, đột nhiên cảm thấy chán ghét chính bản thân mình, chán ghét cái cảm giác bị anh nắm giữ.

Thời gian dần trôi, Hạ tổng đã trở lại khách sạn và đi ngủ rồi.

Mười một giờ đêm.

Chu Dao trần trọc lăn qua lộn lại trên giường, hết nhìn đồng hồ treo tường lại ngắm chiếc điện thoại không có một tin tức, cuối cùng không nhịn nổi lao ra khỏi phòng.

Phòng của Lạc Dịch nằm ở phía bên kia hành lang nên không lo bị ai phát hiện. Chu Dao thấp thỏm gõ hai tiếng, cửa được mở ra rất nhanh, Lạc Dịch nhìn cô: "Vẫn chưa ngủ à?".

"Trời nóng quá!" Chu Dao bước vào ngó nghiêng, va li để mở đặt trên tủ, quần áo bên trong được gấp gọn gàng. Trên giường có nếp nhàu vừa mới nằm, chỉ có một người.

Chu Dao thở phào nhẹ nhõm, quay đầu hỏi anh: "Cả buổi tối anh làm gì thế?".

Lạc Dịch hất cằm về phía bàn làm việc, chiếc notebook vẫn đang bật. Chu Dao cười: "Bận việc à?". Cô bước qua bên đó, hạ tầm mắt nhìn giấy gói kẹo hoa quả và vỏ bánh bích quy nho nhỏ.

Đào Đào đã đến đây.

Nụ cười trên mặt Chu Dao tắt ngúm. Cô quay lưng về phía Lạc Dịch nên anh không trông thấy biểu cảm của cô. Cô im lặng ngồi lên giường anh, tay

chống mép giường, nhẹ nhàng lắc lư đôi bàn chân.

Lạc Dịch kéo ghế đến ngồi đối diện cô, khuỷu tay chống trên đùi, nghiêng người kề sát cô, khẽ khàng hỏi: "Không ngủ được à?".

Chu Dao ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào anh: "Ông chủ Lạc, em muốn ngủ cùng anh".

Lạc Dịch cười nhẹ, xoa đầu cô: "Không sợ bị mẹ em phát hiện à?".

"Mẹ em ngủ rồi." Chu Dao vừa dứt lời, lại mím môi nói tiếp. "Em mặc kệ".

"Vậy..." Lạc Dịch vừa cất lời thì điện thoại di động vang lên.

Anh lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, ngón tay lập tức vuốt màn hình. Chu Dao kịp thấy tên "Yến Lâm".

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm, còn Chu Dao chỉ đành im lặng nhìn chiếc ghế trống không trước mặt mình.

Lạc Dịch đóng cửa phòng tắm, cau mày bắt máy, hạ giọng hỏi: "Em có thôi...".

"Dịch, em đoán anh không thể hẹn được Cao tổng đúng không?" Yến Lâm cười khẽ. "Thực ra, có liên quan đến em đấy!".

Lạc Dịch ra khỏi phòng tắm, Chu Dao ngẩng đầu nhìn anh.

"Em về phòng nghỉ ngơi trước đi. Bây giờ, anh phải ra ngoài xử lý mấy việc."

Chu Dao ngửa đầu nhìn anh dè chừng: "Đã muộn lắm rồi mà".

Lạc Dịch vội cười: "Gặp người quan trọng của bên nhà cung cấp". Nói xong, anh quay người, cầm bao thuốc và bật lửa trên bàn.

"Là Yến Lâm sao?"

Lạc Dịch khựng lại, quay đầu nhìn cô, vẻ mặt trở nên lạnh nhạt.

Anh đáp: "Không phải đi gặp cô ấy".

"Nhưng vẫn phải ở cùng một chỗ với cô ta." Chu Dao bực bội cãi lại.

"Đúng vậy." Lạc Dịch quay người, đút đồ trong tay vào túi.

"Không cho anh đi!" Chu Dao đột ngột cất lời bướng bỉnh.

Lạc Dịch khựng lại giây lát, đi tới ngồi xuống chiếc ghế ngay trước mặt Chu Dao, nhìn thẳng vào mắt cô: "Chu Dao, anh có chuyện rất quan trọng cần phải xử lý. Hơn nữa, giữa anh và Yến Lâm không còn bất kì quan hệ nào".

Chu Dao ngơ ngác nhìn anh, cảm thấy ngỡ ngàng. Nhưng cuối cùng, cô vẫn lắc đầu, bướng bỉnh một cách lạ thường: "Em không muốn để anh đi. Dù anh có làm gì đi nữa".

"Chu Dao, nghe lời nào." Giọng Lạc Dịch thoáng vẻ nghiêm khắc, ẩn chứa áp lực vô hình.

Môi Chu Dao giần giật, đột nhiên cô như muốn bùng nổ: "Em không muốn nghe lời! Anh đừng nói chuyện với em bằng cái giọng điệu này. Em không thích anh đi gặp cô ta đấy!".

Lạc Dịch nhăn nhó cau mày, sắc mặt thay đổi: "Không muốn hiểu phải không?".

Chu Dao nhìn anh với ánh mắt trách móc. Anh cũng nhìn cô giây lát, cúi mắt nhìn đồng hồ, giọng nói như ra lệnh: "Em cứ nghỉ ngơi ở đây đi, anh sẽ về ngay", sau đó đứng dậy bước đi.

"Ông chủ Lạc!" Giọng Chu Dao nhẹ bẫng như quẩn lấy bước chân anh. Anh dừng ngay trước cửa.

"Ông chủ Lạc, em rất thích anh." Chu Dao bình thản lạ thường. "Nhưng em không muốn để anh đến gặp cô ta... Em biết em có nói gì thì anh cũng không chịu nghe, vì dù sao từ trước đến giờ, anh chưa bao giờ làm theo ý em cả. Nhưng mà..." Cô tiếp tục cứng cỏi uy hiếp. "Nếu anh bước ra khỏi đây, em sẽ bỏ đi ngay lập tức, biến khỏi tầm mắt anh, không bao giờ xuất hiện nữa".

Lạc Dịch nghiêng răng, dừng giây lát rồi kéo cửa đi ra ngoài, sau đó đóng sầm lại.

Căn phòng vô cùng im ắng, dường như có thể nghe thấy tiếng đồng hồ treo tường vang lên tích tắc tích tắc. Chu Dao ngồi bần thần trên giường, trái tim như bị trăm nghìn nhát dao băm nát nhưng cô không cảm thấy đau, bởi vì nó đã chết lặng ngay từ giây phút anh sập cửa bỏ đi rồi.

Cô cúi đầu, nhìn từng giọt nước mắt rơi tí tách trên bàn tay mình. Cô không hề khóc, chỉ là mắt đang rơi lệ mà thôi. Không biết qua bao lâu, Chu Dao dẫu môi, đưa tay lau sạch nước mắt, vừa vuốt mũi vừa chậm chạp đứng lên đi về.

Vừa kéo cửa ra, cô lập tức sững sờ. Lạc Dịch một tay nhét túi quần, tựa vào bức tường đối diện hút thuốc, ánh mắt nhìn cô sâu xa.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Type: Mều

Lạc Dịch từ từ nhả ra một làn khói, ánh mắt đăm đăm nhìn cô. Chu Dao cũng đứng im tại chỗ dõi theo anh.

Anh đứng thẳng người, dụi đầu lọc thuốc lá, bước về phía cửa. Ánh đèn ngoài cửa hiên sáng chói, Lạc Dịch cúi đầu ôm lấy gương mặt cô, ngón tay khẽ vuốt ve gò má cô. Chu Dao ngược mắt nhìn anh, trên mặt anh không hề mang bất cứ biểu cảm nào. Lúc sau, anh buông tay, bước ngang qua người cô đi vào phòng.

Bả vai Chu Dao nghiêng đi trước cái đụng của anh. Anh ngồi xuống ghế, cô rề rà quay lại nhìn anh, anh hất cằm về phía giường. Chu Dao bước đến, ngồi ngay ngắn ở mép giường. Hai người mặt đối mặt, căn phòng im ắng đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Sau hai phút trợn vện, Lạc Dịch mới cất lời: "Chu Dao, những lời em vừa nói là nghiêm túc à?".

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Dao vẫn đọng đầy nước mắt, gật đầu. Anh bình tĩnh nhìn cô một giây, vừa lấy bật lửa châm thuốc vừa cau mày kìm nén cảm giác phiền não. Anh cầm điếu thuốc lá, vôn vê đến gần rồi ném vào thùng rác.

Lạc Dịch nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch: "Em không tin anh à?".

Chu Dao lúng túng đáp: "Tin mà".

Ánh mắt anh dán chặt trên người cô. Chu Dao giơ tay lau đôi mắt ướt nhoe: "Em không tin Yến Lâm, bởi vì em biết dáng điệu của cô ta trước mặt anh. Ông chủ Lạc, em nhìn thấy vẻ thèm muốn anh từ ánh mắt của cô ta. Cô ta rất giỏi mấy trò thủ đoạn. Em biết anh không muốn gặp cô ta, nhưng em đoán cô ta đang nắm thứ mà anh muốn, và dùng nó để dụ anh".

Lạc Dịch vẫn im lặng nhìn cô đắm đắm, nghe hết những lời cô nói.

"Ông chủ Lạc, chẳng lẽ anh không hiểu rõ hơn em sao? Cô ta đang dụ anh, đã có lần đầu tiên thì cũng sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Cô ta thích chơi đùa với anh như vậy, cứ như đối thủ già ăn ý." Chu Dao lắc đầu, buồn bã bộc lộ. "Mà em không thích anh chơi đùa với cô ta, một lần, hai lần rồi ba lần. Cuối cùng, hai người kẻ tung người hứng, vậy em là cái gì đây?".

Lạc Dịch nhẫn nại giải thích cho cô hiểu: "Chu Dao, anh không có hứng thú đùa với cô ta".

"Em tin." Chu Dao gật đầu kiên định.

"Nếu em đã tin..." Lạc Dịch hỏi lại lần nữa. "Vậy thì những gì em nói vừa rồi không phải là nói đùa, mà là nghiêm túc phải không?"

Chu Dao: "Vâng".

Lạc Dịch mím chặt môi, lặng người giây lát rồi bình tĩnh hỏi lại: "Tại sao?".

Chu Dao bặm môi, có phần ăm ức: "Anh coi cô ta là phụ nữ nhưng lại coi em như đứa trẻ. Anh chưa bao giờ đối xử ngang hàng với em cả".

Lạc Dịch thoáng sửng sốt, câu trả lời của cô khiến anh bất ngờ.

Chu Dao khẽ hít vào một hơi thật sâu để lấy can đảm: "Lúc nào anh cũng dặn em ngoan ngoãn nghe lời nhưng anh có bao giờ nghe lời em đâu. Hoặc là chúng ta đều không nghe lời nhau, hoặc là anh cũng phải nghe theo em".

Cô đã nhịn lâu lắm rồi, đến hôm nay mới trút được toàn bộ nỗi uất ức trong lòng. "Ông chủ Lạc, em không phải món đồ thuộc quyền sở hữu của anh, cũng không phải là con anh. Em không thích giọng điệu phụ huynh của anh, lúc nào cũng ra lệnh cho em, dạy dỗ em hoặc cấm đoán em. Anh sắp giống mẹ em rồi đấy!".

Cô bướng bỉnh nhìn anh, cánh môi run run. Lạc Dịch im lặng hồi lâu, nghiêng người về phía trước, đầu gối hai người chạm vào nhau, hai tay anh nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt run rẩy của cô.

Đêm hè nóng bức nhưng bàn tay bé nhỏ của cô lại lạnh ngắt. Anh nắm tay cô chặt thêm, ngẩng đầu nhìn cô: "Còn gì nữa không?"

"Ông chủ Lạc, em rất thích anh, càng ngày càng thích anh hơn." Chu Dao hé miệng, đôi mắt dần dần phủ lớp sương mờ. Cô lập tức ngửa đầu chớp chớp mắt để nó tan đi rồi mới bình tĩnh nói ra suy nghĩ sâu kín của mình. "Nhưng em không muốn càng ngày càng thụ động, càng ngày càng thấp cổ bé họng. Nếu như vậy, em thà rằng... đừng để bản thân đắm chìm quá sâu, đến lúc không tài nào dứt bỏ được".

Lạc Dịch khẽ nghiêng răng, vẻ mặt lạnh nhạt.

Câu cuối cùng của Chu Dao khiến anh ý thức được rằng chuyện này đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Anh cúi đầu im lặng lúc lâu, ngón cái khe khẽ vuốt mu bàn tay cô, vẫn lặp lại câu vừa rồi: "Còn gì nữa không?".

Chu Dao đã trút hết nỗi lòng, yên lặng giây lát rồi cúi đầu đáp. "Hết rồi".

"Đã suy nghĩ những điều này bao lâu?"

"Cả đêm."

"Em ở trong phòng nghĩ về chuyện này suốt à?"

"Vâng." Cô rất ghét trạng thái lo lắng và thụ động suốt đêm của mình, chợt bật thốt: "Em vẫn thích bản thân của lúc bình thường hơn, không thích bản thân lúc ở bên anh đoán tới đoán lui".

"Không thích bản thân khi ở bên cạnh anh thật à?" Lạc Dịch lặp lại lời cô nói. Anh cúi đầu vuốt ve tay cô, lại im lặng thoáng chốc.

Trong mỗi quan hệ này, anh luôn hững hờ còn cô thì dè dặt.

Tính cách anh trước giờ luôn thiên về kiểm soát người khác, muốn nắm hết tất cả mọi thứ trong tay. Mà những người bạn gái cũ của anh đều chín chắn và thông minh, có bản lĩnh sánh ngang anh.

Anh tạo áp lực, đối phương có thể trở tay phản kích. Hai bên ngang hàng, vui vẻ sảng khoái. Nhưng Chu Dao thì lại khác, là một cô gái non nớt chỉ biết tiếp nhận áp lực. Như hồi ở Á Đình, anh quát "Cô đứng yên cho tôi!", "Đứng im đấy, đừng nhúc nhích!", "Đứng im đấy, đừng có chạy lung tung!" vô số lần. Nhưng cô lại ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ thật.

Cô cơ trí, thông minh, biết điều và ngoan ngoãn; nhưng anh cũng không thể ngờ cô sẽ có ý định biến mất khỏi cuộc sống của anh, thậm chí trong tình huống cô tuyệt đối tin tưởng anh.

Anh nắm chặt tay cô theo bản năng, như thể chỉ hơi rời lòng một chút thôi là cô sẽ chạy mất.

"Chu Dao!" Anh điềm tỉnh gọi cô lần nữa.

"Dạ?"

"Em đã yêu mấy lần rồi?"

"Rất nhiều rồi."

Lạc Dịch im lặng chốc lát rồi giải thích: "Chỉ đi ăn cơm, xem phim thôi thì không tính. Phải xác định quan hệ yêu đương được hơn một tháng".

"Vậy chỉ có một lần."

"Khi nào?"

"Hồi cấp Ba."

"Với Tưởng Hàn à?"

Chu Dao khẽ rút tay: "Anh biết rồi sao?".

Lạc Dịch nhướn mày: "Ngày ấy, bọn em yêu đương cũng giống kiểu bây giờ à?".

"Vâng."

"Yêu bao lâu?"

"Một kì nghỉ hè."

"Hết rồi à? Sau khi lên đại học thì sao?"

Chu Dao không trả lời, im lặng ngẫm nghĩ.

"Chu Dao, anh đã nghe những gì em vừa nói. Anh sẽ suy nghĩ thật kĩ, sẽ cố gắng. Nhưng rất có thể mối quan hệ chúng ta sẽ không thể thay đổi trong thời gian ngắn được. Suy nghĩ thì đúng nhưng thời điểm chưa tới, không thể quá vội vàng. Em hiểu ý anh chứ?"

Chu Dao suy nghĩ thật lâu, lại gật đầu.

Lạc Dịch hỏi tiếp: "Em có sợ anh không?".

Chu Dao lập tức lắc đầu: "Em không".

Lạc Dịch: "So với việc bảo anh không được kiểm soát em, thật ra em càng muốn kiểm soát anh hơn, đúng không?"

Chu Dao khẽ cắn môi, thật thà gật đầu. Vài giây sau, cô lại trách mắng: "Anh khó nhằn quá!".

Lạc Dịch thoáng cười, giơ tay lên xoa đầu cô: "Em có thể coi anh là dự án LAND. Hãy nghĩ về trạng thái lúc bình thường của em".

Chu Dao dờ dẩn nhìn anh chốc lát, chợt hiểu ra.

"Ngày tháng còn dài, rồi sẽ từ từ làm được thôi. Như vậy em hài lòng chưa?"

Đôi mắt Chu Dao lóe sáng: "Hài lòng rồi ạ!".

Và thế là vấn đề được giải quyết.

Nụ cười trên mặt anh dần tắt, thận trọng hỏi lại cô lần thứ ba: "Vậy thì những lời em nói vừa rồi không phải là nói đùa mà là nghiêm túc, phải không? Nếu anh cứ đi thì em sẽ biến mất thật à?"

Chu Dao nín thở chốc lát, ngoan ngoãn trả lời thành thật: "Không đâu".

"Ồ?" Lạc Dịch nhướng mày, cuối cùng trong mắt xuất hiện nét cười như lại được nắm giữ hết thảy.

"Em sẽ tìm anh nói về chuyện này, nếu như anh vẫn không chịu nghe thì

sẽ tính sau." Chu Dao cúi đầu nhận sai. "Vừa rồi, cách nói chuyện của em không đúng".

Lạc Dịch nhìn cô.

"Ông chủ Lạc, vừa rồi em nói sai rồi." Cô tính toán chi li đến cả lời xin lỗi.

Lạc Dịch như cười như không, quả quyết: "Không được có lần sau nữa".

Chu Dao gật mạnh đầu. Lúc này, vẻ mặt Lạc Dịch mới dịu đi đôi chút, giờ tay lên vuốt mái tóc cô, khẽ lau hàng mi ướt đầm của cô. Anh kéo cô lại gần, cơ thể cô thuận đà nghiêng về phía trước, anh hôn đôi mắt cô, cô cũng hôn cằm hôn cổ anh. Hai người trao nhau nụ hôn, trấn an lẫn nhau.

Cuối cùng, Chu Dao nhượng bộ: "Anh đi lo việc của mình đi. Em ở đây chờ anh. Nhưng trước tiên, anh cần phải giải thích rõ với em xem chuyện này quan trọng không đã".

Cô hất hàm, bắt chước nhìn thẳng vào anh.

"Được. Anh sẽ giải thích." Lạc Dịch cười thản nhiên, nắm tay cô. "Thật ra lần này anh tới đây với mục đích tìm một ông chủ cung ứng ngọc phi thúy họ Cao".

Chu Dao nhay bén hỏi: "Anh tra ra được vấn đề gì sao?".

"Hai năm trước, Âu Á tuyển một giám đốc thu mua tên Viên Vĩ, Phật tháp ngọc bích thật phải qua tay ông ta mới vào Âu Á được."

Chu Dao suy nghĩ một lát: "Ông ta là mắt xích then chốt. Lẽ nào ông ta không phải là tay chân mà trực tiếp làm việc với Ngô Minh và Đan Sơn sao?".

Lạc Dịch gật đầu: "Nhưng hiên tại không có tung tích về Viên Vĩ. Lúc ông ta còn tại chức, phần nhiều những vụ thu mua của Âu Á đều được cung ứng từ ông chủ Cao này. Mà sau khi ông ta mãn nhiệm, Âu Á và ông chủ Cao kia cũng ngừng hợp tác".

"Anh cảm thấy có thể tìm được Viên Vĩ qua ông chủ Cao à?"

"Ừ, nhưng tìm được ông ấy còn khó hơn anh tưởng."

"Yến Lâm có cách ư?"

"Cô ta nói vậy."

Chu Dao cau mày ngẫm nghĩ chốc lát: "Nhưng em vẫn cảm thấy anh không nên đi. Không phải em ghen mà cũng không phải bởi vì em không muốn anh gặp cô ta".

Lạc Dịch: "Hừm?"

"Ông chủ Lạc, có phải Yến Lâm có mối quan hệ nào đó với Đan Sơn không?"

Lạc Dịch cười lạnh nhạt.

Chu Dao phân tích: "Cô ta đoán trước anh muốn tìm ông chủ Cao, chắc hẳn đã vạch sẵn kế hoạch rồi. Cho dù anh có gặp được nhân vật kia thì có thể hỏi được thông tin nào không, liệu trong những tin tức ấy có mấy phần là thật, mấy phần là giả?".

"Anh biết." Lạc Dịch thừa nhận.

"Vậy anh còn đi làm gì? Nếu như rơi vào cạm bẫy họ bố trí sẵn thì sao?"

"Không đến mức rơi vào bẫy đâu." Lạc Dịch nói, "Một là nhận được tin

tức có thể phân biệt thật giả, hai là không có được một tin tức nào. Nếu là em, em sẽ chọn trường hợp nào?".

Chu Dao sửng sốt, dặn dò: "Anh đi đi, chú ý an toàn".

Lạc Dịch im lặng nhìn cô, hồi lâu sau, ôm lấy gương mặt mặt cô rồi hôn thật sâu.

"Chu Dao, anh cũng vậy."

Sau khi Lạc Dịch đi, Chu Dao bò lên giường của anh nằm nghỉ, lại nghĩ về câu nói trước khi anh đi...

"Ông chủ Lạc, em rất thích anh, càng ngày càng thích anh hơn."

"Chu Dao, anh cũng vậy."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Type: Mều

Tây Song Bản Nạp về khuya mang theo hơi thở của thảm thực vật nhiệt đới. Tại khoảnh sân ở góc đường vắng vẻ, những chùm cây đan xen hỗn tạp, dòng nước róc rách chảy xuôi, con đường nhỏ trải đầy đá cuội dẫn tới tận cửa căn nhà mái nhọn tường trắng kiểu Thái. Lạc Dịch cởi giày bước vào, sàn nhà lát đá cẩm thạch lạnh thấu người.

Căn phòng trang trí nguy nga lộng lẫy, nhìn đâu cũng thấy ngọc phi thúy. Người làm dẫn Lạc Dịch và Yến Lâm đến phòng trà tiếp khách ở tầng một, ông chủ Cao đang ngồi hút thuốc lòn trên chiếc ghế gỗ lim. Ông ta khoảng bốn mươi tuổi, mắt đeo kính, phong thái nhã nhặn lịch sự, không hề bị phát tướng ở độ tuổi trung niên.

Một tay ông ta nâng điều cày bằng trúc. Đầu trên ống trúc để hở miệng, đầu dưới có một đốt nhỏ rỗng nhô ra, trông như cành cây đâm nhánh, đó là nõ điều. Đáy ống trúc chứa nước, lúc hút, khói sẽ qua nõ điều đi vào ống trúc, sau khi lọc qua nước sẽ theo lực hút tràn vào buồng phổi. Tay còn lại vờ tròn thuốc tra vào nõ điều, ông ta kề miệng vào đầu trên điều cày rít một hơi, sợi thuốc cháy lên, tiếng nước điều kêu giòn giã. Ông ta ngẩng đầu nhìn các vị khách mới đến, khói thuốc lượn lờ tỏa lên từ bên trong điều cày.

"Yến tổng."

"Ông chủ Cao." Yến Lâm cười mờ lờ. "Sau khi đổi nghề có vẻ ông càng ngày càng nhàn nhã thoải mái đấy!".

Nghe Yến Lâm nói, vẻ mặt Lạc Dịch vẫn điềm nhiên.

Sau mấy lời hỏi han, Yến Lâm giới thiệu Lạc Dịch với ông ta: "Đây là giám đốc thu mua mới nhậm chức của Âu Á".

Ông chủ Cao nhìn Lạc Dịch, gật đầu chào.

Yến Lâm cười sâu xa: "Có gì cần giúp đỡ thì anh cứ việc mở lời, ông chủ Cao là người rất nghĩa khí".

Lạc Dịch thoáng liếc qua Yến Lâm rồi lại nhìn ông chủ Cao, không mào đầu đông dài: "Ông chủ Cao, tôi muốn nhờ ông một việc. Dẫn tôi đi gặp một người".

"Ồ, nếu là bạn của Yến tổng, có thể giúp tôi nhất định sẽ giúp." Ông chủ Cao rất thẳng thắn. "Ai vậy?".

"Viên Vĩ."

Sắc mặt Yến Lâm không hề thay đổi. Ông chủ Cao rít một hơi thuốc lào, nhìn anh với vẻ mặt nghi ngờ: "Viên Vĩ nào?".

Lạc Dịch như cười như không: "Hai năm trước, ông ta là giám đốc thu mua của Âu Á, nhờ ông ta mà ông và Âu Á mới có quan hệ hợp tác làm ăn. Khi ông ta mãn nhiệm, ông cũng mất sức cạnh tranh so với các công ty khác. Ông chủ Cao còn nhớ không?".

"Ồ, là giám đốc Viên à?" ông chủ Cao vỗ đùi cái đét, cứ như đến giờ mới chợt nhớ ra. "Ha ha, thực ra khi đó, tôi không thân với ông ta cho lắm, chẳng qua là đút lót ông ta để trở thành nhà cung cấp hàng cho Âu Á mà thôi...". Ông chủ Cao giơ tay lên vờ đầu ngón tay ra hiệu trước mặt Lạc Dịch.

Anh đã đoán ra điều này từ trước, lạnh nhạt hỏi tiếp: "Sau khi giám đốc

mới lên thay, sao ông chủ Cao không tiếp tục hối lộ nữa?".

"Tôi đổi nghề rồi. Tuy nghề này kiếm được nhiều tiền nhưng rủi ro cũng cao."

Lạc Dịch lại hỏi: "Ông chủ Cao hẳn đã nghe nói đến Phật tháp ngọc bích rồi nhỉ?".

"Người trong nghề ai ai chẳng biết."

Lạc Dịch khẽ cười: "Tôi chính là tổ trưởng giám định ngọc nhưng lại bị Phật tháp này hại lên bờ xuống ruộng".

Ông chủ Cao sững sờ: "Ồ, hóa ra anh là người giám định sai".

"Không phải." Lạc Dịch điềm nhiên khẳng định. "Pho tượng mà tôi giám định là Phật tháp thật. Hơn nữa, tôi còn tra được ông chính là người dẫn mối, giúp giám đốc Viên mua được Phật tháp cho Âu Á".

"Chuyện này thì đúng." Ông chủ Cao gật đầu. "Nhưng ngày ấy, chúng tôi làm ăn chính đáng, tuân thủ pháp luật. Mối quan hệ giữa tôi và giám đốc Viên chỉ dừng lại ở mức cộng sự thôi. Sau khi anh ta mãn nhiệm, chúng tôi không còn liên hệ nữa. Huống chi tôi đã bỏ nghề buôn ngọc từ lâu nên không thể giúp anh chuyện này được rồi".

Lạc Dịch không hỏi chi tiết, biết Yến Lâm đã nói qua với ông ta trước rồi, giờ anh có hỏi cũng vô dụng. Huống chi anh đã nắm được một điểm sơ hở của ông ta.

Anh đứng dậy xin phép ra về, ông chủ Cao còn rất hiếu khách, sai người làm đi gọi xe. Yến Lâm thì ở lại phòng trà, nói muốn trò chuyện với ông chủ Cao một lát.

Một mình Lạc Dịch ngồi chờ trong phòng khách, bất ngờ nhìn thấy tường ảnh phía trong cầu thang. Anh vội vã bước tới, nhìn lướt qua ảnh gia đình và bạn bè. Lạc Dịch chợt thấy trong tấm ảnh chụp hình một người có đôi mắt quen thuộc, trông sắc bén khiến người ta cảm thấy gã chẳng thể nào là người tốt được. Cảnh nền là thôn trại của dân tộc Thái, cây xoài sum suê cao vút che đi nóc nhà màu vàng kim. Hẳn đứng bên cạnh ông chủ Cao với tư thế như một tên thuộc hạ.

Người này... hình như Lạc Dịch đã từng gặp tại cổng bệnh viện ở Á Đỉnh.

Anh vừa định lấy điện thoại di động ra chụp lại, chợt nghe tiếng bước chân của Yến Lâm tiến đến từ phía phòng trà. Không kịp nữa rồi, anh vội vã quay lại phòng khách.

Người làm đi tới, nói là xe đang đỗ ở gốc cây ngoài kia. Lạc Dịch và Yến Lâm đi trên con đường nhỏ trải đá cuội ra ngoài. Anh đang suy nghĩ về nơi chụp bức ảnh kia nhưng lượng thông tin quá ít ỏi, tạm thời chưa thể đưa ra kết luận.

Ở Cảnh Hồng, những nóc nhà vàng rực và cây xoài kiểu như thế này cực kì phổ biến.

Yến Lâm thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, hàng mày mảnh khê nhướng lên, nói đầy ẩn ý: "Hóa ra anh vào làm việc tại Âu Á là để điều tra về Phật tháp ngọc bích. Chỉ cần nói với em là được mà, anh cần gì phải đi điều tra cho khổ cực?".

Lạc Dịch nhận ra giọng điệu của cô ta có chút gì đó hả hê sung sướng. Anh nhìn qua rồi đáp lại lịch sự: "Hôm nay em đưa anh tới gặp ông chủ Cao là đã giúp đỡ anh nhiều rồi".

Yến Lâm nhìn anh, chợt cảm thấy có điều gì đó là lạ. Cô ta nghĩ mãi mà

không biết khác thường ở điểm nào, chỉ nghĩ anh thích chứng tỏ ta đây thôi, thuận thể chen họng anh: "Thật thế à? Nếu có thể giúp anh tìm được Viên Vĩ thì tốt".

Cô ta bước lên trước, vừa mở cửa xe vừa nói: "Có điều, lúc anh quyết định theo em đến đây, em đã rất bất ngờ, cũng cực kì vui".

Giọng điệu cô ta mang theo sự kiêu ngạo của kẻ chiến thắng, Lạc Dịch chỉ thoáng nghe đã nhận ra.

Anh dừng bước, giọng nói trở nên lạnh lùng: "Em biết trong phòng anh có người à?".

Đang bước lên xe, Yến Lâm chợt khựng lại. Vẻ mặt cô ta sững sờ, thầm trách mình lỗ lòi, lại không ngờ được anh nhạy bén đến mức ấy. Cô ta nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian còn lại không kịp rồi, đành phải kéo dài thêm.

Cô ta mỉm cười quay đầu lại: "Làm gì có chuyện đó, ý em nói...".

Cô ta còn chưa dứt lời, Lạc Dịch đã lao đến bóp cổ, dốc sức đè cô ta lên thân xe. Yến Lâm ngạt thở đỏ bừng mặt, mu bàn tay Lạc Dịch nổi đầy gân xanh, năm ngón tay siết chặt cổ cô ta.

Đáy mắt anh hằn đầy tia máu, gằn từng câu từng chữ: "Cô dám động vào cô ấy, tôi sẽ băm xác cô cho chó ăn!".

Ánh mắt Yến Lâm thoáng hiện ra sự chết chóc. Lạc Dịch túm cô ta ném ra ngoài, Yến Lâm ngã dúm dúm vào bụi cây thấp rậm rạp. Cô ta hần học quay lại nhìn anh. Lạc Dịch bước đến giật lấy chìa khóa trong tay người tài xế còn đang kinh sợ rồi lên xe, đóng rầm cửa lại. Anh đánh tay lái, lớp xe rê trên mặt đất, chiếc xe vội vã lao vút về phía trước.

Thời tiết hôm nay hơi nóng, Chu Dao đắp chiếc khăn tắm lên bụng, ngủ

rất say. Cô mơ màng nghe thấy tiếng người cãi vã ngoài hành lang.

"Con đi kia, mày lại đi lăng nhăng với trai à? Mày có tin tao đánh chết mày không?"

Người phụ nữ khóc lóc nỉ non.

"Con mẹ mày còn mặt mũi mà khóc nữa à? Nói, thằng kia là ai? Có nói không? Mày có tin tao đánh chết mày không?"

Chu Dao ngồi dậy dụi mắt. Cô mím môi ngồi ngây ngẩn trong chốc lát, đầu nặng như chì.

Chốc chốc lại vang lên tiếng tay dẫm chân đá, lát lát lại là tiếng phụ nữ khóc lóc cầu xin thảm thiết ở ngay trước cửa phòng cô. Chu Dao cau mày, mắt vẫn còn nhắm tịt, cô lười bật đèn, cứ thế tụt xuống giường, đi dép bước ra cửa, chuẩn bị ngó xem chuyện gì. Cô sờ chốt bảo vệ lạnh lạnh, vừa định mở ra thì trong đầu chợt tái hiện đêm mưa ở Á Định. Cô xoay mông trên chiếc ghế nhỏ cao cao, ngồi bên quầy bar uống sữa tươi. Tay Lạc Dịch gõ lên thành gạt tàn thuốc, dặn dò: "Lần sau, nếu gặp phải tình huống tương tự thì đừng tùy tiện chạy ra mở cửa".

"Tại sao?" Cô bặm môi.

Anh khiển trách: "Cô không có ý thức phòng bị cơ bản à? Nếu gặp phải kẻ bắt cóc thì sao?",

Cách cánh cửa, tiếng đánh chửi gần trong gang tấc, toàn thân Chu Dao ớn lạnh. Cô bừng tỉnh, ngón tay mau chóng rút khỏi khóa sắt, chạy về phía giường, nhìn xung quanh đánh giá căn phòng. Cô nhặt khăn tắm trên giường ném lên ghế, nằm úp sấp xuống đất rồi chui tọt vào gầm giường. Cô đang bò giữa chừng lại cảm thấy không ổn lắm bèn vội vàng chui ra, chạy đến núp phía sau chiếc rèm cửa sổ dày cộm.

Chiếc rèm cửa bốc lên mùi vải gay mũi. Chu Dao thở hỗn hển, lồng ngực phập phồng, dỏng tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa.

Cách đó vài con phố, Lạc Dịch căn chặt răng, đập thật mạnh vào vô lăng, chiếc xe rong ruổi trên con đường vắng lặng giữa đêm khuya.

Chu Dao dỏng tai lắng nghe. Tiếng cãi nhau ồn ã trên hành lang đột nhiên biến mất như chưa hề có chuyện gì xảy ra khiến đêm đen trở nên tĩnh mịch. Chu Dao cảm thấy kì quái đến gần như ngạt thở. Cô lo sợ núp sau rèm cửa sổ không an toàn, quỳnh quáng đến độ xoay ngược xoay xuôi. Cô quay đầu nhìn, ngoài kia là vườn cây nhiệt đới rậm rạp đủ loại. Cô vén rèm lên định bò ra ngoài, lại sợ chúng có công cụ cắt khóa sắt chuyên dụng, tốt hơn hết là dựng hiện trường giả trong phòng không có ai thì hơn. Vì thế, cô lại chạy ra cửa mở khóa bảo vệ. Bên ngoài có tiếng người đến gần, cô sợ tới mức toàn thân nổi da gà, vội chạy đến cửa sổ bằng tốc độ nhanh nhất, kéo cửa, trèo lên bệ, đôi mắt lia nhanh tìm cành cây chắc chắn quanh đây, mà cành gần cô nhất cũng phải khoảng một mét.

Chu Dao bước đi trên bệ cửa, hạ thấp trọng tâm, giơ chân ước lượng khoảng cách như con mèo nhỏ, chợt nghe tiếng thẻ phòng quẹt tích tích sau lưng. Cô giật mình, bất chấp tất cả nhảy về phía cái cây ấy. Cành và lá cây quét qua cánh tay khiến cô đau đến xuýt xoa, không kịp kêu tiếng nào liền ôm chặt lấy thân cây. Tán cây bị lay mạnh, Chu Dao vội vàng giữ im, hạ giọng năn nỉ: "Đừng lay nữa mà, đừng lay nữa mà".

Trong bóng đêm, gian phòng truyền đến tiếng mở cửa kéo kẹt khê khàng... Kéo chuyên dụng cắt phập một cái, tiếng cắt sắc ngọt gọn gàng vang lên rõ mồn một.

Cây cối đã ngừng lay, toàn thân Chu Dao túa mồ hôi, nghe thấy tiếng lật đồ trong phòng, từng đốm sáng từ đèn pin cắt qua khoảng không mù mịt. Cô vịn thân cây, lặng lẽ đứng lên, chầm chậm di chuyển trên cành cây, rón ra rón

rén chuyển sang một cây khác. Người trong phòng tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy ai. Cuối cùng rèm cửa sổ hơi động, cánh cửa được kéo mở ra, ánh đèn pin rọi thẳng vào bụi cây.

Ban đêm, hương lá cây gay nồng nhức mũi, đàn muỗi bay vo ve xung quanh. Hai tay Chu Dao giơ thẳng tắp trên đỉnh đầu, nắm chặt lấy cành cây. Một con chim bay tới, đậu trên cành cây trước mặt Chu Dao. Cô im lìm nhìn vào đôi mắt đen nhánh như hạt đậu của nó. Con chim cũng bất động nhìn cô, vài giây sau, nó cúi đầu rũ lông rũ cánh. Chùm sáng quét vài lượt qua chỗ con chim kia, nó đập cánh phành phạch nhưng không hề bay đi.

"Mẹ kiếp, người đâu rồi?"

"Không có ai sao? Không thể nào trốn nhanh vậy được."

"Nhưng tao nhìn thấy cô ta bước vào phòng này mà."

"Ngay cả chốt bảo vệ cửa cũng không cài, vừa nãy bên ngoài âm ỉ thế mà không bước ra khỏi cửa, chắc không ở trong phòng đâu."

"Tao theo dõi chặt chẽ lắm, không thấy cô ta ra khỏi phòng."

"Vừa nhìn đã biết là không có ở đây rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi tìm phòng khác xem sao."

"Vẫn không đúng, hay là tìm trên tán cây xem?"

Chu Dao giật thót, dưới lầu vang lên tiếng phanh xe gấp, đám người đang nói chuyện nhìn thoáng qua nhau rồi tức tốc bỏ chạy.

Chu Dao không hiểu tại sao bọn chúng bỗng dưng chạy biến, nhưng cô không dám nhúc nhích. Đến tận khi nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, không còn một tiếng động nào nữa, cô mới dám hít thở từng hơi gấp gáp, hai

tay giờ đến mỗi nhữ, cô từ từ hạ xuống.

Suốt mấy phút vừa rồi, Chu Dao đã mệt lả, đành đứng nguyên tại chỗ bình ổn lại hơi thở rồi nghĩ đến chuyện tìm cách quay về phòng. Cô cúi đầu nhìn xuống nhận ra độ cao hiện tại thì giật mình thảng thốt, khe khẽ than một tiếng rồi lập tức ngồi xuống ôm lấy cành cây to không chịu buông tay.

Xe chưa kịp dừng lại hẳn, Lạc Dịch đã lao thẳng vào đại sảnh. Anh chạy như gió cuốn lên lầu, băng qua hành lang, quẹt thẻ mở cửa, bật đèn, nhìn khắp căn phòng đã không còn một bóng người. Tâm trạng anh căng thẳng, hai tay vò đầu, vừa định xông ra ngoài tìm lại nghe thấy tiếng xe hơi khởi động dưới tầng. Anh lập tức nhào về phía cửa sổ nhìn xuống, thấy chiếc xe kia đã phóng đi mất hút, e rằng Chu Dao đang ở trong đó. Anh nhảy lên bệ cửa sổ, tính nhảy qua ôm lấy thân cây tụt xuống tầng, song bất chợt nghe thấy một tiếng gọi đáng thương: "Ông chủ Lạc..."

Lạc Dịch sửng sốt, nhìn về phía phát ra giọng nói, thấy Chu Dao đang ôm thân cây thật chặt giống như chú gấu Koala nhỏ. Cô ló nửa cái đầu từ phía sau thân cây, dẫu môi hờn trách: "Chân em bủn rủn cả rồi, không trèo qua đó được đâu".

Trái tim Lạc Dịch treo lơ lửng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng trở lại vị trí của nó, không biết bây giờ nên cười hay nên khóc nữa.

Chu Dao rấm rứt: "Anh mau qua đây đỡ em đi!".

Lạc Dịch sai một bước dài qua chạc cây, để lại tiếng rì rào sột soạt. Anh bước trên một cành cây đi tới đó, cuối cùng cũng bắt được bàn tay nhỏ bé của cô. Chu Dao lập tức nắm chặt lấy tay anh, như thể hoàn toàn tin tưởng giao phó cơ thể mình cho anh.

Lạc Dịch chậm chậm dắt cô quay lại căn phòng. Anh bước lên bệ cửa sổ

trước, giơ tay ra đón cô. Bệ cửa sổ thì cao, còn cành cây thì thấp, khoảng cách giữa hai bên tầm một mét, Chu Dao ước lượng nhưng không dám: "Xa quá, em sợ không leo lên nổi".

Lạc Dịch trấn an: "Em cứ đưa tay cho anh trước đi!".

Chu Dao vươn tay tới, anh nắm chặt tay cô rồi ra hiệu: "Lên nào!".

Cành cây đung đưa, Chu Dao nhấc chân nhưng vẫn không với tới, sốt ruột kêu: "Không được... á!".

Cơ thể Chu Dao đột nhiên lơ lửng giữa bầu trời, Lạc Dịch cầm hai cánh tay cô, nhấc cô lên. Một giây sau, Chu Dao đã an toàn hạ cánh trên bệ cửa sổ.

Cô cuống quýt quay người tụt xuống, chui vào phòng, đến khi bàn chân tiếp đất rồi mới có cảm giác an toàn. Cô quay lại nhìn Lạc Dịch vui vẻ thở phào: "May mà anh về kịp, nếu không chân em tê..."

Những lời còn lại bị lồng ngực anh che kín. Một tay Lạc Dịch kéo cô ôm vào trong lòng, bàn tay kia giữ chặt lấy gáy cô. Chu Dao sững sờ chốc lát, nghe thấy nhịp đập dữ dội khác thường trong lồng ngực anh. Cô từ từ vòng tay lên ôm anh thật chặt.

Lạc Dịch lẳng lẳng ôm cô thật lâu, mãi sau mới chịu buông lỏng ra, dường như hối hận: "Xin lỗi, anh không nên đi mới phải".

Chu Dao khẽ vỗ lưng anh trấn an: "Không sao, em đã an toàn rồi mà. May mà em nhanh trí".

Lạc Dịch cúi đầu, áp mặt vào mặt cô, khước môi cong lên dịu dàng.

Chu Dao ngửa đầu hỏi: "Lần này đi có thu hoạch được gì không?".

"Có." Lạc Dịch trả lời. "Nhưng bây giờ vẫn chưa thể nói rõ".

"Ồ, có ích là tốt rồi." Nói xong, Chu Dao đưa tay gỡ mũng soàn soạt.

Lạc Dịch buông cô ra, cúi đầu hỏi: "Sao thế?".

"Em bị muỗi đốt vào mũng."

Lạc Dịch báo cảnh sát. Cảnh sát lấy bằng giám sát về phân tích, tìm đối tượng khả nghi. Quản lý khách sạn cũng được mời đi phối hợp điều tra. Sau đó, anh đi tìm thuốc sát trùng miệng vết thương cho cô, bận rộn tới hơn một giờ mới xong.

Tiếp đó, anh đến bên cửa sổ gọi điện thoại cho Lục Tự.

Anh ta đang ngủ, giọng hơi lơ mơ: "Alo?".

"Anh phải tới Cảnh Hồng một chuyến." Lạc Dịch nói.

"Sao vậy?" Người phía đầu bên kia đã tỉnh táo đôi chút.

"Chúng ta đều nghĩ rằng Yến Lâm chỉ thuận đường tới đây tham gia hội nghị, nhưng xem ra hiện giờ, cô ta đã sớm chuẩn bị kế hoạch khác rồi."

Lục Tự ngẫm nghĩ: "Được. Ngày mai tôi sẽ tới đó".

"Anh có thể bắt cô ta không?"

"Cái gì cơ?" Lục Tự sững sốt.

"Lục Tự." Lạc Dịch nhớ tới vẻ chết chóc trong ánh mắt của Yến Lâm tối nay, hạ giọng: "Yến Lâm chính là Đan Sơn. Tôi khẳng định."

"Anh có chứng cứ gì không? Lạc Dịch, muốn bắt người thì phải có chứng cứ, nếu không bắt rồi thì vẫn phải thả ra."

Lạc Dịch vò mái tóc ướt đầm. Chốc lát sau, anh điềm tỉnh nói: "Tôi sẽ nghĩ cách. Ngày mai, anh phải cấp tốc tới đây".

"Được."

"Lâm Cẩm Viêm đâu?"

"Bắt rồi nhưng cậu ta không chịu khai gì cả. Chúng ta không thể tạm giữ cậu ta quá lâu, hết thời gian quy định đành phải thả, nhưng chúng tôi sẽ cử người theo dõi cậu ta."

"Ừ."

Lạc Dịch cúp máy, đứng bên cửa sổ suy ngẫm về tình hình ở nhà ông chủ Cao tối nay trong chốc lát. Anh vô thức cầm điều thuốc đưa lên miệng, định châm lửa nhưng chợt nghĩ ra gì đó bèn cất đi.

Tiếng nước chảy rào rào trong nhà tắm, Lạc Dịch quay đầu nhìn, cảm xúc nơi đáy mắt hơi thay đổi. Trong phòng không bật đèn, chỉ có ngọn đèn hắt ra từ nhà tắm, hệt như chiếc đèn lồng thủy tinh. Chu Dao đứng trong phòng kính, trên người dính sữa tắm, hai tay vuốt ve cổ và toàn thân từ trên xuống dưới.

Lạc Dịch mím môi, đứng bên cửa sổ nhìn cô chăm chú. Đến tận khi cô gội sạch người rồi khoác khăn tắm chuẩn bị bước ra, anh mới bật đèn, ngồi xuống ghế sofa.

Đêm về khuya nhưng Chu Dao đã ngủ được một giấc rồi, vì phấn khích mà nói nhiều một cách bất thường: "Ông chủ Lạc, em nghe người ta nói, trong vân Nam thập bát quái, ba con muỗi được một bát canh đấy!".

Cô ngồi ở mép giường cầm khăn lau tóc, lắc lư bắp chân trắng nõn ướt mềm.

"Thập bát quái?" Lạc Dịch nhìn bàn chân trần của cô chăm chăm, hỏi băng quơ.

"Đúng vậy, còn nhiều lắm, em có thể đọc từng cái cho anh nữa cơ. Vân Nam thập bát quái, ống tre có thể làm điều cày."

Ánh mắt Lạc Dịch liếc lên, khăn tắm quấn hờ trên người cô. Anh nói: "Mang máy sấy tóc ra đây".

Chu Dao lấy máy sấy tóc đưa anh, vẫn mãi đọc: "Bên này mưa bên kia nắng. Xe lửa không nhanh bằng xe hơi".

Lạc Dịch vỗ vỗ lên đùi mình, ý bảo cô ngồi lên đó. Chu Dao ngoan ngoãn làm theo. Anh quay người cô lại để cô đối mặt với mình. Chu Dao ngồi như trẻ con: "Lấy nón rơm làm vung nôi. Trứng gà dùng cỏ xâu chuỗi bán".

Chu Dao cúi thấp đầu, phất phơ mái tóc dài đến trước mặt anh. Lạc Dịch sấy tóc cho cô, ngón tay vỗ về mái tóc cô. Chu Dao vô cùng thoải mái, rụt cổ lại cười híp mắt. Anh nhẹ nhàng cầm lấy đuôi tóc cô, đầu cô ghé lại gần khẽ cọ bàn tay anh, cơ thể cũng vô thức tựa sát vào anh.

Lạc Dịch tắt máy sấy, buông những sợi tóc dài trên vai cô. Anh kéo cô tới gần, hôn môi cô. Cô ôm cổ anh, đặt lên môi anh những nụ hôn ướm át.

Cô co cuộn lại trong lòng anh, trái tim như run lên. Lạc Dịch nhìn từng nét mặt của cô, mơ màng, ngây ngô, mừng rỡ và vui vẻ.

Lạc Dịch nghiêng đầu hôn môi cô, đặt cô xuống ghế sofa.

Sáng sớm, Chu Dao chạy về phòng, ngủ một tiếng để lấy lại sức. Lúc rời giường, cô cùng mẹ và mọi người đi tham gia gian hàng giới thiệu ngọc thô. Nhân viên phía tổ chức còn trình trọng tới tiếp đón, đề nghị bữa sáng ra ngoài ăn bún qua cầu.

Họ cùng đến một nhà hàng lâu đời ở Cảnh Hồng, đúng vào giờ ăn sáng, khách khứa đông nghịt.

Cô nhân viên đi vào xếp hàng mua vé, Chu Dao hứng thú theo sau, chăm chú nhìn biển hiệu "Truyền thuyết bún qua cầu" dán trên tường. Truyền thuyết này có rất nhiều phiên bản, đại ý là người vợ mang bún cho người chồng ôn thi vất vả, chủ yếu tỏ ý quan tâm.

Lạc Dịch không tiện đi theo, chỉ dành chú ý đến hành tung của Chu Dao, không để cô thoát khỏi tầm mắt của mình.

Chu Dao nhanh chóng quay lại bàn ngồi, thao thao bất tuyệt về truyền thuyết bún qua cầu, sau đó nói: "Trong Vân Nam thập bát quái thì có một điều kì lạ mang tên bún qua cầu người người yêu".

Lạc Dịch uống trà, lẳng lặng liếc nhìn cô. Cô đọc "thập bát quái" trước khi ân ái đến lúc lên giường, thế mà sáng nay vẫn chưa chịu thôi. Hôm nay, anh chỉ cảm thấy thập bát quái này có gì đó rất mờ ám. Vừa nhắc tới, anh chợt hồi tưởng dáng vẻ mê người của cô khi ngồi sẩy tóc trên đùi anh.

Tướng Hàn thì khá hứng thú, hỏi Chu Dao cặn kẽ. Hai người hưng phấn trao đổi rôm rả. Lạc Dịch nhìn hai người họ với khuôn mặt gần như không cảm xúc.

Sắc mặt Hạ tổng thì không được tốt lắm, khẽ day trán: "Khách sạn này làm ăn không chuyên nghiệp gì cả. Ban đêm còn có người đánh nhau ồn ào, quấy rầy giấc ngủ của người khác."

Trợ lý Nguyễn tiếp lời: "Đúng vậy, tôi cũng nghe thấy, hai người kia đúng là ...vô văn hóa".

"Nghe nói tối qua anh báo cảnh sát?" Hạ tổng quay sang hỏi Lạc Dịch.

"Có người quẹt thè đột nhập phòng tôi."

Hạ tổng không có hứng thú nghe, lát sau mới hỏi: "Nghe người ta nói, trong phòng anh có một cô gái".

Chu Dao đang nói chuyện với Tưởng Hàn chợt ngậm miệng, tóc gáy dựng đứng.

Lạc Dịch đáp: "Vâng".

Về mặt Hạ tổng không vui, khó hiểu nói: "Tuy cậu không quan tâm hình ảnh của mình ngoài công ty nhưng tốt nhất hãy chú ý một chút, ở đây có nhiều người bị bệnh".

Bà tướng Lạc Dịch gọi gái.

Chu Dao chỉ biết lặng thinh, thầm than: Mẹ, là con đấy!

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Type: Mều

Chu Dao gật gà gật gù. Cô muốn xem ngọc ở sảnh triển lãm dưới tầng, không muốn ngồi trong phòng điều hòa nghe thuyết trình. Nào là lịch sử của hội nghị triển lãm, nào là tầm quan trọng của sự phát triển, lan man sang cả khách quý từ các tỉnh, toàn mấy chuyện chẳng liên quan gì đến cô cả. Chu Dao nghiêng đầu nhìn Power Point trên màn hình trình chiếu, ánh mắt mơ màng, vừa định ngáp một cái lại liếc thấy Hạ Minh Chân bên cạnh, thế là cô đành ngậm chặt miệng.

Người phát ngôn trên bục kia đang thao thao bất tuyệt, Chu Dao thật sự không ngồi nổi nữa, lặng lẽ đứng dậy. Ánh mắt Hạ Minh Chân liếc qua. Mặt cô nhăn nhó, nhỏ giọng giải thích: "Mẹ, sáng nay con uống nhiều sinh tố đu đủ quá, bây giờ buồn đi vệ sinh".

Hạ Minh Chân lờm cô rồi nhìn lên bục phát biểu. Chu Dao rón rén chuồn khỏi chỗ ngồi, chạy ra ngoài. Lạc Dịch thấy vậy cũng rời đi theo cô.

Ngoài cửa sổ, ánh dương rực rỡ, cây xanh tỏa bóng mát. Chu Dao đứng bên cửa sổ duỗi cái lưng tê mỏi, thấy Lạc Dịch ở phía sau, cô cắt hứng trợn mắt nhìn anh: "Theo em ra ngoài làm gì?".

Lạc Dịch nghiêng người tựa vào tường, quay đầu nhìn cô: Tối hôm qua, anh đã nói với em rồi mà, trong khoảng thời gian ở Vân Nam không thể rời khỏi tầm mắt của anh".

Chu Dao thầm đắc ý nhưng ngoài miệng vẫn không thôi chém vào một câu: "Không cần anh quan tâm. Dù sao em cũng chỉ là cô bồ nhỏ của anh thôi".

"Gì cơ?" Lạc Dịch nhướn mày nhìn cô hồi lâu, cố nhịn cười "Cô bồ nhỏ?".

Cô còn ghi hận lúc Hạ tổng hỏi có phải anh gọi gái về phòng không, anh im lặng không đáp nên bị Hạ tổng xem là thừa nhận, mặc định anh gọi mấy em gái tuổi vị thành niên.

Lạc Dịch cong ngón trỏ kéo cằm cô: "Cô bồ nhỏ hả?" rồi lại rê một đường xuống dưới. Chu Dao bị anh cù nhột, vừa run rẩy cười vừa hẩy tay anh ra: "Đừng có mà động tay động chân ở đây".

Lạc Dịch nói: "Nếu anh nói anh có một cô bạn gái bé nhỏ ở đây, mẹ em sẽ tin chắc?".

Chu Dao thấy cũng đúng, giây sau mặt mày đã hớn hở trở lại: "Được rồi. Vậy coi như xong".

Cô dễ dãi như vậy khiến Lạc Dịch không khỏi buồn cười, anh dẫn lại vài phần, dặn dò: "Anh biết em rất tò mò với mọi thứ xung quanh nhưng đừng có chạy lung tung. Đợi Lục Tự đến thì sẽ có người đi theo bảo vệ em".

"Vậy còn anh, anh không quan tâm đến em nữa à?" Đôi mắt Chu Dao long lanh, giọng nói ần chứa vẻ nũng nịu.

Lạc Dịch cạn lời nhìn cô, hồi lâu sau khóe môi cong lên: "Không phải".

Anh cảm thấy thỏa mãn bất ngờ với cách nhõng nhẽo của cô.

"Ừm." Chu Dao vui vẻ, nhảy chân sáo đến bên cạnh anh rồi lay lay cánh

tay anh.

Tiếng đẩy cửa vang lên cách đấy không xa. Chu Dao sững sốt, lập tức buông Lạc Dịch ra, vội vã liếc anh một cái ý bảo anh mau đi đi, rồi đột ngột xoay người chạy về phía cửa. Tưởng Hàn cũng đi ra khỏi phòng, Chu Dao đi ngang qua cậu ta định bước vào trong. Tưởng Hàn quay đầu lại nhắc: "Khỏi phải vào nữa, sắp xong rồi".

"Vừa hay, tôi cũng không muốn vào."

"Xuống sảnh triển lãm thôi."

Khách khứa tụ tập ở hội nghị triển lãm ngọc thạch và châu báu, các nhà cung cấp trong ngoài nước cũng không thể vắng mặt. Châu báu đủ mọi màu sắc: hổ phách, mã não, phi thúy, bạch ngọc, bích tỉ, thanh kim, thán tang, tang thác muôn màu rực rỡ, chủng loại phong phú. Bước vào giữa hội trường, con người như rơi vào cảnh tiên kỳ ảo lộng lẫy.

Chu Dao đi tới đi lui, cuối cùng dừng lại ở khu triển lãm ngọc quý. Ngoại trừ các loại ngọc phi thúy lâu năm, Chu Dao còn thấy ngọc lục bảo Colombia, đá sapphire đến từ Kashmir, hồng ngọc "huyết bồ câu" đỏ lòm như máu, trong veo sáng ngời đến từ Myanmar. Chu Dao thường thức trong chốc lát, bắt chuyện với cô nhân viên mới biết viên hồng ngọc đó có xuất xứ từ thành phố Mogok của Myanmar.

Tưởng Hàn đứng bên cạnh gầy mấy viên đá vụn, bỗng nói: "Chu Dao, sau này ai cưới được cậu chắc phải dốc hết vốn liếng ra mất".

Chu Dao quay đầu hỏi: "Tại sao?".

"Đối với điều kiện nhà cậu, nếu người ta muốn rước cậu về, chưa nói đến sinh lễ, nhẫn cầu hôn ít nhất cũng phải lớn như kia kìa, chất lượng cũng không thể kém cạnh." Tưởng Hàn chỉ viên đá sapphire Kashmir phía đối

diện.

Chu Dao vừa nhìn đã giật mình hoảng hốt: "Cái đó ít nhất cũng phải bốn carat, hơn ba trăm vạn tệ đấy! Không được, đắt quá! Tôi không cần đâu". Cô kiên quyết lắc đầu.

Tưởng Hàn rủ rỉ hỏi: "Bạn trai cậu là tên nghèo kiết xác à?".

Chu Dao lặng thinh, lườm cậu ta một cái rồi quay người đi mất.

Tưởng Hàn đuổi theo, trêu chọc cô: "Đang trong giai đoạn yêu đương thăm thiết, theo lý thì phải gọi điện nhắn tin liên tục mới đúng. Chẳng lẽ chia tay rồi hả?".

"Công việc của anh ấy bận rộn, đến tối về phòng tôi mới gọi điện thoại cho anh ấy."

Tưởng Hàn cười sang sảng: "Không chừng ban ngày anh ta làm gì đó với người khác đấy! Cậu đừng để bị lừa".

Chu Dao nín thinh lườm cậu ta một cái cảnh cáo.

Lạc Dịch đứng sau cô tầm hơn mười mét, thông thả đi theo, thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn vài vật trưng bày trên bục triển lãm. Chợt nghe phía sau có người gọi anh: "Ông chủ Lạc?".

Lạc Dịch quay lại, hóa ra là cô Từ bên phía nhà cung cấp bị ép uống rượu ở bữa tiệc đêm nọ. Anh khẽ gật đầu coi như đáp lại.

Lần này, công ty cô Từ cũng tham gia triển lãm, cô ấy đang bề bộn công việc, không ngờ lại nhìn thấy anh đi ngang qua đây, bèn tranh thủ thời gian tiến lên chào một câu, nhân tiện tỏ lòng biết ơn: "Giám đốc Lạc, lần trước anh giải vây cho tôi trên bàn rượu, tôi còn chưa kịp cảm ơn anh đấy. Hôm

nay vô tình gặp lại mới chính thức bày tỏ sự cảm kích được".

"Không có gì." Lạc Dịch đáp lại.

Chuyện trò xong, cô Từ không làm phiền anh nữa, gật đầu xin phép đi.

Nhưng Lạc Dịch chợt nhớ tới một chuyện, gọi cô lại: "Cô Từ".

"Có chuyện gì sao?"

Lạc Dịch cau mày chốc lát, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

"Giám đốc Lạc có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao?" Cô Từ cười khàng khái. "Anh cứ nói thẳng là được".

Lạc Dịch cần nhắc lựa lời đôi chút, nói đầy ẩn ý: "Trước kia, công ty của các cô không đủ điều kiện để hợp tác với Âu Á, Nhưng mà...".

Sắc mặt cô Từ trắng bệch, khóe miệng mấp máy.

Lạc Dịch thấy thế thì dừng lại: "Xin lỗi, coi như tôi chưa nói gì.."

Anh khẽ gật đầu, vừa định quay người đi thì cô Từ lên tiếng: "Đúng như anh nghĩ. Lúc ấy, tôi và giám đốc Viên Vĩ có thực hiện... một vài giao dịch... hơi khó nói".

Vẻ mặt Lạc Dịch vẫn thản nhiên như không, hỏi: "Sau khi ông ta mãn nhiệm, có liên lạc với cô nữa không?".

Cô Từ lắc đầu, thấy ẩn đường anh cau chặt, cô lựa lời dò hỏi: "Anh có chuyện tìm ông ta à?".

"Muốn điều tra một số việc." Lạc Dịch nói, không hề muốn bỏ qua một chi tiết nhỏ nào, hỏi tiếp: "Cô Từ có thể miêu tả về con người Viên Vĩ

không? Trong hai năm nay, nhân sự của Âu Á thay đổi quá nhiều, không còn mấy đồng nghiệp từng hợp tác với anh ta nữa".

Cô Từ đảm chiêu, hồi tưởng một lát rồi nói: "Viên Vĩ... không phải là người quyết đoán".

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lạc Dịch: "Có nghĩa là sao?".

"Ông ta không có sức thuyết phục, không hiểu nhiều về mấy thứ trong nghề. Tôi cảm thấy ông ta không đủ năng lực, còn tham tiền háo sắc nữa." Nói đến đây, cô Từ cười cay đắng. "Lúc ấy, tôi còn hoài nghi có phải ông ta đi cửa sau để được vào Âu Á hay không. Bởi vì... ông ta thật sự chỉ là một tên bù nhìn".

Bù nhìn ư?

Ý cô ta là... con rối sao?

Lạc Dịch hơi giật mình, ghép từng mảnh ghép trong đầu lại.

Chẳng lẽ kẻ nằm vùng trong Âu Á... chính là ông ta?

Lạc Dịch lập tức đi tìm Chu Dao, muốn xác nhận vài chuyện. Nhưng lúc này đã gần trưa, người xem triển lãm lục tục ra về. Lạc Dịch chạy gấp tới cửa đã thấy nhóm Hạ tổng lên xe, Chu Dao đi sau cùng nghiêng cổ ngó nghía xung quanh. Thấy Lạc Dịch đứng phía xa xa, cô lập tức nở nụ cười với anh rồi vui vẻ lên xe.

Hôm nay, nhóm họ không ngồi xe thương vụ mà dùng xe con. Hạ tổng, Chu Dao và Tưởng Hàn ngồi trên chiếc xe phía trước còn cấp dưới như Lạc Dịch, trợ lý Nguyễn và nhân viên ở chiếc xe phía sau.

Lạc Dịch gác tay lên cửa kính xe, nhíu mày suy tư. Cơn gió hè thổi lay

hàng cọ tươi tốt ven đường, nhẹ đưa mùi hương thoang thoảng.

Lạc Dịch nhìn ra ngoài cửa xe, bỗng nhiên phát hiện ra điều khác thường: "Sáng nay có đi đường này đâu".

Tài xế nói: "Tôi lái theo chiếc xe phía trước, có lẽ anh ta sợ đường kia bị tắc".

Lạc Dịch nhìn về chiếc xe phía trước, xuyên qua cửa kính thủy tinh phía sau, anh có thể nhìn thấy cái đầu của Chu Dao đang quay sang bên nọ bên kia. Hạ tổng nghiêng đầu nói câu gì đó, cô liền ngồi im thín thít.

Lạc Dịch chợt nhớ lại cảnh tượng lúc ra cửa vào sáng nay. Hạ tổng vừa nhìn thấy chiếc xe nhân viên hội nghị sắp xếp đã nhăn mày: "Anh chị làm việc qua loa quá! Nhóm chúng tôi có năm người, phải đi xe thương vụ, chia làm hai chiếc xe là kiểu gì đây?".

Anh mơ hồ cảm thấy có điều gì đó là lạ, vừa cười trách mình quá lo lắng rồi lại liếc nhìn Chu Dao. Lúc này, bên cạnh có chiếc xe màu đen định chen vào.

Lạc Dịch nói: "Tài xế, mau theo sát chiếc xe phía trước". Nói xong, anh hạ cửa kính xe xuống, định nhắc chiếc xe bên cạnh, không ngờ chiếc xe màu đen kia đột ngột tăng tốc lao thẳng vào xe Chu Dao.

"Rầm!" Tài xế xe Lạc Dịch lập tức phanh gấp, anh cúi về trước theo quán tính, kinh hoàng nhìn xe Chu Dao bị đâm kẹt cứng ở ven đường, tiếng phanh xe chói tai.

Chu Dao đụng phải tựa lưng ghế phía trước, nhất thời không phản ứng kịp.

"Xuống xe!" Lạc Dịch quát tài xế, anh vội vã với lên mở cửa ghế lái rồi

đẩy tài xế xuống xe. Lạc Dịch ngồi lên ghế lái, nhìn thấy mấy người xuống khỏi chiếc xe màu đen kia, đi về phía xe của Chu Dao.

Ánh mắt Lạc Dịch trở nên tàn nhẫn, khóe miệng nhếch lên, cầm vô lăng, đổi số, nhấn ga, trong nháy mắt, tốc độ xe đã vọt lên gần 100 km/h, phóng về phía chúng.

Những kẻ kia chạy đến chỗ Chu Dao, vừa định mở cửa liền nghe thấy tiếng xe hơi tăng tốc âm ầm, quay đầu nhìn thì thấy Lạc Dịch đang vọt đến với tốc độ cao, lập tức chao người tránh né.

Xe Lạc Dịch đâm mạnh vào chiếc xe màu đen, vang lên tiếng va chạm đinh tai nhức óc. Thân xe cùng tài xế đều bị hất tung, một tên không tránh kịp bị va vào đầu xe, lăn lên đỉnh xe rồi rơi xuống đất.

Lạc Dịch đạp phanh xe, sập cửa đi xuống, bước nhanh đến túm một người trong số chúng áp lên thân xe: "Ai phái chúng mày tới? Có phải Yến Lâm không?".

"Mày về báo cho cô ta biết, có phải cô ta muốn chết rồi không?"

Đôi mắt anh lóe lên ánh sáng lạnh buốt, nện mạnh một đấm vào bụng đối phương. Gã hộc máu, mặt mũi nhăn nhó. Lạc Dịch còn định đánh tiếp thì thấy ba chiếc xe cùng kiểu với chiếc màu đen đang tăng tốc chạy về phía này. Anh lập tức hất gã ta ra, nhảy tới chỗ ghế lái xe Chu Dao, mở cửa kéo tài xế xuống.

Anh ngồi lên xe, nhanh chóng liếc về ghế sau. Chu Dao và Hạ Minh Chân vẫn còn kinh hoàng không thôi, nhưng không hề bị thương.

Lạc Dịch khởi động xe, lao như tên bắn. Ba chiếc xe phía sau theo sát không ngừng. Một trước ba sau, bốn chiếc xe len lỏi giữa dòng xe cộ, truy đuổi sát nút.

Cầm Lạc Dịch bệnh ra, anh nhấn chân ga hết cỡ: "Hai người thắt dây an toàn lại mau!".

Chu Dao vội vàng thắt chặt dây an toàn, Hạ tổng giữ chặt lấy ghế ngồi nhưng không chịu hợp tác. Bà thoáng nhìn chiếc xe phía sau, hỏi: "Chúng là ai?".

"Không có thời gian giải thích với Hạ tổng." Lạc Dịch liếc nhìn chiếc xe đang tăng tốc vọt tới trong gương chiếu hậu, cười khẩy rồi đột ngột chuyển làn, đuôi xe va vào đầu xe đối phương kêu rầm!

Thân xe bị châm động mạnh, xe đối phương cũng loạng choạng lại đang trong đà tốc độ cao, chiếc xe quay một vòng, đâm vào làn phân cách ở giữa đường rồi lật ngửa.

Chu Dao nắm chặt tay vịn trên trần xe, trái tim đập loạn nhịp trong lồng ngực. Cô quay đầu nhìn phía sau: "Còn hai chiếc nữa!".

Tướng Hàn: "Mẹ kiếp!".

Lạc Dịch thu lại ánh mắt lạnh lùng từ gương chiếu hậu, một tay ra sức đánh lái, một tay cấp tốc đẩy cần số, lao thẳng về phía trước. Cuối cùng thấy đèn giao thông bật xanh, anh tăng tốc phóng về con đường đối diện.

Hai chiếc xe theo sát ngay sau.

Xe của Lạc Dịch băng băng trên đường lớn, đột nhiên quẹo thật nhanh qua khúc cua, người trong xe như bị ném vào vách xe, chiếc xe lượn xoáy một vòng như bị quăng vào máy ly tâm, bay về phía bên trái ngã tư đường. Chiếc xe theo sát phía sau không kịp phản ứng, vội vàng chuyển hướng, lốp xe ma sát trượt trên mặt đất, chiếc xe giống như con quay bị mất kiểm soát, lệch khỏi quỹ đạo càng lúc càng chạy xa.

Lạc Dịch ổn định lại thân xe, tăng tốc chạy tiếp, nghĩ ngợi xem nên cắt đuôi chiếc xe cuối cùng như thế nào. Một chiếc xe chống đạn đang tăng tốc chạy đến từ phía đối diện, lao thẳng về phía Lạc Dịch.

Lạc Dịch giật mình kinh hãi, lại thấy lái xe là gã võ sĩ quyền anh máu lạnh, đàn em của Khương Bằng. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, tăng tốc lao về phía anh ta.

Tướng Hàn nắm tay vịn ở ghế lái phụ, hô lên: "Sắp đâm vào rồi!".

Chu Dao cũng hoảng sợ cúi đầu, nhắm chặt mắt.

Hai chiếc xe lao thẳng về nhau!

Một giây trước khi đụng phải, Lạc Dịch dồn sức đánh tay lái sang làn xe trống trơn ở bên cạnh. Xe sau đâm sầm vào xe chống đạn của võ sĩ quyền anh, vì quá bất ngờ nên không phản ứng kịp. Sau khi va chạm, đầu xe đổi phương bẹp dúm, thoáng chốc hóa thành sắt vụn. Mà xe Lạc Dịch vừa mới tránh được một kiếp đột nhiên nổ vang, vỡ lốp rồi!

Lạc Dịch lập tức nhả chân ga, hai tay gắng sức giữ chặt tay lái. Tuy nhiên tốc độ xe quá nhanh, sau khi mất lái, xe cứ thế xoay tròn rồi đâm vào dải phân cách bằng xi măng. Nơi bị va đập chính là vị trí phía sau nơi Chu Dao đang ngồi.

"Dao Dao!" Hạ Minh Chân nhào qua ôm lấy Chu Dao, che chở cô trong lòng.

Lúc Lục Tự chạy đến bệnh viện, Lạc Dịch và Khương Bằng đang khẽ giọng nói chuyện ở hành lang. Anh ta chạy tới chỗ hai người, thở hổn hển hỏi: "Không sao chứ?".

Khương Bằng đáp: "Không sao đâu, ngoại trừ Hạ tổng bị gãy chân đã mổ

xong thì không có gì đáng ngại. Bác sĩ nói bà ấy bị chấn thương não nhẹ, cần ở lại bệnh viện quan sát vài ngày... May mà sáng nay ông chủ Lạc gọi điện cho tôi, bảo tôi đến đây ứng cứu. Nếu không xe nổ lốp giữa đường, xe phía sau còn theo sát nút, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn".

Lục Tự hoảng hốt một hồi: "May mà Lạc Dịch thận trọng".

Lạc Dịch im lặng quay sang nhìn vào phòng bệnh, Chu Dao đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ, nằm úp mặt bên cạnh giường bệnh, vuốt nhẹ lớp gạc trên chân Hạ Minh Chân.

Lạc Dịch không thấy rõ nét mặt của cô, Anh hỏi Lục Tự: "Tình hình điều tra thế nào rồi?".

"Mấy tên kia được thuê, nói không biết người thuê là ai, tạm thời bắt giam đã."

Lạc Dịch mím môi không lên tiếng.

Chu Dao ở bên Hạ Minh Chân đến tận chín giờ tối, bệnh viện không cho phép người nhà trông đêm nên cả đoàn lên đường trở lại khách sạn.

Lúc rời đi, đôi mắt Chu Dao hoen đỏ. Cô nhìn phòng bệnh trống hoơ, chỉ còn một mình mẹ nằm đó, nước mắt không khỏi dâng trào.

Lạc Dịch muốn an ủi cô nhưng phải kiềm chế giữa chốn đông người. Tưởng Hàn vỗ vai cô, cúi đầu đến bên cạnh cô dỗ dành vài câu.

Từ sau màn đua xe, Lạc Dịch vẫn chưa có cơ hội nói câu nào với Chu Dao. Cô chưa kịp bình tĩnh lại sau màn chạy xe vun vút đã phải tận mắt nhìn mẹ bị đưa vào phòng cấp cứu. Khi đó, cô cuồn người ngồi xồm trước cửa phòng mổ, mím môi ngăn ngั้น nước mắt nhìn cánh cửa đóng chặt. Cô không nói một câu, cũng cố gắng không để rơi một giọt nước mắt.

Trợ lý Nguyễn nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, an ủi: "Dao Dao, muốn khóc thì cứ khóc đi".

Chu Dao tức giận gất lên: "Mẹ cháu không bị sao thì cháu khóc làm gì?".

Thế rồi cô khẳng khẳng túc trực bên giường mẹ, rất ngoan, rất bình tĩnh, liên tục vuốt ve bên chân bị thương của mẹ, hỏi han mẹ có bị đau không, hết như người mẹ đang dỗ dành đứa con nhỏ. Hạ tổng đã trở lại với đáng vẻ lạnh nhạt vốn có, thản nhiên nhìn cô con gái "ngớ ngẩn" của mình.

Nhưng trên đường về khách sạn, cô không thể giữ nổi trạng thái bình tĩnh nữa. Tâm trạng cô sa sút, sắc mặt cực kém, không nói chuyện với bất kì ai.

Một mình Chu Dao về phòng, đỡ đầu gối trên giường, nỗi nhớ mẹ dần dần ủa tới. Hồi tưởng lại vòng ôm của mẹ lúc xảy ra tai nạn, hồi tưởng đến cơ thể run rẩy nhưng kiên định của mẹ khi ôm chặt mình... Cô càng nghĩ lại càng khổ sở, lúc sắp rơi nước mắt thì điện thoại di động vang lên tiếng tí tít, là tin nhắn của Lạc Dịch: "Mở cửa".

Mắt Chu Dao ướt nhèm, lập tức chạy ra mở cửa phòng. Lạc Dịch nhanh chóng len người vào rồi đóng cửa lại. Cô lao vào lồng ngực anh khóc rấm rức, để tất cả nước mắt tràn khỏi khóe mi, thấm ướt áo phông của anh.

Lạc Dịch ôm chặt lấy cô, tì cằm trên trán cô, an ủi: "Chu Dao, không sao nữa rồi".

Anh chỉ nói một câu rồi không tiếp tục an ủi nữa, nhưng bàn tay vuốt tóc cô vẫn liên tục không ngừng không nghỉ. Cô khóc lóc tí tít một hồi rồi nín thinh, dần dần trở lại bình thường. Cô khịt mũi, ngoan ngoãn báo cáo: "Ông chủ Lạc, em khóc xong rồi".

Hàng mi cô ướt đầm nước mắt, vừa nhức vừa ngứa liền giơ tay lên định dụi mắt. Lạc Dịch ngăn lại: "Đừng động".

Anh đến phòng tắm thấm ướt khăn lông rồi trở lại bên Chu Dao, hạ thấp người xuống để mình có thể nhìn thẳng cô. Anh từ từ lau sạch đôi mắt và cả khuôn mặt lem nhem vì khóc của cô.

Cuối cùng, Chu Dao cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô quay lại ngồi lên giường, sau một hồi trút nỗi lòng, tâm trạng đã khá hơn nhiều, cô thờ dãi giải tỏa nỗi lòng: "Mẹ quản lý em rất chặt. Em luôn cho rằng mình không phải là cô con gái hoàn mỹ, mẹ không thương em. Nhưng mà..."

Lạc Dịch kéo cái ghế đến ngồi đối diện cô: "Mẹ rất thương yêu em".

Chu Dao gật đầu: "Vâng".

Lạc Dịch: "Nhưng mà, em không hoàn mỹ thật".

Chu Dao ngẩng phắt đầu lên, tròn mắt trừng anh rồi bật cười.

"May mà mẹ em không xảy ra chuyện gì lớn." Chu Dao hé môi cười, cảm thấy cực kì may mắn, cực kì hài lòng. Hai tay cô duỗi thẳng, đưa qua đỉnh đầu, vươn người một cái.

"Em phải ngủ sớm, sáng mai còn đến bệnh viện chăm sóc mẹ."

Chu Dao ngoảnh sang nhìn anh nói.

Lạc Dịch: "Được".

Chu Dao nhắc chân khẽ đá vào bắp chân anh, định mở miệng thì tiếng gõ cửa vang lên.

Tướng Hàn gọi: "Chu Dao?".

Cô sững sốt, nhìn về phía Lạc Dịch, vẻ mặt anh bình tĩnh lạ thường. Chu Dao nhảy xuống giường, kéo anh ra sau rèm cửa sổ. Lạc Dịch hơi cau mày,

có vẻ không muốn trốn nhưng vẫn bị cô đẩy vào.

Chu Dao chỉnh lại rèm cửa rồi quay đầu lại hỏi: "Sao thế?"

"Cậu cứ mở cửa ra đã."

"Có chuyện gì? Tôi đi ngủ rồi!" Chu Dao phát cáu.

"Bảo cậu mở cửa thì mở đi!" Tưởng Hàn cũng tức giận.

Nghe giọng điệu này, cô sợ cậu phát hiện ra điều gì đó, chột dạ đi ra mở cửa, nhưng vẻ mặt Tưởng Hàn không đến nỗi quá tệ.

Cậu đảo mắt quan sát Chu Dao, hỏi: "Khóc rồi à?".

Chu Dao rất bình tĩnh: "Làm gì có".

Tưởng Hàn dừng lại một giây, nói: "Chu Dao, cậu đừng buồn quá, dì Hạ đã không sao rồi".

"Tôi biết." Chu Dao lay cửa nhẹ nhàng, tỏ ý muốn đóng. Thế nhưng Tưởng Hàn đi thẳng vào trong, ngồi lên sofa nói: "Tối nay, tôi sẽ ở đây".

Đầu óc Chu Dao nổ tung: "Gì cơ?".

Tưởng Hàn nhắc lại từng câu từng chữ: "Tôi nói, tối nay tôi sẽ ở đây".

"Tại sao?"

"Có người muốn hãm hại cậu, tôi phải bảo vệ cậu." Tưởng Hàn nhướn mày, dáng vẻ bất cần. "Nhờ đâu cậu xảy ra chuyện gì, tôi đâu còn mặt mũi xuất hiện trước mặt dì Hạ nữa".

"Cậu đừng phá rối." Chu Dao phản đối. "Mau về đi, tôi muốn đi ngủ rồi".

Tường Hàn liếc cô: "Cậu cứ thế mà ngủ đi, không ai thèm nhìn cậu đâu, mà cũng không có ai muốn nhìn cậu đâu".

Chu Dao thấy cậu ta nghiêm túc, không biết phải nói thế nào: "Tường Hàn, cậu ở chung phòng với tôi còn ra thế thống gì nữa? Cậu tưởng bây giờ vẫn còn là khi ấy sao?".

Mặt Tường Hàn tái mét: "Đã bảo cậu không được nói nữa rồi cơ mà!".

Chu Dao ngậm miệng, không dám nhắc đến nữa. Cô đau đầu liếc nhìn cậu, nghĩ tới Lạc Dịch vẫn còn đang đứng sau rèm, lại càng như đứng trên đồng lửa.

Bỗng có ý tưởng lóe lên, cô lập tức nói: "Không cần cậu giúp đâu, có cảnh sát đang bảo vệ tôi rồi".

Tường Hàn kinh ngạc: "Cảnh sát?".

"Đúng vậy." Chu Dao nói thật. "Có cảnh sát đang ngầm bảo vệ tôi. Cậu thật sự không cần làm vậy đâu".

Sắc mặt Tường Hàn đột ngột thay đổi, chỉ một thoáng sau, cậu đã đứng dậy bước ra ngoài. Chu Dao thấy cậu chẳng buồn chào hỏi đã về, vội nói: "Vừa rồi tôi nói hơi quá! Tường Hàn, cảm ơn cậu nhé!"

"Im đi!" Tường Hàn không buồn ngoảnh lại.

Chu Dao đóng cửa, thở phào nhẹ nhõm. Cô quay đầu lại nhìn hướng rèm cửa: "Có thể ra được rồi đấy!".

Cô ngồi xuống giường duỗi lưng, nhưng phía rèm cửa không hề có động tĩnh.

"Ông chủ Lạc?" Chu Dao cảm thấy quái lạ bèn đi tới vén rèm cửa sổ lên,

nhưng bất chợt bị một cánh tay kéo vào. Lạc Dịch áp cô lên tường, tròng mắt đen nhìn xoáy vào cô, giọng nói chât chứa vẻ nguy hiểm: "Chuyện khi ấy là thế nào?".

Chu Dao bị anh nhìn đến phát run, vội vã lắc đầu: "Không có chuyện gì cả".

Lạc Dịch khẽ cười, đột nhiên dùng sức bế bổng cô lên. Chu Dao bỗng bay lên không trung, trong lòng hoảng hốt, trong phút bối rối ôm chặt cổ và eo anh bằng cả tay lẫn chân.

Anh bế cô áp lên tường, trong không gian mờ tối bị rèm cửa sổ che kín, Chu Dao nghe thấy tiếng anh tháo thắt lưng, không khỏi run rẩy cả người.

Mãnh hổ sống chuồng, trêu hoa ghẹo bướm.

Toàn thân Chu Dao bủn rủn, cô khép hờ mắt lại, khe khẽ lầm bầm vài câu: "Ông chủ Lạc... thật sự... không có chuyện gì mà".

"Ừ, không có chuyện gì cả."

"A!" Chu Dao ngẩng đầu lên, cổ cô dần dần phấm đỏ.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Type: Mều

Lạc Dịch bế Chu Dao đã mềm oặt đi tắm rửa, rồi lại bế về giường, đắp cho cô chiếc chăn mỏng. Chu Dao lăn trên giường, ôm chặt chiếc gối, lim dim nhắm mắt ngủ. Cô quay người ôm lấy anh, tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh.

Tay anh khoác trên eo cô, không tài nào ngủ được: "Chu Dao?".

"Hử?" Chu Dao nhắm mắt lại, lằm bằm khẽ đáp.

"Sao tự dưng em lại chạy đến Vân Nam? Bình thường, mẹ em sẽ không chủ động đưa em đi theo."

Cô mơ màng cau mày: "Lúc ăn cơm, trợ lý Nguyễn gọi điện thoại hỏi mẹ em, em tình cờ nghe thấy". Rồi cô gãi mắt, lơ mơ ngủ tiếp.

Lạc Dịch cau mày giây lát, hỏi tiếp: "Tối hôm qua, em ở phòng ngủ, nghe thấy tiếng người cãi nhau trên hành lang à?".

"Ừm."

"Cãi nhau về chuyện gì?"

"Thì là..." Chu Dao tỉnh táo đôi chút, mở mắt ra kể lại: "Một người đàn ông đánh vợ, ông ta chửi vợ đi chơi với trai".

Chu Dao sững sốt, chằm chằm chớp mắt, ngược nhìn lạc Dịch. Anh cũng đang nhìn cô.

Chu Dao: "Câu nói của trợ lý Nguyễn có vẻ không đúng".

Chính là câu nói ở quán bún qua cầu.

Hạ tổng: "Khách sạn này làm ăn không chuyên nghiệp gì cả. Ban đêm có người đánh nhau ồn ào, quấy rầy giấc ngủ người khác".

Trợ lý Nguyễn tiếp lời: "Đúng vậy, tôi cũng nghe thấy, hai người kia đúng là vô văn hóa".

Hai người kia... đúng là vô văn hóa? Người bình thường không ai nói đàn bà bị đánh là vô văn hóa cả. Vậy có phải trợ lý Nguyễn tưởng rằng hai người đàn ông đánh nhau không?

Chu Dao tỉnh ngủ hoàn toàn: "Đêm qua, chú ấy không ở khách sạn. Anh nghi ngờ chú ấy ư?".

Lạc Dịch: "Tối qua, anh đến nhà ông chủ Cao, ông ta cũng nói một câu rất kì quái: “Ồ, hóa ra anh là người giám định sai”".

"Ông chủ Cao thừa nhận là ông ta làm mỗi giúp Âu Á thu mua Phật tháp thật. Nhưng ông ta lại nói anh là người giám định sai. Không phải mâu thuẫn lắm sao?"

Chu Dao suy nghĩ chốc lát, ngay tức khắc hiểu ra: "Ông chủ Cao nghĩ rằng lúc giao Phật tháp cho anh đã bị đổi thành đồ giả rồi, vì thế anh mới giám định sai. Nhưng ông ta không ngờ Phật tháp trong tay anh là hàng thật. Sau khi anh giám định đem trả mới bị đánh tráo thành hàng giả".

"Đúng vậy. Điều này chứng tỏ kế hoạch ban đầu của họ là để người trong

nội bộ Âu Á đổi Phật tháp, lừa gạt hoặc mua chuộc người giám định Khương Hồng thuê. Nhưng Khương Hồng không tìm đến tổ giám định vẫn hay hợp tác mà mời anh đến giúp. Yến Lâm biết rõ không thể nào lừa gạt hay mua chuộc anh nên đẩy lùi thời điểm đổi Phật tháp. Nhưng ông chủ Cao không biết, tưởng Phật tháp đã bị người thuộc nội bộ Âu Á đánh tráo."

Chu Dao sững sốt: "Anh cho rằng kẻ đó là trợ lý Nguyễn?"

"Trừ ông ta ra thì còn ai có khả năng làm vậy?" Lạc Dịch ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường.

Chu Dao: "Anh đi đâu thế?"

"Không phải trợ lý Nguyễn thích ra ngoài vào ban đêm sao? Cơ hội tốt thế này, không đi xem hơi phí."

Chu Dao lập tức bật dậy, hưng phấn nói: "Để em giúp anh!"

Chu Dao đi tới phòng trợ lý Nguyễn, gõ cửa đến ba lần mà bên trong không có một ai đáp lời. Chu Dao chuẩn về phòng, giơ tay làm dấu ok với Lạc Dịch. Lạc Dịch tắt đèn, cầm chiếc đèn pin nhỏ để phòng trường hợp khẩn cấp đặt ở khách sạn, nhảy một bước nhẹ nhàng lên bệ cửa sổ. Chu Dao túm lấy cổ chân anh, nhỏ giọng gọi: "Ông chủ Lạc, cho em theo với".

Lạc Dịch ngồi xổm xuống, bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô: "Một mình anh đi dễ hành động hơn".

Chu Dao dấu miệng không chịu buông tay. Lạc Dịch bó tay, đành nhắc cô lên cửa sổ như xách một chú mèo nhỏ.

Lạc Dịch nhảy lên cành cây, đỡ Chu Dao sang theo. Hai người rón rén và lặng lẽ bước đi giữa các nhánh cây. Đến cửa sổ phòng trợ lý Nguyễn, Lạc Dịch bảo Chu Dao đứng đợi, anh khẽ khàng nhảy phắt lên bệ cửa sổ, chậm

chập vén rèm bằng lụa mỏng lên, hé ra một khoảng nhỏ nhòm vào bên trong.

Không có ai cả.

Anh ngồi trên bệ cửa sổ, một chân móc vào vách tường, kéo Chu Dao lên. Hai người nhẹ nhàng nhảy vào phòng rồi phân chia nhiệm vụ đầu ra đấy. Lạc Dịch ngâm đèn pin, lục soát các loại văn kiện trên bàn làm việc, còn Chu Dao thì tìm trong va li.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hai người đều không tìm được bất cứ manh mối có ích nào. Bên Lạc Dịch toàn là tài liệu nội bộ Âu Á, phía Chu Dao lại chỉ toàn quần áo, không có một thứ nào khả nghi. Chu Dao thậm chí còn lục hết cả túi quần túi áo của trợ lý Nguyễn rồi.

Hai người đang tìm kiếm trong bóng tối, chợt nghe tiếng "ting" giòn giã vang lên giữa đêm khuya tĩnh lặng. Thang máy đến rồi! Hai người cảnh giác nhìn nhau, Lạc Dịch kéo Chu Dao đi về hướng cửa sổ. Vừa bế được cô lên bệ cửa thì Chu Dao quay đầu lại, ánh đèn quét qua chiếc tủ đầu giường.

Chu Dao mở to mắt, chỉ tay vào nó, nói khẽ: "Cái kia không phải đồ ở khách sạn!".

Có một hộp diêm đặt trên tủ đầu giường. Lạc Dịch nhanh chóng quay lại. Chu Dao hạ giọng gọi anh: "Chụp ảnh thôi! Đừng lấy đi!"

Lạc Dịch lấy điện thoại di động ra, Chu Dao khẩn trương đến độ túa mồ hôi. Hình như cô có thể nghe thấy cả tiếng giày da bước ra khỏi thang máy rồi dần dần giảm âm khi bước lên thảm. Không gian trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Đối phương đang lặng lẽ tới gần.

Lạc Dịch nhanh chóng chụp hình rồi chạy về phía cửa sổ. Lúc này, ngoài

phòng vọng lại tiếng lục túi quần. Anh lập tức nhảy lên bệ cửa, buông rèm xuống.

“Tít tít tít!” Cánh cửa mở ra, đèn được bật sáng.

Lạc Dịch và Chu Dao ngồi bất động trên cửa sổ, cố giữ hơi thở ổn định dù những giọt mồ hôi nóng hổi đang tuôn rơi.

Trong phòng vang lên tiếng trợ lý Nguyễn cởi giày, đuổi người, uống nước. Phán đoán theo theo âm thanh, chắc hẳn ông ta đang ngồi trên giường, cầm diêm châm thuốc. Một giây sau, ông ta xé hộp thuốc lá, quẹt diêm xoèn xoẹt rồi vút vào thùng rác.

Chu Dao liếc mắt ra hiệu cho Lạc Dịch, ý là hộp diêm có vấn đề. Lạc Dịch ngẫm hiểu, cup mắt nhìn bệ cửa sổ chật hẹp. Một tay anh chăm chăm nắm bám lấy chỗ đứng bên dưới, tay còn lại giữ chặt Chu Dao, đề phòng cô sơ ý bị ngã.

Hai người lẳng lặng ngồi im một chỗ, người trong phòng chỉ chăm chăm hút thuốc, mãi mà không chịu đi tắm. Dần dần, mồ hôi Chu Dao túa ra như tắm, chân bùn rùn sắp không chịu nổi nữa.

Lạc Dịch tìm kiếm chạc cây gần đây, nghĩ xem có thể nhảy lên cây mà không gây ra một tiếng động nào không. Đương nhiên không có một tia hi vọng nào cả. Tiếng giường đệm kéo kẹt, trợ lý Nguyễn đứng dậy. Chu Dao mừng quỳnh, cứ tưởng ông ta định đi tắm, nhưng nghe tiếng bước chân hình như đang đi về phía bên này thì phải.

Chu Dao kinh hoàng. Lẽ nào ông ta định mở cửa sổ để thông gió, xua khói thuốc?

Cô đang ở chính giữa cửa sổ đấy!

Lạc Dịch lập tức ôm lấy Chu Dao, núp ở một góc. Nửa người Chu Dao treo lơ lửng giữa không trung, nhắm chặt mắt không dám cúi đầu nhìn xuống.

Lạc Dịch ngồi xổm ôm chặt lấy cô. Cơ thể anh căng thẳng đến độ run rẩy, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Trợ lý Nguyễn vén rèm lên được một khoảng nhỏ, vừa định kéo cửa thì tiếng "tít tít tít" vang lên. Có người đang thử quẹt thẻ phòng hết lần này đến lần khác, nhưng cánh cửa không mở ra.

Trợ lý Nguyễn buông tay, quay người ra ngoài: "Ai vậy?".

Lạc Dịch vội vàng đặt Chu Dao ngồi vững trên cửa sổ, quay người tìm kiếm đường rút lui.

"Ai vậy?"

Hình như người bên ngoài không nghe thấy, tiếp tục thử quẹt thẻ.

"Tít tít tít!"

"Mẹ nó, cửa này bị làm sao mà mãi không mở được? Bị hỏng thiết bị từ rồi à?"

"Thằng điên." Trợ lý Nguyễn khẽ chửi, tức giận mở cửa ra.

Trong khoảnh khắc mở cửa, tiếng tít tít vang lên rõ rệt. Lạc Dịch tranh thủ khoảng thời gian này, nhẹ nhàng đáp lên thân cây. Cành cây đung đưa một hồi nhưng được anh giữ ổn định ngay lập tức.

"Mẹ kiếp!" Người bên ngoài giật mình, lớn tiếng hỏi: "Anh là ai vậy?",

"Tôi mới phải hỏi anh là ai!"

Chu Dao nhảy về phía cành cây, được Lạc Dịch đỡ lấy.

Trợ lý Nguyễn bức dọc quát: "Đây là phòng của tôi!".

"Phòng của anh á, rõ ràng đây là phòng của... Hờ? Không phải, ây da, xin lỗi anh bạn nhé, tôi nhìn nhầm phòng rồi."

Lạc Dịch và Chu Dao trở về phòng sau vài phen thót tim.

Chu Dao vừa đặt chân xuống đất đã vỗ ngực thở hổn hển: "May quá may quá! Suýt nữa thì toi. Đúng là số hên thật".

Lạc Dịch nhìn cô cười nhạo: "Cái gì gọi là số hên? Trước khi xuất phát, anh đã nói với Khương Bằng, nhờ anh ta phái người trợ giúp rồi".

"Thảo nào!" Chu Dao thầm bội phục, nhưng ngay sau đó lại vênh mặt đắc ý. Cô hát cảm tranh công. "Còn có em nữa đấy! Vừa này, anh còn không chịu cho em theo đuôi. Thế nào, đã thấy tác dụng của em chưa?".

"Tác dụng lớn ấy chứ!"

Lạc Dịch cười thản nhiên, mở thư viện ảnh trong điện thoại di động ra, trên hộp diêm in hình của câu lạc bộ giải trí Khổng tước vàng.

"Tôi đã từng để ý đến câu lạc bộ này nhưng chưa điều tra chi tiết." Khương Bằng hút thuốc, chậm rãi cung cấp thông tin. "Điện tích câu lạc bộ này rất lớn, tầng trên là khu vực giải trí, tầng dưới là sòng bạc. Hạn chế hội viên. Mấy hôm trước, tôi đã trà trộn vào trong, cũng không rảnh rồi chút nào, mãi mới tìm được đường đăng kí làm hội viên. Sao vậy... anh muốn đi xem à?"

"Ừm." Lạc Dịch đưa ra phán đoán. "Trợ lý Nguyễn là nhân vật quan trọng, tôi nghi ngờ ông ta quan trọng đến mức có thể tham gia lên kế hoạch

cùng với Đan Sơn, bao gồm cả chuyến đi đến Vân Nam lần này".

Lục Tự cũng cho rằng câu lạc bộ kia có vấn đề. "Lần này, ông ta đến Vân Nam mục đích là ra tay với Chu Dao, thế mà nửa đêm vẫn còn tâm tư đi lượn câu lạc bộ giải trí được à?".

Khương Bằng nhướn mày: "Vậy có nghĩa là câu lạc bộ giải trí kia là một cơ sở của chúng?".

Lạc Dịch nói: "Lúc ở ngoài cửa sổ, tôi nghe thấy tiếng trợ lý Nguyễn xé hộp diêm".

Khương Bằng gật đầu tỉnh ngộ.

Lạc Dịch nói tiếp: "Đan Sơn muốn có được LAND, trước mắt chưa xác định mục đích của hắn là muốn bán LAND kiếm tiền hay muốn sử dụng để khai khoáng. Nhưng về căn bản mà nói, Đan Sơn buôn lậu ngọc, mà đã buôn lậu ngọc thì ắt hẳn phải có hang ổ".

Lục Tự bổ sung: "Căn cứ vào những tin tức năm vùng trước kia, phạm vi hoạt động của Đan Sơn chỉ ở Bản Nạp và biên giới Myanmar. Có điều mãi đến bây giờ vẫn chưa tìm được hang ổ của chúng".

Khương Bằng nghe xong, sắp xếp lại suy nghĩ: "Vì thế Lạc Dịch à, cậu cho rằng cứ điểm Khổng Tước Vàng này có nhân vật quan trọng, từ đó có thể tìm ra hang ổ của Đan Sơn sao?".

"Đúng. Chúng ta sắp đi đến bước cuối cùng rồi." Lạc Dịch vừa nói vừa nhìn đồng hồ đeo tay. "Mười một giờ chính là thời điểm náo nhiệt nhất, tôi sẽ đi xem xét thử".

Khương Bằng: "Tôi đi cùng anh".

Lạc Dịch lắc đầu: "Để võ sĩ của anh đi theo tôi".

Khương Bằng lại nhướn mày: "Anh khinh tôi à?".

Lạc Dịch cười trừ: "Có người quan trọng cần phó thác cho anh".

"Ồ, cô em đó à? Được!" Khương Bằng khẳng khái nhận lời.

Lục Tự cảm thấy thật bất lực: "Có cảnh sát bảo vệ Chu Dao rồi".

Lạc Dịch gật gù: "Thế cơ đấy!".

Lục Tự chỉ biết lặng thinh, nhưng không chịu từ bỏ ý định, vẫn muốn chen chân: "Họ biết mặt tôi nên tôi không đi được, nhưng tôi có thể cử mấy đồng nghiệp âm thầm đi cùng các anh".

"Đừng." Khương Bằng vội vàng giơ tay lên ngăn cản. "Người ta đã mò ra mặt của đồng nghiệp anh rồi, đừng nhúng tay nữa. Bứt dây động rừng".

Lục Tự bực bội: "Chẳng lẽ tôi cứ đứng yên không làm gì?".

"Thật đúng là không thể ngồi không được." Lạc Dịch cười hờ hững. "Người của các anh canh giữ ở bên ngoài, nhờ may có chuyện gì thì tiếp ứng".

Lạc Dịch dừng một lát, đột ngột hỏi: "Ở trong đó có súng không?".

Câu hỏi này khiến ba người đều trầm mặc.

"Có lẽ không có." Lục Tự đánh giá tình hình. "Trên đường tới đây, chỗ nào cũng có trạm kiểm tra và tuần cảnh, bên này điều tra ma túy rất gay gắt, súng đạn cũng vậy".

"Chỉ mong là thế."

Lạc Dịch trở lại phòng Chu Dao, cô đang xem ti vi, chương trình đêm khuya không có gì đặc sắc. Anh ngồi cạnh cô, nhẹ vuốt đầu cô: "Vẫn chưa ngủ à?".

"Em chờ anh về." Chu Dao lại gần ôm hông anh.

Anh cúi đầu khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, dỗ dành: "Em ngủ trước đi. Anh đi ra ngoài xử lý chút chuyện".

"Đến câu lạc bộ kia à?"

"Ừ."

Chu Dao tựa đầu vào lồng ngực anh, một lát sau nhỏ giọng hỏi: "Một mình anh đi thôi à?".

"Đàn em của Khương Bằng cũng đi cùng." Lạc Dịch nhẹ vuốt tóc cô.

Chu Dao mím chặt môi, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên kiên định: "Vậy anh đi đi. Chú ý an toàn nhé!".

"Được." Lạc Dịch xoa má cô, đang định đứng lên thì chợt nhớ ra, dặn cô: "Tối nay, Khương Bằng sẽ bảo vệ em, ban đêm không phải sợ nữa".

Chu Dao ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt long lanh lóe sáng: "Em không sợ đâu".

"Anh đã nói với Lục Tự rồi, ngày mai, anh ta sẽ sắp xếp cho em và Hạ tổng quay về Bắc Kinh."

"Vậy còn anh?" Cô hỏi ngay.

"Nếu tôi nay thuận lợi thì anh sẽ về cùng em."

“Được ạ!” Chu Dao hé miệng cười.

Lạc Dịch cúi đầu, ấn mạnh một nụ hôn lên đôi môi cô rồi đứng dậy rời đi.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Type: Mều

Chu Dao dõi theo bóng anh rời đi, nụ cười dần dần biến mất. Cô tắt đèn, co mình nằm trên giường, trong lòng cứ có cảm giác bất an không sao xua đi nổi. Cô đắn đo suy nghĩ, quyết định dậy mặc quần áo.

Chu Dao gây ra động tĩnh rất lớn, mở cửa phòng bước ra ngoài hành lang. Chỉ vài giây sau, căn phòng bên cạnh cũng mở cửa, Khương Bằng nhìn cô: "Không ngủ được à?".

Chu Dao hỏi: "Khương đại ca, anh không muốn đi xem sao?".

Khương Bằng xoa xoa tay rồi trả lời: "Muốn đi chứ. Nhưng tôi phải bảo vệ em rồi".

"Chúng ta có thể cùng đi mà. Anh yên tâm, em chắc chắn sẽ không liên lụy đến anh."

"Không được, người của họ biết mặt em rồi."

Chu Dao cười: "Anh lại quên rồi, vùng này nhiều dân tộc thiểu số, nếu đội khăn thì ai nhận ra em được?".

Khương Bằng nghĩ thấy cũng đúng, bật ngón tay cái khen ngợi cô: "Xem ra em phải đóng giả thành bà xã của anh rồi".

Chu Dao không hề ngại ngùng, nở nụ cười rồi hỏi: "Còn nữa, chúng ta có

nên nắm rõ bản đồ địa hình trước không?".

Tầng một trên mặt đất của câu lạc bộ giải trí Khổng Tước Vàng là một quán bar cao cấp dành cho hội viên. Vào lúc cao điểm của cuộc sống về đêm, cảnh tượng phồn hoa, trụy lạc không sao tả xiết. Lạc Dịch giả bộ hứng thú với tất cả để quan sát địa hình chỗ này. Mấy đàn em của Khương Bằng đã sớm tản ra, đi thăm dò tầng dưới trước. Lạc Dịch và võ sĩ quyền anh Sát Thủ bị bỏ lại phía sau.

Đến cửa ngầm dưới mặt đất, hai người bị kiểm tra và soát người nghiêm ngặt, nhưng không thu điện thoại. Qua khu kiểm tra an ninh, cuối hành lang có hai lễ tân cúi người mở cửa.

Sòng bạc dưới đất là một khoảng trời riêng. Nơi này cực lớn, có lẽ phải chiếm hết nửa sân bóng. Bên trong ánh đèn rực rỡ như ban ngày. Trần nhà rất cao, trên đỉnh vẽ một bức tranh theo phong cách dân tộc: nhà tre kiểu Thái, những cô gái trẻ té nước, rừng cây rậm rạp, cây xoài và đàn voi. Đặt chân vào nơi đây cứ như lạc bước vào hộp đồ chơi tinh xảo.

Ở bốn phía đều có cầu thang hình vành khuyên dẫn xuống tầng hai dưới lòng đất. Quanh lối hành lang là những cánh cửa màu vàng đóng kín, là phòng bao của khách VIP. Tầng một dưới lòng đất là khu bài bạc công cộng, trang trí vô cùng hào nhoáng và xa hoa. Đầu phía bên kia, chỗ đối diện cửa ra vào vẽ một chiếc cửa gỗ khổng lồ màu vàng, có lẽ để cân đối với cửa vào bên này.

Điều khiến người ta hãi hùng chính là trên tường có cửa sổ thủy tinh cực lớn, bên trong nuôi trồng cả một "khu rừng nhiệt đới". Rắn độc bò trên cành cây, rắn dưới phiến đá thì đang thè lưỡi. Xem ra chủ sòng bạc này có sở thích thật đặc biệt.

Trong khu đánh bạc, mười mấy chiếu bạc đang cùng hoạt động. Có tung

xúc xắc, bàn cờ quay, đoán tiêu đại, bài ba cây... Nhân viên phục vụ bê sâm banh qua lại, mấy em gái ngồi trong lòng đại gia chỉ trò đánh cược. Một cảnh tượng vô cùng xa hoa, trụy lạc.

Lạc Dịch đi qua một lần, cảm thấy nơi này khá giống địa điểm chụp bức ảnh ở nhà ông chủ Cao, nhưng nhất thời chưa nắm được mối liên hệ giữa chúng.

Trên bàn bạc gần đó, một gã nghiện bạc thua tiền, bắt đầu chửi rủa người đối diện: "Thằng oắt con này không biết điều! Mới tới hả? Biết tao là ai không? Tao lớn lên cùng Đào Tam đấy! Lúc ông đây còn huy hoàng, con mẹ mày còn chưa mọc đủ lông đủ cánh đâu!".

Lạc Dịch dừng bước, Đào Tam?

Anh từng nghe Chu Dao nhắc đến. Họ Dao là dòng họ danh giá của dân tộc Thái, còn từ "Tam" nghĩa là gì? Là thứ tự trong họ à?

Quản lý đến điều đình, gật đầu rồi cúi người khẽ giọng khuyên giải.

Gã ta vẫn già mồm: "Thấy tao không được như trước nên chúng mày lên mặt đấy hả? Nợ đấy! Sao, sợ tao không trả nổi tiền chắc?".

Người quản lý không ngừng nhận sai, quay sang mắng mỏ cậu trai kia mấy câu, mọi chuyện mới dịu xuống.

Sát Thủ thấy thế, liếc nhìn Lạc Dịch. Lạc Dịch ngẫm hiểu, cười đáp lại anh ta.

Lần đầu thấy sòng bạc cho chịu nợ, không đuổi con nghiện cờ bạc kia đi, ngược lại cung kính xin lỗi, quả thật rất thú vị. Xem ra "Đào Tam" kia là nhân vật tai to mặt lớn ở sòng bạc này.

Lạc Dịch đi tới bàn bên cạnh, trùng hợp có một người rời bàn, anh liền thế chỗ.

Tầng hai, trong phòng khách VIP nào đó, tượng Phật đặt trên bàn thờ, nén nhang mới thắp, khói mỏng vẫn vương.

Yến Lâm mặc bộ váy đen ngồi trên sofa màu đỏ tươi hút thuốc. Người đàn ông cao to lực lưỡng đứng cạnh cửa sổ, lạnh lùng nhìn xuống khu đánh bạc công cộng ở lầu dưới. Nửa phút sau, gã cất bước quay lại ngồi đối diện Yến Lâm, ánh mắt hung ác, giọng nói đầy vẻ trách cứ: "Hồi ở Á Đỉnh, tôi đã nói với cô rồi, giết tên kia đi nhưng cô cứ muốn giữ lại chơi đùa. Bây giờ thì tốt rồi, bị người ta chơi lại".

Yến Lâm cười khẩy, đến giờ phút này, cô ta vẫn có thể lường trước mọi việc: "Không đến Vân Nam thì anh ta cũng nghi ngờ thân phận của tôi rồi. Tôi hiểu rõ nhóm cảnh sát kia, bọn chúng tưởng tôi chỉ là tay chân của Đan Sơn thôi, muốn đem tôi làm mồi nhử để câu cá lớn. Một ngày chưa tìm ra Đan Sơn phía sau tôi thì ngày ấy bọn chúng sẽ không dám đụng đến tôi. La Dịch cũng vậy!".

Đao Tam giang hai cánh tay vắt trên sofa, cánh tay trái trắng kiện của gã xăm trổ đủ loại rắn. Gã cười kì bí: "Cô không nghĩ đến việc chúng có thể phát hiện ra đúng không?".

"Phát hiện điều gì?"

Đêm khuya, cảnh sát đã bí mật bao vây câu lạc bộ giải trí Không Tước Vàng. Chu Dao ngồi núp trong một chiếc xe đậu khuất, mở bản đồ kiến trúc câu lạc bộ Lục Tự đem đến cho Khương Bằng xem: "Vừa rồi anh nói diện tích chỗ này rất lớn, còn có vài tầng dưới mặt đất, em đã cảm thấy rất kì quái rồi. Làm gì có ai xây dựng câu lạc bộ phức tạp như thế chứ? Quả nhiên là vậy, anh nhìn đi".

Khương Bằng và Lục Tự tới gần xem bản đồ, bất chợt hiểu ra: "Ồ!".

Chu Dao chỉ vào tấm bản đồ: "Trước kia, câu lạc bộ này là siêu thị, phía dưới là hầm đỗ xe. Hiện tại, siêu thị chuyển thành quán bar, còn hầm đỗ xe trở thành sông bạc. Đúng rồi, anh nói với em là chỉ có một cửa, có rất nhiều người canh gác, rất khó vào đúng không?".

"Đúng vậy." Khương Bằng gật đầu xác nhận. "Lần trước tôi đến đây chính xác là vậy, kín kẽ vô cùng".

"Không đúng." Chu Dao lắc đầu. "Bên ngoài của “siêu thị” trước kia, anh xem đi, đây là đường một chiều, cho nên em chắc chắn hầm đỗ xe này còn một cửa ra nữa”.

Chu Dao nhanh chóng chuyển xoay bản đồ, tìm ra: "Anh xem mặt cắt bản đồ hầm đỗ xe này đi, cửa ra của nó ở ngay phía đối diện cửa vào".

Lục Tự thúc giục Khương Bằng: "Anh nghĩ kỹ lại tình hình cụ thể bên trong sông bạc đi".

Khương Bằng trầm lặng nhìn bản đồ chăm chú, nhớ lại tình hình sông bạc lúc trước, đột ngột vỗ bàn: "Đối diện có một cánh cửa màu vàng! Tôi còn tưởng ở đó là cửa giả do người ta vẽ, hóa ra là che lại".

Chu Dao hỏi dồn: "Có to không? Có phải cũng to bằng cửa ra của hầm đỗ xe bình thường?".

"Đúng vậy." Khương Bằng miêu tả độ rộng và hình dáng cánh cửa kia cho Chu Dao.

Nghe xong, cô nhếch miệng cười, đứng thẳng, nhún vai nói: "Sếp Lục, các anh có thể đột kích bất ngờ. Ở đầu đó không thể truyền tin được. Lát nữa, tôi và đại ca Khương vào xem xét tình hình, nếu ông chủ Lạc xác nhận bên

trong có gì đó mờ ám, chúng tôi sẽ gửi tin nhắn ra. Sếp Lục, anh mau nghĩ cách phá cánh cửa kia ra, khi nhận được tin từ phía chúng tôi, hãy khiến bọn chúng trở tay không kịp!".

Cô phấn khởi giải thích, Khương Bằng nhìn cô rồi bật cười: "Cô em à, cô lợi hại như thế mà lại vào tay Lạc Dịch, thật đáng tiếc!".

Sắc mặt Chu Dao lập tức thay đổi, cô cau mày, bĩu môi phản đối: "Không được nói xấu anh ấy!".

Sòng bạc dưới tầng hầm, đèn đuốc sáng trưng. Trên bàn đánh bạc, bắt đầu có người xào bài, năm người một bàn, mỗi lượt chơi ba ván.

Lạc Dịch ngồi đối diện con ma bạc khi nãy, thoáng liếc nhìn gã rồi dời mắt về phía người chia bài. Xào bài xong, nhân viên chia bài lần lượt rút năm phần, mỗi phần ba cây đẩy tới trước mặt năm người.

Quy tắc chơi rất đơn giản, so bài lớn nhỏ với đối phương. Người chơi không biết bài trong tay người khác, hoàn toàn dựa vào mách lới, ai trụ được đến cùng thì coi như thắng, không trụ nổi thì mất tiền rút lui. Trong khi chơi, không theo thì mất số phỉnh đã cược, theo thì phải đập thêm phỉnh cho ván sau.

Một chồng phỉnh trị giá năm vạn tệ. Bài được chia tới tay, Lạc Dịch cup mi nhìn, được một dây 10 J Q, không đến nỗi nào. Những người còn lại đều nhìn bài của mình, trong lòng đều có tính toán.

Trên những bàn khác có người cười hớn hờ, cũng có người tức giận chửi rủa, nhưng bàn họ thì đều yên tĩnh.

Nhà cái thông báo: "Vòng thứ nhất bắt đầu".

Lạc Dịch úp bỏ đầu tiên, anh quăng bài, đẩy đồng chip trị giá năm vạn tệ

của mình ra giữa bàn, nhận thua.

Người kế bên cho rằng bài mình không tệ, tuyên bố theo, cược thêm phỉnh. Còn gã nghiện bạc kia vẫn quyết chiến quyết thắng theo bài không hề do dự. Có người suy tư một lúc lâu, bài quá xấu, không lừa nổi đối thủ nên chọn úp bỏ.

Vòng thứ nhất kết thúc, chỉ còn lại ba người. Lạc Dịch bình tĩnh quan sát.

Vòng thứ hai vừa mới bắt đầu, gã bài bạc kia liền tố thêm hai cọc phỉnh, tinh thần hăng hái: "Chơi gấp đôi!".

Hai người còn lại nắm bài, quan sát nét mặt mọi người, một người trong đó sợ bài gã nghiện bạc kia tốt hơn của mình, cuối cùng úp bỏ, đẩy cọc tiền lên. Người còn lại không tin gã nghiện bạc có bài đẹp, liều chết ăn theo.

Đến vòng thứ ba, hai người lại tố thêm phỉnh, thậm chí gã nghiện bạc cược gấp ba. Gã còn lại thấy tên kia như kiểu thắng chắc rồi, ảo não cúp đuôi nhận thua, ném bài lên.

Gã ta mặt mày hớn hờ, quơ tất cả chip ở giữa bàn về phía mình, hôn lấy hôn để.

Lật bài lên, bài của gã là dây 8 9 10, những người còn lại đều là mấy cây rời rạc, thua tâm phục khẩu phục. Nhưng lật bài Lạc Dịch lên thì thấy 10 J Q.

Gã ta sửng sốt, ngay sau đó thì cười sang sảng: "Không có gan mà! Mà không dám chơi thì tiền đều vào tay tao cả thôi".

Lạc Dịch cười nhạt, không hề nổi cáu.

Đến ván thứ hai, lại chia bài lần nữa. Lạc Dịch lật bài trong tay lên nhìn: J, Q, K đồng chất, còn đẹp hơn cả ván vừa nãy.

Lạc Dịch vẫn tiếp tục bỏ ở vòng thứ nhất, đẩy phỉnh lên. Anh ngồi bên bàn châm điếu thuốc, lẳng lặng xem họ đánh với nhau.

Mà ván này, con ma bài lại làm một ván gần như trước, tiếp tục thắng. Số phỉnh trước mặt gã đã xếp thành chồng núi nhỏ.

Lật bài lên nhìn, ờ, thật là trùng hợp, bài của gã cũng là J, Q, K đồng chất, nhưng của gã là nhép, còn của Lạc Dịch là bích.

Gã ta sượng diên lên, chỉ thiếu điều chỉ tay vào mũi Lạc Dịch mà cười nhạo.

Một người khác trên bàn tiếc đứt ruột, khẽ giọng nhắc nhở "tay mơ" Lạc Dịch: "Bài của anh đẹp lắm đấy, lần sau mà được vậy thì nhớ phải tố".

Lạc Dịch lắc đầu: "Đây vẫn chưa phải bài đẹp".

Đối phương kinh ngạc: "Như này mà vẫn chưa đẹp á? Vậy thế nào mới là bài đẹp?".

Lạc Dịch ngả người về phía trước, nheo mắt gõ tàn thuốc: "Ba con Át".

Đối phương chẳng biết nói sao. Gã nghiện bạc nghe thấy thì cười giễu cợt: "Cả sòng bạc lớn thế này, trong vòng một năm cũng khó có một lần rút ba con Át".

Lạc Dịch khẽ nhướn mày, giơ tay lên, bấm tách ngón tay trước mặt gã: "Số tôi vốn đỏ mà".

Ván thứ ba, chia bài.

Lạc Dịch cup mi nhìn bài trên tay, gương mặt không mấy may gợn sóng, đáy mắt hiện lên nét cười vô cùng nhạt. Vừa ngước lên, anh thấy gã nghiện bạc kia đang quan sát mình. Anh bình tĩnh dời mắt đi.

Vòng thứ nhất, lần này Lạc Dịch không úp bỏ, tăng thêm tiền chơi: "Theo".

"Úp."

"Úp."

"Theo."

"Theo." Tên nghiên bạc cũng bỏ thêm tiền, đôi mắt lóe sáng.

Mọi thứ tiếp tục tiến hành.

Vòng thứ hai, Lạc Dịch tiếp tục tăng tiền: "Theo".

Người ngồi bên cạnh thấy quân bài 4,3,3 trong tay mình khá bình thường. Anh ta phân tích biểu hiện của Lạc Dịch trong hai ván trước, cho rằng anh sẽ không lừa gạt. Để tránh tổn thất, anh ta đẩy tiền ra: "Úp".

Cuối cùng chỉ còn lại gã nghiện bạc kia. Gã nhướng mày nhìn Lạc Dịch, thoải mái vung tay, đẩy hai chồng chất đầy chip ra: "Theo!"

Những mùi vạ cơ à? Lạc Dịch thản nhiên như thường, thoải mái ngả người về trước, xếp gọn bốn chồng tiền chất đầy trước mặt, đẩy về phía trước: "Gấp đôi".

Gã ngậm chặt miệng, siết chặt lá bài. Gã cũng còn bốn chồng chip, đã đẩy ba chồng ra rồi. Nên đánh cuộc hết hay xé thịt giảm cơn đau đây?

Trên mặt gã vẫn giữ biểu cảm đặc ý nhưng nụ cười đã sừng lại, nhìn Lạc Dịch đăm đăm, muốn tìm ra chút gì đó khác thường. Lạc Dịch cũng thờ ơ nhìn thẳng vào gã, chậm chậm nhả ra một làn khói.

Chưa đến mười mấy giây, trên trán gã đã lấm tấm mồ hôi.

Nhà cái nhẹ giọng nhắc nhở: "Tiên sinh, đến lúc phải quyết định rồi".

"Câm miệng!" Gã ta tức giận quát lên, vẫn nhìn Lạc Dịch chòng chọc.

Lạc Dịch như thể đợi lâu đến nỗi hơi chán, ngậm điếu thuốc lá trong miệng, ngón tay vô thức sờ ba chõng phỉnh cao cao của mình. Nhìn ngón tay anh hành động, dường như đang đợi gã nói "theo", Sau đó lập tức tăng tiền.

Thấy vậy, gã hăn học xác nhận: "Úp!".

Gã vừa quát vừa vung tay quăng bài lên bàn, một cây Át cơ bay xẹt qua vai Lạc Dịch, còn đôi Q đen tung trên bàn. Vừa đúng một đôi, bài vô cùng đẹp.

Lạc Dịch cười khẩy, hạ bài, đứng dậy liếc tay Sát thủ: "Thu tiền".

Lật bài của anh lên thì là ba quân: Át bích, 3 cơ, 4 nhép.

Người bên cạnh bưng tỉnh: "Còn tưởng là tay mơ, hóa ra là lành nghề cả rồi! Hai lần trước người ta đều lừa mày, chờ ván cuối mới thu lưới một thể. Không giống mày, chỉ chăm chăm lợi ích con con trước mắt, sau thì ngã chống vó".

Con nghiện bạc nắm chặt mép bàn, gần như tắc thở.

Sòng bạc này, ngay cả phòng vệ sinh cũng được trang hoàng lộng lẫy, tầng tầng lớp lớp hết như mê cung. Lạc Dịch đến bồn rửa tay, chưa đến chục giây thì đã thấy một người cùng xuất hiện trong tấm gương.

Gã nghiện bạc nghiêng người dựa vào tường, nói với giọng côn đồ: "Người anh em à, anh đang cố ý nhắm vào tôi chứ gì?".

Lạc Dịch khóa vòi nước, rút khăn lau tay, nhìn người trong gương: "Muốn hỏi thăm anh về một người, tiền không thành vấn đề".

"Hỏi thăm ai?" Gã ta như đã lường trước. Tiền để chơi bài mấy năm nay toàn kiếm được nhờ việc bán tin tức.

Lạc Dịch cầm khăn lau kẽ tay, lòng dẫn đo nhưng nét mặt vẫn bình thản, nói: "Đao Tam".

Vẻ mặt gã cứng đờ, bắt đầu cảnh giác: "Hỏi thăm anh ta làm gì?".

Nét mặt gã không thoát khỏi ánh mắt Lạc Dịch.

"Có một người phụ nữ cuỗm hết tiền của tôi, chạy theo hắn ta." Gương mặt anh ẩn chứa vẻ phẫn nộ và tức tối.

Gã ta cười phá lên, nổi nghi ngờ tan dần, "Cô gái xinh đẹp kia họ Yến à?".

"Đúng vậy." Lạc Dịch thành công rồi.

"Cô ta chính là con đàn bà như vậy đấy! Vì tiền, chuyện gì cũng làm được, đến cả chồng mình cũng có thể ra tay giết hại."

Lạc Dịch tỉnh bơ nói: "Anh giúp tôi tìm được tung tích của ả ta, tôi sẽ cho anh một số tiền lớn".

"Thế à?" Gã ta vuốt cằm, ánh mắt như đang ám chỉ điều gì.

Lạc Dịch lại cười: "Cho anh hết số phỉnh tôi kiếm được tối nay".

"Đồng ý." Gã ta hớn hở. "Cô ta ở Bắc Kinh suốt, nhưng nghe nói dạo gần đây đã quay về Vân Nam. Nhưng tôi chưa gặp cô ta, nếu anh muốn tìm thì phải về quê chúng tôi mà tìm".

"Nhà anh ở đâu?"

Gã cười đều giả: "Về phần thông tin còn lại, chỗ tiền tối nay không đủ mua đâu".

Trong gian phòng khách VIP trên lầu.

Yến Lâm nheo mắt nhìn Đào Tam, hỏi: "Anh có ý gì? Anh nói... họ đã phát hiện được gì?".

Đào Tam nắm chặt nắm tay, nhìn lên cánh tay mình: "Đan Sơn đã chết từ lâu rồi."

Yến Lâm ngẩng đầu lên, cần cổ thon dài, từ từ nhả một ngụm khói ra giữa không trung, mỉm cười: "Bọn chúng không giỏi đến thế".

"Sai lầm lớn nhất của cô chính là coi thường đối thủ của mình." Đào Tam thả lỏng nắm tay rồi lại siết chặt, vừa định nói thêm gì nữa thì có ai đó gõ cửa.

"Vào đi!" Một tên đàn em vội vã chạy tới, ghé tai thì thầm gì đó với Đào Tam, sau đó, sắc mặt gã đột ngột biến đổi.

"Không được để hãn sống sót ra ngoài!"

Yến Lâm: "Sao vậy?".

Ánh mắt Đào Tam lạnh lẽo như con sói: "Người đàn ông mà cô để mắt kia đang ở sòng bạc. Hãn ta đã tìm được đến đây rồi!".

Yến Lâm kinh ngạc: "Gì cơ?".

"Lần này phải giết chết hãn! Nếu để hãn phát hiện ra điều gì thì tất cả chúng ta sẽ bị chơi đến chết cho mà xem!" Đào Tam nói với Yến Lâm xong

quay sang hỏi gã đàn em: "Mang súng theo, quân của ta đang ở đâu?".

"Ở phòng nghỉ dưới tầng ạ!"

Chu Dao khoác áo choàng, đeo khăn che mặt, cùng Khương Bằng thuận lợi tiến vào câu lạc bộ, sau đó đi xuống sòng bạc.

Hai người tìm kiếm bóng dáng Lạc Dịch trên từng bàn chơi nhưng không thấy anh đâu cả, ngay cả Sát Thủ cũng biến mất tăm.

Chu Dao hơi lo lắng, sợ anh gặp phải phiền toái. Cô càng lúc càng thấp thỏm, tìm kiếm không biết bao lâu. Đang ngơ ngác nhìn xung quanh, cô ngẩng đầu nhìn thấy cánh cửa ngay hành lang trên lầu mở ra, Yến Lâm cùng với mấy gã đàn ông vội vã lao theo, trong tay bọn chúng đều có súng.

Chu Dao kinh ngạc, lập tức nháy mắt với Khương Bằng. Anh ta nhìn theo hướng cô chỉ, thấy ai ai cũng lăm lăm súng trong tay, thầm kêu xui tận mạng.

Ngay thời khắc này, cửa phòng đối diện bật mở, Lạc Dịch bước ra ngoài!

Chu Dao trông thấy Lạc Dịch, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn. Đám người Yến Lâm đang bước xuống cầu thang. Chu Dao hé miệng nhìn Lạc Dịch nhưng không dám lên tiếng, chỉ đành mở to mắt. Mà trong giây phút ấy, anh cũng nhìn thấy Chu Dao, cho dù cô che kín chỉ chừa lại đôi mắt nhưng anh vẫn cứ nhận ra cô.

Anh giật mình, lập tức cất bước đi về phía bên này. Mắt Chu Dao chớp chớp, liên tục nháy mắt hướng trên lầu. Lạc Dịch thấy thế cũng lập tức ngược mắt lên, thấy đám Yến Lâm cầm theo súng. Anh nhìn thoáng qua Khương Bằng bên cạnh cô, một giây sau liền lùi vào phòng, đóng cửa lại.

Chu Dao hiểu ngay, anh trốn đi vì sợ ảnh hưởng đến cô.

Khương Bằng lập tức sai người bên cạnh ra ngoài truyền tin: "Bọn chúng có súng! Mau lấy điện thoại gọi cho sếp Lục, bảo họ phá cửa vào, ngay bây giờ, lập tức làm ngay! Chú đừng chạy, cẩn thận không bị nghi ngờ!".

Nhóm đàn em bình tĩnh quay người rút lui. Khương Bằng nắm chặt cánh tay Chu Dao, đi từng bước ra ngoài, khẽ dặn dò: "Cô em à, đừng ngẩng đầu, cũng đừng ngoái nghiêng, chúng ta ra ngoài trước đã".

"Nhưng còn ông chủ Lạc..." Hốc mắt Chu Dao thoáng cái hoen đỏ, cô cắn răng, nghe lời Khương Bằng không dám quay đầu lại, giọng run run: "Đại ca Khương, bọn chúng có súng".

"Tôi biết." Lòng bàn tay Khương Bằng rịn mồ hôi.

Sắc mặt Chu Dao trắng bệch, đôi môi vẫn còn run, kéo khăn che kín mít.

"Tiên sinh, phu nhân cần phục vụ gì không?" Nhân viên phục vụ thấy hai người mãi vẫn chưa ngồi xuống, đơn dả bước đến hỏi thăm.

Chu Dao không có lòng dạ nào cả, cuống quýt quay mặt đi. Khương Bằng ôm chặt lưng cô, mỉm cười ngại ngùng với nhân viên: "Xin lỗi, tôi và bà xã vừa cãi nhau, làm cô ấy giận thôi".

"Vâng. Phu nhân vui vẻ lên nhé!" Nhân viên lễ phép cười nói. "Hi vọng hai vị vừa lòng, chơi vui vẻ ạ!".

Chu Dao thẳng lưng, gật đầu. Nhân viên phục vụ rời đi.

Đúng vậy, người ở đây vô cùng vui vẻ. Bên này dân cờ bạc tung phỉnh, bên kia phụ nữ cười nói không ngớt. Trong sòng bạc, nơi đâu cũng ồn ã.

Khương Bằng nắm chặt tay Chu Dao, đi về phía cửa: "Cô em, chúng ta ra ngoài trước nhé!".

"Chờ một chút đi! Đừng bỏ ông chủ Lạc ở đây một mình." Hốc mắt Chu Dao ươn ướt, rưng rưng nước mắt nhìn quanh. "Mau nghĩ cách cứu ông chủ Lạc ra đi."

Khương Bằng thấy Yến Lâm đứng cách họ không xa, vội quay đầu Chu Dao lại, khẽ mắng: "Ngoan nào! Đây là sông bạc! Không phải khu đấu võ bị phá của tôi, không có cơ hội cho cô đốt dây điện đâu! Việc cô có thể làm bây giờ chính là ngoan ngoãn ra ngoài! Yến Lâm tới rồi!",

Giây trước Chu Dao còn ằng ặc nước mắt, giây sau đã bình ổn lại tâm trạng. Cô khẽ cup mi, mặt không cảm xúc bước đi chầm chậm bên cạnh Khương Bằng.

Đám Dao Tam và Yến Lâm mặt lạnh tanh, bước nhanh như gió, tiến về phía này rồi đi ngang qua họ. Trái tim Chu Dao vừa thót lên lại chột rơi xuống. Thế nhưng...

"Đứng lại!"

Yến Lâm đột ngột dừng bước, Chu Dao và Khương Bằng cũng dừng lại. Một giây yên ắng, trái tim Chu Dao đập rộn rã. Khương Bằng dẫn mạnh tay cô, đáp trả trước với câu hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Yến Lâm nheo mắt lại, liếc sang Khương Bằng: "Có phải... chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?".

Khương Bằng lắc đầu: "Tôi không có ấn tượng lắm". Nói xong anh sờ cằm mình, "Chẳng lẽ mặt mũi tôi phổ thông vậy?".

Yến Lâm không hề cảm thấy câu này có vẻ hài hước, lại nhìn sang Chu Dao. Cô cup mi, che mặt kín mít, ngay cả lông mày cũng được che đi. Vì để lẫn vào, cô còn cố ý đánh phấn lót màu tối, lông mi cũng cắt ngắn đi.

Yến Lâm cau mày, nửa tin nửa ngờ, cuối cùng nói: "Bỏ khăn che mặt của cô ra cho tôi nhìn cái nào".

Khương Bằng hốt hoảng, không ngờ Chu Dao gật đầu, sau đó khẽ lắc cánh tay Khương Bằng, chỉ về hướng một phòng nghỉ.

Khương Bằng hiểu ngay, cười đáp: "Có thể nhưng chúng ta vào phòng nghỉ kia trước đã. Bà xã tôi không thích tháo khăn che mặt trước đàn ông xa lạ".

Yến Lâm còn định nói gì nữa nhưng Đào Tam quay đầu lại, lạnh lùng gắt: "Cô còn làm cái quái gì thế? Kéo dài thời gian à?".

"Tôi còn muốn giết anh ta hơn cả anh đấy!" Yến Lâm cũng cười lạnh. "Đã dám mò đến đây thì không thể để anh ta sống sót ra ngoài được".

Nói xong, cô ta không quan tâm đến Chu Dao và Khương Bằng nữa, quay người đi luôn.

Nghe vậy, Khương Bằng chỉ mong Lạc Dịch phúc lớn mạng lớn, tay anh ta rịn mồ hôi lạnh, kiên quyết kéo Chu Dao ra ngoài.

Chu Dao không chịu nhúc nhích, nhìn theo hướng đám Yến Lâm đi,.. Là phòng nghỉ!

Cô nhìn súng trong tay họ, siết chặt năm đấm. Cô chợt thấy một ly rượu trên khay của nhân viên, định tiến lên thì Khương Bằng đã ôm lấy cô thật chặt, cản lại hành động của cô, vừa đẩy vừa kéo ra tới tận cửa.

"Em gái, bình tĩnh chút đi, chúng ta không cản được chúng đâu. Cô yên tâm, chắc chắn đàn em của tôi đã gọi điện thoại rồi, người của Lục Tự sẽ vào ngay! Chúng ta rút lui trước đã!"

Chu Dao hé miệng, không thốt nổi một câu, từng giọt nước mắt tuôn rơi lã chã.

Cô run run hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, nắm chặt tay Khương Bằng đi ra ngoài. Đúng vậy, Khương Bằng đã sai đàn em rời đi trước rồi, chắc chắn đã gọi điện cho Lục Tự, họ sẽ lập tức phá vỡ cánh cửa màu vàng kia, dẫn đặc công...

"Đoàng!" Một tiếng súng vang lên.

Chu Dao giật thót, quay đầu lại nhìn, tiếng động đó truyền đến từ phòng nghỉ.

Sòng bạc ồn ã chợt yên lặng như tờ, mọi người như bị điểm huyết, cùng nhìn về một hướng.

"Đoàng! Đoàng!"

"Aaaaa!" Chu Dao hét lên chói tai, hai mắt ngân ngấn lệ.

Chu Dao không kiềm chế được bản thân, vừa khóc nức nở vừa chạy về phía tiếng súng theo bản năng, một tay Khương Bằng che cô, tay còn lại ôm lấy eo cô, sải bước kéo ra ngoài.

Cuối cùng, đám chơi cờ bạc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, lập tức kéo ghế nhảy qua bàn, liều mạng chạy trốn, còn có người cuống quýt ôm lấy đồng phỉnh.

"Ừm!" Chu Dao bị bịt miệng, nước mắt rơi như mưa. Cô cố gắng giãy giụa, đẩy tay Khương Bằng ra, hai chân đá loạn xạ nhưng không làm anh ta nổi lòng vòng kìm kẹp, cứ thế bị cưỡng chế đưa đi.

Bảo vệ bên ngoài xông vào trong, còn người bên trong thì xô đẩy chạy

trối chết ra ngoài. Dòng người ồ ạt giẫm đạp lên nhau. Tiếng khóc, tiếng kêu không ngơi một phút.

Một tiếng nổ "ầm" vang lên. Ở đại sảnh ngăn cách bởi sông bạc rộng lớn, cánh cửa màu vàng cuối cùng đã được phá vỡ. Đắc công được trang bị đầy đủ xông vào. Tiếng gào thét, tiếng bước chân và tiếng đụng nhau, vô số âm thanh hỗn tạp như một cái nồi chiên.

"Đoàng!" Lại một tiếng súng nữa vang lên. Chu Dao mở to mắt, lệ tuôn rơi.

Câu lạc bộ giải trí Khổng Tước Vàng bị bao vây không chừa một khe hở. Trên đường, đèn xe cảnh sát và cứu thương xanh xanh đỏ đỏ thi nhau tỏa sáng giữa màn đêm. Đám người chen chúc chạy ra ngoài, cảnh sát khó mà duy trì trật tự. Người bị thương được đưa ra liên tiếp.

Chu Dao vẫn đứng chờ ở phía ngoài dây cách ly, thấy băng ca thì nhào đến, nhìn mặt từng người bị thương nhưng vẫn không có Lạc Dịch.

Khương Bằng sai bước chạy đến: "Bên phía tôi cũng không có".

"Chắc chắn vẫn còn ở bên trong!" Chu Dao gần như mất lí trí, định nhảy qua dây cách ly nhưng bị cảnh sát ngăn cản.

Khương Bằng lôi cô lại, quát: "Có lẽ đã được đưa đến bệnh viện rồi! Nếu bị thương nặng, chắc chắn đã được đưa đi đầu tiên!".

Ánh mắt Chu Dao dò dẫm, ngơ ngác gật đầu như gà mổ thóc: "Bệnh viện, đến bệnh viện".

Sảnh bệnh viện chật ních người bị thương do giẫm đạp lên nhau. Chu Dao chạy tới phòng cấp cứu, đèn đóm sáng choang. Chu Dao đến hỏi từng người, những người đang được cấp cứu đều bị gãy xương sườn trong lúc giẫm đạp,

không phải Lạc Dịch.

Chu Dao đứng trong hành lang, hoang mang xoay qua xoay lại, thở hỗn hà hỗn hển: "Rốt cuộc anh ấy ở đâu? Có thể nào vẫn đang ở trong sông bạc, chưa ra được không? Có phải đã chết rồi không?".

Chu Dao không ngừng quay đầu nhìn xung quanh nhưng hoảng loạn không biết mình đang tìm cái gì. Cô chợt òa khóc, nắm lấy tóc mình như một con ruồi mất đầu, khóc lóc quay người định chạy ra ngoài tìm Lạc Dịch.

Khương Bằng kéo cô: "Cô bình tĩnh trước đã. Chờ cảnh sát tới, mọi chuyện sẽ rõ ràng ngay thôi".

Đang nói thì nhóm Lục Tự đưa một cảnh sát bị thương tới, bác sĩ và y tá đẩy xe ca đến tiếp người, người bị thương mau chóng được đưa đi.

Chu Dao như nhìn thấy ánh rạng đông, nhào tới túm lấy cánh tay Lục Tự, nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Sếp Lục, ông chủ Lạc đâu? Anh ấy đang ở đâu? Có bị thương không? Ở sông bạc hay ở bệnh viện? Anh ấy đang ở phòng cấp cứu nào?".

Lục Tự lạnh lùng gỡ tay cô ra, nói ngắn gọn: "Trốn rồi".

Trốn rồi?

Chu Dao sững sốt: "Ý anh là gì?".

"Anh ta bắn chết một người, trốn rồi." Lục Tự nói xong quay lại nhìn đồng nghiệp, lạnh lùng đến mức vô tình. "Lạc Dịch cũng bị trúng một phát đạn, chạy không xa đâu, bảo anh em cố gắng, nhất định đừng để anh ta trốn thoát!".

Chu Dao không tin: "Anh ấy trúng đạn ư? Bị bắn vào đâu, mấy phát, ai là

người bắn?".

"Anh ta dùng súng chống lại lệnh bắt!" Lục Tự quát.

"Anh ấy không có súng!" Chu Dao thét ầm lên, quát lại Lục Tự. Anh là đồ ngu ngốc!".

Lục Tự kinh ngạc.

"Cô em à!" Khương Bằng tiến lên kéo cô, Chu Dao giăng khỏi tay anh ta.

Hốc mắt cô đỏ bừng, chỉ tay vào Lục Tự đầy căm phẫn, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Anh là tên ngu xuẩn! Đồ đần độn! Anh không xứng làm cảnh sát! Từ đầu tới cuối, ngoại trừ dẫn đo ra thì anh đã làm được một việc gì nên hồn chưa? Họ Lục kia, anh không thấy mình sống có lỗi với tấm phù hiệu cảnh sát sao? Cảnh sát là gì? Là người bảo vệ chúng tôi, là người lssgn theo manh mối bắt kẻ xấu. Nhưng anh đã làm được gì? Anh suy nghĩ xem ở Á Đỉnh anh đã làm được gì?!".

Chu Dao tiếp tục phần nộ la hét: "Những năm qua, anh ấy sống không bằng chết, tất cả bởi vì anh không làm gì cả! Anh ấy tìm manh mối rất khó khăn, mỗi lần tìm được một manh mối gần như phải đổi bằng cả mạng sống! Anh không cảm ơn thì thôi lại còn nghi ngờ anh ấy. Thậm chí anh còn..." Giọng Chu Dao run rẩy, không nói nổi nữa, từng giọt nước mắt tuôn rơi. "Thậm chí... nhiều lần anh ấy sắp chết, anh cũng không cứu, anh không cứu anh ấy! Anh lại còn ép anh ấy vào đường cùng, anh...".

Cô như vỡ òa, toàn thân run rẩy. 'Anh... Anh không bằng súc vật!'

"Anh không bằng súc vật!" Chu Dao xông lên đánh Lục Tự điên cuồng. Khương Bằng vội ôm lấy eo Chu Dao kéo lại. cô đá một cái vào mặt Lục Tự, miệng vẫn không ngừng mắng chửi: "Súc vật!".

"Chu Dao!" Một tiếng quát lạnh lạnh vang lên từ phía bên ngoài.

Khương Bằng sửng sốt, buông Chu Dao ra.

Người Chu Dao vẫn run rẩy, không khống chế được bản thân nữa. Cô hít một hơi đè nén, chậm chậm quay đầu lại.

Hạ Minh Chân mặc quần áo bệnh nhân, vịn tay Tường Hàn đứng ở cuối hành lang.

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Chu Dao thôi khóc lóc, thở hỗn hà hỗn hển, lúc đầu cảm thấy hơi sợ hãi nhưng rồi biểu cảm ấy mau chóng biến mất trên khuôn mặt cô. Cô đã không còn là cô con gái ngoan ngoãn của bà nữa rồi.

Trên mặt Hạ Minh Chân không có biểu cảm gì, bà tự chống nạng, bước từng bước tới, hỏi cô một câu: "Con và cậu ta có quan hệ gì?".

Chu Dao giàn giụa nước mắt, kiên định trả lời: "Anh ấy là bạn trai con".

Hạ Minh Chân cơ mặt giãn giật, hỏi tiếp: "Được bao lâu rồi?".

"Bọn con bắt đầu yêu nhau từ hồi còn ở Á Đình."

"Đứa con gái ở trong phòng cậu ta đêm hôm trước... cũng là con sao?"

"Vâng ạ!" Mặt Chu Dao như viết bốn chữ "quyết không hối hận".

"Được lắm! Được lắm!" Hạ Minh Chân chỉ tay vào Chu Dao, Vô cùng thất vọng và đau lòng, viền mắt đỏ hoe. "Chu Dao, con được lắm!".

Lòng Chu Dao run lên, nhìn mẹ mà hốc mắt cũng đỏ.

"Ba mẹ nuôi con bao nhiêu năm nay... Con... Con cứ thế làm ba mẹ đau lòng." Hạ Minh Chân vừa tức vừa giận, gương mặt như phủ một lớp sương lạnh. "Con xem dáng vẻ của con bây giờ thế nào đi? Lụy tình suốt mướt. Con xem con đã yêu đương loại người nào thế kia? Tên tội phạm lừa,..".

"Anh ấy không phải tội phạm lừa đảo!" Chu Dao ngắt ngang, làn sương mờ trên đôi mắt dần tan đi, giọng quyết liệt. "Tại sao mẹ không tin anh ấy? Trước giờ, anh ấy còn chưa từng nghi ngờ mẹ tráo đổi Phật tháp giả hại mình".

"Cậu ta biết gia cảnh của con, tốn bao công sức tiếp cận để giành được tình yêu và thân thể của đứa con gái trẻ người non dạ như con. Một người đàn ông mặt trăng mây tráo đến mức này, không phải kẻ lừa gạt thì là gì?"

Chu Dao tức đến nổ phổi, định nói gì đó nhưng Tưởng Hàn đã tiến lên kìm cô lại: "Chu Dao, cậu đừng chọc giận mẹ cậu nữa. Dì ấy vì ai mà phải nằm viện, cậu còn muốn trêu tức mẹ sao?".

Chu Dao nhìn bộ quần áo bệnh nhân trên người mẹ, nước mắt tí tách rơi xuống, vừa đau lòng vừa tức giận: "Mẹ, tại sao mẹ cứ phải như vậy?".

"Cậu ta bao nhiêu tuổi, còn con thì mới bao nhiêu? Con còn trẻ không hiểu chuyện, cậu ta không nên lợi dụng con mới phải." Hạ Minh Chân nghiêng răng nghiêng lợi. "Chu Dao, con thật ngu ngốc, con bị người ta lừa rồi."

"Anh ấy không lừa con, là con thích anh ấy trước!" Chu Dao phản bác với nỗi thất vọng cùng cực. "Từ trước đến giờ, con chẳng bao giờ nói chuyện được với mẹ cả!".

Chu Dao xoay người bỏ đi.

"Con đứng lại!" Hạ Minh Chân lạnh lùng quát cô.

"Con muốn đi tìm ông chủ Lạc."

"Không được đi!" Hạ Minh Chân lạnh giọng ra lệnh. "Sáng mai, chúng ta ra sân bay."

Chu Dao quay đầu, lần đầu tiên trong đời dám phản kháng quyền uy của bà: "Không tìm được anh ấy thì con sẽ không theo mẹ về đâu". Nói xong, cô liền dứt khoát cất bước rời đi.

Hạ Minh Chân: "Tưởng Hàn!".

Tưởng Hàn cũng bức đến mức muốn nhảy dựng lên, không hề chần chừ chạy đến giữ Chu Dao lại. Cô giãy giụa chống đối, nhưng chung quy không khỏe bằng Tưởng Hàn nên bị cậu ta cưỡng chế đưa đi.

Khu vực hành lang mau chóng yên tĩnh trở lại, vẻ mặt Hạ Minh Chân thoát cái trở nên hờ hững và bình tĩnh, nhưng thực ra cũng đã bị một phen hú hồn. Bà thản nhiên nhìn đám Lục Tự và Khương Bằng, lịch sự nói: "Để mọi người cười chê rồi".

Nói xong, bà chống nạng, không để bất kì ai đỡ mình, bước từng bước chậm chạp và vững chãi rời đi.

"Cậu phiền thế nhỉ?" Chu Dao cầm gối trên giường đập vào người Tưởng Hàn. "Bảo cậu ra ngoài cơ mà!"

Tưởng Hàn cau chặt mày đến nỗi có thể kẹp chết con muỗi: "Chu Dao, tôi nói cho cậu biết, trừ khi đã lên máy bay, nếu không cậu đừng hòng thoát khỏi tầm mắt của tôi".

"Đây không phải việc của cậu!"

"Tôi không muốn nhìn cậu nổi điên!" Tưởng Hàn gắt cô.

Chu Dao cũng quát lại: "Tôi điên bao giờ? Tôi rất bình tĩnh!"

Tưởng Hàn im lặng vài giây, đột nhiên cười khẩy: "Chu Dao, cậu muốn yêu đương thì tìm người nào đáng tin mà yêu. Gã đàn ông kia ngoài khuôn

mặt ra thì anh ta có cái gì? Đến tuổi này rồi mà còn dựa vào vẻ bề ngoài để câu con gái nhà giàu, tôi còn thấy dơ cho anh ta nữa đây này".

Chu Dao đáp trả một cách mỉa mai: "Đến lúc cậu bằng tuổi anh ấy thì vẫn chỉ là một gã công tử bột mà thôi".

Tưởng Hàn không hề buồn phiền, nhún vai: "Đúng rồi đấy, tôi chính là công tử bột đấy, nhưng cậu cũng giống tôi cả thôi. Sao cậu không chịu hiểu nhỉ? Mẹ cậu tuyệt đối không chấp nhận người đàn ông kia làm con rể. Cho dù đến khi dì ấy mất cũng phải viết câu ấy vào di chúc đấy. Cậu còn không hiểu tính mẹ mình thế nào hay sao?".

Chu Dao mím chặt môi, nhìn chăm chăm cậu ta với đôi mắt ngân ngấn lệ. Tưởng Hàn cũng sửng sốt. Cô quay người nhào lên giường, im lìm vùi mặt vào gối.

Tưởng Hàn cuống lên: "Ê này Chu Dao, cậu đừng khóc nữa. Tôi đâu có mắng cậu, cậu đừng khóc nữa".

Nhưng cô vẫn phớt lờ.

Tưởng Hàn cau mày, trong lòng khó chịu: "Ôi trời ạ, tôi chẳng hiểu nổi, anh ta cho cậu bùa mê thuốc lú gì mà cậu say như điên rồi thế? Còn thuốc không, cho tôi xin một liều".

Chu Dao chẳng hề động đậy. Tưởng Hàn đặt mông ngồi bên mép giường, nhìn theo bóng lưng cô: "Tôi và cậu đi Cuba chơi nhé? Không phải cậu rất muốn đến đó hay sao? Không chừng đi về một chuyến, cậu sẽ quên anh ta đấy!".

Tiếng quẹt thẻ từ "tít tít tít" vang lên. Tưởng Hàn lập tức đứng bật dậy, đi ra ngồi lên ghế dựa. Thấy Hạ Minh Chân ngồi trên xe lăn được hộ lý đẩy tới, cậu ta vội vàng tiến lên đỡ.

Hạ Minh Chân được dìu đến ngồi trên sofa, tay chống trán, không nói một lời.

Tường Hàn: "Dì có muốn về phòng nghỉ ngơi không?".

"Không cần." Hạ Minh Chân nói. "Bảy rưỡi bay rồi, chẳng mấy chốc nữa là xuất phát".

Chu Dao ngồi bật dậy, dẫu môi: "Cho dù mẹ có trối con đến sân bay thì con cũng sẽ không lên máy bay đâu!".

Hạ Minh Chân không buồn nhìn cô, vài giây sau, bà thản nhiên nói với Tường Hàn: "Tường Hàn, cháu nói với Chu Dao giúp dì: Nếu nó chưa biết lỗi và cam đoan không qua lại với gã đàn ông kia nữa thì dì sẽ không nói với nó một câu nào".

Tường Hàn đành khuyên: "Chu Dao, đừng để mẹ cậu bức mình nữa".

"Mẹ đừng có gượng ép tình cảm! Con sẽ không chia tay với anh ấy đâu!" Chu Dao tức không chịu nổi, nhưng trong giây phút nhìn thấy chiếc xe lăn kia, cô lại không đành lòng. Bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn khiến cô buồn bã khó tả. Cô chợt buông mình xuống giường, vùi đầu vào chăn.

Một chốc sau, Chu Dao vén chăn lên: "Ông chủ Lạc đã điều tra ra rồi, trợ lý Nguyễn là gián điệp. Bây giờ, mẹ cũng đâu có liên lạc được với ông ta. Ông chủ Lạc thật sự là người tốt, tại sao mẹ không thể thử hiểu cho anh ấy chứ?".

Không ai đáp lại cô. So với việc bị con gái chống đối, vụ trợ lý phản bội không thấm vào đâu cả.

Trong phòng có vài người nhưng lại yên lặng không một tiếng động. Chu Dao cup mắt nhìn sườn mặt nghiêm túc và lạnh lẽo của mẹ, cảm giác khó

chịu lại trào dâng.

Đêm khuya, tại quảng trường cách cầu lạc bộ giải trí Không Tước Vàng hai con đường, Lạc Dịch và Sát Thủ băng nhanh qua phố, chạy núp vào một bóng cây sum suê ở góc đường. Bên cạnh là một chiếc xe việt dã, họ vội vàng mở cửa lên xe.

Trên xe có ba cảnh sát mặc thường phục thuộc tổ chuyên án theo Lục Tự đến từ Bắc Kinh. Lạc Dịch ném khẩu súng cho một người: "Giao nộp rồi nhé!".

Anh ta cầm vũ khí trong tay xem xét tỉ mỉ: "Phía đồng nghiệp của tôi nói kiểu súng tự chế này thường bị thu giữ ở biên giới". Rồi liếc nhìn Lạc Dịch. "Anh lợi hại quá, có thể tước được một khẩu súng trong tay đám người kia".

"Phải chuẩn bị trước chứ, nếu không đã bị chúng bắn te tua rồi." Nói xong, Lạc Dịch chợt nhớ đến cái chớp mắt của Chu Dao lúc ra khỏi phòng nghỉ, không biết bây giờ cô lo lắng đến mức nào rồi.

Lạc Dịch cúi đầu tìm thuốc lá, nhìn thấy tay áo bị thủng một lỗ lớn, khẽ cười: "Tên Lục Tự khốn nạn kia dám nổ súng thật".

"Anh ấy bắn chuẩn lắm!"

Lạc Dịch "à" một tiếng, đem thuốc lá mời mọi người. Sát Thủ không hút, khoát tay từ chối.

Lạc Dịch ngậm điếu thuốc, hỏi tình hình: "Phía Lục Tự thế nào rồi?"

"Hết thầy đều thuận lợi. Có điều nghe nói anh ấy bị cô gái nào đó đá một phát vào mặt."

Gì cơ? Chiếc bật lửa vụt sáng nhưng Lạc Dịch quên cả châm thuốc. Anh

cau mày hỏi: "Sao lại để cô ấy biết?".

"Vô tình gặp phải thôi."

Lạc Dịch vừa chậm chậm châm thuốc rít một hơi vừa hỏi dồn: "Lục Tự nói với cô ấy thế nào?".

"Anh ấy bảo anh bị trúng một phát súng vì chống lại lệnh bắt, bỏ trốn rồi. Sau đó cô gái kia nổi điên lên, vừa khóc vừa đánh anh ta."

Lạc Dịch rít một hơi thuốc thật sâu, hồi lâu vẫn không nói gì. Cuối cùng anh hỏi thêm: "Lục Tự không làm gì cô ấy chứ?".

"Anh ấy việc gì phải so đo với một cô gái. Ồ đúng rồi, mẹ cô gái kia định đưa cô ấy về Bắc Kinh, ngay sáng nay đây này."

Lạc Dịch im lặng chốc lát. Hạ tổng phát hiện ra rồi. Anh từng tính toán sẽ ngả bài với Hạ tổng, nhưng không ngờ khi bị phát hiện, anh không có ở đó, chỉ một mình cô phải đối mặt.

"Lạc Dịch, chúng tôi tìm lại được điện thoại của anh từ sông bạc đây." Cảnh sát mặc thường phục đưa cho anh, thấy anh định nhận lấy thì thu tay lại. "Tôi đã tắt nguồn rồi, mấy ngày tới, anh không được phép liên lạc với bất kì ai".

"Ừ." Lạc Dịch nhận lấy, điềm nhiên đút điện thoại vào túi.

"Tuy Lục Tự bị đá không nhẹ nhưng anh ấy nói tạo được hiệu quả rất tốt, có rất nhiều người trông thấy. Đây là địa bàn của Đan Sơn, tai mắt cũng nhiều, chắc hẳn bọn chúng sẽ mau chóng nhận được tin tức." Anh ta nói thêm. "Anh và Lục Tự xảy ra 'nội chiến', phe cánh hợp tác đổ bể. Một người thì chạy trốn chết, một người thì truy lùng tội phạm giết người khắp nơi. Đến lúc đó, đám Đan Sơn có thể lơ là cảnh giác, để lộ chút sơ hở".

Lạc Dịch hỏi: "Tay trợ lý bên cạnh Hạ tổng đâu?".

"Câu lạc bộ vừa xảy ra chuyện thì ông ta đã chạy trốn rồi. Người của chúng ta vẫn đang theo dõi, không bắt dây động rừng." Nói đến đây, anh ta lấy làm tiếc nuối. "Tôi thật không ngờ rằng mấy lên đầu sỏ lại trốn mất. Có lẽ chúng lẩn vào đám người đang chen lấn xô đẩy chạy rồi".

"Đám tay chân bị bắt khai thế nào?"

"Chúng toàn là người địa phương được thuê, không biết lai lịch của chủ."

Lạc Dịch cười khẩy: "Đao Tam vừa vào phòng nghỉ, ngay phát súng đầu tiên đã bắn chết gã nghiện bạc kia rồi".

Anh cảnh sát tiếp lời: "Bởi gã biết lai lịch của Đao Tam".

"Họ là người cùng làng." Lạc Dịch nhớ lại tấm ảnh lúc ở nhà ông chủ Cao. "Rất có thể hang ổ của chúng nằm ngay tại ngôi làng. Hiện tại, câu lạc bộ bị niêm phong, bè lũ Đan Sơn bị thương nặng, chắc hẳn giờ này đang ẩn náu tạm ở một chỗ nào đó rồi. Chúng vừa thiếu tiền, thiếu người vừa thiếu trụ cột, không thể trở về hang ổ chính được. Tôi đoán chúng sẽ nghỉ ngơi một vài ngày quanh khu vực Cảnh Hồng, phát hiện ra tôi bị vu oan "giết người", còn mâu thuẫn với các anh. Mà nhóm cảnh sát bắt Đan Sơn không có động tĩnh nào mới, có vẻ như sau khi câu lạc bộ bị đóng cửa, đầu mối cũng bị cắt đứt. Chúng cảm thấy an toàn, sẽ nhanh chóng trở về hang ổ chính thôi".

"Nhưng mà... anh chắc chắn Yến Lâm sẽ tin hai người xích mích chứ?"

"Chắc chắn." Lạc Dịch cong khóe môi giữa đêm đen mịt mùng. "Cô ta cũng biết tôi bất hòa với Lục Tự. Huống chi lúc Lục Tự ở Á Đình cũng nói chuyện với cô ta một lần rồi. Lúc Ngô Minh bị giết, anh ta nói anh ta không nghi ngờ cô ta mà chỉ thăm hoài nghi tôi. Yến Lâm sẽ chú ý chi tiết này".

Viên cảnh sát mặc thường phục sững sờ giây lát, không ngờ Lạc Dịch có thể suy nghĩ cặn kẽ đến mức ấy. Anh ta gật đầu bội phục, ngay sau đó cười nói: "Mấy lính trinh sát của chúng tôi sẽ tới làng của chúng trước để tra xét kĩ càng, một khi xác nhận chính xác sẽ gọi lính đến mai phục, sau đó đợi chúng vào một ổ, tóm gọn một mẻ".

Năm rưỡi sáng, nhóm Chu Dao trả phòng, chuẩn bị đến sân bay.

Hạ Minh Chân vẫn không chịu nói chuyện với Chu Dao, thậm chí không để cô đẩy xe lăn giúp mình, chỉ để Tưởng Hàn hỗ trợ.

Chu Dao đi chầm chậm bên xe lăn, nhỏ giọng cầu xin: "Mẹ! Mẹ về trước có được không? Chờ con xử lý xong chuyện ở đây rồi về mẹ nhé?".

Hạ Minh Chân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng.

"Mẹ, con xin mẹ đừng như vậy nữa mà. Sau này, con nghe theo mẹ hết, được không ạ?"

Chu Dao cầu xin mãi mà không được, một mặt không muốn làm mẹ giận, một mặt lại lo lắng cho tình hình của Lạc Dịch, cảm giác như người mình sắp bị xẻ làm đôi. Cô đứng ở cửa khách sạn, nhìn nhân viên mang hành lý lên xe giúp, đôi chân như mọc rễ, không chịu dịch về phía trước dù chỉ một bước.

Hạ Minh Chân được đưa lên xe xong xuôi, xe lăn gấp gọn để sang bên cạnh, Tưởng Hàn quay đầu gọi Chu Dao: "Đi thôi nào!".

Cô vẫn đứng im: "Tưởng Hàn, tôi thật sự không thể đi được, làm phiền cậu và chị hộ lý đưa mẹ tôi về nhà".

Hạ Minh Chân ngồi trong xe nghe thấy thế, chỉ trợn mắt trừng cô nhưng không chịu nói một câu nào.

"Mẹ, con xin lỗi!" Chu Dao cương quyết. "Con xin lỗi, hãy để con đi tìm anh ấy về đã. Mọi chuyện khác con đều có thể nghe theo mẹ, nhưng việc liên quan đến anh ấy thì không".

Hạ Minh Chân thờ ơ: "Tưởng Hàn, dì đành phải nhờ cháu lần nữa vậy".

Tưởng Hàn túm Chu Dao, kéo lên xe.

"Cậu buông ra! Buông ra đi!" Chu Dao giãy không thoát.

Đúng lúc này, một chiếc xe thương vụ chạy tới, Khương Bằng kéo cửa ra gọi: "Cô em, có đi không?".

Mấy người phía này đều sửng sốt, Chu Dao nhân cơ hội hất lay Tưởng Hàn ra, chạy như bay lên xe, vừa chạy vừa kêu to: "Con xin lỗi mẹ! Con xin lỗi mẹ!".

Tưởng Hàn lập tức đuổi theo nhưng Chu Dao đã bắt được bàn tay Khương Bằng, nhảy phắt lên xe. Cô quay đầu lại, chấp tay trước ngực xin tha thứ. Tay cô run run, nước mắt ngân ngấn nhìn Hạ Minh Chân với vẻ cầu xin.

Cửa xe vừa đóng lại, chiếc xe thương vụ tăng tốc lao đi trong nháy mắt. Tưởng Hàn đuổi theo mà không được, tức giận giậm chân thật mạnh. Hạ Minh Chân nhìn Chu Dao ở trong xe làm dấu "xin lỗi", mím môi khép mi, thở một hơi nặng nề.

Chiếc xe chạy băng băng trên đường. Chu Dao cúi đầu, lau khóe mắt ướt nhòe, quay đầu hỏi Khương Bằng: "Anh đã nghe ngóng được tin tức nào về ông chủ Lạc chưa? Tình hình anh ấy thế nào rồi? Đang ở đâu? Bị thương có nặng không?".

"Vẫn chưa có tin tức nào cả." Khương Bằng đáp lại rồi châm một điếu thuốc.

"Vâng." Chu Dao cúi thấp đầu, im lặng lúc lâu không biết suy nghĩ gì.

"Nhưng tôi tra được người bị anh ta 'giết' hụt ở sông bạc ngày hôm qua là ai rồi."

"Ai thế?" Chu Dao ngẩng đầu. "Đến chỗ ở của hắn ta để tìm đầu mối, liệu có thể phát hiện dấu vết liên quan đến ông chủ Lạc không?".

Khương Bằng nhún vai: "Trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy thôi".

Chu Dao: "Thế thì chúng ta mau đi đi".

"Đội chút đã." Khương Bằng cười kì quái.

"Còn chờ gì nữa?"

"Cô em, trước khi xuất phát, tôi phải nói với cô mấy quy định. Bất luận trong tình huống nào, cô cũng phải ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của tôi. Không được phép tự ý hành động, không được phép xử sự theo cảm tính. Hai ta chỉ len lén đi tìm đầu mối, không được đụng độ chính diện kẻ địch. Nếu gặp nguy hiểm thì phải lập tức rút lui, hiểu không?"

Chu Dao ngoan ngoãn lắng nghe, gật đầu đồng ý.

"Nói! Có làm được không?"

"Có!"

"Xuất phát."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐÂY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Đến khi Lạc Dịch tỉnh lại, trời đã sáng choang. Ánh nắng chói chang của miền nhiệt đới rọi vào cửa sổ xe, cứ như đâm kim lên mặt anh vậy. Ngoài cửa xe là biên giới giữa Trung Quốc và Myanmar, cây cối rậm rạp tươi tốt, những tán dừa, tán chuối tiêu che khuất bầu trời. Hàng rào thép gai tầng tầng lớp lớp kéo dài không thấy điểm cuối.

Khi vừa hửng sáng, nhóm Lạc Dịch đã bắt tay vào chuẩn bị. Trời chưa sáng hẳn, mọi người đã xuất phát về trại Ngõa Dao - quê hương của gã nghiện bạc để tiến hành thăm dò. Nơi đó cách biên giới nửa giờ chạy xe.

Từ Cảnh Hồng đến trại Ngõa Dao cũng mất đến nửa giờ. Nhưng nhóm Lạc Dịch không trực tiếp đi vào trại vì sợ gây chú ý. Năm người đàn ông cao to lực lưỡng, trông không giống du khách chút nào, mà ở đây chưa phát triển ngành du lịch, hẳn nhiên không thể có du khách ghé qua. Chiếc xe việt dã chạy dọc theo đường biên giới chưa được bao lâu thì gặp một trạm tuần tra. Viên cảnh sát mặc thường phục dừng xe, định nhờ đồng nghiệp ở trạm lái xe chở nhóm người đến gần trại Ngõa Dao, nhưng bị Lạc Dịch phản đối: "Ban ngày nghỉ ngơi cho khỏe rồi chuẩn bị vài thứ đã. Ban đêm hăng lên đường".

Viên cảnh sát kia hỏi: "Anh sợ bị phát hiện à?".

"Đúng vậy."

Anh ta ngẫm nghĩ giây lát, trao đổi với đồng nghiệp ở biên giới một hồi. Sau khi biết lý do họ đến đây, anh bạn đồng nghiệp cũng đề nghị họ chờ đến đêm rồi xuất phát: "Nhà trong trại đều có người, họ nào cũng quen biết nhau.

Các anh vừa xuất hiện, nhìn một cái đã biết là người đến từ nơi khác. Huống chi trại Ngõa Dao chưa đến hai trăm nhân khẩu, người lớn thì ít, chỉ cần đứng trên nhà sàn nhìn ra xa đã thấy rõ ràng ai rời nhà hay ra ruộng rồi".

Lạc Dịch đồng tình: "Tôi cũng nghĩ như vậy. Khắp nơi trong trại đều có tai mắt, chỉ liếc một cái đã phân rõ địch ta, còn phiền phức hơn cả thành phố".

"Đúng thế đấy!"

Lạc Dịch ngậm điều thuốc, suy nghĩ chốc lát lại hỏi: "Địa hình thế nào?"

"Địa hình à? Trong trại có rất nhiều đường nhỏ, cây cối cũng bạt ngàn rậm rạp. Mấy căn nhà sàn đều na ná nhau, cây cối xung quanh cũng cao ngang nhau, người nơi khác đi vào sẽ bị xoay chóng mặt cho mà xem."

Lạc Dịch hỏi: "Có bản đồ không?"

"Để tôi tìm cho các anh." Viên cảnh sát bên cạnh đứng dậy đi tìm tài liệu.

Sau khi bàn bạc kỹ càng, ba người cảnh sát nhanh chóng đưa ra quyết định: "Mấy đêm vừa rồi chúng ta đều mệt mỏi cả, chưa ai được nghỉ ngơi tử tế. Cứ theo như lời anh nói, ban ngày nghỉ ngơi dưỡng sức, ban đêm xuất phát. Dù trại kia có điều gì bất thường, đến tối nhóm Lục Tự sẽ đến tiếp ứng. Nhiệm vụ gian khổ, nếu để bản thân bị mệt thì không làm được đâu".

Lạc Dịch giờ bàn tay đang kẹp điều thuốc: "Đồng ý".

Viên cảnh sát đứng dậy đi ra ngoài. Lạc Dịch nhẹ nhàng búng điều thuốc trong tay, dăm chiêu rồi cũng đi theo.

Anh ta thấy Lạc Dịch đi theo, quay đầu hỏi: "Còn đề nghị gì nữa không?"

"Không có." Lạc Dịch lắc đầu, hơi chần chừ.

"Có gì cứ nói thẳng." Anh ta cười nói cười. "Trông chẳng giống anh chút nào".

"Anh đã liên lạc với bên Lục Tự rồi à?"

"Đúng vậy."

"Tình hình bên anh ta thế nào?"

"Đội ngũ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ bên chúng ta xác nhận thôi."

"Cô gái kia đâu?" Lạc Dịch đột ngột chuyển hướng.

"Hả?" Anh ta sửng sốt, sau đó mau chóng phản ứng, cười nói.

"Cô gái đá anh ấy hả? Nhóm cô ấy lên máy bay đi rồi." Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay. "Chắc hẳn lúc này đã hạ cánh tại Bắc Kinh".

"Ừ." Lạc Dịch khẽ gật đầu, trầm lặng rít một hơi thuốc, hồi lâu sau ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao trong xanh với vợi phía biên giới, không nói gì thêm nữa.

Chu Dao ngủ một giấc dài, lúc tỉnh dậy đã đến giữa trưa. Sáng nay, cô và Khương Bằng vừa rời khỏi khách sạn, anh ta đã ra lệnh tìm một khách sạn nghỉ ngơi trước đã, bởi vì... anh ta mệt rồi. Cô không biết làm gì, đành ngoan ngoãn đi ngủ, hướng chỉ suốt đêm cô chưa ngủ cũng mệt rã rời, cứ thế thiếp đi đến tận trưa luôn.

Chu Dao chạy đến phòng của Khương Bằng, gõ cửa: "Đại ca Khương!".

Cô mới gọi hai câu, cửa đã được mở ra.

Khương Bằng vừa mới dậy được một lúc, mặc quần áo cả rồi nhưng

người còn chưa tỉnh hẳn, ngáp một cái rở to: "Cô em à, dậy sớm thế?".

"Không còn sớm nữa đâu, sắp sang chiều rồi kìa. Chúng ta mau mau đi thôi."

Khương Bằng biết cô sốt ruột, không rề rà nữa, chuẩn bị đồ đạc xong xuôi rồi xuất phát. Người của anh ta tra được gã nghiện bạc kia thuê nhà ở thôn Thành Trung, vì thế nhóm người liền chạy thẳng tới đó.

Đường thôn Thành Trung chật hẹp, xe không vào trong được. Khương Bằng bảo các anh em đứng ngoài đường cái chờ mình, anh ta và Chu Dao đi vào trong xem xét tình hình thế nào. Chu Dao còn cố ý đeo khăn che mặt tối qua dùng, cảnh giác che kín mặt mình.

Thôn Thành Trung ngõ ngách nhỏ hẹp, nơi đâu cũng là lều lán xập xệ, hoặc kiểu nhà tường đất ngói đất mang đậm nét dân tộc, dưới căn nhà đất xám xịt là một dãy cửa hàng: tiệm dụng cụ kim loại, hàng cắt may, quầy bán quà vật...

Không biết hôm nay là ngày gì mà nam nữ gái trai đều diện trang phục truyền thống của dân tộc Thái, tụ tập ngoài đường ca hát nhảy múa, cười nói rôm rả. Khung cảnh tươi đẹp ấy điểm sắc thêm hương cho thôn Thành Trung nhưng Chu Dao không có tâm trạng thưởng thức.

Trên đường đi, Khương Bằng nhìn thấy quán bánh dày nướng truyền thống. Từng miếng vỏ bánh được nướng chín, rắc sợi khoai tây và rong biển, quét tương ớt rồi cuộn lại. Anh ta mua hai chiếc làm bữa sáng, mình ăn một chiếc, đưa chiếc còn lại cho Chu Dao.

Cô lắc đầu, không có tâm trạng ăn uống. Cô chợt nhớ tới Vân Nam thập bát quái, gạo tẻ nướng lên thành miếng bánh. Nghĩ đến điều này, không khỏi làm cô nhớ đến Lạc Dịch. Không biết bây giờ anh đang lưu lạc phương trời

nào, đã ăn gì chưa, có đói bụng không. Chu Dao cúi đầu, lẳng lặng đi về phía trước, kéo khăn che mặt kín mít.

Khương Bằng nhận ra cô lo lắng, bèn an ủi: "Người như ông chủ Lạc ấy, cho dù có ném vào địa ngục, anh ta vẫn có thể nghĩ cách trốn ra. Đừng lo nghĩ nhiều".

Chu Dao tin điều đó, sau giây lát bình tĩnh, cô phân tích: "Ông chủ Lạc bị oan. Việc đầu tiên anh ấy làm nhất định là điều tra người chết. Em đoán anh ấy đã tra được gì đó rồi. Chúng ta mau nhanh lên, sớm tìm ra manh mối, tụ họp với ông chủ Lạc".

"Đừng vội, đến rồi đây này. Khương Bằng hất cằm, chỉ một căn nhà trọ trát xi măng cách đó không xa. "Lầu hai kia rồi. Đi thôi, đến đó rồi hỏi".

Chu Dao lập tức kéo anh ta: "Không được!".

"Sao vậy?"

"Anh muốn đi hỏi ai?"

"Tất nhiên là hỏi hàng xóm. Muốn tìm hiểu thông tin của hắc thì phải hỏi hàng xóm chứ còn gì nữa. Trực tiếp, đơn giản lại dễ dàng."

"Không được." Chu Dao cau mày.

"Lại sao nữa?"

Chu Dao hỏi ngược lại: "Chúng ta cứ quang minh chính đại đi gặp hàng xóm nhà người ta, nếu cảnh sát cũng tới điều tra, phát hiện ra thì phải làm thế nào? Nhỡ đâu tên Lục Tự ngu ngốc kia nghi ngờ chúng ta có mục đích không chính đáng, chẳng phải sẽ tăng thêm hiềm nghi cho ông chủ Lạc?".

Khương Bằng ngẫm nghĩ, gật đầu: "Cô nói cũng có lý. Nhưng nếu không

hỏi hàng xóm thì biết hỏi ai bây giờ?".

Chu Dao nhún vai, hất cằm, chỉ gian nhà kia: "Hỏi nó đi!".

Khương Bằng ghen hòng, quay đầu nhìn gian nhà rồi lại nhìn Chu Dao. "Cô em à, cô càng học càng tệ hại thế này".

Chu Dao chỉ biết nhún vai, mím môi. Hai người lên ra sau gian nhà, nhìn lên lầu hai thấy cửa sổ vẫn mờ. Sau gian nhà chất đồng đồ bỏ đi và gạch vụn, hai người chẳng tốn mấy sức đã trèo lên được cửa sổ tầng hai, lên vào phòng.

Trong phòng bài trí đơn giản, có một giường một bàn, cộng thêm một tủ treo quần áo bình thường bằng nhựa. Không khí phảng phất mùi hôi thối chua lôm, khắp nơi là quần áo giày tất chưa được giặt, drap giường bẩn vo thành cục cứng queo, ngay cả vết bẩn cũng đang phát sáng.

Chu Dao cau mày bịt mũi tìm kiếm xung quanh. Ngoài quần áo bẩn và rác mới, trong phòng này gần như không còn đồ vật nào khác. Sau mười mấy phút tìm kiếm, Chu Dao bị hun đến nổi toát cả mồ hôi. Khương Bằng cũng không chịu nổi nữa, nóng lòng: "Tìm không ra cái gì cả, hay là đi hỏi hàng xóm nhé?" Trong lúc nói chuyện, anh ta cầm cái cốc trên bàn lên ngẫm đi ngẫm lại nhưng không thấy hoa văn nào, tiện tay ném đi.

"Không được!" Chu Dao rất kiên trì, nhìn cái cốc mà anh ta cầm. Cô cau mày, cầm lên rồi đặt lại "vị trí cũ". Cái cốc đặt trên bàn đã lâu, có một vết nước tròn nhỏ, vừa rồi Khương Bằng không chú ý, hiện giờ Chu Dao cẩn thận từng li từng tí đặt đáy cốc trùng lại với vết nước đọng.

Khương Bằng không biết phải nói gì. Chu Dao chưa chịu đi, tiếp tục tìm kiếm trong góc, cuối cùng thấy vật lạ. "Đây là cái gì?".

Có một vật màu trắng được kê dưới chân bàn, hình như cái bàn bị vênh nên có người gấp giấy nhiều lần rồi nhét xuống dưới kê cho cân.

Khương Bằng nhắc một chân bàn lên, Chu Dao rút mẫu giấy bắn thiu kia, mở ra thì thấy đó là một tờ xin đăng kí tạm trú tạm vắng, phía trên ghi rõ địa chỉ hộ tịch: Trại Ngõa Dao - Tây Song Bản Nạp.

Chu Dao ngẩng đầu, nhếch môi cười đầy bí hiểm. Khương Bằng cũng cười, hạ chiếc bàn xuống: "Đi thôi".

Nhưng Chu Dao cau mày, lườm anh một cái: "Nhắc cái bàn lên xem nào!".

Khương Bằng mất kiên nhẫn: "Còn gì nữa?".

Chu Dao chỉ mặt đất, Khương Bằng cũng nhìn theo. Phần sàn nhà dưới chân bàn có một mảng sạch bóng cùng kích cỡ với mẫu giấy vừa rồi. Mà những chỗ khác đều cáu bẩn, vừa nhìn biết ngay chỗ này bị thiếu đồ. Khương Bằng quả thực không thể thốt nổi một lời. Mãi đến khi hai người xử lý xong dấu tay dấu chân, trèo xuống dưới lầu theo đường cũ, Khương Bằng mới tò mò: "Cô em?".

"Dạ?"

"Lúc này cô làm vậy là học từ tay họ Lạc kia sao?"

Chu Dao chẳng buồn trả lời. Hai người ra ngoài bằng lối cửa sau, quét mắt nhìn hàng xóm xung quanh. Không ai chú ý đến họ. Tiến về hướng vừa đi tới, bước chân Chu Dao vừa nhẹ vừa nhanh. Đi được nửa đường thì dây giày bị tuột, cô ngồi xổm xuống thắt dây, chợt liếc thấy phía sau có hai người, hình như là người mà cô vừa gặp ở dưới lầu nhà gã nghiện bạc kia.

Chu Dao chậm chậm buộc lại dây giày rồi đứng dậy, hạ giọng nói với Khương Bằng: "Có người đang theo dõi chúng ta".

"Tôi phát hiện ra rồi." Khương Bằng vẫn điềm nhiên.

"Là ai thế?"

"Không biết. Nhưng chắc chắn không phải cảnh sát."

"Phải làm sao bây giờ?"

"Có phải người theo đuổi cô em hay không?" Khương Bằng hỏi.

Chu Dao lườm anh ta: "Đại ca à, em đeo khăn che mặt rồi, có khi là theo đuổi anh đấy!".

Khương Bằng cười trừ: "Vậy chỉ có thể liên quan đến gã nghiện bạc kia thôi. Có lẽ bọn họ cũng tới đây tìm gã kia, nhưng lại thấy chúng ta đi ra ngoài, vì để chắc chắn nên đuổi theo xem xét tình hình thôi".

"Vậy anh em mình đừng đi nhanh quá, cũng đừng cố ý cắt đuôi chúng." Chu Dao nói tiếp. "Giả vờ chúng ta chỉ đi ngang qua thôi".

"Được." Chu Dao cứ như đi dạo, lúc thì ngấm cửa hàng bên này, khi thì nếm thử đồ ăn vặt bên kia. Hai người đi một chốc, những người kia vẫn bám theo. Chu Dao không nhìn được, khẽ giọng cảm thán: "Sắp ra ngoài đường cái rồi, cứ để chúng đi theo mãi thế không ổn đâu". Cô đang nói thì chợt nhìn thấy hội nam nữ gái trai mặc trang phục truyền thống xinh đẹp, nhảy múa giữa đường, nơi nơi náo nhiệt.

Đầu Chu Dao lóe lên ý tưởng, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn xung quanh, nhanh chóng tìm thấy một tiệm may treo quần áo truyền thống của dân tộc Thái. Cô kéo Khương Bằng lẫn vào đám người rồi chui tọt vào bên trong.

Chỉ chốc lát sau, hai người mặc trang phục Thái đi ra ngoài, vui sướng hòa vào dòng người, hệt như lá rụng trong rừng, không thể nào nhận ra được. Không lâu sau đó, họ quay đầu lại xem thử, những người kia đã bị cắt đuôi rồi.

Chu Dao và Khương Bằng vội vã lên xe. Cô mặc chân váy suông bó sát người và chiếc áo hở eo xinh xắn, còn Khương Bằng thì giống người bán rong kẹo vừng.

Tên đàn em quay đầu nhìn thoáng qua Khương Bằng, thắc mắc: "Đại ca, sao anh lại mặc thế này?".

Khương Bằng đen mặt quát: "Câm miệng. Lái xe đi!".

"Đến đâu ạ?"

"Trại Ngõa Dao."

Lại có người vào trong gian phòng của gã nghiện bạc, cũng chính là đám theo dõi Chu Dao.

"Hai đứa vừa nãy không giống cảnh sát, cũng chẳng giống đám liên quan đến chuyện này, chắc chỉ đi ngang qua thôi. Nhưng mà cẩn thận vẫn hơn, chúng mày xem kĩ trong nhà có dấu vết đột nhập không." Kẻ cầm đầu đứng giữa phòng. "... Tiện thể tìm xem có thứ gì tiết lộ manh mối không, nếu thấy thì đem tiêu hủy toàn bộ".

"Vâng." Một tên đàn em lật tìm khắp nơi, vài phút sau tụ hợp lại báo cáo: "Không có gì cả. Chắc chưa có ai đến đây đâu".

"Không có manh mối nào à?"

"Không có."

"Chờ chút! Ở đây có cái gì kìa!" Một tên đàn em ngồi xổm cạnh bàn, rút một mảnh giấy, mở ra rồi giơ lên.

Gã cầm đầu đi tới, nhìn chăm chăm hàng chữ trên mảnh giấy chốc lát, nở nụ cười đắc ý: "May mà chúng ta tới sớm, nếu không bị cảnh sát phát hiện thì đã

xảy ra chuyện lớn rồi". Gã cất tờ giấy kia đi, quay người nhìn hai tên đàn em phía bên ngoài. "Lúc này sai bọn mày đi điều tra, kết quả thế nào?"

"Hàng xóm nói không có ai đến hỏi thăm cả. Không có cảnh sát cũng không có người lạ."

"Vậy thì tốt."

Tại nơi tiếp giáp giữa Cảnh Hồng và Hương Thành.

Con đường quốc lộ ra vào khu vực nội thành oằn mình gánh chịu sức nặng của những chiếc xe vận tải cỡ lớn. Mỗi lần có chiếc xe chở nặng đi qua, bụi đất lại tung bay mù mịt. Hàng cọ ven đường phủ lớp bụi dày, héo rũ dưới ánh mặt trời chói chang. Tại chuỗi cửa hàng bán lẻ và xưởng sửa chữa ô tô ven đường, mấy người thợ đang sửa xe hơi, còn nhà bên cạnh treo một tấm biển lớn: "Nhà khách Hình Ngừ". Cửa sổ tầng ba của nhà khách vừa bắn thiu vừa u ám, rèm cửa kéo kín mít.

Hơn mười người nhóm Đào Tam và Yến Lâm trú trong gian phòng chật hẹp, ga giường bị xé thành từng mảnh, mấy tên đàn em bị dính dạn đang cầm mấy mảnh vải bị xé rít vết thương, sắc mặt trắng bệch.

Đào Tam ngồi dựa vào tường, mặt đầy bụi bẩn, nhưng nét mặt lại vô cùng lạnh lẽo và hung tợn, che hết vẻ chật vật hiện giờ. Yến Lâm cũng chẳng buồn rửa mặt, cứ mặc nguyên bộ quần áo nhem nhuốc bắn thiu.

"Mẹ nó, câu lạc bộ của chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền, cuối cùng lại bị chúng đóng cửa!" Một tên đàn em nổi giận đùng đùng, đập một phát thật mạnh lên bàn trà.

Yến Lâm hút thuốc, liếc nhìn gã: "Vội cái gì? Mấy năm sau sẽ kiếm lại thôi. Có lẽ không cần đến đến mấy năm đâu. Chỉ cần bắt được con bé kia sẽ có ngay núi vàng núi bạc thôi."

"Bắt cô ta? Đến đâu để bắt? Người ta đã về Bắc Kinh rồi! Còn người của chúng ta sau này ngay cả ngồi tàu hỏa cũng không được nữa!" Gã là tay chân của Dao Tam, đi theo Dao Tam củng cố địa vị ở Vân Nam bao năm nhưng chưa bao giờ phục Yến Lâm. Hôm nay lại bởi vì cô ta gây chuyện mà phá hỏng mỏ tiền này. Gã vỗ bàn. "Đàn bà đúng là cái thứ chẳng làm được gì ra hồn. Cô là vợ của Đan Sơn thì có tác dụng quái gì cơ chứ? Đan Sơn đã chết rồi! Mọi thứ có được bây giờ đều do Dao Tam giữ vững. Anh ấy xem trọng cô mới tôn cô làm đại ca. Ngày nào đó anh ấy ghét cô thì cô chính là đồ bỏ...".

"Phập..." một tiếng, con dao găm trong tay Yến Lâm đâm sâu xuống bàn, chặt đứt một phần ba ngón tay út của gã. Gã kêu la thảm thiết, chớp nhoáng bị đàn em của Yến Lâm cầm khăn lông bịt miệng che lại tiếng kêu.

Dao Tam ngồi xiêu vẹo ở rìa tường, lạnh lùng nhìn Yến Lâm mà không nói câu nào. Yến Lâm rút dao găm ra, vừa giơ tay trái lên, người phía sau vội đưa khăn cho cô ta. Cô ta cầm khăn lau vết máu trên dao rồi tra vào vỏ.

"Đàn em của anh không hiểu chuyện nên tôi phải dạy dỗ nó."

Gã kia co rúm người bịt chặt bàn tay bị thương, trán nổi gân xanh, mồ hôi lạnh ròng ròng, cố gắng chịu đựng không kêu đau.

"Đến lúc này mà người trong nhà còn nội chiến được à? Vất vả lắm tên họ Lạc và gã cảnh sát theo đuôi chúng ta mới tan đàn xẻ nghé, để chúng ta có thời gian nghỉ ngơi và lên tinh thần, thế mà bây giờ lại hục hặc với nhau?" Một tên đàn em khác bực đến độ giậm chân. "Chơi với nhau từ nhỏ tới lớn rồi, không cãi cọ có được không?".

Không một ai đáp lời. Lại có người khác khuyên. "Anh, chị, về trước đã! Trong trại còn có anh em chờ chúng ta. Tiền, hàng cũng ở đó, cả người cũng ở đó rồi. Về nuôi quân, sau này phát cờ trở lại".

Yến Lâm không đáp, dẫn con dao găm trên bàn, lạnh lùng nhận lỗi: "Là lỗi của tôi, lúc ở Á Đình không diệt trừ Lạc Dịch tận gốc, để anh ta trở thành mối họa. Tùy anh xử lý", nói rồi đẩy con dao găm đến trước mặt Đào Tam, tay cũng để yên trên bàn.

Mười mấy người trong phòng im lặng như tờ. Đào Tam cầm lấy con dao găm kia, rút vỏ, nhắm trúng tay Yến Lâm. Gã nhếch môi, tàn nhẫn đâm xuống.

Chỉ có tiếng người hít thở. Yến Lâm cắn chặt răng, con dao sượt qua tay cô ta, đâm chệch sang một bên.

Đào Tam liếc cô ta, buông lỏng chuôi dao, lại dựa người vào tường giễu cợt: "Cho dù lúc ở Á Đình cô có hạ quyết tâm cũng không giết nổi anh ta đâu. Yến Lâm, cô không có bản lĩnh này. Ồ, không đúng, hẳn là... trong mắt gã, cô không còn địa vị năm đó nữa rồi, vì thế ngay cả đầu ngón tay của gã cũng không chạm tới. Còn kéo cả bản thân mình vào nữa".

Mắt Yến Lâm lóe lên vẻ tức giận, nhục nhã và hận thù. Lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

"Họ về rồi!" Tên đàn em đi ra mở cửa, mấy người đi nghe ngóng tin tức thuận lợi trở về.

Đào Tam lên tiếng: "Lạc Dịch thật sự trở mặt với tay họ Lục à?".

"Trở mặt thật rồi. Bọn em đến bệnh viện hỏi thăm vài người. Tên cảnh sát họ Lục nổ súng bắn Lạc Dịch, cô gái kia vừa khóc vừa la, còn đánh mắng hẳn nữa. Cuối cùng mẹ cô ta phát hiện, lôi cô ta về Bắc Kinh rồi. Người của khách sạn cũng nói năm rưỡi sáng nay, họ đã trả phòng đến sân bay rồi."

"Để cô ta chạy như thế à?" Yến Lâm cười khẩy, hỏi thêm. "Tên nghiện bạc kia đâu?".

"Bọn em đã hỏi hàng xóm, cảnh sát vẫn chưa đi điều tra, có lẽ đang bận đuổi bắt Lạc Dịch. Hà hà, may mà trước kia, tên cảnh sát họ Lục cũng không tin Lạc Dịch, nếu không chúng ta đã bị phát hiện từ lâu rồi. Bây giờ thấy hai đứa chúng nó trở mặt, thật là sung con mẹ nó sướng." Nói xong, gã nhìn nửa đoạn ngón tay ở trên bàn, sưng sốt. "Làm sao thế này?"

Yến Lâm cau mày: "Báo cáo tiếp đi!"

"Bọn em tìm trong nhà tên nghiện bạc kia một hồi, mang được cái này về." Gã mang tấm đăng kí tạm trú cho Yến Lâm.

Yến Lâm nhận lấy, vừa xem đã cười: "Làm khá lắm, đốt tờ giấy này đi!" rồi thận trọng hỏi lại lần nữa. "Có chắc chắn là chưa có ai đến điều tra không?"

"Chị, em làm việc mà chị vẫn không yên tâm à? Ngay cả một hạt bụi có bị xô dịch đi chỗ khác không em cũng xem kĩ cả rồi."

"Cậu làm việc thì tôi yên tâm." Yến Lâm cảm phần thề. "Hồi ở Á Định, tôi đã biết sớm muộn gì Lạc Dịch cũng bị tên cảnh sát ngu ngốc kia hại chết mà. Đúng như mong muốn, lần này tôi nhất định phải giết chết anh ta".

Đao Tam hỏi: "Về trại Thái à?"

"Về trại Thái thôi."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Trại Ngõa Dao nằm giữa chốn rừng già, tổng cộng có hơn năm mươi hộ dân và nhà sàn cùng với năm, sáu miếu thờ và nhà thờ họ. Trại có kết cấu phức tạp, lại thêm đêm đen sâu thẳm, càng khó phân biệt phương hướng.

Nhóm Lạc Dịch lần tìm trong trại rất lâu nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Rõ ràng đây chỉ là một thôn trại không thể nào bình thường hơn. Mỗi căn nhà đều nuôi gia súc dưới sàn, phía trên là ánh đèn mông lung, trông như hơn năm mươi ngọn đèn lồng treo trên ngọn cây vậy.

Các hộ trong trại ăn tối khá muộn, mùi cơm lam và thịt gà lá chanh thoang thoảng bay ra cùng tiếng người già rì rầm, trẻ con khóc lóc, đàn ông quát mắng, phụ nữ khuyên nhủ. Dê nhốt dưới sàn nhón nhơ nhai cỏ, hết thảy đều yên bình.

Mấy người núp trong đồng cỏ, trải bản đồ ra đất, những nơi đi qua đều bị gạch chéo làm dấu... Họ đã tìm tất cả mọi nơi rồi nhưng không thấy có nhà nào bất thường cả.

Viên cảnh sát cau chặt chân mày: "Mọi người nghĩ kỹ lại xem, có phải đã bỏ sót chỗ nào không?".

Một người khác bổ sung: "Suốt quãng đường đến đây đúng là không phát hiện ra điều gì lạ cả".

Lạc Dịch nhìn bản đồ: "Chỉ còn lại mấy nhà thờ họ và miếu Phật thôi. Đến đó xem đã".

"Được. Đi thôi."

Mấy người lặng lẽ đứng dậy, bí mật len lỏi giữa rừng cây. Đột nhiên có tiếng trẻ con khóc ré lên phát ra từ căn nhà sàn cách đó không xa. "Con không ăn! Con không muốn ăn dứa! Con ghét dứa nhất!".

Lạc Dịch chợt dừng bước, giọng nói này là...

Anh ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ phía đó, ánh đèn trên căn nhà sàn trở nên sáng rõ trong đêm đen. Lạc Dịch nhìn thấy em gái của Yến Lâm. Anh và Khương Bằng cùng Lục Tự tìm ở Cảnh Hồng bao lâu mà vẫn không thấy, nào ngờ Đào Đào đã được đưa về đây.

Người đằng trước thấy anh không đuổi theo, quay đầu lại khẽ gọi: "Lạc Dịch!".

Đôi mắt Lạc Dịch tỏa sáng trong đêm đen, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Gọi điện thoại cho Lục Tự, bảo họ lập tức xuất phát".

Chu Dao cau mày nhăn nhó, vừa băng qua rừng cây như một chú mèo vừa liên tục xoa cánh tay. Trong rừng nhiều muỗi quá, đốt cô không biết bao nhiêu phát.

Khương Bằng than thở: "Trời tối như mực thế này, biết đi đâu để tìm người đây?".

"Thì còn cách nào khác đâu." Chu Dao nhấn mạnh. "Không thể hành động vào ban ngày được".

"Ôi, cô nói xem, thanh niên làm ăn phi pháp như tôi sao bây giờ lại hoàn lương thành đặc công rồi?"

Chu Dao khẽ "suyt" một tiếng. Khu rừng phía trước sột sà sột soạt, mấy

người đàn ông trẻ tuổi đi tới. Hai người lập tức ngồi thụp xuống, nấp sau bụi cây nhìn những người kia càng đi càng xa. Chu Dao nghển cổ lên, đẩy Khương Bằng: "Đi!".

"Đi đâu?"

"Đi theo họ đấy!"

"Để làm gì?"

Chu Dao yên lặng giây lát, bĩu môi: "Dù sao em cũng không biết phải đi đâu cả."

Khương Bằng nín thinh, định mắng cô vài câu thì Chu Dao đã nhún vai cười gian: "Không sao cả. Nếu như ông chủ Lạc cũng ở trong trại, nghe thấy tiếng người đi đường nhất định sẽ chú ý. Mà nếu anh ấy đã chú ý thì chẳng nhẽ không nhìn thấy chúng ta sao?".

Khương Bằng ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, cứ mò mẫm trong đêm khuya thì chi bằng thử một phát xem sao. Thế là hai người lén lút đi theo sau đám người kia.

Ở bụi cây cách nhà sàn không xa, viên cảnh sát kết thúc cuộc gọi, thông báo: "Họ đã lên đường, khoảng hơn một giờ nữa sẽ đến nơi", lại hỏi Lạc Dịch: "Anh chắc chắn đó là con trai của Yến Lâm chứ?".

"Chắc chắn." Lạc Dịch khẳng định. "Yến Lâm quan tâm 'cháu trai' cô ta còn hơn cả em gái. Huống chi lúc Yến Lâm bị bắt cóc ở Á Đình, tôi nhất được điện thoại di động của cô ta, lịch sử cuộc gọi có 'Cô giáo Phan'. Sau đó, tôi tra được cô giáo Phan này là chủ nhiệm lớp mẫu giáo của Đào Đào".

"Chỉ dựa vào những cái này thôi sao? Dì quan tâm đến cháu trai, liên lạc với cô chủ nhiệm lớp cháu hai cũng đâu có gì."

Lạc Dịch cười kì quái: "Nhưng trong điện thoại di động của Yến Lâm có hai số cùng lưu với tên cô giáo Phan, một người là cô chủ nhiệm của Đào Đào, một người là cô giáo trung học mà cô ta không bao giờ liên lạc".

Viên cảnh sát thắc mắc: "Cô ta lưu số của giáo viên nhà trẻ dưới tên giáo viên trung học à?".

"Đúng vậy." Lạc Dịch khẽ giải thích. "Sau khi trở về Bắc Kinh, tôi cố ý đến nhà trẻ một lần, nhưng không đi vào, chỉ đứng ở cổng chào Yến Lâm thôi. Lúc đi cũng không nhìn vào trong nhà trẻ, sợ cô ta nghi ngờ. Nhưng lúc băng qua đường, tôi trông thấy cô ta vẫn đang nhìn chòng chọc bóng lưng của tôi qua tấm gương. Cô ta không quyến luyến gì đâu, chỉ đang nghĩ xem tôi tới nhà trẻ có mục đích nào khác, có chú ý giáo viên trong nhà trẻ không thôi".

Viên cảnh sát gật đầu: "Thảo nào cô ta tới Vân Nam mà phải đưa cả cháu trai đi cùng, thì ra muốn đưa cậu bé về quê. Nếu như nó là con trai cô ta thật thì cần phải bắt lấy làm con tin". Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay. "Nhưng bây giờ, người của chúng ta còn chưa tới, đành phải chia quân ra làm hai ngả. Một nhóm ở chỗ này theo dõi đứa bé, nhóm còn lại đi tìm hang ổ của chúng. Cố gắng chống chọi một lát, quân chi viện của chúng ta sẽ tới ngay".

Hai viên cảnh sát đi tìm hang ổ của chúng, còn một người ở lại cùng Lạc Dịch và Sát Thủ canh giữ chỗ này. Lạc Dịch muốn đi cùng nhưng bị ngăn cản: "Đến bây giờ thì cứ giao cho cảnh sát đi. Những chuyện về sau khá nguy hiểm, các anh đừng tham gia. Chúng có súng, không biết có vũ khí khác không. Hiện tại người của chúng tôi không đủ, chỉ đành để Tiểu Lý lại bảo vệ các anh".

Lạc Dịch khẽ cười, lắc đầu rồi dặn dò: "Chú ý an toàn".

Hai viên cảnh sát mau chóng biến mất trong bóng đêm, thẳng lối tới nhà thờ họ; bảo cảnh sát Tiểu Lý ở lại cùng Lạc Dịch. Họ không thể hút thuốc lá

cũng không thể nói nhiều, mỗi người chìm vào khoảng lặng của riêng mình.

Trước đó không lâu, tâm trạng mấy người còn nhẹ nhõm, nhưng từ khi trông thấy con trai của Yến Lâm, xác định đây chính là hang ổ của Đan Sơn, không khí khẩn trương và nguy hiểm như đang đặc quánh lại. Trong đêm, mỗi tiếng gió thổi cỏ lay đều vô cùng rõ rệt, cuối con đường nhỏ vang lên tiếng bước chân mấy người đàn ông đang đi tới.

Ba người núp trong lùm cây, nín thở nhìn người trong thôn đi ra. Chỉ chốc lát sau, đêm đen yên tĩnh trở lại. Bởi vì đêm quá tịch mịch nên họ lại nghe thấy tiếng bước chân khê khàng giẫm trên lá cây. Lạc Dịch nhìn chăm chăm con đường nhỏ đối diện rừng cây, nhác thấy một cô gái và người đàn ông dân tộc Thái đi lướt qua, trông lén lút thế này có lẽ là ra ngoài hẹn hò.

Anh vừa định dời mắt thì phát hiện phần eo thon của cô gái trông vô cùng quen thuộc. Nhớ tới Chu Dao ngồi cười ngây ngô trên giường: "Ông chủ Lạc nhìn xem, em có rãnh bụng này, he he!".

Lạc Dịch sửng sốt, lập tức âm thầm đi qua. Chu Dao đang rón rén bám đuôi Khương Bằng, bất chợt có một bóng người nhoáng lên phía sau, ánh sáng lập tức bị che lấp. Chu Dao kinh hoảng, người phía sau vòng tay qua hông cô, ôm cô vào lòng. Chu Dao suýt nữa hét lên nhưng đã bị bịt miệng ngay lập tức. Cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc từ ngón tay anh, nhất thời ngây ngẩn. Khương Bằng trông thấy Lạc Dịch phía sau liền thở phào nhẹ nhõm.

"Chu Dao!" Anh khẽ gọi cô, quay người cô lại đối diện mình. Chu Dao nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh, khoe miệng run run định mở miệng nhưng cảm xúc hạnh phúc như thủy triều ập đến khiến cô không thốt nổi một câu.

Cảm xúc trỗi dậy trong lòng Lạc Dịch cũng khó mà kìm nén. Anh ôm chặt

cô, cúi đầu đặt từng chiếc hôn lên gương mặt cô.

Khương Bằng liếc mắt, sau đó tiếp tục thưởng thức màn này.

"Không phải em về Bắc Kinh rồi à?" Cuối cùng, Lạc Dịch mới thở hắt một hơi, hỏi như không thể tin được.

"Không phải anh bị thương à?" Chu Dao cũng gấp gáp hỏi lại.

Hai người mau chóng trao đổi tin tức cho nhau. Lúc này Chu Dao mới biết anh và Lục Tự đang diễn trò, tức giận mắg: "Sao anh không nói cho em biết trước? Nếu biết các anh đang phối hợp với nhau thì em đã ngoan ngoãn trở về Bắc Kinh rồi".

"Anh đột xuất nghỉ ra chiêu này thôi." Lạc Dịch giải thích. "Đạo Tam giết gã nghiện bạc kia rồi, đột ngột quá!".

Chu Dao không phải người không hiểu chuyện, chỉ tranh thủ làm mình làm mảy với anh: "Việc lớn quan trọng, em không giận nữa. Đến lúc về, em sẽ tìm anh tính sổ!".

"Được." Lạc Dịch khẽ cười, vuốt ve khuôn mặt cô, nhất thời cảm xúc dạt dào, không nhin được hôn má cô một cái thật mạnh. Chu Dao bất mãn trợn trừng mắt, giơ tay lau mặt.

"Chặc chặc chặc!" Khương Bằng không chịu nổi cảnh này nữa quay về vấn đề chính. "Nếu đặc công sắp tới rồi thì chúng ta rút lui thôi. Người trong này có súng và mã tấu, chúng ta chỉ có nắm đấm thôi. Có ngu mới đi đối đầu với họ".

Lạc Dịch gật đầu: "Chờ hai cảnh sát kia tra được vị trí, chúng ta sẽ rút lui ngay".

"Được ạ!" Chu Dao đồng ý ngay tắp lự, lắc lắc tay Lạc Dịch định nói gì đó, ngoài trại bỗng dậy lên tiếng xe, ánh đèn pha như xé toạc màn đêm.

Chu Dao kinh ngạc: "Cảnh sát tới rồi sao?".

Lạc Dịch nghi ngờ cau mày, nhìn đồng hồ đeo tay: "Không nhanh đến vậy đâu..." Anh sửng sốt, nhanh chân kéo Khương Bằng và Chu Dao chạy vào trong bụi cây tìm Sát Thủ và Tiểu Lý.

Lạc Dịch khẳng định: "Là bọn Yến Lâm!".

Tiểu Lý còn trẻ, bị dọa sợ: "Đến sớm hơn so với dự kiến! Phải hơn một giờ nữa viện binh mới đến nơi!".

Vừa rồi còn nắm vững tình hình trong lòng bàn tay, thế mà trong chớp mắt, tình thế đã thay đổi đột ngột, trở nên cực kì gay go.

"Đừng lo!" Lạc Dịch bình tĩnh dặn. "Gọi điện báo hai người họ chú ý, đừng tìm hang ổ của chúng nữa, bảo vệ bản thân quan trọng hơn, rút lui trước. Chờ lính tới rồi hẵng vây quét".

"Được!" Tiểu Lý vội vàng gọi điện, đầu bên kia bắt máy, giọng cực nhỏ: "Có chuyện gì?".

Lúc này, mấy chiếc xe của đám Yến Lâm chạy qua chỗ họ, Lạc Dịch lập tức ôm chặt Chu Dao vào lòng. Nhóm người cúi rạp xuống, không dám thở mạnh. Đầu bên kia điện thoại nghe thấy tiếng xe liên hiệu ra, vội ra lệnh: "Mọi người lập tức rút lui. Chúng tôi sẽ chạy tới ngay, ra ngoài trại chờ viện binh".

"Rõ!"

Xe của Yến Lâm không dừng ở nhà sàn của mình mà chạy thẳng đến

hướng nhà thờ họ.

Lòng Chu Dao bồn chồn, nhỏ giọng hỏi: "Hai cảnh sát kia không sao chứ?".

Khương Bằng cảm thán: "Tôi có mấy anh em ở ngoài nhưng người ở đây có súng, chỗ này cũng là hang ổ của chúng nữa. Chúng ta hành động tùy tiện, không chừng lại chết cả lũ".

Cảnh sát Tiểu Lý siết chặt nắm tay, im lặng chốc lát, cuối cùng kiên định nói: "Tôi đưa mọi người ra ngoài".

Mấy người đứng dậy rút lui, Lạc Dịch đi sau cùng kéo Khương Bằng lại, dặn dò: "Giúp tôi một việc".

Khương Bằng nghe xong bèn gật đầu, quay người cùng Sát Thủ lên đi. Lạc Dịch tiến lên nắm chặt tay Chu Dao, vội vã rời khỏi trại. Chưa đi được mấy bước, một tiếng súng cào xé màn đêm truyền đến từ phía nhà thờ họ đằng xa. Chim chóc trong rừng cây đập cánh bay hoảng loạn. Chu Dao run bắn vì sợ, lập tức quay đầu lại. Phía nhà thờ họ dần ồn ào huyền ảo.

Hai viên cảnh sát đã bị bại lộ rồi!

Trên trán cảnh sát Tiểu Lý nổi gân xanh, bước một bước về phía đó.

Lạc Dịch lạnh lùng quát: "Cảnh sát Lý, nhiệm vụ hàng đầu của anh là bảo vệ chúng tôi rời khỏi đây, không phải đi cứu đồng nghiệp của mình!".

Chu Dao run rẩy nắm chặt tay Lạc Dịch. Cô hiểu suy nghĩ của anh, hai người họ có thể tự rút lui khỏi đây, nhưng nếu Tiểu Lý chạy tới chỗ nhà thờ họ kia, địch nhiều ta ít, chẳng khác nào nộp mạng cho chúng.

Cảnh sát Tiểu Lý cắn răng quay lại: "Đi thôi!".

Nhưng vào lúc này, một loạt tiếng chuông vang dội truyền đến, như thể rung chuyển cả khu rừng rậm.

"Boong!"

"Boong!"

"Boong!"

Là hiệu lệnh tấn công.

Chu Dao và Tiểu Lý ngơ ngác ngẩng đầu nhìn. Lạc Dịch chợt cảm thấy bất ổn, lập tức hô: "Chạy mau!".

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Tiếng chuông âm u rợn người vang vọng khắp không trung, khu trại yên tĩnh đột nhiên bùng tỉnh. Mỗi một căn nhà sàn đều như vọt thức giấc, đàn ông trong mỗi nhà vọt xuống, lao thẳng vào từng góc ngách của khu rừng. Ba người Lạc Dịch nhanh chóng bị người trong trại bao vây.

Những người trung niên, thanh niên, thiếu niên lăm lăm xách mã tấu và gậy theo, gương mặt họ không mang cảm xúc, ánh mắt thù hằn, hết như thây ma ngày tận thế, dần dần thu hẹp vòng vây.

Cảnh sát Tiểu Lý lớn tiếng khuyên: "Tôi là cảnh sát, không phải kẻ trộm, cũng không phải tới hại mọi người. Tất cả mau hạ vũ khí xuống, chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay".

Trên mặt từng người già trẻ vẫn mang biểu cảm thù hằn. Chu Dao níu chặt tay Lạc Dịch, run lấy bầy.

Lạc Dịch kéo Chu Dao ra phía sau che chở, cảnh giác quan sát hành động của đám người xung quanh. Mắt họ nhìn đăm đăm như đang nghênh đón kẻ

địch, như thế nhóm Lạc Dịch chính là kẻ xâm phạm, là người phát hiện ra bí mật ác độc của thôn làng này. Mà người đến đây tìm hiểu bí mật, ai cũng sẽ nghĩ họ đến vì Đan Sơn.

Tiểu Lý vẫn chưa thôi thuyết phục: "Tôi là cảnh sát, không phải người xấu, không ai muốn hại mọi người cả. Mọi người mau bỏ vũ khí xuống!".

Tất cả phớt lờ anh ta, vòng vây rộng dần thu nhỏ lại, dồn ép họ.

Lạc Dịch lạnh giọng: "Đừng phí lời nữa, bọn họ cùng một phe cả. Anh không nhận ra sao?".

Tiểu Lý gần như bất lực: "Tại sao nhà nhà đều như vậy được?".

Không ai trả lời câu hỏi phẫn nộ của anh ta. Một người đàn ông trung niên chém mã tấu về hướng Lạc Dịch. Lạc Dịch ôm Chu Dao nghiêng người tránh thoát, đá một phát vào cánh tay gã. Một người đàn ông lực lưỡng khác lại giơ gậy lên đập.

Bọn chúng có bao nhiêu người? Năm mươi? Sáu mươi? Hay một trăm? Họ cầm mã tấu, gậy gộc đồng loạt xông lên. Lạc Dịch che chở cho Chu Dao, bị bao vây tứ phía, Tiểu Lý cũng không chống đỡ nổi.

Trong lúc hỗn loạn, một tiếng súng vang lên, tất cả đều dừng tay lại - Một người thanh niên ôm cánh tay ngồi thụp xuống đất. Mà hai người đang bao vây Tiểu Lý vội vàng cướp súng từ tay anh ta.

"Nó nổ súng bắn anh ta!" Một thiếu niên hét chói tai.

Tiểu Lý dốc hết sức lực chống trả hai người kia. Một giây sau, một thiếu niên vung cây gậy trong tay đập vào gáy Tiểu Lý.

Lạc Dịch hô: "Cẩn thận!".

Một tiếng "bịch" vang lên rõ rệt, đầu Tiểu Lý túa máu, anh ta rên một tiếng rồi ngã xuống đất, khẩu súng rơi cách đó vài mét. Lạc Dịch lập tức nhào tới cướp, nhưng một người đàn ông khác cũng lao đến giành lại. Hai người cùng tranh cướp, giằng co lẫn nhau, xoay vòng trên mặt đất. Gã thanh niên bên cạnh thấy thế, giơ mã tấu định chém về phía Lạc Dịch. Chu Dao không hề nghĩ ngợi, nhặt chiếc mã tấu dưới đất, vung lên chém vào mặt người kia.

Cảm giác trên tay như bồ dừa hấu, Chu Dao sờn cá gai ốc, tròn mắt nhìn mặt gã bị chém rách, máu tươi bắn tung tóe. Cô chờ người nhưng vẫn cố chấp nắm chặt chiếc mã tấu, mắt hằn tia máu, không biết là bị dọa sợ hay vì thù hận: "Các người đừng qua đây, nếu không, tôi sẽ giết chết các người". Cô hét khản giọng: "Giết chết đám các người!".

Mấy gã thanh niên liếc qua nhau, chần chừ chốc lát rồi lại vọt lên. Nhưng ngay lúc này, Lạc Dịch cùng gã kia đang vật lộn với nhau dưới đất, súng cướp cò.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Tiếng súng vang lên liên tiếp, đạn bay tứ tung, người xung quanh mau chóng lui về sau, chạy vào rừng cây trốn.

"Đoàng!"

Toàn bộ băng đạn đã bị bắn hết, Lạc Dịch và gã đàn ông kia lăn sang bụi cỏ bên cạnh. Anh cầm một tảng đá lớn, nện thật mạnh vào mặt gã đến nổi nát bươm.

Gã vừa buông tay, Lạc Dịch lập tức đứng dậy, một tay dắt Chu Dao, tay

còn lại vác Tiểu Lý đang hôn mê chạy một mạch vào rừng. Chu Dao vẫn cầm chắc chiếc mã tấu không buông.

Tán cây xào xạc lay động, cảnh đêm âm u tĩnh mịch. Cánh rừng không thấy bến bờ, hết như hang động đen tối kéo dài vô tận. Mà cách đó không xa, đám người truy lùng cũng lao vào rừng rậm, lấy mã tấu phạt bụi gai, dùng gậy mở lối. Chúng gào hét chạy băng băng, lục soát khắp chốn.

"Đừng để chúng chạy trốn!"

"Tìm từng hốc cây một cho tao!"

Chu Dao nghe thấy tiếng thở của mình dồn dập, run rẩy, khủng hoảng, lúc nhanh lúc chậm.

Tiếng người phía sau hình như càng lúc càng gần. Nhưng bước chân Lạc Dịch lại chậm dần, rồi đột ngột khuỵu xuống.

"Ông chủ Lạc..." Chu Dao nhỏ giọng gọi, khom lưng kéo anh nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Cô vội vàng quỳ xuống, lúc này mới phát hiện sắc mặt anh trắng bệch, đầu đầy mồ hôi.

"Anh mệt rồi à? Anh cố gắng chịu đựng, chúng ta chạy..." Chu Dao giật thót, cô sờ tới vùng bụng sền sệt chất lỏng của anh, giơ tay lên, là máu. Bụng anh bị trúng đạn rồi.

Chu Dao hoảng hốt nhìn anh, há miệng, đôi mắt hoen đỏ. Lạc Dịch cười chua xót, bắt lấy tay Chu Dao, nhét mảnh giấy vào lòng bàn tay cô: "Đây là bản đồ, em ra ngoài trước đi, làm được không? Anh không thể giúp em được nữa rồi".

Thoáng chốc, đôi mắt Chu Dao ngân ngấn lệ. Cô bướng bỉnh lắc đầu, kéo anh, khẳng khẳng một mực: "Muốn anh đi cùng cơ!".

Nhưng cô kéo thế nào anh cũng không nhúc nhích. Lạc Dịch đã kiệt sức, anh không đứng dậy nổi, khẽ khuyên cô: "Nghe lời đi Chu Dao! Đừng lo lắng cho anh. Người của Lục Tự sẽ nhanh tới thôi, chưa đến một tiếng đâu".

"Nhưng trong một giờ này, bọn chúng sẽ tìm được anh mất!"

"Nghe lời đi Chu Dao!" Lạc Dịch khe khẽ lặp lại lần nữa. Anh khó khăn ngẩng đầu, mỉm cười nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm bởi vì không yên tâm mà trở nên bi thương. "Bảo vệ bản thân, Chu Dao! Nhất định đừng để bị bắt. Em làm được không?".

"Em có thể!" Chu Dao nức nở, vẫn cố chấp kéo cánh tay anh. "Nhưng em muốn đưa anh đi!"

"Em đi trước đi, anh sẽ đến tìm em." Anh lặp lại lần nữa. "Nghe lời đi Chu Dao! Ngoan...".

Biểu cảm trên mặt Lạc Dịch vô cùng đau đớn, anh cúi đầu ngã quỵ xuống đất. Nước mắt Chu Dao rơi lã chã, cô đau xé lòng khóc òa, nhưng rồi lại mím chặt môi không dám phát ra tiếng.

Kẻ đuổi theo họ sắp đến rồi!

"Mau đuổi theo!"

"Tìm cho ra bọn chúng!"

Chu Dao vội lau nước mắt trên mặt, tìm nơi ẩn thân, rất nhanh kiếm được một hố bẫy. Cô kéo cảnh sát Tiểu Lý bị ngất giấu vào trong hố. Cái hố kia chỉ chứa nổi một người. Cô cởi áo khoác của Tiểu Lý ra, buộc chặt vào vết thương trên bụng Lạc Dịch.

Lạc Dịch cao lớn hơn cảnh sát Tiểu Lý nhiều, cũng nặng hơn. Chu Dao

không công nổi, kéo cũng chẳng xong. Nghe thấy tiếng đàn ông trong thôn trại dần tới gần, cô quỳnh đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng, cắn răng kéo cánh tay Lạc Dịch đi được vài mét.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp. Cô vội vàng trốn trốn lùm cây thâm thấp, cúi rạp mình trên mặt đất, vắt Lạc Dịch lên lưng, công anh chậm chạp bò về phía trước từng chút một.

Lạc Dịch đã mất đi ý thức, thân thể cứ trôi tuột xuống. Cô vắt tay áo anh lên đằng trước, dùng răng cắn chặt bờ tiếp. Cành cây viên đá cọ vào ngón tay, cánh tay, phần bụng và đầu gối cô nhưng cô đã mất cảm giác đau đớn từ lâu.

Đám người tìm kiếm càng lúc càng gần, cuối cùng đã đuổi đến nơi rồi. Chu Dao lập tức nằm im, mồ hôi lạnh túa ra. Người dân rọi đèn pin khắp nơi trong rừng, Chu Dao nằm bò xuống đất. Họ đã ở ngay lùm cây thấp bên chân rồi! Cô nghiêng răng cắn tay áo Lạc Dịch, không để lọt ra bất cứ tiếng động nào.

"Đám kia đâu rồi?"

"Chạy rồi."

"Mau lục soát đi! Chị Yến nói phải bắt hết bọn xông vào trại, không để cho một đứa nào chạy thoát, dù còn sống hay đã chết!"

"Vâng!"

"Mấy đứa đi ra cổng trại trông coi đi! Không cho phép bất kì kẻ nào trốn thoát!"

"Vâng!"

Chân bọn chúng ở ngay bên cạnh Chu Dao, chỉ cách cô khoảng vài bụi

cây nho nhỏ. Máu của Lạc Dịch từ từ rỉ qua lớp quần áo, dính bết sau lưng Chu Dao.

Mau đi đi! Các người mau đi nhanh đi!

Chu Dao cúi đầu cắn chặt ngón tay, nước mắt ngân ngấn nhưng cô cố gắng không để tuôn rơi. Cuối cùng chúng cũng đi chỗ khác. Chu Dao lập tức chống khuỷu tay và đầu gối, dốc hết sức bò về phía trước.

Cơ thể anh giống như ngọn núi đè nặng lên cô. Gương mặt cô nhăn nhó, mồ hôi tuôn ra như tắm. Không biết bò bao lâu, cô đã đến phía sau một căn nhà sàn. Tất cả người trong thôn đều đang lục soát, không có chỗ nào có thể trốn cả. Chu Dao nhìn thấy chuồng gia súc phía dưới, liền kéo Lạc Dịch vào bên trong trốn. Tay chân cô như bị chuột rút, toàn thân bủn rủn nhưng vẫn không dám lơ là nửa phần.

Một tay cô giữ miệng vết thương trên bụng Lạc Dịch, một tay ôm chặt anh vào lòng. Mặt cô kề sát vào khuôn mặt lạnh toát của anh, nước mắt rơi như mưa.

Tại sao thời gian trôi chậm vậy? Tại sao viện binh còn chưa tới?

Người đi tìm lại tới gần, đèn pin rọi qua rọi lại giữa rừng cây và nhà sàn. Trái tim Chu Dao thót lên, đập điên cuồng trong lồng ngực. Lần này, kẻ cầm đầu có giọng nói lạnh lùng đến lạ thường, Chu Dao cảm thấy khá quen nhưng không tài nào nhớ ra nổi.

"Người đàn ông hành động nhanh nhẹn kia trông như thế nào?"

"Là người nơi khác, khoảng ba mươi tuổi, rất đẹp trai."

Kẻ cầm đầu trầm lặng giây lát, hỏi tiếp: "Anh ta đưa một người phụ nữ theo à?".

"Đúng, là một người dân tộc Thái."

"Dân tộc Thái?"

"Vâng."

"Bằng mọi giá, tối nay làm thế nào cũng phải bắt được hắn ta!"

"Vâng."

Nghe giọng của hắn, Chu Dao giật mình thảng thốt. Khoảng kí ức còn trống lúc ở bệnh viện Á Đình bỗng ùa về như cơn thủy triều. Cô nhớ ra rồi! Vào đêm cô phát sốt, Lạc Dịch ôm lấy cô trốn ở buồng cuối cùng của nhà vệ sinh, ngực anh căng chặt, rất sợ, sợ đến nỗi nước mắt anh rơi trên mi cô. Cô đã nhớ ra rồi!

Chu Dao cắn chặt răng, cúi đầu thật sâu, nước mắt tuôn rơi lã chã. Ánh đèn pin đột ngột rơi vào chuồng dê, Chu Dao ôm chặt đầu Lạc Dịch, kéo anh vào trong lòng, giọt lệ bi thương như suối trào, bàn tay nắm chặt mã tấu theo bản năng.

Dê trong chuồng kêu be be, cúi đầu nhai cỏ. Anh đèn pin chuyển sang nơi khác, tiếng bước chân cũng xa dần. Chu Dao nới lỏng mã tấu, hai tay vòng quanh người Lạc Dịch, nước mắt giàn giụa trên mặt cô. Người trong vòm ngực thoáng động đậy, hình như tỉnh lại rồi.

"Chu Dao..." Giọng Lạc Dịch yếu ớt như sợi tơ.

"Ông chủ Lạc..." Giọt nước mắt ươn ướt rơi trên mặt anh, cô khóc không thành tiếng.

"Đừng sợ."

Chu Dao lắc đầu nguầy nguậy: "Em không sợ đâu".

Anh khế cong khoe môi, đôi môi trắng nhợt. Anh chậm chậm giơ tay lên ôm lấy gương mặt cô, ngón tay cái chà trên môi cô như lúc anh lau vết sữa dính trên mép cô ở Á Định vậy.

Tay dần buông xuôi, anh khép hai mắt lại. Chu Dao lẳng lặng ngẩng đầu lên, nét mặt đau đớn, nước mắt như mưa. Ai cứu chúng tôi với? Ai cứu anh ấy với?

Anh đang chảy máu, tính mạng của anh dần dần tuột khỏi bàn tay cô. Đã vào cảnh tuyệt vọng nhưng trời cao không hề rủ lòng thương xót.

Trên nhà sàn vang lên tiếng bước chân của phụ nữ nhưng Chu Dao không thể kéo Lạc Dịch trốn đi trong vòng vài giây được. Cô ngừng khóc, đôi mắt lóe lên tia sáng hung tợn như loài sói trong đêm.

Người phụ nữ kia đi xuống lầu, ôm đồng cỏ vào chuồng cho dê ăn. Cô ta vừa bước vào chuồng dê, tức khắc bị mã tấu gác lên cổ. Cô ta giơ hai tay lên, ngoảnh sang nhìn Chu Dao nước mắt nhạt nhòa nhưng ánh mắt thì kiên cường và hung hãn, lại nhìn người đàn ông toàn thân đầy máu dưới đất, khẽ hỏi: "Hai người tới đây cùng cảnh sát đó à? Có lẽ tôi có thể cứu anh ta. Cô có muốn thử một lần không?".

Trên tầng hai của nhà sàn là một gian phòng tương đối đơn sơ, nhưng mọi thứ đều được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ. Thứ khiến người ta chú nhất chính là một loạt di ảnh: người già, đàn ông trung niên, thanh niên, thiếu niên... Màu ảnh đen trắng, những khuôn mặt cười xếp cạnh nhau trông rợn người. Cây nến màu trắng đặt ở bên cạnh di ảnh vẫn cháy sáng, sáp nến chảy tràn.

Một tiếng "keng" giòn giã vang lên, đầu đạn rơi trên cái khay, cô gái người Thái tên Tây Nạp khâu bụng cho Lạc Dịch, đắp thuốc rồi băng bó, sau cùng cho anh uống thuốc tiêu viêm.

Chu Dao cảnh giác ngồi quỳ một bên, dõi theo từng hành động của cô ta, trong tay còn lăm lăm mã tấu.

"Số anh ta may thật, gặp được bác sĩ trong trại là tôi." Tây Nạp nói khẽ, quay đầu nhìn Chu Dao cả người nhem nhuốc, hỏi: "Cô có muốn đi rửa ráy một chút không?"

Chu Dao chỉ bận tâm một vấn đề: "Đến bao giờ anh ấy mới tỉnh lại?".

"Có lẽ là ngày mai. Thay vì quan tâm điều này, các cô định trốn ra khỏi trại bằng cách nào?"

"Cảnh sát sẽ tới ngay thôi." Chu Dao nói.

"Tới cũng vô dụng." Tây Nạp lắc đầu, có chút thương cảm. "Đàn ông trong trại đều làm nghề này cả, chẳng nhẽ bắt toàn bộ họ đi?".

"Đúng, ai phạm pháp thì bắt người nấy!" Chu Dao đáp không kiêng dè.

Tây Nạp sững sờ, lại bật cười: "Chỉ mong vậy. Thật ra thì... phụ nữ trong trại không thích đâu, làm việc đàn ông thì tốt, nhưng đám đàn ông như bị nổi điên. Cha tôi, chồng tôi, anh tôi đều theo đám Đan Sơn và Yến Lâm mà chết". Mắt cô lóe lên sự hận thù.

Vừa nói, trong trại vang lên tiếng ồn ào huyên náo. Đám đàn ông lớn tiếng gọi tên đàn ông của từng nhà, hình như đang tập hợp.

Chu Dao cảnh giác: "Họ định lục soát từng hộ một à?".

"Tôi đi xem một chút". Tây Nạp đứng dậy, Chu Dao lập tức cầm mã tấu lên. Cô ấy trấn an: "Tôi không xuống dưới lầu đâu".

Cô ta đến bên cửa sổ, mở cửa ra, Chu Dao cầm mã tấu đứng sau lưng cô ta.

Tây Nạp trông xuống dưới lầu: "Mọi người đi đâu vậy?".

"Mấy ngày nữa sẽ trở lại thôi."

"Lên đường thuận buồm xuôi gió."

Cô ta đóng cửa sổ lại.

Chu Dao hỏi: "Thế là sao?"

Tây Nạp lại nhìn Lạc Dịch nằm trên chiếu, khen ngợi: "Anh ta giỏi quá!".

"Cái gì cơ?"

"Đàn ông trong trại vì tránh đợt càn quét này mà dời đi. Lần trước cũng xảy ra tình huống tương tự, may mà ba năm trước tôi từng giúp một cảnh sát nằm vùng. Xem ra người bạn kia của cô đã ép Yến Lâm đến đường cùng rồi. Chỉ tiếc..."

"Tiếc gì?"

"Có lẽ phải hơn nửa tiếng nữa đặc công mới tới nơi, từng đó thời gian đã đủ để bọn họ chạy ra khỏi biên giới rồi. Về phần phụ nữ và trẻ em, dù họ không ủng hộ chuyện đàn ông trong nhà làm nhưng cũng không đành lòng đi tố giác. Vì thế vẫn không một ai tìm ra hang ổ của Đan Sơn cả."

Chu Dao ngơ ngác nhìn Lạc Dịch, đôi mắt dần dần đỏ hoe: "Anh ấy đi tìm Đan Sơn lâu lắm rồi, tìm kiếm suốt mấy năm nay, mấy lần còn suýt nữa mất mạng".

"Anh ấy là cảnh sát à?"

"Không phải." Chu Dao nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lạc Dịch, khẽ cười.

"Không phải anh ấy muốn giải oan mà chỉ muốn bảo vệ thứ mà em trai anh ấy trân trọng nhất, bảo vệ cho thứ mà em trai anh ấy phải dùng cả tính mạng để giữ gìn".

Tây Nạp nửa hiểu nửa không, nhìn Lạc Dịch không khỏi thở dài. "VẬY SỐ anh ấy cũng không may lắm. Vừa rồi, Yến Lâm muốn bắt anh ấy, chứng tỏ anh ấy rất quan trọng. Nhưng bây giờ, chắc chắn Yến Lâm đã ý thức được anh ấy đến thì cảnh sát cũng sẽ mau tới đây cho nên đang tranh thủ chạy trốn rồi".

Chu Dao lạnh lùng cong khóe môi: "Tôi sẽ không để cho bọn chúng thuận lợi chạy trốn đâu".

"Chỉ dựa vào cô?"

"Đúng, chỉ cần một mình tôi." Chu Dao lau nước mắt, hỏi: "Nhà cô có bột mì không?".

"CÓ, sao vậy?"

"Cho tôi mấy túi bột mì và cả túi ni lông nhỏ nữa, càng nhiều càng tốt."

Tây Nạp không rõ cô định làm gì nhưng cũng nghe theo.

Chu Dao móc toàn bộ giấy lau dính máu trong thùng rác ra. Tây Nạp đem tới mười mấy túi bột mì, Chu Dao nhét mảnh giấy dính máu vào từng túi.

Tây Nạp hỏi: "Cô định làm gì?"

Chu Dao đáp vội: "Tôi phát hiện ra ở gần biên giới có rất nhiều trạm kiểm tra ma túy, tất cả xe cộ đi qua đều bị tra xét. Nếu cảnh sát kiểm tra ma túy thấy túi bột màu trắng nhất định sẽ yêu cầu dừng xe tháo dỡ. Đám Yến Lâm đang bỏ trốn sẽ rất khẩn trương. Chỉ cần họ khẩn trương, dù trên xe không có

ma túy thì cũng sẽ bị cảnh sát nghi ngờ. Có thể kéo dài thời gian thì càng tốt. Chờ tới lúc Lục Tự liên lạc với cảnh sát ở biên giới, chắc chắn có thể bắt được chúng!".

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tây Nạp khen: "Thông minh thật", nói xong cầm lấy mấy cái túi nhỏ.

Chu Dao ngăn lại: "Để một mình tôi đi!".

Tây Nạp sửng sốt: "Nhỡ đâu bị phát hiện thì làm thế nào?".

Chu Dao thoáng cười: "Nếu cô bị phát hiện thì sao?".

"Chuyện này..."

"Nếu tôi bị phát hiện thì chúng chỉ bắt được một mình tôi thôi. Nhưng nếu cô bị phát hiện thì tung tích của tôi và anh ấy sẽ bại lộ ngay, cả hai sẽ bị giết."

Tây Nạp chợt cảm thấy hơi khó chịu: "Cô cẩn thận quá rồi đấy!".

Chu Dao không nói gì, cô quỳ xuống bên cạnh Lạc Dịch, vuốt ve gương mặt lạnh ngắt của anh, chợt nhẹ giọng hỏi: "Cô có phải người xấu không?".

Tây Nạp thoáng ngơ ngác, thông cảm nhưng vẫn cười khó xử: "Cô còn chưa tin tôi sao?".

"Theo trực giác thì tin tưởng rồi." Chu Dao nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt Lạc Dịch chăm chú, hơi tuyệt vọng. "Nhưng tôi sợ nhờ may... trực giác của tôi sai lầm".

"Vậy cô muốn làm thế nào?"

"Có thể làm được gì nữa? Ngoại trừ tin tưởng cô, tôi đã không còn cách nào khác nữa. Đến bước đường cùng rồi." Chu Dao thở dài, dịu dàng vuốt ve đôi môi Lạc Dịch về không nở. Rồi cô nhanh chóng đứng lên, không hề ngoảnh lại. "Tôi đi đây".

Đêm khuya, người người bận rộn tại thôn trại. Đám đàn ông bảo nhau chạy trốn, triệu tập nhóm người; còn phụ nữ thì ngồi tựa cửa sổ, mặt mày ủ rũ.

Đoàn xe vẫn chạy nối đuôi nhau trên con đường nhỏ. Chu Dao ôm một đồng túi bột mì, ngồi xõm di chuyển giữa những bụi cây.

Tiếng người ồn ã, cô lặng lẽ tiếp cận chiếc xe van đối diện, thừa dịp bọn chúng chưa tập hợp, len lén chui lên xe, nhét túi bột mì vào dưới chỗ ngồi phía sau.

Chiếc thứ nhất rồi chiếc thứ hai. Cô cứ lặp lại như thế, thuận lợi đặt túi bột mì cuối cùng vào vị trí thích hợp. Lúc đang định xuống xe, đám người đã tụ tập lại, tài xế chạy về phía này.

Chu Dao hoảng hốt, lúc này xuống xe đã không còn kịp nữa, cô cuống quýt tìm cách ẩn náu.

Tài xế lên xe, đóng cửa bên ghế lái, lần mò rút điều thuốc ra hút, trông không có vẻ gì là định xuống xe cả. Chu Dao bị kẹt trong khe hẹp chật chội và ngột ngạt, mồ hôi mướt mát, thềm kêu to rồi. Trên xe không có nơi nương náu, lát nữa mấy người kia quay lại, cô sẽ bị bại lộ ngay. Càng kéo dài thì nguy hiểm càng lớn.

Chu Dao lần sờ xung quanh, vớ được một chiếc cờ lê dưới ghế ngồi. Cô thò đầu ra, nhìn về phía trước qua khe hở, tên tài xế vẫn đang hút thuốc. Cách đây không xa, mấy người đàn ông bắt đầu tập hợp lên xe.

Lòng bàn tay Chu Dao rịn đầy mồ hôi, cô cẩn thận kéo cửa kính phía sau ra, chuẩn bị cầm cờ lê quăng đi. Lúc cô vừa thò đầu ra lần nữa lại thấy tên tài xế quay mặt nhìn vào gương chiếu hậu, cô lập tức rút vào, tim đập như trống vỗ.

Cô ôm ngực, cảnh giác dán mắt vào cửa sổ nhìn quanh. Người trèo lên xe đằng trước càng lúc càng nhiều. Cô ngồi trên chiếc xe cuối cùng, không còn nhiều thời gian nữa.

Chu Dao không dám chậm trễ, kéo cửa kính ra một chút, lại nhìn vào gương thấy tài xế đã quay đầu đi rồi. Cô lập tức quăng mạnh chiếc cờ lê vào rừng cây.

Chiếc cờ lê đập vào cành cây, rơi bịch xuống đất, tạo thành tiếng động rõ mồn một.

"Ai vậy?" Tên tài xế quát.

Chu Dao ôm đầu nín thở.

Trong rừng không có động tĩnh gì hết. Một giây sau, gã mở cửa xuống xe, vào rừng xem xét tình hình. Chu Dao nắm chặt cơ hội này, lập tức nhảy xuống, lủi như mèo.

Các xe phía trước đã đủ chỗ, đám đàn ông đi về xe cuối cùng. Chỉ cần liếc mắt một cái là rõ hết con ngõ bên kia, còn mỗi thân xe là có thể che chắn phần nào. Chu Dao không thể chạy vào rừng, hai bên cũng không có nơi trốn, thấy họ càng lúc càng tới gần, cô cuống đến mức xoay vòng vòng, cắn răng dứt khoát chui tọt xuống gầm.

Cô vừa mới bò xuống dưới thì gã tài xế đã lăm bắm chửi rủa đi ra từ lùm cây. Gã giục mấy người đàn ông đang đi về phía này: "Nhanh lên nào!".

Dưới gầm xe chật chội, Chu Dao nhìn năm sáu đôi chân bước tới rồi liên tiếp lên xe. Cô thở hỗn hển, cát bụi trên mặt đất bay tứ tung.

Đằng trước có người nói to: "Lên xe hết cả chưa?".

"Lên rồi."

Từng tài xế ngó đầu ra trả lời.

Xe nổ máy, Chu Dao nhắm chặt mắt che tai, đỉnh đầu vang lên một loạt tiếng ầm và phả hơi nóng; bụi đất phía dưới bay lên mù mịt.

Xe tải đằng trước chuyển bánh, từng chiếc từng chiếc nối đuôi nhau. Chiếc xe trên đầu cô cuối cùng cũng xuất phát.

Sau khi chiếc xe đó rời đi, Chu Dao không dám làm bừa, sợ tài xế nhìn thấy mình qua gương chiếu hậu, cũng sợ người ngồi trên xe quay đầu lại nhìn.

Dù sao xác suất bị tài xế nhìn thấy là khá lớn, cô không có cách nào khác, đành phải nằm sấp tại chỗ giả chết. Đến tận khi nghe được tiếng xe rẽ đi, cô mới lập tức chạy biến vào rừng cây. Cuối cùng, mọi thứ cũng lắng xuống, đoàn xe đi xa, thôn trại dần dần trở về với sự tĩnh lặng vốn có.

Chu Dao thở hắt ra một hơi, bây giờ mới muện màng cảm nhận được nỗi sợ, suýt nữa chân tay bủn rủn không đứng vững nổi. Cô lạng người ba giây rồi sốc lại tinh thần, chạy vụt về phía nhà Tây Nạp. Chỉ ở bên Lạc Dịch, cô mới có thể yên tâm.

Yến Lâm đem theo tất cả đàn ông trong trại rút lui rồi, cô và Lạc Dịch đã được an toàn. Chỉ chờ gần nửa giờ nữa cảnh sát sẽ tới, đến khi đó, cô không cần phải sợ hãi gì nữa.

Nhưng khi đi qua một căn nhà sàn, Chu Dao nghe thấy loáng thoáng tiếng lạt tung đồ đạc lẫn với giọng ra lệnh lạnh lùng của một người phụ nữ: "Trước khi cảnh sát tới, nhất định phải tìm được anh ta! Nhẹ tay chút! Không sợ nhà bên nghe thấy à?".

Yến Lâm ư?

Chu Dao lạnh toát sống lưng. Cô ta vẫn chưa đi sao?

Trong bóng tối, Chu Dao hoảng sợ trợn tròn mắt, chột hiều ra; Yến Lâm thật sự muốn giết Lạc Dịch, cho nên chia quân làm hai ngả. Lúc cảnh sát đến, tưởng cô ta đã bỏ trốn liền phái người đuổi theo, nhưng nào ngờ cô ta vẫn ở đây, chỉ chờ sau khi bắt được Lạc Dịch sẽ chạy trốn bằng đường khác.

Đây chính là cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn sao? Chu Dao thà chết cũng không thể chấp nhận sự thật này.

"Lục soát từng nhà, chuồng dê, trên lầu, không được bỏ qua một góc ngách nào hết." Đây là giọng Đao Tam.

Chu Dao sửng sốt vài giây, nghĩ tới Lạc Dịch, cô vô thức chạy về phía nhà sàn của Tây Nạp.

Đám người của Yến Lâm mau chóng đi xuống lầu, chuẩn bị lục soát căn nhà tiếp theo.

"Chờ đã!" Yến Lâm đột ngột dừng bước, những người khác cũng khựng lại theo.

Bụi gai ngoài cửa bị móc sợi tơ phát sáng lấp lánh. Hình như ai đó vội vã chạy qua, quần áo bị rút sợi. Yến Lâm nhặt lên, dần dần nheo mắt lại, sợi tơ kia chỉ là hàng rẻ tiền: "Đây không phải là đồ trong trại chúng ta. Là sợi trên quần áo bán cho du khách".

Đao Tam nhớ ra: “Nghe nói con nhỏ đi theo Lạc Dịch là người dân tộc Thái...” Nói đến đây, hần đột nhiên ý thức được điều gì, lạnh lùng chửi thề: "Mẹ kiếp, chính là đứa con gái đó!".

Yến Lâm cảm tức trừng gã: "Chắc chắn chúng ở cùng nhau, còn không mau đi tìm!".

Một tên đàn em nhặt được một nhúm tơ bị mắc ở lùm cây bên cạnh, vội gọi: "Chị Yến, ở đây!".

Yến Lâm sải bước tới, mọi người vạch lùm cây ra, cành cây bị bẻ gãy, khu vực xung quanh bị xéo nát, kéo thành một vết thật dài.

Đao Tam: "Gã họ Lạc bị thương, được con bé kia kéo đi rồi".

Yến Lâm nhếch khóe môi, đôi mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn ắt phải có được: "Đuổi theo!".

Hơn mười người nhanh chóng chạy vào rừng cây, tìm dọc theo dấu vết để lại. Yến Lâm lo gây ra tiếng động quá lớn sẽ kinh động kẻ thù bèn giơ tay ra hiệu mọi người nói nhỏ, giảm tốc độ, tránh đi nhằm hướng.

Chưa đến một lát, toán đàn em lại tìm được mảnh lụa móc ở bụi gai. Yến Lâm vân vê mảnh vải kia, không khỏi cười khẩy. Chu Dao chạy trốn quá vội nên bất chấp tất cả rồi. Cô ta mặc váy Thái chỉ để ngụy trang, nhưng thông minh quá cũng bị thông minh hại, váy là thứ dễ bị rút sợi nhất.

Đám người đuổi theo gần hai mươi phút cuối cùng nhìn thấy một bóng người. Chu Dao khom lưng, vừa lau nước mắt vừa ra sức kéo người, khó nhọc đi trong rừng cây.

Yến Lâm lặng lẽ ra hiệu bằng mắt cho đám đàn em, nhóm người lẳng lặng ần núp, dần tạo thành một vòng vây.

Lúc này, Chu Dao không nhận ra được bất kỳ điều gì, toàn thân cô đều là mồ hôi, còn dốc hết sức bình sinh kéo dây thừng, người nấp sau cỏ cây khẽ dịch từng tấc một.

Đêm đen thăm thẳm, hết thảy đều im ắng, chỉ có tiếng người loạt soạt.

Vòng vây đã sẵn sàng, Yến Lâm phát tay, cả đám xông lên vây kín lấy họ.

Chu Dao kinh hoàng, thét lên rồi nhào đến ôm chặt người bên cạnh.

Yến Lâm cười nham hiểm. Đám đàn em của cô ta tiến lên, vạch bụi cây đi bắt Lạc Dịch bị thương, nhưng chúng đều sững sốt, nét mặt quái dị.

Yến Lâm đi tới: "Tránh ra!".

Bọn chúng tản ra tạo thành lối đi, Yến Lâm trông thấy Chu Dao gục trên mặt đất, trong ngực ôm một con dê lớn.

Cô ta kinh ngạc, sau đó phản nộ quát lớn: "Lạc Dịch đâu?".

Trước đó không lâu, tại nhà sà.

"Lục soát từng nhà, chuồng dê, trên lầu, không được bỏ qua một góc ngách nào hết." Đao Tam ra lệnh.

Chu Dao sững sốt vài giây, nghĩ tới Lạc Dịch, cô vô thức chạy về phía nhà sà của Tây Nạp. Nhưng vừa mới chạy được một bước, cô liền dừng lại.

Nếu chúng lục soát nhà Tây Nạp, nhất định sẽ phát hiện ra vết máu và mùi cồn sát trùng. Đến lúc đó...

Chu Dao sững sờ, gần như u mê. Cô thật sự không còn sức nữa rồi. Tại sao cứ phải đẩy con người ta đến bước đường cùng chứ?

Chu Dao cắn hận mím chặt môi, đôi mắt ngân ngấn nước song bị cô lau phắt đi.

Cô vội rút sợi tơ màu trên quần áo giặt lên cửa nhà sàn; dưới ngọn đèn, sợi tơ sẽ phản chiếu ánh sáng. Cô lại giặt thêm một mảnh ở lùm cây ven đường.

Cô chuồn vào chuồng dê, kéo con dê đi sâu vào rừng, nhưng nó ngoan cố không chịu đi. Chu Dao buộc chặt miệng nó rồi cứ thế kéo lê, cành cây và dây leo bị gãy tạo thành dấu vết có người đi qua.

Suốt dọc đường, cô không quên giặt sợi tơ bị "cây móc rút sợi" trên các bụi gai. Cành cây và dây mây vừa được vạch ra lại khép vào, Chu Dao dốc sức kéo con dê không chịu hợp tác, vừa cầm túm dây vừa hoảng sợ lau nước mắt. Trông từ nơi đây, căn nhà sàn của Tây Nạp đã khuất bóng.

Cô khóc nức nở thành tiếng, càng khóc càng sợ. Mặt khác, cô chán nản vì bây giờ chưa phải lúc để khóc. Còn hai mươi phút nữa, cô phải liều mạng chạy hai mươi phút nữa.

Nhưng con dê kia quá lì lợm, cứ nằm bất động trên mặt đất. Chu Dao sợ tốc độ quá chậm, chưa đến hai mươi phút đã bị Yển Lâm bắt được. Cô cố gắng kéo dây như người thợ kéo thuyền, vừa mắng con dê không nghe lời vừa ngẩng đầu lên nhìn đường, nước mắt tuôn rơi.

"Người đâu rồi?" Yển Lâm quát to.

Cả đời này, cô ta chưa có khi nào chật vật, bị lừa bòn, bị lừa, bị sỉ nhục như hai ngày vừa rồi. Cô ta hận Lạc Dịch thấu xương, cho dù giết chết anh cũng không xả hết nỗi giận.

Mà Chu Dao dường như không nghe thấy, từ từ buông con dê kia ra, bởi vì quá mệt mỏi nên gương mặt cô đờ đẫn, chỉ biết thở hồn hển.

Yến Lâm tức quá hóa cười: "Mày cho rằng như vậy là có thể cứu hân ta sao? Mày chạy vào đây chứng tỏ đã giấu Lạc Dịch ở trong nhà sàn. Bây giờ, tao sẽ cho người đi lục soát!".

Chu Dao cup mắt nhìn đồng hồ đeo tay, khóe miệng khô khốc từ từ nhếch lên. Cô ngược nhìn Yến Lâm, đôi mắt lúc trước còn mờ lung đã vụt sáng như sao trời, nụ cười cũng trở nên rõ nét.

"Mày cười cái gì?" Yến Lâm vừa dứt lời, tên đàn em đã kinh hoàng chạy tới báo cáo. "Chị Yến, trại của ta đã bị bao vây! Đặc công đã tiến vào lục soát trại rồi!".

Người Yến Lâm khẽ lão đảo, khuôn mặt cau có, nhìn Chu Dao với ánh mắt vừa tức vừa hận, vung một cái tát lên mặt cô.

"Đưa đi!"

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Đặc công bao vây toàn trại. Bảy, tám phân đội nhỏ đi vào trại lục soát. Tây Nạp dẫn Lục Tự tới nhà mình, chỉ vào Lạc Dịch đang hôn mê: "Đây là người của anh à?".

Lục Tự trông thấy thì kinh hãi: "Tại sao anh ấy bị thương vậy?".

"Anh yên tâm đi, viên đạn chỉ sượt qua hông anh ta thôi, không vào ổ bụng, nếu không thì hậu quả đã vô cùng nghiêm trọng rồi. Bởi vì bị bắn vào nơi tập trung nhiều dây thần kinh nên đau quá ngất đi thôi." Tây Nạp nói thêm. "Trái lại thì tôi rất lo lắng cho cô gái đi cùng anh ta. Từ lúc cô ấy rời khỏi đây vẫn chưa thấy về".

"Cô gái?"

"Cô ấy ra ngoài nhét bột mì lên xe họ để kéo dài thời gian chúng chạy trốn. Đã hơn nửa giờ, tôi sợ cô ấy đã bị người ta bắt rồi."

"Trông cô ấy thế nào?"

"Hình như là bạn gái của anh ta, hơi gầy, rất trắng, mắt to."

"Chu Dao?" Lục Tự kinh hãi. "Cô ấy chưa về Bắc Kinh sao?!".

Chu Dao không biết mình đang ở đâu. Cô bị người ta bịt miệng kéo đi trong rừng. Cảnh đêm mịt mù, cô không nhận nổi phương hướng, rất nhanh đã đến tầng hầm âm u dưới lòng đất.

Cô hoảng hốt quét mắt nhìn quanh, nơi đây giống một nhà kho, nơi đâu cũng chất đầy bao vải. Nhìn qua một miệng túi để mở, cô thấy phỉ thúy xanh biếc, cô khẳng định đây chính là hang ổ của Đan Sơn.

Lòng Chu Dao chùng xuống, đã sớm đoán được kết cục Yến Lâm sẽ không để cô sống sót rời đi. Thậm chí lúc đi đường, Yến Lâm không có ý định che mắt cô.

Chu Dao luống cuống, không muốn biểu hiện yếu đuối nhưng nước mắt cứ trào ra không sao khống chế nổi, càng lúc càng nhiều, rồi dần dần khóc nức nở thành tiếng.

Thấy vậy, Yến Lâm cười cô nhát gan, khinh thường hỏi: "Sợ chết à?".

Chu Dao lau nước mắt, khẽ gật đầu.

"Tao đang tò mò anh ta ứng mày ở điểm nào." Yến Lâm đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống nhẹ giọng dụ dỗ. "Sợ chết thì giao phương pháp nghiên cứu chủ chốt của LAND ra đây, tao sẽ suy nghĩ tha cho mày một mạng".

Nước mắt Chu Dao ngừng rơi trong thoáng chốc, sau đó lạnh lùng và cố chấp nhìn cô ta đăm đăm bằng tư thế ngạo nghễ.

Yến Lâm bị chọc giận, lại vung tay tát cô thêm một cái.

Chu Dao bị đánh lệch người sang một bên, hai má sưng đỏ, hỏi mà như khẳng định: "Cô là Đan Sơn?".

"Coi là vậy đi!" Yến Lâm nói tiếp. "Giao LAND ra đây!".

"Năm mơ."

Cô còn chưa dứt lời, Dao Tam đã cấp tốc sải bước đến, túm tóc Chu Dao xách cô đứng lên rồi đập vào tường như một quả trứng gà.

Trán cô đụng vào tường đá, khẽ 'bịch' một tiếng. Đầu Chu Dao như nổ đom đóm, dưới cơn đau nhức dần mất đi ý thức, ngã bệt xuống đất, chỉ để lại vết máu loang lổ trên bờ tường.

Không biết bao lâu trôi qua, ý thức của cô mới dần khôi phục, cơn đau dữ dội cũng lập tức ủa đến. Trước mắt Chu Dao là một màu đỏ mơ hồ, không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì, cũng không thể nhúc nhích. Cô đau quá, đau đến nỗi nước mắt ào ạt rơi xuống như thác đổ.

"Cô gái à, ở đây không có ai thương xót đâu." Yến Lâm đứng dậy đi tới trước mặt, đá chân vào cái đầu đầm đìa máu của cô. "Có chịu nói không?".

Mặt Chu Dao gục sát nền đất, con người chầm chậm ngược lên nhìn cô ta, không còn sức nhưng rõ ràng vẫn liếc mắt được.

Nụ cười trên mặt Yến Lâm sững lại, còn mặt Dao Tam thì không chút cảm xúc, túm đầu Chu Dao đập lên tường lần nữa.

Chu Dao ngã xuống thở thoi thóp, ngay cả lớp bụi bám trên đất nơi ngay đầu mũi cô cũng không thể bay lên, chỉ có ngón tay cô co quắp, vô thức bấu xuống nền, chứng minh rằng cô vẫn còn sống.

Đám đàn em liếc nhìn nhau, không ngờ cô gái này lại cứng đầu như thế.

Yến Lâm rút một điều thuốc, hít vào một hơi rồi nhả ra. Cô ta cầm điều thuốc, ngồi xổm xuống nhìn Chu Dao: "Đau không?".

Chu Dao nhìn cô ta chằm chằm, nước mắt tuôn rơi tí tách, không buồn đáp lời.

Yến Lâm mỉm cười, vỗ nhẹ mặt Chu Dao: "Giao LAND ra đây, tao sẽ tha cho mày".

Đôi môi Chu Dao khẽ mấp máy: "LAND không phải của tôi".

“Tao biết, là của La Dự. Nếu không phải của mày thì mày càng không có lý do gì để liều mạng bảo vệ nó cả."

Chu Dao cười yếu ớt: "Không phải của La Dự".

"Gì cơ?"

"Là của Tổ quốc." Chu Dao cứng cỏi.

Yến Lâm nheo đôi mắt với vẻ nguy hiểm. Ngày xưa, La Dự cũng trả lời như thế.

Hơi thở Chu Dao mong manh nhưng ý chí vẫn hết sức kiên định: "Nếu giao cho cô, việc này không gọi là giết người, cũng không phải phóng hỏa... mà gọi là phản quốc".

Cách làn khói mỏng, Yến Lâm châm chọc: "Quả nhiên là sinh viên ngu ngốc. Giống hệt thằng ngu La Dự kia. Sao không học được tính linh hoạt như đàn anh họ Lâm của mày đi?".

Con người long lanh ánh nước của Chu Dao liếc sang.

Yến Lâm cười hờ hững, khẽ nói băng quơ: "La Dự không nghe lời, tao bảo Lâm Cẩm Viêm đẩy cậu ta xuống lầu".

Chu Dao nhìn Yến Lâm đăm đăm, đôi mắt dần hằn tia máu.

Nghĩ tới nụ cười tinh khôi và ngượng ngùng trên khuôn mặt La Dự, lại nhớ tới sườn mặt mang vẻ mệt mỏi và trầm lặng của Lạc Dịch, còn cả giọt nước mắt bất lực của anh ngày ấy.

"Hận không thể giết chết tao à?" Yến Lâm cười giễu cợt.

"Sao cô có thể đối xử với anh ấy như vậy?" Chu Dao đau đến nỗi nước mắt tuôn rơi.

Yến Lâm biết "anh ấy" là ai, khẽ nhún vai: "Hai năm rưỡi trước, tao tiếp cận anh ta cũng chỉ vì La Dị thôi".

Chẳng qua, chính cô ta cũng đã chìm đắm trong tình cảm đó mất rồi.

Khi đó, người đàn ông tên La Dịch kia vô cùng kiêu ngạo và tự tin, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, cô ta đã bị anh hấp dẫn. Bên anh chưa từng thiếu đàn bà, những người từng qua tay anh cũng thuộc dạng như cô ta. Bởi vậy, hai người hợp nhau vô cùng. Sau này, cô ta giết Đan Sơn, đảm nhiệm chức thủ lĩnh, ảo tưởng muốn cùng Lạc Dịch bắt đầu sự nghiệp. Nhưng dần dần, cô ta phát hiện, tuy vẻ ngoài bọn họ đều già đời, lạnh lùng và điên cuồng nhưng giá trị nhân quan ẩn sâu trong xương tủy lại hoàn toàn khác nhau.

Sau khi xảy ra chuyện lớn ấy, Yến Lâm rút lui, tự mình phát lên trong giới đá quý và đồ phong thủy, không còn vấn vương người đàn ông tên Lạc Dịch kia nữa.

Đến khi phát hiện ra anh đến tìm Ngô Minh để điều tra về Đan Sơn, Yến Lâm mới nhận ra, trong nửa năm quen biết trước kia, cô ta chưa từng hiểu rõ về người đàn ông này.

Lần trùng phùng ở Á Đình, cô ta mới chính thức cảm nhận được sức hút của anh, thậm chí yêu anh điên cuồng hơn cả trước kia.

Trong mắt anh, Yến Lâm vẫn giống như trước, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ cá tính. Mà bây giờ, anh đã không thích phụ nữ gọi cảm nữa rồi. Cho đến bây giờ, dù bị anh ép đến đường cùng thì Yến Lâm vẫn yêu anh, thậm chí còn yêu nhiều hơn nữa. Anh càng dồn cô ta vào chỗ chết thì cô ta càng yêu anh, càng hận không thể tự tay giết anh. Còn con nhóc trước mặt

này có là cái thá gì?

"Cô gái à!" Yến Lâm dụ dỗ. "Cô giao LAND ra đây, tôi sẽ tha cho anh ta, thế nào? Cô không muốn anh ta luôn bị tôi đuổi giết, trốn chui trốn lủi chứ?".

Chu Dao ngân ngẩn nước mắt, không lên tiếng.

Yến Lâm liền cười vang: "Cứ tưởng cô yêu anh ta thế nào, hóa ra cũng chỉ thế này thôi".

"Vì ông chủ Lạc, tôi lại càng không thể nói cho cô biết." Chu Dao nghiêng rắng nghiêng lợi. "Nếu ông chủ Lạc rơi vào hoàn cảnh này, anh ấy nguyện chết cũng không giao LAND cho cô. Hai năm qua, anh ấy đã làm mọi điều chỉ để LAND không lọt vào tay cô".

Bàn tay đang cầm thuốc lá của Yến Lâm sững lại. Cô ta mím chặt môi, đôi mắt hung ác lóe lên sự ghen tị, thù hận và nhục nhã, rốt cuộc đã thấy rõ sự chênh lệch giữa mình và Chu Dao.

"Mày đúng là không biết điều." Cô ta cười lạnh, ra hiệu cho đám người đằng sau.

Mấy gã đàn em tiến lên, giữ chặt chân tay và cả đầu Chu Dao. Chu Dao hoảng sợ, không biết bọn họ muốn làm gì.

Có người bưng chậu nước đến, trong chậu là xấp giấy ướt. Gã lấy một tờ giấy ướt ra dính vào miệng mũi Chu Dao rồi giữ chặt. Cô càng lúc càng khó thở, ra sức giãy giụa khiến miếng giấy phập phồng. Kế đó là miếng giấy thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm nhanh chóng được chồng lên.

Cô vừa cuống vừa sợ, dốc sức vùng vẫy như chú cá mất nước, nhưng đầu và tay chân đã bị chúng giữ chặt.

"Ủm!" Mạch máu trên trán Chu Dao hằn lên, thân thể co rút muốn hít thở, nhưng chồng giấy ướm dày cộm kia đã bịt kín đường thở của cô. Từng tấm giấy được áp thêm, Chu Dao đau đớn cùng cực, khí quản thít lại, đau như bị vặn hết dây cốt. Máu toàn thân dồn lên đầu như trên đã bùng nổ.

Không khí, không có không khí, chỉ có từng tia sáng loáng qua.

Trong khoảnh khắc ấy, Chu Dao chợt hồi hận. Tại sao hôm ấy, cô không ôm mẹ một cái? Nếu như cô chết rồi, mẹ khóc thì phải làm sao bây giờ? Ai sẽ an ủi mẹ đây?

Còn cả Lạc Dịch nữa. Tại sao vừa nãy cô không hôn anh nhỉ?

Cô rất sợ. Cái chết của La Dự gần như phá hủy cuộc đời anh.

Cô rất sợ lúc mình chết đi, từ đó về sau, anh sẽ không nói một lời, không cười cũng không đau, biến thành một xác chết biết đi, lang thang phiêu bạt chùi vùi báo thù cho cô, cho đến khi anh chết.

Mắt Chu Dao đóng đầy giọt lệ, không ngừng tràn khỏi khóe mi, rồi lại không ngừng dâng lên. Người cô co rút, làn da đỏ lựng.

Yến Lâm hút thuốc, lạnh lùng nhìn, dường như muốn đấu cùng cô.

Đao Tam: "Nghĩ thông suốt thì gật đầu".

Giấy ướm vẫn đang chồng thêm, Chu Dao hoảng sợ trợn trừng mắt, nước mắt chảy thành dòng nhưng vẫn cố chấp không chịu gật đầu.

Sắc mặt Yến Lâm càng lúc càng lạnh nhạt, Đao Tam cũng nghiêng rằng, sự đau đớn khi bị ngạt thở là thứ mà không ai có thể chịu được, nhưng...

Tờ giấy cuối cùng được chồng lên.

Nước mắt Chu Dao như đã chảy cạn, tầm nhìn dần nhạt nhòa, thân thể đang giãy giụa cũng kiệt sức, chỉ giần giật từng cái như phản xạ có điều kiện.

Đao Tam thấy bất ổn: "Lấy giấy ra!".

Yến Lâm ngăn cản: "Ai dám!".

Đao Tam quát: "Cô ta chết thì cũng không lấy được LAND đâu!".

Yến Lâm gằn giọng thù hận: "Vậy cứ để cô ta chết đi!".

Đội đặc công tạo thành vòng vây, tìm khắp thôn trại một lần nhưng vẫn không thấy ai khả nghi, có lẽ đều trốn cả rồi, nhưng không loại trừ tình huống ban đêm không nhìn rõ. Lục Tự không hề lơ là, đang đợi phản hồi từ phía cảnh sát chống buôn lậu ma túy. Trừ khi đầu bên kia xác nhận đã bắt được Yến Lâm đang chạy trốn, nếu không bên này tuyệt đối không rút lui.

Nhóm đặc công tìm được một ít ngọc ở nhà thờ tổ, nhưng không thể xác nhận có phải buôn lậu không, hơn nữa, số lượng cũng không nhiều.

Lục Tự hỏi Tây Nạp có biết hang ổ trong trại không, cô ấy lắc đầu: "Thành viên chủ chốt mới biết được, người còn lại đều tập hợp ở nhà thờ tổ".

Ba viên cảnh sát mặc thường phục đã lần lượt được tìm thấy, đưa đến chỗ Tây Nạp chữa trị. Sau khi Tiểu Lý biết Chu Dao đã bị bắt đi, anh vô cùng hối hận.

Lục Tự an ủi: "Mọi người đều không biết tình hình trong trại thế nào nên chưa chuẩn bị đầy đủ, không thể trách bất kì ai. Không bị mất mạng là tốt rồi. Nhóm cậu chỉ có bốn người, làm nhiệm vụ này cũng vượt quá tầm tay".

Tiểu Lý nhận ra điều gì đó không ổn, hoảng sợ nói: "Còn hai người đàn ông nữa đi cùng Lạc Dịch. Nhưng không biết họ biến mất từ lúc nào".

Lục Tự đoán được là Khương Bằng: "Đừng lo, anh ta rất cơ trí, không xảy ra chuyện gì đâu, hẳn là bây giờ đã trốn ra khỏi trại rồi. Tây Nạp, tầm nào Lạc Dịch có thể tỉnh lại?".

Tây Nạp nhìn đồng hồ treo tường, cau mày: "Đáng nhẽ ra bây giờ phải tỉnh rồi mới phải. Nhưng có lẽ do anh ta mệt quá, phải ngủ tới sáng sớm".

Lục Tự trầm lặng. Với tính cách của Lạc Dịch, một khi có ý thức sẽ lập tức đi tìm Chu Dao. Anh ta nghĩ mãi cũng thấy không ổn, chạy vào phòng, đẩy cửa trúc ra. Trên chiếu trống không, nào còn bóng dáng của Lạc Dịch nữa.

"Người đâu rồi?"

Tây Nạp sửng sốt: "Tôi cũng không biết". Cô lập tức ngó sau cánh cửa, mã tấu treo ở đấy đã biến mất.

"Gã điên kia!" Lục Tự vừa bực vừa lo, mắng: "Một mình anh ta có thể làm được gì chứ? Nhiều người cùng nghĩ cách, anh ta không thể chờ một lát hay sao?".

Tiểu Lý phía sau run run cất lời: "Anh Lục, một mình anh ta... có cách đấy!".

Lục Tự quay đầu lại nhìn.

Tiểu Lý sợ sệt: "Em biết hai người kia đi đâu rồi. Con trai Yến Lâm ở trong trại. Lạc Dịch chắc đi bắt cóc con trai cô ta!".

Tại một góc của nhà thờ tổ, cửa sổ mở toang, ánh sáng nhá nhem từ bên ngoài rọi vào. Lạc Dịch ngồi dựa vào tường, đôi môi trắng bệch. Khương Bằng ngồi xồm bên cạnh, trầm lặng hút thuốc. Em gái của Yến Lâm bị trói tay chân và bịt miệng, co rúm trong góc. Sát Thủ canh giữ bên cạnh cô ta.

Nhóm họ vất vả lắm mới tránh khỏi đám người lục soát. Chỉ có Đào Đào nằm ngủ ngon trong đồng cỏ, đối lập với hoàn cảnh xung quanh.

Sau khi Khương Bằng trối người, Yến Lâm đã gọi điện thoại cho em gái, nhưng bởi vì bị Khương Bằng đe dọa, cô em gái nói dối không ở trong thôn, đã đưa Đào Đào về Cảnh Hồng rồi. Yến Lâm mắng em gái mấy câu rồi lại dặn cô ta cố gắng chờ đến khi Yến Lâm liên lạc lại.

Lúc Lạc Dịch bảo Khương Bằng đi bắt người, ý nghĩ của anh rất đơn giản: một là không muốn đứa bé bị thương lúc hai bên giao chiến, hai là nhờ đầu hai viên cảnh sát kia chưa chết, trở thành con tin thì có thể đàm phán với Yến Lâm.

Không ngờ rằng...

Lạc Dịch cúi đầu, lấy tay đỡ trán. Khương Bằng thấy thế than thở: "Anh còn đang bị thương đây, liệu có làm được không?".

Lạc Dịch nói nhỏ: "Chắc hẳn Yến Lâm đã đánh cô ấy rồi". Khương Bằng sửng sốt: "Hả?".

"Chắc hẳn Yến Lâm đã đánh cô ấy rồi." Lạc Dịch nghiêng rằng, mu bàn tay nổi gân xanh.

Trong tầng hầm, Chu Dao dần dần tỉnh lại, đôi mắt dần dần nhìn trần nhà. Khuôn mặt Yến Lâm lại xuất hiện. Cô ta ngồi xổm, rút con dao găm, đập đập lưỡi dao lạnh ngắt lên mặt Chu Dao: "Chơi trò mới nhé?".

Chu Dao nhìn cô ta đăm đăm với nỗi tức giận, oán hận, hoảng sợ và mệt mỏi. Không được bao lâu, nước mắt cô lại trào ra.

"Sợ thì mờ miện nói đi, đỡ phải chịu đòn."

Chu Dao chỉ chảy nước mắt mà không lên tiếng.

"Tao không kiên nhẫn lắm đâu. Hay là mày tưởng cảnh sát tới là có thể lập tức cứu mày? Cô gái à, họ sẽ không tới cứu mày đâu, Lạc Dịch cũng không. Biết tại sao không? Bởi vì quân của họ rút rồi, tất cả đều cho rằng bọn tao đã đi mất rồi."

Nước mắt Chu Dao còn vương trên khóe mi, nhưng cô cười phá lên.

"Mày cười cái gì?" Yến Lâm cực kì căm ghét nụ cười châm chọc của cô.

Đúng lúc này, tên đàn em cấp tốc thông báo: "Chị Yến, xảy ra chuyện rồi!".

"Sao thế?"

"Những người trên đường trốn chạy đều bị bắt hết."

Yến Lâm kinh ngạc đứng bật dậy: "Xảy ra chuyện gì?".

"Không biết ai ném hê-rô-in lên xe, bị cảnh sát phòng chống ma túy kiểm tra, còn tìm thấy vết máu nữa. Chị Yến, chúng ta mau đi thôi. Cảnh sát sẽ lập tức phát hiện ra chúng ta vẫn chưa rời khỏi trại!"

Yến Lâm bàng hoàng, đứng sững một giây rồi đột ngột quay đầu nhìn Chu Dao: "Có phải mày làm không?".

Chu Dao không phản ứng.

"Được lắm!" Yến Lâm cười lớn. "Nếu đã vậy, chúng ta mau chóng đi thôi."

Yến Lâm ra hiệu, mấy tên đàn em túm lấy Chu Dao, dẫn tay cô lên bàn.

Chu Dao biết tai họa sắp xảy đến với mình, liền thét lên: "Đừng!".

"Mày không chịu nói thì tao sẽ chặt từng đốt ngón tay của mày, đến tận khi mày mở miệng mới thôi."

Ánh sáng sắc lạnh của lưỡi dao ánh vào mắt cô, Chu Dao la hét ầm ĩ nhưng bị gã nọ bịt chặt miệng. Cô càng giãy giụa thì lại càng bị khống chế sát sao.

Lưỡi dao lạnh chạm vào ngón tay cô, đôi mắt Yến Lâm âm u như ma quỷ, đe dọa: "Không gật đầu thì chặt".

Chu Dao rơi nước mắt như mưa, cảm giác sợ hãi và hoang mang choán lấy tâm trí cô, chân cô giãy đạp trên mặt đất nhưng vô dụng.

Yến Lâm không ngừng lại, cầm dao rồi hạ xuống. Chu Dao bị bưng chặt miệng ra sức lắc đầu.

Lưỡi dao vừa mới cửa qua làn da cô thì điện thoại di động của Yến Lâm đổ chuông. Yến Lâm cài nhạc chuông riêng cho từng người, là em gái cô ta gọi tới.

Yến Lâm dừng tay, nhìn thoáng qua Chu Dao. Hàng mi của Chu Dao ướn nhẹp, hoảng loạn nhìn cô ta.

"Cho mày một phút suy nghĩ." Yến Lâm đứng dậy, đi ra chỗ khác nghe điện.

Thế nhưng đầu kia lại vang lên tiếng Lạc Dịch, cực kì lạnh lùng: "Cô ấy đang ở đâu?".

Yến Lâm giật thót, giây sau bình tĩnh mỉm cười: "Ai vậy?".

"Yến Lâm, cô nghe kĩ cho tôi. Bất kể cô làm gì với Chu Dao, tôi cũng sẽ

hoàn trả tất cả lên người con trai cô."

Khóe miệng Yến Lâm giãn giãn: "Cô ta không ở chỗ tôi".

"Cô động vào một đầu ngón tay cô ấy thì tôi sẽ chặt cụt bàn tay của nó."

Cơ giận của Yến Lâm bốc lên, sau phút dằn mình phải tỉnh táo, lý trí đã trở lại: "Lạc Dịch, anh sẽ không làm thế đâu". Cô ta châm chọc. "Anh sẽ không làm nó bị thương đâu. Đây chính là thứ khác biệt lớn nhất giữa tôi và anh".

Sau một giây im lặng, tiếng cười trầm thấp của anh vang lên từ đầu bên kia điện thoại khiến Yến Lâm lạnh toát sống lưng. Sau đó là tiếng khóc thét thê thảm của Đào Đào nhưng lập tức nghẹn lại, giống như đứa trẻ bị người ta bóp cổ.

Yến Lâm gần như nổi điên: "Lạc Dịch, anh dám!".

"Ha!" Lạc Dịch khẽ cười, giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ. "Yến Lâm, tôi đã từng có được mọi thứ và cũng từng mất đi tất cả. Cô nói tôi có dám không? Cô nghe cho rõ đây, đến giờ, tôi chẳng thiết cái gì trên đời này nữa, chỉ muốn một thứ thôi. Nếu cô dám hủy hoại cô ấy, tôi sẽ không để cô yên thân đâu. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi thề nhất định sẽ phá hủy thứ mà cô quý trọng nhất. Tôi thề, cho dù đời này tôi chỉ làm được một chuyện đi chăng nữa... có phải đào sâu ba thước, tôi cũng sẽ tìm ra cô rồi băm cô ra cho chó ăn. Không tin thì cô cứ thử xem."

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 45

“Lạc Dịch, anh định giải quyết thế nào?”

“Trao đổi con tin thôi.”

Yến Lâm hỏi ngược lại: "Làm sao tôi biết chỗ anh không có cảnh sát?".

Lạc Dịch cười khẩy. Thật ra Yến Lâm biết rõ, những việc anh đang làm đã đủ chứng minh chỗ anh không hề có cảnh sát rồi.

Lạc Dịch nói: "Nếu Lục Tự can dự vào chuyện này, cô không gặp được con mình nữa đâu. Bởi vì... tôi tuyệt đối không giao nó cho Lục Tự".

Câu cuối cùng mang giọng điệu tàn nhẫn khiến Yến Lâm tức giận rằng nghiêng lợi. Vào tay Lục Tự, ít nhất Đào Đào có thể bảo đảm tính mạng; mà Lạc Dịch bây giờ hoàn toàn không khác gì một kẻ điên!

"Được! Trao đổi!"

"Tôi ở nhà thờ tổ, trong vòng mười lăm phút nữa hãy đưa Chu Dao tới. Chỉ được phép đem theo một tên tay sai."

"Anh không có trợ thủ đấy chứ?"

Lạc Dịch hỏi vặn lại: "Cô có súng, còn cò kè mặc cả với tôi nữa à?".

Yến Lâm không đáp lại.

Lạc Dịch nói tiếp: "Để cô ấy nghe điện thoại".

"Không được."

"Để cô ấy nghe điện thoại." Lạc Dịch gằn giọng lặp lại lần nữa.

Yến Lâm thả lỏng tay, nhẫn nhịn hít sâu một hơi rồi bấm loa ngoài, đặt điện thoại lại gần Chu Dao. Cô nằm sấp trên bàn, nhìn di động, hốc mắt ngân ngấn giọt lệ.

Yên lặng vài giây, chiếc điện thoại vang lên giọng Lạc Dịch: "Chu Dao à?".

Môi cô run run, nước mắt chực trào: "Dạ?".

Vài giây sau, cô nghe thấy anh hỏi: "Có đau không?".

Chu Dao giơ tay lên che mắt, khóc tu tu: "Đau chứ, đau chết đi được". Cô ảm ức khóc lóc, kể lể. "Ông chủ Lạc, chúng đánh em, còn đập đầu em vào tường đá nữa. Hu hu...".

Lạc Dịch ở đầu bên kia im lặng hồi lâu.

Yến Lâm đứng bên cảm thấy da đầu tê rần bởi sự im ắng này, đang định quát Chu Dao thì một giây sau, Lạc Dịch gọi: "Yến Lâm!".

Yến Lâm tắt loa ngoài, kê điện thoại lên tai, đầu bên kia vẫn không có động tĩnh gì. Yến Lâm sốt ruột quát: "Nói chuyện đi!".

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng thứ gì đó va vào tường, liên tiếp ba cái, sau đó là tiếng trẻ con khóc thét.

Mắt Yến Lâm đỏ như máu: "Đồ súc vật!".

"Cô thử đập đầu cô ấy nữa đi!" Lạc Dịch gằn giọng rồi lập tức cúp điện thoại.

"Đồ súc vật!"

Yến Lâm ném điện thoại vào tường, khiến nó vỡ vụn thành nhiều mảnh, cô ta quay đầu lại nhìn Chu Dao với ánh mắt thù hận và ghen tị, muốn xé xác cô thành ngàn vạn mảnh, nhưng cuối cùng chỉ biết trút cơn giận bằng cách đâm vào tường.

Đã đến nước này, Yến Lâm không thể bỏ trốn được nữa, chỉ đành cướp lại con trai trước rồi chó cùng rứt dậu liều mạng với Lạc Dịch.

Lạc Dịch đặt điện thoại xuống, đôi mắt hằn đầy tia máu.

Khương Bằng hỏi: "Trao đổi con tin thật à?".

"Không." Lạc Dịch cười khẩy. "Nhóm cô ta có súng, một khi Đào Đào thoát khỏi tay chúng ta thì Chu Dao sẽ chết ngay. Mà cũng không thể giao Đào Đào cho Lục Tự được, nếu không sẽ không thể làm gì Yến Lâm".

"Vậy bây giờ nên làm thế nào?"

"Tôi chỉ muốn được nhìn thấy Chu Dao thôi." Lạc Dịch nói tiếp. "Nhìn thấy Chu Dao, cướp cô ấy về, chỉ đơn giản vậy".

Khương Bằng: "Chuyện này không đơn giản. Anh biết Yến Lâm có bao nhiêu người không? Bọn chúng đều có vũ khí".

"Giao cho Lục Tự đi!" Lạc Dịch cân nhắc. "Manh mối trong tay chúng ta đủ để suy đoán vị trí của chúng".

Khương Bằng vẫn hơi nghi ngờ.

"Tôi nói với cô ta là tôi ở nhà thờ tổ, nhưng cô ta không bảo mình đang ở ngoài trại, không tìm cách vào trong được."

Lúc này Khương Bằng mới nhận ra: "Cô ta không chạy trốn, vẫn ở trong trại".

"Đúng vậy. Chu Dao cũng tiết lộ cho chúng ta rồi." Lạc Dịch không giải thích cặn kẽ. "Trước tiên để Chu Dao rời khỏi đó. Khi hai phe giao chiến, không thể để cô ấy ở lại đó tiếp tục làm con tin được".

"Ý anh là... Yến Lâm dẫn Chu Dao đến gặp anh, còn Lục Tự thì đưa đội đặc công đi tiêu diệt hang ổ của chúng, rút củi dưới đáy nồi?"

"Ừ. Yến Lâm sẽ không ngoan ngoãn trao đổi người, lựa chọn bây giờ là bớt nguy hiểm nhất cho Chu Dao." Lạc Dịch quay người gọi điện cho Lục Tự.

Khương Bằng thầm than. Lựa chọn bây giờ lại nguy hiểm cho Lạc Dịch nhất. Anh quay đầu nhìn Đào Đào cách đó không xa, đứa bé kia rất nghe lời Sát Thủ, bảo khóc thì khóc, diễn rất chân thực. Chẳng qua, nếu Chu Dao thật sự xảy ra chuyện, Khương Bằng không thể biết được kết cục của nó sẽ ra sao.

Trời hửng sáng.

Tiếng gà gáy liên tiếp vang lên trong trại. Sau khi Yến Lâm và Đào Tam xác nhận xung quanh nhà thờ tổ không có cảnh sát, chúng để lại hai gã đàn em mai phục ở cửa, vác Chu Dao vào nhà thờ tổ.

Đi qua đại viện sương khói mịt mù, bước lên bậc thềm căn nhà sàn, chúng đẩy cửa nhà thờ tổ. Bên trong ánh sáng mờ tối, nhà chính treo mấy dải vải dài màu trắng màu vàng. Cơn gió thổi qua làm chúng khẽ lay động, mang theo không khí u ám.

"Lạc Dịch!" Yến Lâm cất lời, tiếng vọng âm vang. "Tôi đưa người tới rồi, anh mau xuất hiện đi!".

Tay Chu Dao bị trói bằng một miếng vải đen, bị Đào Tam quăng ngã xuống giữa nhà. Ngay cả sức đứng lên cô cũng không có.

Yến Lâm tiếp tục gọi: "Lạc Dịch! Anh mau xuất...".

Một ngọn nến được đốt sáng, Đào Tam giơ súng lên theo phản xạ. Lạc Dịch đứng gần bàn thờ, thả một ngọn nến, liếc khẩu súng trong tay gã rồi nhìn về phía Chu Dao.

Trải qua một đêm chạy trốn và bị hành hạ, Chu Dao đã te tua cùng cực. Người cô toàn dấu vết bị cành cây cọ vào, trên đầu là vết máu loang lổ, vết máu khô cứng dính vào tóc.

Cô ngã dưới đất, khó nhọc thở từng hơi hỗn hển, vẻ mặt đờ đẫn, chỉ có tròng mắt đen láy, giữa ánh nến chập chờn, dõi theo anh mà không hề chớp mắt.

Đôi mắt Lạc Dịch lóe lên vẻ đau xót và tức giận rồi nhanh chóng biến thành bình tĩnh. Anh dời mắt, tiếp tục thả từng cây nến còn lại trên bàn thờ. Nhà thờ họ dần dần được ánh nến chiếu sáng, soi rõ cả ba tầng nhà sàn hình tròn.

Yến Lâm nhìn Chu Dao nằm dưới chân mình, lạnh lùng hỏi: "Tôi mang người đến rồi, Đào Đào đâu?".

Lạc Dịch hất cằm, chỉ lên trên: "Kia!".

Đào Đào ở lan can xập xệ trên tầng ba, có thể rơi xuống khỏi lỗ hờ kia bất cứ lúc nào, nhưng đứa bé lại không cảm nhận được nguy hiểm, vẫy tay với Yến Lâm: "Dì!".

Mà phía sau, Sát Thủ túm chặt lấy hông cậu bé, đứng ở góc khuất. Đào Tam không thể nổ súng, lo rằng Đào Đào sẽ rơi từ tầng ba xuống.

Yến Lâm sợ hết hồn, nhìn Lạc Dịch: "Anh điên rồi!".

Lạc Dịch thả xong tất cả số nển, liếc nhìn Yến Lâm: "Cô đi lên đón con trai mình, để cô ấy lại".

Yến Lâm quay người bước đi. Lạc Dịch lại ra lệnh: "Đào Tam cũng lên lầu".

Yến Lâm dừng lại, ngay cả Đào Tam cũng thận trọng nhìn anh.

Lạc Dịch nhếch môi: "Hai người có súng, đạn còn bay nhanh hơn cả người chạy đấy!".

"Trước khi tôi lên đến tầng ba, anh cũng không được tiến về phía trước dù chỉ một bước." Yến Lâm giơ khẩu súng trong tay. Đào Tam lạnh lùng không nói tiếng nào, cất bước đuổi theo sau cô ta.

Lạc Dịch dứt tay vào túi, đứng yên tại chỗ.

Nhà thờ tổ yên lặng như tờ, chỉ còn tiếng bước chân giẫm trên cầu thang. Lạc Dịch và Chu Dao nhìn nhau thật lâu, ánh mắt sâu thẳm mà ẩn nhẫn. Anh nhắm tính thời gian cần thiết để lao đến chỗ Chu Dao rồi ôm cô chạy vào góc khuất.

Yến Lâm cũng lẳng lặng trao đổi ánh mắt với Đào Tam. Ánh nển chiếu sáng một phần trong nhà, hai người bọn chúng càng lên cao càng có thể nhìn bao quát được tất cả... Lạc Dịch chỉ có hai người giúp đỡ, chia ra khống chế Đào Đào và em gái cô ta, không thể mang người đi được.

Yến Lâm và Đào Tam tính sau khi lên đến tầng ba liền tranh thủ thời gian

chạy đến chỗ Đào Đào. Chỉ cần chúng tiếp cận được mục tiêu sớm hơn Lạc Dịch, mọi thứ còn lại sẽ dựa vào khẩu súng kia. Mà thời khắc quan trọng, chỉ cần cứu Đào Đào là được.

Trong lòng mỗi người đều mang ý nghĩ riêng, họ im lặng quan sát từng hành động của đối thủ.

Dải lụa trắng và vàng phất phơ trên trần. Chu Dao nằm giữa nhà, không thể động đậy, Lạc Dịch đứng bên cạnh đồng nển nhìn cô đắm đắm, quan sát tình hình trên lầu qua khe mắt.

Yến Lâm cùng Đào Tam lên tầng ba, trong nhà im phăng phắc. Đột nhiên, tiếng gà gáy trong trại truyền đến, Đào Tam cầm súng lao về phía Đào Đào. Mà ngay trong khoảnh khắc ấy, Lạc Dịch cấp tốc xông về chỗ Chu Dao ở giữa sàn nhà, ôm lấy cô rồi lập tức lộn người lăn sang bên cạnh. Yến Lâm cầm súng bắn xuống dưới nhưng bị dải lụa trắng tung bay che khuất tầm nhìn, bắn lệch một phát, tiếng cửa trúc nứt vỡ vang lên!

Đào Tam chạy về phía Đào Đào, nhưng tấm ván gỗ dưới chân lại vỡ vụn. Gã nháy mắt rơi xuống tầng hai.

Hóa ra đó chỉ là một cái bẫy!

Yến Lâm bị bất ngờ, liếc nhanh về phía Sát Thủ, nhưng hắn đã ôm Đào Đào nhảy xuống tầng!

"Đào Đào!" Yến Lâm gọi to.

Sát Thủ có chuẩn bị từ trước, nắm dây thừng trượt xuống tầng một chỉ trong vòng hai giây.

Khương Bằng cũng đã chuẩn rồi, chỉ còn lại em gái Yến Lâm bị trói, hoảng sợ rơi nước mắt. Yến Lâm không còn lòng dạ nào mà lo lắng cho kẻ

dư thừa kia. Chu Dao bị cướp đi, Đào Đào thì bị bắt mất, cô ta thất bại thảm hại rồi.

Yến Lâm không ngại nổ súng sẽ dẫn cảnh sát đến, bắn phát súng chỉ thiên để triệu tập hai gã đàn em đứng ngoài nhà thờ tổ. Đào Tam bật dậy đuổi theo xuống tầng, bắn súng liên tiếp.

Nhưng Khương Bằng lật đổ hết giá cắm nền, dải lụa bắt lửa, một góc nhà thờ chìm trong ánh sáng bập bùng, nào còn thấy được bóng dáng Lạc Dịch và bọn họ?

Hai gã đàn em xông vào, đã không giúp được mà lại mở cửa hút gió, đoạn lụa bị cháy bay phập phù đầy trong nhà thờ, dốt cả vách tường bằng trúc.

Yến Lâm gào thét: "Triệu tập tất cả anh em đến đây!".

Cô ta vừa dứt lời, hướng nhà thờ tổ cũ ở trên đỉnh núi truyền đến tiếng súng, cùng với tiếng súng lục đáp trả của các anh em. Mấy người vẫn còn đang ngơ ngác thì một tên đàn em hoảng hốt hô lên: "Đánh nhau rồi! Cảnh sát đã tìm được hang ổ của chúng ta!".

"Không thể nào!" Yến Lâm gất lên. Nhà thờ tổ cũ của chúng đã bỏ hoang gần nửa thế kỉ, trong trại chỉ có một vài người biết được, trên bản đồ cũng không có, làm sao cảnh sát tìm được chứ?

Một hình ảnh hiện lên trong đầu, Yến Lâm chột hiều ra.

Chu Dao vừa khóc rấm rức vừa kể lể. "Ông chủ Lạc, chúng đánh em, còn đập đầu em vào tường đá. Hu hu...".

Đập vào tường đá? Chu Dao đang ám chỉ Lạc Dịch rằng chỗ đó được xây bằng đá. Tất cả các nhà trong trại đều được lợp từ gỗ và trúc, chỉ có nhà thờ tổ xây dựng từ trăm năm trước mới có tường đá thô.

Lạc Dịch không cho cảnh sát nhúng tay vào hành động giải cứu Chu Dao bởi vì sợ Yến Lâm phát hiện ra sẽ gây nguy hiểm cho cô, thế nhưng anh lại để cảnh sát đến bao vây càn quét hang ổ của bọn chúng. E rằng anh ta đã tính toán thời gian kĩ càng, cảnh sát bao vây ở đó, chỉ chờ Lạc Dịch cứu được Chu Dao sẽ phát tín hiệu, bên kia bắt đầu tiến công.

Yến Lâm tức nổ mắt, hận đến mức cho dù có đánh chết Chu Dao cũng không thể trút hết cơn giận này.

"Chị Yến!" Gã đàn em sốt ruột xin mệnh lệnh: "Phải làm gì đây?".

Yến Lâm mau chóng bình tĩnh lại: "Hai cậu đi tìm dân làng đi, mau lên!".

Hai người đó sững sốt, lập tức hiểu ra: "Vâng!".

Yến Lâm và Đào Tam đuổi theo nhóm Lạc Dịch. Nhà thờ họ bị đốt thành biển lửa, bên trong không có ai, người đã chuồn khỏi cửa sổ từ lâu rồi.

Mặt trời còn chưa ló dạng mà bầu trời đã sáng choang, ráng mây đỏ rực vắt qua ngọn núi phía xa.

Nhóm người cấp tốc chạy trốn, Sát Thủ bế Đào Đào chạy phía trước, Lạc Dịch ôm Chu Dao đuổi theo phía sau. Khương Bằng thấy trán Lạc Dịch đầm mồ hôi lạnh bèn đề nghị: "Để tôi bế cho, trên người anh có vết thương".

Lạc Dịch không buồn để ý, càng đi nhanh hơn.

Anh khẽ gọi: "Chu Dao!".

"Dạ?"

"Ôm anh chặt chút nữa."

"Vâng." Chu Dao ôm chặt cổ anh, khuôn mặt ẩm ướt áp vào người anh.

Lạc Dịch cúi đầu, áp cằm thật chặt lên trán cô, dường như chỉ khi kề sát cô mới khiến anh cảm thấy yên tâm.

Cảm giác mất rồi lại có được khiến anh không thể thốt nổi một lời, chỉ có đôi tay ôm chặt lấy nhau mới có thể trấn an tâm trạng còn đang khủng hoảng của họ.

Phía sau là tiếng súng nổ vang cùng tiếng đại bác ầm ỹ.

Khương Bằng chửi: "Mẹ kiếp, đám này nhiều vũ khí thật, ngay cả đại bác cũng có. Nhưng chắc chắn không phải là đối thủ của cảnh sát. Chúng ta cố gắng gượng chốc lát nữa, đám Lục Tự sẽ tới nhanh thôi!".

"Không tới được đâu." Sát Thủ ở đằng trước đột ngột dừng bước. Hắn đứng bên sườn núi, quan sát toàn trại vào sáng sớm.

Phụ lão, phụ nữ trung niên, các cô gái trẻ và các bé gái chạy ra khỏi nhà, đến nơi đang đánh nhau cản trở cảnh sát, chặn ngay họng súng muốn cứu con, cứu chồng, cứu cha và cứu anh em của họ. Trong trại là một màn hỗn loạn.

Lạc Dịch thờ ơ nhìn thoáng qua, tiếp tục đi về phía trước. Anh chưa bao giờ trông cậy vào bất cứ người nào, chỉ ôm chặt Chu Dao trong ngực theo bản năng.

Đột nhiên "đoàng" một tiếng, một viên đạn bắn vào thân cây Lạc Dịch lập tức vọt người núp xuống, Sát Thủ và Khương Bằng cũng trốn đi trong nháy mắt. Họ quay đầu trông thấy bóng dáng Yến Lâm và Đào Tam ở phía xa. Chúng đuổi tới rồi!

"Giờ sao đây?" Khương Bằng sốt ruột.

Lạc Dịch ra lệnh: "Các anh đưa Đào Đào và Chu Dao đi trước tôi sẽ giữ

chân chúng".

Khương Bằng: "Anh điên rồi! Chúng có súng!".

Chu Dao ôm cổ Lạc Dịch chặt hơn, nước mắt trào ra, phản kháng trong im lặng.

"Nếu cứ như vậy thì tất cả sẽ chết hết." Lạc Dịch gắt. Anh bỗng ngừng đầu, lại sửng sốt. Anh trông thấy nóc nhà chót vót màu vàng giữa tán xoài sum suê, lấp lóe ánh sáng dịu dịu trong tia nắng ban mai.

Cảnh sắc trong tấm ảnh ở nhà ông chủ Cao lại xuất hiện vào ngay lúc này.

Lạc Dịch dẫn mọi người chạy về hướng ấy. Đó là một ngôi chùa tường trắng ngói vàng, chuông gió ở góc nhà đung đưa theo gió.

Bốn người vội vã trốn vào chùa rồi đóng chặt cửa lại, bên trong là một pho tượng lớn màu vàng đang mỉm cười nhìn xuống nhân gian.

Sát Thủ hạ quyết định, nói với Khương Bằng: "Em ở lại giúp ông chủ Lạc xử lý hai người bọn chúng. Anh, anh đưa đứa bé và cả cô Chu đi trước đi!".

"Được!" Khương Bằng đồng ý, đưa mã tấu cho hai người.

Chu Dao không muốn nhưng cũng biết tình thế cấp bách, buộc phải chia ly. Cô cúi đầu mím môi, lệ rơi lã chã. Mắt Lạc Dịch cũng hằn sắc đỏ, lặng lẽ nhìn lên trán cô.

Sát Thủ trèo lên cửa sổ tầng hai, theo dõi tình hình bên ngoài.

Lạc Dịch đưa Chu Dao và Khương Bằng đến cửa sau ngôi chùa, lại bịt rịt không chịu buông tay.

Khương Bằng biết anh không yên lòng, khuyên: "Giao cô ấy cho tôi, tôi

cam đoan sẽ không để cô ấy có thêm một vết thương nào nữa".

Lạc Dịch cúi đầu nhìn Chu Dao, mặt cô đang đầy nước mắt.

Anh lại ngẩng đầu nhìn Khương Bằng, hỏi: "Nếu chúng tôi chống đỡ không được bao lâu, Yến Lâm và Đào Tam đuổi theo anh thì phải làm thế nào?".

Khương Bằng sững sốt.

Lạc Dịch lắc đầu quả quyết: "Tôi không thể giao cô ấy cho anh được".

Khương Bằng bức bối: "Nhưng đi theo tôi an toàn hơn, anh còn cách nào tốt hơn không?".

Lạc Dịch cười chua chát: "Anh đưa Đào Đào đi đi. Tôi giấu Chu Dao ở chỗ an toàn hơn".

Khương Bằng hiểu ngay. Lạc Dịch muốn giấu Chu Dao ở trong chùa, nếu anh ta và Sát Thủ chết, Yến Lâm sẽ cho rằng Khương Bằng đã dẫn Đào Đào và Chu Dao chạy trước, lập tức đuổi theo họ.

Khương Bằng đành bỏ lại một câu: "Anh cẩn thận".

Lạc Dịch đóng cửa lại, quay người đã thấy Sát Thủ chạy tới, xách túi vải nhung màu đen giao cho Lạc Dịch: "Tìm thấy ở dưới chân tượng Phật, là thứ anh đã tìm rất lâu rồi".

Lạc Dịch móc một ngón tay vào sợi dây buộc, chiếc túi trĩu xuống, anh lập tức đoán ra đó là gì.

Sát Thủ nói: "Chúng vào sân rồi, tôi sẽ nghĩ cách kìm chân chúng trong chốc lát, anh mau giấu cô ấy đi".

Lạc Dịch bế Chu Dao xuống tầng hầm, đặt cô ngồi trên nền đất rồi để cái túi bên cạnh cô.

Chu Dao lẳng lặng nhìn anh, không nói câu nào tránh khiến anh phân tâm, nhưng vẫn không kìm nổi nước mắt, cứ thế tuôn rơi không ngừng.

"Đừng sợ, Chu Dao!" Anh sẽ không chết.

"Vâng." Cô ngoan ngoãn gật đầu như gà con mổ thóc.

"Tin anh không?"

"Em tin."

Thời gian rất gấp.

"Chu Dao ngoan, nghe lời nhé!" Một tay anh ôm lấy gương mặt cô, nhìn cô đăm đũa, có bao nhiêu lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ thốt được một câu: "Ngồi im ở đây, đừng có chạy lung tung".

Chu Dao ngậm ngấn nước mắt, lẳng lẽ gật đầu.

"Nghe rõ chưa?" Lạc Dịch lặp lại lần nữa.

"Nghe rõ rồi ạ." Chu Dao vừa khóc vừa gập gáp: "Ông chủ Lạc...".

Lạc Dịch giơ tay phải lên trước mặt cô. Cô rưng rưng mím chặt môi, cũng giơ tay phải lên đập mạnh vào bàn tay anh.

Em hứa.

Mắt Lạc Dịch cũng ươn ướt nhưng gạt đi trong tích tắc. Anh ngẩng đầu nhìn lên, tấm ván gỗ có khe hở nhỏ, có thể loáng thoáng trông thấy tình cảnh nguy cấp bên ngoài. Anh tháo túi vải nhung đen trên tay cô ra, che kín mắt cô

rồi buộc thành một cái nút đằng sau gáy.

Anh thì thầm bên tai cô: "Đừng lo". Sau đó ôm lấy khuôn mặt cô, đặt một nụ hôn sâu trên đôi môi nứt nẻ rồi dịu dàng dặn dò: "Chờ anh".

Anh đứng phắt dậy rồi biến mất. Chu Dao bị che mắt, giơ tay túm lấy nhưng chỉ bắt được không khí. Cô cuộn mình ngồi yên, không hề kéo tấm vải che mắt mình xuống. Cô nghe thấy tiếng súng vang rền trên đỉnh đầu, bắn vào tường gỗ rồi cả tượng Phật.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Mỗi một lần nổ súng, cô lại giật mình một lần. Nhưng không có ai thương vong. Lạc Dịch và Sát Thủ nhanh nhẹn tránh né, bên này gây tiếng động, bên kia gây tiếng vang, làm hao đạn của bọn chúng.

Thế nhưng không thể may mắn tránh khỏi phát đạn cuối cùng.

Đạn bắn trúng bụng Sát Thủ, cô nghe thấy anh ta kêu lên đau đớn.

Lạc Dịch dìu anh ta tránh sau tượng Phật, Yến Lâm và Đào Tam đuổi tới nhưng lại bị anh đoán được súng của chúng đã hết đạn.

Anh rút mã tấu ra chặn đánh, Đào Tam cũng rút mã tấu lên nghênh chiến. Hai người càng đấu càng khó phân thắng bại. Lạc Dịch vốn bị thương nặng, khó có thể dốc toàn lực tấn công, chỉ đành miễn cưỡng chống trả.

Yến Lâm rút dao găm ra đánh lén. Lạc Dịch bị Đào Tam kiềm chế, không thể nào quay người chặn lại được, bị đâm một nhát trúng lưng. Yến Lâm rút dao ra đâm lần nữa. Đầu Lạc Dịch hằn gân xanh, anh hất Đào Tam ra, quay người chém một nhát vào cổ Yến Lâm. Cô ta ngã đầu, cổ họng bị cửa một nhát, Lạc Dịch đập thật mạnh vào ngực đá bay cô ta.

Đao Tam ở ngay phía sau chém một nhát trúng cánh tay Lạc Dịch. Anh quay người cứ thế giơ tay nắm chặt lưỡi dao của gã, cầm mã tấu đâm vào người Đao Tam.

Gã kêu lên thảm thiết, dốc sức rút mã tấu của mình về, lưỡi dao cắt sâu vào eo Lạc Dịch, máu bắn tung tóe.

Yến Lâm ngã dưới đất, cuối cùng đã hồi sức, sờ mò cầm dao găm, định tập kích lần nữa. Sát Thủ bị thương nặng nằm bên, mạch máu hần hết lên, anh ta dốc hết sức bình sinh nhào tới, nắm chặt tay Yến Lâm và dao găm, vạch một đường trên cổ cô ta.

Yến Lâm đột ngột mở to mắt, há hốc miệng, máu tươi phụt ra.

Mắt Sát Thủ đầy máu, găm dao vào cổ họng cô ta rồi quật ngã xuống đất, Yến Lâm ôm cổ nằm co rúm, không còn sức lực phản kháng nữa.

Đao Tam tức giận, điên cuồng gào thét bỏ nhào về phía Lạc Dịch. Anh giơ mã tấu chống trả, vết thương trên bụng rách ra, máu tươi lại nhuộm đỏ vạt áo. Đao Tam đá trúng vết thương trên bụng anh, Lạc Dịch liên tiếp bị đẩy lùi về sau, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng.

Anh lão đảo, chống mã tấu đứng vững, ngẩng đầu, ánh mắt giết chóc, cơn đau gần như khiến anh mất đi tri giác. Nhưng anh vẫn cố gượng, hét to một tiếng rồi giơ mã tấu lên kiên cường chiến đấu tiếp.

Hai người đàn ông như dã thú nổi điên, lưỡi dao va vào nhau, toàn thân thấm đẫm máu.

Người Lạc Dịch chỉ chút vết thương, không nơi nào không có máu, tầm mắt cũng đỏ một màu. Dù vậy, anh không lúc nào thả lỏng tâm chí mà găng gượng đón từng nhát dao của kẻ thù.

Có mệt không? Hình như anh mệt rồi.

Có đau không? Hình như anh rất đau.

Tại sao chưa bỏ cuộc? Không được!

Cách tẩm ván gỗ cực mỏng, dưới bàn chân anh có cô gái bé bỏng mà dù phải đánh đổi cả tính mạng anh cũng phải bảo vệ.

Giờ khắc này, cô bị che mắt, ngồi dưới tầng hầm rung chấn đầy bụi đất.

Anh đã lên kế hoạch rồi. Nếu anh chết, kẻ địch sẽ đuổi theo tìm Đào Đào. Chúng không thể ngờ Chu Dao vẫn ở trong chùa, ngay dưới chân anh. Nhưng anh không thể chết được, ít nhất không thể chết trước kẻ địch.

Anh sợ nhờ may, anh không thể mạo hiểm dù chỉ một phần vạn.

Nhưng bất kể có cố gắng thế nào, anh cũng sắp không thể chống đỡ nổi nữa. Máu chảy càng lúc càng nhiều, thân thể càng lúc càng chậm chạp, sức lực càng lúc càng hao hụt, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

Không được, không thể suy sụp, phải liều mạng gắng gượng.

Nhát tiếp theo, nhất tiếp theo có thể giết chết đối thủ không?

Mặt trời đã mọc, ánh nắng luồn qua cửa sổ, rơi trên tượng Phật màu vàng.

Trong nháy mắt đó, dường như tượng Phật tỏa sáng. Người đàn ông vẫn cố gắng chiến đấu.

Khoảnh khắc ấy, anh chợt nhìn thấy cả cuộc đời mình. Người anh yêu thương đều đã mất. Người yêu anh đều phản bội. Nhưng anh chưa bao giờ hận, chưa bao giờ oán trách, trách số mệnh trở trêu, hận thế nhân phụ lòng. Buồn vui hạnh họa đều do số mệnh.

Cả đời này, anh đã thờ ơ nhìn hết thấy. Cái gọi là đời người chẳng qua chỉ là chữ khổ đi cùng chữ lạc, chữ họa đi cùng chữ phúc, hiểu thấu đạo lý này, ta cũng biết đừng nên u mê và đau khổ sợ hãi.

Nhưng thời khắc này, chữ khổ và chữ họa này, nỗi u mê và sợ hãi này là gánh nặng mà cả đời anh không thể thừa nhận. Chỉ lần này thôi, anh không thể mất đi nữa. Là anh không thể tiếp tục đánh mất. Phật Tổ, nếu con tin Người, Người có thể chở che cho cô gái dưới chân con suốt quãng đời còn lại bình an vui vẻ, tỏa sáng rực rỡ không?

Thế là một khắc ấy, anh buông lỏng tay, mặc mã tấu của Dao Tam đâm vào mình. Lạc Dịch ngẩng đầu, mắt hằn tia máu, nhìn đăm đăm Dao Tam, nhìn gĩa mỗi một thả lỏng mã tấu, ngửa mặt lên trời cười ha hả...

Máu tươi chảy xuống theo mũi mã tấu, rơi trên tấm ván gỗ rồi thấm vào khe hở. Nó tích tụ từng chút từng chút rồi nhỏ xuống, rơi trên mi tâm Chu Dao, tựa như nốt ruồi son của mỹ nhân.

Sàn nhà rung chấn kịch liệt, bụi đất bay mịt mù.

Chu Dao che mắt, mặt không cảm xúc cũng không hề động đậy, chỉ nghe thấy tiếng hét bi thương mà vang dội phía trên, lại nghe thấy tiếng lưỡi dao cắm phập vào cơ thể lần nữa...

Ngôi chùa dường như có mùi gỗ lim thoang thoảng. Đêm dài qua đi, mặt trời chiếu rọi khắp chốn, ngả lên tượng Phật lớn màu vàng, bao phủ ngôi chùa tường trắng nóc vàng, ôm ấp vườn xoài trùng điệp bất tận ngoài kia. Khung cảnh tràn trề sức sống, bộc lộ một mặt điên cuồng và quý quái, không chốn che dấu.

Vào khoảnh khắc mặt trời mọc ấy, Lục Tự nổ súng bắt chết một người phụ nữ đoạt súng, trò náo loạn chấm dứt. Kẻ đánh lén cảnh sát, kẻ khóc lóc

om sòm đều bị tóm gọn, cả hang ổ bị dẫn đi hết.

Lục Tự đưa tiểu đội của mình chạy tới chùa, đẩy cửa ra là một màn tanh máu. Dưới sàn nhà, trên vách tường đều đầm đìa máu.

Yến Lâm và Sát Thủ cùng nằm dưới đất, máu me đầm đìa, đang hấp hối. Mà Lạc Dịch thì... Toàn thân đều là máu, anh gục đầu, lẳng lẳng đứng bên cạnh tượng Phật lớn màu vàng, dòng máu chảy dọc theo sườn cằm anh rơi xuống, mã tấu đâm vào cơ thể. Còn Dao Tam quay lưng về phía cửa chính, bị mã tấu của Lạc Dịch đâm ghim lên tường.

Dường như Lạc Dịch biết nếu cứ tiếp tục liều mạng sẽ mất đi phần thắng, chi bằng thừa dịp kẻ địch thả lỏng quay người rời đi, cho gã một nhát cuối cùng. Anh đã chuẩn bị tinh thần lấy mạng đổi mạng.

Nhóm cảnh sát kinh ngạc, ào ào chạy đến. Đầu óc Lục Tự trống rỗng, anh đỡ đỡ bước vào, tầm nhìn như bị nhòa đi, tiếng nổ ầm ầm bên tai.

Khương Bằng và Đào Đào được đưa về. Anh ta tìm kiếm Chu Dao khắp nơi, cuối cùng mọi người tìm được và nhấc cửa tầng hầm lên. Ở phía dưới, Chu Dao bị bịt mắt, bình thân vòng tay ôm lấy thân mình ngồi im tại chỗ, ánh sáng loang lổ, tro bụi rơi xuống đầu cô, máu tươi nhỏ trên mi tâm cô.

Bên cạnh cô, chiếc túi màu đen rơi xuống, bên trong là một pho tượng Phật tháp ngọc bích đang tỏa ánh sáng dịu dịu. Nước mắt Lục Tự bỗng rơi xuống, anh ta run rẩy cởi miếng vải đen trùm trên đầu cô ra.

Chu Dao lẳng lẳng nhìn anh ta, không buồn cũng không vui.

Lục Tự biết, cô đã nghe thấy hết cảnh thảm thiết diễn ra trên đầu.

Anh không kìm nổi nước mắt, đứng dậy kéo Chu Dao: "Đi thôi".

Chu Dao khẽ đẩy tay anh ta, vẫn ôm lấy cơ thể.

"Chu Dao, an toàn rồi. Tôi đưa cô về nhà."

Chu Dao lắc đầu, ôm lấy thân mình không chịu nhúc nhích.

"Em gái à!" Mắt Khương Bằng đỏ hoe, xoa đầu cô. "Không sao nữa rồi, anh dẫn em về nhà. Ngoan nào".

Chu Dao vẫn lắc đầu, ôm cơ thể mình thật chặt, mãi lâu sau mới ngoan ngoãn nói: "Ông chủ Lạc dặn em ở đây đừng có chạy lung tung. Em chỉ nghe lời anh ấy thôi".

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Type: Mều

Lục Tự nghe Tây Nạp nói mới biết Chu Dao không về Bắc Kinh, mà lúc hay tin cô có khả năng bị Yến Lâm bắt đi liền biết không ổn rồi. Dự án LAND liên quan đến bí mật quốc gia, lần này bất kể thế nào cũng không thể để Yến Lâm chạy thoát được. Khi đó, anh liền lạc khẩn cấp với cảnh sát chống buôn bán ma túy, cũng xin cấp trên điều quân tới trợ giúp.

Bộ đội đặc chủng, máy bay trực thăng, bác sĩ quân y đều tới đây. Lục Tự cũng xin phép có thể hạ lệnh bắn kẻ tấn công cảnh sát trong thời điểm nguy cấp. Vì vậy, ngay thời khắc người dân trong trại bắt đầu khóc lóc om sòm cản trở truy bắt tội phạm, cảnh sát phải lập tức ra tay đàn áp.

Lạc Dịch và Sát Thủ nhanh chóng được quân y đưa lên máy bay trực thăng. Các bác sĩ cấp cứu suốt hai ngày hai đêm, hai người mới tạm thời thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Bác sĩ nói, có thể duy trì hơi thở đã là kì tích rồi. Họ chưa từng thấy người đàn ông nào có ý chí sống sót mạnh mẽ đến vậy, lần nữa thoát khỏi lưỡi hái tử thần, lần nữa đấu tranh giành lại sự sống. E rằng điều này chỉ có thể giải thích bằng phép màu từ Phật Tổ.

Chu Dao cũng chưa tỉnh lại. Cô bị chấn thương não nghiêm trọng và bị tổn thương khí quản. Ngay cả bác sĩ cũng không thể nào tin nổi lúc cô bị đám người Lục Tự cưỡng ép đưa đi trước đó vẫn có thể duy trì tình trạng tỉnh táo lâu như vậy.

Ca cấp cứu rất thành công, nhưng Chu Dao mãi vẫn chưa chịu tỉnh.

Sau khi Lục Tự thuật lại những gì Chu Dao đã trải qua ở tầng hầm cho bác sĩ biết, ông ta cảm thán, bình thường người bị chấn thương não nghiêm trọng sẽ tạm thời quên mất một đoạn kí ức, có lẽ cô sẽ quên hết những gì xảy ra ở tầng hầm.

Tuy nhiên, đến khi Chu Dao tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt ba mẹ hằn đầy tia máu đang ngồi trông nom bên giường mình, cô ngơ ngác nhìn họ, không có bất kì phản ứng nào cả. Phải tới lúc ba mẹ hoảng sợ, rơi nước mắt ôm cô vào lòng, liên tục xoa đầu hỏi han thì Chu Dao mới dần dần tỉnh táo lại, rồi òa khóc.

Cô gần như điên lên, liên tục gọi ông chủ Lạc, gọi anh quay về đưa cô theo cùng, ai khuyên gì cũng không chịu nghe, cô chỉ ngồi khóc, khóc đến tan nát tim gan. Mãi đến khi bác sĩ phát hiện ra, cho biết Lạc Dịch còn sống, cô mới thôi khóc, ngơ ngác nhìn không trung.

Anh còn sống, còn sống mà.

Sau khi bệnh tình của Lạc Dịch ổn định, anh được chuyển đến Bắc Kinh điều trị. Chu Dao chột như được tiếp thêm tinh thần và động lực, ngày ngày ở lại bệnh viện chăm sóc, lau người cho anh, trò chuyện với anh.

Từng ngày trôi đi, cuộc sống của cô dần dần hình thành quỹ đạo: chăm sóc Lạc Dịch, đi thăm Đào Đào, song không bỏ bê bài vở, vẫn đi học như bình thường, chẳng qua cô không về kí túc xá nữa mà ở luôn trong bệnh viện, hằng đêm ở bên Lạc Dịch.

Tường Hàn ghé qua thăm vài lần, thấy cảnh cô chuyên chú tựa trên người Lạc Dịch, lại nghe qua những vết thương anh gặp phải, đầy một bụng lời nhưng cũng không thể thốt lên nổi, cuối cùng chỉ khuyên lơn Chu Dao vài

câu rồi ra về.

Mới đầu, Hạ Minh Chân còn thật lòng cảm kích Lạc Dịch, cũng sợ kích động Chu Dao, cho nên mỗi lần nhìn con gái phục dịch anh như hộ lý, ngày ngày rửa mặt lau người cho một người đàn ông trưởng thành, tuy bà không thoải mái nhưng cũng không nói gì.

Nhưng ngày qua ngày, thực tế đang ở ngay trước mắt. Gần một tháng trôi đi, tình trạng Chu Dao đã dần khá hơn, đối mặt với Lạc Dịch mãi vẫn chưa tỉnh lại, cô không hề buồn rầu hay từ bỏ. Lúc này, Hạ Minh Chân mới có dự cảm chẳng lành, gọi điện thoại báo Chu Dao về nhà, có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Về đến nhà, Chu Dao còn rất hưng phấn hỏi: "Tìm được loại thuốc mới ở nước ngoài rồi hả mẹ?".

Giáo sư Chu mỉm cười, dặn dò trước: "Mẹ con có chuyện muốn nói với con. Chỉ là vài chuyện nhỏ thôi, đừng cãi mẹ".

"Vâng." Chu Dao ngồi xuống.

Hạ Minh Chân cất lời: "Mẹ đã thuê hộ lý chăm sóc rồi, con đừng đến bệnh viện nữa".

Chu Dao lắc đầu: "Không cần phải thuê hộ lý đâu ạ! Ông chủ Lạc không thích người lạ chạm vào anh ấy".

Hạ Minh Chân bị lời nói của cô kích động, nhướng mày nhấn nại: "Một đứa con gái chưa kết hôn như con cả ngày... cả ngày cời quần áo mặc quần áo cho cậu ta, còn ra thể thống gì nữa!".

Chu Dao nhúm mày yên lặng giây lát, lặp lại: "Mẹ, con đã nói với mẹ rồi, con là bạn gái của anh ấy. Tuy anh ấy chưa cầu hôn nhưng chúng con đã...

không khác gì vợ chồng".

Hạ Minh Chân lạnh lùng nói: "Không có chuyện đó".

"Anh ấy suýt chết vì cứu con, mẹ không nhìn thấy sao?"

"Vì thế mẹ sẽ trả ơn cậu ta." Hạ Minh Chân cứng rắn nói. "Cậu ta muốn bao nhiêu tiền mẹ cũng có thể cho, nhưng mẹ tuyệt đối không thể để con ở bên cạnh cậu ta mãi được. Con ngày ngày chăm sóc cậu ta, đã nghĩ tới trường hợp cậu ta mãi mãi không tỉnh lại chưa?".

"Anh ấy sẽ tỉnh lại." Chu Dao bướng bỉnh cãi. "Bác sĩ nói ý chí sống sót của anh ấy rất mạnh mẽ, anh ấy sẽ trở lại với con".

Hạ Minh Chân vừa định bác bỏ thì giáo sư Chu nhẹ nhàng kéo bà.

Chu Dao nói chắc chắn: "Bây giờ con chăm sóc anh ấy, con biết rõ tâm trạng anh ấy mỗi ngày như thế nào. Vì có con chăm sóc nên anh ấy rất vui vẻ. Anh ấy sẽ mau chóng tỉnh lại thôi, con chắc chắn đấy!".

Hạ Minh Chân không nhịn được quát: "Nói vớ vẩn!".

"Từ trước đến giờ, con không bao giờ nói chuyện tử tế với mẹ được hết." Chu Dao cũng khó chịu, tức giận kết thúc cuộc trò chuyện: "Không có việc gì nữa thì con đến bệnh viện đây!" Nói xong, cô đi thẳng ra ngoài.

"Chu Dao, con có tin..." Hạ Minh Chân cực kì tức giận, định quát thì giáo sư Chu đã nắm lấy tay bà. Hạ Minh Chân lập tức dừng lại, quay sang nhìn chồng quở trách: "Đều tại anh chiều nó quá!".

Giáo sư Chu cười trừ, khẽ than thở: "Em đấy, rất là cố chấp. Bây giờ đã tìm được Phật tháp ngọc bích rồi, chân tướng đã rõ ràng mà em vẫn không chịu nhận sai".

Hạ Minh Chân cau mày: "Em thấy anh mới là người cố chấp. Bởi vì cậu ta là anh trai của La Dự nên anh mới đứng về phía cậu ta".

"Anh không thiên vị cậu ta mà thật sự cảm thấy cậu ta rất tốt: chăm sóc cho em trai bị bệnh, có tình có nghĩa, là một người trân trọng tình cảm gia đình, mấy năm qua nhẫn nhịn chịu đựng, là người quyết đoán và có nghị lực, cũng có lòng kiên trì; không thông đồng với người yêu cũ làm điều xấu, là người có chừng mực có đạo đức cũng không tham lam háo sắc; bảo vệ dự án LAND, là người có đại nghĩa; quan trọng nhất là đối xử tốt với Dao Dao, mang tính mạng mình ra bảo vệ cho Dao Dao nhà chúng ta. Người như vậy còn chưa đủ tốt sao?"

Hạ Minh Chân lại càng bất mãn hơn: "Em chỉ nói cậu ta một câu thôi mà anh khen đến tận chín tầng mây rồi. Dù cậu ta tốt thế nào đi chăng nữa thì cũng là chuyện của cậu ta. Cậu ta lớn hơn Dao Dao bao nhiêu tuổi, khôn ngoan lỗi đời lại thâm trầm tâm cơ, dễ chèn ép con mình, không hợp đâu".

"Anh lại cảm thấy với tính cách của Dao Dao, phải tìm người biết suy nghĩ sâu xa và có thể bao dung cho nó. Nếu như nó thật sự đến với một đứa xấp xỉ tuổi mình thì phải học cách trưởng thành, học cách khoan dung cho sự trẻ con và tính mãi chơi của cậu nhóc đó, mệt lắm đấy em." Giáo sư Chu tiếp tục, "Không bằng ở bên người chín chắn biết thấu hiểu, biết yêu thương chiều chuộng, chở che mới khiến nó vô ưu vô lo, tiếp tục vui vẻ".

"Ôi, sợ quá, không đấu lại anh nữa rồi, đã bị đem bán còn đếm tiền thay người ta." Hạ Minh Chân xoay người đối mặt với chồng, nghiêm túc nói. "Cậu ta có tốt hay không thì em không quan tâm. Em cũng biết cậu ta vì Dao Dao mà suýt nữa mất mạng. Em bằng lòng báo đáp cho cậu ta, muốn bao nhiêu tiền cũng được, nhưng con gái mình thì không được. Dù anh nói thế nào thì em đã bảo không hợp là không hợp".

"Mới đầu hai chúng ta đến với nhau, hai bên gia đình cũng nói là không

hợp đấy thôi."

Hạ Minh Chân sững sốt, một giây sau lại lườm ông.

"Gia đình anh đều nói em cá tính, lạnh lùng lại hay quản thúc, cách đối nhân xử thế cũng gay gắt và thủ đoạn. Nói nếu anh đến với em sẽ không có chỗ đứng trong gia đình, chẳng khác nào gã chồng sợ vợ, cuối cùng thì sao?"

Hạ Minh Chân im lặng. Cả đời này bà vốn cao ngạo với người ta quen rồi, duy chỉ xuống nước với giáo sư Chu này. Nhưng kì lạ giáo sư Chu là người ôn tồn lịch sự, trong công việc thì lại lời thôi lếch thếch, tuyệt đối không phải kiểu người bá đạo cường ngạnh.

Hạ Minh Chân đuối lý, nhưng vẫn cố chấp: "Em cứ phản đối đấy! Dao Dao còn nhỏ, em phải quản nó mấy năm nữa. Không chừng sau này nó trưởng thành, suy nghĩ thông suốt, còn tự mình tách khỏi cậu ta nữa kìa".

Bà vẫn không chịu chấp nhận, nhưng giáo sư Chu nhận ra bà đã nhượng bộ đôi chút, tuy vẫn không cho phép hai đứa tiến thêm một bước nhưng ít nhất cũng sẽ không vì thế mà gay gắt với Chu Dao.

Giáo sư Chu vuốt ve tay vợ mình, mỉm cười: "Được rồi".

Ánh mặt trời tháng Mười hai chiếu vào cửa sổ, rải một vạt nắng mỏng vàng nhạt. Chu Dao ngồi đọc sách bên giường bệnh, tìm hiểu xem người hôn mê lâu sau khi tỉnh lại sẽ hồi phục thế nào. Đang đọc giữa chừng, Chu Dao đặt sách xuống, nhìn Lạc Dịch chăm chú. Anh vẫn nhắm mắt ngủ yên bình.

Chu Dao chống cằm, nghiêng đầu: "Ông chủ Lạc, có phải hai năm trước anh quá mệt mỏi nên ngủ không ngon, bây giờ ngủ bù đúng không?".

Không ai trả lời cô. Chu Dao dấu môi.

Mấy ngày qua, anh gầy đi một chút, má hơi hóp lại. Chưa được hai ba ngày, những sợi râu đen lún phún đã mọc ra. Thấy vậy, Chu Dao chột nhoe miêng cười.

Cô cất sách, cầm chậu rửa mặt đi múc nước, lúc trở về, cầm khăn quăn quanh cổ và đầu anh, chăm chú rửa mặt cho anh, rồi bôi gel cạo râu, dùng dao cạo chậm chậm cạo ria mép cho anh. Đang cạo thì vô tình nhìn thoáng qua xương quai xanh gồ lên cao hơn của anh, cô lại cảm thán anh gầy quá.

Chu Dao nghiêng đầu, từ từ lướt dao cạo râu, dặn anh: "Ông chủ Lạc, anh mau tỉnh lại đi, nếu cứ ngủ tiếp thì không còn cơ bụng nữa đâu đấy!".

Đang nói thì bàn tay run lên, để lại một vết xước nhỏ trên mặt người đàn ông đang say ngủ.

Chu Dao sợ bị mắng, lập tức che kín mặt anh, quay đầu nhìn ra ngoài, may mắn hộ lý không chú ý đến chỗ mình.

Cô chưa từng chăm sóc ai cả, nên động tác không được thành thạo cho lắm. Có lần trở người cho Lạc Dịch làm anh bị đập đầu, tạo thành một vết bầm rõ rệt. Hộ lý hỏi, Chu Dao làm ra vẻ sưng sờ: "Gì ạ? Hôm qua em chưa lau người cho anh ấy, có phải do máu không được tuần hoàn không?"

Có một lần cắt móng tay cho anh, cô sơ ý cắt sâu quá, nhìn thấy cả thịt, may mà chị hộ lý không phát hiện ra.

Không ngờ hôm nay lại...

Chu Dao vội vàng lau mặt Lạc Dịch sạch sẽ. Chút máu chảy bên miêng vết thương được cô cầm khăn giấy thấm vài lần đến khi không còn chảy nữa. Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, cạo nốt đồng râu lởm chồm còn lại, cuối cùng cũng xong việc.

Cô chỉnh lại cho anh ngay ngắn rồi bưng chậu nước ra ngoài đổ, vừa mới ra khỏi phòng vệ sinh đã nhìn thấy nhóm Đường Đóa đang do dự đứng ngoài phòng bệnh.

Chu Dao đặt chậu xuống, đi ra ngoài. Họ tới thăm Lạc Dịch.

Lâm Cẩm Viêm đã bị bắt từ lâu. Dãy số điện thoại mà anh ta gọi ở Á Đình trước kia chính là số điện thoại cá nhân của Yến Lâm. Chứng cứ rành rành như thế, anh ta không thể nào chối. Những manh mối khác dần xuất hiện. Họ điều tra ra được cái chết của La Dự cũng có liên quan tới anh ta. Lâm Cẩm Viêm bị bắt, đang chờ phiên tòa xét xử. Nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra, anh ta sẽ bị phán tử hình. Anh ta yêu cầu được gặp Đường Đóa nhưng bị cô ấy từ chối.

Lần này, Đường Đóa đến thăm Lạc Dịch, chắc hẳn trong lòng rất áy náy. Chu Dao khuyên: "Chuyện của Lâm Cẩm Viêm có liên quan gì tới cậu đâu? Cậu cũng chỉ là người bị hại thôi mà".

Mấy người ngầm giao hẹn với nhau, sau này sẽ không nhắc đến Lâm Cẩm Viêm nữa.

Đường Đóa hỏi: "Lẽ nào cậu vẫn muốn chờ ông chủ Lạc sao?".

Chu Dao khẽ nhún vai: "Không phải là vẫn đâu, anh ấy sắp tỉnh lại rồi".

"Bác sĩ nói vậy à?" Hạ Vận hỏi.

Chu Dao lắc đầu: "Mình cảm giác vậy".

Đường Đóa và Hạ Vận đều không biết phải nói gì.

Tô Lâm Lâm nhỏ giọng khuyên: "Thế đâu có tính".

Chu Dao lườm cô nàng một cái: "Tô Lâm Lâm, cậu phiền quá!".

Lục Tự cũng tới đây thăm nhiều lần. Mỗi lần anh ta gặp Chu Dao đều thấy cô đang bưng chậu nước, hoặc cầm khăn, thay giặt quần áo, bận rộn đi ra đi vào. Cô không hề chán nản, cũng không bức bối mà thoải mái điềm nhiên, chờ ngày Lạc Dịch khỏi bệnh. Lục Tự thấy vậy cũng yên tâm phần nào.

Đến một ngày gần cuối tháng Mười hai, thời tiết chuyển lạnh bất ngờ. Hết giờ học, Chu Dao chen chúc trên tàu điện ngầm chạy đến bệnh viện. Vừa ra khỏi bến xe, cô đã bị gió lạnh thổi đến nổi run lẩy bẩy. Nhiệt độ đã xuống dưới âm độ, nhưng tuyết chưa rơi, vũng nước đọng bên đường đóng thành băng.

Hôm nay, lớp Chu Dao tan muộn, còn muộn hơn cả những ngày bình thường. Cô chạy vội, vừa bước xuống đường lớn đã giẫm phải vụn băng, thoáng cái trượt chân ngã đập mông, tay cũng bị va quệt, đau đến mức nghiêng răng trợn mắt, nước mắt chực trào. Cô mím môi, thổi phù phù rồi bò dậy, mau chóng chạy về phía bệnh viện.

Vừa bước ra khỏi thang máy, cô đã thấy hộ lý vội vàng ra vào phòng bệnh của Lạc Dịch với vẻ mặt nghiêm túc. Chu Dao hốt hoảng. Chẳng lẽ vừa rồi mình bị ngã là cảm ứng được việc chẳng lành xảy ra?

Chu Dao ném khăn quàng cổ, cuống quýt chạy vào phòng bệnh, bác sĩ và hộ lý đều vây quanh giường bệnh, vẻ mặt nặng nề như thể có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Chu Dao xông vào, vạch đám người ra, chột sững sốt.

Lạc Dịch ngồi tựa trên giường, lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt điềm tĩnh, ánh mắt cương trực mà dịu dàng.

Chu Dao đứng ngây tại chỗ, mắt trợn to, thở hổn hển. Cô hé miệng định nói gì đó nhưng không thốt nên lời, sau vài giây ngây ngẩn lại hé miệng định

nói gì đó nhưng cổ họng vẫn không phát ra được tiếng nào.

Anh cũng nhìn cô, hồi lâu sau mới dịu dàng mở lời: "Gặp lại nhau rồi".

Mắt Chu Dao thoáng chốc ươn ướt. Bác sĩ và y tá vẫn còn đứng bên giường, Chu Dao liếc sang, khẽ nói: "Mọi người có thể ra ngoài trước được không?".

Nhóm người mặc áo blouse trắng vừa bước ra khỏi phòng, Chu Dao liền đóng cửa lại, tay cầm nắm cửa, quay lưng về phía Lạc Dịch, rất lâu sau vẫn không có động tĩnh gì.

Anh đèn huỳnh quang soi tỏ phòng bệnh tịch mịch, lớp băng trên giày đi tuyết của cô lặng lẽ tan ra thành nước.

Lạc Dịch nhìn bóng lưng cô, khẽ khàng gọi: "Chu Dao!".

Cô quay người, đôi mắt đỏ hoe, chầm chậm đến bên giường nhìn anh: "Dạ?".

Lạc Dịch chìa tay với cô, Chu Dao nắm lấy tay anh, một lần nữa cảm nhận được sức mạnh xa lạ mà quen thuộc từ lòng bàn tay anh.

Anh nhẹ nhàng kéo, Chu Dao đổ nhào lên giường, ôm chầm lấy anh.

Chu Dao ôm chặt lấy cơ thể anh, không ngờ hành động của cô quá mức kích động khiến tâm tình anh gợn sóng, nước mắt vô thức tuôn rơi, thấm ướt bộ quần áo bệnh nhân.

Anh cúi đầu cọ cảm trên trán cô, bật bạch nỗi lòng: "Anh rất nhớ em, Chu Dao!".

Nước mắt Chu Dao trào ra nhiều hơn: "Anh bảo muốn em chờ anh. Em không chạy lung tung đâu".

"Anh biết." Anh hôn đôi mắt cô.

Cô nức nở vài tiếng, dần dần ngừng khóc.

"Ông chủ Lạc, anh ngủ lâu quá!"

"Đúng vậy, lâu thật!"

"Anh khó chịu không?"

Anh lắc đầu yếu ớt: "Chỉ là mơ một giấc mộng rất dài thôi".

Cô ngẩng lên nhìn anh: "Mơ gì ạ?".

"La Dự. Còn cả em nữa."

"Trong mơ, anh có buồn đau không?"

Anh cup mắt, lại lắc đầu: "Không sao".

Anh nói tiếp. "Mộng hết, người cũng tỉnh."

Cô dụi đôi mắt ướt nhòe, thì thầm. "Em còn muốn sau khi anh tỉnh lại sẽ nhìn thấy em đầu tiên, nếu không anh lại nghĩ rằng em không nghe lời anh, tưởng em chạy lung tung, tưởng em vẫn không chịu chờ".

Anh mím môi chốc lát, gật đầu nhìn cô âu yếm: "Anh biết em vẫn ở đây chờ anh". Nếu không, làm sao anh có thể tỉnh lại được?

VÌ GIÓ Ở NƠI ĐẤY

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Type: Mều

Cuối tháng Mười hai, Lạc Dịch cùng Chu Dao trở về Á Đình một chuyến.

Khách sạn vẫn như trước. Tuy sắp bước sang thêm năm mới, nhưng bởi vì nhiệt độ trên núi thấp nên không có nhiều khách. Ban ngày là thời điểm tất cả mọi người đi chơi, khu sinh hoạt chung yên ắng, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ gỗ, soi tỏ những hạt bụi li ti bay múa.

Trong không khí ẩm ướt thoang thoảng mùi thơm của gỗ tự nhiên, Chu Dao vừa bước vào khách sạn, ngửi thấy mùi hương quen thuộc kia, toàn thân trở nên khoan khoái cực kì, kéo tay Lạc Dịch đi vào chào A Mẫn.

Lạc Dịch hỏi mấy câu về tình hình khách sạn dạo gần đây, A Mẫn vừa báo cáo vừa liếc nhìn tay Chu Dao. Cô ấy nắm chặt tay ông chủ không buông, còn ông chủ cũng mặc cho cô ấy muốn làm gì thì làm. Thật sự trở thành bà chủ nhỏ rồi hả?

Lạc Dịch đi gặp từng nhân viên, Chu Dao cười híp mắt đặc ý đi theo kéo tay anh, đôi mắt long lanh như sao trời, chỉ thiếu điều trèo lên người Lạc Dịch nữa thôi. Nhân viên khách sạn thấy vậy thì cực kì sửng sốt.

Có vị khách nữ vừa trở về gặp được Lạc Dịch, mắt nhìn không dời, quay sang hỏi A Mẫn: "Anh chàng đẹp trai kia là ai vậy?".

A Mẫn tự hào trả lời: "Ông chủ chỗ chúng tôi đó".

"Ông chủ á? Sao tôi ở lâu vậy mà chưa gặp bao giờ?"

A Mẫn: "Dạo vừa rồi ra ngoài, vừa mới trở về thôi".

"Ừ, thế cô bé kia... thân thiết với anh ấy thế à?"

A Mẫn đáp ngay: "Bà chủ nhỏ của chúng tôi đấy!".

"Ồ...." Đối phương hơi tiếc nuối, tò mò: "Trông còn trẻ quá nhỉ, quen nhau thế nào vậy?"

A Mẫn ngược mắt: "Còn quen thế nào nữa? Quen nhau ở khách sạn đó".

"Hả?" Đối phương kinh ngạc. "Là khách thuê phòng à?".

"Đúng vậy."

Đối phương tiếc hùi hụi cất bước đi thẳng: "Kỳ ngộ nhiều vậy mà sao tôi vẫn chưa gặp được ai?".

A Mẫn liếc mắt thăm nhủ, ông chủ của chúng tôi không để cho cô gặp đâu.

Nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày, Lạc Dịch đưa Chu Dao đi thăm thú núi rừng. Lần này, trên đường có rất ít du khách, dường như khắp núi đồi chỉ có hai người họ. Rất nhiều cây đã trút lá trụi lủi, lá cây vàng óng phủ kín mặt đất, tựa như một tấm thảm cực dày. Giày đi tuyết giẫm lên sột sà sột soạt, thỉnh thoảng vang lên từng tiếng cành cây gãy giòn giã.

Tâm trạng Chu Dao rất tốt, lòng dạ hân hoan, thân thể nhẹ bẫng, thỉnh thoảng vui vẻ nhảy tung tăng rồi chạy về phía trước mấy bước đến nỗi hết hơi, thở hổn hển ra lớp sương trắng, sau đó quay đầu lại, chạy đến bên Lạc Dịch kéo tay anh. Cứ lặp đi lặp lại như thế thật giống một đứa bé hạnh phúc.

Mà từ đầu đến cuối, Lạc Dịch vẫn thong thả đi sau lưng cô, nhìn cô vui vẻ chạy ra xa rồi lại quyến luyến chạy về. Tâm trạng anh giờ phút này thanh tịnh và bình lặng hết bầu trời cao nguyên xanh thẳm của mùa đông.

Trời rất lạnh, du khách trong núi ít hơn, nhưng tín đồ sùng đạo thì không thiếu.

Đàn ông, phụ nữ và trẻ con dân tộc Tạng vẫn thành kính leo núi hành hương. Người Tạng lắc bánh xe cầu nguyện(*) cầm tay nhỏ, rì rầm lẩm bẩm bước qua. Những đứa trẻ cười giòn tan chạy vun vút trên đường núi, như từng cơn gió trong lành thổi tới.

(*) Bánh xe cầu nguyện hay còn gọi là Bánh xe kinh luân là một loại pháp khí được tín đồ Phật giáo sử dụng trong tụng niệm, có hình trụ tròn, có thể quay quanh một trục ở chính giữa. Trong hình trụ này dán các tấm giấy chép kinh văn. Người cầu nguyện vừa xoay bánh xe vừa tụng niệm cầu thần chú nhằm ca tụng chư Phật. Bánh xe cần phải xoay theo chiều đồng hồ, xoay được một vòng tượng trưng cho đọc một lượt thần chú.

Thỉnh thoảng đi qua mấy đồng cỏ, cây cối nơi xa đã xơ xác từ lâu nhưng sân cỏ vẫn một màu vàng úa, tầm nhìn thoáng đãng, trời xanh và lá vàng hòa vào với nhau. Trên đồng cỏ chằng rào chắn thành một vòng tròn cực lớn, trong vòng dựng cột trắng, từ đỉnh cột đến rào chắn treo vô số cờ nguyện lungta đủ mọi màu sắc phấp phới trong gió.

Cách đó không xa, trên sườn núi có hai con ngựa đang ăn cỏ. Đất trời này đẹp đến nỗi làm cho tâm hồn con người trở nên thanh khiết.

Chu Dao bước vào trong vòng tròn, ngẩng đầu nhìn, bầu trời xanh thẳm như rửa qua nước bị những lá cờ nguyện lungta sắc sỡ tung bay phần phật cắt thành từng khoảnh.

Lạc Dịch chợt nói với Chu Dao: "Hình như anh chưa nói với em lý do anh mở khách sạn tại Á Đỉnh".

"Hử?" Chu Dao quay đầu nhìn anh. "Chưa nói thật".

"Lúc La Dự còn nhỏ, ba mẹ anh dẫn hai anh em lên núi Á Đỉnh chơi. La Dự rất thích thế giới tự nhiên, thích bầu trời, thích mặt đất, thích núi non, thích rừng rậm. Sau khi tới đây, nó đã yêu thích hết thảy mọi thứ thuộc về nơi này. Khi ấy, gia đình anh gặp được một đội đo đạc địa chất. La Dự vô cùng tò mò với việc họ làm, suốt ngày đi theo. Họ đào đá, nó ngồi xồm xem; họ đo đạc lấy số liệu, nó cũng ngồi bên cạnh theo dõi."

Lạc Dịch cúi đầu đút tay vào túi, đá hòn đá nhỏ dưới chân. "Ba mẹ anh sợ nó nghịch ngợm làm phiền người lớn nghiên cứu khoa học. Nhưng đội trưởng nhóm đó không hề tỏ vẻ khó chịu. Ông ấy rất thích La Dự, nói rằng trẻ con hiếu kỳ là chuyện rất tốt. Ông ấy tặng rất nhiều bản đồ và sách liên quan đến địa chất cho nó, còn đưa danh thiếp cho, nói rằng nếu La Dự có vấn đề gì không hiểu có thể hỏi ông ấy. Sau đó, mọi thứ không thể thay đổi được nữa".

Không khí trên núi mát lạnh, Chu Dao khẽ hít một làn gió mát, mỉm cười: "Giống như câu chuyện cổ tích vậy".

Lạc Dịch ngược mắt liếc cô, hỏi: "Em có biết người đội trưởng đó là ai không?".

"Ai ạ?"

"Giáo sư Chu."

Chu Dao sửng sốt, dần dần lòng cô cảm khái vô vàn. Duyên phận là thứ đến từ lúc nào chẳng hay.

Lạc Dịch khẽ cười, nói tiếp: "Mới đầu, anh tưởng nó chỉ có hứng thú chốc lát, chơi đùa một chút mà thôi. Nhưng sau này, nó nói với anh, nó muốn dành thời gian và tinh lực cả đời đóng góp cho sự nghiệp nghiên cứu địa chất, đèn sách vất vả cũng không tiếc công. Anh hỏi nó lý do thì nó kể cho anh một câu chuyện".

Năm 1924, nhà leo núi nổi tiếng George Mallory gặp nạn tại đỉnh Everest ở độ cao tám nghìn một trăm mét. Mà khi ông ấy còn sống, từng có một phóng viên ở thời báo New York phỏng vấn ông: "Đỉnh Everest hiểm trở như thế, đường đi gập ghềnh, lộ trình cô đơn, tại sao ông cứ nhất định phải trèo lên?".

George Mallory trả lời: "Because it is there (Vì núi ở nơi ấy)".

Vì núi ở nơi ấy.

Trên đời này, rất nhiều chuyện không cần lý do.

Núi non hiểm trở như vậy, tại sao cứ nhất định phải trèo lên?

Vì núi ở nơi ấy.

Đường đi quanh quẽ như vậy, tại sao cứ nhất định phải tiến tới?

Vì đường ở nơi ấy.

Người nguy hiểm như vậy, tại sao cứ nhất định phải yêu?

Vì người ở nơi ấy.

Trên đời này có một kiểu người: núi ở nơi ấy thì sẽ trèo lên; gió ở nơi ấy thì sẽ đuổi theo; người ở nơi ấy thì sẽ tìm về.

Xin đừng hỏi tại sao, nó giống như đàn cá hồi bơi ngược dòng nhìn lại vạn

dặm đã qua, giống như bầy cá voi bơi lượn bốn biển để tìm chốn cũ, giống như chim nhạn kéo thành đàn bay về phương Nam. Đây chính là bản năng, chính là tự nhiên.

Lạc Dịch ngẩng đầu ngắm bầu trời. Bầu trời Á Đỉnh vẫn cao vời vợi, vẫn trong xanh như lúc gia đình bốn người nhà anh đến đây nhiều năm về trước, giống như trăm triệu năm trước khi mảnh đất dưới chân vẫn là biển rộng thăm thẳm.

Những năm tháng ấy đã trôi qua, ba đã mất, mẹ ra đi, và em trai cũng rời bỏ, chỉ còn lại mình anh.

May thay, cô đã đến.

Lạc Dịch cúi đầu, quay người đi về phía trước, bàn tay chìa ra phía sau. Mắt Chu Dao sáng lên, lập tức đuổi theo, nắm chặt lấy bàn tay anh.

Cột trắng dựng giữa trung tâm những lá cờ nguyện, hướng thẳng lên bầu trời xanh.

La Dự, LAND mà em bảo vệ sẽ mở rộng từng ngày. Cô gái mà em yêu mến, cả đời sẽ không phải lo âu. Hãy an nghỉ em nhé!

Đêm giao thừa, khách trọ tuy không nhiều nhưng đều tụ tập ở khu sinh hoạt chung chờ thời khắc bước sang năm mới, khung cảnh sôi nổi náo nhiệt. Hội A Mẫn bận rộn bên trong quầy bar, Lạc Dịch cũng qua đó giúp họ.

Còn Chu Dao thì sao? Đã không giúp được việc gì mà lại chuyên môn quấy rầy, thỉnh thoảng lại chạy đến kêu.

"Ông chủ Lạc, em muốn ăn đậu phông, anh cho em một nắm đi!"

"Ông chủ Lạc, khóa áo em hỏng rồi, anh sửa giúp em đi nào."

"Ông chủ Lạc, giày em ướt rồi, anh sấy giúp em đi."

"Ông chủ Lạc, quần áo em phơi rơi xuống cửa sổ phòng người ta rồi, anh nhặt giúp em nhé!"

"Ông chủ Lạc..."

"Ông chủ Lạc..."

Cô léo nha léo nhéo gọi, còn anh thì thông dong làm theo.

Những vị khách khác nhìn thấy thì ngạc nhiên vô cùng, ông chủ ở đây tốt thật đấy. Có một người cũng bắt chước theo: "Ông chủ, dây ba lô của tôi đứt rồi, có cách nào sửa không?".

Lạc Dịch đang đi từ quầy bar ra ngoài tìm Chu Dao, hờ hững trả lời một câu: "Thì mua cái mới".

Nói xong, người cũng đi mất.

Người khách kia cụt hứng: "Chuyện quái gì xảy ra thế này? Sao vẻ mặt lúc nhìn cô gái kia khác một trời một vực vậy?".

A Mẫn liếc qua rồi nói: "Người ta là một đôi mà".

Thế là không ai dám nói thêm nữa.

Đến đêm, gần tới giờ đi ngủ, Chu Dao lại chạy tới, ngồi tót trên chiếc ghế nhỏ cao cao, gọi: "Ông chủ Lạc, em muốn uống sữa tươi".

Lạc Dịch thành thạo lấy một hộp sữa trên kệ, cắt miệng, đổ dòng sữa trắng ngà vào nồi nhỏ, đặt lên bếp cồn đun. Ngón tay anh xương xương, nắm chiếc muôi gỗ dài, chậm chậm khuấy sữa, hương sữa dần dần lan tỏa.

Chu Dao nằm nhoài lên bàn, đầu gối lên cánh tay, nghiêng đầu vui vẻ nhìn anh, vừa nhìn vừa khẽ lắc chân: "Ông chủ Lạc!"

"Hử?"

"Sau này, ngày nào em cũng muốn uống sữa tươi."

"Được." Không hiểu tại sao, giọng anh trả lời có vẻ đen tối.

Cô vui vẻ đứng đưa chân, lại gọi nữa: "Ông chủ Lạc!".

"Hử?"

"Hôm nay, em nhớ lại những lời anh nói hôm ở cột trắng. Anh nói La Dự là người như vậy, nhưng em cảm thấy, cả anh cũng là người như vậy."

Lạc Dịch thoáng cười: "Vậy ư?".

"Đúng thế!" Chu Dao gật đầu xác nhận.

Lạc Dịch khẽ khuấy sữa, thăm nhủ em cũng thế.

"Ồ đúng rồi, em chợt nhớ ra chị họ em và chồng chị ấy. Anh chị cũng là người như vậy."

Lạc Dịch quay sang nhìn cô.

"Anh rẽ làm việc oai cực, bảo vệ động vật hoang dã. Còn chị họ em là nhiếp ảnh gia rất nổi tiếng. Có thể anh đã nghe qua, tên chị ấy là Trình Ca."

Lạc Dịch cảm thấy quen tai, nhưng không có ấn tượng lắm, ngược lại hỏi sâu hơn: "Mẹ của cô ấy thì sao?".

Chu Dao câm nín, khẽ lườm anh một cái, lại thoải mái nhún vai. "Bác gái

em á, kinh khủng y hệt mẹ em vậy. Hai người đúng là chị em ruột có khác." Nói xong, cô cười khúc khích, một lát sau cười ha hả vang dội.

Anh không nói thêm gì nữa, tiếp tục chăm chú khuấy sữa. Chỉ chốc lát sau, sữa đã được hâm nóng. Lạc Dịch rót sữa vào cốc thủy tinh, đưa cho cô.

Cô cười tí mắt, cầm lấy cái cốc, uống chậm chậm, chốc chốc liếm sữa, lát lát lại nhe hàm răng đều như bắp cắn miếng cốc thủy tinh. Anh nhìn cô, chợt nhớ đến lúc mới quen. Chẳng qua anh đã được kiểm nghiệm cảm xúc khi bị hàm răng của cô cắn trên làn da từ lâu, thật là mê đắm khó quên.

Lạc Dịch nhìn cô, ánh mắt dần sâu hút. Chu Dao bị anh nhìn hồi lâu, mặt ửng đỏ, tim đập rộn ràng. Trong lòng đặc ý, cô hất cằm:

"Anh nhìn gì vậy?"

Khóe môi Lạc Dịch hơi cong, giờ ngón trỏ khẽ vuốt chóp mũi cô.

Lòng Chu Dao như bị chạm nhẹ, hơi thở nghẹn lại, ngơ ngẩn nhìn anh. Thế nhưng anh lại cúp mi nói: "Bị nhọ rồi". Anh nhìn cô, như cười như không. "Em nghĩ anh đang nhìn chỗ nào của em?"

Chu Dao đỏ mặt tức giận, cau mày dẫu môi: "Hừ, đừng tưởng em không biết. Vốn dĩ làm gì có vết nhọ nào đâu, chẳng qua anh cố ý muốn chạm vào em thôi..."

Anh giờ ngón tay cho cô xem: "Đây là cái gì hả?"

Đầu ngón tay anh có vết nhọ đen sì.

Chu Dao nín thở, mặt đỏ lên, hồi lâu sau trừng anh. "Anh phiền quá!"

Lạc Dịch cố nhịn cười, lấy giấy lau vết nhọ anh vừa len lén quẹt từ đáy nôi sữa để trên cô.

Uống hết sữa, họ về phòng khóa cửa. Nhân lúc mùi sữa vẫn thoang thoảng giữa răng môi, anh cúi đầu ngậm lưỡi cô, nhẹ nhàng mút mát mơn trớn. Hơi thở quẩn quanh, quần áo dần tuột, ván giường kêu kéo kẹt.

Không biết vào lúc nào, tiếng reo vui của khách trọ vang lên: "Tối nay có tuyết à?".

Cơ thể Chu Dao mềm mại, tiếng rên dần dần bị che lấp. Từ trước đến giờ, cô luôn thành thật trên giường, không hề có lấy một câu dối trá, đau thì cau mày lăm bầm, thoải mái thì cười khanh khách ngây ngô, vui vẻ thì ngậm nga rên rĩ, còn luôn miệng gọi anh "Ông chủ Lạc", "Ông chủ Lạc". Lạc Dịch hàng đêm triển miên cùng cô gái ngây thơ tinh khôi ấy, không thể giữ nổi mình.

Ngoài kia, từng bông tuyết phiêu lãng giữa bầu trời, bay đến đậu tại góc cửa sổ phòng họ, dần dần tan ra rồi thấm ướt.

Cô gái run rẩy nằm trong lòng người đàn ông, tựa như đau đớn tựa như khát khao, bàn tay nhỏ cào nhẹ lên cánh tay anh, hàm răng cắn trên vai anh để lại dấu răng nhỏ xinh, khiến anh càng thúc mạnh, tiến công càng sâu.

Gian phòng ấm áp hương nồng. Mồ hôi lấm tấm trên làn da, nhỏ xuống theo cánh mũi của người đàn ông. Làn da trắng mịn của cô gái phớt hồng như cánh hoa. Người đàn ông thở dồn dập trầm thấp kèm theo tiếng hô, cùng quẩn quýt thân thể với cô gái.

"Ông chủ Lạc!"

"Hử?"

"Em rất yêu anh."

Thật trùng hợp, anh cũng vậy.

Đêm khuya dần, tiếng người lặng đi.

Ngoài cửa sổ, trời đã hưng hửng sáng. Chu Dao tỉnh lại giữa đêm, mơ màng ngẩng đầu nhìn Lạc Dịch, sắc trời mờ mờ, cô không trông rõ gương mặt anh lắm, chỉ loáng thoáng cảm nhận được khuôn mặt yên bình say giấc của anh, thêm chút ôn hòa và yếu ớt mà đàn ông hiếm khi biểu hiện.

Cô cup mi, nhích tới gần, khẽ cọ môi lên môi anh, hơi thở của anh ấm áp và đều đều.

Sao ngoài cửa sổ sáng vậy nhỉ, tuyết rơi rồi sao?

Ừm, tuyết rơi thì tốt. Sáng mai thức dậy, núi non được phủ thuần một màu trắng, đất trời cũng một màu trắng tinh. Cô phải xỏ giày đi tuyết kéo ông chủ Lạc trượt tuyết mới được. Cô không sợ tuyết rơi, bởi vì lồng ngực ông chủ Lạc rất ấm áp.

Chu Dao mơ màng nghĩ rồi rúc vào lòng Lạc Dịch. Anh đang ngủ, cảm nhận được cô cựa quậy bèn vô thức ôm lấy cơ thể cô, kéo cô vào lòng chở che. Lồng ngực anh rất ấm, Chu Dao mau chóng chìm vào giấc ngủ say.

Núi rừng dần dần yên ắng, chỉ có từng bông tuyết bay là là, từng bông từng bông rơi trên núi, trên cành cây, trên phiến lá vàng; rơi trên cờ lungta ở khách sạn, trên viên đá cuội ngoài sân, trên bệ cửa sổ phòng Lạc Dịch.

Đêm đó, họ không nói về tình yêu, cũng không nói về tương lai, hết thảy như bông tuyết phiêu lãng trong năm mới, có cuộc đời bình thản của riêng nó, cứ vậy rơi xuống rồi trở về với đất mẹ.

HẾT